Giới thiệu

Hồng Hoang, một thế giới rộng lớn vô cùng, nơi tinh thần như cát bụi và vũ trụ trải dài hàng tỷ năm ánh sáng, là bối cảnh cho một câu chuyện đầy màu sắc và những bí ẩn kinh thiên động địa.

Giữa cõi Hồng Hoang hùng vĩ đó, trên đỉnh Bất Chu Sơn uy nghi, tồn tại một thanh niên bí ẩn tên là Trần Vũ.

Anh là một kẻ xuyên không, đã đến thế giới này từ thuở khai thiên lập địa và mang theo bên mình một hệ thống độc nhất vô nhị: "Hệ Thống Đồng Hóa Đại Đạo".

Hệ thống này ban cho Trần Vũ sức mạnh vô song, từ khả năng sáng tạo vạn vật từ hư không, hồi sinh kẻ chết, thao túng nhân quả và vận mệnh, cho đến việc tự do điều khiển thời không.

Tuy nhiên, Trần Vũ lại chọn một cuộc sống hết sức bình dị, ẩn cư nơi sơn cốc tĩnh mịch, ngày ngày câu cá bên hồ, tận hưởng sự thanh bình.

Thế nhưng, cuộc sống bình yên của Trần Vũ lại bị phá vỡ bởi chính sự hiện diện của anh, và những "thú cưng" tưởng chừng vô hại của anh.

Những "thú cưng" này lại chính là những tồn tại siêu việt của Hồng Hoang, được Trần Vũ hồi sinh và thu phục: một con mèo đen là Ma Tổ La Hầu, một con chó vàng là Tổ Kỳ Lân, một con cá chạch vàng là Long Vương – bá chủ Long Tộc, và một phu nhân xinh đẹp, đoan trang là Nguyên Phượng – Phượng Tổ uy nghi.

Tất cả đều sở hữu sức mạnh kinh khủng, nhưng lại cam tâm tình nguyện làm tôi tớ, thậm chí là vật cưỡi cho Trần Vũ, chịu đựng những trò đùa vô hại nhưng đầy quyền năng của chủ nhân.

Câu chuyện thực sự bắt đầu khi Nữ Oa, một trong những vị thần đầu tiên của Hồng Hoang, được Trần Vũ trực tiếp chỉ dẫn để tạo ra nhân loại.

Hành động này không chỉ mang lại công đức vô lượng giúp Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, trở thành vị Thánh đầu tiên của Hồng Hoang sau Đạo Tổ Hồng Quân, mà còn khơi mào cho một cuộc chạy đua giành lấy thánh vị giữa các cường giả khác.

Sự thành Thánh của Nữ Oa, với tư cách là một "Trần ca ca" (anh Trần) của Trần Vũ, đã củng cố mối quan hệ sâu sắc giữa họ, biến Nữ Oa thành người duy nhất có thể thoải mái gọi Trần Vũ bằng một cái tên thân mật như vậy.

Tin tức về sự kiện chấn động này nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang, khiến vô số cường giả khao khát đạt tới cảnh giới Thánh Nhân.

Ba huynh đệ Tam Thanh – Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên, đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân – cũng không nằm ngoài vòng xoáy này.

Lão Tử, vốn nổi tiếng với tâm tính vô vi, lại được Trần Vũ chỉ điểm một cách gián tiếp, khai sáng Nhân Giáo và cũng thành Thánh, được ban tặng những pháp bảo chí cao như Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Nguyên Thủy, với tính cách kiêu ngạo, thường xuyên bị các "thú cưng" của Trần Vũ dạy dỗ, cuối cùng cũng được Trần Vũ dẫn dắt đến con đường Xiển Giáo.

Thông Thiên, vị đệ tử cuối cùng, tính khí bộc trực nhưng trọng tình nghĩa, cũng theo con đường Tiệt Giáo mà Trần Vũ gợi mở.

Trong khi đó, ở Tây Phương khô cằn, hai cường giả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vì khao khát thánh vị và vực dậy mảnh đất cằn cỗi của

mình, đã không ngần ngại sử dụng mọi thủ đoạn, kể cả việc lập ra những lời thề nặng nề với Thiên Đạo để "vay mượn" công đức.

Dù họ cũng đạt được thánh vị, nhưng phương pháp này lại gieo mầm cho những nhân quả sâu xa, khiến tương lai của họ và Tây Phương giáo trở nên đầy thử thách, một kết cục mà Trần Vũ đã ngầm sắp đặt.

Trần Vũ không chỉ là người chứng kiến, mà còn là người âm thầm thao túng và định hình các sự kiện trọng đại của Hồng Hoang.

Anh can thiệp một cách tinh tế vào cuộc chiến giữa Vu Tộc (sinh ra từ tinh huyết Bàn Cổ, mạnh về thể chất nhưng thiếu nguyên thần) và Yêu Tộc (do Đế Tuấn và Thái Nhất lãnh đạo), mà người đời gọi là "Vu Yêu Đại Chiến".

Anh ban tặng công pháp cho Hậu Thổ, vị Tổ Vu duy nhất, giúp nàng tu luyện nguyên thần và đặt nền móng cho việc khai sáng Lục Đạo Luân Hồi, một bước ngoặt thay đổi vĩnh viễn vận mệnh của Hồng Hoang.

Anh còn trao cung tên Xạ Nhật Thần Cung cho Đại Vu Hậu Nghệ, gián tiếp dẫn đến việc Hậu Nghệ bắn hạ chín trong mười Kim Ô con của Đế Tuấn, gây nên mối thù không đội trời chung giữa Yêu Tộc và các Đại Vu.

Cao trào của câu chuyện đến khi Cộng Công, một trong Mười Hai Tổ Vu, vì phẫn nộ và khao khát thể hiện sức mạnh, đã quyết định dùng đầu mình đâm đổ Bất Chu Sơn, trụ cột chống trời của Hồng Hoang.

Hành động này gây ra một tai họa kinh hoàng, khiến thiên địa sụp đổ, sinh linh đồ thán.

Tuy nhiên, mọi chuyện lại nằm trong dự liệu của Trần Vũ.

Nữ Oa được Trần Vũ chỉ dẫn, sử dụng những pháp bảo đặc biệt và chính những sợi tóc của Trần Vũ làm trụ cột để vá trời, chống đỡ bầu trời đang sụp đổ.

Qua đó, Trần Vũ phô diễn quyền năng tối thượng của mình, khả năng tái tạo và định hình lại thế giới một cách phi thường.

Sự kiện Bất Chu Sơn sụp đổ và vá trời không chỉ là một thảm họa, mà còn là một cơ hội để Trần Vũ tiếp tục kế hoạch vĩ đại của mình.

Anh muốn Hồng Hoang được tái sinh và mở rộng, trở thành một thế giới vĩ đại hơn, đủ sức chứa cho sự phục hưng của các chủng tộc cổ đại như Long, Phượng, Kỳ Lân.

Trần Vũ xem tất cả những cuộc chiến tranh, tranh chấp và sự phát triển của các chủng tộc như một "vở kịch" lớn, một trò tiêu khiển để bản thân không cảm thấy cô độc trong sức mạnh vô hạn của mình.

Anh là người điều khiển tất cả, nhưng lại không hề can thiệp quá sâu, để vạn vật tự sinh tự diệt trong những giới hạn mà anh đã đặt ra.

Mỗi hành động, mỗi sự ban tặng của anh đều có ý nghĩa sâu xa, dẫn dắt Hồng Hoang đến một kỷ nguyên mới, phức tạp và thú vị hơn.

Hồng Hoang, một thế giới rộng lớn vô cùng, nơi tinh thần như cát bụi và vũ trụ trải dài hàng tỷ năm ánh sáng, là bối cảnh cho một câu chuyện đầy màu sắc và những bí ẩn kinh thiên động địa.

Giữa cõi Hồng Hoang hùng vĩ đó, trên đỉnh Bất Chu Sơn uy nghi, tồn tại một thanh niên bí ẩn tên là Trần Vũ.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 1

Anh là một kẻ xuyên không, đã đến thế giới này từ thuở khai thiên lập địa và mang theo bên mình một hệ thống độc nhất vô nhị: "Hệ Thống Đồng Hóa Đại Đạo".

Hệ thống này ban cho Trần Vũ sức mạnh vô song, từ khả năng sáng tạo vạn vật từ hư không, hồi sinh kẻ chết, thao túng nhân quả và vận mệnh, cho đến việc tự do điều khiển thời không.

Tuy nhiên, Trần Vũ lại chọn một cuộc sống hết sức bình dị, ẩn cư nơi sơn cốc tĩnh mịch, ngày ngày câu cá bên hồ, tận hưởng sự thanh bình.

Thế nhưng, cuộc sống bình yên của Trần Vũ lại bị phá vỡ bởi chính sự hiện diện của anh, và những "thú cưng" tưởng chừng vô hại của anh.

Những "thú cưng" này lại chính là những tồn tại siêu việt của Hồng Hoang, được Trần Vũ hồi sinh và thu phục: một con mèo đen là Ma Tổ La Hầu, một con chó vàng là Tổ Kỳ Lân, một con cá chạch vàng là Long Vương – bá chủ Long Tộc, và một phu nhân xinh đẹp, đoan trang là Nguyên Phượng – Phượng Tổ uy nghi.

Tất cả đều sở hữu sức mạnh kinh khủng, nhưng lại cam tâm tình nguyện làm tôi tớ, thậm chí là vật cưỡi cho Trần Vũ, chịu đựng những trò đùa vô hại nhưng đầy quyền năng của chủ nhân.

Câu chuyện thực sự bắt đầu khi Nữ Oa, một trong những vị thần đầu tiên của Hồng Hoang, được Trần Vũ trực tiếp chỉ dẫn để tạo ra nhân loại.

Hành động này không chỉ mang lại công đức vô lượng giúp Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, trở thành vị Thánh đầu tiên của Hồng Hoang

sau Đạo Tổ Hồng Quân, mà còn khơi mào cho một cuộc chạy đua giành lấy thánh vị giữa các cường giả khác.

Sự thành Thánh của Nữ Oa, với tư cách là một "Trần ca ca" (anh Trần) của Trần Vũ, đã củng cố mối quan hệ sâu sắc giữa họ, biến Nữ Oa thành người duy nhất có thể thoải mái gọi Trần Vũ bằng một cái tên thân mật như vậy.

Tin tức về sự kiện chấn động này nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang, khiến vô số cường giả khao khát đạt tới cảnh giới Thánh Nhân.

Ba huynh đệ Tam Thanh – Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên, đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân – cũng không nằm ngoài vòng xoáy này.

Lão Tử, vốn nổi tiếng với tâm tính vô vi, lại được Trần Vũ chỉ điểm một cách gián tiếp, khai sáng Nhân Giáo và cũng thành Thánh, được ban tặng những pháp bảo chí cao như Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Nguyên Thủy, với tính cách kiêu ngạo, thường xuyên bị các "thú cưng" của Trần Vũ dạy dỗ, cuối cùng cũng được Trần Vũ dẫn dắt đến con đường Xiển Giáo.

Thông Thiên, vị đệ tử cuối cùng, tính khí bộc trực nhưng trọng tình nghĩa, cũng theo con đường Tiệt Giáo mà Trần Vũ gợi mở.

Trong khi đó, ở Tây Phương khô cằn, hai cường giả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vì khao khát thánh vị và vực dậy mảnh đất cằn cỗi của mình, đã không ngần ngại sử dụng mọi thủ đoạn, kể cả việc lập ra những lời thề nặng nề với Thiên Đạo để "vay mượn" công đức.

Dù họ cũng đạt được thánh vị, nhưng phương pháp này lại gieo mầm cho những nhân quả sâu xa, khiến tương lai của họ và Tây Phương giáo trở nên đầy thử thách, một kết cục mà Trần Vũ đã ngầm

sắp đặt.

Trần Vũ không chỉ là người chứng kiến, mà còn là người âm thầm thao túng và định hình các sự kiện trọng đại của Hồng Hoang.

Anh can thiệp một cách tinh tế vào cuộc chiến giữa Vu Tộc (sinh ra từ tinh huyết Bàn Cổ, mạnh về thể chất nhưng thiếu nguyên thần) và Yêu Tộc (do Đế Tuấn và Thái Nhất lãnh đạo), mà người đời gọi là "Vu Yêu Đại Chiến".

Anh ban tặng công pháp cho Hậu Thổ, vị Tổ Vu duy nhất, giúp nàng tu luyện nguyên thần và đặt nền móng cho việc khai sáng Lục Đạo Luân Hồi, một bước ngoặt thay đổi vĩnh viễn vận mệnh của Hồng Hoang.

Anh còn trao cung tên Xạ Nhật Thần Cung cho Đại Vu Hậu Nghệ, gián tiếp dẫn đến việc Hậu Nghệ bắn hạ chín trong mười Kim Ô con của Đế Tuấn, gây nên mối thù không đội trời chung giữa Yêu Tộc và các Đại Vu.

Cao trào của câu chuyện đến khi Cộng Công, một trong Mười Hai Tổ Vu, vì phẫn nộ và khao khát thể hiện sức mạnh, đã quyết định dùng đầu mình đâm đổ Bất Chu Sơn, trụ cột chống trời của Hồng Hoang.

Hành động này gây ra một tai họa kinh hoàng, khiến thiên địa sụp đổ, sinh linh đồ thán.

Tuy nhiên, mọi chuyện lại nằm trong dự liệu của Trần Vũ.

Nữ Oa được Trần Vũ chỉ dẫn, sử dụng những pháp bảo đặc biệt và chính những sợi tóc của Trần Vũ làm trụ cột để vá trời, chống đỡ bầu trời đang sụp đổ.

Qua đó, Trần Vũ phô diễn quyền năng tối thượng của mình, khả năng tái tạo và định hình lại thế giới một cách phi thường.

Sự kiện Bất Chu Sơn sụp đổ và vá trời không chỉ là một thảm họa, mà còn là một cơ hội để Trần Vũ tiếp tục kế hoạch vĩ đại của mình.

Anh muốn Hồng Hoang được tái sinh và mở rộng, trở thành một thế giới vĩ đại hơn, đủ sức chứa cho sự phục hưng của các chủng tộc cổ đại như Long, Phượng, Kỳ Lân.

Trần Vũ xem tất cả những cuộc chiến tranh, tranh chấp và sự phát triển của các chủng tộc như một "vở kịch" lớn, một trò tiêu khiển để bản thân không cảm thấy cô độc trong sức mạnh vô hạn của mình.

Anh là người điều khiển tất cả, nhưng lại không hề can thiệp quá sâu, để vạn vật tự sinh tự diệt trong những giới hạn mà anh đã đặt ra.

Mỗi hành động, mỗi sự ban tặng của anh đều có ý nghĩa sâu xa, dẫn dắt Hồng Hoang đến một kỷ nguyên mới, phức tạp và thú vị hơn.

Chương 2

Trừ đi chuyện ngọc bài, tình hình thế giới mà Thánh Sư từng đến trước kia, vì khi đó họ không có cơ hội tận mắt nhìn thấy thế giới ấy, nên nhận thức về nó gần như hoàn toàn dựa vào những vật phẩm từng tiếp xúc cùng thực lực cảm nhận được.

Vào thời điểm ban sơ, dưới sự chú mục của Thánh Sư, họ không dám nhìn ngó bất kỳ điều gì xung quanh.

Đương nhiên, với nhãn lực lúc đó, cũng không thể nhìn ra ngoài mấy chục tỷ năm ánh sáng, vẫn sẽ là "một lá che mắt", khó mà nhìn thấy toàn cảnh Hồng Hoang.

"Thống kê chiến công: Tiêu diệt Ma trùng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên..., tiêu diệt Ma trùng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong..." Tất cả mọi người khi tâm thần thăm nhập vào ngọc bài đều không hẹn mà cùng nghe thấy thanh âm như vậy.

Một ngọc bài đã thống kê tất cả chiến công tích lũy trước đó.

Liên tiếp có hàng tỷ tinh cầu đầy Ma trùng bị giải quyết.

Chiến công đều đạt đến một con số đáng sợ, chỉ là vì chỉ chém giết Ma trùng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên nên vẫn được khống chế trong một phạm vi hợp lý.

Tây Môn Xuy Tuyết vui sướng nhìn vô số chiến công kia, vội vàng chuyển hóa chúng thành thực lực.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều phát hiện trong cơ thể phát sinh biến hóa cực lớn, chỉ là không biết một phen biến hóa này có ý nghĩa gì.

Trên thực tế, điều đó có nghĩa là họ đã tiến vào giai đoạn sơ cấp

của cảnh giới Chuẩn Thánh, từ Đại La Kim Tiên vượt qua cảnh giới Chuẩn Thánh.

Một sự vượt bậc như vậy hàm ý một chênh lệch cực lớn, cũng có nghĩa là thực lực của Tây Môn Xuy Tuyết lại một lần nữa nâng cao lên một cảnh giới khác.

Với cảnh giới Chuẩn Thánh, tại Hồng Hoang cũng có thể có một chỗ đứng nhỏ.

Dù sao thì, mặc dù hiện tại trong Hồng Hoang có rất nhiều sinh linh có thực lực cảnh giới Chuẩn Thánh, không còn địa vị tôn quý như xưa, ngay cả tính đặc thù cũng hạ thấp rất nhiều, nhưng điều đó không có nghĩa là cảnh giới này không còn đáng để mắt tới.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, có một số lượng sinh linh khổng lồ hơn đang ở dưới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Do nguyên nhân căn nguyên, hoặc các nguyên nhân khác, muốn tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh cũng phải hao phí thêm rất nhiều tâm lực.

Tình huống tệ hơn, thậm chí cần phải gặp được cơ duyên mới có thể ghi danh vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Bởi vậy, khoảnh khắc này, khi nhìn thấy tình hình trên Hồng Hoang Phong Thần Bảng, rất nhiều sinh linh Hồng Hoang đều nhao nhao lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Dù sao thì, Tây Môn Xuy Tuyết năm người tuy không biết hiện đang ở cảnh giới nào, nhưng họ đã rõ.

“Ta hiện tại muốn đi chiến trường quá rồi, thực lực tăng lên cũng quá nhanh đi!” “Cầu Thánh Sư có thể nhìn đến ta, ta nguyện ý vì Thánh Sư xông pha lửa đạn, không từ nan bất cứ điều gì.

Dù phía trước có bao nhiêu khó khăn, trong lòng có Thánh Sư ta

liền không sợ hãi!" "Ngươi lại ba hoa rồi, tâm của ngươi căn bản không chân thành.

Thánh Sư, tâm của ta mới là kiên quyết nhất!" Trước Hồng Hoang Phong Thần Bảng, chúng sinh linh Hồng Hoang nghị luận ầm ĩ, ồn ào không ngớt, trong ánh mắt không ai là không lộ ra sự khát vọng và hâm mộ tột độ.

Khoảnh khắc này, tất cả đều không còn chút do dự nào, và còn vì sự do dự trước đó mà hối hận sâu sắc.

Đã bỏ lỡ biết bao cơ duyên to lớn, giờ khắc này phải nắm chặt lấy cơ duyên một lần nữa.

Hồng Hoang rộng lớn mấy ức vạn năm ánh sáng, tinh thần như bụi, bao la vô cùng.

Lúc này, toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều bao phủ trong màn mưa ánh sáng trắng thánh khiết, địa dũng kim liên, thiên hoa loạn trụy.

Vô số sinh linh đắm chìm trong đó, bình cảnh nới lỏng, nhao nhao đột phá!

"Ta!

Nữ Oa, sáng tạo Nhân tộc, đắc Thiên Đạo Công Đức, hôm nay chứng đạo thành Thánh." Thanh âm của Nữ Oa truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại lục, nhẹ nhàng nhưng tràn đầy uy nghiêm vô thượng.

"Cung hạ Oa Hoàng Thánh Giả chứng đạo thành công!" "Cảm tạ Oa Hoàng Thánh Giả, đã giúp ta đột phá bình cảnh!" "Oa Hoàng Thánh Giả..." Nhất thời, trong Hồng Hoang vô tận, vô số sinh linh đều nhao nhao đối với Nữ Oa đỉnh lễ mô bái, tràn đầy kính sợ.

Trên không trung, từng pho tượng thân ảnh cường đại vô cùng, tản mát ra khí tức quét ngang tám cõi sáu hợp, nhìn ánh sáng Thánh Nhân của Nữ Oa, trong mắt đều tràn ngập sự hâm mộ, cùng với một ít

đố kỵ và.

“Sư huynh, vì sao?

Rõ ràng Nữ Oa sư muội tư chất không bằng ta, khi sư tôn giảng đạo còn ngồi sau ta, nhưng lại chứng đạo thành Thánh trước cả ba huynh đệ ta!” Một đạo nhân trung niên mặt đầy không cam lòng, nhíu mày trầm giọng nói.

“A, sư tôn giảng đạo vạn năm, trong mấy huynh đệ chúng ta, tốc độ tiến bộ của nàng chỉ xếp ở giữa, làm sao lại thành Thánh trước ta được!” “Thánh Nhân đầu tiên sau sư tôn, hừ!” Các cường giả còn lại cũng đều mặt đầy hâm mộ.

Những người này, đều là các cường giả đỉnh cấp nhất toàn bộ Hồng Hoang: Tam Thanh, Côn Bằng, Minh Hà, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Huyền Quy, Đông Vương Công...

Thân là Thánh Nhân, chỉ một niệm liền có thể nắm bắt quá khứ, hiện tại, và mọi tin tức liên quan đến tương lai.

Tuy nhiên, đối với những lời nghị luận của các tồn tại dưới Thánh Nhân, họ lại chẳng bận tâm.

Bởi vì trong mắt họ, những kẻ đó chẳng qua chỉ là lũ kiến hôi lớn hơn một chút mà thôi.

“...Là tồn tại bậc nào?” Nữ Oa nhìn về phía một sơn cốc hẻo lánh trên Bất Chu Sơn, một thanh niên dựa vào một chiếc ghế gỗ bình thường, mỉm cười cách vô số hư không, cùng nàng đối mắt một cái.

Sau đó hắn liền tự tại đung đưa ghế dựa, tay cầm cần câu, buông xuống một hồ nước sâu khổng lồ để câu cá.

Nữ Oa kinh hãi, cảm thấy vô cùng khó tin.

Chương 3

Khi chưa hóa hình, thanh niên ấy đã luôn chăm sóc nàng.

Nhưng cho đến bây giờ, nàng vẫn không thể nhìn thấu thanh niên ấy dù chỉ một phân hào.

“Kệ đi!

Ai bảo là Trần ca ca của ta chứ!” Nghĩ vậy trong lòng, Nữ Oa khẽ mỉm cười, một bước bước ra, thời không chuyển đổi, liền xuất hiện phía sau thanh niên.

Tình huống này, khiến cho các Đại Năng Hồng Hoang vẫn luôn chú ý nhất cử nhất động của Nữ Oa, cảm thấy vô cùng khó tin.

“...Sau khi thành Thánh, việc đầu tiên không phải nên đến Thiên Ngoại Thiên khai tịch đạo trường sao?” “Dù không khai tịch đạo trường, cũng phải đến bái kiến Sư tôn lão nhân gia chứ?” Cảm nhận vô số ánh mắt dò xét, Nữ Oa khẽ hừ lạnh một tiếng, khí tức Thánh Nhân bùng phát, hoàn toàn bao trùm sơn cốc.

“Ai vậy?

Ta chưa từng thấy?

Lại không cảm nhận được chút tu vi nào?” Nguyên Thủy kinh hãi nói.

“Ta cũng không cảm nhận được, dù là Lão Sư, cũng không thể hoàn toàn tránh được sự cảm tri của Tam Thanh ta mới đúng.” Lão Tử cũng nhíu mày nói. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, giúp Nữ Oa thành Thánh, nhận được 50000 điểm giá trị Nhân Quả, độ đồng hóa Đại Đạo tăng 5%.】 Trong sơn cốc, thanh niên nghe âm báo của hệ

thống, cảm nhận mọi việc Nữ Oa đã làm, nội tâm vô cùng cảm khái.

Hắn tên là Trần Vũ, từ thuở khai thiên liền xuyên việt đến Hồng Hoang, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm tháng.

Vì duyên cớ của hệ thống, sau khi tham gia các loại đại sự, hắn liền ẩn cư tại Bất Chu Sơn.

Sau khi phát hiện Nữ Oa chưa đản sinh linh trí, thân mang trọng trách tạo người, hắn liền không ít lần chiếu cố nàng.

Còn về Nhân Tổ Phục Hy chưa xuất hiện, đã là Nhân Tổ thì đương nhiên trực tiếp đản sinh trong Nhân tộc sẽ tốt hơn.

Hệ thống, Trần Vũ trong lòng khẽ động, một bảng điều khiển hệ thống liền xuất hiện trong thức hải của hắn. 【Hệ thống: Đại Đạo Đồng Hóa Hệ Thống.

Công năng cụ thể: 1.

Đồng hóa Đại Đạo đạt 10%, túc chủ vô địch trong Hồng Hoang. 2.

Đồng hóa Đại Đạo đạt 20%, túc chủ sẽ có thể điểm hóa vạn vật trong Hồng Hoang, tùy ý đề thăng tư chất vạn vật. 3.

Đồng hóa Đại Đạo đạt 30%, túc chủ sẽ chưởng khống sinh tử trong Hồng Hoang, tùy ý phục sinh bất kỳ tồn tại nào. 4.

Đồng hóa Đại Đạo đạt 40%, túc chủ sẽ có thể bằng không sáng tạo bất kỳ vật chết nào trong Hồng Hoang...

Đã đồng hóa: 40%】 “Trần ca ca, huynh là ai?” Thấy Trần Vũ im lặng không nói, Nữ Oa liền không nhịn được tò mò hỏi.

“Ta là ai không quan trọng, điều quan trọng là muội chỉ cần nhận ta là ca ca là được rồi.” Nghe Nữ Oa hỏi, Trần Vũ khẽ mỉm cười, sau đó tiếp tục câu cá.

“Ta đương nhiên nhận ca ca rồi!

Chỉ là...” Nữ Oa vội vàng đáp một tiếng, thấy Trần Vũ không đặt chú ý lên người mình, liền bất mãn nói: “Chỉ là ca ca!

Một con cá chạch nhỏ thôi, đã câu lại thả bao nhiêu rồi...” Lời chưa dứt, Nữ Oa liền mặt đầy khó tin đứng ngây tại chỗ.

Vì nàng đã thành Thánh, nên có thể nhìn thấu được những điều không thể nhìn thấu bản nguyên.

“...Con cá chạch mà ca ca vẫn câu rồi thả...

đó là Tổ Long?” Trần Vũ không trả lời, con cá chạch cung kính mở miệng nói: “Ta đã không còn là Long Vương nữa rồi, ta hiện tại chỉ là Tiểu Kim cá chạch dưới trướng chủ nhân mà thôi!” “Chẳng lẽ...” Đột nhiên, Nữ Oa hiểu ra, mặt đầy khó tin nhìn con mèo đen bên chân Trần Vũ.

“...Đó không phải Ma Tổ La Hầu sao?” Nghe lời Nữ Oa nói, khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong trên con mèo đen chợt lóe rồi biến mất, nói: “Ta hiện tại cũng không còn là La Hầu nữa, ta chỉ là Tiểu Hắc mèo con dưới trướng chủ nhân mà thôi.” “Vậy Tiểu Hoàng... là Tổ Kỳ Lân!!!” Nữ Oa lại nhìn sang con chó giữ cửa Tiểu Hoàng, liền bị chấn kinh đến tê dại.

Chương 4

“Hèn chi Trần ca ca có thể chỉ điểm ta tạo người thành Thánh, lấy Công Đức phụ trợ...

Lại còn khiến Ma Tổ La Hầu đã chết phục sinh, thực lực còn hơn cả trước kia.

Về phương diện này, e rằng ngay cả Sư tôn cũng không thể sánh bằng Trần ca ca được!” Nhìn dáng vẻ kinh hãi của Nữ Oa, Trần Vũ cười rồi lắc đầu nói: “Không có gì đáng ngạc nhiên, đã thành Thánh rồi thì mau đi Thiên Ngoại Thiên khai tịch đạo trường, sau đó bế quan củng cố đi!” Nghe Trần Vũ nói, tuy có chút không nỡ, nhưng dù sao ngày còn dài.

Nữ Oa thu liễm khí tức bao trùm sơn cốc, ban cho các Đại Năng Hồng Hoang một ánh mắt cảnh cáo, một bước bước ra, liền đến Thiên Ngoại Thiên.

“Ai, không được thanh tịnh rồi.” Trần Vũ lắc đầu nói, “Đại Hoàng, Tiểu Hắc, đi gác cửa đi.

Nếu có người, cho một trận ra oai, để tránh kẻ không biết trời cao đất rộng nào làm phiền tâm tình của ta.” “Vâng!

Chủ nhân!” Nhìn con chó Đại Hoàng và mèo đen Tiểu Hắc, bước đi vui vẻ, nhanh chóng rời sơn cốc, đôi mắt nhỏ của con cá chạch vàng Tiểu Kim tràn đầy vẻ hâm mộ.

Trần Vũ buông cần câu, nói: “Chuyển cho ta một hướng khác, xem kịch vui.” “Vâng, được thôi!” Long Vương đại hỉ, chỉ cần không bị biến thành cá chạch để câu là được.

Con cá chạch vàng Tiểu Kim tức khắc hóa thành hình người, với

dáng vẻ người hầu lom khom, chạy lon ton ra phía sau Trần Vũ, xoay chiếc ghế đổi hướng, đối diện ra ngoài Bất Chu Sơn.

Đồng thời, Long Vương hóa ra bốn cánh tay, hai tay đung đưa ghế gỗ, hai tay khác giúp Trần Vũ xoa bóp vai.

Trần Vũ nhìn ra ngoài sơn cốc, chỉ thấy con chó Đại Hoàng và mèo đen Tiểu Hắc sau khi rời sơn cốc, cũng không chạy xa, chúng nán lại bên ngoài sơn cốc, như mèo chó bình thường nô đùa, nhưng lại luôn cảnh giác bên ngoài.

Chúng Đại lão Hồng Hoang, thấy Nữ Oa rời đi, cũng thần sắc khác nhau, nhao nhao nhìn vào trong sơn cốc.

Ai nấy đều quan sát xem Trần Vũ rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt, lại có thể khiến Nữ Oa để tâm đến thế.

Vừa quan sát, chúng Đại lão liền kinh hãi phát hiện, căn bản không thể nhìn thấu Trần Vũ dù chỉ một phân hào.

Thậm chí dù nhìn thế nào, Trần Vũ cũng giống như một phàm nhân không có chút tu vi nào.

"Dù có cổ quái thế nào, chẳng lẽ có thể sánh bằng Lão Sư của ta?

Sánh bằng Thánh Nhân sao?" Minh Hà Lão Tổ ngạo khí, xoay người bỏ đi: "Các ngươi cứ ở đây mà xem đi, Lão Tổ ta có việc gấp, không tiếp chuyện nữa." Nói rồi, xuyên việt không gian, nhanh chóng trở về Huyết Hà.

Hắn đã có ý định, mô phỏng Nữ Oa tạo người, cũng sáng tạo một chủng tộc, đến lúc đó, cũng có thể đạt được Công Đức, từ đó thành Thánh!

Sau khi Minh Hà Lão Tổ rời đi, lại có mấy cường giả khác rời đi.

"Ta và các ngươi đều có Hồng Mông Tử Khí, sắp đột phá rồi,

thanh niên kia tuy cổ quái, nhưng cũng không đáng để ta và các ngươi chú ý." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói: "Sư huynh, chúng ta đi thôi, mau nắm giữ thời gian thành Thánh!" "Cũng đúng, ai nấy tự tìm cơ hội là quan trọng, không nhất thiết phải lãng phí thời gian ở đây.

Huống chi, Nữ Oa sư muội giờ đã thành Thánh Nhân, không hy vọng chúng ta đi vào sơn cốc, chúng ta cũng không cần thiết phải trái ý nàng." Nguyên Thủy cũng mở miệng nói, nói ra lo lắng chính của mọi người.

"Cũng tốt, vậy đi thôi!" Từng pho tượng Đại lão Hồng Hoang dần dần rời đi, Bất Chu Sơn khôi phục lại bình tĩnh.

Ong!

Nhưng, không lâu sau, ngoài Bất Chu Sơn, hư không khẽ rung động, một vết nứt không gian xuất hiện, sau đó một lão giả tóc bạc phơ xuất hiện.

Sau khi kiểm tra xung quanh không ai chú ý, lão thở phào một hơi.

Người này, chính là thủ lĩnh Tam Thanh, Lão Tử!

Mặc dù các Đại lão Hồng Hoang kia cơ bản đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng chỉ có Lão Tử, mới thật sự là cường giả mạnh nhất, cách Thánh Nhân chỉ một tia cuối cùng!

Nhưng, một tia khoảng cách này, đã khiến lão bế tắc vô số lần, cũng không cách nào đột phá.

Mặc dù bình thường tâm tính đạm nhiên, nhưng giờ thấy Nữ Oa đã thành Thánh, lão cũng sốt ruột như lửa đốt.

Sưu!

Lão Tử một bước bước ra, tiến vào sâu bên trong Bất Chu Sơn, chống lại dư uy Bàn Cổ của Bất Chu Sơn, nhanh chóng đến bên ngoài

tiểu sơn cốc kia.

"Ừm?" Vừa đến trong sơn cốc, thần sắc lão khẽ biến.

Chỉ thấy một con chó Đại Hoàng và một con mèo đen đang vui đùa, sau khi thấy lão, chúng liền im lặng, ngồi xổm trên mặt đất, hai đôi mắt sáng rực nhìn chằm chằm!

Dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong mạnh nhất, nhưng lúc này, lão vẫn có một cảm giác nguy hiểm!

"Chuyện gì thế này?

Hai con mèo chó bình thường lại khiến ta sản sinh nguy cơ?" Lão Tử phất phất Phù Trần, một đạo tử quang ngưng tụ trong hai mắt, nhìn về phía mèo chó.

Chương 5

Con chó Đại Hoàng kia, dưới thần thông Thiên Nhãn được lão thúc đẩy toàn lực, đã phát hiện ra một tia manh mối.

“Lực lượng Tạo Hóa thật cường đại!

Hoàn toàn thay đổi tiền thế kim sinh của con chó này, chặt đứt sông dài thời gian, cắt đứt tất cả nhân quả, ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu nguồn gốc của nó!” “Con mèo đen kia, ta càng không nhìn thấu được chút nào!” Lão Tử trong lòng chấn kinh không thôi, cảm thán nói: “Đoán đúng rồi!

Không uổng công lén lút tranh giành, không để Sư đệ biết!” Trong sơn cốc, Trần Vũ cười nói với Long Vương: “Lão già này cũng có chút thú vị, không hổ là thủ lĩnh Tam Thanh.

Đi đi, bảo hai đứa nó ra tay nhẹ chút.” “Vâng!

Chủ nhân!” Long Vương bay lên không trung.

“Cút!” Ngoài sơn cốc, con mèo đen thấy Lão Tử càng ngày càng gần, cuối cùng trầm giọng quát, khí tức khủng bố tức khắc bùng phát!

Mèo đen đột nhiên gào thét một tiếng, khí thế bùng phát, phóng lên không trung, trong giữa không trung hóa thành một thanh niên áo đen, tay cầm Thí Thần Thương, ma khí cuồn cuộn bao trùm phương viên ức vạn dặm, hình thành thế giới ma vực!

Chó Đại Hoàng, thân thể cũng bạo trướng gấp vạn lần, hóa thành một đầu Kỳ Lân tím đen lớn hơn cả tinh cầu, bốn vó đạp nát hư không!

Khí tức của hai đại cường giả, phảng phất hai phương thiên địa, cùng kẹp đánh Lão Tử!

“Tổ Kỳ Lân!” “Ma Tổ La Hầu!” Lão Tử kinh hãi thất sắc kêu lên!

Tổ Kỳ Lân, cùng với Long Vương, Nguyên Phượng, là nhân vật chính của Long Hán chi tranh trong lượng kiếp trước.

Đương nhiên, Lão Tử cũng biết, đó chỉ là bề ngoài, thực ra kẻ chủ mưu thật sự phía sau, là Sư tôn Hồng Quân Đạo Tổ, cùng Ma Tổ La Hầu tranh đoạt danh hiệu “Thánh Nhân số một Hồng Hoang”.

Cuối cùng, Sư tôn thắng lợi, La Hầu hồn phi phách tán, Tổ Kỳ Lân và Long Phượng vì chuộc tội, bị trấn áp tại các nơi của Hồng Hoang, trở thành tường thụy.

Ngay cả Thí Thần Thương kia, cũng bị Sư tôn thu đi.

Nhưng, hai đại cường giả trước mắt này, tuyệt đối là La Hầu và Tổ Kỳ Lân!

“Tử Khí Đông Lai!” Cưỡng chế nỗi kinh hãi trong lòng, Lão Tử liền vội ra tay, vô tận Tử Khí bao quanh toàn thân, hình thành thế giới tiên gia màu tím, cùng Ma Giới của La Hầu va chạm vào nhau.

Vung Phù Trần, từng sợi dây Phù Trần hóa thành tiên kiếm, đánh về phía Tổ Kỳ Lân.

Là một Chuẩn Thánh đỉnh cấp nhất, Lão Tử tự tin rằng dù xuất thủ vội vàng, cũng có thể chống đỡ hai đại cường giả này.

Dù sao thì, lão cũng không phải Thánh Nhân, nhưng dưới Thánh Nhân thì vô địch!

Phốc!

Nhưng, vừa giao thủ, sắc mặt Lão Tử đại biến, một ngụm tiên huyết phun ra.

Tiên Giới màu tím tức khắc bị Ma Giới ăn mòn, ma hỏa đen cuồn cuộn cháy rực, thiêu đốt toàn bộ đạo bào của lão, thiêu cháy thân thể

lão đen kịt, tóc và râu cũng cháy trụi!

Kiếm quang của Phù Trần, cũng bị vó lớn của Tổ Kỳ Lân trực tiếp nghiền nát, Phù Trần bị hỏng, chỉ còn lại một cái cán.

"Dừng tay!" Nhìn thấy Thí Thần Thương của La Hầu sắp đâm xuyên lồng ngực Lão Tử, vó của Tổ Kỳ Lân cũng sắp giẫm lên mặt lão, trong sơn cốc truyền ra một thanh âm.

Hai đạo công kích đột ngột dừng lại, đứng trước mặt Lão Tử, khiến da đầu trọc lóc của lão tê dại.

Bại rồi!

Ngay cả pháp bảo cũng chưa tế ra, đã bại rồi!

Lão Tử kinh hãi xen lẫn phẫn nộ, ngẩng mắt nhìn, chỉ thấy trong sơn cốc, một con cá chạch vàng bay ra, sau khi rời sơn cốc, cũng tức khắc hiển hóa, trở thành một con Tử Kim Cự Long dài mấy nghìn dặm.

"Long Vương!" Lão Tử trong lòng lại một lần nữa giật mình, hoàn toàn không còn cách nào ra tay, hay lấy lại thể diện.

Long Vương nhìn có vẻ thân hình chỉ dài mấy nghìn dặm, nhưng tuyệt đối chưa hoàn toàn hiển hóa bản thể, tu vi thực lực của hắn cũng chưa thể hiện hết, nhưng vẫn cho Lão Tử một cảm giác nguy hiểm mới.

"Họ sẽ xuất hiện trở lại?

Đặc biệt là La Hầu, Sư tôn không quản sao?" Long Vương nói với Tổ Kỳ Lân và La Hầu: "Chủ nhân có lệnh, lão già này cũng có chút thú vị, giáo huấn một trận là được rồi, đừng làm tổn hại tính mạng." "Vâng!" Tổ Kỳ Lân và La Hầu đồng thanh nói, ngay sau đó thân hình chợt lóe, khí tức toàn bộ thu liễm, một lần nữa hóa thành mèo chó, nhìn chằm chằm Lão Tử.

Lão Tử nghe vậy, trong lòng kịch liệt giật mình: “Chủ nhân?

Chẳng lẽ, thanh niên bên trong đã phục sinh La Hầu?

Thả tự do cho Long Vương, Tổ Kỳ Lân?

Chương 6

Cũng là nguyên nhân Nữ Oa thành Thánh nhanh như vậy?

Thanh niên nhìn có vẻ bình thường kia, đã tạo ra tất cả sao?" Lão nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng chắp quyền nói: "Bần đạo đến đây, chính là để bái kiến mấy vị chủ thượng, xin hãy dẫn tiến, đa tạ!" Pháp lực chấn động, một kiện đạo bào lại một lần nữa mặc trên người lão.

Nhưng, tóc và râu bị ma hỏa thiêu hủy kia, nhất thời lại không thể mọc ra, vẫn bị tàn dư ma lực xâm thực.

Từ điểm đó, Lão Tử cũng biết được sự chênh lệch thực lực giữa mình và La Hầu.

"Đi thôi!" Long Vương đầy hứng thú nhìn Lão Tử một cái, đi trước dẫn đường.

Tứ đại cường giả tốc độ nhanh, sau mười mấy hơi thở, liền tiến vào sơn cốc.

Sơn cốc tuy nhỏ, nhưng cũng rộng lớn vạn dặm vuông.

Ngay lập tức, Lão Tử nhìn thấy, ở trung tâm sơn cốc yên tĩnh nhất, trên ghế nằm có một thanh niên, đang ngẩng đầu nhìn trời.

Lão Tử cũng không tự chủ ngẩng đầu nhìn, một con Phượng Hoàng rực rỡ sắc màu bay lên trời cao, tức khắc đến nơi, trong lúc hạ xuống, hóa thành một nữ tử tuyệt mỹ, tay xách một cái giỏ, bên trong đựng mười quả trái cây.

"Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Hoàng Trung Lý!

Tiên Hạnh!

Bàn Đào!

Chu Quả!" Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý từ sớm, Lão Tử vẫn kinh hô thành tiếng.

Ngay sau đó, lão hoàn hồn, vội vàng hành lễ, cúi lưng vái một cái, nói: "Bái kiến Tiền bối!

Tội mạo phạm, mong Tiền bối hải hàm." Trần Vũ cầm một quả Hoàng Trung Lý, cắn một miếng, chép miệng, sau đó đặt lại, cầm một quả Bàn Đào khác ăn.

Lão Tử nhìn mà không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Trần Vũ nhìn Lão Tử một cái, lắc đầu nói: "Nghe nói ngươi tu hành theo đạo Vô Vi, giảng cầu Thượng Thiện Nhược Thủy, thuận theo tự nhiên.

Vì sao lại kinh ngạc như vậy?

Tâm tính, có chút phù phiếm rồi." Lão Tử nghe vậy, trong lòng bất đắc dĩ: Làm ra mỗi chuyện đều đủ để kinh thiên động địa, ta làm sao mà bình tĩnh được chứ!

Dù là Thánh Nhân, thấy cảnh này, cũng phải chấn kinh thôi.

Lão Tử cũng không vặn vẹo, đối với Trần Vũ không còn một tia nghi ngờ nào nữa, trực tiếp hành lễ vãn bối, cúi lạy nói: "Cầu Tiền bối tứ pháp, giúp ta phá vỡ bình cảnh, chứng đạo thành Thánh Nhân!" Lão Tử quả đoán!

Tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, người đứng đầu dưới Thánh Nhân, lại trực tiếp hành lễ vãn bối đối với một tồn tại không thể nhìn thấu sâu cạn.

Dáng vẻ như vậy, không phải ai cũng làm được.

“Ồ?

Bảo ta chỉ điểm ngươi thành Thánh?” Trần Vũ nhổ hạt Bàn Đào ra.

Con chó vàng do Tổ Kỳ Lân hóa thành ngoe nguẩy đuôi, nhanh chóng chạy đi, ngậm hạt đào, chạy đến bên sơn cốc, đào một cái hố, chôn hạt đào xuống.

Bên cạnh hạt đào, có mấy cây non.

“Vâng!

Xin Tiền bối tứ pháp!” Giọng Lão Tử càng thêm cung kính, cũng càng thêm kiên định.

“Nếu Tiền bối tứ pháp giúp bần đạo thành Thánh, đệ tử sẽ...” Trần Vũ vẫy tay cắt ngang, nói: “Đừng tự xưng là đệ tử của ta, dù sao ngươi cũng đã bái Hồng Quân làm sư rồi, ta không thể ngồi ngang hàng với ông ta, cùng làm sư tôn được...” Lão Tử trong lòng sốt ruột, nhưng cũng biết, lời thanh niên kia nói là thật.

Sư tôn đã sớm thành Thánh, giờ càng dung hợp Thiên Đạo, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân chí cao vô thượng, thanh niên cùng Sư tôn ngồi ngang hàng, quả thật không thích hợp.

Nhưng lời chưa dứt, nghe Trần Vũ tiếp tục nói: “Dù sao thì, ông ta cũng không đủ tư cách.” “A!?” Lão Tử trợn tròn mắt, há hốc mồm nhìn Trần Vũ, sau đó nhìn lên trời, sợ rằng Sư tôn sẽ nổi giận, giáng Thiên Phạt, một đạo Hỗn Độn Lôi Kiếp diệt sạch thanh niên trước mắt.

Nhưng, bầu trời vẫn gió nhẹ mây trôi.

“Ngươi?

Lão già, dám hoài nghi lời của chủ nhân ta sao?” La Hầu hóa thành

mèo đen, lạnh lùng truyền âm.

Chương 7

"Hừ, Hồng Quân cái lão trâu già kia, ngay cả xách giày cho chủ nhân ta cũng không xứng!" "Đừng có so sánh với chủ nhân ta, năm đó Bản Tổ ta, nếu không phải Hồng Quân bán bạn cầu vinh, lấy Càn Khôn và Âm Dương hai vị làm bia đỡ đạn, thì đã sớm vẫn lạc dưới Tru Tiên Tứ Kiếm và Thí Thần Thương của ta rồi!" Lão Tử nóng nảy, kiểu này trước mặt ta mà công kích Sư tôn ta, ta có nên mở miệng mắng lại không?

Trần Vũ giải vây cho lão, cười nhạt nói: "Thành Thánh là chuyện đơn giản như vậy, vì sao ngươi lại không biết?" Da mặt Lão Tử co giật mấy cái, không biết nói gì cho phải.

Chó Đại Hoàng, mèo đen Tiểu Hắc, cá chạch vàng Tiểu Kim cũng phe phẩy đuôi, không biết đang biểu đạt điều gì.

Trần Vũ tiếp tục nói: "Ta sẽ không thu ngươi làm đồ đệ, nhưng hôm nay ta tâm tình tốt, có thể chỉ điểm vài câu, tiện thể khiến ngươi thành Thánh." "Đa tạ Tiền bối!" Lão Tử kích động không thôi.

"Ngươi biết vì sao không thể thành Thánh không?" Trần Vũ nhận trà nước do Nguyên Phượng dâng lên, mở miệng hỏi.

Thấy Trần Vũ nhất thời không sai vặt mình, Nguyên Phượng hóa thành một con chim sẻ vàng, đậu trên lưng ghế nằm của Trần Vũ, thoải mái rụt lại.

Nhìn một loạt sủng vật các màu của Trần Vũ, Lão Tử nói chuyện có chút lắp bắp: "Không... không biết...

Xin Tiền bối minh kỳ." "Bởi vì ngươi giả bộ, trong ngoài không đồng nhất a." "Ta..." Lão Tử mở miệng, nhưng không dám tiếp tục.

“Ngươi?

Cảm thấy ta nói không đúng?” Trần Vũ cười hì hì nói, “Vậy xem ta nói có đúng không.” “Thứ nhất, ba huynh đệ các ngươi, người ngoài nhìn thấy tình như thủ túc, nhưng thực tế, đối với nhị đệ Nguyên Thủy, ngươi lại khá thiên vị, đối với tam đệ Thông Thiên, lại không quan tâm như vậy.

Ta nói có đúng không?” Sắc mặt Lão Tử cứng đờ, nhưng cũng không phủ định, gật đầu nói: “Quả thật như vậy, nhị đệ làm việc và làm người đều đâu ra đó, tam đệ lại cuồng phóng không gò bó, dễ chiêu người hiềm khích.

Nhưng...” “Nhưng, ngươi cũng chưa làm chuyện gì hại tam đệ, đúng không?” Trần Vũ cắt lời, cười ha ha nói: “Chưa làm không phải là không làm, chỉ là chưa đến lúc mà thôi!” “Ta tuyệt đối sẽ không...” Lão Tử sốt ruột, vội vàng nói.

Trần Vũ lại một lần nữa vẫy tay cắt ngang, nói: “Còn về nguyên nhân thứ hai, đã tu hành giảng cầu tâm vô vi, vậy vì sao ngươi lại tha thiết muốn thành Thánh như vậy?” “Chẳng phải trái với đạo tâm sao?

Đương nhiên càng gấp gáp, càng không thể thành Thánh!” “Ngươi có khả năng, sẽ trở thành người cuối cùng trong ba huynh đệ thành Thánh.

Thậm chí, sau khi thấy người khác không ngừng thành Thánh, đạo tâm sẽ tan vỡ, không thể thành Thánh!” Lần này, Lão Tử hoàn toàn kinh hoảng, liên tục hành lễ đối với Trần Vũ, cung kính không thôi nói: “Cầu Tiền bối dạy ta!

Cầu Tiền bối cứu ta!” “Ai nha, được rồi, được rồi, đừng làm mấy chuyện vô dụng này, cứ cắt lời ta mãi.” Trần Vũ vẫy vẫy tay, có chút không kiên nhẫn nói: “Nếu ta không dạy, sẽ không để ngươi đến lãng phí thời gian của ta.” La Hầu bước chân mèo, đến bên cạnh Lão Tử,

co đồng tử thành khe hẹp nhìn chằm chằm, lạnh lùng nói: "Nếu còn nói nhảm, Bản Tổ sẽ thiêu ngươi thêm một lần nữa!" Trần Vũ đứng dậy, rời ghế nằm, chỉ vào dưới Bất Chu Sơn, mở miệng nói: "Ngươi nhìn xem?" Lão Tử cảm giác ngẩng đầu nhìn, Long Vương và các cường giả khác cũng nhìn xuống.

Sơn xuyên sông ngòi, chim bay côn trùng cá lội, vô số tu hành giả, đều ở dưới Bất Chu Sơn khổng lồ.

Lão Tử cũng không biết đáp lời thế nào, tâm niệm cấp chuyển, đột nhiên mắt lão sáng lên, nhanh chóng nói: "Ta nhìn thấy Nhân tộc mới sinh!" Trần Vũ gật đầu cười nói: "Cũng không quá ngu ngốc, là Nhân tộc." "Tâm vô vi của ngươi, địa cơ, cần vô vi, nhưng vô vi thuần túy, quả thật không cách nào khiến ngươi thành Thánh.

Nhân tộc, thì là đất đá cây gỗ, để ngươi kiến tạo tháp thành Thánh!" Lão Tử nghe vậy, mắt càng ngày càng sáng, cuối cùng không thể khống chế, ha ha cười lớn nói: "Ta hiểu rồi!

Ta hiểu rồi!

Nhân Giáo, ta muốn sáng lập Nhân Giáo!" Ong ong ong...

Trời đất rung chuyển bảy lần, thất thải thần quang chiếu rọi, mưa ánh sáng ngập trời, lại một lần nữa bao trùm Hồng Hoang.

Dị tượng thành Thánh, lại một lần nữa giáng lâm!

"Ta!

Lão Tử, hôm nay sáng lập Nhân Giáo, chứng đạo Thánh Nhân!

Hiệu Đạo Đức Thiên Tôn!" Lão Tử mở miệng, ngôn xuất pháp tùy, từng chữ vàng lớn bay ra, khắc sâu trên Thiên Đạo.

Đạo pháp của lão, dung nhập vào Thiên Đạo, tăng cường Thiên Đạo, cũng từ Thiên Đạo mà nhận được phản hồi, tương hỗ xúc tiến.

Thánh Nhân cường đại, là ở chỗ có thể trực tiếp mượn lực Thiên Đạo.

Đấu với Thánh Nhân, chính là đấu với trời!

"Đừng có nói ta ra, ta ghét phiền phức nhất." Lão Tử vốn định mở miệng, tuyên bố khắp Hồng Hoang thiên địa, cảm tạ Trần Vũ đã chỉ đạo, và muốn bái hắn làm Thánh Nhân Sư, nhưng, Trần Vũ đã trực tiếp cắt ngang!

Một câu nói đơn giản, trực tiếp thâm nhập vào thần hồn Lão Tử, khiến lão không thể mở miệng, tiết lộ tin tức của hắn!

Lão Tử đại kinh, vội vàng ngậm miệng, không dám trái ý!

Mặc dù đã thành Thánh, thực lực bạo tăng trăm ngàn lần, nhưng lão vẫn không nhìn thấu thanh niên trước mắt, năng lực truyền âm tùy ý của thanh niên cũng đã chấn nhiếp lão.

Thành Thánh!

Sau khi nghe Trần Vũ vài câu, Lão Tử trực tiếp thành Thánh.

Chương 8

Long Vương và các cường giả khác, đều nhìn mà trợn mắt há mồm, đồng thời cũng hâm mộ không thôi.

Tuy nhiên, họ cũng biết, không phải Lão Tử năng lực mạnh, mà là chủ nhân quá lợi hại!

Chủ nhân thật sự có thể chỉ điểm thành Thánh!

Lão Tử từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong sơn cốc, tùy tay vung xuống hộ tráo Thánh Nhân, ngăn cản sự dò xét từ bên ngoài.

Khi làm việc này, lão đều cảm thấy thật quen thuộc, ngay sau đó chợt bừng tỉnh, chẳng phải giống hệt việc Nữ Oa đã làm trước đó sao?

Lão hiểu rồi, Nữ Oa cũng là do thanh niên trước mắt chỉ điểm!

"Đại ân đại đức của Tiền bối, vãn bối khắc cốt ghi tâm!" Mặc dù đã trở thành Thánh Nhân, nhưng Lão Tử đối với Trần Vũ vẫn cung kính hành lễ.

"Ừm, không có gì, làm tốt chuyện cần làm là được rồi." Trần Vũ tùy ý vẫy tay nói, "À, phải rồi, ngươi cũng đã thành Thánh rồi, không có thứ gì cầm ra được thì cũng mất mặt, ta tặng ngươi hai món tiểu lễ vật." Nói rồi, tay hắn vung lên, hai đạo quang mang đen trắng lấp lánh, một bức đồ hai màu đen trắng xuất hiện, bao trùm trời đất, hình thành một phương Hỗn Độn thế giới, một đạo kim kiều trôi nổi trong Hỗn Độn.

Một bảo tháp bay bên cạnh, tổng cộng bốn mươi chín tầng, Huyền Hoàng khí tràn ngập, đầy đủ khí tức bất động như sơn, vô vật có thể phá.

“Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, một cái chủ công, một cái chủ phòng, có hai kiện bảo bối này, cơ bản là ngươi sẽ đứng ở vị trí bất bại.” Trần Vũ giải thích một phen xong, xoay người nằm trên ghế, thu dọn cần câu, chuẩn bị câu cá, giống như tặng hai cây dao củi mà chẳng hề để tâm.

“A!

Đó là Tiên Thiên Chí Bảo trong truyền thuyết!

Lại còn có Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo!” Lão Tử dù đã thành Thánh Nhân, lúc này cũng suýt nữa nhảy dựng lên, cuồng hỉ không thôi: “Tiền bối! ...Tặng cho ta sao?” “Ừm, cầm đi.” Trần Vũ đạm nhiên nói, trong lòng buồn cười, vốn dĩ đây là đồ mà Hồng Quân truyền cho Lão Tử.

Chỉ là, sau khi xuyên việt, hắn trực tiếp dung hợp Đại Đạo, Thiên Đạo cũng chỉ là tiểu đệ, những Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh cấp nhất, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cơ bản đều nằm trong tay hắn!

Còn về việc Hồng Quân truyền đạo vạn năm sau, phân bảo trên Phân Bảo Nhai, đó là một trò cười, bởi vì những thứ mạnh nhất, cũng chẳng qua chỉ là mấy kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi.

Lão Tử nhìn hai kiện bảo bối trong tay, rồi nghĩ đến cây Phù Trần Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trước kia Hồng Quân cấp, lại bị Tổ Kỳ Lân đạp nát, mắt lão đều ướt. 【Đinh!

Chỉ điểm Lão Tử chứng đạo thành Thánh, đạt được 50000 điểm giá trị Nhân Quả, độ đồng hóa Đại Đạo tăng 5%, hiện tại đã đạt 45%.】 Âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Trần Vũ.

Tuy nhiên, ngay cả âm báo của hệ thống, đối với Trần Vũ, vẫn không có sức hấp dẫn lớn.

“Vô địch thật cô độc biết bao, ngay cả Thánh Nhân ta cũng thấy

tầm thường, tu hành, hệ thống, có gì thú vị?" Trần Vũ trong lòng cảm thán.

"May mà ta khiêm tốn, nếu không, ba ngày hai bữa chỉ điểm ra một vị Thánh Nhân, ta đã sớm đạt độ dung hợp gần một trăm phần trăm rồi." Trần Vũ hoàn hồn, phát hiện Lão Tử vẫn đang cúi lưng, đứng bên cạnh mình, không khỏi nhíu mày nói: "Di?

Chưa đi sao?

Sao, khóc à?

Ai ai, cũng là Thánh Nhân rồi, không đến mức phải khóc chứ." "Vâng!

Cẩn tuân pháp chỉ của Tiền bối!" Lão Tử nghiêm túc lĩnh mệnh nói, sau đó liên tục lùi chín bước, mới xoay người rời đi, vẫn luôn như phàm nhân đi bộ ra khỏi sơn cốc, mới bay lên không trung rời đi, thể hiện sự tôn kính của lão đối với Trần Vũ.

Trần Vũ lại quay về ghế nằm, lười biếng nằm xuống, nói: "Ừm, cuối cùng cũng xong việc rồi, tiếp tục câu cá thôi." Long Vương u oán nhìn Trần Vũ một cái, lại hóa hình thành cá chạch vàng Tiểu Kim, nhảy vào hồ sâu.

Cuộc sống câu cá khô khan vô vị của Trần Vũ, lại bắt đầu. ...Mà hắn không biết, việc tùy ý chỉ điểm Lão Tử thành Thánh, đã gây ra biết bao động tĩnh lớn cho Hồng Hoang.

Trước tiên, tất cả sinh linh Hồng Hoang, lại đón chào một lần cuồng hoan.

Chúng cường giả trước đó vây xem Nữ Oa đột phá, lúc này vừa mới trở về đạo trường của mình, lại một lần nữa bị kinh động, nhao nhao xuất hiện, kinh hãi nhìn về hướng Bất Chu Sơn.

"Lại là Bất Chu Sơn!" "Tổ sơn Hồng Hoang, chẳng lẽ thật sự là

nơi thành Thánh?" "Lão Tử vì sao đột nhiên đột phá?" "Không phải lão cũng giống như ta, đã rời khỏi Bất Chu Sơn rồi sao?

Lúc đó lại quay về sao?" Từng vị Đại lão Hồng Hoang, lại một lần nữa nhíu mày, nhao nhao suy đoán.

Có người thậm chí, lại một lần nữa bay về phía Bất Chu Sơn.

Chỉ có Minh Hà Lão Tổ vừa bế quan "tạo người", lông mày nhíu chặt, vẫn chưa rời khỏi Huyết Hà, có chút sốt ruột nói: "Hừ!

Lão già đó cũng đi trước ta!

Chương 9

Danh ngạch Thánh Nhân thứ ba, ta nhất định phải đoạt lấy!" Côn Luân Sơn!

Lão Tử không để ý đến động tĩnh thành Thánh gây ra, trở về đạo trường của mình.

"Cung hạ Đại huynh chứng đạo thành Thánh!" Nguyên Thủy và Thông Thiên hai vị đều đến đạo trường của Lão Tử, vui mừng không thôi nói.

Vô số đệ tử của ba người, cũng nhao nhao tiến lên, cung kính quỳ bái Lão Tử, cung hạ Đại Sư Bá.

Lão Tử thần sắc vô bi vô hỉ, đạm nhiên nói: "Đừng hỏi ta vì sao đột nhiên thành Thánh, ta sẽ không nói!

Cơ duyên mỗi người, có thể gặp nhưng không thể cầu." "Cũng tốt, coi như lời cáo biệt cuối cùng đi, những thứ này, coi như quà tặng, chia nhau đi." Nói rồi, Lão Tử tay vung lên, một lượng lớn Hậu Thiên Linh Bảo, cùng với Hạ, Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhao nhao bay ra, bay về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên.

"A!

Đại huynh, huynh làm sao vậy?" Nguyên Thủy và Thông Thiên đều kinh ngạc không thôi kêu lên, trong lòng đại cảm bất ổn.

"Vị kia...

Ừm, ta đã ngộ thấu đạo tâm vô vi của mình, giáo nghĩa của ba huynh đệ chúng ta đều không giống nhau, sớm muộn gì cũng sẽ phân ly." Lão Tử đạm nhiên nói, trong lòng lại giật mình, may mà phản ứng nhanh, không để lộ ra Tiền bối.

“Đại huynh, huynh muốn rời đi sao?” Thông Thiên ban đầu kinh ngạc, sau đó liền hiểu ra nói: “Cũng tốt, giáo nghĩa của chúng ta quả thật có xung đột lẫn nhau, sau khi huynh rời đi sẽ tốt cho sự phát triển của mọi người.

Ta và nhị ca có lẽ sẽ dễ thành Thánh hơn.

Đại huynh đã thành Thánh Nhân, việc rời đi cũng là tất nhiên.” “Nếu đã vậy, vậy đa tạ Đại huynh tứ bảo.” Thông Thiên cung kính bái Lão Tử một cái.

“Ta đi đây, đợi các đệ cũng thành Thánh, là ngày huynh đệ ba người chúng ta trùng tụ.” Lão Tử nói xong, trực tiếp bay lên không trung rời đi.

Giờ lão không có một đệ tử nào, chỉ có một cung điện trống rỗng, lão cũng không mang đi, cô thân một mình rời đi.

“Ta cũng chuẩn bị đi, tạm biệt, nhị ca.” Thông Thiên Đạo Nhân cũng mở miệng nói: “Mấy ngày trước ta, ở trên Đông Hải phát hiện một tòa Kim Ngao Đảo, khí thế phi phàm, tiên khí lượn lờ, thích hợp làm đạo trường.

Nhị ca sau này có rảnh, có thể đến chơi.” Nói xong, Thông Thiên Đạo Nhân vung tay áo, vô số đệ tử, bị bao bọc, rời khỏi Côn Luân Sơn.

“Sư tôn...” Mười hai đệ tử của Nguyên Thủy, nhìn thấy, có chút kinh ngạc và hoảng loạn, nhưng không biết.

“Các ngươi lui xuống trước, ta đi tiễn Sư huynh!” Nguyên Thủy cáo giới một tiếng, phá vỡ hư không, đuổi theo Lão Tử.

“Ai...” Cảm nhận nhị đệ Nguyên Thủy toàn tốc đuổi theo, Lão Tử có chút bất đắc dĩ, thần sắc trên mặt biến ảo, đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng.

Cuối cùng, lão khẽ thở dài một tiếng, giảm tốc độ.

Lúc này, lão mới phát hiện, vị Tiền bối vô danh kia nói không sai, đối với nhị đệ kiêm sư đệ của mình quả thật thiên vị, mức độ vượt quá cả sự tưởng tượng của lão.

"Đại huynh!" Nguyên Thủy thở hổn hển đuổi kịp Lão Tử.

Lão Tử cưỡi trên lưng Thanh Ngưu, không quay đầu lại, đạm đạm nói: "Nhị đệ, không nên như vậy." Nguyên Thủy trong lòng vui mừng, lão thông minh, tự nhiên biết, nếu không có sự cho phép của Đại huynh, lão không thể đuổi kịp Thánh Nhân.

Hiện tại, Đại huynh lại nhận lão là nhị đệ, lão biết, thỉnh cầu của mình có tác dụng!

"Đại huynh, ta biết huynh có chỗ khó xử, nếu không, sẽ không dễ dàng bỏ mặc tình huynh đệ vô số vạn năm." Nguyên Thủy mặt đầy đáng thương, liên tục cúi mình hành lễ với Lão Tử.

"Nhị đệ cũng không làm khó huynh, huynh chỉ cần cho một chút gợi ý, một chút thôi cũng được!" "Ta... thật sự không được!" Nhìn thần tình của Nguyên Thủy, Lão Tử mềm lòng, gần như muốn đồng ý, nhưng lại nhớ đến năng lực thần bí khó lường của Trần Vũ, lại lắc đầu từ chối.

"Đại huynh, huynh thì thành Thánh, rời Côn Luân, huynh lại phụng hành Vô Vi.

Nhưng, Đạo Môn tất nhiên cần có người, có quy củ, có tài nguyên để quản lý." "Đạo Môn phát triển đến bước đường hôm nay, huynh có biết ta đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết không?

Hiện nay Hồng Hoang quần hùng tranh bá, đều đang tranh đoạt cơ hội thành Thánh cuối cùng, huynh thì hay rồi, cứ thế bỏ đi, vậy Đạo Môn của chúng ta phải làm sao?" Nguyên Thủy nói lý lẽ xong, xoay

người nói: “Thôi được, đi đi, hưng suy của Đạo Môn, dù phải đánh cược cả tính mạng của ta, ta cũng sẽ toàn lực ứng phó!” Từng câu từng chữ của Nguyên Thủy, như ghim vào chỗ mềm yếu nhất trong lòng Lão Tử.

Tình huynh đệ, có thể cưỡng ép kìm nén, nhưng hưng suy của Đạo Môn trong tương lai thì sao?

“Quần hùng tranh bá, trục lộc Hồng Hoang, ức vạn kiến hôi, vô thượng trung ương, tích nhật suy đoán, rồng xuất phương Đông...

Nhị đệ, đây là giới hạn mà vi huynh có thể làm được rồi.” Lời của Lão Tử, vang vọng sâu trong nội tâm Nguyên Thủy.

Thân thể Nguyên Thủy chấn động, tức khắc hiểu ra, đối với Lão Tử cúi lạy: “Đa tạ Đại huynh!” Lần này, không đợi lão nói hết, Lão Tử trực tiếp vung tay áo, cùng Thanh Ngưu hoàn toàn biến mất.

Nhìn hướng Lão Tử biến mất, thần sắc kích động của Nguyên Thủy dần dần trở nên trầm ổn, sau đó nhìn về phía Bất Chu Sơn ở giữa Hồng Hoang, thần sắc có chút phức tạp.

Chương 10

"Quả nhiên, trước đó Đại huynh đã lén ta, đi đánh cược vào cái suy đoán không mấy khả thi kia sao?

Và, đã cược đúng!" Sưu!

Nguyên Thủy phá vỡ hư không, bay về phía Bất Chu Sơn, không dám lãng phí chút thời gian nào, sợ rằng các cường giả khác cũng hiểu được mấu chốt trong đó, trở thành đối thủ cạnh tranh.

Côn Luân Sơn, cũng là tổ sơn thứ hai của Hồng Hoang, cách Bất Chu Sơn rất xa.

Nguyên Thủy từ bìa Côn Luân Sơn đuổi kịp Lão Tử, lúc này lại một lần nữa chạy về Bất Chu Sơn, dù với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng mất trọn mười mấy ngày, mới đến được dưới Bất Chu Sơn.

"Hắc hắc, lại có kẻ tìm ngược rồi, đánh một trận trước đã!" "A, chủ nhân đang hứng thú với nữ nhân bạo lực kia, làm gì có thời gian để ý đến lão trâu già đó." Nhìn Bất Chu Sơn nguy nga trước mặt, Nguyên Thủy kích động, xung quanh không có ai!

Hiển nhiên, các cường giả Hồng Hoang khác, đã không đoán được năng lực của thanh niên không thể nhìn thấu trong tiểu sơn cốc.

"Đường tắt thành Thánh, cuối cùng đã bị ta giành trước rồi!" Nguyên Thủy chỉnh lý lại đạo bào, đáp xuống Bất Chu Sơn.

"Lại một lão trâu già, cút ngay!

Gâu gâu gâu!" Đúng lúc đó, trên Bất Chu Sơn, một con chó Đại Hoàng lao ra, sủa ầm ĩ về phía lão.

Trên lưng chó Đại Hoàng, ngồi một con mèo đen, lạnh lùng nhìn.

Nguyên Thủy ngẩn ra, ngay sau đó nhíu mày, lạnh hừ một tiếng nói: "Đồ phi mao đới giáp, cũng dám lớn tiếng la hét với Bản Tọa!" Trên danh nghĩa là nhị đương gia Đạo Môn, thực tế là người nắm quyền chân chính.

Cả đời lão ghét nhất những yêu ma tinh quái có căn cơ thấp kém, lúc này lại càng bị mắng, càng khiến lão bột nhiên đại nộ.

"Nhìn ngươi cũng có mấy phần đạo hạnh, giết đi, miễn cho ảnh hưởng thanh tu của Tiền bối!" Nói rồi, tay lão nắm chặt, trong lòng bàn tay vô trung sinh hữu xuất hiện một cây quạt bảo bối năm màu, Phần Thiên Vũ Phiến!

Hoặc có thể nói, là bản sao Phần Thiên Vũ Phiến.

Bởi vì Phần Thiên Vũ Phiến thật sự, một Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đã sớm bị Trần Vũ thu đi.

Thứ trong tay Nguyên Thủy, chỉ là một Hậu Thiên Linh Bảo, do Hồng Quân tặng cho Nguyên Thủy trên Phân Bảo Nham.

Dù sao, thân là Thánh Nhân, nếu đệ tử xuất sư, không có mấy kiện pháp bảo tặng đi, thì rất mất mặt.

Bởi vậy, Hồng Quân liền luyện chế không ít Hậu Thiên Linh Bảo tặng cho mấy vị đệ tử chân truyền.

Còn về chủng loại pháp bảo, Hồng Quân cũng có thể cảm nhận, trong minh minh Thiên Đạo đã cấp cho một số ý niệm, từ đó luyện chế ra những món đồ giả mạo đỉnh cấp.

Nguyên Thủy tay vung lên, dù là pháp bảo Hậu Thiên, dưới sự thúc đẩy của tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng hóa thành biển lửa ngập trời, bao phủ lấy một mèo một chó.

"Xì!

Chủ nhân, bảo bối bên ngoài Hồng Hoang đều là rác rưởi, nhìn thì uy mãnh vô song, nhưng đều là 'súng bạc đầu nến' mà thôi, để ta trước!" Chó Đại Hoàng gào thét một tiếng, thân hình ầm ầm bạo trướng, hóa thành một đầu Kỳ Lân khổng lồ, một vó nặng nề giáng xuống, giẫm về phía đầu Nguyên Thủy!

"A!

Tổ Kỳ Lân!" Mặc dù trước đó cảm ứng hai con mèo chó có chút bất thường, nhưng Nguyên Thủy không ngờ, Tổ Kỳ Lân bị trấn áp kia, lại có thực lực khủng bố đến vậy!

Vó lớn của Kỳ Lân giẫm vào biển lửa, như giẫm vào nước, sóng lửa bắn tung tóe, căn bản không cách nào làm bị thương Kỳ Lân.

Cái vó kia tiếp tục giáng xuống, giẫm về phía mặt Nguyên Thủy.

"Tìm chết!" Cảm nhận sự sỉ nhục từ Tổ Kỳ Lân, Nguyên Thủy càng thêm lửa giận ngút trời.

Đầu lão chợt lóe, một ngọn kim đăng xuất hiện, chính là Khánh Vân Kim Đăng, lực phòng ngự cường hãn.

Đương nhiên, đó cũng là Hậu Thiên Linh Bảo giả mạo do Hồng Quân chế tạo.

Nguyên Thủy tính tình nóng nảy, sau khi tế ra pháp bảo phòng ngự, trên người lão lại một lần nữa bay ra mấy kiện pháp bảo.

Càn Khôn Phiến bay ra, phối hợp với Phần Thiên Vũ Phiến, lửa nhờ gió tăng uy, gió nhờ lửa tăng thế, ngọn lửa bốc lên cuồn cuộn, lan tràn lên vó Kỳ Lân, thiêu đốt thân thể nó.

Một cái kéo bay ra, hóa thành phong lôi cuồn cuộn, công kích bụng Tổ Kỳ Lân.

Trấn Yêu Tháp từ trên trời giáng xuống, đè về phía đầu Tổ Kỳ

Lân.

Côn Luân Kính chiếu xạ hai mắt Tổ Kỳ Lân, Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao, chém về phía cổ họng...

"Ha ha, Đại Hoàng, ngươi không ứng phó được à, để ta!" La Hầu cuối cùng cũng tìm được cái cớ ra tay, cười lớn một tiếng, bay lên không trung, hiện ra Ma tộc chân thân.

Chương 11

Thí Thần Thương quét ngang, các loại pháp bảo công kích đều nổ tung, hóa thành mảnh vụn bảo quang đầy trời, bay tứ tán.

"Tiểu Hắc!

Lại giành đánh của ta!" Tổ Kỳ Lân bất mãn nói, đứng thẳng lên, hai chân trước đồng thời giẫm xuống, hư không chấn động.

Rắc!

Khánh Vân Kim Đằng trên đỉnh đầu Nguyên Thủy vỡ nát, sau đó xuyên thủng lực lượng phong hỏa, giáng xuống đầu Nguyên Thủy!

Thấy La Hầu xuất hiện, Nguyên Thủy càng thêm kinh hãi, đồng thời cũng nảy sinh ý thoái lui, liền vội phá vỡ hư không bỏ chạy.

Nhưng, Tổ Kỳ Lân với sức mạnh man rợ, trực tiếp phá nát hư không, đuổi theo, hai vó giáng xuống sau gáy và lưng lão, để lại hai vết vó sâu hoắm.

"Phốc!" Nguyên Thủy phun ra một ngụm tiên huyết, đầu váng mắt hoa.

Khi lão hoàn hồn, chỉ thấy trước mắt một cây trường thương đen kịt, chĩa vào mi tâm.

Chỉ cần hơi dị động, có thể đâm xuyên nguyên thần, dù là khả năng tích huyết trọng sinh, bất tử bất diệt của Chuẩn Thánh, cũng không làm được gì.

Bởi vì, đó là Thí Thần Thương!

Sắc mặt Nguyên Thủy tái nhợt, mặc dù đầu óc choáng váng, nhưng lão hiểu rõ.

Cưỡng chế nộ hỏa và kinh hãi, lão chắp quyền nói: “Hiểu lầm!

Hiểu lầm!

Hai vị Sư huynh, bần đạo đến bái kiến Tiền bối trong cốc, chính là chủ nhân của hai vị sao?” La Hầu dùng Thí Thần Thương vỗ vỗ mặt Nguyên Thủy, lắc đầu khinh thường nói: “Chủ nhân của ta, muốn gặp là có thể gặp sao?

Huống chi, ngươi yếu ớt như vậy, lại càng không có tư cách.” Nguyên Thủy đại cấp, liền vội nói: “Hai vị Sư huynh, bần đạo thành tâm bái kiến Tiền bối!

Thật không dám giấu giếm, mấy ngày trước bần đạo đã xa xa nhìn Tiền bối một lần, niệm niệm không quên.

Nay đến đây, là để biểu đạt lòng kính sợ.” Tổ Kỳ Lân trầm giọng nói: “Kẻ này thực lực chẳng ra sao, nhưng miệng lưỡi thì lợi hại, vừa nhìn đã thấy không phải người tốt.

Huống hồ, đã có một thiếu nữ Vu tộc vào sơn cốc rồi, chủ nhân không thể nào để người thứ hai vào được.” “Bởi vậy, cút đi.” La Hầu thu hồi Thí Thần Thương, hóa thành mèo đen, lắc đầu than thở: “Yếu quá, sớm biết đã không dùng Thí Thần Thương, đã sớm kết thúc rồi...” Nguyên Thủy bi phẫn không thôi, cắn răng một cái, cũng không thèm để ý đến thể diện nữa, trực tiếp đối diện hướng sơn cốc cúi lưng sâu, chấp lễ đệ tử.

Lão lớn tiếng nói: “Tiền bối, vãn bối thành tâm vấn đạo, xin Tiền bối dạy ta!

Tiền bối đang bận, vãn bối không dám quấy rầy, xin ở đây đợi.

Tiền bối một ngày không gặp ta, ta một ngày không đi!” “Xì!

Vậy ngươi cứ đợi đi!

Đại Hoàng, đi thôi, thiếu nữ Vu tộc kia khá thú vị...” Mèo đen do La Hầu hóa thành, một lần nữa nhảy lên lưng chó Đại Hoàng, quay về Bất Chu Sơn, vừa nhảy vừa chạy rời đi.

Nguyên Thủy nhìn bóng lưng hai đại cường giả, đối với Trần Vũ càng thêm kính sợ.

Cường giả như thế nào, mới có thể thu phục Tổ Kỳ Lân bị trấn áp, phục sinh La Hầu đã hồn phi phách tán, và, khiến hai tôn siêu cấp cường giả, trở thành mèo chó, vui vẻ không thôi.

Nguyên Thủy cúi lưng đến chín mươi độ, vẫn luôn hành lễ đệ tử, bái về hướng tiểu sơn cốc kia.

“Hắc, Tiểu Hắc, hắn muốn ở dưới đó hành lễ bao lâu?” “Lão trâu già đó, cũng có chút nghị lực, ba năm tháng, có thể kiên trì được.” “Quan trọng không phải ở chỗ có bao nhiêu nghị lực, mà là ở chỗ chủ nhân không chịu gặp.” Chó Đại Hoàng lắc đầu nói, “Ta thấy, chủ nhân có vẻ thích cô bé Vu tộc kia hơn, liệu có khi nào, cô bé đó trở thành chủ mẫu của chúng ta không?” Mèo đen thò móng vuốt ra, hung hăng vỗ vào đầu chó Đại Hoàng, thấp giọng quát: “Tìm chết sao!?

Chuyện của chủ nhân, cũng dám vọng gia suy đoán!” Chó Đại Hoàng không nói nên lời: “Ta nói bừa thôi mà!” “Hừ!

Ngươi chỉ bị giải trừ phong ấn và trấn áp, nên không cảm nhận được sức mạnh chân chính của chủ nhân.

Còn ta thì từ cõi chết phục sinh, không ai rõ chủ nhân mạnh đến mức nào hơn ta đâu!” Mèo đen dù chỉ hồi ức, cũng mặt đầy chấn động.

Hoàn hồn, lại gật đầu nói: “Không, ngươi nói không sai, công... công chúa nhỏ kia, chúng ta nên cung kính đối đãi thì hơn, tuyệt đối không được mạo phạm!” “Hiểu rõ!” ...Trong lúc hai đại cường giả

nghị luận, trong tiểu sơn cốc, Trần Vũ đầy hứng thú nhìn thiếu nữ đang giận dỗi trước mặt, lắc đầu cười nói: "Không đi sao?" Thiếu nữ một thân y phục vàng, tứ chi lại để lộ ra ngoài, một bộ trang phục man hoang, chính là Tổ Vu nhỏ nhất trong Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ.

Hậu Thổ nhìn chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, tu vi cũng chỉ cấp độ Đại La, chưa thành Chuẩn Thánh.

Nàng khẽ hừ một tiếng, mặt đầy kiêu ngạo nói: "Ta vì sao phải đi?

Toàn bộ Bất Chu Sơn, không đúng, toàn bộ Hồng Hoang đại lục, đều là Phụ Thần Bàn Cổ để lại cho Vu tộc ta!" "Ngươi mới nên đi chứ!" Trần Vũ cười nói: "Nhưng, ta đến trước mà!

Chương 12

Đại Thần Bàn Cổ hóa thân Hồng Hoang, là Phụ Thần của tất cả sinh linh Hồng Hoang, chứ đâu phải chỉ riêng Vu tộc.

Cho nên, ta đến trước, Bất Chu Sơn nên là của ta chứ." Hậu Thổ lắc đầu nói: "Hồ đồ!

Vu tộc ta là do huyết dịch Bàn Cổ Phụ Thần hóa thành, đặc biệt là các Tổ Vu chúng ta, khi Bất Chu Sơn đản sinh, chúng ta đã ở đây.

Huynh có thể đến sớm hơn ta sao, lúc đó huynh ở đâu?" Lần này, Trần Vũ lắc đầu nói: "Ta quả thật ở đây, nhưng lúc đó, các ngươi chỉ là Bàn Cổ Tinh Huyết, đang ôn dưỡng trong huyết trì do trái tim hóa thành, chưa hóa hình thành Tổ Vu, càng không có bao nhiêu linh trí.

Nói nghiêm khắc ra, không phải là sinh mệnh chân chính." "Ngay cả Đại ca Đế Giang, cũng chỉ hóa hình ba trăm cái hội nguyên, và cũng chỉ xuất hiện vào giữa đến cuối Long Hán Lượng Kiếp trước.

Càng đừng nói đến các tiểu Tổ Vu, chỉ mới xuất hiện hơn hai mươi cái hội nguyên." "Cho nên, ta đương nhiên đến sớm hơn các ngươi." Hậu Thổ trợn mắt há mồm, mất một lúc lâu mới hoàn hồn, đại kinh nói: "...Huynh biết những chuyện này sao?

Rốt cuộc huynh là ai?" Nhìn dáng vẻ kinh hãi của Hậu Thổ, Nguyên Phượng đang xoa bóp vai cho Trần Vũ phía sau không nhịn được cười, nói nhỏ vào tai: "Tiểu muội muội, chủ nhân nhà ta vô sở bất tri, vô sở bất hiểu.

Vậy, ngươi không phải đến để giải đáp thắc mắc sao?" "A!

Biết... biết sao?" Hậu Thổ càng thêm kinh ngạc nói.

Ngay sau đó, bĩu môi, khẽ hừ nói: "Đã lợi hại như vậy, vậy nói

cho ta biết, trước đó hai đại cường giả chứng đạo thành Thánh, chẳng phải đều được huynh chỉ điểm sao?

Vì sao khéo thế, đều ở bên cạnh Bất Chu Sơn?" "Không cần vòng vo như vậy, cứ trực tiếp hỏi ta, Vu tộc làm sao mới có thể phá vỡ khuyết điểm tiên thiên không có Nguyên Thần, chứng đạo thành Thánh, hỏi như vậy cũng được mà." Trần Vũ cố nén ý cười nói.

"Ngươi giúp Đại ca Đế Giang hỏi đúng không?" "..." Hậu Thổ ngây người, "...Huynh thật sự đều biết..." Ngay sau đó, hoàn hồn, lao đến bên cạnh Trần Vũ, trừng mắt nhìn chằm chằm, nghiêm túc hỏi: "Vậy mau đi, giúp Đại ca ta thành Thánh!?" Trần Vũ chỉ chỉ vai, nói: "Ngươi, xoa bóp vai cho ta, ta sẽ nói." "Hừ!

Vu tộc ta không kính trời, không kính đất, chỉ kính Bàn Cổ Phụ Thần của ta, muốn ta xoa bóp vai cho huynh, không có cửa đâu!" Hậu Thổ bột nhiên đại nộ nói, cảm thấy Trần Vũ đang sỉ nhục mình sâu sắc.

"Ngươi không phải lợi hại lắm sao?

Dám không đánh với ta một trận!

Nhìn cánh tay nhỏ chân yếu của huynh, ta một tay có thể bóp nát xương cốt!" Trần Vũ lắc đầu cười nói: "Con gái đánh nhau thì có gì hay ho đâu.

Nghe nói Vu tộc sức mạnh đều rất lớn, Tổ Vu thì càng nhục thân sức mạnh thiên hạ vô địch.

Thế này đi, đấu sức với thị nữ của ta, thắng thì ta sẽ nói cho ngươi biết." "Hừ!

Vậy đừng trách ta ức hiếp thị nữ của huynh!" Hậu Thổ trong lòng vui mừng, nhưng cố ý nghiêm túc nói: "Có điều, cái tiểu sơn cốc này, ta sợ chỉ cần giậm chân một cái là chấn sập mất." "Lợi hại vậy sao."

Trần Vũ giả vờ kinh ngạc nói, “Vậy không đánh nhau, đấu vật tay đi.”
“Vật tay?” Hậu Thổ kinh ngạc nói.

Ngay cả Nguyên Phượng cũng nhìn Trần Vũ, trong lòng buồn cười.

Chủ nhân chắc là cuộc sống nhàm chán lắm, cũng hiếm khi có chuyện khiến người vui vẻ.

“Đi thôi, tiểu muội muội.” Trần Vũ uốn cong ngón tay búng một cái, hai chiếc ghế gỗ bằng không xuất hiện, rơi xuống đất.

Mặc dù chỉ có hai chiếc ghế gỗ nhỏ xuất hiện, nhưng, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, đều khẽ run rẩy!

Bởi vì, đó là vô trung sinh hữu chân chính!

Trong thế giới Hồng Hoang, đừng nói Chuẩn Thánh, ngay cả Thánh Nhân chân chính, thậm chí Hồng Quân sau khi hợp đạo, cũng không cách nào thật sự vô căn cứ tạo vật.

Họ vẫn sẽ điều động năng lượng giữa trời đất Hồng Hoang, hoặc năng lượng của chính mình, để chế tạo đồ vật.

Ví dụ, chế tạo ghế gỗ, cần ngưng tụ năng lượng thuộc tính Mộc giữa trời đất Hồng Hoang.

Trần Vũ, thì sau khi đồng hóa Đại Đạo đạt 40%, mới có thể bằng không sáng tạo bất kỳ vật chết nào trong Hồng Hoang.

Độ khó này, còn khó hơn cả việc phục sinh La Hầu đã hồn phi phách tán!

Tuy nhiên, hai chiếc ghế nhỏ, đều không thu hút sự chú ý của ai.

Chỉ có Hồng Quân ở Thiên Ngoại Thiên, nhíu mày một cái, cảm giác trong lòng giật mình.

“Thêm một cái bàn nữa đi!” Hậu Thổ đại liệt liệt ngồi lên một

trong hai chiếc ghế, hưng phấn nói, tựa hồ đã thấy thắng lợi.

Thực lực vốn kém xa sủng vật của Trần Vũ, lại không có Nguyên Thần, làm sao có thể cảm nhận được áp lực, tràn đầy tự tin một cách mù quáng.

“Ta!

Để ta làm cái bàn!” Ngoài sơn cốc, chó Đại Hoàng nhanh chóng chạy đến, lắc đầu nguây nguẩy nói.

Chương 13

Ở trong sơn cốc nhiều năm như vậy, thực ra cũng rất nhàm chán.

Hôm nay thấy Nguyên Phượng muốn vật tay với tiểu Tổ Vu Hậu Thổ, liền tức khắc hứng thú.

Hậu Thổ nhíu mày nói: "Chó yêu?

Đừng có khoe khoang, ta sợ lát nữa chỉ cần khẽ dùng lực là gãy lưng ngươi đó!" Chó Đại Hoàng nhe răng, đại liệt liệt nói: "Cái tiểu...

ạch, nương nương cứ việc, ta chịu được!" "Được!

Đừng lãng phí thời gian nữa!" Hậu Thổ tay vươn ra, sau đó khuỷu tay đặt mạnh xuống lưng chó Đại Hoàng, phát ra một tiếng "phanh" trầm đục, không khí cũng phát ra một tiếng nổ.

Chó Đại Hoàng ngoe nguẩy đuôi, cười nói: "Thấy chưa, thân thể ta đủ rắn chắc chứ, cứ thả lỏng tay chân mà đấu đi!" Trong mấy ánh mắt đầy hứng thú, thiếu phụ do Nguyên Phượng hóa thành, cùng thiếu nữ Hậu Thổ ngồi trên ghế, khuỷu tay đặt trên lưng chó Đại Hoàng, hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

"Chuẩn bị xong chưa?

Một, hai, ba!

Bắt đầu!" Lời Trần Vũ vừa dứt, thấy hai nữ dùng sức mạnh.

Phanh!

Trong lòng bàn tay hai người, phát ra tiếng va chạm ầm ĩ khổng lồ, như hai ngọn núi sắt thép ầm ầm đâm vào nhau!

Sau đó, hai người tay giằng co, dao động trái phải không ngừng, tựa hồ không ai làm gì được ai.

Trên mặt mấy đại cường giả, đều lộ ra một tia kinh ngạc, phát hiện, lực lượng nhục thân của Hậu Thổ thật sự rất mạnh.

Nguyên Phượng tuy không tu nhục thân, nhưng dù sao cũng là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, vẫn cần dùng không ít lực mới có thể áp chế Hậu Thổ!

Nếu chỉ xét lực lượng nhục thân thuần túy, cường giả Chuẩn Thánh Nhất Nhị Trọng Thiên, có lẽ không cách nào áp chế Hậu Thổ.

"Chủ nhân, ta nên thua hay thắng?" Mặc dù vật tay chỉ là chơi đùa, chủ nhân hứng chí nhất thời, nhưng trong đó quan hệ sâu xa, Nguyên Phượng không dám tùy tiện đưa ra quyết định, truyền âm hỏi Trần Vũ.

"Vu tộc tiên thiên có khuyết, không thể thành Thánh, Thiên Đạo Đại Thế đã định!" Trần Vũ trực tiếp mở miệng đáp, nhưng ngoài mấy đại cường giả, Hậu Thổ căn bản không nghe thấy, thậm chí còn không thấy hắn mở miệng nói.

Nguyên Phượng "Ồ" một tiếng, nhưng lại nghe Trần Vũ tiếp tục nói: "Không, Thiên Đạo Đại Thế cái rắm!

Ngày tháng nhàm chán như vậy, phá vỡ Thiên Đạo Đại Thế, mới có chút thú vị chứ." "Tổ Vu không thể thành Thánh, ta cố tình muốn... không, muốn thành Thánh!

Thêm một chút thú vị cho Hồng Hoang để giải khuây." Dù đối với Trần Vũ có phần kính sợ hơn, biết thực lực của hắn thâm bất khả trắc, Nguyên Phượng cũng trong lòng chấn kinh.

Bao nhiêu phách lực và nội tình mới dám nói những lời như vậy chứ.

Thiên Đạo Đại Thế, ngay cả Thánh Nhân cũng không dám trái!

Khi Nguyên Phượng chuẩn bị nhường thua, Trần Vũ lại nói:

“Đương nhiên rồi, hiện tại mới là khởi đầu của lượng kiếp mới, không nên có quá nhiều động loạn, Vu tộc tạm thời không thể thành Thánh.” “Huống hồ, Đế Giang kia mặt mũi lớn đến thế sao, muốn ngồi mát ăn bát vàng?

Không thấy Nguyên Thủy ở ngoài núi, đã cong lưng nhức mỏi rồi sao?” Trần Vũ bĩu môi nói.

“Trước tiên cứ đánh Hậu Thổ một trận thật đau, để nàng biết thế gian hiểm ác, hắc hắc hắc...” Mấy đại cường giả trong lòng câm nín, chủ nhân tuy cường đại vô cùng, nhưng đôi khi, đột nhiên lại nổi lên tâm lý trẻ con, khiến họ cảm thấy có chút đáng yêu!

Trần Vũ nói xong, Nguyên Phượng bắt đầu dùng lực, “Ba” một tiếng, trực tiếp áp tay Hậu Thổ lật ngược lại, mu bàn tay đập vào đầu chó Đại Hoàng, phát ra một tiếng “đông” rỗng tuếch.

“Ha ha ha, ngại quá nha, ta không khống chế tốt lực.” Nguyên Phượng cười hì hì nói, “Đại Hoàng, đầu ngươi rỗng à?” Sắc mặt Hậu Thổ lúc trắng bệch, lúc đỏ bừng, mặt đầy không thể tin được.

“Ta thua rồi...” Hậu Thổ thất hồn lạc phách đứng dậy, xoay người chuẩn bị rời đi.

Trần Vũ cố nén ý cười, nói: “Nhục thân Vu tộc tuy mạnh, nhưng cũng không thể vượt cấp, lấy Đại La đỉnh phong mà chiến thắng Chuẩn Thánh đỉnh phong chứ?” Nguyên Phượng, Đại Hoàng, Tiểu Hắc nghe vậy, nhao nhao triển lộ ra tu vi Chuẩn Thánh khủng bố, chấn động khiến Hậu Thổ liên tục lùi lại, kinh hãi vô cùng.

Hoa lạp!

Trong hồ sâu, Long Vương cũng phá nước ra. ...Hậu Thổ lúc này mới phát hiện, trước đó mình đã tự đại đến mức nào.

Trần Vũ uốn cong ngón tay búng một cái, một điểm kim quang bay

ra, dung nhập vào mi tâm Hậu Thổ, cười nói: “Nhục thân Vu tộc có thể tu luyện, nhưng nếu tu luyện bộ 《Lục Đạo Luân Hồi》 này, muốn thành Thánh, cũng có thể tu hành.” “A!

Công pháp thành Thánh?

Chương 14

Tặng cho ta sao?" Hậu Thổ lại một lần nữa chấn kinh nói: "Vậy Đại ca ta..." "Hắn có tư cách để ta đưa công pháp đến tận cửa sao?" Trần Vũ thu lại nụ cười, khí thế bễ nghễ thiên hạ bùng phát.

"Nói cho ngươi biết, muốn thành Thánh, đừng có si tâm vọng tưởng, hãy tự biết điều đi!" Hậu Thổ rời đi.

Mang theo sự kinh hoàng và chấn kinh tột độ, không còn chút kiêu ngạo nào như trước mà rời đi.

Đến cửa sơn cốc, nàng nói: "Đa tạ chư vị tiền bối đã ẩn cư tại đây, vãn bối sẽ không tiết lộ ra ngoài đâu ạ." "Ừm, rảnh thì ghé chơi." Trần Vũ phất tay nói.

Mấy cặp mắt đồng thời nhìn ra, vô cùng kinh ngạc, sau đó lại cùng lúc hướng về phía khác, nhìn đông nhìn tây.

Đại Hoàng Cẩu Tổ Kỳ Lân nhìn chằm chằm mặt đất một hồi, đợi Hậu Thổ hoàn toàn rời đi, cuối cùng không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Chủ nhân, con nói ngài đừng đánh con nha?

Ngài không vừa ý cô nương kia, ạch, không, tiểu công chúa Vu tộc đó sao?" "Vừa ý sao?" Trần Vũ bật cười, "Chỉ thấy hơi đáng yêu thôi, đương nhiên, tương lai thì chưa biết.

Mà không, hiện tại ta thấy không bằng Nguyên Phượng có sức hấp dẫn hơn." "A!

Chủ nhân... con..." Nguyên Phượng đỏ mặt, cúi đầu như thiếu nữ, trong vẻ thẹn thùng khó giấu được niềm vui sướng.

Sau đó, nàng ngẩng đầu lên, thần sắc chợt ảm đạm, lấy hết dũng khí nói: "Chủ nhân, năm xưa con có chín đứa con..." Trần Vũ im lặng

lắc đầu nói: "Chín đứa con đó, đâu phải như Long Vương lão 'ngân côn' kia, khắp nơi lưu tình, khắp nơi sinh con." Long Vương im lặng không nói, nằm đó cũng chịu vạ lây, nhưng không dám có chút oán giận nào.

"Chín đứa con đó, không cần dùng tinh huyết của bản thân, mà kết hợp với năng lượng kỳ dị của Hồng Hoang mà sinh ra, cũng giống như mối quan hệ giữa Tổ Vu và Bàn Cổ vậy." Đại Hoàng Cẩu Tổ Kỳ Lân mắt khẽ đảo, định mở miệng nói, thì bị La Hầu giữ chặt lấy miệng, trao cho một ánh mắt "không muốn chết thì câm miệng".

Trần Vũ nhìn mấy đại cường giả, đột nhiên nói: "Các ngươi có thấy theo ta rất nhàm chán không?" "Không hề!" "Tuyệt đối không có!" Mấy đại cường giả vội vàng nói.

"Ha ha, lừa được ta sao?" Trần Vũ lắc đầu nói.

"Cũng đừng vội, đợi thêm một thời gian nữa, sau khi ta khuếch đại Hồng Hoang, trừ Ma tộc của La Hầu ra, Tam tộc đều có thể tái xuất, một lần nữa tung hoành tại Hồng Hoang.

Bằng không, mỗi lần Hồng Hoang đều chỉ có hai tộc tranh đấu, thì quá đơn điệu rồi." "Chủ...

Chủ nhân, ngài nói thật sao?" "Khuếch đại Hồng Hoang, Tam tộc tái xuất sao!?" Dù vô cùng kính sợ Trần Vũ, lúc này khi nghe những lời kinh thế hãi tục, chúng cũng đều ngây người.

"Ta khi nào lừa gạt các ngươi?" "Chuyện đó..." "Đừng quan tâm nữa, cứ đợi tin tức của ta đi!" Trần Vũ thản nhiên nói, ngẩng đầu nhìn Hồng Hoang đại lục phía dưới núi.

Thời gian ngày một trôi đi, Hồng Hoang càng lúc càng náo nhiệt.

Trừ Hậu Thổ Tổ Vu tu vi còn non kém, lưu lại bên ngoài Bất Chu Sơn, mười một Tổ Vu còn lại đều dẫn dắt các Đại Vu, Vu Vương, Vu

Tướng và các cường giả khác, rời Bất Chu Sơn, bành trướng về bốn phương tám hướng.

Vu tộc bắt đầu chân chính bước lên đại vũ đài Hồng Hoang, muốn thống lĩnh Hồng Hoang, tự nhận là chính tông Bàn Cổ.

Không chỉ Vu tộc tự nhận là chính tông Bàn Cổ, mà còn có Yêu tộc.

Hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, được sinh ra từ tinh hoa Thái Dương Tinh trong mắt Bàn Cổ, cũng tự nhận mình là chính tông Bàn Cổ, đối lập với Vu tộc.

Sau khi Nữ Oa thành Thánh, Oa Hoàng Cung cũng được mang đi, để lại vô số Yêu tộc do nàng sáng lập, tạo cơ hội cho Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hai người họ liền liên thủ với Côn Bằng, phong y làm Yêu Sư, thu phục Yêu tộc, đối kháng Vu tộc.

Vu Yêu Lưỡng Kiếp, dần dần bắt đầu...

Các đại lão Hồng Hoang khác, thấy tộc vận Vu Yêu hai tộc hưng thịnh, sinh ra từng tôn Chuẩn Thánh, thậm chí có xu thế vươn lên vượt bậc, cũng càng thêm khát vọng thành Thánh.

Trong Vô Tận Huyết Hà, nhìn từng thân ảnh huyết sắc tràn đầy sát khí và sát ý, Minh Hà Lão Tổ phẫn nộ gào thét.

Y đã thành công, học tập Nữ Oa, sáng tạo ra chủng tộc mới là A Tu La tộc, nam giới xấu xí, nữ giới cực kỳ xinh đẹp, nhưng đều thiện chiến.

Nhưng cũng đã thất bại, A Tu La tộc bẩm sinh có khuyết điểm, phệ sát tàn bạo, Thiên Đạo không hề ban thưởng bất kỳ Công Đức nào, khiến y không thể thành Thánh.

Hai đại cường giả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ở phương Tây, sáng tạo Tây Phương Giáo, khắp nơi chiêu mộ người nhập giáo, hy vọng có thể tăng thêm mấy phần thực lực tại Hồng Hoang.

Trên Kim Ngao Đảo của Thông Thiên, các loại yêu ma tinh quái đều có đủ cả, hầu như tất cả các chủng tộc cường đại của Hồng Hoang đều có thể tìm thấy ở đó, thực lực thì mạnh yếu không đều, tâm tính, đức hạnh cũng tương tự.

Nhìn đệ tử, đồ tôn ngày càng đông đúc, Thông Thiên cũng ưu sầu, nguyên nhân rất đơn giản, thế lực quá lớn, nếu không Chứng Đạo thành Thánh nữa, e rằng sẽ không thể trấn áp được chúng!

"Hay là, đi tìm Nhị ca thương lượng?

Đại đệ tử Nhiên Đăng kia, thực lực cũng không kém bao nhiêu, chắc chắn cũng có cùng nỗi lo với ta." Thông Thiên nghĩ, phá không rời đi, quay trở lại Côn Luân Sơn.

"Bái kiến Sư Thúc." Trên Côn Luân Sơn, Nhiên Đăng cao gầy xuất hiện, hiển nhiên đã sớm phát hiện ra Thông Thiên.

Chương 15

"Tu vi của ngươi, ngược lại ngày càng tinh tiến, xem ra, muốn vượt qua sư phụ và Sư Thúc, cũng không còn bao lâu nữa." "Sư Thúc quá khen...

Sư Thúc đến tìm Sư Tôn sao?" "Đúng vậy!

Hình như không có ở đây?

Ta không cảm ứng được khí tức." Thông Thiên cau mày nói.

Nhiên Đăng cũng thở dài nói: "Sư Tôn trước đây đi truy Đại Sư Bá, nhưng một đi không trở lại, khoảng thời gian này, đều là con lo liệu các việc trong giáo." "Không ở đây lâu vậy sao?" Thông Thiên cau mày, đột nhiên trong lòng nhảy dựng, "Chẳng lẽ đã đi tới chỗ đó rồi?" Thông Thiên trong lòng động niệm, không chút do dự, nhanh chóng phá không rời đi.

Y cũng là người thông minh, Đại ca Lão Tử đột nhiên thành Thánh, Nhị ca đột nhiên rời Ngọc Hư Cung, chắc chắn có liên hệ tất yếu!

Có lẽ, có liên quan đến vị thanh niên thần bí ở Bất Chu Sơn!

"Chẳng lẽ, thật sự có cơ duyên thành Thánh sao?" Thông Thiên trong lòng kích động, phá toái hư không, lao thẳng tới Bất Chu Sơn.

Rắc!

Bên ngoài Bất Chu Sơn, hư không vỡ nát, Thông Thiên cũng như Nguyên Thủy trước đó, thở hổn hển xông ra, thần sắc kích động.

Nhưng, ngay khoảnh khắc tiếp theo, thần sắc kích động của y cứng đờ, chậm rãi thu liễm, trở nên càng lúc càng lạnh.

Chỉ thấy trước Bất Chu Sơn, Nguyên Thủy hai tay ôm quyền, giữ lễ đệ tử, cúi gập người thật sâu về phía đại sơn.

Trên đầu, trên lưng y phủ đầy bụi bặm dày đặc, thậm chí có cả cỏ dại mọc trên đầu, trên lưng còn có cả phân chim rơi xuống!

Đó đâu phải một tôn Chuẩn Thánh đỉnh phong sắp thành Thánh, mà quả thực là một pho tượng đá chết lặng!

"Nhị ca, huynh đang làm gì vậy?" Thông Thiên quát lên, mặt đầy vẻ giận dữ.

Dù không thích Nhị ca, hai người họ thường xuyên xảy ra mâu thuẫn, nhưng dù sao y cũng là Nhị ca, hơn cả Đại ca, là lãnh tụ thực sự của Đạo môn, giờ lại thành ra cái dạng này, đó chẳng phải làm mất mặt cả Đạo môn sao!

Nguyên Thủy thân thể chấn động, bụi bặm nhanh chóng rơi xuống, nhưng y vẫn không quay đầu lại, thấp giọng nói: "Tam đệ, đệ đến rồi sao?

Cũng tốt, huynh đệ hai ta đều cầu xin tiền bối, có lẽ sẽ được chỉ điểm cơ duyên thành Thánh..." "Nhị ca, huynh bị ma chướng rồi sao?" Thông Thiên lớn tiếng nói.

Nguyên Thủy cau mày, trầm giọng nói: "Đệ chưa từng thấy thủ đoạn khủng bố của vị tiền bối kia, mà không, kỳ thực ta cũng chưa từng thấy, nhưng ta khẳng định, thủ đoạn của người đó siêu quần!

Bởi vì, những người hầu của người đó, đều là những tồn tại mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi!" Thông Thiên cau mày nói: "Nhị ca, không phải là ta không tin vị tiền bối kia, nhưng cũng quá mất tôn nghiêm rồi, chẳng lẽ không như vậy, ta không thể thành Thánh sao?" "Lùi vạn bước mà nói, cho dù có thể thành Thánh, thì cũng quá thấp hèn, quá ti tiện rồi, dựa vào thủ đoạn như vậy để

Chứng Đạo thành Thánh, chẳng lẽ không sợ tâm ma nảy sinh sao!" "Đủ rồi!" Nguyên Thủy bỗng nhiên đứng thẳng người, toàn thân chấn động, khôi phục phong thái Chuẩn Thánh cao cao tại thượng như ngày xưa, quay người giận dữ nhìn Thông Thiên.

Y quát mắng: "Ta không cần đệ dạy ta làm việc!

Cơ duyên thành Thánh tốt đẹp như vậy, bày ra trước mặt đệ, đệ không trân trọng thì thôi, còn dám làm loạn quyết tâm Chứng Đạo của ta, nếu không phải đệ là Tam đệ của ta, ta đã một kiếm giết chết đệ rồi!" "Được thôi!" Thông Thiên cũng là người có tính nóng nảy, không phục làm gì, trong lòng y không hề có hai chữ "e sợ".

Keng!

Tay khẽ vung, Thanh Bình Kiếm xuất vỏ, kiếm khí tung hoành tám vạn dặm, nhật nguyệt lập tức tàn lụi, tinh thần ảm đạm.

"Ta quyết một trận tử chiến, không chừng lấy chiến Chứng Đạo thành Thánh, tỷ lệ còn lớn hơn!" Thông Thiên chỉ kiếm vào Nguyên Thủy, quát lớn.

"Quan trọng nhất là, dù có chết, ta cũng có tôn nghiêm!" "Vậy chết đi, dùng tiên huyết của đệ, tưới đẫm con đường Chứng Đạo thành Thánh của ta!" Nguyên Thủy sát ý lẫm liệt nói, tay khẽ vung, Tam Bảo Ngọc Như Ý xuất hiện, là pháp bảo cộng sinh hóa từ liên ngẫu Tạo Hóa Thanh Liên.

Lúc này, nó được ném ra hết sức, ngưng tụ một đạo thanh quang, ầm ầm đánh thẳng vào mi tâm Thông Thiên!

Tam Bảo Ngọc Như Ý, là lợi khí vô thượng công sát Nguyên Thần.

Một đòn này, không biết vì để hả giận, hay thật sự muốn giết Thông Thiên để Chứng Đạo, Nguyên Thủy hoàn toàn không lưu thủ!

“Ngô kiếm Thông Thiên!

Thông Thiên Kiếm!” Trường kiếm trong tay Thông Thiên đâm ra, cũng một kiếm đâm thẳng vào mi tâm Nguyên Thủy, đối với Tam Bảo Ngọc Như Ý đang công sát kia, y căn bản không hề phòng thủ, dường như muốn đồng quy vu tận!

Trên Thủ Dương Sơn, Lão Tử trong lòng chợt nhảy dựng, tay khẽ vung, trước mắt không gian xuất hiện một tấm Hư Không Chi Cảnh, cảnh Nguyên Thủy và Thông Thiên liều mạng tranh đấu, lập tức thu vào tầm mắt.

“Không hay rồi!” Lão Tử định ra tay, nhưng rồi lại thu về, kinh ngạc nhìn về phía Bất Chu Sơn.

Khi Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người sắp đồng quy vu tận, một đạo quang mang lập tức tới, phá vỡ một số quy tắc không gian và thời gian, khoảng cách giữa hai người, vô hạn mở rộng!

Tốc độ hành động của hai người cũng ngày càng chậm, quy tắc thời gian cũng bị thao túng!

Quy tắc thời gian và không gian, mỗi một tôn Đại La Kim Tiên đều có thể chưởng khống, huống chi là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chương 16

Nhưng, Chuẩn Thánh thao túng hai loại pháp tắc, so với pháp tắc bị khóa chặt, thì như dế nhũi trước mặt rồng lớn vậy.

".....Cái..... cái gì?" Nguyên Thủy và Thông Thiên kinh hãi vô cùng, đều thấy được sự khó tin trong mắt đối phương, đừng nói là hành động, ngay cả sự vận chuyển tư duy cũng chậm lại cả ngàn vạn lần!

"Thực lực của tiền bối đó sao?" Trên Thủ Dương Sơn, Lão Tử nuốt một ngụm nước bọt, dù với thực lực Thánh Nhân, y cũng cảm thấy mình như một con kiến hôi khi đối mặt với hai đại quy tắc đó.

Xoẹt xoẹt!

Trong lúc hai người còn đang chậm rãi hành động, Long Vương từ trên Bất Chu Sơn nhảy xuống, lập tức xuất hiện trước mặt hai đại cường giả, vươn ra cái móng vuốt khổng lồ, hung hăng búng vào đầu hai đại cường giả.

Bùm!

Bùm!

Sau hai tiếng nổ giòn giã, Nguyên Thủy và Thông Thiên cuối cùng cũng khôi phục hành động, trán đau nhức.

Long Vương lượn lờ trên đầu hai người, khí vũ hiên ngang nói: "Hừ!

Đồ kiếm đòn, dám đánh nhau trước cửa Chủ nhân của ta, làm hỏng hoa viên nhà ta!" "A!

Long Vương!" Thông Thiên kinh hãi không thôi, Nguyên Thủy thì khá hơn một chút, dù sao y cũng từng bị La Hầu và Tổ Kỳ Lân đánh,

đã có chút chuẩn bị tâm lý.

Nhìn Nguyên Thủy, đặc biệt là Thông Thiên Đạo Nhân chấn kinh, Long Vương đắc ý.

"Hừ hừ, trách không được, mỗi lần Đại Hoàng và Tiểu Hắc đều tranh nhau ra tay, đúng là quá sướng mà!

Đánh những cường giả này đã sướng, nhìn ánh mắt chấn kinh của họ, còn sướng hơn nữa!" "Ta phải biểu hiện tốt một chút, lần sau, tranh thủ ra tay nữa!" Nhanh chóng thu liễm pháp lực, Long Vương biết làm việc chính sự là quan trọng, liền mở miệng nói: "Khái khái, Chủ nhân nói, một người có lòng kiêu hùng, thành tâm..." Nghe Long Vương nói vậy, Nguyên Thủy mừng rỡ, đắc ý nhìn Thông Thiên một cái, trao cho một ánh mắt "may mà có ta".

"Không, muốn thành Thánh, nếu không có chút ranh giới tự tôn tự cường, thì thành Thánh vô vọng.

Xét thấy một người khác có tâm tính cương trực, tự cường không ngừng, hai người đều có thể lên núi." Thần sắc đắc ý của Nguyên Thủy cứng đờ, Thông Thiên thì từ sự kinh ngạc hoàn hồn, vừa kinh hỉ vừa thấp thỏm, hỏi: "Long Vương Sư Huynh, vị tiền bối kia không trách con có ý mạo phạm sao?" "Thiết, mạo phạm ư?" Long Vương xua xua móng vuốt nói.

"Nếu Chủ nhân cảm thấy ai đó mạo phạm, thì người đó đã chết thẳng cẳng, hồn phi phách tán rồi, sợ gì mà không dám làm.

Yên tâm đi, Chủ nhân nhà ta mạnh đến mức, dù có chết rồi, một khi người vui, cũng có thể khiến ngươi sống lại." Nguyên Thủy và Thông Thiên trán đổ mồ hôi lạnh, nghe những lời đó mà thấy rùng mình.

"Đi thôi!

Đừng lãng phí thời gian của Chủ nhân!" Long Vương vung đuôi quay người, vọt lên Bất Chu Sơn.

Trong miệng lẩm bẩm: "Lát nữa mình phải hóa thành cá chạch, để Chủ nhân câu mình mới được..." Rồi nó quay đầu lại, đắc ý nói: "Đáng tiếc, hai người các ngươi là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, cho dù biến thành cá chạch, thì cũng đã mất đi... mất đi cái mùi vị nguyên bản, Chủ nhân câu sẽ không có cảm giác tốt..." Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, không ngừng nuốt nước bọt, trong lòng thấp thỏm, ngay cả Nguyên Thủy cũng có chút ý niệm hối hận.

"Sao vẻ mặt lại như vậy?" Long Vương nhìn hai người nói, "Ta nói cho các ngươi biết, trước mặt Chủ nhân nhà ta, dù mạnh đến đâu, dù có khiêm cung khom lưng đến thế nào, cũng không mất mặt đâu!" Bất Chu Sơn rộng lớn, Đại La Kim Tiên leo núi cũng phải mất vạn năm, ba đại cường giả khí thế phóng thích, đẩy lùi áp chế khổng lồ, nhanh chóng tiến ra ngoài sơn cốc nhỏ.

Xoẹt!

Long Vương lập tức hóa thành một con cá chạch vàng óng, bơi về phía trước trong không trung.

"Chủ nhân, con đã mang hai người họ tới rồi!" Nguyên Thủy và Thông Thiên, vội vàng thu liễm tất cả khí tức, cung kính hướng một cái bóng lưng trong sơn cốc hành lễ, nói: "Bần Đạo Nguyên Thủy (Thông Thiên), bái kiến tiền bối!" "Miễn lễ, lúc đánh nhau dưới núi nhà ta, sao không thấy các ngươi cung kính một chút nào?" Trần Vũ nằm trên ghế gỗ, đung đưa tới lui.

Nguyên Thủy mắt tinh, kinh ngạc phát hiện, ghế gỗ được làm từ gỗ Hoàng Trung Lý, tỏa ra một mùi hương tiên quả thoang thoảng!

Năm xưa, khi Hồng Quân giảng đạo xong, phân bảo bối cho các đệ tử, cũng chỉ ban cho y một cành Hoàng Trung Lý nhỏ bằng ngón

tay, dài chừng một gang tay.

Nhưng chiếc ghế gỗ trước mặt vị tiền bối thần bí này, toàn thân không hề có một khớp nối nào, mà được làm trực tiếp từ một khúc gỗ lớn!

"Chúng con đã mạo phạm tiền bối." Không, lúc này Nguyên Thủy lại không có thời gian kinh ngạc, cùng Thông Thiên hoảng sợ nói.

"Muốn thành Thánh sao?" Trần Vũ phất tay, trực tiếp hỏi.

"Kính xin tiền bối ban pháp!" Lần này, Thông Thiên cũng không còn chút kiêu căng nào, cung kính bái lạy nói.

"Cứ xem đi, ngu xuẩn không nhìn rõ thì đừng trách ta." Trần Vũ tay khẽ vung, giữa không trung, hiện hóa ra từng bức họa hình tròn.

Trong những bức họa, chủ yếu là Nhân tộc, đang sinh tồn trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Trong rừng rậm hoang vu, khắp nơi là yêu ma tinh quái, tranh đấu với Nhân tộc, thôn phệ Nhân tộc.

Chương 17

Quan trọng nhất là, đại lượng Yêu tộc cùng Vu tộc không ngừng bành trướng, Nhân tộc sinh sôi quá nhanh, cũng là đối thủ cạnh tranh không gian sinh tồn của chúng, bị không ngừng tàn sát.

Trong những bức họa này, từng tôn cường giả Nhân tộc không ngừng quật khởi, trong các bộ lạc sinh hoạt, hoặc minh hoặc ám, đều có một lão đạo thần bí xuất hiện, truyền đạo cho Nhân tộc, giúp đỡ Nhân tộc.

"Đại huynh!" Nguyên Thủy và Thông Thiên kinh ngạc nói, rồi lập tức bừng tỉnh đại ngộ, Đại huynh sáng lập Nhân Giáo, sau đó trở thành Thánh Nhân, đó chính là cơ duyên thành Thánh!

Có cả Nữ Oa, cũng sáng tạo Nhân tộc mà thành Thánh!

Cơ duyên thành Thánh hiển nhiên nhất, lại bị tất cả cường giả Hồng Hoang bỏ qua!

"Nhân tộc!

Nhân tộc!" Nguyên Thủy và Thông Thiên hô hấp đều trở nên dồn dập.

Không, tích lũy và tư duy của họ, dù sao cũng không bằng Lão Tử, cũng không thể lại sáng lập Nhân Giáo, chỉ có thể từ phương diện khác mà bắt đầu, họ hầu như đã lâm vào trạng thái đốn ngộ, đang điên cuồng suy tư.

"Cũng không quá ngu." Trần Vũ mỉm cười nói, "Mà không, chưa đủ thông minh." Hai người hoàn hồn, lại lần nữa cung kính thỉnh cầu: "Chúng con ngu độn, xin tiền bối chỉ rõ!" "Thành Thánh, tất nhiên có liên quan mật thiết đến Đại Đạo và Đạo Tâm đã tu hành trước đó, cần

phải làm rõ Đạo Tâm hơn nữa, tự nhiên sẽ Chứng Đạo thành Thánh." "Thành Thánh có phải chuyện đơn giản đâu, sao lại khó đến vậy chứ!" Trần Vũ nói, phất tay: "Đi ra chỗ khác trước đi, đi đâu thì về đó, có thể đột phá thì đột phá, không thể đột phá thì cũng đừng làm phiền ta nữa." "Dù sao, đừng có lại đột phá ở Bất Chu Sơn của ta, như vậy sẽ không biết chiêu dụ bao nhiêu ruồi nhặng tới, ta còn phải chơi đùa nhiều nữa." Đại Hoàng Cẩu và Hắc Miêu khí thế chợt lóe, nhìn hai đại cường giả, thản nhiên nói: "Đi mau đi, đừng lãng phí thời gian của Chủ nhân nhà ta nữa." "Đa tạ tiền bối!

Đại ân đại đức của tiền bối, vãn bối khó mà quên được!" Nguyên Thủy và Thông Thiên cuối cùng cung kính bái lạy xong, mới vọt lên trời, nhanh chóng rời đi.

"Ai, lại có thêm hai tôn Thánh Nhân Chứng Đạo thành công rồi, lại thu hoạch được 10% giá trị Đại Đạo... " Trần Vũ trong lòng thở dài nói, "Nếu ta không khiêm tốn một chút nữa, đạt cấp tối đa, thì còn chơi gì nữa, ai, đúng là phiền phức..." Nguyên Thủy, Thông Thiên cảm ân mang đức mà rời đi, vừa ra khỏi sơn cốc, liền oanh phá hư không, dốc toàn lực quay về.

Cả hai đều có dự cảm mãnh liệt, sắp thành Thánh!

Nhanh lên!

Hai người, cũng đều muốn áp chế đối phương, giành lấy phương pháp thành Thánh trước...

Trần Vũ đương nhiên không thèm để ý đến hai người, tiếp tục đung đưa ghế.

"Chủ nhân, hôm nay có câu cá không ạ?" Long Vương ở bên cạnh, cười nịnh nọt hỏi.

"Câu chứ!" Trần Vũ gật đầu nói, tay khẽ đưa ra, Đại Hoàng Cẩu

ngậm cần câu, Hắc Miêu cắp xô nước trên lưng.

"Được thôi!" Long Vương vội vàng nói, phóng lên không trung, hóa thành một con cá chạch nhỏ màu vàng kim, rơi vào trong đầm sâu.

Nhanh chóng, Trần Vũ tung câu vung cần, bắt đầu câu cá, không, câu cá chạch.

Nhìn Trần Vũ nghiêm túc câu cá, mấy đại cường giả đều nghiêm túc nhìn.

Là những Chuẩn Thánh đỉnh cấp nhất, lại được Trần Vũ điểm hóa, đi theo vô số năm, những cường giả này, dần dần phát hiện, Trần Vũ câu cá, không chỉ đơn thuần là để chơi đùa!

Mà còn có ý nghĩa sâu xa hơn!

Theo sự đề thăng thực lực, cùng với thời gian trôi đi, La Hầu cường đại nhất, thậm chí có thể tham ngộ được một số Đạo vận trong đó, khiến thực lực tăng vọt, thực sự vô địch dưới Thánh Nhân!

La Hầu dốc toàn lực, có thể dễ dàng áp chế Long Vương và Tổ Kỳ Lân!

Bởi vậy, dù Long Vương mỗi ngày bị Trần Vũ câu chơi, cũng vừa đau vừa vui, bởi vì nó có thể càng thêm rõ ràng cảm nhận Đạo vận huyền diệu, cùng với sự đề thăng thực lực!

"Chủ nhân, có lẽ đang âm thầm làm một chuyện đại sự!" La Hầu nói với Long Vương và các cường giả khác.

Côn Luân Sơn.

Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy ngồi khoanh chân trên bồ đoàn Trời Đất hàng nhái do Hồng Quân ban tặng, cốt để gia tốc tham ngộ đạo pháp, tự Chứng Đạo Tâm.

“Tiền bối tuy tính khí không được tốt lắm, chỉ nói vài câu, nhưng, có thể nói từng chữ đều là châu ngọc!

Chân truyền một câu nói, giả truyền vạn vạn kinh, chính là như vậy.” “Con đường thành Thánh của ta, tất nhiên có liên quan mật thiết đến Đại Đạo và Đạo Tâm đã tu hành trước đó, vậy Đại Đạo của ta những năm qua, rốt cuộc là như thế nào?” Nguyên Thủy không ngừng tự hỏi, muốn khám phá suy nghĩ sâu thẳm trong Đạo Tâm.

“Ta khai sáng Kim Đan Đại Đạo, là vô thượng pháp tắc chi đạo, cũng không phải ai cũng có thể học, mười hai đệ tử của ta, đều là rồng phượng trong loài người, được thế nhân tôn là Thập Nhị Kim Tiên.” “Còn những người khác, không phải là ta không nhìn trúng, mà căn bản không cách nào tu hành...

Không đúng, tự Chứng Đạo Tâm, ta không nhìn thấu!

Giống như ta không nhìn thấu những sinh linh cấp thấp lông vũ vảy giáp vậy!” Nguyên Thủy thân thể chấn động, ánh mắt càng lúc càng sáng.

“Đạo của ta, Kim Đan Đại Đạo, là để những sinh linh ưu tú nhất tu hành, minh ngộ Đại Đạo!” “Đúng, Xiển nghĩa là sáng rõ!

Chương 18

Gọi là Xiển Giáo!

Giáo hội Nhân tộc, để Nhân tộc minh ngộ giáo phái Kim Đan Đại Đạo của bản thân!" Nguyên Thủy điên cuồng cười nói: "Ha ha ha, ta hiểu rồi..." Oong oong oong!

Lời còn chưa dứt, trời đất chấn động, vô số quang vũ từ trời giáng xuống, cầu vồng hạ xuống, bao phủ Nguyên Thủy.

Chính là dị tượng thành Thánh!

Cùng lúc đó, trên Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung, Thông Thiên Đạo Nhân cũng minh ngộ đạo pháp của bản thân, sáng lập Tiệt Giáo, dị tượng Thánh Nhân giáng xuống.

"Ta Thông Thiên, hôm nay sáng lập Tiệt Giáo, ngăn chặn khí vận Thiên Đạo!

Tu hành, vốn là nghịch thiên mà đi!

Từ nay về sau, Tiệt Giáo rộng rãi thu nhận ức vạn sinh linh Hồng Hoang, để vân vân chúng sinh, đều có cơ hội thành Thánh!" Thông Thiên cũng thành Thánh rồi!

Hồng Hoang rộng lớn ức vạn năm ánh sáng, lúc này, bị quang vũ nồng đậm, tiên hoa, kim liên bao phủ.

Một ngày song Thánh!

Là một sự kiện siêu cấp thịnh vượng chưa từng có tiền lệ, thậm chí sau này cũng không có!

"Chủ nhân anh minh quá, may mà để hai tên 'ngưu tị tử' đó đi, nếu không đột phá ở đây, thì khó mà che giấu được rồi!" Đại Hoàng Cẩu

cười ha hả nói.

"Chủ nhân thần cơ diệu toán, còn cần ngươi nói sao?" Hắc Miêu vỗ một cái vào Đại Hoàng Cẩu, khinh thường nói.

"Hai tôn Thánh Nhân Chứng Đạo thôi mà, có gì mà làm ầm ĩ, đừng làm phiền ta câu cá..." Trần Vũ không kiên nhẫn nói, "Xem kìa, cá chạch không cắn câu!" Nói xong, lại nhỏ giọng mắng: "Nha nha hai tên ngốc này, làm cái gì mà cùng lúc thành Thánh, động tĩnh lớn thế này, chắc chắn dễ khiến người ta nghi ngờ mà!

Ai, ta thật sự sợ không thể khiêm tốn được nữa rồi..." Thủ Dương Sơn, trái tim vốn tĩnh lặng như giếng cổ của Lão Tử, lại lần nữa kịch liệt nhảy lên, trên mặt lộ ra ý cười, tâm tình kích động.

Cuối cùng, ba huynh đệ ta đều thành Thánh rồi!

Tiền bối không trách tội ta đã tiết lộ bí mật!

Có người hoan hỉ, có người sầu, ở Tây Phương đại lục Hồng Hoang, Tiếp Dẫn sắc mặt bi khổ, lắc đầu thở dài.

Chuẩn Đề nóng nảy không thôi, vừa đố kỵ vừa ghen tị: "Sư huynh!

Không thể đợi thêm được nữa!

Đệ phải tìm cách!" "Tìm cách ư?

Chuyện thành Thánh như vậy, có thể cưỡng cầu sao?" "Không thể cưỡng cầu sao?" Chuẩn Đề càng thêm bực bội nói.

Y chỉ về phương Đông, lớn tiếng nói: "Ba tên 'ngưu tị tử' kia, đâu có mạnh hơn ta bao nhiêu, thiên phú cũng không cao hơn ta!" "Nhưng!

Huynh xem, mới bao lâu chứ, tất cả đều thành Thánh rồi!

Đặc biệt hôm nay, hai người cùng lúc thành Thánh!" "Đệ không tin!

Đệ không tin vào sức mạnh của họ!" Tiếp Dẫn cũng khẽ cau mày, trầm giọng nói: "Quả thực như vậy, không thông a?

Bốn đại cường giả đỉnh cấp phương Đông, toàn bộ thành Thánh, duy chỉ có hai huynh đệ ta, đều không có bất kỳ cảm giác thành Thánh nào, nhất định có gì đó không ổn!" "Chắc chắn có quỷ!" Chuẩn Đề kiên định nói.

"Lại còn có Nữ Oa, nếu Lão Tử thủ lĩnh Tam Thanh dẫn đầu thành Thánh, ta còn có thể lý giải." "Nhưng, Nữ Oa lại thành Thánh đầu tiên, rồi liên hệ với những chuyện sau đó, phương Đông chắc chắn đã xảy ra đại sự mà ta không biết!" Tiếp Dẫn nghe vậy, hiểu được ý trong lời của Sư đệ, cau mày nói: "Sư đệ, ý của đệ là?" "Đúng!

Đệ muốn lén lút tiềm nhập phương Đông, điều tra rõ bí mật thành Thánh!" "Sư đệ, mọi chuyện cẩn thận!" Nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lộ ra vẻ lo lắng, trong mắt có lệ quang lóe lên.

Trong đại lục Hồng Hoang, cá lớn nuốt cá bé, ngay cả vì muốn trở nên mạnh hơn, sinh tồn, mà huynh đệ trở mặt cũng quá nhiều, ngay cả nội bộ Tam Thanh, cũng mâu thuẫn trùng trùng.

Nhưng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, mối quan hệ lại thân thiết nhất, tình sư huynh đệ sâu nặng nghĩa trọng.

"Sư huynh cứ yên tâm, ngồi trấn giữ phương Tây, giáo đạo đệ tử của chúng ta, những việc khác giao cho đệ làm!" Chuẩn Đề an ủi Sư huynh nói.

"Lần này, đệ nhất định sẽ tìm ra bí mật thành Thánh, và đạt được cơ duyên thành Thánh của đệ!" "Ha ha, thậm chí, đệ có thể mang về vài đệ tử ưu tú, làm lớn mạnh Tây Phương của chúng ta!" Càng về sau, y càng tràn đầy tự tin.

Xoẹt!

Chuẩn Đề hóa thành một con chồn vàng, từ cửa sau đại điện Tây Phương Giáo rời đi, y phóng một cái rắm thối, bao phủ toàn thân, để đề phòng người khác dò xét, rồi lập tức chui xuống đất, nhanh chóng tiềm hành về phía phương Đông.

"Nha, đúng là quá kinh tởm rồi!" Trần Vũ đang lấy lưỡi câu ra khỏi miệng con cá chạch vàng, đột nhiên toàn thân rùng mình, tay run lên, giật mạnh khiến con cá chạch suýt chút nữa hóa hình thành Long Vương, khóe miệng còn rỉ máu.

Chương 19

“A!

Xin lỗi!” Trần Vũ vội vàng nói.

“Không dám!

Chủ nhân ngài đừng...” Long Vương vội vàng nói.

Trần Vũ ngón tay khẽ điểm, một hạt quang điểm vàng kim bay ra, tiến vào mi tâm Long Vương.

“A?

Chủ nhân, đây là?” Long Vương kinh hỉ kêu lên.

Trần Vũ nói: “Đây là một bộ công pháp tên là “Thần Long Cửu Biến”, ta vừa đột nhiên nghĩ ra công pháp này, sau khi tu hành, chiến lực đề thăng gấp mười lần không thành vấn đề, coi như là bồi thường cho ngươi.” “Đa tạ Chủ nhân!

Đa tạ Chủ nhân!” Long Vương hưng phấn không thôi, liên tục cảm tạ.

“Lại giao cho ngươi một việc, ngươi cũng có được công pháp là nhân quả, khiến khóe miệng ngươi bị thương.

Bởi vậy, ngươi phải đi đòi lại công bằng!” Trần Vũ nói với Long Vương.

Long Vương với thần sắc hưng phấn, lập tức trở nên nghiêm túc, ngưng trọng nói: “Chủ nhân, là ai?

Cứ nói đi, xem Lão Long đi giết chết hắn!” “Đừng giết chết, ngươi cũng không giết chết được, Chuẩn Đề phương Tây đó, biết chứ?

Y đang tiềm nhập phương Đông, đúng rồi, còn rất thối!" "Kẻ đó ư?" Long Vương kinh ngạc, rồi lập tức lửa giận bùng cháy, "Chủ nhân, vậy con đi trước đây, nhất định phải giết chết hắn!" Trần Vũ lười biếng không nói thêm, cứ để Long Vương đi làm loạn là được rồi, chút chuyện nhỏ, cũng không cần quá để ý, đại cục Hồng Hoang, thậm chí đại cục lớn hơn nữa, đều nằm trong lòng bàn tay hắn, không cần lo lắng.

Nhìn Long Vương hưng phấn rời đi, thậm chí còn cố ý ở bên ngoài hư không thi triển chiến pháp mới học được, mấy đại cường giả còn lại lập tức xông tới.

"Chủ nhân!

Ngài có nhổ lông mèo không?

Loại nhổ sạch lông ấy!

Lúc nào đó truyền cho con bộ "Hỗn Độn Ma Quyết" đi, nửa bộ cũng được." "Chủ nhân, ngài có cắt lông chó không?

Loại cắt trụi lông ấy!

"Truy Quang Trục Nhật" con giúp ngài thử xem hiệu quả..." Chuẩn Đề biến mất rồi.

Dù sao, suốt một thời gian dài, Long Vương đều không tìm thấy y, khiến Long Vương vô cùng phẫn nộ.

Thời gian cũng không biết đã trôi qua bao lâu, một ngày, Nguyên Thủy triệt để củng cố cảnh giới Thánh Nhân, lĩnh ngộ huyền diệu của Thánh Nhân, cũng làm rõ giáo nghĩa, đạo pháp của Xiển Giáo.

"Bản Thánh có thể Chứng Đạo thành công, là nhờ có Đại huynh chỉ điểm mê tân, nay Bản Thánh cũng đã là thân Thánh Nhân, cũng nên đi bái kiến Đại huynh." Nguyên Thủy nghĩ, tiêu nhiên rời đi, đi tới Thủ Dương Sơn, để lại vô số ánh mắt hâm mộ.

Trên Côn Luân Sơn, Nhiên Đăng nhìn bóng lưng Nguyên Thủy đã biến mất từ lâu, lẳng lặng nhìn hồi lâu.

Y cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, tuy không bằng mấy đại lão Hồng Hoang đỉnh cấp khác, nhưng là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, thực lực tự nhiên không hề yếu.

Chỉ là, y biết, muốn thành Thánh, không biết cần bao lâu nữa.

Mà điều quan trọng nhất là, Nguyên Thủy có thể sẽ không cho phép y thành Thánh!

Là Phó Giáo Chủ, là cánh tay trái phải của Nguyên Thủy, đồng thời cũng là đại đệ tử khá đặc biệt của Nguyên Thủy, Nhiên Đăng hiểu rõ tính tình của Nguyên Thủy, bá đạo, không cho phép người khác mạnh hơn mình.

Nếu y thành Thánh, thì Xiển Giáo có thể sẽ chia rẽ, Nguyên Thủy tuyệt đối sẽ không cho phép!

"Ghen tị ư?

Vậy thành Thánh đi..." Đột nhiên, một âm thanh vang lên bên cạnh Nhiên Đăng.

"Ai!?" Nhiên Đăng sắc mặt đại biến, khuôn mặt vốn gầy gò dài ra, giống như một loài động vật bốn chân có sừng.

"Người ta nói, dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi, lời này quả không sai." Chuẩn Đề xuất hiện bên cạnh Nhiên Đăng, cảm khái nói.

"Ngươi là ai!?

Ngươi muốn làm gì!?" Nhiên Đăng sắc mặt khó coi, nghiêm mật đề phòng, tùy thời chuẩn bị toàn lực chiến đấu!

Chương 20

Cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng Chuẩn Đề sắp Chứng Đạo thành Thánh, Nhiên Đăng biết rõ, đối phương mạnh hơn y rất nhiều.

"Ta vì mục tiêu chung của chúng ta, thành Thánh!" Chuẩn Đề nhìn Nhiên Đăng, trên khuôn mặt tròn tròn đầy ý cười.

Nhiên Đăng thân thể cứng đờ, vừa định mở miệng, Chuẩn Đề đã phất tay cắt ngang: "Đừng cự tuyệt, đừng che giấu, đừng trì hoãn!" "Ta hứa, thậm chí có thể lập xuống Thiên Đạo Đại Thệ, chỉ cần ta, hoặc thậm chí ta cùng Sư huynh bất kỳ ai thành Thánh, đều sẽ toàn lực giúp ngươi thành Thánh!" "Điểm này, Sư Tôn của ngươi, dù thế nào cũng sẽ không làm!" Nhiên Đăng thần sắc biến ảo hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi thật sâu, lắc đầu nói: "Chỉ cần con dám phản bội Xiển Giáo, Sư Tôn của con sẽ không tha cho con đâu!" "Địa bàn phương Tây của ta đâu có nhỏ hơn phương Đông!

Nơi đó, vĩnh viễn hoan nghênh ngươi!" "Chỉ cần ngươi nói cho ta biết, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người, trước khi thành Thánh, đều đã đi những nơi nào." Nhiên Đăng mắt sáng lên, đột nhiên hiểu ra, kinh hãi nói: "Chẳng lẽ, bí quyết thành Thánh đó!" "Ở đâu!?" Thấy Nhiên Đăng đột nhiên hiểu ra, vẻ mặt vô cùng kinh hãi, Chuẩn Đề cũng tinh thần chấn động, kích động hỏi.

"Tuy con không dám khẳng định, nhưng, bất kể là Đại Sư Bá hay Sư Tôn, hướng quay về đều là Bất Chu Sơn!" "Lại còn, trước đó Thông Thiên Sư Thúc đi tìm Sư Tôn, trước khi rời đi, cũng đã có dự đoán, rồi sau đó đi về phía Bất Chu Sơn." Nhiên Đăng mắt càng lúc càng sáng, kích động không thôi nói.

“Bởi vậy, con nghi ngờ, ba huynh đệ Sư Tôn, đều từ Bất Chu Sơn mà có được một loại cơ duyên thành Thánh nào đó!” “Bất Chu Sơn!” Chuẩn Đề cố nén kích động, “Vậy chắc chắn là ở đó!

Chẳng lẽ, nơi đó có...” Nghĩ rồi, Chuẩn Đề không nén nổi kích động, muốn rời đi, y dặn dò: “Chuyện của ta, ngươi biết nên làm gì rồi đấy!

Đợi ta thành Thánh trở về, sẽ sắp xếp cho ngươi một phen, tìm một thời cơ tốt, ngươi có thể đến Tây Phương của ta!” “Được!” Nhiên Đăng gật đầu nói, “Con... nhưng con cũng muốn đi Bất Chu Sơn, cơ duyên ở đó...” “Hồ đồ!” Chuẩn Đề thấp giọng quát mắng, “Ngươi có thể tùy ý rời Côn Luân sao?

Cùng ta đi, chẳng phải là tìm chết sao?

Thật sự coi Sư Tôn của ngươi là kẻ ngốc sao?” Vừa nói, Chuẩn Đề hai tay bấm quyết, bên cạnh hai người lóe lên quang mang màu tím nhạt.

Nhiên Đăng kinh hỉ nói: “...Hồng Mông Tử Khí!?” “Vô nghĩa, trừ Hồng Mông Tử Khí ra, còn gì có thể ngăn chặn Thánh Nhân truy tra?

Tuy nhiên, Hồng Mông Tử Khí dùng để tham ngộ, đột phá bình cảnh Thánh Nhân, nhưng, trong thời gian ngắn dùng làm hộ tráo, cũng có hiệu quả.” “Được rồi, không nói nhiều nữa, ta phải đi đây.” “Được rồi, đi sớm về sớm nha!” Nhiên Đăng đầy mong đợi nhìn Chuẩn Đề rời đi, sau đó quay đầu nhìn về dãy núi Côn Luân xung quanh, ánh mắt âm trầm.

Cũng từ Côn Luân đi Bất Chu Sơn, thời gian Chuẩn Đề dùng, nhiều hơn Thông Thiên rất nhiều.

Khoảng thời gian này, chiến đấu giữa Vu tộc và Yêu tộc cũng ngày càng kịch liệt.

Trừ Hậu Thổ bế quan, một tôn Tổ Vu luân phiên lưu thủ, mười tôn Tổ Vu còn lại đều ở trên đại lục Hồng Hoang, tàn sát với Yêu tộc.

Chiến lực đỉnh cấp của Yêu tộc cũng không kém, ngoài Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng dẫn đầu, chín đại Yêu Thần còn lại cũng đều là Chuẩn Thánh, Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hỗn Độn... vân vân, đều là những tồn tại mạnh mẽ tiếp cận Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Còn các Đại La Kim Tiên khác, thì càng có đến hàng ngàn vạn!

"Đại lục phương Đông, quả thật phồn vinh a!" Chuẩn Đề trên đường đi, nhìn cuộc chiến của hai tộc, cảm khái.

"Vu Yêu hai tộc, cũng thật mạnh mẽ, may mà khu vực cạnh tranh chủ yếu đều ở phương Đông, nếu không mà đến phương Tây, thì thế giới phương Tây chắc là đã không còn rồi, thành Thánh, mới là sự bảo đảm tốt nhất!" Nghĩ rồi, tốc độ Chuẩn Đề trên đường đi, lại nhanh hơn mấy phần.

"Chủ nhân, ngài thần cơ diệu toán, biết tên kia sẽ đến đây." Trong sơn cốc nhỏ, Long Vương nhìn Chuẩn Đề sắp đến Bất Chu Sơn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Suốt bao lâu nay, con tìm hắn, tìm khổ sở quá chừng!

Con xuống núi trước đây!" Nói rồi, Long Vương bay lên không, rời Bất Chu Sơn, lao về phía Chuẩn Đề.

Trong hư không cách Bất Chu Sơn mấy trăm năm ánh sáng, Chuẩn Đề không ngừng phá vỡ hư không, tiến hành nhảy không gian, dốc toàn lực lao tới Bất Chu Sơn.

Nhưng, ngay khoảnh khắc tiếp theo, y cau mày, trầm giọng quát: "Ai?

Ra đây!

Ngươi cũng là một đại cường giả, lẽ nào, lại ở đây đánh lén ta

sao?" "Thần Long Tham Hải!" Đột nhiên, một tiếng quát lớn truyền đến, giữa hai chân Chuẩn Đề Đạo Nhân, đột nhiên xuất hiện một cái móng rồng tử kim khổng lồ, hung hăng cào tới y!

Chuẩn Đề đại kinh, một luồng khí lạnh xộc thẳng lên đỉnh đầu, y giận dữ không thôi, vội vàng tế ra một khối bồ đoàn, che chắn dưới thân.

Xoẹt!

Một tiếng vang giòn tan, Cực Lạc Bồ Đoàn do Hồng Quân ban tặng, trực tiếp bị móng rồng xé nát, tốc độ hơi chậm lại, tiếp tục cào về phía Chuẩn Đề.

Không, nhờ có bồ đoàn chống đỡ, Chuẩn Đề cũng có cơ hội phản kích, xương sống phát sáng, một cây Thất Bảo Diệu Thụ lấp lánh bảy màu bay ra, được y nắm trong tay, hung hăng quét về phía móng rồng.

Ầm ầm!

Hư không nổ tung, hai đại cường giả trực tiếp bị chấn văng ra khỏi hư không, hiện ra giữa bầu trời Hồng Hoang, kình khí khủng bố xé nát phạm vi ức vạn vạn dặm, hơn nửa sinh linh Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được.

"A!

Long Vương!" Chuẩn Đề cuối cùng cũng nhìn rõ, kẻ đánh lén là Long Vương, y đại kinh thất sắc.

Sau đó, càng thêm phẫn nộ: "Ngươi không ở đó trấn áp khí vận Hồng Hoang, bù đắp lỗi lầm, lại trắng trợn đánh lén ta, đây là hành vi của cường giả sao?" Long Vương bĩu môi, khinh thường nói: "Thiết, đánh lén thì sao?

Chương 21

Ngươi không phải cũng đánh lén ta trước sao?" "Nói bậy!

Ta đánh lén ngươi khi nào!" "Ngươi hóa thành chồn vàng, phóng rắm tự hun mình, cố ý tới phương Đông, là để làm ta ghê tởm sao?

Khiến ta bị thương, đó là ranh giới của ngươi sao?

Ha ha ha." "..." Chuẩn Đề đại kinh thất sắc, chuyện bí mật ở phương Tây của y, cũng bị rõ ràng nắm giữ, mất mặt không thôi, vậy chuyện tiếp xúc với Nhiên Đăng, có bị phát hiện không?

"Ít nói nhảm đi!

Lúc Bản Tổ tung hoành đại lục Hồng Hoang, ngươi còn không biết đang ở đâu mà tè dầm chơi bùn đâu!" Long Vương nói, lại thêm một cú Thần Long Bãi Vĩ, hung hăng quật vào mặt Chuẩn Đề.

Một luồng khí tức cường đại gần như vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn kém một tia nữa là Thánh Nhân, bùng nổ, thân ảnh Long Vương, cũng lập tức bị hầu như tất cả sinh linh Hồng Hoang cảm nhận được.

"Long Vương!

Đang chiến đấu với ai vậy?" "Y đã thoát khỏi phong ấn sao?

Thực lực khủng bố như vậy?

Chắc chắn có siêu cấp cường giả đứng sau thúc đẩy!" "Đang đánh Chuẩn Đề, lại còn cả Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề nữa, Hồng Hoang sắp đại loạn rồi sao?" Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh kinh ngạc không thôi, bàn tán xôn xao.

Trên bầu trời Hồng Hoang, Long Vương và Chuẩn Đề đánh nhau

đến trời long đất lở, nhật nguyệt mờ mịt.

Tinh thần như cát bụi nhanh chóng rơi xuống, rồi trong dư ba trùng kích hóa thành cát bụi thật sự, biến mất không còn.

"Sao có thể, mạnh đến vậy chứ?" Chuẩn Đề chấn kinh nói.

Long Vương, đương nhiên y biết, là nhân vật chính của Long Hán Lượng Kiếp trước, ban đầu Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc tranh bá, sau đó Long Vương quá mạnh, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, bất đắc dĩ, liên thủ vây giết Long tộc.

Cuối cùng, Tam tộc đều nguyên khí đại thương, tử thương vô số.

Nhưng!

Tam tộc chẳng qua cũng chỉ là con cờ của La Hầu để tranh bá với Hồng Quân mà thôi, dù Long Vương mạnh nhất, cũng chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, dựa vào sức mạnh tộc vận, mới có thực lực Chuẩn Thánh.

Lúc này, thực lực Long Vương, không những không hề suy yếu vì bị thương và trấn áp nhiều năm, mà ngược lại càng thêm cường đại, quả thực sắp vượt qua cực hạn Chuẩn Thánh!

"Thiết, với cái đầu của ngươi, khó mà giải thích cho ngươi hiểu, xuống đi cho ta!" Long Vương cười lạnh nói, đột nhiên một móng rồng hung hăng vỗ xuống, đánh Chuẩn Đề văng xuống đất, ầm ầm tạo ra một cái hố sâu vạn dặm, dung nham dưới đất phun trào, vô số núi lửa bùng phát.

Đợi Chuẩn Đề chật vật từ dưới đất chui lên, toàn lực phòng bị, thì thấy thân ảnh Long Vương trên bầu trời đã hoàn toàn biến mất, ở đằng xa lại có thêm không ít cường giả xem kịch vui, yếu nhất cũng là Đại La Kim Tiên.

"Ha ha, Long Vương tái hiện Hồng Hoang, thật...

đáng mừng đáng sợ, Bản Tôn nhất thời ngứa tay, tỉ thí một phen, ha ha, Bản Tôn có việc quan trọng, đi trước đây...” Chuẩn Đề chỉnh lại bộ y phục rách nát, mặt cũng không đỏ, bịa ra một cái cớ, rồi phiêu nhiên rời đi.

“Ai cũng nói Chuẩn Đề da mặt dày nhất Hồng Hoang, hôm nay tận mắt thấy, quả nhiên phi thường a!” “Quả thực như vậy!

Mà không, ta đang làm gì thế này?” “Chẳng lẽ, không nên chú ý đến việc Long Vương xuất hiện là một đại sự sao?

Ta luôn cảm thấy, Hồng Hoang sắp có một trận đại biến!” Sau khi Chuẩn Đề rời đi, y lại âm thầm chuyển hướng, một lần nữa quay về phía Bất Chu Sơn.

Nhưng, không lâu sau, y kinh ngạc phát hiện, dưới Bất Chu Sơn, một thân ảnh đã ở đó từ sớm, lại là Long Vương!

Chuẩn Đề sắc mặt âm trầm xuống, kìm nén sự tức giận, trầm giọng nói: “Ta và ngươi không oán không thù, cho dù có chút hiểu lầm, thì vừa nãy cũng đã hả giận đủ rồi chứ!

Tránh ra, ta muốn lên núi!” “Lên núi làm gì?” Long Vương thấy có ý tứ, trêu chọc nói.

“Chuyện của ngươi!” Chuẩn Đề sắc mặt càng thêm âm trầm, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay lại lần nữa xuất hiện, bảo quang càng lúc càng nồng đậm, “Đừng tưởng vừa nãy chiếm ưu thế, không phải ta nhường ngươi đó thôi!

Đừng bức ta!” Long Vương không thèm để ý, cười nói: “Sao lại không liên quan đến ta?

Lên núi chẳng phải là tìm Chủ nhân của ta sao?

Sao lại không liên quan đến ta?” “A!...

Vị thanh niên thần bí thâm bất khả trắc kia, là Chủ nhân của ngươi?" Chuẩn Đề chấn kinh không thôi, rồi lập tức bừng tỉnh đại ngộ: "Trách không được, có thể khiến người ta có được tất cả cơ duyên thành Thánh, ngay cả ngươi cũng có thể phóng thích ra, cần bao nhiêu thực lực chứ?" Long Vương đã thấy nhiều sự chấn kinh của người khác, không để ý, mở miệng nói: "Đừng nói những lời vô dụng đó, chuẩn bị tay không lên núi sao?" Nói rồi, Long Vương hai cái móng vuốt kẹp vào nhau, xoa xoa, cho Chuẩn Đề một cái biểu cảm "hiểu ý chứ".

Chuẩn Đề ngạc nhiên, rồi lập tức hiểu ra, e rằng đó không phải ý của vị thanh niên thần bí kia, mà là Long Vương muốn đòi lợi lộc!

Mẹ kiếp!

Chương 22

Chuẩn Đề trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng trên mặt lại nở nụ cười, nói: "Nên làm, nên làm, Long Vương Sư Huynh vất vả rồi, chút lễ vật nhỏ mọn này, không thành lòng thành ý." Vừa nói, y vừa lấy ra từng kiện pháp bảo, nhưng phần lớn đều là Hậu Thiên Pháp Bảo, chỉ có lác đác vài kiện Tiên Thiên Pháp Bảo, đều là cấp thấp.

Tuy cùng là đệ tử của Hồng Quân, nhưng Hồng Quân đối với Tam Thanh và Nữ Oa quan tâm, khẳng định vượt xa đối với hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, pháp bảo ban cho đương nhiên cũng phải thấp hơn một bậc.

Nhìn dáng vẻ rách nát của Chuẩn Đề, Long Vương không nhịn được nói: "Tuy ai cũng biết phương Tây nghèo, nhưng ta không ngờ, lại nghèo đến mức này." Nói rồi, trên người Long Vương bảo quang chợt lóe, trên móng rồng, mười chiếc nhẫn ngón tay xuất hiện, tỏa ra quang mang sắc bén, đắc ý nói: "Thấy không, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" "Thượng Phẩm!?" Chuẩn Đề mắt trợn tròn mồm há hốc, khó tin nói, Tiên Thiên Linh Bảo, đó là bảo bối tồn tại từ thuở khai thiên lập địa, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Sư Tôn Hồng Quân cũng không có!

Hai huynh đệ y, mạnh nhất là Sư huynh Tiếp Dẫn có một kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Pháp Bảo.

Nhìn dáng vẻ chấn kinh của Chuẩn Đề, Long Vương trong lòng đắc ý, càng thêm khinh thường nói: "Của ta đó, mỗi một chiếc nhẫn ngón tay đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cả bộ, sau khi tổ hợp lại là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Vừa nãy ta mới dùng ba phần lực, nếu dùng linh bảo này, ngươi đã sớm thành một đống thịt

vụn, hình thần câu diệt rồi!" Chuẩn Đề đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, tuy cảm thấy Long Vương nói hơi khoa trương, nhưng cũng biết, y tuyệt đối không phải đối thủ của Long Vương.

"Lại còn, nhìn Long an của ta, Chủ nhân ta dùng đó, gần như đã đạt đến cực hạn của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ kém nửa bước là Tiên Thiên Chí Bảo!" Long Vương lại lộ ra một cái Long an, lắc đầu thở dài nói: "Đáng tiếc, Chủ nhân từ trước đến nay chưa từng cưỡi ta, hơi lãng phí.

Nga, đúng rồi, bái kiến Chủ nhân nhà ta, ngươi đã chuẩn bị quà gì chưa?" Chuẩn Đề từ trạng thái mắt trợn tròn mồm há hốc hoàn hồn, ngay cả với da mặt dày của y, cũng cảm thấy sắc mặt đỏ bừng nóng ran, y ấp úng nói: "Con... vật mạnh nhất của con là Thất Bảo Diệu Thụ, không, đó là bản mệnh pháp bảo của con, không thể tặng người." "Ngoài ra, thứ quan trọng nhất của con là Hồng Mông Tử Khí, vậy... vậy con tặng Hồng Mông Tử Khí sao?" Long Vương càng thêm khinh thường, móng vuốt khẽ lật, một khối khí đoàn màu tím khổng lồ xuất hiện, trông như một đống bông gòn màu tím.

"Thứ đồ chơi này?

Mỗi người chúng ta đều có một đống, là thứ Chủ nhân không cần, ngươi lại muốn tặng một chút cho Chủ nhân nhà ta làm lễ vật sao?" Nhìn khối khí đoàn Hồng Mông Tử Khí trong móng vuốt Long Vương, lớn hơn đầu người, Chuẩn Đề không chỉ toàn thân, mà ngay cả linh hồn cũng cứng đờ!

Bao nhiêu!?

Vô số sợi Hồng Mông Tử Khí mảnh như sợi tóc, kết lại với nhau, ước chừng cả ngàn vạn sợi, trông như một búi tóc dài màu tím quấn quanh!

Năm xưa Hồng Quân Đạo Tổ, ban cho bảy sợi Hồng Mông Tử

Khí, mỗi sợi không dài quá một xích, mảnh hơn sợi tóc một chút, nhưng đó lại là chí bảo để tham ngộ thành Thánh, không biết bao nhiêu đại lão Hồng Hoang không có được Tử Khí mà thèm thuồng chảy nước miếng.

Sau một hồi lâu, Chuẩn Đề mới hoàn hồn, môi run rẩy nói: "..." "Là Chủ nhân ban tặng, cho ta để tham ngộ chơi thôi, mà không, ta cơ bản cũng chẳng thèm tham ngộ." Long Vương cổ tay khẽ lật, thu hồi khối khí đoàn Hồng Mông Tử Khí.

"Sao lại không tham ngộ?" Chuẩn Đề kinh nghi bất định hỏi.

"Tham ngộ làm gì chứ?

Trở thành Thánh Nhân, là phải rời Hồng Hoang đi Thiên Ngoại Thiên, cô khổ lẻ loi một mình, nào có ý nghĩa gì bằng việc theo Chủ nhân của ta?" Long Vương lắc đầu nói.

"Thánh Nhân, cô khổ lẻ loi một mình?" Chuẩn Đề khóe miệng co giật, cảm thấy tam quan đều bị lật đổ, trong lòng đối với Chủ nhân của Long Vương, vị thanh niên thần bí kia, càng thêm hiếu kỳ và mong đợi.

Cắn răng một cái, kiên định tâm niệm, Chuẩn Đề chắp tay về phía Long Vương nói: "Xin Long Vương Sư Huynh dẫn đường đi, chúng con định trước không có phúc khí được theo vị tiền bối kia, thành Thánh cũng tốt." "Cũng được, Chủ nhân nhà ta không phải ai cũng thu nhận đâu, đi thôi." Long Vương nói, bay vọt lên không, tiện tay lấy đi mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo của Chuẩn Đề, chỉ để lại Hậu Thiên Linh Bảo.

"Đã nghèo như vậy rồi, vậy ta tùy tiện lấy chút vậy." Chuẩn Đề đau lòng, thu hồi những Hậu Thiên Linh Bảo còn lại.

Ai có thể ngờ, một tôn Chuẩn Thánh đỉnh phong sắp Chứng Đạo

thành Thánh, lại không có lấy một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nào, thê thảm đến cực hạn.

Nhanh chóng, Chuẩn Đề đi theo Long Vương, vào trong sơn cốc, nhìn thấy vị tiền bối thần bí mà y đã mong đợi bấy lâu.

Lần này, Trần Vũ không câu cá, đang cầm một mảnh xương phiến ngẩn người, cảm ứng có người đến, tay khẽ lật, thu xương phiến lại, liếc nhìn Chuẩn Đề một cái.

Ánh mắt đó, bình đạm như phàm nhân, nhưng sâu thẳm trong nội tâm Chuẩn Đề, lại có một loại dự cảm mãnh liệt, rằng y phải dùng lễ tiết cung kính nhất, để bái kiến vị thanh niên trước mặt.

"Hậu học Chuẩn Đề, bái kiến tiền bối!" Chuẩn Đề hành lễ đệ tử, cung kính bái lạy nói.

"Ha ha, miễn lễ miễn lễ, đứng dậy đi." Trần Vũ cười ha hả nói.

Long Vương và các cường giả khác ngẩn ra, nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Chủ nhân làm sao vậy?

Sao đột nhiên lại nhiệt tình đến thế?

Ngay cả Tam Thanh, Chủ nhân cũng thờ ơ, thậm chí có chút ghét bỏ, sao lại thiên vị phương Tây?

Chẳng lẽ, Chủ nhân lại đột nhiên có hứng thú, muốn trêu chọc Chuẩn Đề?

"Đa tạ tiền bối!" Thấy Trần Vũ có thái độ khá tốt với mình, Chuẩn Đề trong lòng đại hỉ, vẻ hoảng loạn trên mặt biến mất, y cũng mang theo ý cười, nói: "Vãn bối đã quấy rầy tiền bối thanh tu, thành thật mà nói, con vô cùng hoảng sợ, chút lễ vật nhỏ mọn này, không thành lòng thành ý." Nói rồi, y lấy ra Hồng Mông Tử Khí, cung kính đưa cho

Trần Vũ.

"Tuy con biết tiền bối không cần, nhưng đây quả thực là lễ vật quan trọng nhất mà con có thể lấy ra được." Chuẩn Đề có chút xấu hổ nói, giống như một kẻ ăn mày bất đắc dĩ phải tặng quà cho đế vương.

"Ha ha, có lòng là được." Trần Vũ cười nói: "Ngươi cũng muốn thành Thánh đúng không?

Muốn cơ duyên thành Thánh, cũng đơn giản." Chuẩn Đề nghe vậy, tinh thần chấn động, nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng nói: "Kính xin tiền bối ban giáo!" "Sư huynh của ngươi đâu?" Trần Vũ đột nhiên chuyển đề tài nói.

Chương 23

“Ặc...

Sư huynh của con, không tiện rời đi.” “Nga, ta hiểu rồi.” Trần Vũ vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

“Mà không, không có y cũng không sao, ta có một cách, kỳ thực cũng có thể nói cho Sư huynh của ngươi, đều giống nhau cả, đều có thể mượn cách này mà thành Thánh.” Chuẩn Đề càng thêm kích động, liên tục cúi người hành lễ, cuối cùng thậm chí quỳ xuống, run rẩy nói: “Tiền bối nếu thật sự có thể chỉ điểm hai huynh đệ con thành Thánh, đại ân đại đức như vậy, hai chúng con, khó mà quên được!” Nhìn Chuẩn Đề quỳ bái trước Chủ nhân, còn thấp hơn cả khi hành lễ với Ân Sư truyền đạo, Long Vương và các cường giả khác đều khinh thường bĩu môi, không nói nên lời.

Trần Vũ phất phất tay, nói: “Hai huynh đệ các ngươi, muốn trở thành Thánh Nhân, cũng không phải chuyện khó.” “Ta hỏi ngươi, ngươi có biết cơ duyên thành Thánh của Tam Thanh không?

Và cả nguyên nhân Nữ Oa thành Thánh trước đó nữa.” Chuẩn Đề vội vàng gật đầu nói: “Biết, biết!

Đều là dựa vào Nhân tộc mà thành Thánh!” “Không, dựa vào Nhân tộc thành Thánh, chúng con cũng có nghĩ đến cách này, con và Sư huynh cũng đã thử, nhưng...” Y chưa nói xong, cuối cùng lắc đầu, sắc mặt khổ sở.

“Nhưng, khí vận Nhân tộc, hoặc cơ duyên thành Thánh, đều đã bị mấy vị Thánh Nhân rút cạn rồi, không thể để người khác thành Thánh được nữa, đúng không?” Trần Vũ tiếp lời, cười nói.

“Đúng vậy, khí vận Nhân tộc không đủ rồi, Nhân tộc tuy có khí

thế hưng thịnh, tiền đồ phát triển vô lượng, nhưng hiện tại dù sao cũng mới sinh ra không lâu, không thể chống đỡ sáu người thành Thánh, hiện tại có thể chống đỡ bốn Thánh, đã là kỳ tích rồi." Trần Vũ chỉ lên trời, nhỏ giọng cười nói: "Thứ không đủ, sẽ không đi mượn sao?" "A?

Mượn!?" Chuẩn Đề trợn tròn mắt, khó tin nói, "..." "Đúng!

Hướng Hồng Hoang Thiên Đạo hứa hẹn, lập xuống Thiên Đạo Đại Thệ, Thiên Đạo tất nhiên sẽ trợ giúp ngươi thành Thánh!" "Nội dung của lời thề này, cũng phải có liên quan đến Nhân tộc, nội dung cụ thể, ngươi hãy cùng Sư huynh thương lượng, chắc chắn khả thi!" Trần Vũ vẻ mặt cao thâm khó dò, ân cần dạy bảo.

"Khi đó, hai huynh đệ các ngươi, cũng sẽ giống như hai huynh đệ Nguyên Thủy và Thông Thiên, một ngày thành Thánh, uy chấn Hồng Hoang!" Long Vương và La Hầu cùng các cường giả khác nhìn nhau, khóe miệng đều co giật, Chủ nhân cũng không sợ hãm hại người khác đến chết sao, Thiên Đạo Đại Thệ, đó là thứ có thể tùy tiện phát ra sao?

Không, hiện nay phương Đông đã có đủ bốn tôn Thánh Nhân, hơn nữa còn có đại lượng cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, đều có xu thế đột phá, đối với hai người phương Tây áp lực như núi, chỉ cần có thể thành Thánh, chuyện gì cũng sẽ làm!

"Được!" Chuẩn Đề thần sắc biến ảo hồi lâu, cuối cùng cắn răng một cái, đồng ý!

Nhìn Chuẩn Đề với thần sắc kích động rời đi, Nguyên Phượng ít nói, một bên xoa bóp vai Trần Vũ, một bên nhẹ giọng hỏi: "Chủ nhân... có xảy ra chuyện gì không ạ?" "Xảy ra chuyện gì?

Sẽ xảy ra chuyện gì?" Trần Vũ hỏi.

"Thiên Đạo Đại Thệ, đối với Thánh Nhân, cũng cần phải kính sợ,

Chuẩn Thánh đỉnh phong đối với Thiên Đạo, cũng chỉ là kiến hôi mà thôi." Nguyên Phượng cau mày nói, "Con sợ y sẽ tùy tiện phát lời thề." Long Vương tiếp lời: "Tự tìm cái chết, liên quan gì đến ta?

Chẳng phải y thích ba hoa chích chòe sao?

Pháo thủ số một Hồng Hoang đó.

Chủ nhân ra chiêu hay quá, cứ để y đi mà ba hoa với Thiên Đạo, xem y có dám làm loạn không." "Hắc hắc, khi đã đến bước đó, không thể không thành Thánh, thành Thánh không phải chuyện của một người thì, chỉ cần có thể thành Thánh, không có bất kỳ điều gì có thể ngăn cản!

Ngay cả, hồng thủy ngập trời, liệt hỏa thiêu đất!" La Hầu lạnh lùng nói, trong ánh mắt phảng phất có vô số tinh quang lấp lánh, hồi ức lại năm xưa khi còn là Ma Tổ, không tiếc để sinh linh Hồng Hoang lầm than, cũng phải quyết tử chiến với Hồng Quân, tranh đoạt ngôi vị Thánh Nhân số một Hồng Hoang.

"Đúng vậy, Tiếp Dẫn thì tốt hơn một chút, nhưng với tính tình của Chuẩn Đề, phát xuống Thiên Đạo Đại Thệ, chắc chắn sẽ không đơn giản!

À, nói đơn giản một chút, nếu lời hứa không thể hoàn thành, nợ xuống nhân quả, thì không thể trả được." "Khi đó, những nhân quả này, ai sẽ gánh chịu đây?

Thiên Đạo sẽ vì thế mà sụp đổ sao?" Nguyên Phượng có chút lo lắng hỏi.

Trần Vũ cười nói: "Nguyên Phượng, ngươi ngày càng thiện lương rồi đó, uy nghiêm bá khí ngày xưa, đã hoàn toàn biến mất rồi a." "Ta ngày xưa, chỉ là tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, vì Phượng Hoàng tộc, ta phải sát phạt quả đoán!" Nguyên Phượng nhẹ nhàng giải thích.

“Ta của ngày nay, lại phải suy nghĩ cho cả Hồng Hoang, dù sao, cả Hồng Hoang này, đều là của Chủ nhân ngài.” Đại Hoàng Cẩu Tổ Kỳ Lân, liếc nhìn La Hầu một cái, mắt đảo mấy vòng.

Trước mặt Trần Vũ, nó thậm chí không dám truyền âm.

Nhưng, La Hầu lại biết ý của nó: “Vị trí chủ mẫu của tiểu nữu Hậu Thổ kia, có chút không chắc chắn a, Nguyên Phượng có lẽ là ‘cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt’ (gần bờ được trăng trước), hắc hắc.” La Hầu nhắm mắt lại: “Ta chẳng biết cái gì cả, muốn tìm chết thì đừng lôi ta vào.” “A!” Đại Hoàng Cẩu đột nhiên kinh kêu một tiếng, toàn thân bốc lên lửa rừng rực.

“Chủ nhân, con sai rồi, con không nên suy nghĩ lung tung, ngài và Nguyên Phượng trong sạch, a...” Tây Phương Linh Đài Phương Thốn Sơn.

Lôi Âm Cổ Sát.

Tiếp Dẫn nhìn lên bầu trời, trầm mặc hồi lâu.

“Sư huynh, huynh còn phải suy nghĩ bao lâu nữa, ba năm rồi đó!” Chuẩn Đề nhìn bóng lưng Tiếp Dẫn, cuối cùng không nhịn được mở miệng nói.

Tuy Hồng Hoang không tính niên đại, thời gian là thứ vô giá trị nhất, nhưng những năm qua, Hồng Hoang phát triển biến hóa quá nhanh.

Tam Giáo do Tam Thanh sáng lập, ngày càng hùng mạnh phồn thịnh.

Nhân tộc cũng cùng Tam Giáo tương phụ tương thành, thêm vào đó Nhân tộc tự cường không ngừng, một đời lại một đời lãnh tụ Nhân tộc xuất hiện, dẫn dắt Nhân tộc vượt qua gian nan hiểm trở, nay cũng đã trở thành đại tộc của Hồng Hoang.

Còn về Vu Yêu hai tộc, lại càng từ những ma sát, xung đột, chiến đấu quy mô nhỏ trước đó, phát triển đến mức Đại La Kim Tiên có thể thấy khắp nơi, Chuẩn Thánh thỉnh thoảng ra tay, cách chiến tranh toàn diện không còn xa nữa.

Chương 24

Phương Tây, vẫn như cũ chỉ có ba bốn con mèo nhỏ, toàn bộ đều dựa vào việc kéo vài thiên tài làm đệ tử.

"Ai, Sư đệ, sự đã đến nước này, đó cũng là cách duy nhất rồi." Tiếp Dẫn thở dài nói, "Không, điều ta lo lắng không phải là cách đó, mà là lo lắng cho đệ đó!" Chuẩn Đề trong lòng chợt nhảy dựng, cố gắng trấn định nói: "Sư huynh nói đùa rồi, đệ đâu phải kẻ ngốc, huynh lo lắng cho đệ làm gì?" Tiếp Dẫn nhìn chằm chằm vào mắt Chuẩn Đề, nghiêm túc nói: "Vị tiền bối kia, để chúng ta dùng Nhân tộc, làm nội dung chính của Thiên Đạo Thệ Ngôn, ta cảm thấy, đó là một cái bẫy!" "Sư huynh có ý gì?

Chẳng lẽ muốn đệ mở rộng phạm vi, lấy nhiều sinh linh hơn làm nội dung?

Lời thề bao quát vân vân chúng sinh?" Chuẩn Đề cau mày nói, "Nếu vậy, đệ càng khó thực hiện lời thề a!" Tiếp Dẫn lắc đầu nói: "Nếu, đệ làm theo lời của ta, kỳ thực sẽ tốt hơn một chút, nhưng chắc chắn đệ sẽ không nghe, sẽ mở rộng phạm vi.

Sư đệ, nói thật cho ta biết, chẳng lẽ đệ không muốn làm vậy sao?" Chuẩn Đề sắc mặt biến đổi, trầm mặc một lát sau, gật đầu nói: "Đúng vậy!

Sư huynh, sự đã đến nước này, đệ cũng không có lý do gì để giấu huynh nữa, đệ muốn lấy cả Hồng Hoang vân vân chúng sinh làm nội dung, phát xuống Thiên Đạo Thệ Ngôn lớn nhất, nặng nhất!" "Một khi đã mượn, thì đệ muốn đạt được nhiều Thiên Đạo Công Đức nhất, trở thành Thánh Nhân mạnh nhất!

Chỉ cần có thể làm được điều đó, những sự hy sinh khác, đệ đều

không quan tâm!

Hơn nữa, đệ tin rằng, trời có sập xuống, cũng có người cao hơn gánh đỡ." "Sư huynh, đừng cản đệ!" Tiếp Dẫn lắc đầu nói: "Không, ta sẽ không cản, ngược lại, ta sẽ cùng đệ lập xuống lời thề!" "A?

Sư huynh..." "Bắt đầu đi!" Tiếp Dẫn không đợi Chuẩn Đề nói hết, bay vọt lên không, xuất hiện giữa không trung Hồng Hoang, tinh thần bao quanh.

"Ta!

Tiếp Dẫn!" "Ta!

Chuẩn Đề!" "Hôm nay tại đây lập xuống Thiên Đạo Đại Thệ: Sáng tạo Tây Phương Giáo, rộng rãi thu nhận ức vạn sinh linh Hồng Hoang, độ hóa nhân quả, gánh vác nghiệp lực, tiêu tan phiền não, nhập vào Tây Thiên Cực Lạc Thế Giới của ta!" "Tuy nhiên, hai huynh đệ ta, thực lực ti vi, cầu xin Thiên Đạo ban cho hai chúng ta năm trăm đoàn Công Đức, cắt đứt ba ngàn sợi phiền não!" Oong!

Oong!

Trời đất kịch liệt chấn động, từng đạo quang trụ bảy màu từ trời giáng xuống, rót vào thể nội Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

"Haizz, trong mắt những kẻ bị lợi ích che mờ, nhất cử nhất động của người khác đều mang theo thành phần lợi ích." Nhìn vô tận công đức Thiên Đạo ở phương Tây, Trần Vũ lắc đầu thở dài.

"Ta đã cho cơ hội, vì sao lại không trân trọng?

Cứ muốn tự tìm đường chết?" Long Vương và các cường giả khác cũng chứng kiến dị tượng khi Tây Phương Nhị Thánh chứng đạo, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Theo lý mà nói, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề huynh đệ hai người, căn

cơ không bằng Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Thế nhưng, dị tượng thành Thánh lại không hề thua kém, thậm chí, ẩn ẩn vượt qua dị tượng thành Thánh của Nguyên Thủy và Thông Thiên!

Hiển nhiên, tất nhiên có quỷ!

"Chủ nhân, người… không hề chỉ điểm cho bọn họ sao?" Nguyên Phượng hỏi.

La Hầu lạnh lùng hừ nói: "Hừ!

Ta đã sớm đoán được, với cái nết của bọn chúng, tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực nắm bắt cơ hội này, không tiếc bất cứ giá nào để đề thăng, sẽ không bận tâm đến những thứ khác." "Đương nhiên, còn về nội dung cụ thể của Thiên Đạo thệ ngôn, ta thì không biết rồi." Nói xong, La Hầu nhìn về phía Trần Vũ, mấy vị cường giả khác cũng lần lượt nhìn về phía hắn.

Trần Vũ mở miệng nói: "Ta bảo bọn họ lấy Nhân tộc làm nội dung chủ yếu, phát Thiên Đạo thệ ngôn, đối xử tốt với Nhân tộc, như vậy miễn cưỡng có thể hoàn thành lời thề." "Nhưng bọn họ, lại dùng toàn bộ sinh linh Hồng Hoang để lập thệ!" La Hầu hai mắt khẽ híp, hàn quang lóe lên, sát ý dâng trào: "Rõ ràng, mượn Thiên Đạo thệ ngôn để thành Thánh, nhưng có thực hiện được lời thề hay không thì căn bản chẳng thèm để ý!" "Chủ nhân, người tính làm gì?" Nguyên Phượng cũng sốt ruột nói: "Hấp thu công đức Thiên Đạo quá nhiều, sẽ gây áp lực cực lớn cho Thiên Đạo, cũng như toàn bộ sinh linh Hồng Hoang!" Trần Vũ thản nhiên nói: "Các ngươi cảm thấy, bọn họ có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao?

Đâu có cái đạo lý thiếu nợ mà không trả?" "Yên tâm đi, lời thề kia đã được lập, vậy thì là song hướng.

Vì đã rút công đức Thiên Đạo, vậy thì ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang cũng sẽ được rút lại!" "Chỉ cần là của các ngươi, tất cả Tinh, Khí, Thần, Pháp tắc, Đạo Quả... chỉ cần là những thứ thuộc về các ngươi, sẽ dần dần quay về Hồng Hoang!" Trần Vũ cười khà khà nói: "Thực tế, các ngươi chẳng khác nào một trạm trung chuyển, không những sẽ chuyển hóa công đức chi lực cho sinh linh Hồng Hoang, mà còn phải bồi thường tất cả, trợ giúp Hồng Hoang trưởng thành!" "Các ngươi không phải đều muốn phục hưng chủng tộc sao?

Đến lúc đó, Hồng Hoang hấp thu hai tôn Thánh Nhân, sau khi tiến hóa mở rộng, có thể chịu đựng được chủng tộc phục hưng rồi." "Thì ra là vậy!

Đa tạ Chủ nhân!" Long Vương và Tổ Kỳ Lân đồng loạt đại hỉ, dập đầu quỳ bái Trần Vũ, vô cùng phấn khích.

Chỉ có Nguyên Phượng và La Hầu không hề bận tâm, đã quyết định, trọn đời đi theo Trần Vũ, những thứ khác, đều là gánh nặng. …… "Hỗn Nguyên Đại La Đệ Tam Trọng Thiên!" Trên bầu trời phương Tây, Chuẩn Đề mừng rỡ khôn xiết nói: "Sư huynh, huynh thì sao?" "Ta là Đệ Tứ Trọng Thiên." Tiếp Dẫn cười nói.

Hai người, không, hai vị Thánh Nhân vô cùng mãn ý, Thánh Nhân cửu trọng thiên, mỗi một trọng thiên chênh lệch đều cực lớn.

Không ngờ vừa đột phá thành Thánh, lại liên tiếp đột phá mấy tầng, cũng quá đáng sợ rồi.

Từ đó có thể thấy, bọn họ đã hấp thu bao nhiêu công đức Thiên Đạo.

"Đi thôi, xuống dưới, cũng đến lúc chấn hưng mở rộng Tây Phương Giáo của ta!" "Cung hạ Sư tôn chứng đạo thành Thánh!" Hai vị Thánh Nhân lả lướt hạ xuống, tùy tay rải xuống từng vệt thánh quang, bao trùm Lôi Âm Cổ Sát trong ánh sáng dày đặc.

“Từ nay về sau, Lôi Âm Cổ Sát, đổi tên thành Đại Lôi Âm Tự, vạn sự vạn vật, đều có Phật tính, đều có duyên phận, đều có thể ngộ pháp.

Chương 25

Tất cả hữu vi pháp, như mộng huyễn phao ảnh…" Tiếp Dẫn bắt đầu truyền đạo, âm thanh như tiếng sấm rền, vang vọng khắp đại lục Hồng Hoang.

"Sư huynh, quy củ cũ, huynh tọa trấn phương Tây, đệ đi đại lục Hồng Hoang, không, đệ đi phương Đông lôi kéo thiên tài tuấn kiệt, gia nhập Tây Phương Giáo của đệ, tráng đại giáo ta!" Chuẩn Đề toàn thân chấn động, ba bóng người xông ra, chính là Tam Thi.

Trong đó, một tôn hóa thành Bồ Đề, tóc và râu đều bạc trắng, trường bào phấp phới, tiên phong đạo cốt, lướt nhanh về phía Côn Luân.

Côn Luân Sơn, sau khi Nguyên Thủy thành Thánh, Nhiên Đăng tuy bề ngoài vui mừng, cung hạ Sư tôn, nhưng thực tế trong lòng căn bản không bận tâm.

Nhưng, sau khi Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trở thành Thánh Nhân, suýt chút nữa khiến hắn mừng đến quên cả trời đất mà nhảy cẫng lên, may mắn là bị cưỡng ép kiềm chế, không dám lộ ra.

Khi Bồ Đề vượt qua Bất Chu Sơn, phát hiện phía trên có từng cỗ thánh uy phiêu đãng, hiển nhiên có mấy vị Thánh Nhân ở phía trên, chỉ là đã ẩn giấu, Thánh Nhân trở xuống đều không thể nhìn thấy.

Tuy hắn không phải Thánh Nhân, nhưng lại là một trong Tam Thi của Thánh Nhân, hầu như cũng có tất cả thủ đoạn của Thánh Nhân.

"Cơ hội tốt!" Bồ Đề đại hỉ, căn bản không nghĩ đến chuyện cảm tạ Trần Vũ, trong nháy mắt rời đi, xông thẳng đến Côn Luân Sơn.

Những chuyện này, Trần Vũ đều biết rõ, chỉ lười biếng để ý loại

chuyện vớ vẩn này.

Chuẩn Đề và Nhiên Đăng, đều chưa chạm đến ranh giới cuối cùng, hắn cũng sẽ không vì chút chuyện nhỏ mà ra tay.

"Thánh Nhân thượng giá, xin đệ tử một bái!" Thấy Chuẩn Đề xuất hiện ở địa điểm đã hẹn, Nhiên Đăng kích động, trực tiếp hành lễ đệ tử.

"Ha ha ha, ngươi với phương Tây có duyên, với ta càng có duyên, tất nhiên phải nhập Tây Phương Giáo của ta, bái ta làm sư cũng tốt." Chuẩn Đề thản nhiên tiếp nhận bái lễ của Nhiên Đăng, đắc ý cười nói.

"Chỉ là, không ngờ, người lại thành Thánh nhanh, mạnh như vậy?" Nhiên Đăng càng thêm kính sợ nói: "Như vậy, ngược lại là Nhiên Đăng ta trèo cao." "Đâu có, ước định ban đầu của ta, không, ta đã đến ngay lập tức, là để nói cho ngươi biết, khế cơ thành Thánh của ngươi ở đâu." Bồ Đề xua tay, hào phóng nói.

"Ở đâu?" Nhiên Đăng tinh thần chấn động.

"Bất Chu Sơn!" Bồ Đề hạ thấp thần niệm, nhẹ nhàng truyền âm, sâu sắc sợ bị Trần Vũ cảm tri được.

Nhiên Đăng nghe vậy, thần sắc kích động, liền muốn rời đi.

"Cẩn thận một chút, Sư tôn, không, tiền nhiệm Sư tôn Nguyên Thủy, đang ở Bất Chu Sơn bái kiến vị cao nhân kia, ngươi chớ có đụng phải." Bồ Đề cáo giới nói.

Nhiên Đăng nhíu mày, lắc đầu nói: "Ta cứ trực tiếp đi, vì sao phải sợ đụng phải?

Cho dù đụng phải, ta cũng sẽ trực tiếp theo bước chân Sư tôn, bái kiến tiền bối cao nhân, cũng để cao nhân chỉ điểm ta thành Thánh, tráng đại Xiển Giáo của ta!" "Hừ hừ, vậy thì cho dù Nguyên Thủy có

bất mãn cỡ nào, cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi!" Bồ Đề nhíu mày nói: "Như vậy, ngươi không sợ bị xuyên tạc lời nói?

Sau này cố ý làm khó dễ?" "Như vậy không phải rất tốt sao?

Ta có lý do chính đáng để rời khỏi Xiển Giáo, quang minh chính đại gia nhập Tây Phương Giáo, và công khai bái ngài làm sư!" "Lúc đó, bản thể của ngài cũng có lý do ra tay, chỉ cần Nguyên Thủy dám ngăn cản, thậm chí có cơ hội dạy dỗ hắn một trận!" Bồ Đề nghe vậy, cười ha ha nói: "Ha ha ha, tốt!

Với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại dám tính kế Thánh Nhân, quả nhiên là người làm đại sự!" "Nhiên Đăng đồ nhi, từ nay về sau, ngươi là đại đệ tử chân truyền của ta, ta nhất định sẽ dốc toàn lực, phò trợ ngươi thành Thánh.

Thậm chí, để ngươi ở phương Tây khai lập một giáo phái khác, làm giáo chủ!" "Đa tạ Sư tôn!" Nhiên Đăng đại hỉ nói.

"Được rồi, vậy thì không trì hoãn thời gian thành Thánh của ngươi nữa, ha ha, à, đúng rồi!" Bồ Đề đột nhiên nhớ ra, vội vàng nói: "Từ nay về sau, quảng thu môn đồ!

Chỉ cần hơi có chút căn cơ, đều thu làm đệ tử, cho dù là đệ tử ký danh cũng được!

Sau đó, khuyến khích đệ tử thu đồ tôn!" Nhiên Đăng mắt sáng rực, gật đầu nói: "Ta hiểu rồi!" "Ừm, từ Côn Luân đến Bất Chu Sơn, phải vượt qua mấy ngàn vạn năm ánh sáng, một đoạn đường xa như vậy, ngươi có thể thu thêm nhiều môn nhân đệ tử, nắm bắt tất cả cơ hội để lôi kéo người, khụ khụ, thu đồ." "Đặc biệt là thiên tài tuấn kiệt, càng không thể bỏ qua, bọn họ tất nhiên có duyên với Tây Phương Giáo của ta!

Cho dù lúc đó không đồng ý, ta cũng có thể từ từ cảm hóa mà, thời

gian dài, tất nhiên sẽ nghe lời.” …… Trên Bất Chu Sơn, Nữ Oa, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên tứ Thánh, ngồi khoanh chân dưới Trần Vũ, giữ lễ đệ tử, thỉnh thoảng lại dâng rượu, dâng trà cho Trần Vũ, cùng nhau luận đạo.

Bọn họ phát hiện, cho dù đã thành Thánh, vẫn không thể nhìn thấu Trần Vũ, hoặc, trong mắt hắn, bọn họ vẫn chỉ là người bình thường.

“Ta sát, thật là không biết xấu hổ mà!

Hai người này có thể hòa hợp với nhau, đúng là ngưu tầm ngưu mã tầm mã!” Trần Vũ trong lòng vô ngữ, cảm thấy một trận buồn nôn.

Giao lưu giữa Bồ Đề và Nhiên Đăng, tự nhiên không thoát khỏi cảm giác của hắn, lập tức khiến hắn cảm thấy ngứa tay, có một sự thôi thúc muốn tát người.

“Rượu uống xong rồi chứ?

Vậy thì được, các ngươi đều là Thánh Nhân, cứ ở Hồng Hoang mãi, vốn không thích hợp, lại còn nhật lý vạn cơ, cứ về trước đi, ta cũng thích yên tĩnh.” Trần Vũ mở miệng nói, chuẩn bị đuổi người, không, đuổi Thánh.

“Thôi được, tiền bối đã phát lời, chúng ta không quấy rầy nữa, đa tạ tiền bối!” Tam Thanh nhanh chóng rời đi, đối với Trần Vũ vừa e ngại vừa tôn kính, thực ra cũng không phải, nhưng không phải không thích hợp.

Nữ Oa, thì có vẻ lưu luyến không rời.

“Đúng rồi, Oa Oa, còn bao lâu nữa thì muội đột phá?” Trần Vũ hỏi, không có người ngoài, hai người đều thoải mái hơn nhiều.

Chương 26

"À à, Trần ca ca, muội cũng không biết nên cảm ơn huynh, hay nên trách huynh nữa." Nữ Oa nhìn Trần Vũ, đôi mắt to chớp chớp, như một thiếu nữ mà bĩu môi nói: "Để muội tạo người thành Thánh, công đức Thiên Đạo đạt được quá nhiều, khiến muội trở thành Hỗn Nguyên Đại La Ngũ Trọng Thiên!" "Hiện nay, muội đang củng cố căn cơ, còn lâu mới đột phá được." Trần Vũ cũng thở dài nói: "Haizz, à, là lỗi của ta, cho nên, phía sau có cơ hội tốt của muội, quên đi, như vậy tất nhiên sẽ trì hoãn đột phá." Nữ Oa vội vàng, nắm lấy cánh tay Trần Vũ, lắc lắc, nói: "Trần ca ca, muội nói đùa thôi mà, muội sẽ chê huynh đột phá nhanh sao?

Có cơ hội tốt à, mau nói cho muội biết đi!" Trần Vũ khẽ thở dài, chỉ vào phía dưới Bất Chu Sơn, vô tận Hồng Hoang nói: "Muội xem, Vu Yêu chi chiến, càng ngày càng kịch liệt rồi." "Không lâu nữa, sẽ có chuyện gây phá hoại cực lớn cho Hồng Hoang xảy ra!

Muội hãy thu thập một số thần vật dùng để lấp đầy, đến lúc đó cứu vãn Hồng Hoang, tất nhiên sẽ đạt được lượng lớn công đức chi lực!" Trần Vũ không trực tiếp nói về việc Cộng Công đâm đổ Bất Chu Sơn.

Loại nhân quả lớn như vậy, cho dù Thánh Nhân cũng không thể biết trước.

Nếu nói hết cho Nữ Oa nghe, sẽ khiến Nữ Oa dính không ít nhân quả, có ảnh hưởng nhất định đến nàng.

Còn về hắn?

Ha ha, nhân quả?

Nhân quả dám nhiễm vào hắn sao?

Nữ Oa lại ở trong sơn cốc thêm mấy ngày, dường như lại trở về cuộc sống ngày xưa.

Nhưng, cuối cùng, cũng lưu luyến không rời mà quay về Thiên Ngoại Thiên.

Phía dưới Bất Chu Sơn, lại một lần nữa đón một vị khách từ phương xa, chính là Nhiên Đăng!

"Hắc hắc, lại có người thú vị rồi!" Trần Vũ cười xấu xa nói: "Ta cho phép các ngươi, tùy tiện chơi đùa người này, đương nhiên, đừng làm chết hắn!" "Nhiên Đăng, nghe ta sắp xếp đi, trước tiên tự phong ấn tu vi của mình, giữ tu vi Luyện Tinh Hóa Khí là được, làm mấy con tiểu yêu có linh trí thô thiển thôi." "Ha ha, Chủ nhân đích thân ra trận rồi?

Vậy thì có chút thú vị rồi!" "Chủ nhân, người bảo ta đừng chơi chết hắn, đừng chơi chết hắn, không, đừng dọa chết hắn chứ?" "Không hổ danh là trụ chống trời của Hồng Hoang, xương sống của Bàn Cổ, thật sự quá hùng vĩ, quá hùng vĩ!" Nhiên Đăng nhìn Bất Chu Sơn nguy nga vô tận, cảm khái không thôi.

Trong lòng cũng kích động nói: "Tiền bối cao nhân, tất nhiên thích ở trên ngọn núi như vậy, nhìn khắp toàn bộ Hồng Hoang!" Không chút do dự, nhanh chóng bay lên núi.

Bất Chu Sơn có áp lực lớn, Đại La Kim Tiên cũng không thể bay, chỉ có Chuẩn Thánh mới có thể.

Lúc này, trong ống tay áo của Nhiên Đăng, thò ra một cái đầu hươu mai hoa, hiếu kỳ nhìn Bất Chu Sơn.

Đó chính là tọa kỵ của hắn, thu phục được trên đường đi, hươu mai hoa tu vi Kim Tiên đỉnh phong.

Căn cơ cũng khá, nếu được điều giáo một chút, cũng có thể trở

thành Thái Ất Kim Tiên.

Nếu làm tọa kỵ của Đại La Kim Tiên, cũng không tệ.

Nhưng, đối với Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại là thứ vô dụng, nếu không phải Bồ Đề bảo "thu thêm nhiều đồ đệ", Nhiên Đăng cũng sẽ không thu một con tọa kỵ Kim Tiên đỉnh phong.

"Hy vọng có thể ở trên Bất Chu Sơn, gặp được một mầm non tốt." Nhiên Đăng đã sớm có tính toán, thần niệm toàn bộ phóng thích, không ngừng dò xét xung quanh, cũng đang tìm vị tiền bối cao nhân kia.

"Nhân tộc quả nhiên là sinh ra được Thiên Đạo khí vận phù hộ sao?

Thân thể phàm nhân yếu ớt, cũng không sợ uy áp khủng bố của Bất Chu Sơn!" Nhiên Đăng kinh ngạc, trên Bất Chu Sơn, hắn phát hiện không ít bộ lạc Nhân tộc, tuy cuộc sống gian nan, nhưng cũng đang trưởng thành.

Cho dù là sào huyệt trung tâm của Vu tộc, Nhân tộc cũng không hề sợ hãi, sinh tồn kiên cường trong khe hở.

"Không tệ, cơ bản đều có tư chất Tiên nhân, mấy người mạnh nhất, thậm chí còn chưa nhập Kim Tiên." Nhiên Đăng không ngừng gật đầu, đối với một số bộ lạc nhỏ chỉ có trăm người, đây là một kỳ tích.

Đột nhiên, Nhiên Đăng dừng bước, kinh ngạc nhìn về một sơn cốc nhỏ.

Sơn cốc này nhỏ, chiều dài không tới vạn dặm, rộng mấy ngàn dặm, đối với những sơn cốc khổng lồ động một chút là mấy chục vạn trăm vạn dặm, những ngọn núi đá như tinh thần của Bất Chu Sơn, sơn cốc này không đáng chú ý.

Hơn nữa, nó chỉ ở giữa lưng núi, một nơi hẻo lánh.

Nhưng, sơn cốc này, lại thật sự rất đẹp.

Nơi đây phồn hoa tự cẩm, linh dược khắp nơi, tuy đều là linh thảo sơ cấp, cũng rất hiếm có.

Suối chảy róc rách, đổ vào một hồ sâu, bên cạnh hồ sâu, có một thiếu niên đội mũ rơm cũ nát, cầm cần trúc, nghiêm túc câu cá.

Bên cạnh thiếu niên, một con chó vàng lớn đang nằm ngủ, một con mèo đen nhỏ đang nhìn chằm chằm cần câu cá, không ngừng liếm môi, còn nghiêm túc hơn cả thiếu niên.

"Mầm non tốt!" Nhiên Đăng đại hỉ, không nhịn được bật cười thành tiếng!

Thiếu niên tu vi thấp, vừa nhìn đã thấy, chỉ có Luyện Tinh Hóa Khí đỉnh phong, thuộc loại sơ cấp nhất.

Nhưng, thiếu niên căn bản không hề tu hành, nhưng, vừa ra tay, đã lộ ra đẳng cấp, thiên phú.

Chuẩn Thánh đỉnh phong muốn kiểm tra một người, chỉ cần nhìn lướt qua, là có thể nhìn thấu từ trong ra ngoài.

Chương 27

Kinh mạch, đan điền, linh hồn, tâm trí và các phương diện khác của thiếu niên, đều là vạn dặm mới tìm được một!

"Ít nhất có thể thành Đại La Kim Tiên, cơ duyên cộng thêm nỗ lực, thành Chuẩn Thánh cũng không phải không thể!" "Trước tiên thu đệ tử này, sau đó đi tìm vị tiền bối cao nhân kia cũng không muộn!" Nhiên Đăng nhanh chóng hạ xuống, ống tay áo vung lên, ngồi trên lưng hươu mai hoa, lả lướt hạ xuống, tiên phong đạo cốt, toàn thân tiên khí lượn lờ, tạo thành từng vòng thanh phong, một dáng vẻ siêu nhiên.

Trực tiếp hạ xuống bên bờ hồ nước, khẽ cười nói: "Hảo đồ nhi, vi sư tìm con cực khổ!" "Này, lão già kia, làm cá của ta sợ hết rồi!" Thiếu niên quay người, trợn mắt nhìn.

Mèo đen nhỏ cũng phẫn nộ quay đầu, meo meo kêu về phía Nhiên Đăng.

"Gâu gâu gâu!" Chó vàng lớn bị kinh tỉnh, không ngừng sủa về phía Nhiên Đăng, thậm chí xông lên phía trước, một ngụm cắn vào chân hươu mai hoa!

Hươu mai hoa giật mình, đứng thẳng lên, Nhiên Đăng đang ngồi trên lưng chỉ đành lả lướt rơi xuống đất, nhíu mày nói: "Súc sinh!" Hắn không ngờ, chỉ là một con chó hoang, cũng làm tọa kỵ của hắn giật mình một cái, hươu tuy nhát gan, nhưng là hươu quý tộc, tu vi Kim Tiên đỉnh phong mà!

Nhiên Đăng hai mắt thần quang lóe lên, nhìn về phía chó vàng lớn, vừa nhìn, lại một lần nữa kinh hỉ nói: "Hả?

Có một tia khí tức Kỳ Lân, xem ra có một phần huyết mạch Kỳ

Lân, tốt, tất nhiên có thể thành Thái Ất Kim Tiên!" Vừa nói, một tay tóm lấy chó vàng lớn.

Chó vàng lớn bất đắc dĩ nhìn về phía giữa sơn cốc, ánh mắt lộ vẻ dò hỏi.

Trong sơn cốc, Trần Vũ vẫn nằm trên ghế gỗ, nhìn Nhiên Đăng nói chuyện với không khí và chó vàng lớn, trên mặt lộ ra ý cười.

Tuy hắn đích thân ra trận trêu chọc Nhiên Đăng, nhưng không đến mức chân thân ra mặt, chỉ cần tâm niệm vừa động, đã tạo ra một huyễn cảnh bên bờ hồ nước mà thôi.

Từ đầu đến cuối, Nhiên Đăng đều nói chuyện với không khí, làm gì có thiếu niên câu cá nào.

Trần Vũ lắc đầu, chó vàng lớn bất đắc dĩ, không thể phản kích, chỉ đành nhảy sang một bên, tránh khỏi bàn tay của Nhiên Đăng.

"Hả?" Lần này, Nhiên Đăng càng thêm chấn kinh, tuy chỉ tùy tiện tóm một cái, nhưng hắn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng không thể thoát khỏi tay hắn chứ!

Không đúng rồi!

Nhiên Đăng cũng không phải kẻ ngốc, cảnh giác nhìn xung quanh, hai mắt thần quang bạo xạ ra, nhưng, xung quanh vẫn như thường.

"Khí tức Kỳ Lân… Nghe nói, trước đó Sư tôn Chuẩn Đề đại chiến với một con cự long, con cự long kia, chính là Long Vương của Hồng Hoang!

Chẳng lẽ, con chó vàng lớn này, cũng có quan hệ mật thiết với Tổ Kỳ Lân sao?" Nhiên Đăng khẽ nhíu mày, không còn để ý đến chó vàng lớn, có một loại dự cảm không tốt, chuẩn bị tóm đồ đệ rồi đi.

"Đồ nhi, con có duyên với ta, đi theo vi sư đi!

Vi sư là Tiên nhân, Tiên nhân con biết không?

Trường sinh bất lão, đằng vân giá vũ…" Nhiên Đăng ống tay áo vung lên, bao phủ thiếu niên câu cá.

Nhiên Đăng đột nhiên ra tay, khiến Trần Vũ cũng có chút kinh ngạc.

"Lão ngốc… à, bây giờ không ngốc, thật sự đủ không biết xấu hổ." Thiếu phụ do Nguyên Phượng hóa thành, vẫn ở phía sau Trần Vũ, nhẹ nhàng bóp vai cho hắn.

Nghe vậy còn khẽ cười nói: "Chủ nhân, người đối với vạn sự đều không thèm để ý, đối với hắn lại không bỏ qua, muốn trêu chọc hắn sao?" Trần Vũ thản nhiên nói: "Nhiên Đăng lúc này, đã phản bội Xiển Giáo, lén lút gia nhập Tây Phương Giáo, và bái hóa thân Bồ Đề của Chuẩn Đề làm sư.

À, đúng rồi, trước đó Chuẩn Đề có thể đến đây, cũng là vì hắn đã báo tin." Nhìn một việc mà thấy cả trăm, chỉ một việc lập giáo bái sư, có thể thấy nhân phẩm Nhiên Đăng.

Nguyên Phượng lập tức khẽ nhíu tú mi, lắc đầu nói: "Vậy quả thực đủ ghê tởm." "Ha ha, chuyện ghê tởm, còn ở phía sau kia." Trần Vũ cười nói.

Chỉ thấy Nhiên Đăng ống tay áo vung lên, tóm lấy thiếu niên câu cá trong mắt hắn.

Chỉ thấy thiếu niên quay đầu, không những không kinh hãi, ngược lại lộ ra một tia cười quái dị.

Không đúng!

Nhiên Đăng thấy nụ cười này, trong lòng lại một lần nữa giật mình, trực tiếp toàn bộ công lực bạo phát, phòng hộ bản thân, trên tay thần quang hộ thể dày đặc, tiếp tục tóm lấy thiếu niên.

Sau đó, tóm được!

Mềm mềm!

Ấm nóng!

Tuy rằng, cảm giác có chút không đúng, nhưng vật trong tay truyền đến cảm giác chân thật, hắn tin rằng, cho dù thiếu niên có kỳ quái đến đâu, cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay!

Thiên kiêu như vậy, phải để hắn làm đại đệ tử!

Nhiên Đăng trong lòng đại hỉ, lại một lần nữa rơi xuống lưng hươu mai hoa, nhưng không còn ngồi nữa, kẹp lấy tọa kỵ, bay vút lên không trung sơn cốc.

Chương 28

"A!

Ha ha ha!" Đột nhiên một trận cười lớn trầm thấp vang lên, như sấm sét chấn động, Nhiên Đăng cảm thấy mắt hoa lên.

Con chó vàng lớn kia, nằm trên mặt đất, một bên chân chó không ngừng vỗ xuống đất, há to miệng cười lớn thành tiếng.

"Chủ nhân, con xin lỗi!

Con… con thật sự nhịn không nổi nữa rồi!

Ha ha ha…" Chó vàng lớn cười đến nỗi nước mắt chảy ra, đứt quãng giải thích.

Lúc đó, khí tức của chó vàng lớn không thể hoàn toàn thu liễm, đã tiết ra không ít.

Nhiên Đăng thần sắc đại biến: "Ngươi, không phải hậu duệ Kỳ Lân, mà là bản tôn Tổ Kỳ Lân!… Ngươi cũng quá không có tôn nghiêm cường giả rồi, vì để trêu chọc bần đạo, mà hóa thành một con chó!" Chó vàng lớn vẫn cười nói: "Ngươi đúng là có 'tôn nghiêm cường giả' nhỉ, một bãi cứt chó cũng không buông tha, cứ khăng khăng bắt đi, cứ như chiếm được món hời lớn vậy.

Đâu cần phải thế, muốn ta cho à, ta còn nhiều lắm!" "Cứt chó!?" Nhiên Đăng sắc mặt lại một lần nữa thay đổi, nhìn về phía bàn tay, đồ đệ mầm non yêu quý của hắn, thật sự đã biến thành một đống cứt chó, tản ra mùi hôi thối nồng nặc.

Trước người Trần Vũ, đã sớm được Nguyên Phượng vung tay, tạo thành mười tám tầng Phượng Hoàng Chân Hỏa hộ tráo, cách ly mùi hôi.

“Đại Hoàng thật ghê tởm, Chủ nhân, lần sau nếu còn chơi trò ghê tởm như vậy, hãy để nó xuống núi chơi!” Nguyên Phượng ghét bỏ nói.

“Ha ha, đó là giả mà.” Trần Vũ cười nói.

“À?

Giả sao?” Trần Vũ giải thích nói: “Ta nói là giả, là giả, nếu thật, thì nó đã thành thật rồi.

Trước khi bị Nhiên Đăng bắt đi, nó là một cọng cỏ khô, sau khi bị bắt đi, nó đã thành cứt chó của Đại Hoàng rồi.” Nguyên Phượng trong lòng lại một lần nữa kinh ngạc không thôi, loại chuyện tâm niệm vừa động, trực tiếp thay đổi bản chất sự vật này, thay đổi trong tay Chuẩn Thánh đỉnh phong, loại năng lực như vậy, quả thực khó mà tưởng tượng được.

Nàng cũng hiểu, Chủ nhân muốn giết một tôn Chuẩn Thánh, chỉ cần một ý niệm, bởi vì tóc, quần áo, pháp bảo trong tay của Chuẩn Thánh, có thể trong nháy mắt biến thành sát khí khủng bố nhất, đánh giết Chuẩn Thánh.

Thậm chí, Nguyên Phượng hoài nghi ngay cả Thánh Nhân thật sự, Chủ nhân vẫn có thể dùng cách này dễ dàng đánh giết!

Thánh Nhân trở xuống đều là lâu la, nhưng, trước mặt Chủ nhân, Thánh Nhân vẫn là lâu la.

“Khi người quá đáng!” Nhiên Đăng đại nộ, một chưởng vỗ xuống, hung hăng vỗ vào đầu chó vàng lớn.

“Đại Bi Chưởng!” Bàn tay hóa thành phương viên mấy vạn dặm, gần như làm nổ tung toàn bộ sơn cốc nhỏ, thiên địa biến sắc, khắp nơi một mảnh quỷ khóc lang gào, khiến người ta không nhịn được bi từ tâm, thậm chí nảy sinh ý niệm tự tuyệt.

Lực chưởng của bàn tay, cũng dễ dàng xé rách không gian Hồng Hoang, hư không nứt toác, hình thành từng vết nứt hư không, bão không gian, dòng thời gian hỗn loạn và các loại sức mạnh khác, điên cuồng tràn vào bầu trời Hồng Hoang.

"Tìm chết!

Dám phá hoại nơi đây của ta!" Con chó vàng lớn vừa nãy còn cười không tim không phổi, đột nhiên nổi giận lôi đình, nhảy vọt lên không, hóa thành Cự Đại Mặc Ngọc Kỳ Lân, ầm một tiếng đâm Nhiên Đăng bay ra khỏi sơn cốc, trong nháy mắt bay xa mấy ngàn vạn dặm, lơ lửng trên không trung Bất Chu Sơn.

"Bản Tổ chơi đùa một chút thôi, bây giờ ngươi đã hoàn toàn chọc giận ta!" Nhìn Tổ Kỳ Lân đại nộ, Nhiên Đăng có chút ngớ người, giận dữ làm gì, ta bị ngươi trêu chọc, sỉ nhục, còn giận dữ hơn ta sao?

Bởi vì ta suýt chút nữa phá hoại sào huyệt của ngươi?

Không phải chỉ là một sơn cốc hoang sơ vạn dặm thôi sao?

Có cần phải để ý đến vậy không?

Tổ Kỳ Lân đứng thẳng, móng lớn hung hăng giáng xuống Đại Bi Thủ của Nhiên Đăng, sau đó đột nhiên nhớ ra, vội vàng thu hồi móng.

"Ôi chao, trên tay có cứt chó, ghê tởm quá!" Trong lúc Nhiên Đăng ngây người, Tổ Kỳ Lân lớn tiếng kêu lên, ngưng tụ nguyên tố thổ, tổ thành từng tòa núi lớn, ầm ầm đánh về phía bàn tay lớn của Nhiên Đăng, không muốn tiếp xúc gần cự ly.

"Ngươi cũng đã hoàn toàn chọc giận ta!

Hãy để ta lĩnh giáo, cao chiêu của thú hoàng ngày xưa!" Nhiên Đăng gầm lên giận dữ.

"Ta muốn cho ngươi biết, Hồng Hoang ngày nay, không phải

Hồng Hoang ngày xưa!

Hãy làm tọa kỵ của ta để tạ lỗi đi!" Trong sơn cốc, mèo đen quay lại bên chân Trần Vũ, có chút kinh ngạc nói: "Nhiên Đăng này, cũng có mấy phần thực lực." "Có thể làm Phó Giáo chủ Xiển Giáo, lại là một trong Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung ngày xưa, nghe Hồng Quân truyền đạo vạn năm, lại tu hành lâu như vậy, thủ đoạn tự nhiên không tầm thường." Trần Vũ giải thích.

Trong mắt mèo đen và Nguyên Phượng đều có quang mang lóe lên, thời đại đó, cũng là thời đại Hồng Hoang bước vào đỉnh thịnh.

Long, Phượng, Kỳ Lân, Ma tứ đại tộc diệt vong, hấp thu ức vạn năm thiên địa tinh hoa, phản hồi lại Hồng Hoang.

Hồng Hoang trải qua lượng kiếp, như rắn mang lột xác, trưởng thành một lần.

Chương 29

Tu sĩ trong đại lục Hồng Hoang, cũng dễ dàng tu hành hơn.

Cho nên, khi Hồng Quân giảng đạo ở Thiên Ngoại Thiên, mới có ba ngàn Đại La Kim Tiên, phá vỡ hỗn độn khí, tiến vào cầu đạo.

"Ta làm bảng xếp hạng Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung, Nhiên Đăng có thể xếp vào top mười lăm, là một thực lực cường đại." Trần Vũ nói xong, khẽ búng ngón tay, một tấm bảng vàng lơ lửng giữa không trung, phía trên liệt kê từng cường giả.

Nguyên Phượng, mèo đen lập tức có hứng thú, Long Vương cũng từ hồ sâu trồi lên, cũng vẻ mặt hiếu kỳ mà nhìn.

Cuộc đại chiến giữa Tổ Kỳ Lân và Nhiên Đăng trên bầu trời, dường như không có chút hấp dẫn nào đối với bọn họ, chỉ có Trần Vũ đang xem.

"Cái này còn đặc sắc hơn xem phim bom tấn ở kiếp trước nhiều, tuy rằng, ta chỉ cần tâm niệm vừa động, búng một cái là hiệu ứng đặc biệt tốn hơn trăm triệu." Trần Vũ trong lòng cười nói.

Đối với cuộc sống kiếp trước, hắn có chút hồi vị, tuy nhiên, hắn có thể tùy ý vượt qua thời không, quay về thế giới ngày xưa, một lần nữa cảm nhận cuộc sống từng có.

"Ừm, Chủ nhân quả nhiên lợi hại, thứ tự xếp hạng của người, cơ bản là thứ tự thành Thánh, Nữ Oa, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, trực tiếp chiếm sáu vị trí đầu, cũng là đệ tử chân truyền của Hồng Quân." "Đệ thất danh Côn Bằng!" Long Vương kinh ngạc nói: "Chủ nhân, vì sao người lại xếp Côn Bằng ở vị trí thứ bảy?

Minh Hà không bằng Côn Bằng sao?

Xếp ở vị trí thứ tám?" Sau khi Lục Thánh chứng đạo, vị trí thứ bảy, có thể coi là đệ nhất Hồng Hoang hiện nay, vị trí này tự nhiên rất quan trọng.

"Minh Hà cường đại, là vì hắn ở trong Huyết Hà, vì phân thân vô số, khó diệt sát.

Nhưng khi Minh Hà chưa mô phỏng Nữ Oa tạo người, sáng tạo A Tu La tộc, thì không bằng Côn Bằng." Trần Vũ giải thích.

Long Vương gật đầu nói: "Cũng đúng, tốc độ của Côn Bằng thiên hạ vô song, là một phần quan trọng cấu thành chiến lực, nếu không, cũng sẽ không được Đế Tuấn, Thái Nhất huynh đệ bái làm Yêu Sư." "Đệ cửu Trấn Nguyên Tử, đệ thập mới là Hồng Vân." "Đế Tuấn, Thái Nhất huynh đệ, có truyền thừa huyết mạch Bàn Cổ, xếp ở vị trí mười một, mười hai, vị trí mười ba là Nhiên Đăng." Đây đều là những cường giả đỉnh cấp nhất của Hồng Hoang hiện nay, hoặc là cổ lão đản sinh, hoặc là căn cơ siêu phàm.

Nhiên Đăng có thể xếp ở vị trí mười ba, quả thực rất cường đại.

"Này, các ngươi đang nhìn gì vậy?

Không nhìn ta uy mãnh bá khí sao?" Trên bầu trời, Tổ Kỳ Lân thấy mọi người đều nhìn chằm chằm một tấm bảng vàng, xem rất say sưa, không khỏi có chút bất mãn.

Thật vất vả mới có cơ hội đơn đả độc đấu, muốn biểu diễn thật tốt, nhưng một màn trình diễn không có khán giả, thì dù có đặc sắc đến mấy cũng có ích gì?

Nhiên Đăng trong lòng giật mình, thuận theo ánh mắt của Tổ Kỳ Lân nhìn xuống, nhưng cũng không phát hiện ra, không khỏi cười lạnh nói: "Phân tán sự chú ý của ta?

Thủ đoạn cũng quá hèn mọn…" "Đánh xong rồi hãy nhìn xuống,

đánh một lão cán bộ, có gì mà đắc ý, ta còn đánh cả tân Sư tôn của ngươi kìa!" Âm thanh khinh miệt của Long Vương truyền đến, lập tức khiến Nhiên Đăng trong lòng kịch liệt giật mình.

Hộ tráo của Trần Vũ, người ngoài tự nhiên không thể nhìn ra, nhưng Long Vương muốn cố ý truyền âm ra ngoài, thì cũng có thể.

Cũng không biết là bị Long Vương kích thích, Nhiên Đăng phân tâm, Tổ Kỳ Lân gia tăng tấn công, đứng thẳng người, vung vẩy hai chiếc móng lớn, dường như đang vung vẩy hai ngọn núi lớn, đập thẳng vào Nhiên Đăng.

Phía sau móng, quả thật có hư ảnh Bất Chu Sơn ngưng tụ.

"Ha ha, Chủ nhân mới truyền ta chiến pháp, lấy ngươi ra luyện tay!" Tổ Kỳ Lân cười lớn nói: "Lão thối tha kia, có gì mà đắc ý, ta khẳng định sẽ thắng ngươi nhanh hơn!" Quả nhiên, trong sự kinh nộ của Nhiên Đăng, móng của Tổ Kỳ Lân liên tiếp giáng xuống khuôn mặt gầy gò dài của Nhiên Đăng, để lại mấy vết móng sâu hoắm.

Nhiên Đăng kinh nộ giao gia, máu mũi chảy ra, ầm ầm giáng xuống.

"Đừng làm hỏng hoa cỏ của Chủ nhân!" Long Vương bay vọt lên, thần long vẫy đuôi, một cái quật đuôi, đánh Nhiên Đăng bay đi, đập về phía Tổ Kỳ Lân.

Tổ Kỳ Lân ầm ầm hạ xuống, bốn chiếc móng tụ lại một chỗ, giẫm lên người Nhiên Đăng, lại một lần nữa giẫm xuống đất.

Hai đại man lực vương của Hồng Hoang, quay lại đánh nhau, Nhiên Đăng vừa kinh vừa giận, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Trước khi hoàn toàn hôn mê, hắn nghe thấy một giọng nói khác: "Ra tay cũng quá tàn nhẫn rồi, ta còn chưa ra tay, đã bị đánh ngất rồi, lần sau, không biết phải đợi bao lâu." "Miêu huynh, không phải ta ra

tay độc ác, mặt hắn cũng quá không chịu nổi đòn rồi, quá yếu…" Phụt!

Nhiên Đăng lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

"Chủ nhân, lão già này xử lý thế nào?

Giết hắn sao?" Mèo đen đứng trên người Nhiên Đăng, móng vuốt ấn vào mi tâm, hỏi.

Trần Vũ lắc đầu cười nói: "Đại thế Hồng Hoang, ta tạm thời không thể can thiệp quá nhiều, nếu không dễ bị ta làm sụp đổ, Thiên Đạo cũng không chịu nổi." Cho dù là mấy vị cường giả đã đi theo Trần Vũ lâu ngày, giới hạn kinh ngạc đã cao rồi, lúc này nghe vậy, vẫn không ngừng nuốt nước bọt.

Thiên Đạo cũng không chịu nổi, Chủ nhân rốt cuộc mạnh đến mức độ nào?

Khủng khiếp!

Không, may mắn, có Chủ nhân như vậy thật tốt.

Không biết đã bao lâu, Nhiên Đăng từ từ mở mắt, lập tức giật mình.

Chương 30

Nhiên Đăng tỉnh dậy, sau đó, chấn kinh.

Thực ra cũng bình thường, trước đó Nữ Oa, Tam Thanh, Chuẩn Đề, khi thấy bốn đại sủng vật tổ bên cạnh Trần Vũ, cũng đều khủng bố không thôi.

"Ngươi, là La Hầu!" Nhiên Đăng kinh hãi nói.

Giao thủ với Tổ Kỳ Lân, không, bị Tổ Kỳ Lân đánh, lại bị Long Vương đánh, rồi Nguyên Phượng xuất hiện, hắn cũng có chút chuẩn bị tâm lý.

Nhưng, La Hầu, là Ma Tổ kia mà, đã bị Đạo Tổ Hồng Quân ngày xưa triệt để diệt sát, bây giờ lại phục sinh rồi sao?

"A!

Ngươi, chính là thiếu niên câu cá vừa nãy?" Ngay sau đó, Nhiên Đăng càng kinh khủng hơn khi phát hiện, thanh niên đang nằm trên ghế thư giãn kia, và thiếu niên vừa nãy hầu như giống hệt nhau, chỉ khác nhau mấy tuổi, chính là cùng một người!

"A!

Vị tiền bối có thể chỉ điểm cường giả Hồng Hoang thành Thánh!" Nhiên Đăng chấn kinh hóa thành kinh hỉ, mừng như điên mà kêu lên.

"Không, ta không phải." Trần Vũ lắc đầu nói.

Nhiên Đăng thần sắc cứng lại, cười khan nói: "Khụ khụ, tiền bối đùa rồi, có thể sở hữu cường giả cấp bậc này làm thuộc hạ, và có thể khiến Ma Tổ La Hầu phục sinh, tất nhiên là tiền bối ngài rồi." "Hơn nữa, Nữ Oa Nương Nương và Đại Sư Bá, đều thành Thánh gần Bất Chu Sơn, cũng như Sư phụ, Sư thúc, cũng đều đột nhiên rời đi, sau đó

đột nhiên thành Thánh.

Hiện tại, phương hướng của họ, cũng là Bất Chu Sơn." Trần Vũ cười nói: "Ngươi cũng có mấy phần thông minh nhỏ.

Nhưng, Sư tôn của ngươi, không phải Tiếp Dẫn sao?

Một hóa thân của hắn, cũng phải dập đầu quỳ lạy, hoàn toàn không có giới hạn, bây giờ lại là Sư tôn Nguyên Thủy?" "A!…" Nhiên Đăng đại kinh thất sắc, loại chuyện bí mật như vậy, ngay cả Sư tôn Nguyên Thủy cũng không biết, thanh niên này… Xem ra thực lực thâm bất khả trắc a!

Sắc mặt nhanh chóng biến đổi, sau đó trực tiếp phốc thông quỳ xuống đất, liên tiếp dập đầu về phía Trần Vũ, giọng nói nghẹn ngào nói: "Tiền bối minh sát thu hào, thủ nhãn thông thiên, vãn bối không dám giấu giếm, vãn bối thật sự có tội, đã phản bội Sư tôn Nguyên Thủy, nhận Chuẩn Đề làm Sư tôn." "Nhưng, vãn bối cũng là bất đắc dĩ thôi a!" "Không phải vãn bối bôi đen Sư tôn Nguyên Thủy, mà thật sự là lòng dung người quá nhỏ, không thể thấy người khác hơn mình.

Vãn bối dưới trướng hắn, cho dù có tu hành ức vạn năm nữa, cũng sẽ không có cơ hội thành Thánh." Trần Vũ nhíu mày, vung tay nói: "Loại chuyện vớ vẩn này, đừng nói ra nữa làm ô nhiễm tai ta, đi đi!" Nhiên Đăng hoảng hốt, vội vàng cầu xin nói: "Cầu tiền bối thu lưu!

Chỉ cần tiền bối có thể chỉ điểm vãn bối thành Thánh, vãn bối nguyện làm nô lệ của ngài, nhận ngài làm chủ!" "Cút!" Long Vương suất tiên xông ra, một cái quật đuôi đánh Nhiên Đăng bay đi, lạnh lùng nói: "Ngươi dám mơ tưởng!

Bằng ngươi, làm nô lệ cho tộc nhân của ta?

Lại còn nhận Chủ nhân của ta làm chủ?" La Hầu cũng lạnh lùng nói: "Nếu không phải vì muốn theo Chủ nhân, bản miêu đã sớm thành

Thánh rồi!" "Trừ tỷ tỷ Nữ Oa ra, chỉ có kẻ ngốc, mới đi thành Thánh, mua hạt châu độc." Nguyên Phượng cũng lắc đầu thở dài.

Nhiên Đăng nghe vậy, lại một lần nữa mắt tròn miệng há, ý tứ gì?

Trong mắt từng siêu cấp Chuẩn Thánh mạnh hơn mình, có thể trở thành nô bộc của Chủ nhân, làm sủng vật, mới là con đường tốt nhất, cuộc sống hạnh phúc nhất, thành Thánh so với điều đó, đều là rác rưởi sao?

Ta muốn trở thành nô bộc của thanh niên thần bí, còn khó hơn thành Thánh sao?

"Tiền bối…" "Nếu không cút nữa, có lẽ sẽ không cút được nữa đâu." Trần Vũ thản nhiên nói: "Chuyện vớ vẩn của ngươi, ta sẽ không quản, ta thích thanh tĩnh, cũng không phải vì bị làm phiền.

Ghi nhớ, từ đầu đến cuối không có chỗ của ngươi." Giọng điệu Trần Vũ thản nhiên, cũng không có bất kỳ dao động năng lượng nào, nhưng Nhiên Đăng nghe vậy, trong nháy mắt mồ hôi như mưa rơi, một loại áp lực khủng bố hơn cả khi bị Long Vương, Tổ Kỳ Lân đồng thời đánh, khiến hắn như lâm vào cái chết!

"Vãn bối… vãn bối đã hiểu…" Nhiên Đăng chân tay luống cuống, hoảng loạn mà bỏ chạy.

"Chủ nhân, Nhiên Đăng phản bội Xiển Giáo, gia nhập Tây Phương Giáo, con cảm thấy chuyện này, ảnh hưởng sẽ rất lớn, người thật sự không quản một chút nào sao?" Chó vàng lớn mở miệng, có chút lo lắng nói.

Trần Vũ cười nói: "Ngươi, lo lắng cho Xiển Giáo và Nguyên Thủy, căm ghét Nhiên Đăng sao?" "Lão già Nhiên Đăng kia, không đáng để ta căm ghét, chỉ là Nguyên Thủy dù sao cũng đã bị ta đánh, cũng có chút tình nghĩa." "Ha ha ha, lý do của Đại Hoàng, ta phục!" La

Hầu cười nói.

Trần Vũ cũng cười nói: "Yên tâm đi, mọi chuyện đều có định số.

Huống hồ, chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà thôi, không đáng để ta để ý, cứ coi như xem một trận náo nhiệt đặc biệt là được." Nói xong, Trần Vũ không nhịn được cười nói: "Hắc, ta nói cho các ngươi biết, đến lúc đó, trong Tam Giáo, trừ đệ tử duy nhất của Đạo Đức Thiên Tôn ra, trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, và vô số môn nhân đệ tử của Tiệt Giáo, có không ít người sẽ phản bội bỏ chạy, náo nhiệt đây!" "Ơ, Chủ nhân, con cảm thấy, người có một loại kỳ vọng duy khủng thiên hạ bất loạn sao?" Long Vương cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Ừm?" Trần Vũ nhìn về phía hắn, khẽ cười nói: "Ta đột nhiên cảm thấy, cứ để ngươi biến thành cá chạch mà câu cá mãi, thật sự không tốt, ta cũng vô vị rồi." "Ơ…" Long Vương trán trực toát mồ hôi lạnh: "Chủ nhân, không cần đâu, không vô vị, không vô vị." "Không!

Vô vị!

Không bằng, ngươi biến thành giun đất, ta móc ra, dùng để câu cá?

Đại Hoàng, ngươi đi biến thành giun đất, phải có nhiều răng, lực cắn mạnh loại đó…" Cuộc sống của Trần Vũ, vẫn khô khan, giản dị, vô hoa như vậy.

Sau khi Nhiên Đăng rời đi, một thời gian dài, đều không có đại lão Hồng Hoang nào tìm đến hắn, trừ những người biết chuyện không dám đến ra, còn có một nguyên nhân quan trọng: đều bận!

Vu Yêu chi chiến, đã đến trình độ kịch liệt, hai tộc khuếch trương, cũng đã đến cực hạn.

Vu tộc, lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, khuếch trương về bốn phương tám hướng.

Chương 31

Mười một tôn Tổ Vu, trừ Tổ Vu lưu thủ ra, mười tôn Tổ Vu còn lại, đều dẫn theo Đại Vu, Vu Vương, Vu Tướng, mỗi người hướng về một phương hướng chinh chiến, mở rộng địa bàn Vu tộc.

Còn Yêu tộc, thì như những đốm lửa nhỏ trên đại lục Hồng Hoang, khắp nơi bùng cháy thành đồng cỏ, càng khuếch trương càng lớn, cuối cùng liên kết thành một mảng lớn, càn quét về phía Vu tộc, tự sát lẫn nhau.

Đặc biệt là một số yếu địa chiến lược quan trọng, thánh địa tu hành giàu có, càng diễn ra các cuộc chiến giằng co, máu chảy thành sông.

"Chủ nhân, địa vị của Nhân tộc, thật sự là không thể hạn lượng a." Long Vương cảm khái nói.

"À, Nhân tộc không những không bị hai đại cường tộc giáp công nghiền nát, mà còn sinh trưởng trong khe hở, không hề sợ hãi hai tộc.

Vào thời khắc then chốt có không ít thu hoạch, đang không ngừng tráng đại." Tổ Kỳ Lân cũng tiếp lời nói, tán thán không thôi.

La Hầu cũng mở miệng nói: "Gia hỏa Minh Hà kia, sau khi ta vẫn lạc, đã thu không ít thuộc hạ của ta.

Trước đó lại sáng tạo A Tu La tộc, lấy chiến làm đạo, hiếu sát thành tính, bây giờ lại co ro không ra mặt, khó thành đại khí." "So với Nhân tộc, chênh lệch quá lớn rồi." La Hầu có chút ngượng ngùng cười nói: "Thực tế, ngày xưa khi Thánh Nhân Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc, ta có chút không hiểu, vì sao căn cơ tiên thiên của Nhân tộc lại kém như vậy, sinh ra một chút tu vi cũng không có?" "Hồng Hoang đại lục ngày xưa, các chủng tộc vừa xuất thế, đều trực tiếp Địa Tiên, Thiên

Tiên…” “Không ngại ngắt lời một chút, con trai của bản Long, vừa xuất thế đều là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.” Long Vương mở miệng nói, thần sắc đắc ý.

Tổ Kỳ Lân cũng cười ha ha nói: “Con cái của ta không nhiều, năm đứa, vừa xuất thế cũng là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.” La Hầu cười lạnh nói: “Vậy thì sao, năm đó đều là quân cờ của ta, tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, có gì mà hay?

Nhân tộc loại này, trước tiên phát triển não bộ, sau đó mới rèn luyện tay chân, mới là có vị thế!” Long Vương, Tổ Kỳ Lân mặt đỏ tía tai không thôi, nhưng không thể phản bác.

Trần Vũ lắc đầu nói: “Tiểu Hắc nói không tệ, không, là các ngươi quá coi thường Vu Yêu hai tộc rồi.” “Đương nhiên, ta không coi thường thực lực của bọn họ, mà là coi thường tâm ngoan thủ lạt của bọn họ vì muốn trở nên mạnh hơn và tranh bá.

Gần đây hãy chuẩn bị tốt, ta tùy thời sẽ rời núi!” Mấy vị cường giả nghe vậy, đều tinh thần chấn động, lần đầu tiên nghe Trần Vũ nói như vậy.

“Vâng!

Chủ nhân!” …… Cách sơn cốc nhỏ ức vạn dặm xa trên đỉnh núi, từng khối tinh thần rực cháy làm gạch đá, mấy chục vạn khối tinh thần xếp chồng lên nhau, tạo thành một đại điện, trên đại điện treo “Bàn Cổ Điện” ba chữ lớn.

Chữ viết đen như mực, hiển nhiên được ngưng tụ từ từng hố đen, khí huyết chi lực khủng bố khóa chặt, ngưng tụ thành chữ viết!

Toàn bộ đại điện, dài tám ngàn ức dặm, rộng ba ngàn ức dặm, thô kệch hào phóng, khí thế bàng bạc.

Trong đại điện, một hồ máu khổng lồ đang sôi sục, dường như vô

số núi lửa chồng chất, phun ra khí huyết nóng bỏng, cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng sẽ nhanh chóng bị hòa tan!

"Tiểu muội, tuy rằng ta là ca ca, đều cưng chiều muội, mọi chuyện đều chiều theo tính tình của muội.

Nhưng, bây giờ muội cũng thật sự quá không ra thể thống gì rồi!" "Thân là Tổ Vu đường đường, không luyện nhục thân, lại đi tu hành cái pháp tắc luân hồi chó má gì!

Lãng phí thời gian, càng đang tiết độc tôn nghiêm Vu tộc của ta!" "Năm đó Phụ thần có thể áp đảo ba ngàn thần ma, dựa vào Đại Đạo Chi Lực, đó mới là Đại Đạo chí cao vô thượng, cho dù Đại Đạo Thời Gian, Không Gian, cũng không bằng!" Trong hồ máu, một cái đầu lâu khổng lồ a xích nói, càng ngày càng phẫn nộ, hai mắt như hai vầng mặt trời, miệng há ra tùy tiện thổi một cái, có thể thổi tắt tinh thần, giơ tay tóm lấy nhật nguyệt tinh thần, chân đạp tinh hà.

Trên hai tai của hắn, đeo hai con hỏa mãng, thỉnh thoảng lại há to miệng, hấp thu nguyên tố hỏa, tản ra tu vi Đại La Kim Tiên!

Tổ Vu!

Chủng tộc nhục thân đệ nhất Hồng Hoang!

"Được rồi, Ngũ ca, muội biết huynh vì muội mà tốt, nhưng, lần này muội thật sự không phải nhất thời hứng thú, là vì tu hành!" Bên cạnh hồ máu, thiếu nữ man hoang Hậu Thổ có chút ủy khuất giải thích.

"Tu hành?

Tu hành cái gì?" Trong các Tổ Vu, người đứng thứ năm, chính là Tổ Vu Chúc Dung có tính khí nóng nảy nhất, Tổ Vu Hỏa, hắn cho rằng Hậu Thổ lại cãi chày cãi cối, càng thêm phẫn nộ.

"Lục Đạo Luân Hồi Công Pháp của muội, là do vị tiền bối ca ca

kia ban tặng, nó rất lợi hại, có thể giúp Vu tộc chúng ta bù đắp khuyết điểm, chứng đạo thành Thánh…" "Đủ rồi!" Chúc Dung bỗng nhiên đại nộ, ầm một tiếng đứng thẳng dậy, hồ máu rộng lớn như biển cả, chỉ tới eo hắn, giận dữ nhìn Hậu Thổ.

"Ta thấy muội thấy người ta đẹp trai, bị mê hoặc tâm trí rồi, tiền bối ca ca gì chứ?" "Còn về thành Thánh?

Đó là hắn coi muội là kẻ ngốc mà trêu chọc, Vu tộc ta có pháp thành Thánh, đó là luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến Đệ Cửu Chuyển, nhục thân thành Thánh, chiến lực vô song!" "Pháp môn vô thượng của ta, lại không chịu dùng, lại coi cứt chó của người khác làm bảo bối.

Muội muốn làm tức chết mấy ca ca của muội sao?" Hậu Thổ vừa định mở miệng, Chúc Dung lại một lần nữa ngắt lời: "Muội còn nói nữa, trước đó ta còn tưởng muội đùa giỡn, cũng cho muội thời gian, nhưng, đã lâu như vậy rồi, muội đạt được kết quả gì?

Lãng phí thời gian!" "Muội có biết không, Cửu ca trước đó bị trọng thương, mấy huynh trưởng khác cũng bị thương không nhẹ!" "Ta đều đang đợi muội mạnh lên, mười hai huynh muội chúng ta, tổ thành Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hoán chân thân Phụ thần giáng lâm, diệt sát lũ yêu tộc bại loại kia, muội muốn phụ lòng chúng ta sao?" Lời của Chúc Dung, như từng thanh đao, đâm vào tim Hậu Thổ.

"Ngũ ca, muội…" Hậu Thổ cũng dao động, nhưng, vừa nghĩ đến Trần Vũ thâm bất khả trắc, lại nảy sinh một loại tín tâm mãnh liệt.

"Muội tin tưởng!" Muội tin tưởng!

Hậu Thổ vừa nói xong, lập tức cảm thấy một cỗ tín tâm dâng trào.

Vu tộc đều là những kẻ quật cường, vĩnh viễn không chịu thua.

Hậu Thổ là Tổ Vu nữ tính nhỏ nhất, vẫn quật cường.

Chương 32

"Ngươi!" Chúc Dung giơ bàn tay khổng lồ, một chưởng vỗ vào má Hậu Thổ.

Hậu Thổ không hề yếu thế nhìn chằm chằm, ngay cả mắt cũng không chớp.

Oành!

Bàn tay của Chúc Dung, bốc cháy liệt hỏa hùng hùng, mang theo quang và nhiệt nóng bỏng, ầm ầm vỗ vào má Hậu Thổ!

Nhưng, sắc mặt Chúc Dung lại biến đổi, nắm chặt thành quyền, ầm ầm đập về phía sau gáy Hậu Thổ!

Nhưng, quyền đầu của hắn chỉ tiến được nửa tấc, bỗng nhiên dừng lại, kình lực khủng bố kia, căn bản không thể phóng thích ra ngoài, bị dễ dàng ngăn cản!

Mãnh liệt thu tay, nhưng cũng căn bản không thu về được, cánh tay bị giữ chặt cứng giữa không trung.

Hậu Thổ lúc này mới phát hiện, ở cổ tay Chúc Dung, có một chiếc móng mèo đen, nhẹ nhàng nắm chặt lấy.

Móng vuốt quá nhỏ, so với bàn tay Tổ Vu, nó như một viên đá vụn trên tinh thần, nhưng lại dễ dàng chế phục Chúc Dung.

"Ai!

Dám xâm nhập Vu tộc thần điện của ta, chớ trách Vu tộc ta không chết không thôi!" Chúc Dung kinh nộ giao gia, nộ hỏa xông lên tận trời, ngọn lửa trên người hắn hoàn toàn bốc cháy, toàn bộ con người hắn hoàn toàn mất đi hình người, chỉ còn là liệt hỏa hùng hùng bốc cháy.

Hai con hỏa mãng trên hai tai rời khỏi tai, men theo cổ, vai, cánh tay, nhanh chóng trườn đến cổ tay, cắn về phía chiếc móng vuốt kia, hỏa độc khủng bố, ngay cả hư không cũng bị đốt xuyên!

Ngao!

Ngao!

Chúc Dung bay vọt lên, dưới chân hắn, cũng xông ra hai con hỏa long, xông về phía sau Hậu Thổ.

"Ha ha, thú vị thú vị, Tổ Vu quả nhiên mạnh mẽ thiện chiến!" Bên cạnh vai Hậu Thổ giữa không trung, một con mèo đen cười ha ha nói.

Sau đó, nắm chặt bàn tay Chúc Dung, giơ một chiếc móng vuốt lên, sau đó ấn xuống.

Rắc!

Cổ tay khổng lồ của Chúc Dung, trực tiếp rắc một tiếng gãy xương, sau đó kình lực khủng bố, trước tiên làm vỡ vụn hai con hỏa mãng, sau đó dọc theo cánh tay Chúc Dung, không ngừng đi lên, cuối cùng rơi xuống vai, một cỗ cự lực vô thượng ầm ầm trấn áp xuống!

Rắc!

Chúc Dung trực tiếp quỳ một gối xuống đất, sàn đá cứng rắn vô cùng của Vu thần điện, cũng bị đập nát từng tấc, xuất hiện một cái hố khổng lồ.

Cỗ cự lực này, không những trực tiếp trấn áp sức mạnh của Chúc Dung, mà còn hủy diệt ý chí chiến đấu của hắn!

Trong truyền thuyết, ý chí chiến đấu của Tổ Vu, cho dù trời sụp đất nứt, cũng sẽ không suy yếu nửa phần!

Tổ Vu, dám ra tay với Thánh Nhân!

Không bái trời, không quỳ đất, không kính Thánh, chỉ tôn sùng Phụ

thần Bàn Cổ.

Nhưng, Chúc Dung lúc này, toàn bộ con người hắn như bị ngốc, ngây người nhìn mèo đen bên cạnh Hậu Thổ.

Chỉ là con mèo đen kia, nhìn bình đạm vô kỳ, giống như những con mèo yêu bình thường trên đại lục Hồng Hoang, nhưng lại cho hắn một loại cảm giác chí cao vô thượng, hoàn toàn không thể phản kháng.

"E rằng, đối mặt với Phụ thần, nhiều nhất cũng chỉ như vậy thôi chứ?" Câu nói này, không tự chủ được xuất hiện trong lòng Chúc Dung.

Không đúng!

Không chỉ mèo lợi hại, mà còn cái chuông kia!

Trên cổ mèo đen, có một cái chuông nhỏ màu vàng, lúc này nó đang thò móng vuốt ra, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc chuông, vẻ mặt kinh hỉ và cảm thán: "Tiểu linh đang Chủ nhân ban tặng, không ngờ, tùy ý kích phát một chút, lại cường đại như vậy!" "Ngươi, là sủng vật mèo đen bên cạnh tiền bối ca ca?" Hậu Thổ kinh hỉ nói, sau đó lại nhìn Chúc Dung đang ngây người, có chút khó xử nói: "Miêu Đại ca, Ngũ ca của muội không có ác ý, cũng là vì muội mà tốt, chỉ là không biết tiền bối ca ca cường đại, cũng như công pháp huyền diệu mà thôi." "Ha ha, dù sao cũng là muội muội, đang nói giúp cho hắn." Mèo đen cười một tiếng, móng vuốt vung lên, Chúc Dung ầm ầm bay xa ức vạn dặm, đập vào đầu kia của Bàn Cổ thần điện.

"Tay của ngươi, dùng để giết Yêu tộc, dùng để chiến thiên đấu địa, không dùng để đánh muội muội!" "Nếu còn có lần sau, định trảm không tha!" Thấy mèo đen buông tha Chúc Dung, Hậu Thổ thở phào nhẹ nhõm.

Quá khủng khiếp rồi, tiền bối ca ca lại lợi hại đến vậy sao?

Không những thực lực thâm bất khả trắc, ngay cả một con mèo đen bên cạnh cũng khủng bố như vậy.

Trong sơn cốc nhỏ, Trần Vũ hiếm khi ngồi thẳng dậy trên ghế thư giãn, đưa tay chạm một cái, bức tường Vu thần điện cách đó xa tới ngàn vạn ức dặm, khoảng cách không gian khổng lồ, như biến mất một cách quỷ dị, trực tiếp bị chạm vào.

"Đã lâu không gặp, Bàn Cổ…" Trần Vũ lẩm bẩm nói, ngữ khí có chút phức tạp.

Chương 33

Nguyên Phượng trong lòng kinh nghi bất định, Bàn Cổ trong truyền thuyết là con của Đại Đạo, thậm chí từ thân phận mà nói, còn cao hơn Thiên Đạo nửa tầng!

Chủ nhân cường đại như vậy, hôm nay lại kỳ quái như vậy, chẳng lẽ… Trong Vu thần điện, Chúc Dung áp chế thương thế, từ đầu kia của Vu thần điện quay về, thần sắc ngưng trọng nhìn mèo đen.

"Tiểu muội, rốt cuộc ngươi là ai?

Không, Chủ nhân của ngươi là ai?" Chúc Dung tuy tính tình nóng nảy, nhưng cũng không ngốc.

Vu thần điện, là do trái tim Phụ thần Bàn Cổ hóa thành, có thể nói, là một trong những di vật quan trọng nhất Bàn Cổ lưu lại ở Hồng Hoang, cực kỳ cường đại.

Chỉ là mèo đen này, đột nhiên tiến vào sao?

Chủ nhân của hắn, lại cường đại đến mức nào?

"Muội cũng không biết." Hậu Thổ lắc đầu nói: "Nhưng, muội tin tưởng, trong Hồng Hoang lưu truyền, có người có thể chỉ điểm đại thần thông giả chứng đạo thành Thánh, chính là người đó!

Miêu Đại ca, chỉ là sủng vật của hắn mà thôi." "Ngũ ca, công pháp người truyền cho muội, có lẽ thật sự có thể giúp Vu tộc chúng ta thành Thánh!

Nhục thân thành Thánh, quá khó, hoặc hầu như không thể, Đại ca không phải đã mắc kẹt ở đó vô số năm rồi sao?" Sắc mặt Chúc Dung biến đổi một trận, thở dài nói: "Thôi được, từ nay về sau, muội tu hành công pháp này, ta không còn ngăn cản nữa.

Nhưng, cũng đừng dùng công pháp đó cưỡng ép ta tu hành, trừ phi, muội thật sự có thể nhờ đó thành Thánh!" "Ngươi nghĩ, đến lúc đó học, Chủ nhân của ta sẽ truyền cho ngươi sao?" Âm thanh khinh miệt của mèo đen truyền đến.

"Không đả kích ngươi, Bàn Cổ là nhân vật trí dũng song toàn, còn từng Tổ Vu các ngươi, đều là lũ man rợ tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, muốn thành Thánh, khó như lên trời!" Chúc Dung nhíu mày nói: "Ta biết ta không phải đối thủ của ngươi, Chủ nhân của ngươi càng cường đại hơn, nhưng nếu ngươi vũ nhục ta, ta cũng sẽ liều chết một trận chiến!" "Chiến chiến chiến, chiến cái gì mà chiến!" Mèo đen cách không búng một cái vào đầu Chúc Dung, búng đến nỗi Chúc Dung đầu váng mắt hoa: "Chủ nhân bảo ta, cho ngươi mở mang kiến thức, tránh việc cứ mãi thiển cận!" "Hậu Thổ, ngươi, hãy cho Ngũ ca ngốc nghếch của ngươi xem, ngươi đột phá rồi!" Chúc Dung, Hậu Thổ nghe vậy, đều ngây người.

Đột phá?

Chẳng lẽ…!

Hậu Thổ trừng lớn mắt, kinh hỉ không thôi.

"Ngươi?

Hiện tại mới là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không phải Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà là trực tiếp thành Thánh sao?" Mèo đen đoán pháp, lắc đầu vô ngữ nói.

"Chủ nhân bảo ngươi trước tiên đột phá thành Chuẩn Thánh, đừng quá ảo tưởng!" Hậu Thổ liên tục gật đầu, như gà mổ thóc nói: "Ừm ừm ừm, tốt tốt tốt!" Vẻ mặt ngoan ngoãn, đâu còn nửa điểm dáng vẻ quật cường trước mặt Chúc Dung vừa nãy.

Chúc Dung nhìn mà trong lòng chua xót, nhưng lúc này cũng không

có thời gian để ý đến chuyện đó, vội vàng hỏi: "Vị… Miêu Sư huynh, để tiểu muội tu vi đột phá Chuẩn Thánh như vậy, nhục thân đột phá Cửu Chuyển Huyền Công Đệ Bát Chuyển sao?" "Không phải ta không tin ngươi…" Mèo đen không để ý đến, nhẹ nhàng vỗ vào chiếc chuông trên cổ, kim quang rực rỡ lóe lên, bay vào mi tâm Hậu Thổ.

Không đợi Chúc Dung kịp phản ứng, thấy Hậu Thổ toàn thân chấn động, hừ một tiếng, ngay sau đó khí tức không ngừng bạo tăng.

Cỗ khí tức này, so với khí huyết chi lực bá đạo hùng hồn của Tổ Vu, càng thêm nhu hòa, lực sát thương kém hơn một chút, nhưng lại miên diên bất tuyệt, kéo dài không ngừng.

Quan trọng nhất là, Hậu Thổ hầu như không gặp bất kỳ bình cảnh nào, không ngừng đề thăng!

Toàn bộ Bất Chu Sơn, phong vân cuộn trào, linh khí thiên địa cuồng bạo hội tụ về đây, ngưng tụ thành từng thác nước linh dịch, hung mãnh quán nhập vào cơ thể Hậu Thổ!

"Tu vi chi lực!" Chúc Dung sắc mặt đại biến, điều hắn sợ nhất chính là điều này, Vu tộc chỉ tu nhục thân, không coi trọng bất kỳ phương thức tu hành nào khác.

Nếu Hậu Thổ bước lên con đường tu hành linh khí, vậy chẳng phải đã đi ngược lại đạo lý sao!

Theo tộc quy Vu tộc, hành vi như vậy, có thể trực tiếp chém giết, để chứng tỏ tộc quy!

Cho dù là vì Hậu Thổ là Tổ Vu, tiểu muội được yêu quý nhất, pháp ngoại khai ân, thì cũng sẽ bị trục xuất khỏi Vu tộc!

"Câm miệng!" Mèo đen khẽ nhíu mày: "Bất kỳ hành sự nào của Chủ nhân ta, đều không dung chất nghi!" "Nhưng, như vậy không ảnh hưởng đến tu hành nhục thân của muội sao?" Chúc Dung sốt ruột như

lửa đốt nói.

Lúc này, kiều khu Hậu Thổ run rẩy, trên da thịt thấm ra không ít máu đen ô trọc, tản ra khí tức năng lượng tiêu cực.

Đang trong lúc sốt ruột, thậm chí chuẩn bị liều chết ngăn cản Chúc Dung, đột nhiên thần sắc ngây người, sau đó cuồng hỉ.

"Huyết độc!?" Mười hai Tổ Vu, đều do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, trên con đường tu hành nhục thân, có thể một đường bằng phẳng, nhưng, vì không có Nguyên Thần, cũng như sự tồn tại của huyết độc trong máu, cũng sẽ ảnh hưởng đến tư duy của Vu tộc.

Cho nên, Vu tộc hiếu chiến, nhưng cũng tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, một căn cân, khuyết điểm Bàn Cổ lưu lại, không thể tận gốc!

Lúc này, huyết độc của Hậu Thổ, lại bị thanh niên trước mắt tiêu trừ rồi!

Tu vi Hậu Thổ, cũng trong nháy mắt vượt qua Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo bốn tầng cảnh giới, tiến vào cảnh giới Nhân Tiên!

Và, vẫn chưa dừng lại, vững bước tiến về Địa Tiên, một bước vượt qua.

Tiếp đó, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, cũng một bước một đại giai, sau mấy hơi thở, đã đến trước cửa ải Đại La Kim Tiên.

Chương 34

Bình cảnh đã chặn đứng vô số tu hành giả Hồng Hoang, đối với Hậu Thổ, chỉ mất thêm ba hơi thở, sau đó trên đỉnh đầu ngưng kết tam hoa, tương đối mơ hồ, người ngoài khó có thể biết được pháp tắc ngưng tụ.

Nhưng tu vi linh khí, lại thực sự vững vàng bước vào Đại La!

Đại La sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong, cuối cùng, giống như lực nhục thân của Hậu Thổ, bị kẹt lại trước thềm Chuẩn Thánh đạo!

Toàn bộ quá trình, Chúc Dung nhìn mà ngây người, ngơ ngác đứng một bên, há to miệng, máu mũi bốc ra khói đen cuồn cuộn, như núi lửa phun trào thất bại.

"Chỉ là nhục thân Đệ Bát Chuyển, có gì đáng để kỳ vọng?

Lâu la mới chọn lựa chọn, ta muốn tất cả!" Mèo đen nói xong, kiều khu Hậu Thổ lại một lần nữa kịch liệt chấn động, tu vi linh khí của nàng, cũng như tu vi nhục thân, song song đột phá, đồng thời tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Hơn nữa, hai loại tu vi, hoàn mỹ dung hợp vào nhau, tương hỗ xúc tiến, thực lực bạo tăng, so với việc trước kia chỉ tu nhục thân loại đơn điệu chân đất mà đi, mạnh mẽ hơn nhiều.

"Chuẩn Thánh Tam Trọng Thiên!" Chúc Dung nuốt một ngụm nước bọt, không chỉ vì Hậu Thổ tiến vào Chuẩn Thánh, lại đột phá ba tầng, mà càng vì, từ trên người Hậu Thổ, hắn cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn!

"Ta là Cửu Chuyển Huyền Công Đệ Bát Chuyển, sắp luyện đến đỉnh phong a, ít nhất có thể sánh ngang tu sĩ Chuẩn Thánh Bát Trọng

Thiên đỉnh phong, cách tầng cuối cùng của Chuẩn Thánh, cũng chỉ còn nửa bước thôi mà!" Hậu Thổ cũng ngây người đứng đó, rất lâu sau, mới hồi thần, lẩm bẩm nói: "Muội đột phá rồi?

Muội thành công rồi sao?" "Ha ha, Chủ nhân đã sớm liệu ngươi sẽ kinh ngạc như vậy, không, đó là câu nói, Chủ nhân làm việc, không cần nghi ngờ." Mèo đen cười nói: "Một chút tu vi, đáng để đại kinh tiểu quái như vậy sao?" Nói xong, lại một lần nữa giơ tay vỗ vào chiếc chuông, trong tiếng đinh linh linh, một đạo kim quang lại một lần nữa bay vào mi tâm Hậu Thổ.

Lần này, Chúc Dung không còn kháng cự nữa, thậm chí có chút mong đợi.

"《 Cửu Chuyển Nguyên Công 》, hẳn là ngươi đã nghe nói qua rồi chứ, thần công vô thượng tu hành Nguyên Thần, linh nhục hợp nhất, lại kết hợp với bộ công pháp này, không bao lâu nữa, ý thức của ngươi sẽ ngưng tụ thành Nguyên Thần!" "Lúc đó, Tinh Khí Thần hợp nhất, chính là lúc thành Thánh!" "Gì!?" Trong sự kinh ngạc của Chúc Dung và Hậu Thổ, mèo đen vẫn thản nhiên cười nói: "Đương nhiên, Chủ nhân nói, tình huống tốt nhất, là tu hành ba loại sức mạnh này, đều đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, sau đó sẽ trợ giúp ba cái đồng thời đột phá, sau đó ở cảnh giới Thánh Nhân Tinh Khí Thần hợp nhất!" "Cho dù mới nhập cảnh giới Thánh Nhân, cũng là vô địch trong Thánh Nhân!

Vô địch thật sự!" Lâu sau, Chúc Dung há cái miệng khô khốc, cổ họng khô rát nói: "Tiền bối, trước đó có nhiều đắc tội, trừ tiểu muội ra, ta…" "Hãy tu hành cho tốt, những chuyện khác, không cần quản." Mèo đen căn bản không để ý đến Chúc Dung, cười nói với Hậu Thổ, đương nhiên nó biết Chúc Dung đã động lòng rồi, hoặc, không có ai không động lòng.

Nói xong, thân thể mèo đen trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Chúc Dung thần sắc ngượng ngùng, lắc đầu thở dài một tiếng, nhưng không nói gì.

Hậu Thổ cũng há miệng, muốn nói lại thôi.

Ầm ầm!

Đột nhiên, toàn bộ Bất Chu Sơn ầm ầm chấn động, khí huyết chi lực cuồng bạo xung kích!

Bất Chu Sơn chấn động kịch liệt, khí huyết xung kích, ngay sau đó vạn lôi oanh minh cùng tiếng chém giết vang vọng khắp cả Hồng Hoang!

"Không ổn rồi!" Chúc Dung và Hậu Thổ đều biến sắc, Thập Nhị Tổ Vu đồng khí liên chi, tuy không có Nguyên Thần, nhưng trước nguy cơ khổng lồ, họ đều có cảm ứng lẫn nhau!

Lúc này, trong lòng hai vị Tổ Vu đập mạnh, một cỗ cảm giác nguy hiểm truyền đến.

Sưu!

Sưu!

Cả hai xông ra khỏi Vu Thần Điện, nhìn về phía xa.

Phóng nhãn nhìn ra, chỉ thấy cả bầu trời Hồng Hoang đều đã biến thành màu huyết hồng!

Mười đạo cột khí huyết vọt thẳng lên trời, mỗi đạo thô đến vạn vạn dặm, thông thiên triệt địa, dường như muốn xé toang cả bầu trời Hồng Hoang!

Dưới cột sáng, mười vị Tổ Vu với thân hình khủng bố hiện chân thân, cao mấy ngàn vạn dặm!

Xung quanh thân thể, toàn bộ không gian đều bị phá nát!

Bởi vì, không gian Hồng Hoang căn bản không thể chịu đựng được sức mạnh thể phách khủng bố này, cho dù không tấn công, chỉ riêng khí huyết khủng bố tán ra cũng đã nghiền nát không gian Hồng Hoang.

Lúc này, bầu trời Hồng Hoang đã tạo thành một cảnh tượng kỳ lạ.

Dưới tám ngàn ức dặm là không gian Hồng Hoang bình thường, nhưng ở tầng trên, nó lại biến thành một vùng hư không đen kịt, Hỗn Độn Cương Phong khủng bố điên cuồng tàn phá, có xu thế muốn hủy diệt cả Hồng Hoang.

Mười vị Tổ Vu khí huyết tương liên, mười cột sáng chiếm cứ mười phương vị, trong hư không Hồng Hoang, ngưng tụ ra một đạo hư ảnh.

Đạo hư ảnh ấy, nhạt nhòa.

Nhưng, khí tức tán phát ra lại khiến cả đại địa Hồng Hoang phát ra tiếng "ca sát", vô số vết nứt dọc theo Bất Chu Sơn, lan rộng ra tứ phía!

Không gian Hồng Hoang cũng giống như đại địa, dày đặc các vết nứt, lan rộng không biết bao nhiêu ức dặm.

Hư không chấn động kia, cũng trong chớp mắt trở nên lặng gió.

Chương 35

"Cung thỉnh Phụ Thần giáng lâm!

Chém giết yêu tà!" Mười vị Tổ Vu dưới sự dẫn dắt của Đế Giang, đồng thời gầm lên một tiếng, tiếng vang chấn động mây xanh, phun ra một ngụm tiên huyết, dũng mãnh nhập vào trong cột khí huyết khổng lồ, khiến hư ảnh trong hư không càng thêm rõ ràng.

"Bàn Cổ!

Không, là hư ảnh của Bàn Cổ!" "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Trên bầu trời phương xa, những tiếng kinh hãi không ngừng truyền đến.

"Không hoàn chỉnh, chỉ có mười vị Tổ Vu!" Đế Tuấn lớn tiếng cười nói.

"Ha ha, toàn thể Yêu Tướng nghe lệnh, tổ kiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, xem xem đại trận tàn khuyết của Vu tộc mạnh, hay đại trận của Yêu tộc ta mạnh!" Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, trấn áp hư không động đãng, lạnh lùng nói: "Cũng tốt!

Để xem lũ man di này có tư cách tranh đoạt thiên hạ Hồng Hoang với ta không!

Di trạch của Bàn Cổ Phụ Thần, để lại cho Yêu tộc ta!" "Ức vạn nhi lang Yêu tộc ta nghe lệnh, diệt vong Vu tộc, chính là vào hôm nay!" Yêu Sư Côn Bằng trương khai đôi cánh, che trời che đất, sau lưng cõng ức vạn lá đại kỳ, phảng phất đang gánh vô số tinh cầu!

"Giết!

Giết!

Giết!" Đế Tuấn dẫn đầu ra tay, hóa thành một mặt trời vàng rực,

hai cánh vàng óng triển khai, từ trong ngực bay ra một bức đồ quyển, trải ra trên bầu trời, nhanh chóng lan rộng, chớp mắt đã bao phủ phương viên ức vạn vạn dặm, hướng về phía các Tổ Vu quanh Bất Chu Sơn mà bao trùm!

Bức đồ quyển đó chính là Hà Đồ Lạc Thư, linh bảo bẩm sinh của Đế Tuấn!

Lúc này, linh bảo tiên thiên đỉnh cấp được phóng thích toàn lực, phảng phất đã thay đổi không gian Hồng Hoang, bao trùm hoàn toàn cả bầu trời còn lại, khiến toàn bộ Hồng Hoang chìm vào bóng tối!

"Đi!" Lúc này, Côn Bằng gầm lên một tiếng, đôi cánh rung mạnh, như mây rủ che trời, đưa từng cột cờ cắm vào trong Hà Đồ Lạc Thư.

Ngay sau đó, trên Hà Đồ Lạc Thư, vô số tinh thần thái dương lóe sáng.

Những cột cờ đó, tán phát ra lực lượng tinh thần.

Không, mà là màu huyết hồng, đó là những lá đại kỳ được vô số Yêu tộc dùng tinh huyết tư dưỡng.

"Giết sạch Vu tộc, xưng bá Hồng Hoang!" Mười vị Yêu Thần gào thét, đều có tu vi Chuẩn Thánh, cho dù không bằng Tổ Vu, cũng không kém quá nhiều.

Côn Bằng dẫn dắt, thúc đẩy mười cột cờ lớn nhất, làm cột trụ chính.

Sau đó, ba trăm sáu mươi lăm cột cờ phụ thuộc vào các cột cờ chính, tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chủ tinh trên trời, do các Yêu tộc Đại La Kim Tiên đỉnh phong thúc đẩy.

Ở tầng tiếp theo, một vạn bốn ngàn tám trăm lá Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên, do các Đại La Kim Tiên bình thường, cùng một số Yêu tộc Thái Ất Kim Tiên thúc đẩy.

Cuối cùng, xung quanh các cột cờ chính trong đại trận, có ức vạn ngôi sao nhỏ lóe sáng, tất cả Yêu tộc dưới Thái Ất Kim Tiên, chỉ cần tu vi trên Nhân Tiên, đều đang thúc đẩy!

Trên Bất Chu Sơn, Chúc Dung thần sắc ngưng trọng, ngăn cản Hậu Thổ, nói: "Đừng đi!

Vị tiền bối kia nói đúng, đây có thể là thời điểm mấu chốt để Vu tộc ta phá vỡ trói buộc thiên địa, đột phá thành Thánh!" "Đối với ta, không có việc gì quan trọng hơn việc tu hành đột phá!" Hậu Thổ lo lắng nói: "Nhưng, huynh trưởng..." "Không có muội cũng không sao!

Bằng đám yêu tà tinh quái đó, không thể giết được huynh trưởng!

Lui vạn bước, cho dù ta có chuyện gì, chỉ cần có muội, Vu tộc sẽ không diệt vong!" Nói rồi, Chúc Dung vọt lên trời, khí huyết nóng bỏng xung kích ra, liệt diễm phần thiên, gia nhập vào mười cột khí huyết quang trụ!

Ông!

Hư ảnh Bàn Cổ trong hư không cũng ngưng thực thêm một chút.

"Yêu tà ngoại đạo, hôm nay, mười một huynh đệ Tổ Vu ta, đồ lục các ngươi, dọn dẹp tạp toái cho Hồng Hoang!

Giết!" Chúc Dung là kẻ hiếu chiến nhất, còn cuồng bạo hơn Đế Giang, vừa gia nhập chiến trận, đã toàn lực thúc đẩy hư ảnh Bàn Cổ, oanh kích Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

"Ha ha, Ngũ đệ, nói hay lắm!" "Ngũ ca nói đúng, sớm đã không vừa mắt đám yêu ma tinh quái này, giết sạch chúng, Hồng Hoang sẽ thuộc về Vu tộc ta!" "Động thủ, giết!" Mười một vị Tổ Vu khí thế hung dũng, toàn lực thúc đẩy hư ảnh Bàn Cổ, lực lượng khí huyết trực tiếp bùng cháy.

Trong hư không, hư ảnh Bàn Cổ ngày càng ngưng thực.

Nhưng, không có Hậu Thổ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cuối cùng vẫn không hoàn chỉnh, không thể triệu hồi ra chân thân Bàn Cổ thật sự, cho dù có ngưng thực hơn nữa, vẫn chỉ là hư ảnh.

Đầu của nó là một đoàn Hỗn Độn Chi Khí, chưa hoàn toàn ngưng tụ, hiển nhiên chiến lực bị ảnh hưởng lớn.

Nhưng cho dù như vậy, hư ảnh Bàn Cổ vẫn khí thế ngút trời, quét ngang bát hoang lục hợp, không có chiêu số thần thông huyền diệu, chỉ có những cú đấm bá đạo nhất.

Chương 36

Đối mặt với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hư ảnh Bàn Cổ trực tiếp xông vào trong, quyền phá hư không, oanh sát từng cột cờ, xé nát Hà Đồ Lạc Thư, giẫm đạp trận nhãn.

Thái Nhất thúc đẩy Hỗn Độn Chung, cũng dung nhập vào trong đại trận, làm trận nhãn cuối cùng, chống đỡ công kích của cú đấm Bàn Cổ.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng ngưng tụ ra vô số tinh quang, hóa thành đao thương kiếm kích, các loại thần thông thuật pháp, oanh sát về phía hư ảnh Bàn Cổ!

Cả Hồng Hoang đều đang chấn động...

"Chủ nhân, đại trận của Tổ Vu không hoàn thiện, trận chiến này sẽ thua sao?" Trong sơn cốc nhỏ, Long Vương hiếu kỳ hỏi.

Mấy cường giả còn lại cũng hiếu kỳ.

Trần Vũ mỉm cười, giải thích: "A a, coi thường Vu tộc rồi.

Nhìn xem, trong mười một vị Tổ Vu, lão đại Đế Giang, lão nhị Cú Mang, lão tam Nhục Thu, lão tứ Cộng Công, đều là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, thể phách cũng ở Cửu Chuyển Huyền Công đệ bát chuyển đỉnh phong.

Chúc Dung cũng không kém, thực lực cũng hoàn toàn là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lại có lão cửu Chúc Cửu Âm, nắm giữ pháp tắc thời gian gần với Đại Đạo Chi Lực, chiến lực cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Nghĩa là, trong Vu tộc có năm vị Tổ Vu cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong chiến lực!" Tổ Kỳ Lân mở miệng nói: "Nhưng, Yêu tộc cũng

không yếu, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Thao Thiết, Đào Ngột, Hỗn Độn, Cùng Kỳ cũng đều có tu vi Chuẩn Thánh lục thất trọng thiên.

Lại thêm mấy trăm Đại La Kim Tiên, mấy vạn Thái Ất Kim Tiên, cùng vô số Kim Tiên, Thiên Tiên và các Yêu tộc khác...

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể ngưng tụ sức mạnh của tất cả Yêu tộc đó mà!" Long Vương cười nói: "Đại Hoàng nói đúng.

Chủ nhân, lần này, ta không đứng về phía kia nữa đâu, ta cảm thấy, Yêu tộc sẽ giành chiến thắng áp đảo!" Trần Vũ cười nói: "Đại Hoàng nói không sai, nhưng Tiểu Kim nói huyên thuyên rồi.

Yêu tộc cùng lắm chỉ chiếm ưu thế, chiến thắng một cách gian nan, không thể nào áp đảo Vu tộc được.

Ta vừa rồi chưa nói hết, điểm mạnh của Vu tộc, không chỉ có năm vị Tổ Vu cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong đâu!" Nguyên Phượng cười tủm tỉm nói: "Chủ nhân, nói đi, thiếp cũng hiếu kỳ." Trên bầu trời, trận chiến ngày càng kịch liệt, ngoài việc hai siêu cấp đại trận do hai bên ngưng tụ tương hỗ chém giết, các chân thân cũng nhất tâm nhị dụng, bắt đầu gia nhập chiến trường.

Mười một vị Tổ Vu, cho dù đại lượng khí huyết chi lực đang duy trì hư ảnh Bàn Cổ, vẫn cuồng bạo vô cùng, dẫn dắt chúng Đại Vu, Vu Vương, sát nhập vào giữa bầy yêu, tiên huyết rơi xuống, như từng thác nước...

"Nhìn xem, lão lục Thiên Ngô trong Vu tộc, thân hổ lại mọc tám đầu người, mười cái đuôi kia, dùng pháp tắc phong bạo.

Lão thất Cường Lương bên cạnh, thì là lôi đình vạn quân.

Lão bát Xạ Tư, cũng điện chớp giao thoa, hai người phối hợp ăn ý, chiến lực tăng lên không ít.

Bên cạnh ba cường giả đó, có Xa Bỉ Thi, nắm giữ pháp tắc thời tiết.

Nhìn xem, có điểm chung nào không?" Nguyên Phượng kinh ngạc nói trước: "Là, tổ hợp!" Oanh long!

Trần Vũ vừa gật đầu, chưa kịp nói gì, thấy bốn vị Tổ Vu quả nhiên phối hợp, phong vũ lôi điện, giao chức vào nhau, giữa hai siêu cấp đại trận, lại một lần nữa tổ kiến một đại trận, phảng phất như một cỗ máy xay thịt, không ngừng tiêu diệt Yêu tộc!

Một đầu hung thú khổng lồ, toàn thân mọc đầy gai xương sắc nhọn, xuyên phá trời xanh, trông cực kỳ hung tợn, đó chính là Huyền Minh, vị Tổ Vu nữ tính khác trong Thập Nhị Tổ Vu, ngoài Hậu Thổ.

Thể hình khổng lồ, nhục thân khủng bố, lại nắm giữ pháp tắc sát lục, giữa chiến trường, như cá gặp nước.

Hai đại tộc càng chém giết càng kịch liệt, cường giả nhất đối nhất chém giết, Đế Giang đối đầu Đế Tuấn, Cú Mang đối đầu Thái Nhất, Côn Bằng giao chiến với Nhục Thu, các Yêu Thần còn lại thì dẫn dắt đại lượng Đại La Kim Tiên đỉnh phong, giao chiến với Tổ Vu...

Hồng Hoang đang chiến đấu, dư ba của trận chiến ngày càng lan rộng, ngoài Bất Chu Sơn, phương viên tám ngàn vạn ức dặm xung quanh, đều đã thành phế tích, đang không ngừng khuếch tán ra xung quanh.

Trần Vũ cũng nói không sai, Vu tộc tuy hơi yếu thế hơn, nhưng căn bản không hề có dấu hiệu thất bại trực tiếp, trái lại còn khiến chiến trường ngày càng mở rộng, tiên huyết nhỏ xuống, trên mặt đất tạo thành từng cái hố khổng lồ, hình thành hồ máu.

Ức vạn sinh linh, kinh khủng vạn trạng.

"Dừng tay!" Lúc này, thiên địa khẽ chấn động, sóng xung kích của

trận chiến kịch liệt lập tức dừng lại.

Giữa không trung, thánh quang phổ chiếu, tiên hoa bay lả tả, xua tan sát khí nồng đậm.

“A!

Thánh Nhân!” “Thánh Nhân xuất hiện ngăn cản chiến đấu rồi!” “Hồng Hoang có cứu rồi!” Chúng sinh linh Hồng Hoang mừng rỡ khôn xiết, lớn tiếng kêu lên.

“Vân vân chúng sinh, giai hữu Phật tính, từ bi vi hoài, sớm đăng Cực Lạc...” Trên bầu trời, pháp tướng quảng đại của Chuẩn Đề hiển lộ, kim quang ức vạn trượng, từ mi thiện mục, với nụ cười nhạt xuất hiện.

Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ!

Chương 37

Lời này không hư, Chuẩn Đề vừa xuất hiện, thậm chí còn chưa tán phát ra khí tức Thánh Nhân, chỉ cần mở miệng, ngôn xuất pháp tùy, giữa thiên địa, từng đạo lực lượng vô thượng ngưng tụ.

Hai tộc Vu Yêu đang chém giết cực kỳ kịch liệt, lập tức bị ngăn cản!

Ngay cả Đế Giang và Đế Tuấn mạnh nhất, hai người chém giết đến mức thời không vỡ nát, pháp tắc thời gian và không gian đều bị phá hủy dưới công kích của hai người, hình thành Hỗn Độn hỗn loạn đáng sợ.

Sức mạnh như vậy, Long Vương cùng các cường giả khác nhìn thấy cũng thần sắc ngưng trọng, gần như không kém bao nhiêu.

Nhưng, hai cường giả Đế Tuấn, Đế Giang, vẫn không hề có sức chống cự, bị tách ra một cách cưỡng bức.

Nhìn thấy đại chiến hai tộc lập tức dừng lại, uy nghiêm Chí Cao Vô Thượng Thánh Nhân mà Chuẩn Đề triển lộ, chúng sinh linh Hồng Hoang, trong sự kích động lại mang theo vô cùng kính sợ, nhao nhao quỳ bái xuống.

"Thánh Nhân vô thượng, cầu Thánh Nhân thu ta nhập giáo." "Ta cũng nguyện đi Tây Phương Giáo!" Chúng sinh linh thần sắc kích động, muốn đi Tây Phương triều Thánh, và gia nhập Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề nhìn vô số sinh linh, mặt lộ vẻ mỉm cười, càng thêm từ bi, hai tay hợp thập, giọng nói vang dội truyền khắp Hồng Hoang: "Buông đao đồ tể, lập địa thành Phật!

Hồng trần khổ hải, Tây Phương Cực Lạc!" Lời của Chuẩn Đề, khiến đại lượng Yêu tộc mặt lộ vẻ thành kính, liên tiếp thu lại móng vuốt, vứt bỏ pháp bảo, cởi bỏ chiến giáp, hướng về phía Tây phương mà tiến, hình thành một đội quân triều Thánh hùng hậu!

Trên Thánh Nhân, có thể nhìn rõ ràng, từng luồng lực lượng tín ngưỡng, lực lượng khí vận, đang không ngừng hội tụ về phía Chuẩn Đề và Tây Phương.

Nền tảng của Tây Phương đang được tăng cường, còn Đông Phương thì bị suy yếu.

Ngay cả thực lực của Chuẩn Đề, cũng đang tăng lên!

Giữa không trung, Nữ Oa, Tam Thanh xuất hiện, trừ Nữ Oa thản nhiên, Tam Thanh đều hơi nhíu mày, lộ vẻ không vui.

Nhưng, khi vừa định mở miệng, lại một tiếng Phật hiệu truyền đến: "A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai!" Tiếp Dẫn bước ra, vẻ mặt cũng từ bi, cười như không cười nhìn Tam Thanh, nói: "Ba vị Đạo hữu, chuyện Hồng Hoang, Thánh Nhân không nên nhúng tay vào thì hơn.

Hôm nay chúng ta tương tụ, cũng là có duyên, ở đây tọa diễn luận đạo thì sao?" Thông Thiên tính tình nóng nảy nhất, quát: "Đừng có ra vẻ trước mặt Bản Thánh!

Thánh Nhân không được nhập Hồng Hoang, vậy Chuẩn Đề đã nhúng tay rồi thì sao?

Hắn có thể, ta thì không thể sao?

Chẳng phải vì khí vận và tín ngưỡng sao, nói mấy lời vô nghĩa đó làm gì?" "Thông Thiên thí chủ hiểu lầm rồi, sư đệ ta không phải vì lợi ích của bản thân và Tây Phương, mà là vì vô số sinh linh Hồng Hoang đó." Tiếp Dẫn thần sắc không đổi, tiếp tục thản nhiên giải thích.

“Ta...” “Tam đệ!” Thông Thiên định tiếp tục nói, nhưng bị Lão Tử ngăn lại, cho một ánh mắt.

Thông Thiên hiểu ra, đại huynh đang nói về chênh lệch thực lực giữa hai bên, tuy ba huynh đệ nhiều hơn Tây Phương một người, nhưng y và nhị ca đều mới nhập Thánh Nhân, chỉ có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Nhất Trọng Thiên.

Ngay cả đại huynh, cũng chỉ nhị trọng thiên.

Nhưng, Tiếp Dẫn trước mặt lại là Tứ Trọng Thiên!

Ngay cả Chuẩn Đề, cũng có tu vi Tam Trọng Thiên!

Giai đoạn Thánh Nhân, mỗi một tầng thực lực đều có chênh lệch rất lớn.

Ngay cả Tam Thanh căn cốt vô song, dưới sự phối hợp, chiến lực có thể tăng lên, nhưng cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hai người Tây Phương.

Ngay cả Nữ Oa gia nhập, tình hình cũng không khả quan, Thông Thiên không nhìn thấu Nữ Oa, nhưng tin rằng, Nữ Oa cùng lắm cũng chỉ Hỗn Nguyên Đại La Nhị Trọng Thiên, không khác đại huynh là bao, chắc chắn cũng không bằng hai người Tây Phương.

Thấy một người xuất mã, đã chấn nhiếp được Tam Thanh, Tiếp Dẫn không nhịn được lộ ra một tia ý cười, trong lòng càng có một loại cảm giác sảng khoái.

Bao nhiêu năm rồi, hai sư huynh đệ y, mỗi lần đều bị Tam Thanh áp chế, bất kể phương diện nào, đều không thể sánh bằng Tam Thanh.

Lần này, cuối cùng cũng hoàn toàn lật mình rồi!

Đợi hấp nạp một đợt tín ngưỡng và khí vận, Tây Phương và hai sư huynh đệ y, tất nhiên sẽ tiến bộ.

Lúc này, không gian xung quanh Đế Giang vỡ nát, vô cùng pháp tắc không gian bùng cháy, tạm thời phá vỡ sự trói buộc "ngôn xuất pháp tùy" của Chuẩn Đề, ngửa mặt lên trời gào thét: “Vu tộc ta, thà đứng mà chết, tuyệt không quỳ mà sống!

Thánh Nhân thì sao?

Chiến!

Chiến!

Chiến!” “Thiêu đốt tinh huyết của ta, tôi luyện can tủy của ta!

Chương 38

Ta chính là Vu tộc!" "Chiến chiến chiến!" Tất cả Vu tộc, chiến ý còn cao ngất hơn trước, điểm nhiên tinh huyết bản thân, toàn thân bùng cháy huyết hồng sắc hỏa diễm, thiêu đốt sự trói buộc của Chuẩn Đề.

"Chiến ý của Vu tộc quả thực không tệ, nhưng cũng chỉ đến thế thôi, đầu óc không tốt, sớm muộn gì cũng diệt vong." Trong sơn cốc nhỏ, Trần Vũ lắc đầu nói.

"Vậy, Chủ nhân, chúng ta cứ đứng nhìn sao?

Mặc cho Vu tộc tự chuốc lấy diệt vong, để Chuẩn Đề đại nghĩa lẫm nhiên mà cắt lấy khí vận và lực lượng tín ngưỡng của Đông Phương sao?" Tổ Kỳ Lân nhíu mày, bất mãn và lo lắng.

Trần Vũ nhướng mày, ngạo nghễ nói: "Đương nhiên là không được!

Ta xem đại chiến hai tộc này là để xem kịch hay, không phải để xem cái tên Chuẩn Đề này một mình diễn trò đâu, bảo hắn cút đi!

Vừa rồi ta nói hắn cút, không phải là bảo hắn cút thẳng đi, mà là cho hắn mặt mũi rồi đó." "Chủ nhân!

Minh bạch!" Tổ Kỳ Lân nói xong, hóa ra nguyên hình, bốn vó đạp không, ánh sáng trên yên ngựa lóe lên, cũng xông phá sự trói buộc của Chuẩn Đề.

"Hửm?" Thấy Tổ Kỳ Lân xuất hiện, Chuẩn Đề ngẩn người, ngay sau đó ý niệm Thánh Nhân lóe lên, đoán ra, sắc mặt khẽ biến, thu liễm một phần khí tức.

Mở miệng hỏi: "Kỳ Lân, ngươi làm gì vậy?

Ta đang ngăn cản đại chiến hai tộc, tránh cho sinh linh Hồng Hoang đồ thán, không có nhiều thời gian để nói chuyện phiếm với ngươi." "Ai nha nha, xưng hô sao đột nhiên lại thay đổi thế này?

Không phải mới vừa rồi còn gọi ta là Kỳ Lân sư huynh sao?" Tổ Kỳ Lân vẻ mặt kinh ngạc nói.

Chuẩn Đề sắc mặt khẽ biến, chưa kịp mở miệng, Tổ Kỳ Lân đã lớn tiếng nói: "Truyền pháp chỉ của Chủ nhân nhà ta, cút đi, đừng làm phiền khi ta xem kịch!" Lời Tổ Kỳ Lân vừa dứt, cả Hồng Hoang đều tĩnh lặng.

Chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Hồng Hoang cực kỳ quảng đại, giọng nói của y vốn không thể truyền khắp Hồng Hoang.

Nhưng, chỉ cần truyền đạt lời của Trần Vũ, bất kể có thi triển pháp lực hay không, đều có thể dễ dàng truyền khắp Hồng Hoang, như thể Thiên Đạo trong cõi vô hình cũng đang giúp đỡ vậy!

"...Trước đó có tin đồn Tổ Kỳ Lân thoát khốn?

Mạnh đến thế sao?

Chuẩn Thánh đỉnh phong?" "Đó có phải trọng điểm không?

Trọng điểm là bảo Thánh Nhân cút đi!

Ngay trước mặt Thánh Nhân, bảo Thánh Nhân cút đi!" "Dám làm thế sao?

Chủ nhân?

Chủ nhân của y là ai?

Đã cho y cái thế lực đáng sợ nào vậy?" "Bị trấn áp lâu quá, đầu óc hỏng rồi sao?" Nhất thời, cả Hồng Hoang tĩnh lặng trong chốc lát, sau đó khắp nơi đều nghị luận xôn xao.

Chuẩn Đề cũng bị mắng đến đờ đẫn, với tư cách Thánh Nhân, y

cũng hoảng hốt trong chốc lát, thậm chí còn quên mất mình đã thành Thánh, phảng phất như trở về những ngày xưa bị Tam Thanh, Nữ Oa áp chế.

Mãi một lúc sau mới hoàn hồn, sắc mặt biến ảo, cả thiên địa Hồng Hoang cũng phong vân biến ảo, âm tình bất định.

Ngay cả với cái mặt dày của y, trước mặt ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, bị một vị Chuẩn Thánh quát mắng như vậy, cũng cảm thấy gò má nóng bừng, không kiểm soát được ngọn lửa giận dữ bùng phát.

Y chết chằm chằm nhìn Tổ Kỳ Lân, từ kẽ răng nặn ra mấy chữ: "Ngươi!

Nói!

Cái!

Gì!" Ánh sáng trên yên ngựa sau lưng Tổ Kỳ Lân càng rực rỡ, hình thành một vòng quang tráo, bao phủ y.

Nhưng, ở rìa quang tráo, lại hình thành năng lượng bùng nổ khủng khiếp vô cùng, Hỗn Độn Chi Khí tràn ngập, trong không gian cực nhỏ, lại từ hư vô mà sinh ra từng vũ trụ, sau đó lại bùng nổ, không biết bao nhiêu năng lượng khủng bố không ngừng xung kích bên trong.

"Ta bảo ngươi, cút đi!

Ở trên đó lải nhải nửa ngày, người không biết còn tưởng ngươi lợi hại lắm." "Ngay cả việc thành Thánh, cũng quỳ cầu Chủ nhân nhà ta, lại dùng thủ đoạn hạ tam lạm mà thành Thánh Nhân, trước mặt một đám kẻ yếu Hồng Hoang, có gì đáng để đắc ý chứ?" Tổ Kỳ Lân không hề để ý đến lửa giận của Chuẩn Đề, cùng với sự áp bức của khí tức Thánh Nhân bùng phát, ngược lại còn không ngừng khiêu khích.

“À, đúng rồi, những lời sau đó, đều là ta nói, không phải Chủ nhân nhà ta nói đâu.

Thế nào?

Chương 39

Muốn đánh ta à?" Cảm nhận cảm giác an toàn mà yên ngựa trên lưng mang lại, Tổ Kỳ Lân trong lòng không khỏi đắc ý, yên ngựa do Chủ nhân ban cho, y chưa từng ngồi, vốn có chút thất vọng.

Không ngờ, yên ngựa lại là chí bảo phòng hộ mạnh mẽ đến vậy.

Ca sát!

Lúc này, bên cạnh Tổ Kỳ Lân đột nhiên truyền đến một tiếng giòn tan, khiến y giật mình, tưởng yên ngựa vỡ rồi, quay đầu nhìn lại, thì thấy La Hầu đang thu Thí Thần Thương, đứng bên cạnh.

"Đồ chó ngốc, ở đây lải nhải nửa ngày, không phát hiện không gian đều bị cắt lìa rồi sao?

Bên ngoài căn bản không nghe thấy." La Hầu khinh thường nói, nhìn Tổ Kỳ Lân như nhìn một tên ngốc.

"A?...

Không hổ là Thánh Nhân, quả nhiên có vài thủ đoạn." Tổ Kỳ Lân hậm hực nói.

Chuẩn Đề lại không để ý đến y, nhìn Thí Thần Thương trong tay La Hầu, hai mắt sáng rực, thần sắc ngưng trọng và nghi hoặc.

Hỏi: "Kia, không phải Thí Thần Thương sao!

Ta từng thấy Thí Thần Thương trong tay Hồng Quân sư tôn, trong tay Chuẩn Thánh, không thể có thực lực như vậy!" La Hầu nhún vai, thản nhiên nói: "Do Chủ nhân nhà ta ban tặng, đương nhiên là phải tốt hơn bản gốc rồi!" Chuẩn Đề trừng lớn mắt, phỏng chế?

Tốt hơn bản gốc?

Làm sao có thể!

Thí Thần Thương, đó chính là chí bảo tiên thiên đỉnh cấp nhất, do cuống của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành!

Ban đầu Chuẩn Đề, đối với Trần Vũ có sự kính sợ, nhưng cùng với việc cùng sư huynh đột phá thành Thánh, và trở thành cường giả trong số Thánh Nhân, sự kính sợ đó đã giảm đi rất nhiều.

Thậm chí, y còn muốn nhân cơ hội này, thử xem Trần Vũ thần bí kia, rốt cuộc có mạnh đến mức thâm bất khả trắc không, hay chỉ là tài năng giả thần giả quỷ siêu phàm.

Lúc này, chỉ cần nhìn thấy Thí Thần Thương, Chuẩn Đề đã trực tiếp dập tắt ý niệm đó.

"Mạnh!

Chắc chắn mạnh!" Chuẩn Đề trong lòng bất đắc dĩ nói, nhưng, cứ thế xám xịt rời đi, đó chắc chắn là không được, nếu không, sự đắc ý vừa rồi sẽ hóa thành sự chế nhạo lớn hơn, y cần giữ lại vài câu nói để giữ thể diện.

"Nếu đã như vậy, vậy ta cho Chủ nhân ngươi một chút mặt mũi..." Chuẩn Đề vung trường bào, hào sảng mở miệng.

Nhưng, lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng "ba" giòn giã, trên mặt Chuẩn Đề đột nhiên xuất hiện một dấu bàn tay màu đỏ!

Sức mạnh khổng lồ, trực tiếp khiến y xoay tròn kịch liệt trên bầu trời, trực tiếp đâm xuyên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sau đó đâm nát hư ảnh Bàn Cổ, phá hủy Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận.

Không chỉ vậy, Chuẩn Đề trực tiếp bị đánh bay xiên đi, khí tức Thánh Nhân bị đánh tan, lực lượng Thánh Nhân tán ra, oanh kích trên đại địa Hồng Hoang, trong chớp mắt tạo thành vô số núi lở đất nứt, tinh thần vẫn lạc!

Lực phá hoại đáng sợ, so với đại chiến toàn lực của hai tộc Vu Yêu, còn khủng bố hơn gấp trăm lần!

"Sư đệ!" Tiếp Dẫn kinh nộ giao gia, không phải là không có nhiều nộ khí, thậm chí còn không dám có nộ khí, cưỡng ép từ sâu trong nội tâm xóa bỏ nộ khí!

Vọt lên ngoài ức năm ánh sáng, đỡ lấy Chuẩn Đề đang phun máu tươi, thân thể y lóe lên, hoàn toàn biến mất.

"Nhớ kỹ, mặt mũi của ta, không cần ngươi cho!

Hai Thánh Nhân cỏn con như các ngươi, chưa đủ tư cách!" Giọng Trần Vũ, nhàn nhạt vang lên bên tai Tiếp Dẫn.

"....." Tiếp Dẫn run rẩy nói.

"...Cuối cùng cũng ra tay rồi sao?

Không, ta không nhìn thấu được..." Thiên Ngoại Thiên, trong Tử Tiêu Cung, một lão đạo bào tím khẽ lắc đầu, trong lòng cười khổ.

Hồng Hoang tĩnh lặng.

Thật sự tĩnh lặng.

Ngay cả Vu tộc trước đó còn thiêu đốt khí huyết, muốn liều chết một trận với Thánh Nhân, cũng đều im bặt.

Ai vậy?!

Chương 40

Một chưởng đánh bay Thánh Nhân!

Như thể cố ý muốn mọi người xem, trước khi Thánh Nhân bị đánh bay, dấu bàn tay đỏ chót trên mặt, hàm răng vỡ nát, tiên huyết Thánh Nhân phun ra, tất cả đều thu vào mắt của mọi sinh linh.

Chiến huyết sôi trào của Đế Giang, trong chớp mắt lạnh ngắt, y ngây người đứng giữa không trung, nhìn quanh tứ phía, như một tên ngốc.

Chúc Dung mồ hôi lạnh túa ra, đột nhiên tỉnh ngộ, vừa nhìn về phía eo Bất Chu Sơn, lại có chút không dám quay đầu lại, đặc biệt nghĩ đến việc, trước đó suýt chút nữa đã động thủ với vị thanh niên thần bí kia, càng khiến da đầu tê dại.

Thân là Vu tộc, Chúc Dung không sợ chết.

Nhưng, suýt chút nữa vì một lần bốc đồng mà chôn vùi cả Vu tộc, y sợ rồi.

"Hắn quan tâm đến tiểu muội!" Đột nhiên, y lại nghĩ đến một điểm, rồi lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm vui mừng.

"Sao còn không đánh tiếp!

Đều đứng ngây ra đó làm gì?" Trần Vũ nói, vẫn nằm trên ghế gỗ trong sơn cốc nhỏ, thiếu phụ do Nguyên Phượng hóa thành, vẫn đang xoa bóp vai cho hắn, đút trái cây.

Từ đầu đến cuối, hắn không hề động!

Chỉ một niệm tâm, đã đánh bay một vị Thánh Nhân cường đại!

Long Vương nghe vậy, cũng vọt lên trời, tiếng long ngâm truyền

khắp Hồng Hoang: "Chủ nhân nhà ta nói rồi, bảo các ngươi tiếp tục đánh!" "Đúng đúng đúng!

Trước khi cái tên mập đó xuất hiện, chẳng phải đánh nhau kịch liệt, náo nhiệt lắm sao?

Tiếp tục đi chứ, rất đặc sắc mà." Tổ Kỳ Lân cũng tiếp lời, cười nói.

Đế Giang và Đế Tuấn nhìn nhau, cho dù có lửa giận lớn đến mấy, lúc này cũng bị sự khủng bố xua tan.

Nhưng, lại không dám không nghe lời.

"Yêu tộc nghe lệnh, trọng tổ đại trận, tiếp tục chém giết Vu tộc!" Đế Tuấn lớn tiếng quát.

Nhưng ngay cả một vị Đại La Kim Tiên cũng có thể cảm nhận được sự bất đắc dĩ trong ngữ khí của y, nơi nào còn nửa phần chiến ý.

Hai tộc trọng chỉnh cờ trống, giao chiến trở lại, nhưng nội bộ lại xuất hiện đủ loại va chạm, giẫm đạp, đào binh và các chuyện lộn xộn khác, nửa ngày cũng không thể tổ kiến đội hình.

La Hầu đột nhiên mở miệng, nói với Đế Giang và Đế Tuấn: "Thấy chưa?

Không thành Thánh, cuối cùng cũng chỉ là kiến hôi.

Chủ nhân nhà ta nói rồi, ngay cả Thánh Nhân cũng chẳng ra gì, các ngươi đánh nhau kịch liệt như thế thì có ích gì?

Giống như trẻ con chơi đùa vậy, chẳng có chút thú vị nào." Nói xong, La Hầu bật người nhảy lên, quay về Bất Chu Sơn.

Tổ Kỳ Lân, Long Vương liền theo sau, rời khỏi không trung.

Tộc trưởng hai tộc Vu Yêu, lúc này mới quay đầu lại, nhìn về phía

quân đội hỗn loạn trên trời và dưới đất, tâm tình phức tạp.

"Giải tán đi vậy, thật đáng cười, cuộc tử chiến mà chúng ta dốc toàn bộ sức mạnh của cả tộc, đối với cường giả thật sự, chỉ như trẻ con chơi đùa." "Cũng tốt, đợi ta chứng đạo thành Thánh, sẽ lại quyết một trận thắng thua!" Hai đại tộc trưởng nói xong, mỗi người một ngả.

"Minh kim thu binh!" "Rút quân!" Trận Vu Yêu đại chiến chấn động Hồng Hoang, cứ thế hổ đầu xà vĩ, kết thúc một cách quái dị.

Nhưng, mọi người đều có một dự cảm, một trận đại chiến, sẽ lại xuất hiện!

"Ta đi, nếu do ta ra mặt ngăn cản trận chiến này, thời gian ngừng chiến của hai tộc, sẽ không quá mười vạn năm, không bằng thời gian một vị Đại La Kim Tiên bế quan một lần." "Vị thanh niên thần bí kia ngăn cản, không biết, trận chiến này, sẽ bắt đầu vào lúc nào?" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhanh chóng bấm ngón tay tính toán, miệng lẩm bẩm.

Trên bầu trời Bất Chu Sơn, Nữ Oa, Tam Thanh, cung kính bái về phía Bất Chu Sơn, sau đó mới xoay người rời đi.

Đương nhiên, cũng không để sinh linh Hồng Hoang thấy, không có Trần Vũ mở lời, họ không dám tiết lộ Trần Vũ.

"Đại ca!

Nhị ca, các vị huynh trưởng, đã về!" Trên đỉnh Bất Chu Sơn, Hậu Thổ bị Chúc Dung cưỡng ép giữ lại, thấy các huynh trưởng trở về, không khỏi mừng rỡ khôn xiết, vành mắt đỏ hoe.

Tuy không tham chiến, nhưng nàng cũng không thể có tâm tư bế quan tu hành, trên núi tận mắt chứng kiến Vu tộc dục huyết phấn chiến, lại bị Thánh Nhân áp chế, cuối cùng an nhiên trở về, khiến cảm

xúc không ngừng biến động.

“Ừm!

Chương 41

Ta muốn bế quan, xem liệu có thể nhân cơ hội này, đột phá thành Thánh hay không!" Đế Giang mở miệng nói, thần sắc mệt mỏi nhưng lại mang theo hưng phấn mong đợi.

Các Tổ Vu còn lại cũng đều biểu thị muốn đi bế quan.

Chuyện hôm nay, đối với họ có tác động quá lớn.

"Tiểu muội, chuyện của người đó, tốt nhất đừng vội tiết lộ, kẻo dẫn đến phiền phức không cần thiết." Chúc Dung thấp giọng nói với Hậu Thổ.

"Chuyện của Vu tộc, bây giờ cũng không cần các Tổ Vu ta, giao cho Đại Vu đi, Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên mấy người đó đều không tệ, ta đều đi bế quan." "Cũng tốt!"...

Vu tộc đi theo con đường tu dưỡng sinh tức, toàn lực tu hành.

Yêu tộc cũng đại đồng tiểu dị, đặc biệt ba đại cường giả đỉnh cấp, đều chuẩn bị chứng đạo thành Thánh.

"Ta cũng phải đi tìm kiếm cơ duyên, phải đột phá thành Thánh càng sớm càng tốt!

Nếu không, Vu tộc thành công, thì đó là ngày diệt tộc của ta!" Trong Yêu Thần Điện, Đế Tuấn thần sắc ngưng trọng nói.

Thái Nhất hai mắt sáng rực, nói: "Hôm nay ta phát hiện, mấy cường giả bị trấn áp, bị đánh giết, nơi họ trở về đều ở giữa lưng chừng Bất Chu Sơn!

Nơi đó, chắc chắn là nơi ẩn cư của vị siêu cấp cường giả trong truyền thuyết, người có thể chỉ điểm cường giả chứng đạo thành Thánh!" Côn Bằng vội vàng nói: "Nếu đã như vậy, ta phải nắm bắt

thời gian, giành lấy cơ hội vào núi trước!

Nếu không, hôm nay có nhiều người chứng kiến như vậy, chắc chắn sẽ có cường giả khác tiến đến!" "Yêu Sư, ý của ngươi là sao?" Đế Tuấn hỏi.

"Yêu Hoàng bệ hạ, ngài phải lo chuyện gia sự Yêu tộc, tốc độ của Thái Nhất bệ hạ lại không bằng ta, chi bằng ta đi trước?" Côn Bằng nói, "Ta có tốc độ cực nhanh, ngay cả Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử và những người khác cũng không thể đuổi kịp ta!" "Vậy cứ quyết định thế đi!" "Huynh trưởng, Yêu Sư... chúng ta phải đề phòng một chút!" Trong Yêu Thần Điện, nhìn Côn Bằng chấn cánh bay đi, Thái Nhất trầm giọng nói.

Đế Tuấn cúi đầu nhìn Hà Đồ Lạc Thư, trong mắt tinh hà lưu chuyển, đang dốc sức thôi diễn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hoàn thiện hơn một bước.

Có một mục tiêu, là để siêu cấp trận pháp này, sở hữu năng lực chém giết Thánh Nhân!

Chuẩn Đề ra tay, đối với tất cả cường giả đỉnh cấp Hồng Hoang, đều là một khối đá tảng trong lòng.

Lúc này, nghe Thái Nhất mở miệng, Đế Tuấn đầu cũng không ngoảnh lại, lắc đầu cười nói: "Không sao, Yêu Sư vốn có lòng của kẻ kiêu hùng, sẽ không cam tâm vĩnh viễn khuất phục dưới người khác, nếu không, ban đầu ta cũng sẽ không bái y làm Yêu Sư." Thái Nhất nhíu mày nói: "Đúng vậy, Yêu Sư, trên danh nghĩa, y là thủ lĩnh Yêu tộc, ngay cả ta cũng đều tôn kính, chứ đừng nói đến Yêu tộc khác!" "Y cũng biết, chỉ là trên danh nghĩa, thực tế vẫn chỉ là một trong Thập Đại Yêu Thần mà thôi, y cũng biết điểm này, cho nên vẫn nghe lệnh của ta." "Nhưng, huynh trưởng có biết không?

Khoảng thời gian trước, ta phát hiện, trong Thập Đại Yêu Thần,

Tất Phương, Quỷ Xa, Cửu Anh, ít nhất ba kẻ có liên hệ mật thiết với y!

Còn về Đại La Yêu tộc, chắc chắn cũng không ít!" Thái Nhất thần sắc càng lúc càng lạnh lẽo, sát khí ngưng tụ.

"Chỉ cần có cơ hội, y nhất định sẽ phản bội Yêu tộc, chém giết hai huynh đệ ta, tự lập làm vương!

Lần này, y lại sốt ruột đi tìm vị cao nhân trong truyền thuyết kia, để trở thành một Yêu Thánh thật sự!" "Huynh trưởng, không thể đợi!

Ta nhất định phải có phương pháp triệt để áp chế y!" Đế Tuấn cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt từ Hà Đồ Lạc Thư, nhưng vẫn không để ý, cười nói: "Tình huống của y, ta đều biết, bởi vì ta vừa vặn có biện pháp áp chế y!" "Biện pháp?

Ngươi không thấy y sắp thành Thánh rồi sao!" Đế Tuấn nhướng mắt nhìn về phía Bất Chu Sơn, thản nhiên nói: "Vị tiền bối kia, không thật sự có thể chỉ điểm người khác, khiến họ thành Thánh, y chỉ là lừa gạt thôi.

Trên Côn Luân Sơn có Yêu tộc đã bẩm báo cho ta, Nhiên Đăng đã đi Bất Chu Sơn, nhưng vẫn chưa thành Thánh.

Ta, có một phương pháp chắc chắn thành Thánh!" Thái Nhất mừng rỡ khôn xiết, vội vàng hỏi: "Biện pháp gì?" "Ta đang chuẩn bị, chỉ là, trước đây ta cảm thấy phương pháp này hơi cấp công cận lợi, bây giờ bất đắc dĩ, phải tiến hành sớm hơn!" Trong mắt Đế Tuấn lóe lên một tia sáng tàn độc, thấp giọng nói.

Trong lúc hai vị Yêu Hoàng thảo luận, Côn Bằng đã phá nát hư không, giữa dòng loạn lưu hư không chấn cánh điên cuồng bay, đôi cánh khổng lồ dường như có thể cắt đứt không gian và thời gian, khiến y bay vút với tốc độ khó có thể tưởng tượng được.

“Hừ!

Yêu Hoàng?

Chẳng qua chỉ là hai con chim nhỏ dựa vào dư âm của Bàn Cổ mà thôi!

Nếu ta có căn cốt như vậy, sớm đã thành Thánh rồi!

Trước đây Yêu tộc mới sơ bộ kiến lập, hai con chim nhỏ kia cần dựa vào ta, cho nên mới kính trọng ta.

Nhưng, bây giờ thì không ổn rồi, những quân cờ và ám thủ ta để lại trong Yêu tộc, có lẽ cũng đã bị phát hiện rồi!

Không có thực lực, cuối cùng cũng không vững chắc!” Côn Bằng phá tan hư không, trở về thiên địa Hồng Hoang, nhìn Bất Chu Sơn nguy nga, trong mắt lóe lên ánh sáng nóng bỏng.

“Chỉ cần trở thành Thánh Nhân, tất cả ân oán kế toán trước đây, đều là phù vân!” Vừa nghĩ xong, Côn Bằng lại dường như nghĩ đến một chuyện đáng sợ, lại thầm niệm trong lòng: “Không, hiện tại dường như trên Thánh Nhân, còn có tồn tại càng đáng sợ hơn, có lẽ chính là vị tiền bối thần bí kia.

Chương 42

Khiêm tốn, ta phải khiêm tốn!" Cách Bất Chu Sơn rất xa, Côn Bằng thu cánh hạ xuống, hóa thành hình người, hạ thấp tư thái, từng bước tiến về phía ngọn núi.

Sưu!

Vừa mới tiếp cận Bất Chu Sơn, thậm chí còn chưa đặt chân xuống đất, trước mắt y ánh sáng lóe lên, một cường giả xuất hiện.

"Cút đi!" Giọng nói thanh lãnh cao quý truyền đến, đồng thời, khí tức năng lượng hùng dũng bành trướng cũng xung kích, đẩy lùi Côn Bằng không ngừng.

"A! ...Nguyên Phượng!" Côn Bằng định thần nhìn lại, chỉ thấy một vị nữ tính cường giả đứng ở chân núi, lạnh lùng đối diện y, phảng phất một ngọn băng sơn vạn năm.

Nguyên Phượng chưa từng xuất hiện trước mắt thế nhân, Hồng Hoang chỉ biết Long Vương, Tổ Kỳ Lân được phóng thích, La Hầu được phục sinh, đối với Nguyên Phượng cũng có sự suy đoán, nhưng mọi người không thể xác định.

"Nguyên Phượng cũng vậy sao!?" Giọng Nguyên Phượng càng thêm lạnh lẽo, ngọc thủ thon dài vung lên, vô tận năng lượng thần quang ngưng tụ, ngưng tụ thành một đôi cánh lửa!

Trên đôi cánh bùng cháy Phượng Hoàng Chân Hỏa hừng hực, lại kèm theo Thất Thải Thần Quang, khí tức chế bá Hồng Hoang phun trào ra, oanh kích về phía Côn Bằng!

Côn Bằng kinh hãi, vội vàng hóa ra nguyên hình, hai cánh vàng óng vung lên, thân thể to lớn đen kịt lóe sáng, hình thành âm dương nhị khí,

nuốt chửng luyện hóa Phượng Hoàng Chân Hỏa và Thất Thải Thần Quang.

"Phượng Tổ đại nhân, mạo phạm nhiều rồi!

Xin hãy tha thứ!" Côn Bằng chỉ bị động phòng ngự, căn bản không ra tay, miệng vội vàng lấy lòng nói.

"Ngài là Phi Cầm Đế Hoàng, tiểu nhân gặp ngài, lý ra nên hành lễ vãn bối." Cùng với công kích của Nguyên Phượng suy yếu, Côn Bằng sau khi hóa lại thành hình người, thậm chí còn quỳ nửa xuống trước Nguyên Phượng.

Nguyên Phượng: "..." Đều nhìn ngây người, đây thật sự là Yêu Sư của Yêu tộc sao?

Thật sự là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong sao?

Không có chút tôn nghiêm nào cả?

"Đừng có xun xoe!

Ngươi chẳng qua chỉ là một con chim tạp lông do cá hóa thành, không có nửa điểm quan hệ gì với Phượng tộc ta!" Nguyên Phượng lạnh lùng nói, "Đi đi!

Chủ nhân nói, ngươi thiên sinh phản cốt, không có giới hạn, ghét nhất loại này, không muốn thấy!" Côn Bằng nghe vậy, thần sắc đại biến.

Nguyên Phượng đột nhiên xuất hiện, ngăn cản y lên núi, kỳ thực y đã đoán sai một chút, chỉ là không muốn từ bỏ, lúc này nghe Nguyên Phượng đích thân nói ra, trong lòng vừa lo lắng, vừa bi phẫn.

Không được!

Ta nhất định phải lên núi!

Ta nhất định phải thành Thánh!

Nếu không, ta trở về Yêu tộc, e rằng sẽ trở thành nô lệ thật sự!

Thậm chí, còn khó thoát khỏi cái chết!

Nghĩ vậy, Côn Bằng đột nhiên "phốc thông" một tiếng quỳ xuống, "phanh phanh" dập đầu về phía ngọn núi.

“Tiền bối!

Thượng Tiên!

Thánh Tôn!

Lòng cầu đạo của vãn bối kiên định như bàn thạch, tuyệt không có ý phản bội, nếu ngài chỉ điểm vãn bối thành Thánh, vậy ngài chính là sư tôn đáng kính nhất của vãn bối!

Nếu ngài không chỉ điểm vãn bối, vãn bối sẽ quỳ mãi không đứng dậy!” Trần Vũ lười biếng đáp lời, trước đó, Côn Bằng đã phản bội Đế Tuấn vào thời khắc mấu chốt nhất của Vu Yêu đại chiến, mang theo Hà Đồ Lạc Thư chạy trốn, loại phẩm tính này, hắn tự nhiên không thích.

Cho nên, khi Côn Bằng vừa xuất hiện, Trần Vũ đã sai người xuống núi, đuổi Côn Bằng đi.

Còn về việc là Nguyên Phượng đi, đó cũng là yêu cầu của Nguyên Phượng, nàng cũng cảm thấy, chỉ cần là loài bay trên trời, có cánh, đều thuộc quyền quản lý của nàng, không thể để chúng quấy rầy Chủ nhân.

Không ngờ, lúc này nhìn Côn Bằng không có chút giới hạn nào, liên tục "phanh phanh" dập đầu, Nguyên Phượng có chút kinh ngạc.

Khoảnh khắc tiếp theo, một chuyện càng khiến nàng kinh ngạc hơn xuất hiện, Côn Bằng chuyển hướng, cũng "phanh phanh" dập đầu về phía Nguyên Phượng, giọng nói nghẹn ngào: “Phượng Tổ, xin ngài

hãy nói giúp văn bối vài câu đi, văn bối chỉ hận năm xưa mắt kém, chưa gia nhập Phượng Hoàng tộc, vì Phượng Tổ mà hiệu lực.

Chương 43

Ngày nay, vãn bối không dám cầu xa quá nhiều, chỉ cầu Phượng Tổ thu vãn bối làm nô, xin tiền bối cao nhân trên núi chỉ điểm vãn bối, đợi vãn bối thành Thánh, có thể càng tốt hơn để vì Phượng Tổ và tiền bối hiệu lực...” Côn Bằng từng câu từng chữ nói, tình chân ý thiết, nước mắt giàn giụa, Nguyên Phượng lại lần nữa ngẩn người.

Trong sơn cốc nhỏ, Long Vương cùng các cường giả khác cũng nhìn ngây người.

“...Y, có chút giới hạn nào không?” Tổ Kỳ Lân lẩm bẩm.

“Bản long tự nhận mình các phương diện đều thiên hạ vô địch, da mặt cũng đủ dày, nhưng so với Chuẩn Đề trước đó còn kém xa, Chuẩn Đề so với Côn Bằng, cũng kém mười vạn tám ngàn dặm!” “Da mặt dày như thế, Thí Thần Thương của ta cũng không phá được!” Trần Vũ lắc đầu, cười mà không nói, hắn cũng cảm thấy thú vị, ngược lại còn hơi coi thường Côn Bằng, thật sự vì mạnh mẽ mà không từ thủ đoạn.

Khoảng cách giữa Côn Bằng và Chuẩn Đề là, Chuẩn Đề hơi muốn giữ thể diện, sẽ nói lăng nhăng, lừa bịp và giải thích.

Côn Bằng, thì trực tiếp “cứng rắn”, mở miệng quỳ xuống, dập đầu, cầu xin được thu làm nô lệ!

Nhiên Đăng tuy cũng quỳ cầu được thu làm nô lệ, nhưng ít nhất cũng là cầu được thu làm nô lệ, còn Côn Bằng, trực tiếp cầu thuộc hạ thu mình làm nô lệ, chỉ để cầu được tiếp cận, giành lấy cơ hội mỏng manh kia.

“Cũng thú vị đấy, hiện tại, kẻ không biết liêm sỉ nhất Hồng Hoang đây rồi.

Cho y lên đi, nuôi một con chó cũng không tệ.” Trần Vũ cười nói.

Cũng không cần truyền âm, giọng nói cũng không lớn, nhưng Nguyên Phượng có thể nghe rõ, Côn Bằng thì không.

Tổ Kỳ Lân vẻ mặt u oán nhìn Trần Vũ, ủy khuất nói: “Chủ nhân, người muốn tìm tân hoan sao?” Trần Vũ một đầu hắc tuyến, vô ngữ nói: “Chó vườn trung thành của Hồng Hoang, và chó đặc biệt làm việc dơ bẩn nặng nhọc như Côn Bằng, không giống nhau.” “Vậy thì tốt!

Vậy thì tốt!” Tổ Kỳ Lân Đại Hoàng thở phào nhẹ nhõm.

Nhanh chóng, Nguyên Phượng dẫn theo Côn Bằng đang quỳ gối cúi mình đi vào sơn cốc.

“Tiểu nô bái kiến Lão Lão Gia, cùng các vị Lão Gia!” Côn Bằng cúi đầu liền bái, không ngờ, y cũng thật sự thông minh, không dám dùng thần thức dò xét, nhưng chỉ một ánh mắt đã nhận ra Trần Vũ bình đạm vô kỳ, liền dập đầu quỳ bái trước.

Sau đó, mới nhìn đến mấy cường giả hóa thành hình người.

Thấy bị nhìn thấu, Long Vương có chút kinh ngạc nói: “Chim tạp lông, đó là loại thiên phú khả năng thấy gió thì chuyển hướng sao?

Thật là lanh lợi.” “Lão Gia cười rồi, khí thế của mấy vị Lão Gia, vãn bối tự nhiên có thể cảm nhận, như gặp thiên uy, còn Lão Lão Gia, lại có khí thế tọa lãm thiên hạ, tự nhiên càng không tầm thường, cho nên dễ phân biệt.” Côn Bằng hóa thành một trung niên nhân, vẻ mặt chất phác nói.

Trần Vũ vẫy tay, ngăn cản mọi người nghị luận, nói: “Cơ duyên thành Thánh của ngươi, có! ” Côn Bằng thần sắc đại hỉ, định quỳ bái xuống, nhưng bị Trần Vũ ngăn lại: “Khi ta nói chuyện, đừng ngắt lời, cũng đừng làm ra động tĩnh, càng đừng bày ra mấy thứ hư đầu ba não đó.

Cơ duyên thành Thánh của ngươi, cũng có thể không có." Côn Bằng sắc mặt biến ảo, lo lắng nhìn Trần Vũ, nhưng không dám mở miệng.

"Về đi, đợi!

Khi thời cơ chín muồi, ngươi tự nhiên sẽ biết." Côn Bằng càng thêm lo lắng, y đã liều lĩnh tất cả mới đến đây, nhưng lại không đạt được bất kỳ thứ gì thực chất, sau khi trở về, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Nhưng, vãn bối ngu dốt..." Côn Bằng lấy hết dũng khí nói.

"Thể hiện tốt, ta sẽ thông báo cho ngươi!" Nguyên Phượng tú mi khẽ nhíu, "Cút đi." Nghe lời Nguyên Phượng, Côn Bằng đại hỉ, vội vàng nói: "Đa tạ Chủ nhân!" Rút lui khỏi sơn cốc, bật người nhảy lên không, lộ ra nguyên hình khổng lồ, định chấn cánh rời đi.

Mắt Trần Vũ lóe lên.

Côn Bằng lập tức rơi xuống đất, đôi cánh chấn động, tất cả lông vũ cứng cáp bật gốc ra, bên dưới là tinh huyết huyết hồng rực rỡ!

Lông vũ dài mấy vạn trượng, rộng mấy trăm trượng, bị Côn Bằng trong chớp mắt luyện hóa thu nhỏ, ngưng tụ thành một cây bảo phiến, tinh huyết cũng dung nhập vào đó, khiến khí tức của nó bạo tăng, trở thành hậu thiên linh bảo đỉnh cấp.

Côn Bằng lại lần nữa hóa thành hình người, sắc mặt tái nhợt, để bảo phiến lơ lửng giữa không trung, cung kính nói: "Vãn bối vô năng, duy chỉ có lông vũ ở cánh là có chút tác dụng nhỏ, tuy khó có thể đền đáp đại ân chỉ điểm của Lão Lão Gia, nhưng hy vọng Lão Lão Gia có thể thích." Nói xong, Côn Bằng với tư thái hình người bay lên không trung rời đi.

Nguyên Phượng vẫy tay, bắt lấy bảo phiến trong tay, lắc đầu cảm

thán: “Gã này, quả nhiên là kiêu hùng, thật sự tàn nhẫn với bản thân!

A a, Chủ nhân, cây quạt này dùng để quạt gió thế nào đây?” “Không thích, vứt đi.” Trần Vũ lắc đầu nói, bưng chén nước ép Bàn Đào.

“Vậy Chủ nhân, thiếp dùng lông của mình làm một cái cho người nha?” “Khái khái...” Trần Vũ nghe vậy, đột nhiên ho khan.

Nguyên Phượng bĩu môi, có chút không vui, muốn dùng lông vũ làm quạt lông cho Chủ nhân, nhưng lại khiến Chủ nhân nghẹn.

Chủ nhân lại bị nước ép trái cây làm nghẹn sao?!

Kỳ lạ thật!

Đại Hoàng, Tiểu Hắc, Tiểu Kim, thì cố nín cười, nhanh chóng chạy đi.

Chương 44

Một lúc lâu sau mới hiểu ra, lập tức mặt đỏ tai hồng.

"Vậy...

Chủ nhân...

Côn Bằng trở về Yêu tộc, sẽ không bị chém giết chứ?" Nguyên Phượng tìm một chủ đề khác, chuyển hướng sự chú ý mà hỏi.

Trần Vũ cũng khôi phục vẻ siêu nhiên thường ngày, giải thích: "Không đâu, Côn Bằng thực lực mạnh, đối với Yêu tộc có công dụng lớn, nếu chém giết y, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng sẽ bị thương, đối với toàn bộ Yêu tộc, tổn thất sẽ lớn.

Cho nên, trừ phi triệt để xé rách mặt, nếu không Côn Bằng sẽ không sao.

Đương nhiên, sau khi trở về, Côn Bằng chắc chắn sẽ chịu sự hạn chế lớn hơn, sẽ giao ra bản mệnh linh hồn, để hai đại Yêu Hoàng nắm giữ sinh tử." Nguyên Phượng gật đầu, nhưng không cho là đúng, tuy Côn Bằng cường đại, nhưng nàng đã ký kết khế ước nô lệ bất bình đẳng, hiện tại là người cô độc duy nhất, thuộc hạ duy nhất.

Nhưng, Nguyên Phượng vẫn không để ý.

Thế giới của Nguyên Phượng lúc này, chỉ có Chủ nhân, có thể hầu hạ Chủ nhân hai bên, thế là đủ rồi.

Trong Yêu Thần Điện, Côn Bằng trở về, sắc mặt tái nhợt, nguyên khí tổn thương nặng.

"Yêu Hoàng bệ hạ, thuộc hạ thất bại rồi, không những không có được phương pháp thành Thánh, mà còn bị các cường giả thủ hộ kia trọng thương.

Thuộc hạ vô năng, xin bệ hạ trách phạt!" Côn Bằng quỳ một gối, cung kính chắp quyền nói với Đế Tuấn.

"Ai nha, Yêu Sư làm gì vậy, mau mau đứng dậy!" Đế Tuấn vội vàng tiến lên, đỡ Côn Bằng dậy, vẻ mặt đầy tiếc nuối và cảm khái: "Không phải lỗi của ngươi, ngược lại là ta đã để ngươi chạy xa như vậy, không công mà còn bị trọng thương, đó là lỗi của Bản Hoàng." "Huynh trưởng!

Ngươi cũng quá nhân từ rồi!" Một bên, Thái Nhất lạnh lùng nói: "Yêu tộc cũng có luật pháp, không thể vì là Yêu Sư mà luôn khai ân ngoài vòng pháp luật!

Đã làm sai việc, phải gánh vác trách nhiệm.

Chuyện Triêu Yêu Phiên, đã khiến các Yêu tộc khác bất mãn rồi!" Côn Bằng thân thể run lên, trong lòng phẫn nộ khôn xiết.

Triêu Yêu Phiên, là vật Nữ Oa ngày xưa ban cho Đế Tuấn, truyền rằng dùng một cái hồ lô luyện chế thành, chỉ cần là Yêu tộc, sẽ bị rút một tia bản mệnh linh hồn tiến vào trong đó, sinh tử bị chưởng khống, hơi có dị tâm, sẽ hồn phi phách tán!

Đế Tuấn, Thái Nhất ngày xưa vì chiêu dụ Côn Bằng, bái y làm Yêu Sư, tự nhiên không thu bản mệnh linh hồn của y.

Lúc này, Thái Nhất lấy chuyện đó ra nói, tự nhiên có thâm ý khác.

"Bệ hạ nói đúng, việc này thuộc hạ làm việc bất lợi, quy củ Yêu tộc cũng không thể có bất kỳ ai ở ngoài, thuộc hạ nguyện dâng một luồng bản mệnh linh hồn vào Triêu Yêu Phiên, để chứng minh quy củ của Yêu tộc!" Côn Bằng chắp quyền trầm giọng nói, trong lòng lại đang rỉ máu.

"Đợi đấy!

Đợi thời cơ của vị tiền bối kia chín muồi, đợi lão tử thành Thánh,

kẻ đầu tiên ta muốn giết chính là ngươi!

Trước mặt lão tử còn dám giả vờ tính toán, diễn trò mặt đỏ mặt trắng với đối thủ!" Đế Tuấn thở dài nói: "Ai, nếu Yêu Sư đã yêu cầu như vậy, vậy ta cũng không tiện từ chối." Nói xong, Đế Tuấn lấy Triêu Yêu Phiên ra, rút nút bịt, trong chớp mắt một cỗ lực hút đáng sợ truyền đến, trực tiếp hút một tia linh hồn của Côn Bằng ra, nhét vào trong đó.

Không lâu sau khi Côn Bằng rời đi, bên ngoài Bất Chu Sơn, lại có cường giả đến.

Dù sao, trước đó Chuẩn Đề bị đánh bay, trực tiếp chứng minh cho Hồng Hoang rằng, trong số Thánh Nhân, có cường giả đỉnh cấp, thậm chí là tồn tại siêu việt Thánh Nhân.

Long Vương, Tổ Kỳ Lân, La Hầu và các cường giả khác liên tiếp xuất hiện, cũng khiến ngày càng nhiều bằng chứng cho thấy, trong Bất Chu Sơn, có siêu cấp cường giả ẩn cư.

Lần này, người đến, lại không từ trời giáng xuống, mà từ dưới đất hiện ra.

"Đạo huynh, pháp tắc đại địa, quả nhiên là đệ nhất dưới Thánh Nhân Hồng Hoang!" Từng luồng tơ đỏ từ dưới đất hiện ra, ngưng tụ thành một lão giả, cười tủm tỉm nói, đó chính là lão hảo nhân đệ nhất Hồng Hoang, Hồng Vân Lão Tổ!

Bên cạnh, thì là Địa Tiên chi Tổ, Trấn Nguyên Tử!

"Tiên không nói chuyện kia nữa, mau, Hồng Vân đạo hữu, tốc độ lên núi của ta không bằng ngươi, mau dẫn ta lên đi!" Trấn Nguyên Tử có chút lo lắng nói, thúc giục Hồng Vân.

"Đạo hữu, ngươi cũng quá nôn nóng rồi, tùy tính một chút thì tốt hơn." Hồng Vân cười tủm tỉm nói.

“Thực ra, ta cảm thấy Thánh Nhân nhiều lên, có lẽ cũng không tốt cho Hồng Hoang, mức độ tranh chấp kịch liệt cũng sẽ tăng lên, đáng sợ hơn nhiều so với tranh đấu của Chuẩn Thánh hiện tại.” Không ngờ, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân không từ chối, miệng nói nhưng thân thể khẽ nhảy, hóa thành một đám mây đỏ, bao bọc Trấn Nguyên Tử, bay về phía Bất Chu Sơn.

“Chủ nhân, hai người đó không cần ngăn cản sao?” Nhìn hai cường giả đang nhanh chóng tiến đến dưới núi, Tổ Kỳ Lân hăm hở nói.

“Không cần, hai người đó cũng không tệ.” Trần Vũ cười tủm tỉm nói.

Mấy cường giả kinh ngạc, có thể từ miệng Chủ nhân nói ra hai chữ “không tệ”, đó là điều khó khăn đến nhường nào, từng vị Thánh Nhân, đại lão Hồng Hoang lên núi, Chủ nhân đều không cho sắc mặt tốt.

Chương 45

Nhanh chóng, ở cửa sơn cốc, một đám mây đỏ nhanh chóng bay vào.

La Hầu nhíu mày, chuẩn bị chấn lạc y, nhưng bị Trần Vũ ngăn lại.

Nhưng, trong đám mây đỏ, lại truyền ra giọng nói: "Hồng Vân đạo hữu, mau thả ta xuống, như vậy đối với tiền bối quá mạo phạm rồi!" Hồng Vân biến mất, hóa thành hình người, Trấn Nguyên Tử cũng hạ xuống đất, quét mắt một cái, cung kính bái Trần Vũ nói: "Văn bối Trấn Nguyên Tử, bái kiến tiền bối!" "Ừm, đứng dậy đi." "Tiền bối, người có muốn nhân sâm quả không?" Trấn Nguyên Tử cười lấy lòng nói.

"Văn bối nghe nói, tiền bối dường như thích trái cây, thật có duyên, bản thể văn bối, vừa vặn là nhân sâm quả, được mệnh danh là một trong Thập Đại Linh Căn." Nói xong, y lật tay, mười cái "tiểu hài nhi" xuất hiện.

"Xin người vui lòng nhận!" Nếu ở kiếp trước, Trần Vũ gặp Trấn Nguyên Tử, chắc chắn sẽ kích động.

Dù sao, đó là chủ sở hữu Nhân Sâm Quả Thụ trong truyền thuyết.

Sau khi xuyên việt Hồng Hoang, Trần Vũ mới biết, Trấn Nguyên Tử không phải chủ sở hữu Nhân Sâm Quả Thụ, mà chính là Nhân Sâm Quả Thụ!

Chỉ là, y sở hữu đại khí vận và đại nghị lực, từ Tiên Thiên Linh Căn hóa biến ra Nguyên Thần, hóa hình ra, trở thành Trấn Nguyên Tử, và nhờ tiện lợi của bản thể, nắm giữ pháp tắc đại địa.

Trong Hồng Hoang, lực công kích của Trấn Nguyên Tử không

mạnh, nhưng lực phòng hộ gần như thiên hạ vô song.

Nhìn Trấn Nguyên Tử quỳ nửa xuống trước mặt, dâng lên trái cây do bản thể kết ra, Trần Vũ cười nói: "Ngươi có lòng rồi." Thấy Trần Vũ như vậy, Nguyên Phượng tiến lên, bưng mâm quả, nhận lấy trái cây.

Nhìn mâm quả tán phát ra bảo quang cùng khí tức cường đại, Trấn Nguyên Tử trong lòng nhảy lên, Hồng Vân cũng trừng lớn mắt.

"Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mâm quả!

Truyền thuyết là thật!" Nhân Sâm Quả là thứ kiều khí, đặc biệt khi hái cũng phải cẩn trọng, thứ dùng để đựng cũng có quy củ.

Nhưng, trong mâm quả Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Nhân Sâm Quả không những không có khí tức tán ra, mà ngược lại càng thêm nồng đậm, dường như chỉ cần đủ thời gian, có thể mọc ra cây quả mới.

Nguyên Phượng lại lấy ra một bộ dao nhỏ, đủ tám con, lớn nhỏ không đều, hình dạng khác nhau, có con để gọt vỏ, có con để thái lát, có con để thái sợi, có con để tách hạt quả...

Mỗi con dao, cũng đều là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một bộ kết hợp, cũng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Ngay cả với phòng ngự của Trấn Nguyên Tử, cũng có thể cảm nhận một cỗ cảm giác sắc bén, nếu đối với y triển khai công kích, gần như là cục diện tất tử.

Sau đó, Nguyên Phượng lại lấy ra một bộ que tăm, trên những que tăm nhỏ bé, có điêu rồng, có khắc phượng, đồng dạng cũng là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, khiến Trấn Nguyên Tử có cảm giác như gai nhọn đâm sau lưng, đồng dạng sở hữu lực sát thương khủng bố.

Nguyên Phượng dùng que tăm xỏ lát nhân sâm quả, nhẹ nhàng đưa

vào miệng Trần Vũ.

Sau đó, cổ tay nàng khẽ lật, lại một miếng cẩm mạt xuất hiện, khiến hai người có cảm giác như có thể bao trùm thiên địa, nhưng đó lại là thứ Nguyên Phượng dùng để lau miệng cho Trần Vũ.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, như hai tiểu tu sĩ chưa từng thấy đời, đang ngưỡng mộ cuộc sống của Thánh Nhân vậy, nhìn đến mức mắt trợn tròn, miệng há hốc.

"Ừm, không tệ." Trần Vũ gật đầu cười nói.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cuối cùng cũng hoàn hồn, mừng rỡ nhìn.

Trần Vũ tiếp tục nói: "So với Bàn Đào và Chu Quả, hương vị tốt hơn một chút, nhưng so với Hoàng Trung Lý và Tiên Hạnh, hơi kém hơn một chút." Trấn Nguyên Tử lại lần nữa ngây người, ngay sau đó ngượng ngùng nói: "Tiền bối quả nhiên kiến thức quảng bác, Hoàng Trung Lý kia, chúng vãn bối cũng chỉ nghe nói, chưa từng nếm thử.

Dù sao, Hoàng Trung Lý được mệnh danh là thủ của Thập Đại Linh Căn, quả thật không phải vãn bối có thể sánh kịp." "Chỉ là một cây quả thụ mà thôi, đâu xứng là thủ của Thập Đại Linh Căn?" Nguyên Phượng lắc đầu nói, "Y, chỉ vì không thể so sánh được mà thôi." "Nguyên Phượng sư tỷ nói đúng!

Kiến thức của chúng vãn bối tự nhiên không đủ." Trấn Nguyên Tử vội vàng nói.

"Tiên không nói chuyện đó nữa, quả của ngươi không tệ, cũng có lòng, cuốn Địa Thư này tặng cho ngươi." Trần Vũ cắt ngang hai người, vẫy tay, một cuốn sách tản mát khí Huyền Hoàng xuất hiện, bay lơ lửng trước mặt Trấn Nguyên Tử.

"..... Địa Thư!" Trấn Nguyên Tử lắp bắp, khó mà tin nổi nói,

hai tay đưa ra, rồi lại rụt về.

"Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp nhất!" Hồng Vân cũng kinh hãi khôn xiết, cực kỳ hâm mộ.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng chia thành mấy giai tầng, cấm chế tiên thiên từ ba mươi bảy đến bốn mươi lăm đạo, Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo của Hồng Hoang, cấm chế tiên thiên đều vượt quá bốn mươi đạo.

"Bốn mươi bốn điều!" Hai đại cường giả đều nhìn rõ số lượng cấm chế, không ngừng nuốt nước bọt.

"Tiền bối, người thật sự tặng cho vãn bối sao?" Trấn Nguyên Tử nắm lấy Địa Thư, lại lần nữa hỏi, tay lại không tự chủ mà ôm chặt lấy nó. 【Đinh, chúc mừng Túc Chủ hoàn thành nhiệm vụ tùy cơ, tặng Địa Thư cho Trấn Nguyên Tử, đặt nền móng cho y thành Thánh, nhận được 5000 điểm Nhân Quả, độ Đồng Hóa Đại Đạo tăng 0.5%.】 Trần Vũ trong lòng bất đắc dĩ, Hệ thống quá mạnh cũng không phải chuyện tốt, vốn cũng chỉ là vật quy nguyên chủ thôi, đằng này Hệ thống cứ phải ban thưởng, vốn không muốn thăng cấp nhanh như vậy, bây giờ lại bất đắc dĩ rồi.

"Chủ nhân tặng đồ, cứ cầm lấy đi, nói nhiều lời vô nghĩa đó làm gì?

Đối với bảo bối đỉnh cấp, đối với Chủ nhân nhà ta, chỉ là món đồ chơi nhỏ mà thôi." Long Vương ngắt lời nói.

Chương 46

Tổ Kỳ Lân cũng mở miệng, cười nói: "Hắc, huynh đệ, ta chỉ chơi đất thôi, có quả gì không?

Trông có vẻ ngon." Trấn Nguyên Tử cổ lão, nhưng Tổ Kỳ Lân sẽ không trẻ hơn y, nhìn dáng vẻ Tổ Kỳ Lân lúc này, Trấn Nguyên Tử đầu tiên ngẩn người, ngay sau đó vội vàng lấy ra một quả, đưa cho Tổ Kỳ Lân.

Sau đó, y lại lấy ra mấy quả khác, chia cho Long Vương, La Hầu, Nguyên Phượng.

Trần Vũ nhìn thấy buồn cười, lắc đầu nói: "Nhân Sâm Quả, chẳng phải chín ngàn năm mới kết ba mươi sáu quả sao?

Sao lại hào phóng thế?" "Đâu có đâu có." Trấn Nguyên Tử chất phác cười nói.

Bên cạnh, Hồng Vân đứng nửa ngày truyền âm nhắc nhở: "Đạo huynh, ngươi không hỏi cơ duyên thành Thánh sao?" "Ta..." Trấn Nguyên Tử có chút rối rắm, y chỉ tặng ra mấy quả, lại được Địa Thư, quả thực thu hoạch không hề nhỏ hơn thành Thánh.

"Cơ duyên thành Thánh của ngươi, có!

Tu hành pháp tắc đại địa, đợi Hồng Hoang khoách đại, pháp tắc đại địa nồng đậm đến cực hạn, ngươi tự nhiên sẽ thành Thánh." Trần Vũ mở miệng nói.

"A!" Trực tiếp bị cảm nhận truyền âm, Hồng Vân kinh ngạc và ngượng ngùng.

Trấn Nguyên Tử, thì cuồng hỉ.

"Ta... ta thật sự có thể thành Thánh sao?

Vãn bối không nghi ngờ tiền bối, vãn bối... vãn bối chỉ là... vãn bối quá kích động rồi!" Trấn Nguyên Tử cuống hỉ khôn xiết, vành mắt không nhịn được rơi lệ.

Là Tiên Thiên Linh Căn, tu hành thành người, cực kỳ không dễ dàng, có thể đi đến bước hôm nay, đã rất thỏa mãn rồi.

Không ngờ, thật sự có một ngày trở thành Thánh Nhân!

"Chỉ cần Chủ nhân nhà ta vui vẻ, thành Thánh thôi, là chuyện nhỏ!" Nhìn Trấn Nguyên Tử, không chỉ đạt được cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư, mà còn nhận được tin tức thành Thánh.

Hồng Vân vui mừng, trong lòng cũng có chút sốt ruột và mong đợi.

Hồng Vân, một người trung thực, cuối cùng vẫn là người trung thực, muốn nói lại thôi một lúc lâu, miệng hé rồi lại khép, cuối cùng cũng quyết định, ấn một điểm giữa mi tâm, một sợi tơ màu tím bay ra, được hắn cẩn thận đặt trong lòng bàn tay.

Chính là Hồng Mông Tử Khí được dự đoán là cây cầu thành Thánh, ngày xưa Hồng Quân đã ban bảy đạo tử khí, nay sáu người đã thành Thánh, còn lại một đạo đã ban cho Hồng Vân sau khi Chuẩn Đề nhường.

Đứng trước Trần Vũ, Hồng Vân cũng quỳ một gối, dâng lên Hồng Mông Tử Khí.

Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này, Long Vương và những người khác không khỏi nhịn cười.

Với Chuẩn Đề khi dâng Hồng Mông Tử Khí, cảnh tượng này y hệt, không biết lần này Chủ nhân sẽ xử lý thế nào.

"Cái gì?" Trần Vũ cười hỏi.

Trấn Nguyên Tử nhìn cảnh tượng này, đầu tiên cũng kinh ngạc,

sau đó gật đầu, lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Hắn hiểu rằng, cho dù là Hồng Mông Tử Khí, chí bảo vô thượng trong truyền thuyết, cũng không quan trọng bằng tâm tình của vị tiền bối cao nhân Trần Vũ!

Hồng Vân thành thật nói: "Tiền bối, Hồng Vân không có kỳ năng nào để làm lễ vật dâng tặng, chỉ có sợi Hồng Mông Tử Khí này, nhờ ân tứ của Hồng Quân Đạo Tổ năm xưa." "Nhưng, vật này dường như thực sự vô duyên với ta, ta tham ngộ nhiều năm, căn bản chẳng có chút tác dụng nào.

Ta, ta tư chất ngu độn, dâng lên tiền bối, nó, mới có tác dụng lớn hơn." Trần Vũ lắc đầu nói: "Thứ đồ chơi này, ngươi cầm không có tác dụng, nên mới mang tặng ta?

Muốn ta ghi nhớ một bảo bối quan trọng nhất của ngươi sao?" "A!" Hồng Vân kinh hãi, "Không dám, không dám!

Tiền bối hiểu lầm rồi, vãn bối tuyệt không có ý này!" Nhìn dáng vẻ kinh hoàng của Hồng Vân, Trần Vũ đột nhiên cười nói: "Được rồi, đùa ngươi thôi, trêu chọc người trung thực thực sự rất thú vị." Long Vương, La Hầu và những người khác nhìn nhau, đầy vạch đen trên trán, đây là lần thứ hai rồi, lần thứ hai thấy Chủ nhân có một mặt ấu trĩ như vậy.

Nhưng, Chủ nhân như vậy, lại khiến họ càng yêu thích, cảm thấy càng có sinh khí, nếu không, cứ mãi cao cao tại thượng, không có chút tình cảm nào, ở bên cạnh Chủ nhân họ sẽ cảm thấy bất an.

"Chỉ là một đám mây hồng hóa hình, vô căn vô bình, lại ở trong Hồng Hoang ăn thịt người không nhả xương này, lại vẫn làm một lão hảo nhân, thật khó có được." Trần Vũ nghiêm túc nói: "Thu lại đi, thứ đồ chơi này ta có rất nhiều, cầm cũng chẳng có ích gì." Hồng Vân trong lòng vừa cảm động, nhưng nghe Trần Vũ nói tiếp lại thấy lòng

đau nhói, thật là châm chọc mà.

"Tiện thể, thứ đồ chơi này cũng tặng cho ngươi.

Còn việc thành Thánh sau này, sau này tính." Trong lời nói của Trần Vũ, hắn khẽ búng ngón tay, một quả hồ lô màu tím hồng bay ra, rơi vào lòng bàn tay vẫn đang mở của Hồng Vân, nơi đặt Hồng Mông Tử Khí.

Chương 47

"A!

Cái gì!" Lần này, Trấn Nguyên Tử bên cạnh Hồng Vân còn kinh ngạc hơn cả Hồng Vân.

Bản thể là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, tự nhiên Trấn Nguyên Tử có thể cảm nhận chân thực hơn sự phi phàm của quả hồ lô kia.

"Hỗn Độn Hồ Lô Đằng!

Hồ lô!" Cuối cùng, Trấn Nguyên Tử kinh hãi nửa ngày, cuối cùng cũng thốt lên.

"Hỗn Độn Hồ Lô Đằng!

Chẳng phải là thứ trong truyền thuyết sao?" Hồng Vân cũng kinh ngạc nói, sau đó vui mừng khôn xiết, nắm chặt trong tay.

Không, vị tiền bối này không những không lấy đồ của mình, ngược lại còn tặng một món trọng bảo cho mình.

Tuy rằng, trong Hồng Hoang, những bảo bối trên cấp Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trừ Pháp Bảo cộng sinh của Hồng Hoang Tiên Thiên Thần Thai Thánh, những bảo bối còn lại đều đã bị Trần Vũ thu đi, nhưng danh tiếng của các bảo bối vẫn lưu truyền trong Hồng Hoang.

Nguyên bản Hỗn Độn Hồ Lô Đằng, mọc trên Bất Chu Sơn, kết ra bảy quả bảo hồ lô màu sắc khác nhau, công năng cũng khác nhau.

Nếu không có Trần Vũ can thiệp, nó sẽ bị bảy đại lão đỉnh cấp của Hồng Hoang thu đi: Tam Thanh, Nữ Oa, Yêu Hoàng Thái Nhất, Hạo Thiên, và cả Hồng Vân.

Hồ lô mà Hồng Vân đạt được, là quả hồ lô màu tím hồng thứ hai, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, có tác dụng đặc biệt đối với Nguyên Thần.

Lúc này, Trần Vũ tương đương với việc bát loạn phản chính, trả lại thứ vốn thuộc về Hồng Vân cho hắn.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, tặng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cho Hồng Vân, đặt nền móng cho Hồng Vân thành Thánh, đạt được 5000 điểm Nhân Quả Trị, Đại Đạo Đồng Hóa Độ tăng 0.5%." "Hai người này lại mang đến cho ta 1% Đồng Hóa Độ, bây giờ không chỉ điểm Thánh Nhân, mà ta cũng không ngừng tiến bộ.

May mắn mấy ngày trước, ta đã chủ động ngăn chặn Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất, nếu không lại phải nhận thưởng của Hệ Thống rồi." Trần Vũ trong lòng bất đắc dĩ nói.

"Ta không muốn đi quá nhanh, nếu không sẽ quá cô độc, nhưng hiện thực lại quá bất đắc dĩ a.

Hồ lô của Nữ Oa đã cho từ sớm rồi, Tam Thanh không thể cho, Hạo Thiên và Thái Nhất hai cái tên kia, càng không thể cho!" Trần Vũ nhìn sâu vào tiểu sơn cốc, nơi đó Hỗn Độn chi khí tràn ngập, bên trong có một tiểu thế giới khác, một cây hồ lô đằng to lớn như rồng xanh, kéo dài hàng vạn dặm, cành lá phủ kín một vùng núi đá.

Trên cây hồ lô đằng, lúc này còn lại năm quả hồ lô.

"Ừm, hay là cứ giữ lại, để chúng tiếp tục trưởng thành, hóa hình ra, tu hành giống như Trấn Nguyên Tử?

Hồ lô oa?

Vạn nhất sau này ta gặp nguy hiểm, chúng có cứu ta không?" Trần Vũ trong lòng nghĩ ngợi lung tung, nhìn Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cảm ân đội đức rời đi.

Ngoài Hồng Hoang, Thiên Ngoại Thiên.

Trong Hỗn Độn vô tận, bên trong Tử Tiêu Cung của Hồng Quân Đạo Trường.

Lúc này, mấy vị Hồng Hoang Thánh Nhân đều đang ở đó, Nữ Oa, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh.

Và cả Đạo Tổ Hồng Quân!

Cùng với việc mấy vị đệ tử thành Thánh, mối quan hệ và địa vị của Hồng Quân với họ cũng không còn phân cấp rõ ràng như ngày xưa nữa, quan hệ sư đồ đã nhạt đi một chút, quan hệ đồng đạo trở nên thân thiết hơn.

Nói đơn giản, việc truyền đạo, dạy nghề, giải hoặc đã ít đi, thời gian ngồi tán gẫu nhiều hơn.

"Ôi?

Bảo bối tốt!" Khi Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân rời khỏi tiểu sơn cốc, mất đi sự che chở của Trần Vũ, lập tức bị mấy vị Thánh Nhân cảm ứng được, ai nấy đều kinh ngạc vô cùng.

"Kia, Địa Thư, Hỗn Độn Hồ Lô!" Lão Tử suất tiên lên tiếng.

Nguyên Thủy tiếp lời: "Kia là Hỗn Độn Hồ Lô sao?

Khí tức quen thuộc quá, đúng rồi, Nữ Oa sư muội, trước đây chẳng phải cũng đạt được một quả hồ lô như vậy, bây giờ Chiêu Yêu Phiên trong tay Đế Tuấn là do ngươi đưa cho mà!" "Nguyên Thủy sư đệ, ngươi không nhường sao?

Ta thành Thánh trước ngươi, ta là đại sư tỷ, bây giờ, ngươi đều phải gọi ta là sư tỷ, không phải sư muội nữa rồi." Nữ Oa đảo mắt, cười mị mị nói.

"Trước mặt Sư Tôn, đừng lộn xộn.

Chương 48

Ta bái nhập môn hạ của Sư Tôn, đã xếp quan hệ sư huynh muội rồi.” Nguyên Thủy khẽ nhíu mày, nói.

Lúc này, Hồng Quân vẫn im lặng, vung phất trần, trên gương mặt cổ kính không chút sóng gợn, hiếm thấy lộ ra một nụ cười, nói: “Tuy rằng các ngươi đã nghe ta giảng đạo vạn năm, lại được ta ban Hồng Mông Tử Khí.” “Nhưng, so với vị kia, chút trợ giúp của ta, thực sự không thể sánh với việc thành Thánh, cho nên, Nữ Oa tôn ai làm sư, ta tự nhiên không có ý kiến, cũng không cần lo lắng ta sẽ để tâm chút danh phận này.” Nữ Oa ngẩng cằm, đắc ý nhìn Nguyên Thủy, nói: “Ngươi thấy không, ta có hai vị Sư Tôn rồi?” “Sau này, Hồng Quân Sư Tôn, ta gọi là Đạo Sư, cảm ân ngày xưa đã truyền đạo cho ta; Trần ca ca, ta gọi là Thánh Sư, đã giúp ta chứng đạo thành Thánh, chỉ ra một con đường sáng!” “……” Nguyên Thủy khẽ nhíu mày, nhưng không biết phản bác thế nào.

Lão Tử gật đầu nói: “Cứ như vậy cũng tốt, vậy từ nay về sau, bái kiến Đạo Sư.” “Đạo Sư, luận đạo hôm nay, chúng ta dừng ở đây đi, ta và các vị có việc gấp.” Lúc này, Chuẩn Đề tiến lên nói, trên mặt hắn, vẫn còn một vết ấn màu đỏ máu, khí tức có chút hỗn loạn.

Rõ ràng, trước đó Trần Vũ cách xa ức vạn dặm, tùy ý giáng xuống một chưởng, khiến cho một cường giả siêu cấp Thánh Nhân Tam Trọng Thiên như hắn, vẫn chưa khôi phục được.

“Xí!

Không đi tranh đoạt bảo bối của hai người kia sao?

Hay là, vết thương trên mặt ngươi đã lành rồi?” Thông Thiên cười lạnh nói.

“Đều là Thánh Nhân rồi, ít nhất cũng phải có chút đầu óc chứ, ta tuy không nhìn, nhưng ta dùng ngón chân cũng biết, đó chắc chắn là đồ do Thánh Sư ban tặng, dám động vào thì thử xem!” “Ngươi!” Chuẩn Đề tức giận đến cực điểm, sắc mặt vốn trắng bệch, giờ trở nên đỏ bừng.

“Sư đệ!” Tiếp Dẫn vội vàng ngăn Chuẩn Đề lại, bảo hắn đừng kích động.

Một chưởng của Trần Vũ, đã hoàn toàn đánh thức hai người họ, khiến họ biết rằng người tài giỏi không chỉ có mình, ngoài trời còn có trời khác.

“Thông Thiên đạo hữu hiểu lầm rồi, hai bảo vật kia tuy tốt, nhưng vô duyên với chúng ta, ta sẽ quay về truyền giáo tu hành.” Tiếp Dẫn nói xong, kéo Chuẩn Đề bay về phía Tây Phương Đạo Trường.

Thông Thiên lại cười nói: “Với ngươi thì vô duyên, nhưng với ba huynh đệ ta lại có duyên a.

Ha ha, thôi đi, đại ca, nhị ca, các ngươi cũng cảm nhận được rồi chứ, Hỗn Độn Hồ Lô mà Thánh Sư tặng ra, tuyệt đối không chỉ có hai quả, chắc chắn có phần của ta!” Thân thể Tiếp Dẫn sắp rời đi chợt cứng lại, lạnh giọng nói: “Vậy các ngươi cứ cầm đi rồi hãy đắc ý!” Mấy người không để ý đến Tây Phương Nhị Nhân, Nguyên Thủy gật đầu nói: “Tam đệ nói đúng, Thánh Sư đã sớm đưa hồ lô cho Nữ Oa, bây giờ lại đưa hồ lô cho một Chuẩn Thánh bé nhỏ, tự nhiên là có phần của chúng ta.” Lão Tử khẽ nhíu mày, nói: “Nhị đệ, đừng có tham lam, Thánh Sư có ân lớn với ta, lại không nợ ta, không thể nghiễm nhiên mà đòi bảo bối được.” “Được được được, ta biết rồi, ta đi trước đây!” Nguyên Thủy tùy tiện đáp, dẫn đầu lao ra khỏi Tử Tiêu Cung, bay về phía Hồng Hoang.

Thánh Nhân cảm lộ, trực tiếp gấp khúc vũ trụ, ngưng luyện Hỗn

Độn, nhanh chóng đến Hồng Hoang, Bất Chu Sơn.

"Thánh Sư hồng phúc!" Tam Thanh và Nữ Oa sau khi tiến vào tiểu sơn cốc, cung kính hành lễ với Trần Vũ, cho dù thấy mấy con mèo chó sủng vật, cũng chắp tay hành lễ, dành đủ sự tôn trọng.

"Khụ khụ, Thánh Sư à, thần thông quảng đại của ngài, chắc chắn cũng đã biết ý của ta rồi, ta cũng nói thẳng luôn." Thông Thiên đứng trước mặt Trần Vũ, cười ha ha nói.

"Cái loại Hỗn Độn Hồ Lô mà ngài vừa tặng cho Hồng Vân ấy, ngài hẳn là có chứ?

Có thể nào cũng ban cho ta một cái không?" Nguyên Thủy cũng vội vàng gật đầu nói: "Đúng đúng đúng!

Cái loại hồ lô đó, xin Thánh Sư ban cho ta một cái đi." "Cái đó phải dùng đồ để đổi lấy." Trần Vũ cười nói, "Ngươi có bảo bối gì không?" "Thánh Sư, ta thì có hai kiện, nhưng đối với ngài, đều là rác rưởi không đáng để mắt." Trần Vũ gật đầu nói: "Cũng đúng, vậy ngươi hãy biểu diễn cho ta xem, làm ta vui vẻ, ta sẽ tặng ngươi hồ lô.

Ai đó, Nguyên Thủy, ngươi biết hát múa không?

Biểu diễn đi." Nguyên Thủy như bị sét đánh, thân thể cứng đờ, khó tin nói: "Hát múa?

Cái thứ mà con người thích chơi ấy sao?" Nghe Trần Vũ hỏi, không chỉ Nguyên Thủy, Lão Tử, Thông Thiên cũng kinh ngạc.

Cái quỷ gì vậy?

Chẳng lẽ, Thánh Sư ngay cả nam nhân cũng trêu chọc?

"Hì hì, Trần ca ca, ta biết hát múa nha!" Lúc này, Nữ Oa cười hì hì chạy tới, hai tay ôm lấy cánh tay Trần Vũ, mặt đầy ý cười.

Lúc này Nữ Oa, hoàn toàn không có dáng vẻ Thánh Nhân chí cao

vô thượng, dường như trở về ngày xưa, vẫn còn nhỏ bé, quấn quýt Trần Vũ hỏi đông hỏi tây như cô bé hàng xóm.

"Trần ca ca, ngươi xem không?

Nếu vậy ta lại múa cho ngươi xem, hát cho ngươi nghe nha." Nói xong, Nữ Oa lùi lại mấy bước, tay áo lụa vung vẩy, eo thon vặn vẹo, tóc dài bay lượn, đôi chân dài uyển chuyển nhảy múa, trên mặt ý cười rạng rỡ, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Trần Vũ, trong đôi mắt to kia, cả thế giới chỉ có một người duy nhất.

Thánh Nhân nhảy múa, tràn đầy một loại thánh khiết, Đạo Vận chí cao vô thượng, nếu Chuẩn Thánh quan sát, đối với việc tu hành sẽ có lợi ích lớn.

Trong khi nhảy múa, Nữ Oa khẽ mở đôi môi son, cất tiếng ngâm xướng: "Mênh mông Bất Chu Sơn nguy nga, nhật nguyệt nhân uân huy thác lạc." Trong tiếng ca, lời ca từ trong miệng Nữ Oa hóa thành từng đóa sen thánh khiết, lơ lửng giữa không trung hóa thành mưa ánh sáng, tạo thành Đại Đạo chi âm.

Bất Chu Sơn phát ra ánh sáng thánh đạm đạm, cỏ cây tươi tốt, linh dược sinh trưởng, bầu trời nhật nguyệt tinh quang rực rỡ, không ngừng ngưng tụ, chiếu rọi xuống.

"Ti trúc cộng chấn chấp tiết ca, hành vân lưu thủy không tự." Đại Đạo chi âm vô hình hóa hữu hình, tạo thành đàn cầm, đàn tranh, sáo, tiêu và các vật khác, lơ lửng trên cao, từng con tinh linh bán trong suốt, lại do thánh khí thông linh hóa thành, không ngừng tấu lên các nhạc khí đã hóa hình.

"Cầu thiên Đại Đạo dĩ di binh, hư lăng vạn vật tầm siêu thoát." Sau lưng Nữ Oa trên bầu trời, hiển hóa ra Yêu tộc, Nhân tộc, hai đại tộc đều có liên quan mật thiết đến Nữ Oa, nhưng đều là do nàng sáng tạo ra mà không quản lý, nhìn có vẻ tàn nhẫn, nhưng, đó là giới hạn

mà nàng có thể làm được.

Nhìn Nữ Oa, chỉ có Trần Vũ mới biết, nội tâm nàng thực sự muốn gì.

“Vạn tái không du mịch tri âm, vạn cổ thiên địa cầu tác hợp.” Cuối cùng, ánh mắt Nữ Oa rạng rỡ, dừng lại trên Trần Vũ, mắt không rời đi, không muốn rời xa.

Chương 49

Đại Đạo chi ca!

Bài hát đầu tiên của Nữ Oa, trực tiếp đại diện cho tất cả những gì nàng theo đuổi, khoảnh khắc này, nội tâm không chút che giấu.

Đại Đạo chi ca, vượt qua Thiên Đạo, liên kết với Đại Đạo, khiến Trần Vũ cảm nhận chân thực!

Cho dù Trần Vũ lòng không gợn sóng, lúc này cũng gợn lên từng đợt liên y. .....Trừ Nguyên Phượng vẫn đứng sau lưng Trần Vũ ra, La Hầu và những người khác đã sớm tránh xa, đi rất xa.

Tam Thanh sau sự kinh ngạc ban đầu, cũng cúi đầu im lặng, không dám nói nhiều.

Thậm chí, cuối cùng, họ còn phong bế ngũ giác, Đại Đạo chi âm của Nữ Oa, đã khơi dậy sóng cảm xúc của Trần Vũ, một tia Đạo Vận siêu việt Thiên Đạo giáng xuống, khiến trong lòng họ kinh hoàng.

Loại Đại Đạo chi âm này, cho dù là Thánh Nhân cũng không thể nghe!

Sau một lúc lâu, Nữ Oa múa xong hát xong, nhẹ nhàng hạ xuống, đứng trước mặt Trần Vũ.

“Hay lắm!

Nghe hay lắm!” Trần Vũ gật đầu mỉm cười nói.

Nữ Oa cười, nhìn Trần Vũ nói, “Lần sau, khi không có người ngoài, ta lại múa cho huynh xem có được không?” “Được!” Trần Vũ gật đầu nói.

Nữ Oa mãn tâm hoan hỉ, cười rạng rỡ như hoa, trên Bất Chu Sơn,

vô số tiên hoa cũng đua nhau nở rộ.

Lúc này, Nữ Oa phát hiện mình đã chủ động và táo bạo quá, sắc mặt đỏ ửng, khẽ nói: "Vậy ta đi đây. ....." "Khoan đã." Trần Vũ gọi lại, "Ta có đồ cho ngươi, ngươi cũng là Thánh Nhân đường đường, sao lại không có mấy kiện pháp bảo ra hồn chứ." Pháp Bảo!

Hai chữ này, trực tiếp phá vỡ phong ấn ngũ giác của Tam Thanh, La Hầu và các cường giả khác, cũng vội vàng quay lại.

Đôi mắt từng cặp nhìn chằm chằm Trần Vũ, chỉ thấy hắn khẽ vung tay, mấy kiện bảo y rực rỡ vạn trượng xuất hiện, bay về phía Nữ Oa.

Một kiện Cửu Thải Nghê Thường, một kiện Linh Tú Phi Y, một dải Thất Thải Phiêu Miểu Triền Thiên Đái.

Tất cả y phục, đai lưng, đều tự động mặc vào người Nữ Oa.

Cuối cùng, có một cây Định Thiên Trâm, cài vào mái tóc búi cao, lấp lánh bảo quang thánh khiết.

Một chiếc Vô Cực Tán bay ra, lấp lánh âm dương nhị khí, hoàn mỹ như một pháp tắc Hỗn Độn Vô Cực, phòng ngự vô song, lơ lửng trên đỉnh đầu nàng.

"Ồ, đúng rồi, vì Hồng Hoang có loạn, mấy thứ này ngươi cũng cần." Trần Vũ nói, từng kiện đỉnh cấp pháp bảo, không biết từ đâu xuất hiện, ùn ùn bay về phía Nữ Oa một lần nữa.

Thiên Địa Hồng Lô, Luyện Yêu Hồ, Luyện Thiên Lô, Áp Hỏa Kiếm, Tứ Hải Bình, Vô Song Tử Ngọc Luân, Linh Tuyền Bảo Ngọc, Ngọc Châm. .....

"Ta thấy ngươi không thích chiến đấu, nhưng khi cần ra tay thì không thể lưu tình!" Sau đó, ba bộ đỉnh cấp pháp bảo lại bay ra, bảy thanh Thiên Mang Thần Đao, năm cây Quỳnh Củng Ly Quang Tiễn, ba

cái Thiên Địa Nhân Huyễn Bôi, lần lượt lơ lửng bên cạnh Nữ Oa, phát ra sát ý sắc bén.

Tùy tiện một kiện tùy ý một đòn, đều có thể gây ra sát thương lớn cho Hồng Hoang!

Tam Thanh đều nhìn ngây người, đôi mắt không khỏi đỏ lên, há to miệng, nước dãi gần như chảy ra.

Quan trọng nhất, mỗi kiện pháp bảo, ít nhất đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phần lớn đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có liên hệ sâu sắc với Thiên Đạo, cho nên chỉ cần xuất hiện, mọi tình huống đều bị cảm tri.

Đẳng cấp, đặc điểm, công năng đều rõ ràng trong lòng, càng khiến họ thèm thuồng.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, tặng Thiên Địa Hồng Lô cho Nữ Oa, đạt được 10000 điểm Nhân Quả Trị, Đại Đạo Đồng Hóa Độ tăng 1%." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, tặng Luyện Yêu Hồ cho Nữ Oa, đạt được 10000 điểm Nhân Quả Trị, Đại Đạo Đồng Hóa Độ tăng 1%." .....

"Do khiến Nữ Oa càng thêm ái mộ và tôn kính, tất cả giá trị thưởng đều nhân đôi!" "Má ơi, đừng nhân đôi a, sắp vượt quá giới hạn rồi. ....." Trần Vũ trong lòng kêu lên.

"Trần.

Chương 50

.....Trần ca ca, cái này, có hơi nhiều quá rồi không?" Sau một lúc lâu, Nữ Oa mới hoàn hồn, nhìn các loại đỉnh cấp pháp bảo lấp lánh khắp nơi, trợn mắt há mồm nói.

"Mới có mấy món đồ, có gì đáng để kinh ngạc chứ." Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Nữ Oa, Trần Vũ thản nhiên phất tay nói.

"Ngươi ít nhất cũng là Thánh Nhân, sao lại không khống chế được Đạo Tâm?

Thánh Nhân, phải là Bất Chu Sơn đổ mặt không đổi sắc, Hồng Hoang tan rã tâm trí không loạn, cổ kính không sóng gợn, bình tĩnh như gương." Nữ Oa lí nhí nói: "Nhưng, ta thực sự rất vui, rất kích động a, ta không nhịn được mà." Trần Vũ bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi, ngươi đi luyện hóa trước đi." "Vâng vâng vâng!" Nữ Oa vung tay, cuốn theo một lượng lớn pháp bảo, bay đi một bên luyện hóa.

Nếu Đại La luyện hóa Cực Phẩm Pháp Bảo, lập tức cần hàng ngàn vạn năm, Chuẩn Thánh cũng phải vài chục năm, Thánh Nhân luyện hóa tự nhiên vô cùng nhanh chóng.

Nhìn Nữ Oa nhanh chóng luyện hóa từng kiện pháp bảo, Tam Thanh càng thêm đỏ mắt, đôi mắt gần như bốc cháy.

Nguyên Thủy cắn răng, nói: "Thánh Sư, bần đạo thực sự không biết múa, nhưng có thể ngâm xướng một bài 《Vấn Đạo Ca》, ngài có thể. ....." "Thôi đi!

Nữ Oa hát ca thì có Linh Bảo, các ngươi hát ca thì muốn mạng à." Trần Vũ xua tay nói, nói xong, quay người rời đi, đi xem Nữ Oa luyện hóa pháp bảo rồi.

Sắc mặt Nguyên Thủy biến thành màu gan heo, cố gắng hết sức khống chế cảm xúc, nửa ngày sau, nhìn bóng lưng Trần Vũ hỏi: "Thánh Sư, những pháp bảo kia, ngài làm thế nào mới ban cho chúng ta?

Chỉ cần một hai kiện là được." Trần Vũ lười để ý.

Lão Tử cũng đã khôi phục sự bình đạm, thở dài nói: "Nhị đệ, ngươi chấp niệm quá rồi!

Tại sao lại si mê pháp bảo đến vậy?" "Đại huynh, đứng nói chuyện không thấy đau lưng!" Nguyên Thủy hừ lạnh nói, ngữ khí đầy oán niệm và sự tiện mộ ghen tị.

"Huynh trước khi thành Thánh, đã được Thánh Sư ban cho Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, đó là Tiên Thiên Chí Bảo và Công Đức Chí Bảo, hai kiện đó!" "Còn ta thì sao?

Ta trừ ba bảo vật cộng sinh Ngọc Như Ý ra, không có gì cả!" Ầm!

Thí Thần Thương của La Hầu chấn động ầm ầm, sát khí ngút trời, lạnh lùng nhìn chằm chằm Nguyên Thủy, có xu thế muốn ra tay.

"Đừng có la lối om sòm trước mặt Chủ nhân của ta!

Nói nhiều lời vô nghĩa vậy, bán thảm lấy lòng thương hại, chỉ cây dâu mắng cây hòe, ý ngươi là Chủ nhân của ta không công bằng sao?" "Vừa mới bước vào Thánh Nhân thôi, ngươi không có tư cách huyên náo trước mặt Chủ nhân của ta!" Long Vương cũng lạnh giọng nói, cùng Tổ Kỳ Lân bước lên một bước, khí thế hùng hồn bá đạo.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi, cho dù Chuẩn Thánh mạnh mẽ đến đâu, nhiều nhất cũng chỉ là "vô địch dưới Thánh Nhân", chưa từng có tồn tại dưới Thánh Nhân nào, dám khiêu khích Thánh Nhân.

Nhưng, La Hầu, Long Vương, Tổ Kỳ Lân, không chỉ khiêu khích, mà còn trực tiếp uy hiếp!

Sắc mặt Nguyên Thủy biến đổi, cuối cùng lại không nổi giận, ngược lại giải thích: "Các vị hiểu lầm rồi, bần đạo thành Thánh đều nhờ Thánh Sư chỉ điểm, Thánh Sư có ân lớn với bần đạo, bần đạo ba nghìn Nguyên Hội cũng khó mà báo đáp, sao dám vô lễ với Thánh Sư." Lại đột nhiên hỏi: "Ba vị đạo hữu, không biết Thánh Sư có sở thích gì không?" "A a, sở thích sao?

Chủ nhân của ta, sớm đã đạt đến cảnh giới không vì vật mà vui, không vì mình mà buồn rồi." La Hầu khẽ cười một tiếng nói.

"Vậy có việc gì ghét bỏ, và người nào đáng ghét không?" Nguyên Thủy không cam lòng, tiếp tục hỏi.

Tổ Kỳ Lân thở dài một tiếng, lắc đầu nói: "Nguyên Thủy Thánh Nhân, ngươi cũng là Thánh Nhân, hẳn phải biết, Thánh Nhân tâm ý vừa động, cảm xúc dao động, đều có thể ảnh hưởng đến quy luật vận hành của Thiên Đạo!" "Cường giả như Chủ nhân của ta, đừng nói ghét bỏ ai, chỉ cần hơi không thích ai đó, thì đối phương không chết cũng sẽ lột một lớp da, không cần Chủ nhân tự mình ra tay, các loại khí vận, lực Nhân Quả, sẽ tự tìm đến đối phương." "Cho nên, Thánh Nhân tâm bình như gương, hầu như không có cảm xúc.

Chủ nhân của ta, tự nhiên cũng không thể có." Nguyên Thủy thất vọng, lẩm bẩm nói: "Không có Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp khí vận, Xiển Giáo của ta chú định không duy trì được bao lâu, chẳng lẽ, bản Thánh thành Thánh sớm, lại có một kết quả như vậy sao?" Tổ Kỳ Lân nhìn dáng vẻ của Nguyên Thủy, trong lòng mềm nhũn, khẽ nói: "Thực ra, Chủ nhân của ta cũng không phải không có cảm xúc, đối với một số người vô sỉ không biết xấu hổ, thì khá là ghét bỏ.

Chỉ là, không để ý đến những chuyện nhỏ, những con kiến nhỏ bé." "Nhưng, nếu có người nào đó có thể chủ động đi trêu chọc, giúp Chủ nhân tìm niềm vui, thích xem kịch, Chủ nhân vừa vui vẻ, bảo bối

cũng có thể đạt được!" Đôi mắt Nguyên Thủy sáng rực, thân thể Thông Thiên cũng chấn động, ngay cả Lão Tử, cũng như có điều suy nghĩ.

"Ha ha, ta phát hiện ra rồi, thực ra Thánh Sư cũng là người trọng tình trọng nghĩa a!" Thông Thiên đột nhiên cười lớn nói, "Hai tên ngốc lừa ở Tây Phương kia, ta đã sớm nhìn không vừa mắt, trước đó ta đã mắng một trận rồi!" "Bất kể Thánh Sư có ban bảo vật hay không, dù sao ta cũng nhìn hai người kia không vừa mắt, đi đánh một trận đã!" Nói xong, Thông Thiên xông lên trời, bay về phía Tây Phương.

"Với thủ đoạn và pháp bảo của ngươi, không phải đối thủ đâu, ta ban cho ngươi bốn thanh kiếm." Trần Vũ không quay đầu lại, trong sơn cốc, xèo xèo bay ra bốn thanh bảo kiếm, kiếm khí ngút trời, Hồng Hoang chấn động, mỗi sinh linh đều có thể cảm nhận được kiếm khí sắc bén.

"A!

Tru Tiên Tứ Kiếm!" Thông Thiên đại hỉ, tiếp lấy bốn thanh trường kiếm, cung kính bái lạy Trần Vũ: "Đa tạ Thánh Sư ban bảo!" Nguyên Thủy ghen tị không thôi, lúc này lại không dám nói nhiều.

Nhưng một tấm đại phiên lại bay đến trước mặt hắn, khí tức Hỗn Độn tràn ngập, đầy uy mãnh trấn áp Hồng Hoang, chế bá thiên hạ.

"Bàn Cổ Phiên!" Nguyên Thủy tiếp lấy, kích động đến phát khóc.

"Đa tạ Thánh Sư!

Đa tạ Thánh Sư!" Một tấm đồ bay đến trước mặt Lão Tử, dường như một phương thế giới đang diễn hóa, hoa chim sâu cá, chim bay thú chạy, núi sông sông suối, ứng có tận có.

"Càn Khôn Đồ!" Lão Tử cũng không khống chế được sự kinh hỉ, vội vàng bái tạ: "Đa tạ Thánh Sư!" "Đừng làm bị thương sinh linh

Hồng Hoang.” Giọng Trần Vũ truyền đến, đợi Tam Thanh đứng thẳng lưng, phát hiện mình đang ở bên ngoài tiểu sơn cốc.

Chương 51

Trong sơn cốc, có một luồng khí tức bao trùm, khiến họ cũng không thể tiến vào.

"Đi trước đi, tiền bối không muốn bị ta quấy rầy một cách mặt dày nữa." Hồng Hoang rộng lớn, người thường khó mà tưởng tượng, Đại La khó mà bay nhảy, Chuẩn Thánh cũng khó đặt chân đến.

Nhưng, đối với Thánh Nhân, vượt qua Hồng Hoang tương đối dễ dàng.

Lúc này, Tam Thanh đã thu liễm khí tức, vượt qua về phía Tây Phương.

Tây Phương, chỉ chiếm một nửa nhỏ của Hồng Hoang, cách Bất Chu Sơn về phía tây ba mươi triệu ức năm ánh sáng, có một dãy núi răng nanh phức tạp, gọi là Hoành Đoạn Sơn Mạch, đầy những vết sẹo do đại chiến để lại.

Về phía tây của Hoành Đoạn Sơn Mạch kéo dài không dứt, là lãnh địa của Tây Phương.

Và, ranh giới phân chia đông tây, không phải Bất Chu Sơn ở trung tâm Hồng Hoang, mà là Hoành Đoạn Sơn Mạch ở phía tây.

Ngày xưa sào huyệt của Ma tộc La Hầu, ở Tây Phương, cuối cùng đã xảy ra đại chiến sinh tử với Long, Phượng, Kỳ Lân Tam Tộc đã thức tỉnh, Hồng Quân Đạo Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ và các cường giả khác.

Cuối cùng, La Hầu tự bạo, ma khí khủng bố tàn phá toàn bộ Tây Phương, sinh linh đồ thán, dư chấn xung kích lan về phía Đông Phương, nhưng bị Hoành Đoạn Sơn Mạch ngăn chặn.

Cho nên, linh khí Tây Phương bạc nhược, cho dù đã trải qua thời gian dài, cũng vẫn chưa khôi phục nguyên khí.

Sa mạc Ngân Hà, vách núi vẫn tinh, biển tinh thần khô héo, thường thấy ở đó, từng vũ trụ bị hủy diệt!

Nhìn sự đổ nát của Tây Phương, Lão Tử ít nói, đột nhiên nói: "May mắn có Hoành Đoạn Sơn Mạch, nếu không, Đông Phương của ta tất nhiên cũng sẽ bị trọng thương, đâu có được sự hưng thịnh như ngày nay." "A.

Hai tên kia, nếu không phải mặt dày hứa hẹn Thiên Đạo Đại Thệ, mượn một lượng lớn Công Đức chi lực, đừng nói trở thành cường giả Thánh Nhân Tam Tứ Trọng Thiên rồi, mà thành Thánh cũng khó khăn.

Ba huynh đệ ta, và Nữ Oa, bốn người thành Thánh, nhiều gấp đôi Tây Phương!" Thông Thiên trong cảm khái, cũng mang theo sự may mắn.

"Không, ta đã hỏi Hồng Quân Đạo Sư, Hoành Đoạn Sơn Mạch khi đó, đột nhiên xuất hiện!" Lão Tử trầm giọng nói, ngữ khí đầy vẻ kính sợ.

"Cái gì?

Đột nhiên xuất hiện?" Nguyên Thủy kinh ngạc nói, "Ta nghe tin đồn tương tự, ta cứ nghĩ đó là dãy núi do Hồng Quân Đạo Sư tạo ra, dù sao, sau đại chiến, ngài thành Thánh rồi, có năng lực đó." "Không!" Lão Tử lắc đầu nói, "Sau khi La Hầu tự bạo, năng lượng khủng bố hình thành, khiến Hồng Quân Đạo Sư cũng bị thương không nhẹ, sau khi vết thương hồi phục, ngài mới thành Thánh.

Khi đó, làm gì có năng lực để tạo ra dãy núi?" Ba người trên Hoành Đoạn Sơn Mạch, cho dù với tốc độ Thánh Nhân, cũng không

thể bay ngang qua.

Thông Thiên cũng gật đầu nói: "Bất Chu Sơn là tổ sơn thứ nhất, cao lớn, hùng vĩ; Côn Luân Sơn là tổ sơn thứ hai, không cao bằng Bất Chu Sơn, nhưng lại là dãy núi dài hơn.

Còn Hoành Đoạn Sơn, lại là dãy núi rộng nhất!" "Dãy núi vừa cao vừa rộng như vậy, cho dù Hồng Quân Đạo Sư khi đó đột phá thành Thánh, cũng không thể trong nháy mắt tạo ra một ngọn núi lớn như vậy." Thông Thiên lắc đầu xong, lại cười ha ha nói: "A a, nhị ca, e rằng bây giờ ngươi cũng không được." "Chẳng lẽ ngươi có thể?" Nguyên Thủy khẽ nhíu mày.

Thấy hai huynh đệ lại sắp xảy ra xích mích, Lão Tử nói: "Cho nên, ta có một suy nghĩ táo bạo.

Hoành Đoạn Sơn Mạch, có thể là do Thánh Sư tạo ra!" "A!?" Nguyên Thủy kinh hô.

Thông Thiên cũng trừng lớn mắt.

Tâm tư Thánh Nhân đáng sợ đến mức nào, chỉ cần nghe Lão Tử nói như vậy, lập tức hiểu ý của đại huynh: Thánh Sư thần bí, có thể còn mạnh mẽ hơn, cổ lão hơn, một tồn tại vô thượng hơn Hồng Quân Đạo Sư!

Nguyên Thủy nhìn Bàn Cổ Phiên vẫn nắm chặt trong tay, lẩm bẩm nói: "Thánh Sư có đủ loại chí bảo, hầu như vô cùng vô tận, quả nhiên, từng khối từng khối, ít nhất đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí Tiên Thiên Chí Bảo, cũng tùy ý ban cho ta." "Hồng Quân Đạo Sư. .....ai. ....." Nguyên Thủy không nói hết lời, hắn nhớ lại khi đại huynh đột nhiên thành Thánh, trở về Côn Luân Sơn, đã trực tiếp tặng tất cả Linh Bảo do Hồng Quân ban cho mình và Thông Thiên, như vứt bỏ một đống rác rưởi.

Khi đó hắn rất vui, sau này mới biết, đại huynh đã đạt được hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo và Công Đức Chí Bảo, còn Linh Bảo Hậu Thiên và Tiên Thiên Linh Bảo trung hạ phẩm, thực sự là rác rưởi!

"A a, Phân Bảo Nhai. ....." Thông Thiên lắc đầu, cười mà không nói.

Nguyên Thủy thu hồi ánh mắt nhìn về phía Hoành Đoạn Sơn Mạch, quay đầu, nhìn hai vị huynh đệ một cái, nói: "Cho nên, ta bây giờ tuy đã thành Thánh, nhưng trước mặt Thánh Sư tiền bối, ta cảm thấy ta không cần phải giữ phong độ Thánh Nhân!" "Tốt nhất, ta trực tiếp quên đi thân phận Thánh Nhân, coi mình như Chuẩn Thánh, thậm chí chỉ là Đại La." "Với tâm thái như vậy đối mặt với Thánh Sư, thu hoạch của ta, có thể sẽ nhiều hơn." Lão Tử nói: "Nhị đệ, ngươi không phát hiện sao?

Thánh Sư không cần, cũng không muốn chúng ta cố ý đi nịnh hót, thích thanh tĩnh, hoặc giả, cho dù Thánh Nhân nịnh hót, cũng không lọt vào mắt ngài.

Cho nên, chúng ta tốt nhất đừng đi quấy rầy." "Đúng, ít nhất, ta hiện tại biết một chút sở thích của Thánh Sư rồi, nắm bắt cơ hội này là được." Thông Thiên cũng gật đầu nói, "Cho nên, ta đi đánh cho Tây Phương Nhị Thánh một trận trước, xem hiệu quả thế nào rồi tính." Nhanh chóng, Tam Thanh tiến sâu vào Tây Phương, cỏ cây cuối cùng cũng tươi tốt, ở phía xa, có một ngọn núi vàng sừng sững, phát ra vạn đạo kim quang.

"Ai?

Hửm?

Chương 52

Hừ!

Ba tên Nguyên Thủy, lén lút, chạy đến Tây Phương của ta làm gì?" Bầu trời chấn động, một vị đại Phật đột nhiên xuất hiện, đầu tiên hơi sững sờ, sau đó hừ lạnh nói.

Thấy Tiếp Dẫn xuất hiện, Thông Thiên đột nhiên cười nói: "Ha ha ha, hai vị huynh trưởng, các ngươi xem, nếu ta đánh cho Nhị Thánh một trận tơi bời, Thánh Sư lại ban cho ta mấy kiện chí bảo, ta có nhịn được không, ba ngày hai bữa lại đến?" Nghe Thông Thiên nói thẳng thừng, Tiếp Dẫn đầu tiên hơi sững sờ, sau đó giận dữ bùng phát, quát: "Thông Thiên, ngươi quá cuồng vọng rồi, chạy đến địa bàn của ta nói bừa, như vậy là sỉ nhục hai sư huynh đệ ta sao?" Tính tình Tiếp Dẫn vốn dĩ không tệ, nhưng Chuẩn Đề bị thương, lại bị Thông Thiên trào phúng một trận ở Tử Tiêu Cung, bây giờ đối phương còn tìm đến tận cửa sỉ nhục, cho dù tính tình có tốt đến mấy, cũng phải bùng phát rồi.

"A a, nói bừa?

Ngại quá, ba huynh đệ ta, chỉ là có chút ngứa tay, xin lĩnh giáo cao chiêu!" Thông Thiên cười lạnh một tiếng, kiếm ý trên người bùng phát, cho dù chưa xuất kiếm, cũng kiếm khí ngút trời, trong phạm vi ức vạn dặm, hoa bay cỏ rụng, đều tràn ngập kiếm ý sắc bén!

"Sư đệ bị thương, một mình ta khó chống đỡ, chẳng lẽ ngươi muốn thăm dò thực hư?" Tiếp Dẫn trong lòng ngưng trọng, thôi động tu vi Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên, khí tức khủng bố bùng phát, phía sau hắn, hình thành bốn trọng Thiên Địa chân chính, bốn trọng đó có thể sánh với siêu cấp đại vũ trụ của Hồng Hoang!

Bên trong tinh thần như biển, tinh hà trải rộng, vô tận rộng lớn và

bao la.

“Một mình ta là đủ, đến đây!” Tiếp Dẫn lớn tiếng nói, lúc này, trong lòng hắn cũng sản sinh một loại hào tình vạn trượng.

Hắn đã đợi một nghìn năm rồi, cùng với Chuẩn Đề, có thể nói là khó khăn cùng nhau, luôn bị Tam Thanh áp chế.

Thông Thiên lắm mồm, thậm chí còn buông lời ở bên ngoài, nói rằng ba huynh đệ, không dễ bắt nạt một mình, trong Hồng Hoang hai tổ đội, chỉ có hai cặp, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân là một trong số đó, nhưng Hồng Vân là lão hảo nhân, Trấn Nguyên Tử tính tình cũng ôn hòa, không tranh không giành, rất kín đáo.

Chỉ có Tây Phương Nhị Thánh, là đối tượng thích hợp nhất để luyện tay.

“Cẩn thận rồi, ta lấy một địch ba, có thể sẽ không giữ được tay, khi đó bị thương, đừng trách ta ra tay không nhẹ không nặng!” Tiếp Dẫn miệng nói vậy, nhưng thực tế đã chuẩn bị, trực tiếp trọng thương Thông Thiên lắm mồm, Nguyên Thủy cũng phải bị thương, chỉ còn lại Lão Tử mạnh nhất, khi đó, Tam Thanh Đông Phương, cũng không đáng lo ngại!

Một mình trấn áp ba người Đông Phương, đối với việc ngưng tụ khí vận Tây Phương, cũng có lợi ích cực lớn!

Thậm chí, có thể có người trong Nhân tộc của Tam Giáo, quay đầu chạy về Tây Phương Giáo!

Tiếp Dẫn trong lòng càng lúc càng kích động, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng Tây Phương Giáo ngày càng hưng thịnh.

Keng!

Keng!

Lúc này, hai tiếng kiếm minh vang lên lanh lảnh, trong tay Thông Thiên đột nhiên xuất hiện hai thanh bảo kiếm, kiếm khí tung hoành, gần như quán xuyên toàn bộ thế giới Tây Phương!

Đại địa nứt vỡ, hình thành vô số khe nứt khổng lồ, sơn mạch đứt đoạn, sông nước ngừng chảy!

Ngay cả Linh Đài Phương Thốn Sơn, và Tu Di Sơn của sư đệ, cũng chấn động dưới kiếm quang. , chỉ là kiếm khí thoát ra thôi đã vậy!

"Tru Tiên Kiếm!" Sắc mặt Tiếp Dẫn đại biến!

Toàn bộ Hồng Hoang, có sát khí như vậy, trừ Thí Thần Thương, chỉ có Tru Tiên Kiếm!

Pháp Bảo mạnh mẽ, là vốn liếng để vượt cấp chiến đấu, Tru Tiên Kiếm, đủ để Thánh Nhân cũng có khả năng vượt cấp chiến đấu!

Huống hồ, là hai thanh, Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm!

"Ha ha ha, lão ngốc lừa có chút kiến thức, ta cũng không bắt nạt ngươi, không dùng Tru Tiên Kiếm Trận, dùng song kiếm, xin lĩnh giáo thiết đầu công của ngươi!" Thông Thiên cười lớn, vung Tru Tiên Kiếm, chém xuống đỉnh đầu Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn đã sớm thôi động Kim Cương Bất Hoại Chi Thân, pháp tướng rộng lớn, một tôn Cẩu Đà vàng kim khổng lồ xuất hiện, nhục thân khủng bố.

Nhưng, vẫn không dám tiếp Tru Tiên Kiếm của Thông Thiên, đó có thể được coi là Pháp Bảo sắc bén nhất Hồng Hoang!

Tiếp Dẫn vung tay, trong tay xuất hiện một cây hàng ma xử vàng kim, đập vào cạnh Tru Tiên Kiếm.

Thông Thiên cười lạnh một tiếng, cổ tay lật một cái, trực tiếp

chém vào hàng ma xử, sau đó như bổ củi, thế như chẻ tre phá vỡ hàng ma xử, chém thẳng vào lòng bàn tay Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn vội vàng vứt bỏ hàng ma xử đã vỡ, chưởng lực hùng hồn đánh ra, đánh bật Tru Tiên Kiếm.

Nhưng, Lục Tiên Kiếm của Thông Thiên, cũng đã ở trên đỉnh đầu hắn.

Tiếp Dẫn hừ một tiếng, mạnh mẽ ném ra một cái kim bát, chụp lấy đỉnh đầu Thông Thiên, sau đó hai tay kẹp lấy Lục Tiên Kiếm.

"Tiếp Dẫn đạo hữu quả nhiên pháp lực vô biên, tu vi cao hơn ba tầng so với sư huynh đệ ta, ta cùng hợp lực công kích, chẳng lẽ là lấy nhiều bắt nạt ít sao?" Nguyên Thủy cười ha ha nói, trong tay quang mang chợt lóe, Bàn Cổ Phiên bị ẩn giấu, đột nhiên hiện ra, quét xuống!

Cát sát!

Chương 53

Cái kim bát kia, Pháp Bảo Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mạnh nhất của Tiếp Dẫn, nhưng dưới sự càn quét của Bàn Cổ Phiên, trong nháy mắt hóa thành mảnh vụn, sau đó thành bột mịn, tiêu tán không thấy.

"Bàn Cổ Phiên!" Tiếp Dẫn lại một lần nữa kinh hô, chờ chí bảo trong truyền thuyết, lại tiếp nối xuất hiện sao?

Vội vàng lùi lại, đồng thời cảnh giác nhìn về phía Lão Tử.

Vì hai sư đệ đều có chí bảo, không có lý do gì làm đại ca lại không có.

Lão Tử khẽ cười, nói: "Pháp bảo của ta, không sánh bằng của các ngươi đâu." Hoa lạp lạp!

Bầu trời thay đổi, một đại thế giới xuất hiện trên bầu trời, bao trùm xuống.

"Càn Khôn Đồ!" Sắc mặt Tiếp Dẫn càng khó coi hơn, không nhịn được bi phẫn nói: "Ngươi lấy từ đâu ra?

Đều có sao!?" "Sư huynh!

Để ta giúp!" Ở phía xa, một tiếng gầm giận dữ truyền đến, Chuẩn Đề xông ra, trực tiếp thu Tu Di Sơn vào tay, hóa thành pháp bảo khổng lồ, tùy thời chuẩn bị đập xuống.

"Làm gì?

Ngay cả sào huyệt cũng không cần nữa sao?" Thông Thiên chế nhạo cười nói.

"Cho dù ta bị thương chưa lành, huynh đệ hai người ta, cũng

không phải kẻ tùy ý ức hiếp!

Đến đây!" Chuẩn Đề gầm lớn một tiếng, Tu Di Sơn trong tay đại phóng quang mang, dường như vô số mặt trời ngưng tụ, ầm ầm đập về phía Thông Thiên.

Đối với Pháp Bảo lấy sự sắc bén làm thắng lợi như Tru Tiên Kiếm, tốt nhất nên dùng Pháp Bảo hạng nặng, mới có thể khắc chế tốt hơn.

Thấy Chuẩn Đề ra tay, Tiếp Dẫn có chút lo lắng, nhưng trong lòng áp lực cũng giảm đi rất nhiều.

"Sư đệ Chuẩn Đề cho dù bị thương, nhưng cũng có tu vi Thánh Nhân Tam Trọng Thiên, cao hơn Thông Thiên đến hai tầng, lại có Tu Di Sơn công thủ nhất thể, cho dù không thể thắng, chắc chắn cũng sẽ không bại!" Tiếp Dẫn nói, rời xa chiến trường của Thông Thiên và Chuẩn Đề, bay về phía xa hơn.

Nguyên Thủy và Lão Tử theo sát phía sau, ba người xô xát với nhau.

Trận chiến này, hai bên càng đánh càng kịch liệt, cho dù không phải chiến đấu sinh tử, cũng khiến đại địa Tây Phương chịu sự phá hoại cực lớn, khắp nơi núi lở đất nứt, sông khô cạn, địa ngục dung nham phun trào, một cảnh tượng tận thế.

"Chủ nhân, sự phá hoại của năm tôn Thánh Nhân, trừ việc không có ma khí xâm nhiễm ra, không hề nhỏ hơn sự phá hoại của ta đối với thế giới Tây Phương năm đó." Trong tiểu sơn cốc, La Hầu khẽ nhíu mày nói.

"Tuy rằng họ cố ý tránh né, và di chuyển sinh linh Hồng Hoang, không có nhiều sinh linh tử vong.

Nhưng, Thánh Nhân xuất hiện ở Hồng Hoang, bản thân đã là trái

quy tắc, trong thời gian ngắn thì không sao, nhưng đều trực tiếp đại chiến rồi, chẳng lẽ sẽ không xảy ra chuyện sao?" Trần Vũ nói: "Xảy ra chuyện gì?

Sợ đánh nát Hồng Hoang đại lục sao?" Tổ Kỳ Lân thân là đế hoàng của tộc tẩu thú, cũng chủ tu pháp tắc đại địa và thổ thuộc tính, có một sự yêu thích đặc biệt đối với đại địa, lúc này gật đầu, có chút lo lắng nói: "Thực sự có lo lắng như vậy, Chủ nhân, Tây Phương đã đổ nát, đối với toàn bộ Hồng Hoang ảnh hưởng rất lớn a." Trần Vũ gật đầu nói: "Đúng vậy!

Ngươi nói đúng, thực sự phá hoại lớn đối với Hồng Hoang.

Không lâu sau, Vu Yêu lưỡng tộc, sẽ xảy ra chiến đấu lớn hơn, kịch liệt hơn!" "Ta thậm chí đang nghĩ, có nên để Đế Tuấn và Đế Giang hai tên kia thành Thánh, sau đó triển khai đại chiến sinh tử của Thánh Giả hay không!" Chúng cường giả nghe vậy, ngay cả Nguyên Phượng vẫn luôn đạm nhiên, bàn tay ngọc xoa bóp vai cho Trần Vũ cũng cứng lại, kinh ngạc nói: "Chủ nhân, ý ngài là sao?

Tại sao lại muốn Hồng Hoang đổ nát?" "Đạo lý đơn giản, không phá thì không lập mà." Thấy mấy đại cường giả đều kinh ngạc, Trần Vũ lại không cho là đúng cười nói.

"Tam Tộc, muốn trọng tân quật khởi, có Trấn Nguyên Tử kia, muốn thành Thánh, đều nằm trong kế hoạch." Long Vương hóa thành một con rắn nhỏ vàng kim, bò đến, suy đoán nói: "Ý của Chủ nhân, là muốn Hồng Hoang đại lục phá rồi lập, trở nên lớn hơn, mạnh hơn?

Sau đó mới có thể chịu đựng Tam Tộc chúng ta lần nữa phục hưng?

Thậm chí pháp tắc đại địa nồng đậm, có thể giúp Trấn Nguyên Tử thành Thánh?" "Ừm." Trần Vũ gật đầu cười nói, "Đơn giản vậy đó." "Đơn giản!?" Mấy đại cường giả nhìn nhau, muốn nói lại thôi, quyết

định của Chủ nhân, cho dù có điên rồ đến mấy, họ cũng không dám nghi ngờ, cũng tin tưởng, Chủ nhân thâm bất khả trắc, làm việc gì cũng sẽ thành công.

"Tiếp tục xem kịch đi, Ngũ Thánh đại chiến, thật khó gặp được." Trần Vũ cười ha ha nói, thiếu chút nữa nhìn về phía chiến trường xa xăm vô tận.

"Chủ nhân, vậy ta đi hái trái cây cho ngài, những trái hái mấy ngày trước, không còn tươi nữa." Nguyên Phượng khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng nói bên tai Trần Vũ.

"Ừm, ngươi đi đi." Trần Vũ nhìn chằm chằm chiến trường, không quay đầu lại nói.

Vừa dứt lời, Long Vương và Tổ Kỳ Lân, vụt một tiếng xông lên, há miệng hút một cái, những quả còn lại trong đĩa trái cây, bị hút vào miệng.

La Hầu thì nhanh hơn một bước, đã nắm một quả nhân sâm trong tay.

Nhìn thủ pháp thành thạo của họ, rõ ràng không phải lần đầu, Nguyên Phượng và Trần Vũ cũng không hề để tâm.

"Nguyên Phượng tỷ, lần sau, có thể hái nhiều hơn một chút không?

Chương 54

Hắc hắc, cũng để cho ta còn thừa nhiều hơn." Long Vương lắc đuôi rắn, bơi đến bên Nguyên Phượng, nịnh bợ nói.

"Cái đó là chuẩn bị cho Chủ nhân!

Chứ không phải cho ngươi!" Nguyên Phượng đối với Long Vương, không hề có sắc mặt tốt, hoặc, đối với bất kỳ ai khác ngoài Trần Vũ, đều là núi băng vạn năm.

Nói xong, Nguyên Phượng hóa thành một con phượng hoàng khổng lồ, phá không rời đi.

Nguyên Phượng trong hư không, không ngừng thi triển Không Gian Bước Nhảy, xuyên toa thời không, gấp khúc không gian, với tốc độ có thể sánh với Thánh Nhân, nhanh chóng cảm lộ.

Khi toàn lực cảm lộ, trên đỉnh đầu, một cây trâm tóc lấp lánh quang mang, phát ra khí tức mạnh mẽ, rõ ràng cũng là Pháp Bảo mạnh mẽ do Trần Vũ ban tặng.

Nhanh chóng, Nguyên Phượng vượt qua nửa Hồng Hoang, trên Đông Hải.

Tránh qua từng trọng Tiên Thiên đại trận, tiến vào một hòn đảo, đột nhiên kinh ngạc nói: "Ôi?

Có người!" "Ai?

Dám xông vào tiên đảo của bản tọa!" Cùng lúc kinh ngạc, trên đảo cũng truyền đến một tiếng kinh hô, sau đó là sự phẫn nộ.

Trên đảo, từng trọng Tiên Thiên sát trận khởi động, khóa chặt Nguyên Phượng.

Khoảnh khắc tiếp theo, trước mặt Nguyên Phượng, xuất hiện một đạo nhân trung niên, toàn thân phát ra khí tức ấm áp.

"Ta, Nguyên Phượng." Nguyên Phượng đạm đạm nói, trâm tóc trên tay, chĩa lên trời một cái, tất cả các Tiên Thiên sát trận, đều thu liễm lại.

"A!" Đạo nhân trung niên kinh hô, kinh ngạc và phẫn nộ trong nháy mắt biến thành kinh hỉ, cung kính hành lễ với Nguyên Phượng, vui vẻ nói: "Nguyên Nguyên Phượng tiền bối, vừa rồi đã đắc tội nhiều, hiểu lầm!

Hiểu lầm!" "Tiền bối đi hái trái cây cho vị kia đúng không?" Nhìn giỏ trái cây trong tay Nguyên Phượng, đạo nhân trung niên cười lấy lòng nói.

"Vừa mời, Hoàng Trung Lý ở chỗ bần đạo lại chín thêm ba quả, xin tiền bối mang đến cho vị tiền bối kia, coi như là chút lễ vật nhỏ của vãn bối đối với vị tiền bối đó.

Ồ, nếu không như vậy, cả cây, không, cả Bồng Lai Tam Tiên Đảo, ta đều tặng cho vị tiền bối kia!" Nguyên Phượng đều kinh ngạc ngẩn người.

Đông Vương Công, theo lời Chủ nhân, là do sợi dương khí đầu tiên khi khai thiên thông linh mà thành, từ căn cơ mà nói, có thể cao hơn một chút so với Hồng Vân Lão Tổ, ít nhất cũng là tồn tại ngang hàng.

Bây giờ, hắn cũng là một trong những cường giả đỉnh cấp nhất dưới Thánh Nhân ở Hồng Hoang, sớm đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Điều quan trọng nhất là, khí vận của Đông Vương Công, có thể nói là hiếm có trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang!

Bồng Lai Tam Tiên Đảo, là của hắn!

“Bồng Lai Tam Tiên Đảo, là những mảnh vỡ còn sót lại khi Hỗn Độn phá nát ngày xưa, từ đẳng cấp mà nói, cao hơn cả Hồng Hoang đại lục!

Lại có Tiên Thiên đại trận thủ hộ, không thể dùng man lực tiến vào, có chủ nhân riêng.

Đương nhiên rồi, tùy tiện vào hái các loại trái cây thì không được.” “Đông Vương Công, là thủ lĩnh của các nam tiên, địa vị cao quyền trọng, thậm chí còn nắm quyền trước cả Hạo Thiên, cho dù sau này Hạo Thiên trở thành Thiên Đế, đối với Đông Vương Công, cũng chỉ là thống trị trên danh nghĩa.” “, Đông Vương Công khá là nghe lời, năng lực cũng có, cho nên ta mới để lại ba đảo cho hắn, cũng là thử thách cho hắn, xem thái độ sau này của hắn thế nào.” Những lời nói của Chủ nhân ngày xưa, từng câu từng chữ hiện lại trong đầu Nguyên Phượng.

Lúc này, nghe những lời cung kính của Đông Vương Công, Nguyên Phượng trong lòng không khỏi lắc đầu cười nói: “Chủ nhân a Chủ nhân, ngài thật sự thần cơ diệu toán a, Đông Vương Công không chỉ khá nghe lời, mà đơn giản là quá nghe lời, quá có nhãn lực và kiến thức.” Thấy Nguyên Phượng hơi thất thần, Đông Vương Công trong lòng có chút lo lắng, sợ nàng từ chối, vội vàng nói: “Nguyên Phượng tiền bối, ngàn vạn lần đừng chê bai ba đảo của ta a.” “Nghe nói vị tiền bối kia thích ăn trái cây, trong Bồng Lai Đảo có Hoàng Trung Lý, đảo Doanh Châu bên trái có Tiên Hạnh, đảo Phương Trượng bên phải có Chu Quả.” “Ngoài ba loại trái cây Tiên Thiên Linh Căn đỉnh cấp ra, còn có các loại tiên quả khác như Thiên Tuyết Tiêu, Vô Cực Mai, Hỏa Phượng Quả, Kim Quỳ Tử, v.v. .....” Nguyên Phượng ngắt lời Đông Vương Công, mỉm cười nói: “Toàn là trái cây sao?

Đóa Tịnh Thế Bạch Liên kia, ngươi không nỡ tặng sao?

Hạt sen cũng có thể ăn mà, ta nấu canh hạt sen cho Chủ nhân uống." "A! ....." Sắc mặt Đông Vương Công biến đổi, sau đó cười gượng gạo, "Ai, quả nhiên không giấu được tiền bối, bản tọa vẫn luôn ẩn giấu nó, coi là pháp bảo chứng đạo của mình." "Đương nhiên, nếu vị tiền bối kia bằng lòng chỉ giáo, chỉ điểm vãn bối thành Thánh, đừng nói Tịnh Thế Bạch Liên, muốn vãn bối nửa cái mạng, đó cũng có thể!" Nguyên Phượng gật đầu, cười nói: "Chủ nhân quả nhiên không sai, người đó thượng đạo, không, Chủ nhân của ta không phải là người tham lam, nếu không, đừng nói được Bồng Lai Tam Tiên Đảo, ngay cả Tiên Thiên đại trận, ngươi cũng không thể bước vào!" "Ba tiên đảo, ta nghĩ Chủ nhân sẽ không cần, nhãn giới của ngài, cao hơn nhiều so với chúng ta.

Còn về việc cụ thể cần phải trả giá thế nào, ta cũng không biết.

Đi thôi, đợi ta làm xong việc, sẽ đưa ngươi đi gặp Chủ nhân." Đông Vương Công được lời hứa, đại hỉ nói: "Đa tạ tiền bối!

Đa tạ tiền bối!" Nguyên Phượng không nói nhiều nữa, nhẹ nhàng bay về phía xa.

Tiên khí Bồng Lai Tiên Đảo cực kỳ nồng đậm, cho dù Nguyên Phượng đã nhìn chán cảnh tinh hà Hồng Hoang luân chuyển, bách vạn chủng tộc, ức vạn vạn sinh linh, cũng lần đầu tiên, nhìn thấy một cách say mê.

Bồng Lai Tiên Đảo, và thế giới Hồng Hoang, hoàn toàn không giống nhau.

Khắp nơi bảo quang bao phủ, như vô vàn tinh thần, lấp lánh trong đảo.

Chương 55

Tuy rằng chỉ là một hòn đảo, nhưng so với Hồng Hoang rộng lớn thì thôi, diện tích của nó, không hề nhỏ hơn một Chư Thiên bình thường, tinh hà luân chuyển, tinh cầu vây quanh, diện tích rộng hàng ức vạn vạn dặm, hàng ngàn vạn mặt trời chiếu rọi!

Tuy diện tích nhỏ hơn Hồng Hoang, nhưng chênh lệch năng lượng, Bồng Lai lại vượt xa Hồng Hoang.

Ở Hồng Hoang hiện tại, năng lượng linh khí thiên địa, tất cả sinh linh đều hấp thu linh khí, cho nên sinh linh cấp thấp được gọi là linh thú, linh dược.

Bên trong tiên đảo, thiên địa giữa chuyển động, lại là tiên khí!

Tiên vụ lượn lờ, tiên quang lấp lánh, cảnh tiên thực sự.

Từng con khỉ nhỏ, nai nhỏ, hổ trắng nhỏ, v.v., nhanh chóng lướt qua bên cạnh hai người, sau đó phụt một tiếng nổ tung giữa không trung, hóa thành một đoàn Tiên Thiên Linh Khí tinh thuần, sau đó lại dung hợp thành các động vật nhỏ, trêu đùa nhau.

Tiên hạc bay trên bầu trời, cò trắng lượn cao, những thứ này đều do tiên khí quá nồng đậm, trải qua vô số năm sau mới thông linh mà thành.

"Đáng tiếc, Chủ nhân không để ý đến những thứ này, chỉ thích Bất Chu Sơn nguy nga, mà tác dụng của ta đối với ngài cũng có hạn, nếu là Đại La Kim Tiên, với tiên khí nồng đậm như vậy, tu hành ở đây, tốc độ tu hành ít nhất sẽ tăng gấp mười lần!" Nguyên Phượng có chút cảm khái, đó cũng là nguyên nhân mà vô số cường giả cả đời theo đuổi.

“Tốc độ tiến giai tu hành của Đại La Kim Tiên ở đây, có thể còn nhanh hơn cả Thái Ất Kim Tiên tu hành ở bên ngoài!

Quan trọng nhất, tiên khí ở đây, chất lượng cao hơn linh khí quá nhiều, ngay cả căn cơ tư chất cũng có thể nâng cao!

Đối với giới hạn tu hành sau này, cũng có tác dụng thúc đẩy lớn!” Đột nhiên, Đông Vương Công kinh hỉ kêu lên: “Huyết Hoàng Sâm!” Đôi mắt Nguyên Phượng cũng khẽ sáng lên, chỉ thấy trong một dòng suối tiên khí nồng đậm, có một con phượng hoàng đỏ thẫm đang giang cánh muốn bay, chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng lại mọc trên mặt đất.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của hai đại cường giả, đang run rẩy.

Nhân sâm nghìn năm, hà thủ ô vạn năm, đều không sánh bằng một lá của Huyết Hoàng Sâm, nó đã có mấy Nguyên Hội rồi, một Nguyên Hội gần mười ba vạn năm.

Đông Vương Công vừa định đi hái, lại thấy một con Kim Long bay đến, chắn trước Huyết Hoàng Sâm, nhe răng trợn mắt, vung vẩy móng vuốt nhỏ, dọa nạt, bảo vệ Huyết Hoàng Sâm phía sau.

Con Kim Long này chỉ dài một trượng, phát ra mùi dược hương nồng đậm, vảy rồng cũng là từng mảng lá vàng kim.

Tiên Thiên Linh Căn!

Đông Vương Công khẽ cười, đưa tay nắm lấy nó.

Mười Nguyên Hội có thể hình thành Hạ Phẩm Linh Căn, trăm Nguyên Hội Trung Phẩm, nghìn Nguyên Hội Thượng Phẩm Linh Căn, nhưng cho dù là Thượng Phẩm Linh Căn đỉnh cấp nhất, so với Tiên Thiên Linh Căn, cũng chỉ là cỏ dại!

Tiên Thiên Linh Căn, mang theo Tiên Thiên chi khí, một loại năng lượng quý giá hơn tiên khí, chỉ đứng sau Hồng Mông Tử Khí.

“Tiểu Kim, ngươi xem, ngươi đã ở trong đảo của ta lâu như vậy rồi, quá cô đơn rồi, vị tiền bối kia sẽ đưa ngươi đi tìm những người bạn nhỏ mạnh mẽ hơn, phù hợp hơn với Chủ nhân, ngươi đi theo họ đi.” Đông Vương Công nắm lấy Kim Long Đằng, cười mị mị nói.

Kim Long Đằng không có nhiều trí tuệ, với linh trí mơ hồ, chỉ có thể cảm nhận tốt xấu, có thể bản năng cảm giác, người trước mặt không có ác ý.

Bên cạnh Huyết Hoàng Sâm, cũng bay lên, vờn quanh Nguyên Phượng mà nhảy múa, cảm xúc vui mừng mơ hồ truyền đến, huyết mạch của Nguyên Phượng đối với nó có sức hấp dẫn, khiến nó khó mà từ chối.

“Nguyên Phượng tiền bối, nó có duyên với ngài, ngài nhận lấy đi.

Còn con Kim Long Đằng này, có duyên với Long Vương tiền bối, đợi đến Bất Chu Sơn, ta sẽ đích thân đưa nó cho Long Vương tiền bối.” “Ừm, cũng được.” Nguyên Phượng gật đầu nói, không từ chối.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước.

Nhanh chóng, hai người như bước vào một thế giới ma huyễn!

Bên trong cũng có đủ loại “dị thú” non nớt, nhưng khác hoàn toàn so với những vật bán hư bán thực do tiên khí hóa thành trước đó.

Chúng lấp lánh quang mang trong rừng rậm, tỏa ra dược hương nồng đậm, đang chuyển động, thậm chí nhảy múa, chạy, tất cả đều là từng cây từng cây Tiên Thiên Linh Căn quý hiếm!

Từng dòng suối chảy xuyên qua rừng rậm, dòng suối có màu trắng sữa, sền sệt, tiên khí cô đặc ngưng tụ!

Những cây có thể chuyển động, là Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Những cây có thể chạy nhảy, là Trung Phẩm!

Những cây có thể bay lượn độn thổ, thì là Thượng Phẩm!

Chúng đều nằm rạp bên bờ suối, há miệng nhỏ, uống dịch tiên khí.

Thấy Kim Long Đằng, Huyết Hoàng Sâm dẫn hai người tiến vào, các Tiên Thiên Linh Căn đều tò mò nhìn.

Nhưng, những bảo vật Tiên Thiên khiến Chuẩn Thánh cũng phải đỏ mắt này, Nguyên Phượng lại căn bản không để tâm, sau khi tò mò nhìn vài cái, trực tiếp rời đi.

Chương 56

Dọc theo dòng suối tiên khí uốn lượn đi lên, phát hiện một thác nước, dòng chảy mạnh chín vạn trượng, như từ trên trời giáng xuống.

Ở giữa thác nước nơi cửa vực thẳm, một cây cổ thụ tham thiên sừng sững, như một cây trụ chống trời khổng lồ, sừng sững trên đất, cao đến hàng vạn dặm, thực sự che trời che nắng!

Cổ thụ không có một cành phụ nào, quang trần trụi thẳng tắp đến tận đỉnh tán cây.

Lá cây như bàn tay, mỗi lá rộng đến mười vạn dặm, lớn hơn cả hành tinh!

Trên đỉnh cây, lấp lánh chín quả trái cây màu vàng cam, như chín mặt trời, kim quang vạn trượng, phía trên khắc hai chữ "Hoàng Trung".

"A!

Có chín quả!?" Đông Vương Công kinh ngạc nói.

Vừa tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, hắn đã phát hiện ra Hoàng Trung Lý trong truyền thuyết, nhưng, trên đó chỉ có năm quả trái cây, để lại dấu vết hái rõ ràng!

Khi đó hắn vừa giận vừa sốt ruột, toàn lực phòng hộ.

Nhưng mấy ngày trước, Trấn Nguyên Tử lên Bất Chu Sơn, bí mật tặng nhân sâm quả, những đại lão đỉnh cấp Hồng Hoang này, cũng đều thông qua các kênh riêng mà biết được, từ giận chuyển thành vui, mới có cảnh tượng gặp Nguyên Phượng, trực tiếp tặng đảo này.

Nhưng, lúc này, không bao lâu a, lại có chín quả trái cây?

“Trong truyền thuyết, Hoàng Trung Lý là thủ lĩnh của Thập Đại Linh Căn trong Hồng Hoang, một Nguyên Hội mười hai vạn năm, mới nở hoa, sau đó lại mười hai vạn năm, mới kết quả, cuối cùng tốn mười hai vạn năm, mới thành thục!

Và, mỗi lần chỉ kết chín quả trái cây.” Đông Vương Công đại hoặc bất giải, nhìn Nguyên Phượng nói: “Tiền bối, chẳng lẽ lời đồn là sai?

Hay là, ngài trước đây không hái, ta đếm sai?” Nguyên Phượng cười nói: “Lời đồn đương nhiên không sai, về mặt dược hiệu, Hoàng Trung Lý ngửi một hơi có thể tăng vạn năm đạo hạnh, ăn vào có thể lập địa thành Đại La Kim Tiên, mạnh hơn nhân sâm quả, bàn đào nhiều lắm, xứng đáng là thủ lĩnh linh căn.” “Mỗi ba mươi sáu vạn năm, kết chín quả trái cây, không hề ít.” “Vậy là ta nhìn sai rồi sao?” Đông Vương Công kinh ngạc.

Nguyên Phượng lắc đầu, không giải thích nhiều, bay lên không, lấy ra một linh khí hái quả đặc biệt, hái xuống một quả, nhẹ nhàng đặt vào giỏ trái cây.

“Đinh!

Hoàng Trung Lý bị hái mất một quả, túc chủ có muốn tiêu 0.001 điểm Đại Đạo Trị, trọng tố một quả không?” Bất Chu Sơn, tiểu sơn cốc.

Sau khi Nguyên Phượng hái một quả Hoàng Trung Lý, tiếng Hệ Thống vang lên trong đầu Trần Vũ.

“Không cần vội, hái thêm mấy quả nữa rồi tính.” Trần Vũ trả lời, “Hệ Thống, ngươi cũng quá hào phóng rồi, Hoàng Trung Lý đường đường, chỉ cần 0.001 điểm, là có thể trọng tố một quả, khiến Bàn Đào, nhân sâm quả loại kia phải làm sao?” “Túc chủ quá coi thường Đại Đạo Trị rồi, nó có uy lực vô thượng vượt qua Thiên Đạo, 1 điểm

có thể đổi một nghìn quả Hoàng Trung Lý, rất đắt đó!" "Được rồi, vậy ta bây giờ có bao nhiêu Đại Đạo Trị?" "Hồi túc chủ, hiện tại Đại Đạo Trị của túc chủ là 83.76 điểm, và Đồng Hóa với Đại Đạo đạt 80%, có thể tùy ý thao túng vận mệnh của bất kỳ tồn tại nào trong Hồng Hoang." Trần Vũ thở dài nói: "Ai, không cẩn thận, ta đã mạnh đến mức này rồi sao?

Đại Đạo Trị cũng nhiều đến vậy rồi sao?" Lược nhớ lại, khi Nữ Oa thành đạo, hắn có 40% dung hợp độ, cũng là 40 điểm, sau đó Nữ Oa thành Thánh, trực tiếp tăng thêm 5 điểm.

Sau đó, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh liên tiếp thành Thánh, tổng cộng lại mang đến cho hắn 25 điểm, thành 70 điểm.

Cách đây không lâu, ban Địa Thư cho Trấn Nguyên Tử, ban Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cho Hồng Vân, đều đạt được Đại Đạo Trị.

Đặc biệt khi ban tặng một lượng lớn bảo vật cho Nữ Oa, đạt được tối đa 3 điểm bảo vật.

"Như vậy cũng tốt, sau này có tặng Sơn Hà Xã Tắc Đồ cho Nữ Oa, cũng sẽ không cho ta Đại Đạo Trị nữa." Trần Vũ nghĩ.

"Không, ba huynh đệ Tam Thanh, đang đánh nhau nhiệt tình ở Tây Phương, rất cố gắng, sau này không ban bảo bối cũng không hay a, ai, lại phải tăng Đại Đạo Trị rồi." Trần Vũ trong lòng thở dài: "Ta có thể là người duy nhất không hy vọng thăng cấp, trách Hệ Thống quá mạnh mẽ cho túc chủ đi.

Xem ra bố cục phải đẩy nhanh hơn." .....

Trong Bồng Lai Tiên Đảo, Nguyên Phượng liên tiếp hái bảy quả Hoàng Trung Lý, Chủ nhân nói rằng, tùy tiện hái là được rồi, lần sau sẽ có, lúc đầu, nàng cũng nghi ngờ, nhưng lần thứ hai rồi thì không còn nghi ngờ nữa.

Đông Vương Công, nhìn mà lòng nhỏ máu, nhưng đó là Hoàng Trung Lý a, ba mươi sáu vạn năm mới kết chín quả, trực tiếp chỉ còn lại hai quả, lần sau. .....Ừm?

Lần sau?

Chẳng lẽ, lần sau sẽ có?

Chẳng lẽ, đó cũng là thủ đoạn của vị tiền bối thần bí kia!?

Đông Vương Công nuốt nước bọt.

"Được rồi." Giọng Nguyên Phượng truyền đến.

Đông Vương Công hoàn hồn, thở phào một hơi, nói: "Vậy ta có nên đi Bất Chu Sơn không?" "Chủ nhân vừa rồi truyền âm cho ta, bảo ta tiện tay hái mấy hạt sen về nấu canh, chắc là vừa rồi đã nghe ta nói chuyện rồi." Đông Vương Công trừng lớn mắt, khó tin nói: "Khoảng cách xa như vậy, cách nửa Hồng Hoang, có chín mươi chín tám mươi mốt tầng Tiên Thiên cấm chế đại trận, cuộc nói chuyện tùy tiện của ta, vị tiền bối kia đều nghe thấy sao?!" Nguyên Phượng tú mỹ khẽ nhíu mày: "Thần thông của Chủ nhân há có thể dùng suy đoán mà nắm bắt?

Chương 57

Lần tới, phàm là bất cứ chuyện gì liên quan đến Chủ nhân của ta, đều không được nghi ngờ, mà phải dùng tín niệm kiên định nhất để tin tưởng!" "!" Cảm nhận được một tia tức giận từ Nguyên Phượng, Đông Vương Công hoàn hồn, vội vàng gật đầu.

Lòng hắn toát mồ hôi lạnh, càng thêm kinh hãi, rốt cuộc là thực lực cỡ nào mới có thể thu phục Nguyên Phượng, kẻ vốn cao cao tại thượng ngày xưa, lại khiến nàng trung thành và kính ngưỡng đến vậy?

Ngay cả Thánh Nhân cũng không thể nhìn thấu Tiên Thiên đại trận, dù sao, đây là những mảnh vỡ từ Hỗn Độn đại lục đã vỡ nát, nếu Thánh Nhân có thể phát hiện, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đã sớm đoạt đi rồi!

Nhưng vị tiền bối kia lại… Ngay lúc này, trong lòng Đông Vương Công, vị tiền bối thần bí kia đã trở thành một tồn tại chí cao vô thượng thực sự, siêu việt Thánh Nhân!

Nhìn Nguyên Phượng thành thạo xuyên qua không gian trước mắt, tựa như chủ nhân của nơi này, nội tâm Đông Vương Công càng thêm chua xót.

Rất nhanh, hai người đã đến bên một hồ lớn, trong hồ mây mù lượn lờ, sóng nước lấp lánh.

Nhưng cũng chỉ có vậy, không có bất kỳ bảo quang nào, cũng không có bất kỳ khí tức Linh Bảo mạnh mẽ nào.

"A a, bảo vật tự uế, Tịnh Thế Bạch Liên, đã hoàn thành một bước rồi sao?

Không tệ!" Nguyên Phượng gật đầu cười nói.

Đông Vương Công cũng đứng bên hồ, tò mò nhìn Nguyên Phượng.

Là chủ nhân trên danh nghĩa của Bồng Lai Tiên Đảo, hắn biết đến Tịnh Thế Bạch Liên, cũng từng thử thu lấy nhưng thất bại.

Hắn muốn biết, Nguyên Phượng sẽ thu lấy bằng cách nào.

"Hạt sen mà Chủ nhân ta muốn ăn, nó đã hoàn thành một bước của Tạo Hóa rồi, hẳn là có thể cảm ứng được, mau dâng lên hạt sen cống hiến đi." Nguyên Phượng thản nhiên nói, không hề cao ngạo hay ra vẻ bề trên, cứ như đang nói về một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

"Ta..." Nghe lời Nguyên Phượng, Đông Vương Công dù đã cố gắng điều chỉnh tâm thái để bình tĩnh đối mặt mọi chuyện, nhưng vẫn kinh ngạc đến tột độ.

Đây là đạo lý hay logic gì vậy?

Yêu cầu người ta dâng vật quý giá nhất, mà lại ban ơn sao?

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng còn kinh ngạc hơn xuất hiện.

Chỉ thấy mặt hồ "hoa lạp" một tiếng, một đóa bạch sắc liên hoa nở rộ, thánh quang chiếu rọi khắp hồ lớn, sau đó gần như bao phủ toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo, tựa như một vầng mặt trời trắng tinh khiết rực rỡ, không tỳ vết.

Liên hoa màu trắng có đường kính hơn một thước, bên trong và bên ngoài tổng cộng có mười một tầng, mỗi tầng chín cánh hoa, đại biểu cho Thập Nhất Phẩm.

Thậm chí, ở trung tâm nhất, tầng cánh sen thứ mười hai cũng dần nảy mầm, nhưng lại bị một loại hạn chế nào đó, không thể thực sự mọc ra.

“Cộp!” Đông Vương Công không nhịn được nuốt nước bọt, tham lam nhìn Tịnh Thế Bạch Liên.

Nhưng khoảnh khắc sau, lòng hắn giật mình, vội vàng dập tắt ảo tưởng viển vông.

“Thì ra là thế, chỉ dừng lại ở trước Thập Nhị Phẩm liên, là do Tiên Thiên bất túc sao?” Nguyên Phượng như có điều suy nghĩ nói.

“Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn, Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà Lão Tổ, Diệt Thế Hắc Liên của La Hầu, cùng với Luân Hồi Tử Liên của Nữ Oa Thánh Nhân, đều là Thập Nhị Phẩm.

Huống chi Tạo Hóa Thanh Liên bị Tam Thanh phân chia, đó lại là Nhị Thập Tứ Phẩm.” “Ngươi đã ở đây vô số năm, đã đạt tới cực hạn, không thể phá vỡ cái gông xiềng đó.

Nhưng, chỉ cần Chủ nhân ta nguyện ý, những vấn đề này đều là chuyện nhỏ.” Tịnh Thế Bạch Liên nằm ở trung tâm nhất của hồ nước.

Hồ rất lớn, ở bên ngoài là chất lỏng ngưng tụ từ Tiên khí, còn trung tâm với bán kính mười hai trượng, toàn bộ là Tam Quang Thần Thủy!

Đối với Thánh Nhân, Tam Quang Thần Thủy không phải bảo vật đỉnh cấp, nhưng nhiều đến vậy, tuyệt đối là một “khoản tiền lớn”, rất hữu dụng đối với các đệ tử môn hạ.

Tịnh Thế Bạch Liên nghe Nguyên Phượng nói xong, quang mang trên thân càng trở nên nồng đậm, tụ lại vào cánh sen, năng lượng cuồn cuộn tiến vào trong hạt sen.

Đúng lúc đó, Đông Vương Công kinh ngạc phát hiện, bên dưới Tam Quang Thần Thủy, Tịnh Thế Bạch Liên cắm rễ trên ba mươi sáu viên châu nơi đáy hồ!

Mặc dù chỉ là ba mươi sáu viên châu, nhưng cảm giác nó mang lại

lại giống như ba mươi sáu thế giới, bên trong có không gian rộng lớn, cũng có nhật nguyệt lưu chuyển, đấu chuyển tinh di.

Những thế giới này đều tràn ngập vô số rễ của Tịnh Thế Bạch Liên, đang hấp thu năng lượng bên trong.

"Định Hải Thần Châu!" Đông Vương Công vừa kích động, lại vội vàng khôi phục bình tĩnh.

Nguyên Phượng không để ý đến sự kích động của hắn, Định Hải Thần Châu cũng chẳng khiến nàng động lòng, lại lấy ra một cái đĩa.

"Lại là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Đông Vương Công đã chết lặng.

Chương 58

Trước đó, cái giỏ Hoàng Trung Lý đựng quả, Linh Bảo hái quả, đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Khí cũng thôi đi, giờ đựng hạt sen cũng là Linh Bảo đẳng cấp đó!

Chẳng lẽ, vị tiền bối kia, chỉ có Cực Phẩm Linh Bảo sao?

Liệu có hơi đơn điệu không?

Từng hạt sen trắng nõn, tựa như từng vầng trăng sáng ngời, lấp lánh quang mang trong đĩa.

Nguyên Phượng gật đầu, thu hồi cái đĩa, nói: "Ngươi về đi, Chủ nhân ta tùy ý ban cho chút lợi lộc, không chỉ có thể bù đắp tổn thất, mà còn có thể tiến thêm một bước, đột phá thành Thập Nhị Phẩm." "Thậm chí, vượt qua vài đóa Thập Nhị Phẩm liên kia, đạt đến Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, cũng không phải không thể." Tịnh Thế Bạch Liên khẽ lay động, quang mang có chút ảm đạm, nhưng lại có một tia cảm xúc vui mừng.

"Đi thôi." Nguyên Phượng nói, chuẩn bị dẫn Đông Vương Công trở về Bất Chu Sơn.

Đúng lúc đó, một luồng lực lượng vô thượng giáng lâm, quán nhập vào Tịnh Thế Bạch Liên, trong nháy mắt quang mang đại phóng, những hạt sen vừa biến mất, lại từng hạt từng hạt xuất hiện như từ hư không mà có.

"Rắc!" Tịnh Thế Bạch Liên đột nhiên bốc cháy, ngọn lửa vàng thiêu đốt toàn thân, chỉ trong vài hơi thở, đã biến mất không còn dấu vết, chỉ để lại một hạt sen trắng, bên trên bao phủ những văn lộ kim sắc huyền ảo.

Pháp tắc Thời Gian ngưng tụ, hình thành "Thang Pháp Tắc", nồng đậm cực hạn, trong khoảnh khắc đã trải dài ức vạn năm!

Hạt sen màu trắng nhanh chóng nảy mầm, sinh trưởng, trong vài hơi thở ngắn ngủi, lại mọc ra một đóa liên hoa mới.

Lúc này, đóa liên hoa lại nhiều hơn một tầng so với trước, đạt đến Thập Nhị Tầng!

"....." Đông Vương Công suýt nữa quỳ xuống, há hốc mồm như kẻ ngốc.

Nếu trước kia, mọi năng lực của vị tiền bối kia đều chỉ là lời đồn, cùng với các loại suy đoán sai lầm.

Đông Vương Công tuy tin tưởng, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút băn khoăn, nhỡ đâu là giả thì sao?

Phàm sự đều có vạn nhất.

Nhưng, lần này, Tịnh Thế Bạch Liên ngay trước mắt hắn, tận mắt nhìn thấy, bị bổ sung hoàn chỉnh khiếm khuyết Tiên Thiên trong nháy mắt, trực tiếp phá vỡ gông xiềng, đột phá thành Thập Nhị Phẩm!

So với sự kinh ngạc của Đông Vương Công, Nguyên Phượng lại như đã quen, lắc đầu nói: "Có đi hay không?

Các loại kinh ngạc của ngươi đã lãng phí không ít thời gian của ta rồi!

Nếu tâm tính cứ kém như vậy, lên Bất Chu Sơn cũng chỉ lãng phí thời gian của Chủ nhân ta thôi!" "Không dám!

Không dám!" Đông Vương Công vội vàng nói, "Lần này, vãn bối sẽ chuẩn bị tâm lý thật tốt, cho dù Bất Chu Sơn có vỡ nát trước mắt, cũng tuyệt đối không chớp mắt, tuyệt đối sẽ không lãng phí một khoảnh khắc nào của vị tiền bối kia!" "Vậy thì tốt!

Đi thôi!" Nguyên Phượng nắm trâm cài tóc, vung lên phía Tiên Thiên đại trận trên đỉnh đầu, trong nháy mắt biến mất.

Đông Vương Công khẩn trương theo sau, khi sắp rời đi, hắn đột nhiên hiểu ra, vội vàng quay đầu, nhìn về phía xa.

Trên cây Hoàng Trung Lý khổng lồ kia, những quả Hoàng Trung Lý vừa biến mất không lâu, lại từng quả từng quả xuất hiện, tựa như những chiếc đèn lồng được thắp sáng.

"Hít!" Đông Vương Công hít sâu một hơi khí lạnh, cắn chặt răng, quay đầu, theo sát phía sau Nguyên Phượng, không nói một lời, nhưng thần sắc lại tràn đầy vô tận kỳ vọng và khát vọng!

Sau khi trải qua các thủ đoạn không gian gấp khúc, vượt qua, bóp méo, xuyên toa, rất nhanh, Đông Vương Công thấy phía trước lóe lên một tia sáng, Nguyên Phượng dẫn hắn, một lần nữa xuất hiện trong không gian Hồng Hoang.

Một luồng khí tức nguy nga ập đến, trực tiếp ở dưới Bất Chu Sơn!

"Triều kiến Chủ nhân, phải mang trong lòng sự thành kính, từng bước một bò lên từ dưới chân núi." Nguyên Phượng để lại một câu, bỏ lại Đông Vương Công, bay về phía đỉnh núi.

"Được!

Vãn bối nhất định thành kính lên núi." Đông Vương Công kích động nói, nhanh chóng bước đi về phía đỉnh núi.

Trong tiểu sơn cốc, La Hầu liếc nhìn Đông Vương Công dưới chân núi, cười nói: "Kẻ này, có chút thú vị." "Có thú vị hay không thì chưa nói, nhưng hắn lại rất hào phóng." Long Vương nhìn giỏ trái cây của Nguyên Phượng, "Nguyên Phượng tỷ, lần này, tỷ đã hái bao nhiêu quả vậy?

Đều là hái trước mặt hắn sao?" "Không chỉ hái trước mặt hắn, mà còn do hắn chủ động mời ta hái đấy." Nguyên Phượng cười nói, sau đó nhìn Trần Vũ, "Thậm chí, hắn còn muốn tặng cả ba Tiên Đảo cho Chủ nhân nữa kìa." Trần Vũ mỉm cười không nói, những chuyện này hắn đương nhiên biết rõ.

Trong thế giới Hồng Hoang, gần như tất cả Linh Bảo đỉnh cấp đều đã được hắn thu vào trong túi, nhưng ba Tiên Đảo Bồng Lai này, hắn lại không thu lấy.

Hắn ban cho Nguyên Phượng cây trâm vàng, để nàng có thể tùy ý ra vào ba Tiên Đảo, hái trái cây bên trong, còn đối với các loại trân bảo khác bên trong, hắn lại không hề thấy.

Nguyên do bên trong, hắn cũng chưa từng nói với ai.

"Gia hỏa này có chút ý tứ a, ta bắt đầu thích hắn rồi." Long Vương cười ha ha nói.

Chương 59

Thân là Chuẩn Thánh đỉnh phong nhất, cho dù phải dùng hai chân leo núi, tốc độ của Đông Vương Công cũng rất nhanh.

"Vãn bối Đông Vương Công, bái kiến Thánh Sư tiền bối!" Ở cửa tiểu sơn cốc, Đông Vương Công cung kính quỳ xuống, khấu đầu bái lạy Trần Vũ.

Ngày nay, cùng với uy danh của Trần Vũ không ngừng nâng cao, các Đại lão cấp đỉnh cao nhất cơ bản đều biết hắn được xưng là "Thánh Sư", ngoại trừ Hồng Quân ra, Lục Thánh đều đã được hắn chỉ điểm!

Hắn có vô số Chí Bảo, thực lực thâm bất khả trắc...

Cho nên, Đông Vương Công vừa đến, trực tiếp khấu đầu bái lạy, không hề có chút Chuẩn Thánh đỉnh phong nào kiên trì.

Trong giới tu hành, cho dù là Kim Tiên nhỏ bé, khi đối mặt với Thánh Nhân, cũng chỉ cúi lưng hành lễ hậu bối, hoặc lễ đệ tử, ít khi quỳ xuống, nhưng Đông Vương Công lại không hề để tâm.

"Quả thực không giống với những tu sĩ khác, cho dù Chuẩn Đề, Nhiên Đăng, cũng chỉ vì lợi ích mà tạm thời quỳ bái ta.

Tiểu tử ngươi, lại thật tâm thật ý kính trọng ta, sùng bái ta." Trần Vũ cười nói với mấy thuộc hạ của mình, rồi nhận lấy hạt sen đã được Nguyên Phượng dâng.

"Vào đi." Trần Vũ tiếp tục mở miệng nói, nhưng Đông Vương Công chỉ nghe một tiếng này, những lời phía trước căn bản không nghe thấy.

"Đa tạ tiền bối!" Đông Vương Công vừa bước vào sơn cốc, liền

nhanh chóng đến trước mặt Trần Vũ, kính sợ nhìn hắn.

"Món chè hạt sen ngươi dâng không tệ." Trần Vũ nhìn Đông Vương Công, cười nói.

Đông Vương Công vội vàng nói: "Không không, đó là công lao của Nguyên Phượng tiền bối, vãn bối đừng nói là hái hạt sen, ngay cả gặp một mặt cũng khó khăn, vãn bối đâu dám tranh công." "Ừm." Trần Vũ gật đầu, nhìn Đông Vương Công nói, "Muốn thành Thánh sao?" "!" Đông Vương Công liên tục gật đầu.

"Sớm thôi!" Trần Vũ lắc đầu.

Đông Vương Công nghe vậy, trong lòng lại vui mừng khôn xiết, có cơ hội thành Thánh!

"Vãn bối sẽ đợi!" Hắn không hỏi khi nào thành Thánh, chỉ một chữ "thành Thánh" của Trần Vũ đã khiến hắn thỏa mãn.

Đông Vương Công nói xong, lại hỏi: "Tiền bối, có việc gì vãn bối có thể vì người mà cống hiến không?" Trần Vũ hơi suy ngẫm, lập tức nói: "Kể đã có phần tâm ý, vậy thì trở về, tiếp tục quản lý Bồng Lai Tiên Đảo, làm một 'viên đinh' coi vườn, quản lý tốt các loại cây ăn quả." "!" Đông Vương Công vội vàng vâng lệnh, trong lòng lập tức cảm thấy vững tâm, tiền bối đã nhận đồ của hắn, con đường thành Thánh đã vững chắc rồi.

"Ta ban cho ngươi một cái hồ lô, bất kể dùng để đựng đồ, xuyên việt không gian, hay chiến đấu, đều có thể." Trần Vũ nói, một cái hồ lô màu tử hắc bay về phía Đông Vương Công.

"Đa tạ tiền bối tứ bảo!" Đông Vương Công đại hỉ.

"Những viên Định Hải Thần Châu kia, ngươi cũng thu lấy luyện hóa đi, đó là Pháp Bảo thành đạo của một vị, có thể phối hợp với Hỗn Độn Hồ Lô, thậm chí dung hợp thành một thể, trở thành một Hỗn Độn

Đại Thế Giới, thao tác cụ thể, tùy ngươi quyết định." "Ta lần đầu tiên thấy Chủ nhân coi trọng một người như vậy, không chỉ ban bảo vật, mà còn dạy cả phương pháp sử dụng." Long Vương cảm khái nói.

Đông Vương Công kích động vạn phần, không ngừng cảm tạ.

Sau đó, hắn lấy ra một con rồng nhỏ màu vàng kim, đến trước mặt Kim Nê Thu do Long Vương hóa thành, chắp tay nói: "Long Vương tiền bối, Trung Phẩm Đỉnh Phong Tiên Thiên Linh Căn Kim Long Đằng." "Hắc!

Tiểu tử ngươi quả nhiên có chút ý tứ, lại mang lễ vật cho ta!" Long Vương trong nháy mắt hóa thành nguyên hình, chỉ là thu nhỏ lại chỉ dài mấy chục trượng, vồ lấy Kim Long Đằng, ha ha cười lớn.

Đông Vương Công nói: "Long Vương tiền bối thích là tốt, tuy là Trung Phẩm Đỉnh Phong Tiên Thiên Linh Căn, nhưng tiềm lực đã cạn kiệt, không thể đột phá Thượng Phẩm.

Nhưng, nếu có thể đi theo Long Vương tiền bối, vậy thì có hy vọng." Tổ Kỳ Lân nói: "Trung Phẩm Đỉnh Phong Tiên Thiên Linh Căn, cực kỳ khó có được, Chuẩn Thánh cũng phải tranh đoạt, một khi đột phá Thượng Phẩm, e rằng Tây Phương Nhị Thánh cũng phải đỏ mắt." "Lần này, vãn bối đi vội vàng, lần sau, vãn bối nhất định sẽ mang thêm cho hai vị tiền bối mỗi người một gốc Tiên Thiên Linh Căn nữa." Đông Vương Công có chút ngượng ngùng cười nói.

La Hầu lắc đầu, nói: "Hoa hoa cỏ cỏ, ta không có hứng thú.

Nhưng, nếu tu vi của ngươi tiến bộ thêm một chút, bồi ta chiến một trận, vậy thì còn gì bằng, xem khí Tiên Thiên Thuần Dương của ngươi, so với Ma Khí của ta, ai mạnh ai yếu." "Ờ, cũng được..." Đông Vương Công cứng đờ trả lời, hắn đương nhiên biết La Hầu là một kẻ cuồng chiến.

Sau khi đàm luận một lúc với mấy vị cường giả, Đông Vương Công đến trước mặt Trần Vũ, cung kính nói: "Vậy văn bối xin cáo lui tại đây, toàn tâm toàn ý bồi dưỡng cây ăn quả ở ba đảo, thỉnh thoảng sẽ dâng lên cho tiền bối..." Trần Vũ lại nói: "Không vội, căn cơ của ngươi là luồng Dương Khí đầu tiên của Hồng Hoang, căn cơ không tệ, khả năng làm việc mạnh mẽ, cứ xem một màn kịch hay này, đối với việc lĩnh ngộ Pháp Tắc Thánh Nhân cũng có chút tác dụng." Vừa dứt lời, không gian trước mắt Đông Vương Công lay động như sóng nước, mọi tình huống ở Tây Phương đại lục cách đó vô tận khoảng cách, đều lập tức hiện rõ trong mắt hắn.

"A!!" Đông Vương Công lại một lần nữa trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy trên Tây Phương đại lục, từng vị Thánh Nhân không ngừng tàn sát lẫn nhau, tiếng gầm thét kinh thiên động địa, Hồng Hoang vỡ nát, Pháp Tắc tịch diệt, khủng bố đến cực điểm!

"Đó, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh!" Trong kinh hãi, Đông Vương Công không nhịn được hỏi: "Vì sao họ lại chiến đấu?

Năm vị Thánh Nhân chiến đấu, năng lượng khủng bố đến vậy, lại không hề ảnh hưởng chút nào đến Đông Phương của ta sao?

Văn bối thậm chí không hề biết, trong Hồng Hoang có Thánh Nhân đang chiến đấu, tận năm vị!" Trần Vũ mỉm cười không nói, đặt chè hạt sen xuống, lại há miệng ăn trái cây mà Nguyên Phượng đút.

Bên cạnh, Long Vương, người có thiện cảm lớn với Đông Vương Công, giải thích: "Chẳng lẽ ngươi không thấy, ở chỗ giao giới Đông Tây Phương, có một dãy Hoành Đoạn Sơn Mạch kéo dài chín vạn ức dặm sao?" Đông Vương Công nhìn lại, quả nhiên, chỉ thấy một dãy Hoành Đoạn Sơn Mạch cực kỳ rộng lớn sừng sững trên Hồng Hoang đại lục, dư ba chiến đấu khủng bố của năm vị Thánh Nhân, thậm chí cả Tru Tiên Kiếm Khí của Thông Thiên cũng không thể xuyên qua!

“Gì, làm sao có thể?

Hoành Đoạn Sơn Mạch ta biết, nghe đồn có thể chống lại Ma Tổ La Hầu...” Đông Vương Công vừa kinh ngạc nói, đột nhiên nhìn La Hầu bên cạnh, lập tức ngượng ngùng: “Ờ, khụ khụ, sức bùng nổ của La Hầu tiền bối ngày xưa, nhưng nó có thể chống lại dư ba chiến đấu của năm vị Đại Thánh Nhân sao?” La Hầu tiếp lời: “A a, ngọn núi đó, đừng nói là dư ba xung kích của năm vị Thánh Nhân, có tăng gấp đôi, mười vị Thánh Nhân, trực tiếp công kích vào sơn mạch, cũng không thể phá vỡ!” Đông Vương Công cảm thấy Tam Quan của mình lại bị làm mới.

Chương 60

Thánh Nhân chí cao vô thượng, vô vật bất phá, ngang hàng với trời, Bất Chu Sơn thân là Tổ Sơn của Hồng Hoang, do xương sống của Bàn Cổ hóa thành.

Nhưng, Đông Vương Công tự tin rằng, dưới một đòn toàn lực của hắn, Bất Chu Sơn cũng sẽ chịu không ít tổn hại, liều chết một trận, thậm chí hắn còn cảm thấy có thể trọng thương Bất Chu Sơn.

Còn về Thánh Nhân, nếu thực sự ra tay, có lẽ chỉ một ngón tay cũng có thể chọc đổ Bất Chu Sơn!

Hoành Đoạn Sơn Mạch, có lẽ mười vị Thánh Nhân công kích, cũng có thể chống chịu?

Chẳng lẽ!

Đông Vương Công nhìn Trần Vũ, phát hiện, chỉ cần là chuyện siêu tưởng, đặt lên người vị tiền bối thần bí kia, dường như mọi thứ đều trở nên hợp lý.

Tiền bối được Thánh Nhân cũng tôn là Thánh Sư, nếu là dãy núi do hắn tạo ra, vậy thì mọi chuyện đều thông suốt.

"Rắc!" Đúng lúc đó, trong hình ảnh, âm thanh vỡ nát lớn vang lên, chỉ thấy Tu Di Sơn đầy vết thương của Chuẩn Đề, cuối cùng dưới song kiếm hợp bích của Thông Thiên, bị chém thành hai nửa!

Tiếng nổ lớn vang dội khắp Tây Phương.

"Phụt!" Chuẩn Đề lại một lần nữa thổ huyết, vết thương mới kích phát vết thương cũ, thương càng thêm thương.

Thậm chí, dấu ấn bàn tay đỏ máu bị áp chế trên mặt hắn, lại xuất hiện trở lại.

Thông Thiên thoáng ngẩn người, sau đó bất chấp đạo bào rách nát tả tơi của mình, ha ha cười lớn: "Ha ha ha, lão hói, làm gì đấy?

Vừa rồi vu oan hãm hại ta sao?

Ta đâu có ra tay tát ngươi đâu a!" "Sư đệ!" Một bên khác, Tiếp Dẫn kêu lớn, vừa giận vừa vội, Pháp Bảo cộng sinh Công Đức Kim Liên của hắn bị Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy bao phủ, căn bản không thể thoát ly.

Lão Tử đột nhiên Thái Cực Đồ từ phía sau Càn Khôn Đồ nhanh chóng xuất hiện, trong nhị khí Âm Dương, một cây cầu vàng lớn ầm ầm đến, trực tiếp va bay Tiếp Dẫn, khiến hắn phun tiên huyết, nguyên khí đại thương.

"Tiên Thiên Chí Bảo!

Có Tiên Thiên Chí Bảo!" Tiếp Dẫn bi phẫn không thôi, "Nima, nếu sớm lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo, ta còn đánh làm gì nữa?" Mặc dù tu vi của hắn hơn một tầng, nhưng hai đánh một, lại mỗi người đều có Tiên Thiên Chí Bảo, một chút chênh lệch căn bản không tồn tại, thậm chí ta sẽ ở thế hạ phong, lại còn giữ lại để đột nhiên tập kích!

"Ta nhận thua!" Khi Tiếp Dẫn thốt lên một tiếng đó, trong lòng hắn nhỏ máu!

Chuẩn Đề cũng giận dữ mắt rưng rưng, cắn chặt môi, máu Thánh Nhân nhỏ xuống, rơi trên đại địa, như những ngôi sao khổng lồ rơi xuống, ầm ầm tạo thành hố sâu khổng lồ, khí huyết tràn ra, trực tiếp hình thành từng vũng máu biển!

Đã bao nhiêu năm rồi a!

Hai huynh đệ bọn họ bị Tam Thanh áp chế bao nhiêu năm rồi, gần như từ khi mọi người còn tu vi Chân Tiên, vừa xuất sơn đã bị áp chế, sau đó bị nhất lộ niễn áp, cho đến tận Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cuối cùng, Chuẩn Đề không tiếc dâng Hồng Mông Tử Khí, quỳ xuống cầu xin vị cường giả thần bí kia một phương pháp thành Thánh rõ ràng là cạm bẫy, có độc, nhưng hai huynh đệ họ lại không thể không đi trên con đường đó!

Không, tất cả đều đáng giá, trở thành cường giả trong số Thánh Nhân, có thể kiêu ngạo nhìn Tam Thanh!

Nhưng, mới được bao lâu a?

Tình huống đã hoàn toàn thay đổi, từ sau khi Chuẩn Đề bị tát một bạt tai kia, mọi thứ đã khác.

Hiện giờ, hai huynh đệ họ, lại một lần nữa bị Tam Thanh giẫm đạp không thương tiếc dưới chân!

"Nhận thua?" Thông Thiên cười lắc đầu nói, "Nhận thua làm gì?

Ta đâu có thi đấu đâu." "Chỉ đơn thuần là muốn hành hạ một phen thôi.

Dù sao, ta cũng đã quen với việc hành hạ rồi.

Trước đó các ngươi nhảy nhót quá cao, ta thực sự trong lòng không cân bằng, giờ thì tốt rồi, thoải mái rồi." Chuẩn Đề suýt nữa thiêu đốt tinh huyết, liều chết chiến đấu một trận cuối cùng, nhưng bị Tiếp Dẫn kéo lại chặt chẽ.

Kiểu sỉ nhục này, cho dù Thánh Nhân cũng phải tức điên a!

"Tên Thông Thiên này, đâm vào lòng người khác một nhát, không đúng, hai kiếm, rồi còn rắc muối vào vết thương của người ta nữa chứ." Long Vương lắc đầu nói, ngữ khí lại tràn đầy sùng bái, "Ngưu bức a, giết người tru tâm, thủ đoạn 'mồm mép', phải học hỏi!" Thông Thiên thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giận dữ không thôi, kinh ngạc nói: "Gì?

Không tin sao?

Ta thật sự chỉ nhằm vào các ngươi, chẳng lẽ các ngươi không nhận ra, tuy ta chiến đấu kịch liệt như vậy, nhưng một sinh linh có linh trí nào ở Tây Phương, ta cũng không hề làm tổn thương sao?" Nguyên Thủy cũng cười nói: "Sư đệ, ngươi nói thật thà quá, lại vạch trần tất cả Pháp của ta rồi, không tốt đâu." "Đi thôi, để lại chút thời gian cho bọn họ tu phục Tây Phương, với dáng vẻ tan hoang như vậy, cho dù có lừa gạt đến đâu, lại có thể dẫn dắt được mấy đệ tử?" Nghe lời Nguyên Thủy, thần sắc phẫn nộ của Chuẩn Đề lại thoáng cứng lại, trong lòng giật mình, chẳng lẽ Nguyên Thủy đã phát hiện ra việc ta lừa gạt Nhiên Đăng?

Lần này, là vì điều đó mà phát tiết?

Chương 61

Chỉ là không tiện nói rõ?

“Đi thôi, đúng lúc lần này về Hồng Hoang, các ngươi tự mình trở về xem xét đi.” Cuối cùng, Lão Tử cũng mở miệng nói.

“Được, vậy sư huynh, đệ đi đây.” Nguyên Thủy gật đầu nói.

Tam Thanh lăng không rời đi, nhanh chóng bay qua Hoành Đoạn Sơn Mạch, khi nhìn thấy dãy núi vẫn an nhiên vô sự, Tam Thanh nhìn nhau, ánh mắt càng thêm vài phần kính sợ.

Vượt qua Hoành Đoạn Sơn Mạch, Lão Tử trực tiếp đến Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn, giáo đạo đệ tử duy nhất của mình, Huyền Đô của Nhân Tộc.

Nguyên Thủy, thì trở về Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn, bận rộn giải đáp thắc mắc cho mười hai vị đệ tử chân truyền.

Trong Tam Thanh, Nguyên Thủy là người bận rộn nhất, những đệ tử của hắn đều được hắn tận tâm giáo đạo, đều có căn cơ xuất chúng, căn chính miêu hồng (chủng tộc thuần khiết, nguồn gốc cao quý).

“Hai gia hỏa ở Tây Phương kia, chẳng qua chỉ là một hòn đá lót đường, làm đối thủ của ta, còn kém xa!

Chỉ có sư huynh và sư đệ, mới là đối thủ thực sự của ta, ta muốn vượt qua họ ở mọi phương diện!” Nghĩ vậy, Nguyên Thủy nhìn về phía Quảng Thành Tử, cười nói: “Đồ nhi, đã là Chuẩn Thánh Thất Trọng Thiên rồi, không tệ, vi sư hôm nay sẽ lại chỉnh lý con đường tu hành cho con, cố gắng sớm ngày đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thậm chí, chứng đạo thành Thánh!” “Đa tạ sư tôn!” Quảng Thành Tử đại hỉ, cung kính bái lạy Nguyên Thủy.

“Quả nhiên!

Trong lòng hắn từ đầu đến cuối, chỉ có đồ đệ của hắn!

Ta cho dù là Phó Giáo Chủ, khi ở trong giáo, ta cũng chỉ là một con rối, có cũng được mà không có cũng chẳng sao!

Sau khi hắn thành Thánh rời đi, mọi chuyện đều quăng cho ta, đệ tử của hắn đột phá, toàn bộ là công lao của đệ tử hắn!” Không xa, Nhiên Đăng nhìn mọi thứ, trong lòng lửa giận hừng hực thiêu đốt, nhưng Nguyên Thủy lại không hề cảm tri, đó là cấm chế phòng hộ do Bồ Đề, một trong Tam Thi của Chuẩn Đề, để lại.

Mặc dù lần này Chuẩn Đề bị đánh thảm, nhưng cấm chế để lại từ thời kỳ đỉnh phong trước đó, Nguyên Thủy không thể cảm tri.

“Hừ!

Quảng Thành Tử, tu vi Chuẩn Thánh Thất Trọng Thiên bé nhỏ, muốn chứng đạo thành Thánh sao?

Si tâm vọng tưởng!

Chờ đó đi, Thánh Nhân thứ tám của Hồng Hoang, nhất định là ta!

Xiển Giáo cứ cố gắng phát triển đi, vị trí đó, đều là của ta!” ...

Trên Kim Ngao Đảo Đông Hải, trong Bích Du Cung.

“Cung nghênh sư tôn!” Thông Thiên Đạo Nhân vừa trở về, quang cảnh phô trương vô cùng, trong ngoài mấy trăm ngàn đệ tử cung nghênh, sau đó, còn có nhiều đệ tử ký danh hơn nữa.

Tầng tiếp theo, lại là đời đồ tôn, số lượng càng nhiều.

Có thể nói, Tiệt Giáo từ số lượng mà nói, xứng đáng là giáo phái đứng đầu Hồng Hoang.

“Ha ha ha, tốt tốt!

Hôm nay vi sư vui vẻ, lại một lần nữa khai đàn giảng Pháp, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, xem các ngươi thôi!" ...

Tam Thanh mỗi người một hướng phát triển, Tây Phương Nhị Thánh nuốt ngược máu và răng vào trong, âm thầm tu phục Tây Phương.

Hiện giờ những nhân vật chính thực sự của Hồng Hoang, Vu Yêu hai tộc đã trầm tịch bấy lâu, cũng lại có động tĩnh!

Trong Yêu Thần Điện.

Sắc mặt Thái Nhất khó coi, Pháp Bảo cộng sinh Hỗn Độn Chung không ngừng hiển hóa bên cạnh hắn, lảng vảng giữa hư và thực, mang khí thế như muốn bất chấp tất cả, chấn sát mọi thứ.

"Huynh trưởng, chẳng lẽ huynh không quản con chim tạp chủng Côn Bằng kia sao!?

Nếu không ra tay nữa, nó thật sự sẽ cưỡi lên đầu ta ị mất!" Đông Hoàng Thái Nhất đứng trước một cấm chế, gào lớn, tràn đầy phẫn nộ.

"Huynh trưởng, còn bao lâu nữa mới đột phá?

Nếu thực sự không thể đột phá được thì huynh hãy xuất quan trước đi, huynh vừa rời đi, lại có con chim tạp chủng kia gây sự, Yêu tộc đã loạn thành một đống rồi!" Cuối cùng, trận pháp trong thần điện lóe sáng, một thông đạo không gian xuất hiện, Đế Tuấn bước ra, sắc mặt âm trầm.

Không phải vì bế quan bị quấy rầy mà tức giận, cũng không phải vì chuyện Côn Bằng, mà là vì hắn đã bế quan quá lâu, không hề có chút dấu hiệu đột phá nào!

Chương 62

Thậm chí hắn còn cảm thấy, cho dù có bế quan thêm trăm vạn năm nữa, cũng không thể đột phá!

Điều đó khiến hắn vô cùng phẫn nộ, lại vừa kinh khủng.

Nếu không thể đột phá thành Thánh, vậy Yêu tộc trong cảnh nội ưu ngoại hoạn, thật sự nguy hiểm rồi!

"Chuyện gì?

Côn Bằng lại làm gì rồi?" Đè nén phẫn nộ trong lòng, Đế Tuấn trầm giọng hỏi.

Thấy Đế Tuấn xuất hiện, Thái Nhất thở phào một hơi lớn, vội vàng nói: "Huynh trưởng, tên Côn Bằng kia, lại kéo Thao Thiết vào phe phái của hắn!

Cộng thêm Tỳ Phương, Quỷ Xa, Cửu Anh vốn là bạn thân với hắn, hiện giờ tên Côn Bằng đó, đã phá hủy một nửa Thập Đại Yêu Thần của ta rồi!

Nếu nói theo hướng tốt hơn, nếu Côn Bằng và Tứ Đại Yêu Thần muốn đối phó với Ngũ Đại Yêu Thần theo ta, vậy thì Thập Đại Yêu Thần của ta có thể biến mất toàn bộ, lấy gì đối phó với Tổ Vu của Vu tộc?

Thậm chí, nếu trong số Ngũ Đại Yêu Thần còn lại, có Yêu Thần nào đó cũng lén lút đi theo hắn thì sao?" Đế Tuấn nghe vậy, cau mày hỏi: "Có không?" "Có!" Thái Nhất gật đầu nói.

"Bắc Hải Huyền Quy, cũng đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó với Côn Bằng!" Thái Nhất mặt đầy sát ý và giận dữ.

"Nội dung cụ thể ta không biết, tên Huyền Quy kia khả năng

phòng hộ siêu cường, khó điều tra.

Nhưng, có thể xác định một điều, tên Huyền Quy đó sẽ kiềm chế ta vào thời khắc quan trọng, tạo cơ hội cho Côn Bằng!" Đế Tuấn trầm tư một lát, đột nhiên khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: "Nhị đệ, ta cảm thấy, ngươi lo lắng quá rồi, mọi chuyện cũng không tệ như ngươi nghĩ." "Ừm?

Đại huynh vì sao lại nói vậy?" Thái Nhất kinh ngạc hỏi, trong lòng cũng thở phào một hơi, hy vọng là mình đã hiểu lầm.

"Trước hết, tên Thao Thiết đó, ngươi nên biết, là kẻ không biết no, hoặc là, ai cho lợi ích thì theo người đó.

Ta, Côn Bằng không có khả năng cho ăn no, ta thì có!

Cho nên, Thao Thiết không nhất định thật sự đầu quân cho Côn Bằng, cho dù có đầu quân, cũng không kiên định, ta cũng dễ dàng kéo về được!" Thái Nhất ngây người, hơi suy nghĩ một chút, phát hiện đại ca nói có lý, vội vàng gật đầu nói: "Vậy thì tốt." "Lại nữa, Tỳ Phương, Quỷ Xa, Cửu Anh đã đi theo Côn Bằng, phân tích kỹ lưỡng, Tam Đại Yêu Thần này, Tỳ Phương và Quỷ Xa đều không phải loài chim, cảm giác nhận đồng của họ đối với ta, hẳn là vượt qua tên quái thai nửa cá nửa chim Côn Bằng kia." Đế Tuấn cười nói: "Cho nên, Tỳ Phương và Quỷ Xa, ta hẳn là có thể tranh thủ kéo về được!" "Ha ha, đại huynh nói cực kỳ đúng!" Thái Nhất cười nói.

"Cuối cùng, hiệp nghị bí mật giữa Huyền Quy và Côn Bằng, ta thấy cũng có vấn đề!

Toàn bộ Hồng Hoang đều biết, Côn Bằng ngày xưa và Huyền Quy, ở Bắc Hải, vốn nước lửa không dung, tranh đấu rất ác liệt, làm sao có thể Côn Bằng gia nhập Yêu Tộc xong, hai bên lại hòa hảo được?

Huyền Quy gan không lớn, rụt rè không tiến tới, cho dù Côn Bằng

có đi tìm, cũng không nhất định sẽ vì lợi ích mà Côn Bằng hứa hẹn, mạo hiểm làm địch với Yêu Tộc." Thái Nhất liên tục gật đầu, cười lớn nói: "Đại huynh phân tích đúng, đều do ta nghi thần nghi quỷ, nghĩ quá nhiều.

Lại nữa, một con chim tạp chủng như Côn Bằng, làm sao có thể đối đầu với hai huynh đệ ta?

Huống chi, bản mệnh linh hồn của hắn, còn nằm trong Chiêu Yêu Phiên đấy!

Thôi được rồi, đại huynh, ta không làm phiền nữa, ta đi sắp xếp đây." "Được!" Đế Tuấn mỉm cười gật đầu, nhìn Thái Nhất rời đi, sắc mặt hắn trong nháy mắt đại biến, tràn đầy phẫn nộ và kinh khủng!

"Nhị đệ, xin lỗi ngươi rồi, vì để an ủi quân tâm, ta chỉ có thể lừa dối ngươi một chút!

Những chuyện này, nếu chỉ xảy ra một chuyện, những lý do ta bịa đặt, đều có thể hợp lý, đều có khả năng xảy ra.

Nhưng!

Lại có quá nhiều chuyện đồng thời xảy ra, vậy thì nhất định đã có vấn đề rồi!

Con chim tạp chủng Côn Bằng già này, quả nhiên có chút thủ đoạn!

Yêu Sư Yêu Sư!

Hừ, chẳng lẽ, hắn thật sự muốn giẫm đạp lên hai huynh đệ ta, làm Yêu Sư của Yêu Tộc!?" Nghĩ vậy, Đế Tuấn để lại một cọng lông vũ, hóa thành hóa thân, tiến vào đại trận bế quan, còn bản thể của hắn, trong nháy mắt rời khỏi Yêu Thần Điện, lặng lẽ phá vỡ hư không, bay về phía Bất Chu Sơn!

“Hy vọng lời đồn đều là thật, vị tiền bối kia, thật sự có năng lực chỉ điểm thành Thánh!

Nếu thực sự như vậy, vậy thì xin ngài làm Yêu Sư!

Cho dù, làm Yêu Sư thực sự, hai huynh đệ ta làm cấp dưới cũng được, ít nhất không thể để con chim tạp chủng Côn Bằng kia cưỡi lên đầu ta!” “Sưu!” Đế Tuấn rời khỏi hư không, xuất hiện bên cạnh Bất Chu Sơn, bay về phía đỉnh núi.

“Oanh!” Đế Tuấn vừa mới lăng không bay lên, còn chưa kịp bay khỏi chân núi Bất Chu Sơn, thậm chí vừa mới bước chân, đột nhiên cảm thấy một luồng lực cực lớn truyền đến, tựa như Bất Chu Sơn trấn áp xuống, ầm ầm giáng hắn xuống đất!

Hắn bị ép hiện nguyên hình, một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ, nằm bẹp trên mặt đất, vừa kinh vừa giận không thôi.

“To gan!

Chương 63

Con chim sẻ nhỏ từ đâu ra, dám tự tiện xông vào Bất Chu Sơn!" Đế Tuấn ngẩn người, ban đầu, hắn cho rằng Tổ Vu đã lén lút ra tay, không ít Tổ Vu đồng thời xuất thủ.

Nhưng, nghe thấy âm thanh đó, hắn lập tức ngây người.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bóng người màu vàng kim nhạt lướt xuống, tay cầm một cái hồ lô, Hỗn Độn Chi Khí phun trào ra, tản mát khí tức nặng nề.

"Đông Vương Công!

Hỗn Độn Hồ Lô!" Đế Tuấn đại kinh, bởi vì quá bất ngờ, hắn lại ở đây?

Chẳng lẽ, hắn cũng cầu xin vị tiền bối kia ban Pháp thành Thánh sao?

Lại nữa, cái hồ lô kia khủng bố, có khí tức tương đồng với Chiêu Yêu Phiên do Nữ Oa Thánh Nhân ban tặng ngày xưa. ...

Không đúng!

Ta đã điên rồi sao!

Nhưng Đế Hoàng của Yêu Tộc, thống lĩnh ức vạn Yêu Tộc, uy chấn Hồng Hoang, há có thể để Đông Vương Công, một tu sĩ cô đơn mà sỉ nhục?

"Hỗn trướng!

To gan lớn mật, dám động thủ với bản hoàng!" Đế Tuấn gầm lên giận dữ, Kim Ô Thần Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa trên người hắn hừng hực cháy, ngưng tụ thành từng con Kim Ô nhỏ, vỗ cánh dài vạn

trượng, che trời lấp đất, xung kích về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công không đỡ chiêu, thôi động Hỗn Độn Hồ Lô, kích hoạt không gian Hỗn Độn bên trong, điên cuồng hút lấy từng con Kim Ô.

"Hừ!

Dám động thủ dưới Bất Chu Sơn, kẻ cuối cùng dám động thủ, tên là Nguyên Thủy, Thông Thiên, đã bị ta đánh cho một trận!" La Hầu hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt lao xuống núi, nhưng lại bị một bóng người cản lại.

"Tiểu Kim, làm gì vậy?" La Hầu cau mày.

"Tiểu Kim cái gì?

Gọi Long Ca!" Long Vương từ Kim Nê Thu hóa thành nguyên hình, có chút bất mãn nói.

"Lần trước Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng bị đánh rồi, đó là hai vị Thánh Nhân đã chứng đạo hiện nay, đủ rồi chứ?

Lần này, chỉ là một con chim sẻ nhỏ không hiểu chuyện, nên để ta!

Tiểu Đông a, ngươi cũng mau đi đi, tên gia hỏa này giao cho ta là được rồi, cây ăn quả của Chủ nhân cần được vun trồng mà." Đông Vương Công dễ dàng thu tất cả Thần Hỏa vào Hỗn Độn Hồ Lô, chắp tay nói: "Vậy hai vị tiền bối, vãn bối xin đi trước.

Con chim sẻ không biết kính sợ Thánh Sư tiền bối này, giao cho hai vị tiền bối vậy." Nghe La Hầu, Long Vương và Đông Vương Công từng câu từng lời đối thoại, Đế Tuấn càng thêm kinh ngạc và giận dữ, bọn họ quả thực quá không coi hắn ra gì rồi.

Hắn không nhịn được muốn kích hoạt Hà Đồ Lạc Thư, đại chiến một trận, giải tỏa cơn thịnh nộ.

Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh khó khăn của Yêu Tộc, hắn lại cố kìm nén lửa giận, trầm giọng nói: "Hai vị hiểu lầm rồi, bản hoàng là Yêu Hoàng, chứ không phải tiểu ma tước, hôm nay đến cầu kiến Thánh Sư tiền bối, xin ban Pháp thành Thánh, không hề có ý ngạo mạn." "Ngươi thông minh cái gì chứ, chim sẻ mũi cắm lông gà, mạo xưng Long Tộc à?" Long Vương khinh thường nói, "Dựa vào cái bản mặt của ngươi, cùng với cái thói miệng nói vâng dạ mà lòng không phục của ngươi, Chủ nhân mà ban cho ngươi nửa chữ thôi, bản long này về sau sẽ làm cá chạch!" Đế Tuấn từ từ đứng dậy, thân thể dần dần bành trướng, khí tức khủng bố phóng thích: "Hai vị, hôm nay bản hoàng nhất định phải gặp Thánh Sư, chỉ cần Thánh Sư hơi chỉ điểm, bản hoàng nhất định thành Thánh!

Có thêm một đệ tử Thánh Nhân, Thánh Sư nhất định cũng sẽ vui lòng thôi.

Huống chi, Thánh Sư cũng không nói không gặp ta, hai tên canh cổng các ngươi, đừng có trước mặt bản hoàng mà giả vờ hổ uy, cầm lông gà làm lệnh tiễn!

Kẻ khác sợ, bản hoàng thì không sợ!" Đế Tuấn phóng thích toàn bộ khí tức, khí vận Yêu Tộc gia trì lên thân hắn, gần như vượt qua cực hạn Chuẩn Thánh, đạt tới cảnh giới vô địch thực sự dưới Thánh Nhân!

"Đừng quên, hiện tại không phải thời kỳ Long Hán Lượng Kiếp, hiện tại là thời đại của Yêu Tộc ta!

Bản hoàng, chính là Hoàng của Yêu Tộc!" Long Vương co rụt thân thể lại, cuộn thành một cục tròn, hai móng ôm chặt lấy thân thể, kinh hô: "A!

Ta sợ quá nha, Đại Nhân Yêu Hoàng muốn đánh ta rồi, trái tim bé bỏng của người ta sợ đến thình thịch đập a!" La Hầu cách xa Long

Vương mấy bước, không vui nhìn hắn, vô ngữ nói: "Đủ rồi, ghê tởm tên chim sẻ kia cũng không cần phải như vậy, còn ghê tởm hơn cả biến thành giun đất." "Là các ngươi ép bản hoàng phải ra tay!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng, Hà Đồ Lạc Thư lơ lửng trên đỉnh đầu, vô số tinh quang bao phủ toàn thân, công thủ hợp nhất.

Trong tay thanh bạch sắc quang mang lóe lên, Chiêu Yêu Phiên bay ra, bao trùm về phía Long Vương!

Theo hắn thấy, Long Vương tuy không phải Yêu Tộc, nhưng chỉ cần không phải Thần Thai Tiên Thiên Thánh và Nhân Tộc, Chiêu Yêu Phiên đối với hắn cũng có hiệu quả tương tự!

Long Vương "a a" cười một tiếng, lắc đầu nói: "Ai, hài tử ngốc, để Long Vương gia gia dạy cho ngươi đạo lý làm người đi." Vừa nói, hắn trực tiếp xông về phía Chiêu Yêu Phiên, luồng thanh bạch chi quang nồng đậm đó, đối với hắn lại hoàn toàn vô dụng, trong nháy mắt lướt qua, Long Trảo vươn ra, vồ một cái về phía mặt Đế Tuấn.

"Gì?!" Đế Tuấn đại kinh, chẳng lẽ, Chiêu Yêu Phiên vô vãng bất lợi lại thật sự có vấn đề rồi sao?

Chương 64

Vì trước đó thu lấy bản mệnh linh hồn của Côn Bằng, đã biến mất rồi, đối với Long Vương, càng không hề có tác dụng!

Đáng chết!

Cầu người không bằng cầu mình, Pháp Bảo cộng sinh, mới là lợi hại nhất!

Móng vuốt Kim Ô của Đế Tuấn lấp lánh tinh thần quang mang, tựa như từng dòng tinh hà, vồ về phía Long Trảo.

"Oanh long!" Lực xung kích có thể trực tiếp khiến Bất Chu Sơn chấn động kịch liệt, lại bị một luồng lực lượng thần bí trong nháy mắt nuốt chửng, căn bản không thể gây thương tổn.

"Ha ha, lần đầu tiên có người dưới Bất Chu Sơn, ra tay đánh nhau với Đại Hoàng, Đế Tuấn, lá gan của ngươi quả thực không nhỏ!" Trong tiểu sơn cốc, Trần Vũ cười ha ha nói.

Dưới Bất Chu Sơn, Long Vương la hét ầm ĩ, tiếng rồng ngâm trận trận, cùng với Đế Tuấn bùng phát một trận đại chiến khủng bố.

Long Vương vốn cực kỳ cường đại, sau khi thoát khốn, lại đi theo Trần Vũ rất lâu, thực lực lại một lần nữa thăng tiến, tuy không phải Thánh Nhân, nhưng cũng đã vượt qua cực hạn Chuẩn Thánh, cường đại vô cùng.

Đế Tuấn, đồng dạng có căn cơ cường đại, tu vi hùng hậu, lúc này lại được khí vận Yêu Tộc gia trì, thực lực lại một lần nữa bạo tăng.

Hai đại cường giả, chiến đấu khó phân thắng bại.

Long trảo và Kim Ô trảo vồ lẫn nhau, mũi kim đối đầu gai lúa, cánh và đuôi rồng va chạm, răng rồng già và mỏ quặp cắn xé.

Lực xung kích cường đại liên tục không ngừng, tạo thành vô tận Hỗn Độn Chi Khí tràn ngập.

Trong lực hủy diệt khủng bố, những mảnh vụn Pháp Tắc bắt đầu ngưng tụ lại, sinh ra từng tiểu vũ trụ chết chóc, vừa sinh ra lại bị hủy diệt, đều bùng phát ra lực xung kích càng thêm khủng bố.

Trần Vũ liếc mắt hai cái, nói với Tổ Kỳ Lân: "Đi nói cho Kim Nê Thu, náo loạn đủ lâu rồi, đủ rồi, nếu còn gây sự lãng phí thời gian, vậy thì lại đánh nhau một Hội Nguyên đi." "!" Tổ Kỳ Lân hắc hắc cười gian, lao xuống Bất Chu Sơn, từ xa đã bắt đầu gào lớn: "Kim Nê Thu, náo loạn đủ chưa?

Chủ nhân đã nhìn phát chán rồi, nếu còn náo loạn nữa, sẽ tiếp tục đánh nhau một Hội Nguyên đấy!" "Hít!" Long Vương hít ngược một hơi khí lạnh, một Hội Nguyên là khoảng mười ba vạn năm, cho dù là cường giả vượt qua đỉnh phong Thánh Nhân, cũng không thể liên tục chiến đấu lâu đến vậy.

Hắn vội vàng nói: "Chủ nhân tha mạng, Tiểu Kim biết lỗi rồi, làm thịt hắn thôi!" La Hầu cười lạnh nói: "Đừng ngốc, Chủ nhân đâu có bảo ngươi làm thịt hắn.

Hơn nữa, con chim sẻ đó gây sự lâu như vậy, lại kiêu căng đến thế, sao có thể để hắn chết một cách dễ dàng?

Bắt hắn lên, để Chủ nhân xử lý mới đúng." "Ngươi coi bản hoàng là đã chết rồi sao?" Đế Tuấn thấy mấy đại cường giả lại bàn bạc, hoàn toàn không coi hắn ra gì, càng thêm giận dữ bùng nổ, Kim Ô Thần Hỏa trên người hắn hừng hực cháy, gần như mất đi thực chất, trở thành một con hỏa điểu bốc cháy từ trong ra ngoài.

"Ngươi coi bản tổ là con cá chạch thật sao?!" Đế Tuấn phát nộ, Long Vương lại còn phẫn nộ hơn hắn, trong thế giới hiện nay, Chủ nhân mới là chí cao vô thượng, bất kể chuyện gì, đều không thể sánh

bằng một tia bất mãn của Chủ nhân!

Hiện giờ, chỉ là con Kim Ô chết tiệt này, đã khiến Chủ nhân có một chút bất mãn rồi, đây là đại sự còn khủng bố hơn cả việc Thánh Nhân vẫn lạc!

"A a a!

Bản tổ muốn nhổ hết lông chim của ngươi!

Đập gãy hết xương cốt của ngươi!

Tiểu tiện toàn bộ ngọn lửa của ngươi!" Long Vương ngửa mặt lên trời gào thét, trực tiếp phun ra Long Châu, bắn về phía Đế Tuấn!

"Long Châu! ...

Tên điên này!" Đế Tuấn kinh hãi kêu lên.

Long Vương điên rồi sao, đột nhiên lại muốn liều mạng, Long Châu của Long Tộc, tương đương với Yêu Đan của Yêu Tộc, là thứ mạnh nhất, nhưng cũng nguy hiểm nhất, chỉ cần hơi tổn thương, đó là hậu quả còn đáng sợ hơn cả hồn phi phách tán!

Cho dù có lấy ra, cũng sẽ khiến hắn chịu không ít trọng thương, giống như người phàm bẻ gãy xương tay để dùng làm vũ khí vậy, thật điên cuồng.

Long Vương toàn thân bốc cháy ngọn lửa huyết sắc, khí huyết của hắn đang thiêu đốt!

"Phanh phanh phanh!" Đột nhiên, trên thân hắn hiện ra từng đạo phù văn kim sắc, tựa như những xiềng xích vây quanh hắn, lúc này dưới sự thiêu đốt của khí huyết, năng lượng khủng bố, trực tiếp chấn vỡ xiềng xích phù văn, khiến khí tức của Long Vương, từng bước từng bước tăng vọt!

"A!

Chứng đạo thành Thánh!" Đế Tuấn đã ngây người, chẳng lẽ hắn đang chiến đấu với một vị Long Thánh bị phong ấn sao!?

Chạy!

Phản ứng đầu tiên của Đế Tuấn là, thân thể mãnh liệt nổ tung, hóa thành vô số lông vũ vàng kim, thiêu đốt Thái Dương Chân Hỏa và Kim Ô Thần Hỏa, không ngừng khuếch tán về tứ diện bát phương.

Chương 65

"Chạy sao?

Muộn rồi!" Long Vương gào thét một tiếng, Long Châu như ức vạn mặt trời rực lửa đồng thời bùng nổ, vô tận quang mang bạo phát, như thủy triều tinh hải cuồn cuộn, trong nháy mắt nhấn chìm lông vũ vàng kim và Thần Hỏa đầy trời.

"A!" Tiếng thảm thiết của Đế Tuấn truyền ra, tất cả lông vũ ngưng tụ lại, một mảnh đen sì, Thần Hỏa dập tắt, chỉ còn lại một con "gà hoa" bị nướng cháy, thảm thiết kêu la kinh khủng trên không trung.

"Hừ!

Nếu không động chân cách, ngươi thật sự coi bản tổ là con cá chạch sao, khi bản tổ xưng bá Hồng Hoang, ngươi chỉ là một con gà con!" Long Vương dùng móng vuốt túm lấy Đế Tuấn, thịnh khí lăng nhân đạo.

"Mau đi quỳ bái Chủ nhân, thỉnh tội cầu phạt đi!" Nói xong, Long Vương vung đuôi một cái, trong nháy mắt biến mất.

Tổ Kỳ Lân bĩu môi, lắc đầu với La Hầu nói: "Gia hỏa đó, cũng thật là liều mạng, đã phá hủy ba tầng phong ấn rồi, bây giờ e rằng ruột gan đều hối hận rồi." La Hầu cũng cười nói: "Hắc hắc, Chủ nhân đã sớm nói rồi, phong ấn toàn bộ phá trừ, ta nếu thực lực toàn bộ bạo lộ, nhất định phải rời đi, xem ra, Long Vương cách ngày rời đi không còn xa nữa rồi.

Đánh nhau cũng phải kiểm soát cho tốt, con rồng ngu xuẩn đó quả thực quá ngốc, rời đi rồi bất kể đi đâu, cũng không bằng đi theo Chủ nhân a." Tổ Kỳ Lân gật đầu nói, rất nhanh, sắc mặt hắn hơi đổi, trong

mắt lóe lên quang mang, cười lạnh nói: "A a, hai gia hỏa này thật đúng là tương sinh tương khắc a, một kẻ xuất hiện, kẻ kia cũng xuất hiện rồi." La Hầu cũng nhướn mày, nhìn về phía đỉnh Bất Chu Sơn cao vời vợi, trong mắt chiến ý bùng phát, nói: "Lần này, để ta!" "Không, là ta!" Tổ Kỳ Lân lắc đầu nói, "Phải đề phòng các cường giả Vu Yêu hai tộc khác đến trước, sự yên tĩnh của Chủ nhân, không thể để những gia hỏa này phá vỡ." Ma Khí trong mắt La Hầu dâng trào, lạnh lùng nói: "Thôi được, ta không giết người!

Nhưng muỗi bọ ruồi nhặng quá nhiều rồi, hai gia hỏa đó, nhất định phải cho một bài học sâu sắc, cho dù không chết, cũng phải lột một tầng da!

Đi!" Đế Giang xuất sơn!

Vừa xuất sơn, trực chỉ tiểu sơn cốc!

Yêu Hoàng Đế Tuấn, cùng với tộc trưởng Vu Tộc Đế Giang, là đối thủ số mệnh.

Về phương diện này, Thiên Đạo trong cõi u minh đều sẽ dẫn dắt.

Trước đó, sau Vu Yêu chi chiến, bọn họ gần như đồng thời bế quan, chuẩn bị phá phủ trầm chu (phá bỏ nồi thuyền, quyết tử chiến đấu) để xung kích đại quan thành Thánh, lúc này, cũng gần như đồng thời xuất quan.

"Bất Chu Sơn của Vu Tộc ta, lại ẩn giấu mấy vị cường giả thần bí như vậy, hừ!" Đế Giang nổi nóng, cảm thấy một loại sỉ nhục.

"Con chim dã ở Yêu Tộc kia, đã đánh đến cửa nhà Vu Tộc ta rồi, thật đúng là không có lý lẽ gì cả!" Pháp Tắc Không Gian lay động từng trận gợn sóng, Đế Giang nhanh chóng vượt qua vô tận khoảng cách, từ đỉnh núi lao xuống.

"Chủ nhân, tuy Vu Yêu hai tộc đều ngu ngốc, nhưng ta cảm thấy,

cũng không đến mức ngu xuẩn như vậy chứ?

Chủ nhân tuy chưa triệt để bộc lộ, nhưng chỉ cần không phải kẻ ngốc, hẳn đều biết Chủ nhân cường đại và thâm bất khả trắc chứ?" Sau lưng Trần Vũ, Nguyên Phượng không hề có vẻ phẫn nộ như Tổ Kỳ Lân, nhẹ giọng hỏi.

"A a, đương nhiên, nếu thực sự ngu xuẩn như vậy, Vu Yêu hai tộc, cũng không thể đi đến bước ngày nay." Nguyên Phượng gật đầu nói: "Quả thực như vậy, Vu Yêu hai tộc, tuy hiện nay không bằng Long Phượng Kỳ Lân ba tộc ngày xưa của ta, nhưng ta có dự cảm, nếu thực sự phát triển đến đỉnh phong, sẽ vượt qua ba đại tộc của ta!" "Cũng gần đúng thôi." Trần Vũ nói, sau đó mỉm cười thản nhiên, "Bị mông tế tâm trí rồi." "Mông tế tâm trí!

Khôi lỗi!" Nguyên Phượng kinh ngạc nói.

Trần Vũ lắc đầu: "Điều đó thì không đến mức, triệt để mông tế tâm trí của hai đại Chuẩn Thánh đỉnh phong, tộc trưởng, coi họ như khôi lỗi để thao túng, không phải là chuyện dễ dàng như vậy, phải trả cái giá quá lớn.

Hơn nữa, cũng quá rõ ràng, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của ta.

Cho nên, hai kẻ đó bị dẫn dắt, bị dắt mũi, và bị phóng đại sự bất mãn đối với ta.

Chỉ là quân cờ, người chơi cờ phía sau bất mãn với ta thôi." Nguyên Phượng tú mi khẽ nhíu, thần sắc lạnh băng sát ý ngưng tụ.

Trần Vũ vội vàng vỗ vỗ tay nàng, nói: "Có thể đừng kích động không, là chuyện của ta.

Từ bây giờ, cuối cùng cũng có chuyện khiến ta cảm thấy, thực sự có ý nghĩa rồi." Khí chất lạnh băng vạn năm của Nguyên Phượng trong nháy mắt hóa thành gió xuân, nhẹ giọng hỏi: "Chủ nhân, vậy Đế

Giang và Đế Tuấn thì sao?" "Chẳng qua là hai con cờ, đánh cho một trận là được rồi, không cần quá để ý!" "Vâng!

Chủ nhân!" Nguyên Phượng hỏi.

Vừa lúc đó, Tổ Kỳ Lân lao lên trời, trực tiếp vồ lấy Tổ Kỳ Lân phía trên, Nguyên Phượng truyền âm cho Tổ Kỳ Lân, trong nháy mắt khiến chiến ý của Tổ Kỳ Lân càng thêm cao vút vài phần.

"Đồ lợn ngu xuẩn!

Ăn một cú đá của Tổ gia gia đây!" Hình dáng Đế Giang, giống như một con heo có cánh, không có đầu, trông có chút quái dị.

Nhưng, thân là thủ lĩnh của Thập Nhị Tổ Vu, nhục thân của hắn có thể coi là cường giả số một Hồng Hoang!

Lại nữa, hắn nắm giữ lực lượng Pháp Tắc Không Gian xếp thứ ba, cộng thêm tính cách Tổ Vu vốn hiếu chiến, về sức chiến đấu, Đế Giang còn trên cả Đế Tuấn!

"Nhìn đi, đừng nói, ngay cả Đế Giang mạnh hơn ngươi, cũng chỉ là một quả bóng thịt chịu đòn thôi!

Dựa vào đâu, dám vô lễ với Chủ nhân của ta?

Trước tiên hãy vượt qua cửa ải của ta đã!" Long Vương dẫn theo Đế Tuấn, cũng bay lơ lửng giữa lưng chừng núi, nhìn trận chiến trên bầu trời.

Chương 66

Lần này, Tổ Kỳ Lân hiển hóa ra bản thể, còn to lớn hơn, đôi mắt như mặt trời rực lửa, vảy vóc sánh ngang đại lục, thân thể như tinh hà.

"Trên Bất Chu Sơn của ta, dám phóng tứ như vậy!

Cũng tốt, để ta xem Bách Thú Đế Hoàng trên lục địa ngày xưa, rốt cuộc có mấy phần thủ đoạn!" Đế Giang bạo hống một tiếng, hình thể vốn to lớn của hắn, cũng từng bước từng bước bạo tăng.

Cuối cùng, hai con cự thú tinh không trên Bất Chu Sơn, triển khai chiến đấu tay không kịch liệt, móng vuốt, răng nanh, móng guốc, cánh, đuôi, đầu lâu, mọi bộ phận trên cơ thể, đều có thể bùng phát sức mạnh khủng bố vô cùng.

Bên ngoài tiểu sơn cốc, Đế Tuấn nhìn mà ngây người.

Bởi vì, Đế Giang với nhục thân khủng bố, từ đầu đến cuối, đều bị Tổ Kỳ Lân áp chế!

Trên người Tổ Kỳ Lân, cũng đã phá vỡ ba tầng phù văn phong ấn!

"Chỉ mới giải phóng ba tầng cấm cố phong ấn, thực lực đã bạo tăng nhiều đến vậy, nếu thật sự toàn lực ứng phó, vậy thì sẽ mạnh đến mức độ nào?

Vị Thánh Sư kia, trước đây ta cứ nghĩ, chỉ là loại người chỉ có kiến thức siêu phàm, chỉ biết chỉ điểm người khác.

Bây giờ xem ra, là một cường giả tồn tại thực lực và nhãn kiến song song!

Nếu không, tuyệt đối không thể khiến những cường giả đỉnh cấp của lượng kiếp trước này cam tâm tình nguyện đi theo!" Đế Tuấn

trong lòng nhanh chóng suy nghĩ, cảm thấy bị Long Vương đánh cho một trận, tư duy cũng trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, cái kiểu xuất kích bằng man lực trước đây, và cái suy nghĩ "làm gì đó" cũng biến mất.

"Oanh long!" Đúng lúc đó, Đế Giang trên bầu trời, biển Pháp Tắc Không Gian xung quanh thân thể hắn, trực tiếp bị Pháp Tắc Đại Địa của Tổ Kỳ Lân nuốt chửng, bốc hơi, sau đó thân thể bị Tổ Kỳ Lân một đầu đánh bay, móng guốc khổng lồ giáng xuống không thương tiếc.

Đế Giang từ trên trời giáng xuống, trên không trung va phá không gian, rơi vào hư không, sau đó lại va phá hư không, trở lại không gian Hồng Hoang.

Luân phiên xuyên qua giữa hư không và không gian Hồng Hoang, thật kỳ diệu.

Nhưng, sức mạnh không gian khủng bố không ngừng cắt xé, Đế Giang bị thương cũng có chút không chịu nổi, vết thương trên người không ngừng xuất hiện, máu tươi đầm đìa.

"Phanh!" Cuối cùng, Đế Giang ầm ầm rơi xuống Bất Chu Sơn, nhưng lại không gây ra động tĩnh nào.

Bởi vì, Thí Thần Thương của La Hầu cắm vào trong đá núi, Ma Khí cuồn cuộn tiến vào chỗ Đế Giang rơi xuống, khiến đá núi gần như ngưng tụ thành Ma Binh, cứng rắn đến cực điểm, Bất Chu Sơn không hề bị phá hoại.

Đế Giang, thì bị đánh đến nửa sống nửa chết, xương gãy gân đứt.

"A a, hai con lừa bướng bỉnh, bây giờ, có thể nói chuyện đàng hoàng chưa?" Long Vương lắc đầu nói, túm lấy Đế Tuấn, dẫn đầu bước vào sơn cốc.

"Đi không, hay để ta túm lấy ngươi đi?" Tổ Kỳ Lân nhìn Đế

Giang, lạnh lùng nói.

Đế Giang khó khăn bò dậy.

Tổ Kỳ Lân cũng hơi ngẩn người, sau đó trong lòng cảm khái, Tổ Vu a Tổ Vu, Đế Giang luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến đỉnh phong Bát Chuyển, nhục thân quả thực thái cường đại liễu.

Lúc này, Đế Giang toàn thân đầy vết thương, những vết thương khủng bố như đại hạp cốc, máu tươi như thủy triều, phun trào như thác nước, "hoa lạp lạp" xối xuống đá Bất Chu Sơn.

Nhưng, chỉ trong vài hơi thở, vết thương của Đế Giang nhanh chóng khép lại, ngay cả máu tươi phun ra, không chỉ nhanh chóng ngừng lại, mà máu tươi còn chảy ngược vào, một lần nữa quán nhập vào cơ thể hắn!

Lắc lắc cái đầu choáng váng, Đế Giang hoàn hồn.

Cũng giống như Đế Tuấn, hắn cũng trong nháy mắt thông suốt nhiều điều, cảm thấy cách suy nghĩ trước đây của mình quả thực ngu xuẩn và đáng cười, sao có thể như vậy?

"Ta đi." Đế Giang trầm giọng nói, nhìn Đế Tuấn.

Lần đầu tiên trong trời đất hoang sơ, hai kẻ đối đầu sinh tử, lại cảm thấy đối thủ không đáng ghét đến vậy, thậm chí còn có cảm giác đồng bệnh tương liên.

Khi vừa tiến vào sơn cốc, nhìn thấy, trong sơn cốc, trên một chiếc ghế gỗ bình thường, một người đang nằm trên ghế gỗ, nhắm mắt dưỡng thần.

Phía sau là một tuyệt mỹ nữ tử, đang nhẹ nhàng lay động chiếc ghế gỗ.

Dường như bên ngoài trời long đất lở, cũng không ảnh hưởng đến

sự an bình bên trong.

Vị tuyệt mỹ nữ tử đó, với nhãn lực của Đế Giang, hắn một cái đã nhìn ra, đó chính là Nguyên Phượng ngày xưa thậm chí còn áp chế Tổ Kỳ Lân một đầu, tranh phong với Long Vương!

Lúc này, lại làm một thị nữ tầm thường nhất, tận tâm tận lực hầu hạ thanh niên kia.

Thanh niên đó, Đế Giang và Đế Tuấn nhìn thật lâu, rồi nhìn nhau, đều thấy sự khó hiểu trong mắt đối phương.

Thanh niên này, quả thực quá đỗi bình thường, giống như Nhân Tộc thường xuyên bị hai tộc ức hiếp ở ngoài Hồng Hoang đại lục, không hề có chút tu vi nào.

Chương 67

Trong Nhân Tộc gọi là gì?

À, phàm nhân!

Người bình thường nhất, quyền cước không đến trăm cân sức mạnh, không bằng đứa trẻ yếu nhất trong tộc.

Tuổi thọ cũng chỉ trăm năm, cả đời nhiều bệnh tật.

Hai đại cường giả đều không hiểu, Nữ Oa vì sao lại sáng tạo ra một chủng tộc yếu ớt như vậy?

Rồi mượn đó mà thành Thánh!

"Đừng có ngây ra đó nữa, quỳ xuống khấu đầu bồi tội đi!" Long Vương một tay ném Đế Tuấn đang trầm tư xuống khỏi móng vuốt, hung ác nói.

"Ngươi cũng vậy!" Tổ Kỳ Lân nhìn Đế Giang, ánh mắt cũng không mấy thiện cảm nói.

La Hầu đứng một bên, im lặng không nói, chỉ không ngừng dùng tay vuốt ve Thí Thần Thương, dùng ngón tay cạo vào đầu thương, cảm nhận sự sắc bén.

"Hừ!" Đế Giang và Đế Tuấn, khẽ hừ một tiếng, tuy không còn cuồng vọng như trước, nhưng cũng có chút kiêu ngạo của mình.

Thấy La Hầu và các cường giả khác sắp ra tay, Trần Vũ mỉm cười thản nhiên nói: "Không sao, sự cung kính cưỡng ép ta không cần, huống chi, trước đó các ngươi, chẳng qua chỉ là hai con cờ bị lầm đường thôi." Thần sắc Đế Tuấn nghiêm nghị, vội vàng chắp tay nói: "Thánh Sư tiền bối, trước đó vãn bối quả thực đã đắc tội nhiều, xin người lượng thứ.

Nhưng, Thánh Sư nói bị lầm đường, ý tứ là sao?" "Đúng!

Yêm cũng vậy!" Đế Giang nói ngắn gọn.

Trần Vũ mỉm cười thản nhiên, nói: "Giống như các ngươi vậy, có người dẫn dụ, làm lầm đường suy nghĩ, lợi dụng các ngươi làm quân cờ, chẳng qua là gây cho ta chút phiền phức nhỏ thôi." "Chủ nhân, ai vậy?" La Hầu vội vàng hỏi, sát ý bùng lên.

"Kẻ hận ta, vong ân phụ nghĩa, lại có năng lực làm lầm đường hai vị tộc trưởng Chuẩn Thánh đỉnh phong, cả Hồng Hoang, có thể tìm ra được mấy kẻ?" "Thì ra là hai tên bạch nhãn lang!" Ba đại cường giả, cùng với Nguyên Phượng đang xoa bóp vai cho Trần Vũ, đều có xung động muốn triệt để phá vỡ phong ấn cấm cố, đi cùng Tây Phương Nhị Thánh tàn sát một trận.

"Hai vị Thánh Nhân đó, đừng vì mấy chuyện vặt vãnh này mà làm loạn mất chừng mực." Trần Vũ cảnh cáo.

"Vâng!

Chủ nhân!" Long Vương hóa thành Kim Nê Thu nhỏ, nhảy vào trong hồ sâu.

La Hầu biến thành mèo đen, Tổ Kỳ Lân hóa thành chó vàng lớn, vây quanh ngồi bên cạnh Trần Vũ.

Đế Tuấn và Đế Giang nhìn mà ngây người.

"Thánh Sư tiền bối, yêm là Tổ Vu tính tình thẳng thắn, yêm bây giờ triệt để phục khí rồi." Đế Giang trầm giọng nói, hóa thành một cái thớt lớn không đầu, quyền phải đấm vào ngực, cung kính cúi lưng hành lễ với Trần Vũ.

"Công pháp người truyền cho tiểu muội trước đây, yêm cũng không truy cứu nữa.

Yêm cũng cảm thấy, Vu Tộc cần một số thay đổi, triệt để phá vỡ gông xiềng bẩm sinh của Vu Tộc, như vậy mới có thể phá vỡ bình cảnh thành Thánh!" "Thánh Sư đại nhân truyền công pháp cho Hậu Thổ, lại truy cứu trách nhiệm trước đây sao?" Đế Tuấn mắng một tiếng, sau đó cũng cung kính hành lễ với Trần Vũ, "Thánh Sư đại nhân, xin người truyền thụ cho vãn bối đi!

Truyền cho loại bóng thịt tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản như Tổ Vu, thật sự lãng phí!

Vãn bối, thì có thể vì người mà phát dương quang đại!" Đế Giang cũng không còn vẻ kiêu ngạo cố chấp của Tổ Vu, vội vàng nói: "Thánh Sư đại nhân, người không chỉ truyền thụ công pháp cho tiểu muội của yêm, mà còn mang cả trái tim của nàng đi rồi, khiến nàng triệt để cam tâm tình nguyện đi theo người.

Người không muốn gặp yêm, yêm biết, nhưng, người có thể nào nhìn mặt tiểu muội của yêm, chỉ điểm yêm Pháp thành Thánh không?" Thấy Đế Giang như vậy, tất cả các cường giả đều trợn mắt há mồm.

Chưa nói đến lý do gượng ép, cái cớ và ngữ khí không biết xấu hổ đó, một vị Tổ Vu không sợ trời không sợ đất, ngay cả Thánh Nhân cũng dám đánh một trận sao?

Lại là thủ lĩnh Tổ Vu a!

Trần Vũ cũng không nhịn được cười, lắc đầu nói: "Được rồi, ta ban cho ngươi, Pháp thành Thánh của Tổ Vu, có hai cái!" "Hai loại!" Nghe Trần Vũ nói, Đế Giang mừng rỡ khôn xiết.

Sắc mặt Đế Tuấn đại biến, Tổ Vu thành Thánh, hầu như bất khả thi, cũng là tư bản để hai huynh đệ hắn dám suất lĩnh Thập Đại Yêu Thần, cùng Thập Nhị Tổ Vu kháng hành.

Nếu Tổ Vu có thể đột phá thành Thánh, vậy Yêu tộc tuyệt đối sẽ

bị diệt tộc triệt để! "Thánh Sư..." Đế Tuấn vừa mở miệng, liền thấy năm cặp mắt lạnh lẽo đồng thời nhìn chằm chằm hắn. "Chủ nhân nói chuyện, kẻ nào dám vô lễ cố ý cắt ngang, giết không tha!" La Hầu cùng Tứ Đại Cường Giả truyền âm, Đế Giang thì không nói gì, ánh mắt tràn đầy đắc ý.

Trần Vũ không để ý mấy người, tự mình mở miệng nói: "Thứ nhất, tiếp tục tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》, chỉ cần đột phá Cửu Chuyển, thì nhục thân thành Thánh, thực lực cường đại vô cùng!" "Ừm... cái này, ta đều biết, chỉ là, bình cảnh này quá khó phá vỡ!

Chương 68

Thậm chí, ta hoài nghi, căn bản không cách nào phá vỡ được." Đế Giang bất đắc dĩ nói, "Thánh Sư đại nhân, xin ngài nói loại thứ hai." "Loại thứ hai, loại mà Hậu Thổ đang tu hành, không, không thích hợp." Đế Giang đại cấp, vội vàng hỏi: "Thánh Sư đại nhân, vì sao không thích hợp ta a?

Thập Nhị Tổ Vu ta, vốn là một mạch truyền thừa, chỉ cần công pháp thích dụng cho một người trong đó, thì những người còn lại, cũng tất nhiên có thể tu hành được!" Sự lo lắng của Đế Tuấn biến mất, nhìn Đế Giang từ cuồng hỉ trong nháy mắt biến thành sốt ruột, tâm tình liền đại hảo. "Hậu Thổ là Tổ Vu nhỏ tuổi nhất, hấp thu huyết độc lệ khí ít nhất, nên tính khả thi mạnh nhất.

Trước đó ta đã sai La Hầu đi giúp nàng thanh trừ thêm huyết độc.

Cuối cùng, truyền thụ nàng 《Cửu Chuyển Nguyên Công》 tu Nguyên Thần, tu hành Lục Đạo Luân Hồi Đạo Pháp, sẽ được việc gấp bội.

Thế nên, chỉ Hậu Thổ, tất nhiên có thể thành Thánh.

Ngươi thì không được, giờ đã hiểu chưa?" Trần Vũ nói xong, nhìn về phía Đế Giang đang trợn mắt há mồm. "...Thật, thật sao?

Có thể thanh trừ huyết độc?

Lại có 《Cửu Chuyển Nguyên Công》?

Lại có thể chứng đạo Lục Đạo Luân Hồi Công Pháp?" Đế Giang chấn kinh, nhanh chóng biến thành cuồng hỉ, cuối cùng là điên cuồng.

Trần Vũ gật đầu nói: "Ừm, đúng vậy.

Nhưng ngươi, không thích hợp, ta cũng lười dạy.

Sự thật là, có loại thứ ba, trực tiếp bỏ qua mọi quy tắc, khiến ngươi trực tiếp thành Thánh, loại này, ta lại càng lười làm." Nụ cười cuồng hỉ của Đế Giang trong nháy mắt cứng đờ, cảm giác bị sỉ nhục sâu sắc, vô tận phẫn nộ sắp bùng phát, nhưng lại bị hắn toàn lực áp chế, vừa định tiếp tục lấy lòng, thì Trần Vũ đã quay người, nhìn về phía Đế Tuấn. "Thánh Sư đại nhân!" Đế Tuấn đang hả hê thấy người gặp họa, vội vàng cung kính cúi chào. "Yêu tộc thành Thánh chi pháp, cũng có hai ba loại..." Đế Tuấn nghe vậy, hô hấp đều trở nên dồn dập, trừng lớn mắt, đầy mong chờ nhìn Trần Vũ.

Đế Giang một bên, lúc này tâm tình còn tệ hơn Đế Tuấn lúc trước, vốn tưởng sắp có được thành Thánh chi pháp, lại đột nhiên mất đi, mà kẻ tử địch lại sắp có được.

Trần Vũ tiếp tục nói: "...Không, hai ba loại phương pháp đó, cũng có chút phiền phức, thôi.

Ngươi cứ tiếp tục tu luyện 《Yêu Thần Kinh》 đi, có lẽ, có thể phá vỡ bế tắc, chứng đạo thành Thánh đó." Tĩnh lặng!

Lại lần nữa tĩnh lặng!

Đế Tuấn trợn mắt há mồm, lập tức phẫn nộ, phản ứng gần như y hệt Đế Giang trước đó. "A ha ha ha!" Đế Giang lại đột nhiên cười lớn, trong lòng sảng khoái vô cùng.

Một mình thảm, thì khẳng định sẽ phẫn nộ, nhưng có người cũng y như mình, thì trong lòng lập tức cân bằng.

Nếu đối phương còn thảm hơn mình, thì đó là chuyện càng đáng vui mừng.

Đột nhiên, thần sắc Đế Tuấn trở nên vô cùng bình tĩnh, thậm chí trên mặt mang theo một tia ý cười, đối Trần Vũ chắp tay cúi chào, thản nhiên cười nói: "Vậy đã quấy rầy Thánh Sư tiền bối rồi, chứng

đạo thành Thánh, dù sao cũng là việc của văn bối, xin cáo từ." Trong lời nói, khí tức của Đế Tuấn, lại lần nữa trở nên hùng hồn, không những thương thế trước đó toàn bộ khôi phục, thậm chí còn có chút tăng lên!

Hắn xông ra Bất Chu Sơn, hóa thành Kim Ô nguyên hình, đôi cánh vỗ một cái, trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Đế Giang đầu tiên ngẩn người một lát, sau đó cũng hiểu ra, liền trầm giọng nói: "Vậy Thánh Sư tiền bối, văn bối cũng xin cáo từ, lần này văn bối mạo phạm, xin thứ lỗi." Nói xong, Đế Giang cũng hóa thành nguyên hình, phá vỡ hư không rời đi. "Chủ nhân, hắn thông rồi?" Đại Hoàng ngẩng đầu, hỏi Trần Vũ. "Thông được?

Dưới sự kích thích của ta, hắn đột nhiên đưa ra một vài quyết định táo bạo mà thôi." Trần Vũ lắc đầu nói. "Không, là đang tự tìm đường chết!

Thời gian tới, sẽ có chút bận rộn đây." "Tốt quá!" Mấy Đại Cường Giả tinh thần chấn động, mong chờ nói. "Đã như vậy, vậy không thể không đi bước đó!" Giữa hư không, Đế Tuấn nhanh chóng xuyên toa không gian, thần sắc lạnh lẽo, Kim Ô Thần Hỏa vốn nồng nhiệt, cũng như quỷ hỏa mà âm trầm.

Ngay sau đó, hắn lại lắc đầu thở dài: "Ai, vốn dĩ, muốn chờ thêm một chút, dù sao, quả gượng ép sẽ không ngọt.

Đáng tiếc, bọn họ đều muốn bức ta a!" Nhanh chóng, Đế Tuấn vượt qua vô tận không gian, lướt qua nơi hắn ra đời, Thái Dương Tinh do tả nhãn của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, bay về phía Thái Âm Tinh do hữu nhãn hóa thành.

Chương 69

Hai tinh thần này, là lớn nhất trong toàn Hồng Hoang, lớn hơn cả những tinh hà, tinh hải phổ thông, hơn trăm triệu lần so với những tinh cầu bình thường!

Lúc này, trên Thái Âm Tinh, hai thiếu nữ đang đu dây, tiếng cười hì hì ha ha vui tai, khiến cả nhật nguyệt cũng vì thế mà thất sắc. "Hả?

Ai vậy?" Hi Hòa đang đẩy muội muội Thường Hi đu dây, đột nhiên tú mi hơi nhíu lại. "A a, Hi Hòa muội muội, là ta đây, Đế Tuấn ca ca của ngươi." Đế Tuấn từ trên trời giáng xuống, cười nhìn Hi Hòa, trong lòng cảm khái, Hồng Hoang đệ nhất mỹ nhân, quả nhiên danh bất hư truyền! "Lại là ngươi?" Thấy Đế Tuấn xuất hiện, Hi Hòa tú mi hơi nhíu, không những không giãn ra, mà còn nhíu sâu hơn.

Đế Tuấn a a cười nói: "Ta và ngươi đều do tả hữu nhãn của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, là hậu duệ trực hệ chân chính, lại vừa hay một âm một dương, quan hệ lý nên thân cận, ta xem Hi Hòa muội muội nhiều một chút, cũng là lẽ đương nhiên thôi mà." "Ta hiện tại không có thời gian, đi đi." Hi Hòa nói, đi về phía muội muội Thường Hi, kéo tay nàng, muốn rời đi.

Hung quang trong mắt Đế Tuấn lóe lên, trong lòng nộ khí đùng đùng bốc lên, vừa ở Bất Chu Sơn bị đánh đập, bị sỉ nhục đủ kiểu, thật vất vả mới áp chế được lửa giận, vậy mà, lại bị lạnh nhạt!

Không có thời gian?

Không có thời gian sẽ ở đây đu dây sao?

Tìm cái cớ, có thể tìm cái nào đáng tin một chút được không, coi ta là kẻ ngốc mà trêu đùa sao?

Đôi cánh sau lưng Đế Tuấn vù một tiếng xông ra, Kim Ô Thần Hỏa nồng nhiệt cùng Thái Dương Chân Hỏa hùng hùng thiêu đốt, trong nháy mắt chặn đường hai nữ Hi Hòa. "Hi Hòa muội muội, tâm ý của ta, ngươi biết đó, như thần hỏa của ta, phóng khoáng lại nồng nhiệt..." Đế Tuấn cố nén cười nói, thật sự không muốn xé rách mặt, cố gắng lần cuối. "Yêu Hoàng đại nhân, ngài là Hoàng giả Yêu tộc, hậu cung giai lệ hàng vạn, không thiếu ta một người!" Hi Hòa lạnh lùng cười nói, "Nhiệt liệt hỏa của ngài, cứ đi sưởi ấm người khác đi, ta thích thanh tĩnh và lạnh lẽo." Nói xong, Hi Hòa mang theo Thường Hi, thân hình mềm mại nhảy vọt, hóa thành hai đạo thanh quang, bay về phía sâu trong Thái Âm Tinh. "Đứng lại!" Đế Tuấn cuối cùng bùng nổ, hóa thân thành Kim Ô khổng lồ, chiếu rọi toàn bộ Thái Âm Tinh, cũng khóa chặt hai nữ. "Ta đã cho ngươi bao nhiêu cơ hội rồi, vì sao ngươi hết lần này đến lần khác không trân trọng!?" "Làm Yêu tộc Đế Hậu, địa vị cao quyền trọng, có gì không tốt?" "Về phần hậu cung của ta, Bản Hoàng chỉ tùy tiện chơi đùa mà thôi, nếu ngươi ngoan ngoãn làm Đế Hậu của ta, thì ngươi là Đế Hậu chân chính, nhưng nếu ngươi cứ muốn ép ta, thì ngươi chỉ là một trong hậu cung của ta!" "Ngày hôm nay, ngươi muốn đi theo ta thì đi, không muốn đi, cũng phải đi theo ta, không do ngươi quyết định!" Trong tiếng gầm giận dữ, khí tức Đế Tuấn bột phát, bức hai nữ ra khỏi không gian, hiện ra lại, hai vuốt vươn ra, tóm lấy hai nữ.

Xoẹt!

Hi Hòa trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm trắng như tuyết, dao động thuần âm chi khí, Thái Âm Kiếm!

Tuy không phải bẩm sinh chí bảo, nhưng hấp nạp Thái Âm chi khí của Thái Âm Tinh, cũng cực kỳ cường đại.

Hi Hòa một kiếm chém về phía vuốt của Đế Tuấn, kinh nộ quát: "Ngươi không cần ta sao?

Vì sao lại tóm muội muội của ta?

Buông nàng ra!" Thường Hi toàn thân là từng luồng Thái Âm chi khí ngưng tụ, hội tụ thành từng sợi bạch ngọc đai, phòng hộ bản thân, nhưng dưới vuốt của Đế Tuấn, ken két vỡ nát, căn bản không cách nào chống cự.

Tuy cùng là do đôi mắt Bàn Cổ hóa thành, nhưng sự thiên vị của Bàn Cổ, hiển nhiên có thể thấy rõ.

Đế Tuấn, Thái Nhất, đều có pháp bảo cộng sinh cường đại, tu vi cũng cực kỳ mạnh mẽ, hai nữ Hi Hòa và Thường Hi, lại yếu hơn không ít, càng không có một kiện bẩm sinh linh bảo nào. "Hừ!

Trước kia ta chỉ muốn ngươi, ngươi lại cứ muốn bức ta ra tay, đã đắc tội rồi, chẳng lẽ ta phải để lại một ẩn họa sao?" Đế Tuấn lạnh lùng nói. "Vừa hay, hai tỷ muội các ngươi đều thuộc về ta, coi như cái giá cho việc chọc giận ta!

Một Hoàng hai Hậu, cũng là một giai thoại đẹp!

Ha ha ha." Ác tà chi khí lóe lên trong mắt Đế Tuấn, hắn đắc ý cười lớn nói.

Vuốt hợp lại, phá vỡ phòng hộ của hai nữ, muốn tóm lấy.

Đúng lúc đó, bên ngoài thân thể hai nữ, lại có một đạo vô hình chi lực dao động ra, bao phủ lấy hai nữ. "Hả?

Vì sao lại muốn ra tay?

Chẳng lẽ, muốn nuốt lời?" Đế Tuấn nhíu mày, trầm giọng nói. "Ngươi biết thân phận của ta, ta có thể nuốt lời sao?" Một đạo thanh âm truyền đến, mang theo vô thượng hoàng hoàng chi uy, trực tiếp chiếu rọi vào tâm khảm Đế Tuấn, người ngoài căn bản không thể nghe thấy.

Chương 70

Tuy nhiên, trong sơn cốc nhỏ, Trần Vũ lại đột nhiên hơi nhíu mày, lắc đầu cười khẽ nói: "Đế Tuấn còn chưa đến mức vô sỉ như vậy, xem ra, phía sau có lão già kia nhúng tay vào, không phải hơi xem thường ta sao?" Nói rồi, Trần Vũ giật một sợi tóc, co ngón tay búng một cái, sợi tóc liền biến mất không thấy. "Chủ nhân, sao vậy?" Nguyên Phượng hỏi. "Không có gì, chuyện nhỏ thôi." Trần Vũ thản nhiên cười nói.

Trên Thái Âm Tinh, thấy mình bị cản trở, Đế Tuấn nhíu mày nói: "Vậy vì sao lại ngăn cản ta?

Ngươi biết đó, ta đã đi một bước này, nhất định phải cưới Hi Hòa làm thê!" "Hôn lễ có ý nghĩa chân chính đầu tiên của Hồng Hoang, tất nhiên có thể đạt được Thiên Hàng Công Đức, đó là cơ hội thành Thánh cuối cùng của ta!" Thanh âm vô thượng lại lần nữa truyền đến: "Ta là vì tốt cho ngươi, nếu ngươi động thủ trước khi kết hôn, sẽ đánh mất ý nghĩa hôn nhân đầu tiên của Hồng Hoang, lúc đó công đức đạt được sẽ bị chiết khấu rất nhiều.

Còn những chuyện khác, tùy ngươi.

Ta cho ngươi một kiến nghị, có thể truyền tin khắp Hồng Hoang, mời các vị cường giả tham gia hôn lễ của ngươi, trước tiên củng cố danh nghĩa." Mắt Đế Tuấn sáng lên, gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, trước đây ta muốn nhanh chóng thành thân, để tránh đêm dài lắm mộng, bây giờ xem ra, cũng không vội.

Càng náo nhiệt càng tốt, đối với việc ngưng tụ khí vận Yêu tộc của ta, cũng có lợi lớn!

Gã Côn Bằng kia, cũng phải thu liễm một chút!

Thậm chí, có thể giải quyết được một phiền toái!" Hi Hòa khôi phục thần trí, vừa rồi, một cỗ vô thượng sức mạnh bao phủ nàng, khiến thần trí cũng đông kết, như đột nhiên chết đi vậy, căn bản không cảm nhận được mọi thứ bên ngoài.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, sâu trong não hải, vang lên một thanh âm: "Ta đã cho ngươi một sợi tóc, Đế Tuấn vô sỉ đến cực điểm, muốn giết hay phế, đều tùy ngươi.

Những chuyện còn lại, ngươi cũng không cần quản." Lúc này, Hi Hòa vừa khôi phục, phát hiện, mình đã rời xa Thái Âm Tinh, một cỗ sức mạnh kéo mình, nhanh chóng bay về phía Thái Dương Tinh ở xa xa.

Lặng lẽ cúi đầu, kinh hãi phát hiện, trong tay, thật sự có một sợi tóc, màu đen, ngắn ngủn chỉ vài tấc, bình phàm phổ thông.

Nhưng, thân là Tiên Thiên Nữ Thần, nàng có một loại dự cảm, sợi tóc này một khi xuất kích, tất nhiên sẽ thiên băng địa liệt! "Tuy sợi tóc này vô cùng cổ quái, nhưng thật sự có thể dùng để giết chết Yêu Hoàng đường đường sao?

Hôn sự của Đế Tuấn, tất nhiên có quỷ, ta trước tiên giả vờ bị trấn áp, chờ xem tình hình sau." Hi Hòa cuối cùng quyết định. "Muội muội!" Nàng cố ý kinh hô, bên cạnh, Thường Hi cũng bị cấm cố!

Đế Tuấn phía trước thấy nàng tỉnh lại, đắc ý cười nói: "Tỉnh rồi sao?

Vậy hãy chờ hôn lễ long trọng mà ta dành cho ngươi đi!" Vù vù vù!

Nói rồi, trên người Đế Tuấn từng phiến hỏa quang ngưng tụ, hình thành phù văn màu lửa, như lông vũ thiêu đốt, nhanh chóng bay về tứ diện bát phương của Hồng Hoang. "Ngươi thấy chưa, thiệp mời hôn

lễ, ta sẽ nhận được sự chúc phúc của chư vị cường giả Hồng Hoang, và hàng ức vạn sinh linh!" Hi Hòa cố ra vẻ kinh hoàng nói: "Đế Tuấn, không, Yêu Hoàng, xin ngài thả ta đi, quả gượng ép không ngọt, ta căn bản không đồng ý gả cho ngài." Hi Hòa vội vàng nói, Thường Hi bên cạnh cũng tỉnh lại, cũng mở miệng cầu xin được thả.

Đế Tuấn lạnh lùng cười một tiếng: "A a, quả gượng ép không ngọt?

Vậy thì sao?

Dù ta gượng ép, đó cũng là quả của ta!

Còn về việc thả?

Thật là si tâm vọng tưởng, ngoan ngoãn làm thê tử của ta đi!" Hi Hòa cố gắng lần cuối: "Cầu xin ngài thả muội muội ta ra đi!

Ta sẽ tự nhốt mình ở Thái Âm Tinh, tuyệt đối không cách nào truyền tin tức ra ngoài." "Vậy không phải quá lãng phí sao?" Đế Tuấn lắc đầu cười nói.

Nhìn nụ cười âm hiểm của Đế Tuấn, vẻ mặt đắc ý, Hi Hòa cũng liều mạng, phẫn nộ mắng: "Vô sỉ!

Thân là Yêu tộc Đế Hoàng đường đường, lại làm chuyện cưỡng đoạt!

Đế Tuấn!

Bản Cung trước đây chỉ thuần túy không thích ngươi, bây giờ, thật sự khinh bỉ ngươi, dưới bộ lông vũ tươi đẹp lấp lánh, lại là một linh hồn ghê tởm đến vậy!" Từng câu từng chữ của Hi Hòa, như từng nhát dao, đâm vào lòng Đế Tuấn, triệt để chọc giận hắn! "Phóng tứ!

Dám nói chuyện với Bản Hoàng như vậy!" Đế Tuấn một cánh vỗ ra, hóa thành một bàn tay lớn, vung về phía khuôn mặt tuyệt mỹ của

Hi Hòa. "A!

Đừng đánh tỷ tỷ ta!" Thường Hi kinh kêu.

Chương 71

Mắt thấy bàn tay sắp giáng xuống mặt Hi Hòa, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, trên người Hi Hòa bỗng bốc lên một tầng quang tráo vô hình, trực tiếp chấn nát bàn tay lớn, thậm chí còn có dư uy lan về phía cánh của bản thể Đế Tuấn. "Hừ!" Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng, cánh khẽ rung, lại một cỗ đại lực bay ra, cùng cỗ lực lượng kia triệt tiêu.

Hai nữ Hi Hòa, Thường Hi kinh ngạc, ngay sau đó mừng rỡ.

Nhìn thần sắc hai nữ, Đế Tuấn lạnh lùng cười nói: "Sao?

Tưởng có cường giả âm thầm bảo hộ sao?

Đừng có si tâm vọng tưởng, thậm chí hoàn toàn ngược lại, vị đó đã ra chủ ý cho ta!

Bây giờ ngươi đã đi đến bước này, ta cũng không sợ nói cho ngươi biết, đó là con đường thành Thánh của Bản Hoàng, Bản Hoàng có thể nào thả ngươi ra?" Hai nữ nghe vậy, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Nhưng, trong lòng Hi Hòa, lại thở phào nhẹ nhõm, lúc này nàng xác tín, cỗ lực lượng kia giúp đỡ Đế Tuấn, vẫn luôn ở trên người, nhưng sợi tóc kia, lại nằm trong tay nàng!

Hiển nhiên có thể thấy, vị cường giả thần bí giúp đỡ nàng, còn mạnh hơn cỗ sức mạnh thần bí giúp đỡ Đế Tuấn!

Uy lực của sợi tóc kia, có lẽ vượt xa tưởng tượng của nàng! "Muốn mời toàn bộ cường giả Hồng Hoang?

Cũng tốt, đến lúc đó, ta sẽ trước mặt cường giả thiên hạ, vạch trần bộ mặt thật của ngươi, rồi trọng thương ngươi, ta xem ngươi còn mặt mũi nào thống lĩnh Yêu tộc?" Hi Hòa trong lòng lạnh lùng

cười, nàng biết, đôi khi thủ đoạn báo thù tốt nhất đối với kẻ địch, không phải giết chết đối phương, mà là khiến đối phương mất đi thứ quý giá nhất.

Không lâu sau, Thái Dương Tinh.

Đế Tuấn mang theo hai nữ, tiến vào bên trong, nhốt mềm các nàng, còn mình thì dốc toàn lực chuẩn bị hôn lễ.

Trong Vu Thần Điện, Đế Giang liếc nhìn các vị Tổ Vu phía dưới, phát hiện Hậu Thổ vẫn không có mặt, tâm tình có chút phức tạp.

Ngay sau đó, Đế Giang mở miệng nói: "Hôm nay triệu tập chư vị huynh đệ, có hai đại sự cần thương lượng." "Tộc trưởng cứ nói." Đế Giang lúc này, không chỉ là đại huynh, mà còn là Tộc trưởng Vu tộc, các Tổ Vu đều cung kính nói. "Chuyện thứ nhất, tiểu muội Hậu Thổ bế quan, có lẽ trong một thời gian dài đều không thể xuất hiện.

Cuộc đấu tranh giữa ta và Yêu tộc lại càng ngày càng kịch liệt, đặc biệt là chiến trận của hai bên, tất nhiên sẽ giao tranh khốc liệt!

Vì vậy, ta nhất định phải nhanh chóng tìm ra một Đại Vu mạnh nhất, tạm thời thay thế vị trí của tiểu muội Hậu Thổ." Có Tổ Vu nhíu mày nói: "Tiểu muội làm sao vậy?

Đang bế quan?

Ngay cả đại sự hưng vong của chủng tộc cũng không để ý!" "A, Vu tộc ta, đều trưởng thành trong chiến đấu, chém giết Đế Tuấn, Thái Nhất, diệt Yêu tộc, không chừng Thập Nhị huynh muội ta đều có thể đột phá thành Thánh!" Đế Giang nói: "Chuyện của tiểu muội, mọi người đừng hỏi nhiều nữa.

Hiện tại trong Vu tộc ta, mấy Đại Vu hàng đầu, Khoa Phụ nhục thân mạnh nhất, Hậu Nghệ công kích mạnh nhất, Hình Thiên tổng hợp chiến lực mạnh nhất, chọn ai thay thế thì tốt hơn?" Câu Mang, lão nhị

Vu tộc gật đầu nói: "Với thực lực của ba người họ, tiêu hao đại lượng khí huyết năng lượng trong huyết trì, cũng như dùng tinh huyết của ta giúp đỡ, tuy không thể trở thành Tổ Vu chân chính, nhưng tạm thời thay thế tiểu muội, cũng có thể." "Không, đều có sở trường riêng, cụ thể muốn chọn ai, ta thật sự không dễ quyết định." "Hay là Khoa Phụ đi?

Nhục thân cường hãn, Vu tộc ta vốn giảng về điều này, mới có căn cơ cường đại." "Không được, nhục thân Khoa Phụ dù mạnh đến đâu, so với Tổ Vu ta, cũng kém xa.

Chọn Hậu Nghệ có lực công kích mạnh nhất, trong Vu tộc ta dùng chiến binh, đều là cận chiến, dễ bị nhằm vào, Hậu Nghệ vừa hay có thể bổ sung khuyết điểm này." "Thể hiện thực lực, rốt cuộc dùng chiến lực để đo lường, Hình Thiên chiến ý vô song, chiến lực cường hãn, ngày trước ta thử nghiệm, hắn có thể chịu đựng một thành sức mạnh của ta, ta chọn hắn!" "Thật ra, ta cảm thấy Cửu Phượng cũng không tệ." Từng vị Tổ Vu mở miệng, nhưng lại bị người khác phản bác.

Đế Giang nhíu mày, khoát tay nói: "Được rồi, chuyện này để sau hãy bàn, xem cái này đã." Nói rồi, một tấm lông vũ rực lửa màu vàng xuất hiện, tản ra yêu khí tinh thuần cường đại.

Hắn mở miệng hỏi: "Đế Tuấn cái tên kia, đại trương kỳ cổ muốn thành thân, ngay cả ta cũng phát thiệp mời, chuyện này, các ngươi thấy sao?" "Đại huynh, Yêu tộc vong ta chi tâm bất tử, lúc này tuyệt đối có gian trá!

Khẳng định mai phục, đánh lén ta!" Huyền Minh là người đầu tiên mở miệng, cảm xúc có chút kích động, xương cốt lởm chởm trên người nàng vang lên ken két không ngừng.

Chúc Dung lại lắc đầu nói: "Ta thấy, hắn không đơn giản là đánh

lén chúng ta, kế sách này quá đơn giản.

Vu tộc ta chỉ cần ở cùng nhau, có thể bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đánh lén chúng ta cũng không thành công." Nghe Chúc Dung nói xong, Đế Giang gật đầu: "Ngũ đệ nói có lý, đúng là như vậy.

Với lại, ta cũng nhận được tin tức, các đại chủng tộc, các đại cường giả Hồng Hoang, đều được Yêu tộc mời tham gia hôn lễ, Yêu Hoàng không thể nào đánh lén chúng ta tại hôn lễ." Cung Công trầm giọng nói: "Nguyên nhân cụ thể, ta không biết, nhưng có thể xác định một điểm, Đế Tuấn làm việc, tất nhiên có lợi cho hắn, có lợi cho Yêu tộc, đối với chúng ta tất nhiên có ảnh hưởng tiềm tàng, chúng ta có thể phá hoại, phải tận khả năng phá hoại!

Vì vậy, đám cưới này, Vu tộc ta phải đi!

Thập Nhất Đại Tổ Vu đều phải đi!" Chúc Cửu Âm đột nhiên nói: "Có phải là mưu kế của Đế Tuấn không?

Cố ý dẫn dắt Tổ Vu ta, rời xa Bất Chu Sơn, suất lĩnh cường giả đánh lén Bất Chu Sơn, đánh giết tiểu muội Hậu Thổ, triệt để phá hoại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của chúng ta!" "Đúng vậy!" "Có khả năng!" "Cửu đệ nói đúng!" Chỉ có Chúc Dung, người hiểu một số diễn biến lớn, nhìn Đế Giang một cái, không mở miệng.

Đế Giang thần sắc có chút cổ quái, lại có chút cảm khái, lắc đầu nói: "Không, tiểu muội Hậu Thổ ở Bất Chu Sơn, sẽ không có nguy hiểm." Hắn không nói hết, nghi ngờ, trong toàn bộ Hồng Hoang, đều không có ai có thể uy hiếp tiểu muội.

Đáng tiếc, chỉ là tiểu muội thôi.

Chương 72

"Đi thôi, chúng ta đi gặp gỡ tên Đế Tuấn kia, xem hắn có thủ đoạn gì!

Nếu thời cơ thích hợp, vậy cho hắn nếm thử thủ đoạn của ta!" "Được!" Thập Nhất Tôn Tổ Vu, đạp không lên, rời Bất Chu Sơn, giữa không trung nhanh chóng chạy, lấy nhục thân thuần túy đâm xuyên hư không, hình thành mười một đạo hắc động hư không khủng bố, hướng về Thái Dương Tinh.

Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử nhìn thiệp mời lông vũ lửa trong tay, mày khẽ nhướng, có chút bất ngờ.

Khoảnh khắc tiếp theo, ông ta lấy ra một chiếc lá cây, trên đó quấn quanh từng sợi tơ đỏ, thanh âm Hồng Vân truyền ra từ trong đó: "Đạo huynh, đã nhận thiệp mời của Yêu Hoàng Đế Tuấn chưa?" "Ngươi cũng nhận rồi sao?

Vậy có đi không?" Trấn Nguyên Tử hỏi.

Hồng Vân nói: "Yêu Hoàng địa vị cao quyền trọng, không cần thiết đắc tội, mọi người lấy hòa làm quý.

Như nay ta thành Thánh thời cơ đều chưa tới, đi xem cũng không sao." "Vậy được, ta đi cùng ngươi." "Thành thân?

Tên kia lại đang làm gì?

Dù sao cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, ảnh hưởng ta bồi dưỡng trái cây cho Thánh Sư tiền bối!

Không đi!" Trên Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công lạnh lùng hừ nói. "Chuyện gì cũng không sánh bằng chuyện của Thánh Sư.

Ta mới bồi dưỡng ba trăm loại linh quả thụ, không chỉ có thể ăn

trực tiếp, còn có thể dùng để ủ rượu, Thánh Sư nhất định sẽ thích.

Những thứ này đều cần ta chăm sóc, làm gì có thời gian đi tham gia thành thân?" Nhưng, nhanh chóng tiên đảo đại trận mở ra, thanh âm Long Vương truyền đến: "Đạo hữu, Chủ nhân liệu định ngươi sẽ không đi, bảo ta thông báo, ngươi nhất định phải đi." "Tham gia hôn lễ của Yêu Hoàng?" Đông Vương Công có chút bất ngờ.

Long Vương lộ ra một nụ cười cổ quái, nói: "Chủ nhân chỉ bảo ta đi, chứ không bảo ta tham gia hôn lễ.

Chủ nhân nhất ngôn nhất hành, đều có thâm ý.

Cho nên, ta dám đoán, hôn lễ của Yêu Hoàng, tất nhiên không đơn giản." "Được!

Ta sắp xếp xong, lập tức khởi hành!" Đông Vương Công nói, đầu ngón tay ngưng tụ ra mấy giọt tinh huyết, rồi quán nhập đại lượng tu vi khí tức, mấy phân thân xuất hiện, bay xuống ba Đại Tiên Đảo, chăm sóc từng vườn quả.

Long Vương nhìn sắc mặt Đông Vương Công có chút tái nhợt, kinh ngạc nói: "Ngươi lại chịu bỏ ra, ngưng tụ tinh huyết phân thân." "Có thể vì Thánh Sư đại nhân hiệu lực vạn phần chi nhất, đó là vinh hạnh của ta." Đông Vương Công đương nhiên nói.

Khắp Hồng Hoang, Minh Hà Lão Tổ, Bắc Minh Huyền Quy, Hồng Trạch Lôi Thần, Cửu Thiên Huyền Nữ và các cường giả hàng đầu Hồng Hoang khác, đều đã nhận được thiệp mời.

Thậm chí, ngay cả Hạo Thiên, Dao Trì môn hạ Hồng Quân, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử môn hạ Nguyên Thủy, Lệ Sơn Lão Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu đệ tử Thông Thiên, thậm chí Di Lặc và các đại đệ tử môn hạ Tây Phương Nhị Thánh, đều nhận được thiệp mời. "Thú vị!

Lúc này tuyệt đối không đơn giản là thành thân, ta có dự cảm,

khẳng định sẽ có chuyện xảy ra, đi xem thử!" "Cùng đi, cùng đi!

Tên Đế Tuấn kia, vẫn luôn không an phận, thành Thánh là mục tiêu duy nhất của hắn, lúc này có lẽ có liên quan đến chuyện đó, chỉ là không biết, cụ thể thế nào." Trong chốc lát, toàn bộ Hồng Hoang, đều trở nên náo nhiệt.

Chỉ cần là cường giả tu vi Đại La Kim Tiên trung hậu kỳ trở lên, đều nhận được thiệp mời, trên Hồng Hoang đại lục, hàng vạn cường giả phá không bay đi, xoay chuyển thời gian, hướng về Thái Dương Tinh.

Thậm chí, trong nội thế giới và không gian bí cảnh do không ít cường giả khai tịch, còn có không ít môn nhân đệ tử được mang theo, để mở mang kiến thức, ăn uống một bữa no nê.

Thái Dương Tinh.

Lúc này Thái Dương Tinh, khắp nơi đều là bố trí hỉ khí, trên liệt hỏa hừng hực, từng chú hỏa tinh linh, hình thành Hỏa Long, Hỏa Phượng, Hỏa Kỳ Lân, Kim Ô và các linh vật khác, chỉ lớn bằng bàn tay, trong miệng ngậm vô số chữ "hỉ", "cát", "phúc" màu đỏ, khắp nơi bay lượn.

Vô số cường giả Yêu tộc, dựng bàn tiệc rượu, ủ quỳnh tương ngọc dịch, các loại thức ăn, dốc toàn lực bố trí yến tiệc.

Trong Yêu Thần Điện, Đế Tuấn nhìn cảnh tượng hỉ khí dương dương bên ngoài, khóe miệng mang theo một tia ý cười.

Hắn quay đầu nhìn Hi Hòa, phát hiện Hi Hòa đang ngưng thần bế mục, an tĩnh, còn Thường Hi, thì khó che giấu sự hoảng loạn và phẫn nộ.

Trong lòng Đế Tuấn có một tia dự cảm không lành, nhưng, Hi Hòa bị hắn và vị tồn tại vô thượng kia thi triển song trọng phong ấn, không

thể có bất ngờ, trong lòng hắn cũng an tĩnh lại. "Hoàng huynh!

Mọi phương diện đều đã bố trí gần xong rồi, bên ngoài tân khách cũng đã đến không ít, hôn lễ ba ngày sau, tất nhiên có thể cử hành đúng kỳ hạn!" Thái Nhất hướng Đế Tuấn bẩm báo. "Tốt!

Ta đi xem thử." Đế Tuấn cười nói, bước ra ngoài thần điện.

Chương 73

"Muội muội, đừng hoảng, ba ngày sau, ta sẽ cho ngươi biết, cái gọi là Thiên Hôn, chỉ là một trò cười lớn của thiên hạ!" Thấy Đế Tuấn rời đi, Hi Hòa đột nhiên truyền âm cho Thường Hi. "Không, ngàn vạn lần đừng lộ sơ hở, đó cũng là nguyên nhân mấy ngày nay ta không nói cho ngươi." Thường Hi nuốt một ngụm nước bọt, thần sắc như thường khẽ gật đầu.

Vừa đi đến cửa đại điện, Thái Nhất quay đầu, nhìn Hi Hòa và Thường Hi trong đại điện một cái, đột nhiên cười nói: "Huynh trưởng, chi bằng, Thường Hi gả cho ta, huynh đệ chúng ta cùng thành hôn luôn được không?" "Không được!" Đế Tuấn đột nhiên quát lớn!

Nghe Đế Tuấn nói lạnh lẽo, không chút tình cảm, Thái Nhất ngây người.

Hai huynh đệ ra đời bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên thấy Đế Tuấn đối với mình thái độ như vậy.

Đế Tuấn cũng phản ứng lại, áp chế cảm xúc, trầm giọng nói: "Chuyện khác ngươi không cần quản, nhưng phải biết, làm huynh trưởng ta nhất định phải là người đầu tiên thành hôn!

Bất kỳ chuyện gì khác, đều không thể lớn hơn chuyện này!

Đương nhiên, nếu ngươi thật sự thích Thường Hi, đợi khi vi huynh thành công xong, nữ nhân đó tặng cho ngươi cũng được." Thái Nhất cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ra, huynh trưởng là người đầu tiên thành hôn, đối với hắn cực kỳ quan trọng!

Ba ngày thời gian thoáng qua.

Ngày mười hai tháng mười hai!

Là ngày đại hỉ của Đế Tuấn và Hi Hòa.

Trên Thái Dương Tinh, cường giả tề tụ.

Gần Yêu Thần Điện, có đến tám mươi mốt vị Chuẩn Thánh!

Trong đó, hai đại tộc Vu Yêu, có hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh, hiển thị nội tình cường đại của hai tộc!

Minh Hà Lão Tổ, ngoài bản thân là Chuẩn Thánh đỉnh phong ra, dưới trướng còn có bốn vị Chuẩn Thánh, có người vốn là Đại Phạm Thiên thuộc hạ, có người là những kẻ còn sót lại sau khi La Hầu bị Hồng Quân diệt sát, ví dụ như Thiên Ma Vương Ba Tuân!

Bên cạnh Bắc Minh Huyền Quy, có một con rùa khổng lồ, lưng đầy xương cốt lởm chởm, như thiên sơn sừng sững, cũng là tu vi Chuẩn Thánh, truyền rằng ngày trước là bạn già thân thiết của Long Vương, cùng Long Vương sinh hạ Long tử Bá Hạ.

Trong số đệ tử Nguyên Thủy, Thông Thiên, cũng đều có mấy vị Chuẩn Thánh, tuy không ít đều là sau khi sư tôn thành Thánh mới đột phá, nhưng cũng chứng minh được truyền thừa của Thánh Nhân phi phàm.

Còn về truyền thừa của Tây Phương Nhị Thánh, chỉ có Di Lặc, Thích Già là Chuẩn Thánh, những Bồ Tát, La Hán khác, đều là tu vi Đại La.

Chỉ cần là Đại La Kim Tiên, dù là tồn tại đỉnh phong, cũng chỉ có thể ở ngoài phạm vi triệu dặm của thần điện.

Bởi vì, các bàn tiệc Chuẩn Thánh xung quanh thần điện, như từng khối đại lục, phương viên mấy vạn dặm, các loại trân tu mỹ thực, quỳnh tương ngọc dịch, lớn nhỏ đến vạn chủng!

Hơn trăm vạn Kim Tiên, thậm chí Thái Ất Kim Tiên tu vi các loại Yêu tộc, xuyên toa giữa các vị trí Chuẩn Thánh, phục vụ hàng chục vị

Chuẩn Thánh.

Mấy nghìn Đại La Kim Tiên, cũng có hơn trăm vạn Yêu tộc cấp Huyền Tiên hầu hạ.

Còn về những Yêu tộc yếu hơn, chỉ có thể làm tạp dịch bên ngoài, căn bản không thể vào được vòng trong. "Đế Tuấn, thủ đoạn thật lớn!" "Tộc nhỏ của ta, nếu có thể có được một phần mười của Yêu tộc, ta chết cũng không hối tiếc." "Đế Tuấn khiến toàn bộ Yêu tộc cùng lên trận, bày ra trận trượng lớn đến vậy, chỉ vì thành hôn sao?" "Hi Hòa thật hạnh phúc, Bản Cung hối hận gả sớm rồi, nếu có thể gả cho Yêu Hoàng đại nhân, đó mới là hạnh phúc chân chính." "A, Trường Xuân Tử đạo huynh, lâu rồi không gặp..." Trên yến tiệc khổng lồ kéo dài hàng vạn dặm, tiếng người ồn ào, khắp nơi đều bàn luận chuyện thiên địa, các loại tiếng nghị luận.

Đương!

Đột nhiên, một tiếng chuông vang truyền đến, âm ba trận trận, khí tức Hỗn Độn tràn ngập toàn trường, trong nháy mắt trấn áp mọi tiếng nghị luận!

Hỗn Độn Chung!

Tiên Thiên Chí Bảo!

Tất cả cường giả đều nhìn chằm chằm Hỗn Độn Chung, ánh mắt khác nhau, ghen tị, đố kỵ, tham lam... "Tên này, thật biết cách làm màu, a a, sớm biết, ta đã không để Hỗn Độn Chung lại cho hắn rồi." Trong sơn cốc nhỏ, Trần Vũ lắc đầu cười nói.

Nguyên Phượng có chút kinh ngạc nói: "Chủ nhân, đó là bẩm sinh chí bảo của Thái Nhất, cùng hắn ra đời, cũng chỉ nhận hắn làm chủ, người ngoài không thể thu phục.

Loại chí bảo như vậy, Chủ nhân cũng có thể tùy ý xử lý mà không

ảnh hưởng đến đối phương sao?" "A a a, không phải bẩm sinh chí bảo nữa rồi." Trần Vũ a a cười một tiếng, không nói nhiều.

Nhưng, Nguyên Phượng lại càng thêm tin tưởng, Chủ nhân có lẽ là thật!

Ngay cả bẩm sinh chí bảo, loại vật phẩm ẩn chứa đại nhân quả như vậy Chủ nhân cũng có thể tùy ý xử trí...

Chủ nhân, thật sự quá cường đại rồi!

Chương 74

Trên không Yêu Thần Điện, Thái Nhất từ trong đại điện bay ra, đứng trên Hỗn Độn Chung, nhìn khắp bốn phía, tràn đầy khí thế đế hoàng ngạo nghễ thiên hạ. "Các vị tân khách, hôm nay là ngày huynh trưởng ta cùng tẩu tử Hi Hòa thành hôn.

Thân phận của hai vị, với kinh nghiệm của chư vị cường giả, đều đã rõ như ban ngày, cho nên, đây là một đôi trời tạo thật sự, một cặp đất định!

Bản Hoàng ở đây, thay huynh trưởng, cảm tạ chư vị đã đến dự!

Lời không nói nhiều, ngọ thời tam khắc, giờ lành đã đến, Bản Hoàng tuyên bố, hôn lễ bắt đầu!" Oanh!

Hỗn Độn Chung lại lần nữa chấn động, hỗn độn chi khí nồng đậm tràn ngập, che khuất tầm nhìn của tất cả cường giả.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, vô số quang điểm lấp lánh, đầy trời phồn tinh xuất hiện, lại không hề xa vời, như từng ngọn đèn lồng, treo lơ lửng giữa không trung, trong hỗn độn chi khí, tản ra các sắc quang mang. "Hà Đồ Lạc Thư!

Dùng để thi triển một nửa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, làm vật chiếu sáng trang trí!" Trong Hà Đồ Lạc Thư, có vô số bảo quang lấp lánh, từng kiện yêu binh, yêu đan, được Yêu tộc thôi động.

Oanh!

Một tiếng động lớn, trong Yêu Thần Điện, xông ra một đầu đại vật khổng lồ. "A!

Yêu Sư Côn Bằng!" Có cường giả kinh hô.

Điều càng khiến mọi người chấn kinh, lúc này Yêu Sư Côn Bằng,

chỉ là một tọa kỵ đơn thuần, trên lưng cõng một chiếc yên khổng lồ, trên đó ngồi Đế Tuấn!

Lúc này Đế Tuấn, đầu đội đế hoàng quan màu vàng kim, thân mặc cẩm bào màu đỏ, vừa có hỉ khí của tân lang, lại có uy nghiêm của đế hoàng.

Oanh oanh oanh oanh!

Trong sự kinh ngạc của mọi người, lại liên tiếp vang lên mấy tiếng phá không, ngay sau đó một chiếc kiệu hoa khổng lồ xuất hiện, phía dưới có đến bốn vị cường giả, khiêng kiệu hoa bước ra khỏi đại điện. "Chuẩn Thánh khiêng kiệu!" Không ít cường giả, lại lần nữa sắc mặt biến đổi, kinh ngạc vô cùng.

Trong Yêu tộc, cũng có cường giả trong lòng nhảy lên.

Bởi vì, bốn vị Chuẩn Thánh khiêng kiệu, chính là Tứ Đại Yêu Thần có quan hệ mật thiết với Côn Bằng, Tất Phương, Anh Chiêu, Quỷ Xa, Thao Thiết!

Người ngoài chỉ biết sự khí phái của việc dùng Chuẩn Thánh khiêng kiệu, nhưng nội bộ Yêu tộc, không ít Đại Yêu mới biết tính nghiêm trọng của sự việc.

Yêu Hoàng, muốn mượn dịp đại hôn này, dẹp loạn nội bộ!

Đế Tuấn lơ lửng trên không Yêu Thần Điện, hơi nghiêng về phía trên, lưng đối diện với các cường giả, nhìn về phía kiệu hoa đang đến.

Khi kiệu hoa cách đó vạn dặm, trên bầu trời, vạn đạo hà quang bay xuống, ngũ sắc rực rỡ. "Đến rồi!

Ha ha, ta còn chưa bắt đầu cử hành hôn lễ, vậy mà đã đến trước rồi!" Đế Tuấn trong lòng cuồng hỉ, nhìn về phía vị trí phát ra ánh sáng.

Trong sơn cốc nhỏ, Trần Vũ lắc đầu thở dài: "Một chút giới hạn

cũng không có nữa rồi a, ta thật sự không thể xem tiếp được.

Con bé ngốc kia, cứ chần chừ không ra tay...

Thôi được, tìm đứa nào thích đánh nhau đi vậy." Ông ông ông!

Từng đạo thải quang rơi xuống, tổ thành từng cây cầu vồng, dải lụa màu, vòng sáng, màn năng lượng... liên tiếp bao phủ lấy Đế Tuấn, quấn lấy hắn.

Cuối cùng, một cây cầu vồng chín sắc xuất hiện, một đầu nối liền thân thể Đế Tuấn, đầu kia, thì kéo dài vạn dặm đến phía dưới kiệu hoa.

Khoảnh khắc tiếp theo, cầu vồng nhanh chóng thu về phía đầu Đế Tuấn, trên đầu cầu vồng vừa nãy không có gì cả, lúc này lại có một thân ảnh yểu điệu.

Hi Hòa!

Thái Âm Nữ Thần Hi Hòa do con mắt còn lại của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, một nữ tử xinh đẹp nhu mì nhưng mạnh mẽ.

Chương 75

Lúc này, Hi Hòa một thân xuất giá thịnh trang, phượng quan hà bí màu đỏ, phượng thêu màu vàng, phảng phất phượng hoàng chân chính đang bay lượn phía trên, một phần tóc xanh búi trên đỉnh đầu, một phần buông xuống, điểm xuyết tua rua.

Vốn dĩ Hi Hòa đã là người tuyệt mỹ, lúc này dưới sự trang điểm, càng khiến người ta ngắm nhìn như si như dại.

Một loại cảm giác hỉ khánh, truyền khắp tâm trí tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Đồng thời, một cỗ ý nghĩa mơ hồ, nhưng tất cả sinh linh đều hiểu rõ cũng truyền vào trong não, khiến mọi người hiểu được điều đang xảy ra: Thiên Hôn!

Lần hôn lễ đầu tiên giữa thiên địa Hồng Hoang!

Những cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ chưa được mời, lại cảm nhận được càng thêm rõ ràng: Yêu Hoàng Đế Tuấn, cùng Thái Âm Nữ Thần Hi Hòa thành thân rồi!

Trong cầu vồng, từng đạo hà quang quán nhập vào thể nội Đế Tuấn, khiến thể hình hắn từng khúc bạo tăng!

Lúc này Đế Tuấn, hóa hình thành Kim Ô, đứng trên lưng Côn Bằng khổng lồ, giương đôi cánh, còn lớn hơn cả Côn Bằng, cự vật số một Hồng Hoang!

Khí tức của hắn, cũng không ngừng tăng lên, sắp đột phá cực hạn Chuẩn Thánh, tiến vào một cảnh giới chưa biết! "Ta cuối cùng cũng!

Vượt qua Chuẩn Thánh, đạt đến một giai đoạn khác rồi!" Nội tâm Đế Tuấn kích động vô cùng.

Xa xa, Thập Nhất Tôn Tổ Vu cố ý ngồi tại một bàn, thần sắc cũng ngưng trọng.

Đặc biệt là Đế Giang, hắn cũng cảm nhận được, khí tức của Đế Tuấn, đã hoàn toàn siêu thoát khỏi phạm trù Chuẩn Thánh, tiến vào tầng thứ mà Tổ Kỳ Lân trước đó bạo đánh đã giải phong ấn! "Thì ra là vậy, Cửu Chuyển Niết Bàn sao?" Đế Tuấn tự lẩm bẩm, khẽ cười nói. "Yêu Hoàng đạo huynh, xin hỏi thế nào là Cửu Chuyển Niết Bàn?

Chẳng lẽ, trên Chuẩn Thánh, lại có một cảnh giới khác sao?" Minh Hà Lão Tổ mở miệng, mong chờ hỏi.

Bắc Minh Huyền Quy, Trấn Nguyên Tử và các cường giả khác, cũng đều nhìn chằm chằm Đế Tuấn, chờ đợi câu trả lời của hắn. "Cũng không hẳn." Đế Tuấn cười nói. "Chính xác mà nói, là quá trình trở thành Thánh Nhân.

Bởi vì, chênh lệch giữa Chuẩn Thánh đỉnh phong và Thánh Nhân, thật sự quá lớn, như con kiến vừa mới tiến vào Luyện Tinh Hóa Khí, so với Chuẩn Thánh đỉnh phong vậy.

Cho nên, trừ phi sở hữu đại khí vận, hoặc giả như Lục Thánh trước kia, sở hữu các loại cơ duyên to lớn, mới có thể trực tiếp thành Thánh.

Thành Thánh phổ thông, đều cần từ từ.

Cửu Chuyển Niết Bàn, chính là quá trình này." Minh Hà Lão Tổ chợt hiểu ra nói: "Nói vậy, Chuẩn Thánh đỉnh phong sau khi tiến vào Cửu Chuyển Niết Bàn, kỳ thực không phải Chuẩn Thánh đỉnh phong nữa, mà là sắp thành Thánh!" Đế Tuấn cười nói: "Đúng!

Hiện tại Bản Hoàng, chính là trạng thái như vậy.

Đương nhiên rồi, như Minh Hà Lão Tổ, vốn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại có một Tộc vận hùng hồn của A Tu La tộc gia trì, chiến lực

cũng siêu việt Chuẩn Thánh đỉnh phong, tiến nhập Cửu Chuyển Niết Bàn.

Nhưng đó, là một cảnh giới tạm thời, sau khi Tộc vận biến mất, sẽ lại rơi xuống Chuẩn Thánh.

Còn ta, vĩnh viễn không!" Thanh âm Thái Nhất kích động truyền đến: "Cung hạ Yêu Hoàng, chứng đạo thành Thánh!" "Cung hạ Yêu Hoàng, chứng đạo thành Thánh!" Vô số Yêu tộc đồng thời gào thét, tiếng vang chấn động Hồng Hoang, cũng trấn nhiếp tất cả cường giả Hồng Hoang có mặt.

Lại có một tôn Thánh Nhân sắp ra đời, Yêu Thánh!

Chư vị cường giả trong lòng rùng mình, tâm tình mỗi người một khác.

Tổ Vu, tâm tình bất cam nhất. "Bản Hoàng, không, Bản Thánh sở dĩ giải thích nhiều như vậy, là để các ngươi biết, sự chênh lệch giữa các ngươi và Bản Thánh lúc này, đặc biệt là một số cường giả, hãy từ bỏ những ý nghĩ không thực tế." Đế Tuấn nhìn quanh, thản nhiên cười nói. "Yêu...

Thánh đại nhân, vậy ý ngài là sao?" Có một cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thăm dò hỏi. "Nhập Yêu tộc ta, Bản Thánh ban Thánh pháp!" Khí tức Đế Tuấn càng thêm cường thịnh, khí thế bức người nói. "Hừ!

Chương 76

Si tâm vọng tưởng, lão tử biết, con chim tạp mao kia đột nhiên thành thân, khẳng định có quỷ!

Quả nhiên, thành một cái bẫy, lừa ta, vọng đồ thôn tính ta!" Trong số Tổ Vu, Huyền Minh đột nhiên lạnh lùng quát. "Đế Tuấn đạo hữu, bần đạo đã quen tự do rồi, không nhập Yêu tộc thì tốt hơn, để tránh rước lấy phiền phức cho ngươi." Trấn Nguyên Tử cũng thản nhiên nói, ngữ khí tràn đầy sự điềm tĩnh. "Bản Tổ cũng vậy!" Hồng Vân theo sát phía sau nói.

Đế Tuấn liếc nhìn mấy cường giả phản đối, sau đó thản nhiên cười, hỏi: "Còn ai nữa không?" "Ta cũng không gia nhập." "Tham gia hôn lễ của ngươi, là đủ giữ thể diện rồi, còn muốn thôn tính ta?

Ta có nhiều cường giả như vậy, ngươi nuốt thử xem?" "Cửu Chuyển Niết Bàn chó má, chưa từng nghe, tự biên tự diễn để lừa lão tử, khiến ta gia nhập Yêu tộc, vì ngươi bán mạng?

Trước tiên hãy trở thành Thánh Nhân chân chính rồi nói!" Từng vị cường giả thấy có người dẫn đầu, cũng đều lần lượt mở miệng.

Cuối cùng, trừ số ít tiểu tộc trưởng, nguyện ý gia nhập Yêu tộc ra, chư vị cường giả còn lại, đều lần lượt phản đối.

Côn Bằng dưới chân Đế Tuấn, cũng đột nhiên lớn tiếng nói: "Bản Tổ cũng không phục!

Cái Yêu Hoàng chó má này, đừng vọng đồ trấn áp ta..." Phanh!

Đế Tuấn đột nhiên dậm chân một cái, thân thể khổng lồ của Côn Bằng, đột nhiên nổ tung, hóa thành đầy trời huyết vụ, ngay cả lông vũ cũng vỡ nát, triệt để tan thành mây khói! "A!" "Côn Bằng!" "Yêu Sư bị

giết rồi!?" Tất cả cường giả đều trợn mắt há mồm, ngay cả Thái Nhất, cũng ngây người, đều bị Đế Tuấn đột nhiên ra tay, không, ra chân chấn kinh!

Chuẩn Thánh đỉnh phong sao?

Tuyệt đối không phải!

Chẳng lẽ, hắn thật sự đã trở thành Thánh Nhân? "Còn ai tán thành, ai phản đối?" Đế Tuấn thản nhiên cười, tiếp tục khẽ hỏi.

Toàn trường im lặng như tờ!

Ngay cả kẻ muốn mở miệng, cũng bị đồng bạn kéo lại ngăn cản, lúc này mà lên tiếng, chính là tự tìm đường chết! "A a, tốt lắm, không sai, nhân tộc phồn diễn thì có hôn phối, nhưng không hôn phối, Vu tộc có hôn phối, nhưng cũng không hôn phối.

Nhưng, hôn phối của Yêu Hoàng Đế Tuấn, lại trở thành hôn phối chân chính!

Không có cử hành đại lễ hôn phối, lại đạt được Thiên Đạo chúc phúc!

Tốt lắm." Đột nhiên, trên Thái Dương Tinh, một thanh âm trào phúng truyền đến.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ phiêu nhiên mà đến, mở miệng thản nhiên cười nói, phảng phất như đang xem một vở kịch hề. "A!

Hậu Thổ!" "Tiểu muội tới rồi, xuất quan rồi sao?" "Ai gọi nàng vậy?" Mọi người nghị luận xôn xao, mừng rỡ khôn xiết.

Hậu Thổ liếc nhìn Hi Hòa đang kinh ngạc, truyền âm cười nói: "Hi hi, muội muội, ngươi nhẫn nhịn lâu quá rồi, bây giờ, cơ hội đánh nhau này, thuộc về ta rồi!

Vừa xuất quan, có thể đánh một trận thật đã, thật là tốt." "Hậu Thổ, ngươi nói năng hồ đồ, tìm cái chết sao?" Đế Tuấn lạnh lùng nói, trong lòng lại mừng rỡ.

Hắn đang có kế hoạch một cử diệt sát và thu phục Tổ Vu, không ngờ kẻ sót lại cuối cùng, cũng ngàn dặm xa xôi chạy đến rồi.

Hậu Thổ nhìn Đế Tuấn, bĩu môi nói: "Ti bỉ!

Con quạ đen xấu xí, ngươi, dựa vào cái gì, có thể cưới Hi Hòa Nữ Thần, hóa ra là dùng loại thủ đoạn mê hoặc hạ cấp nhất!

Trần ca ca nói, bảo ta đánh nát móng vuốt ti bỉ của ngươi!" Hậu Thổ nói rồi, lực lượng nhục thân khủng bố dật tán, xé nát không gian xung quanh thân thể nàng.

Lại càng có từng điều không gian pháp tắc, lấy hư hóa thật, hình thành xích sắt trật tự, ngang dọc hư không, tựa hồ có thể xuyên thủng và xé nát tất cả! "Giết!" Hậu Thổ khẽ quát một tiếng, cánh tay chấn động, toàn thân cuồn cuộn khí huyết chi lực màu vàng dũng nhập cánh tay, cánh tay phải ken két phá vỡ hư không, một sợi lông cũng nặng đến hàng vạn cân, hư không Hồng Hoang căn bản không cách nào chịu đựng nổi.

Trọng lượng của cánh tay, đạt đến tổng hòa của trăm ngàn vũ trụ!

Lúc này, chỉ thấy cánh tay màu vàng kim, ngang dọc bầu trời Hồng Hoang, ở bất kỳ nơi nào, đều có thể nhìn thấy cánh tay này!

Chương 77

Oanh long long!

Quyền đầu ma sát với các loại pháp tắc, phát ra tiếng động lớn liên tiếp không ngừng.

Khó mà tưởng tượng, uy lực một quyền của Hậu Thổ, lại khủng bố đến mức này, tinh hà đảo chuyển, vũ trụ diệt vong lại tái hiện, thời gian vỡ nát lại được trùng tổ!

Vô số sợi pháp tắc, xích sắt trật tự, bị dung luyện, trước tiên hóa thành từng con sông, sau đó dung hòa thành Pháp Tắc Chi Hải! "A!

Pháp Tắc Chi Hải!" Những pháp tắc này, toàn bộ đều là quyền đạo pháp tắc!

Quyền này vừa ra, thiên hạ vô quyền!

Đế Tuấn kinh khủng gào thét, liều mạng chống cự, Kim Ô khổng lồ hóa thành, vươn đôi cánh, chắn trước người!

Đôi cánh vỗ một cái, trực tiếp làm bay tất cả lông vũ, trước người hóa thành vạn thanh đại đao hoàng kim, trên đó bao phủ Thái Dương Chân Hỏa và Kim Ô Thần Hỏa, chém về phía quyền đầu Hậu Thổ, thiêu đốt xuống!

Đồng thời, đôi cánh vung lên, diễn hóa ra vô số cánh, như từng tòa bảo lũy bằng thép, chắn trước người hắn.

Với nhục thân cường đại lúc này của hắn, ngay cả Trung thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng kém xa!

Oanh!

Quyền đầu Hậu Thổ giáng xuống.

Ngay lập tức, vạn thanh ma hỏa đại đao do lông vũ Đế Tuấn hóa thành, mỗi thanh đều sánh ngang Trung hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Những lông vũ đại đao đó, hung hăng chém vào quyền đầu Hậu Thổ!

Sau đó, như trứng chọi đá, tất cả lông vũ đại đao ken két vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vụn!

Ngọn lửa yêu dị do Kim Ô Thần Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa dung hợp, cũng bạo tán ra, sau đó bị quyền kình bá đạo cương mãnh trực tiếp phúc diệt!

Quyền đầu vàng kim khổng lồ của Hậu Thổ, hầu như không gặp bất kỳ trở ngại nào, tiếp tục oanh về phía trước, giáng xuống từng đôi cánh.

Lúc này, thủ đoạn siêu việt Bán Thánh của Đế Tuấn, quả nhiên vượt xa tưởng tượng của người thường.

Vốn dĩ hắn dùng đôi cánh hiển hóa ra vô số cánh phân thân, nhưng những cánh này dưới ảnh hưởng của vô thượng Thánh lực, ngưng tụ ra pháp tắc "hư thực", tất cả những cánh hóa ra, đều giống y như thật.

Oanh oanh oanh!

Quyền đầu Hậu Thổ oanh nát một đôi cánh, đôi tiếp theo lại xuất hiện.

Mức độ kiên cố của mỗi đôi cánh, đều khó hơn việc phá vỡ một đại vũ trụ! "A!" Đế Tuấn thảm thiết kêu gào, từng đôi cánh, liên tiếp vỡ nát, hóa thành vô số huyết nhục, bay tứ tán.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, tất cả tinh hoa huyết nhục tiêu tán, lại dưới quyền kình của Hậu Thổ, nhanh chóng tụ lại.

Trên quyền đầu của nàng, xuất hiện từng xoáy nước màu vàng

kim, lại như hắc động khủng bố nhất, không ngừng luyện hóa tất cả tinh hoa huyết nhục, trở thành sức mạnh tinh thuần, bù đắp năng lượng vừa tiêu hao.

Đế Tuấn lúc này không chỉ kinh khủng, mà còn vô cùng phẫn nộ, lấy gậy ông đập lưng ông, quả thực là tát thẳng vào mặt hắn!

Nhưng, hắn căn bản không có tư cách phẫn nộ, cánh của hắn không ngừng vỡ nát, cuối cùng toàn bộ tiêu tán không còn gì.

Phía sau đôi cánh, ba cái vuốt thô to, hiện ra thế tam túc đỉnh lập.

Lần này, hắn không còn bị động phòng thủ nữa, đồng thời vồ ra, uy thế khủng bố bùng nổ, nếu ở bên ngoài, tuyệt đối thương khung vỡ nát, chư thiên hủy diệt.

Nhưng, lúc này lại toàn bộ tác dụng lên quyền đầu Hậu Thổ.

Chí gắt!

Lần này, quyền đầu Hậu Thổ cuối cùng cũng chậm lại một chút, trên mặt Đế Tuấn đại hỉ.

Nhưng, cũng chỉ chậm lại một chút, quyền đầu vẫn mang theo khí thế không thể cản, trực tiếp nghiền ép, nghiền nát ba vuốt Kim Ô khổng lồ của Đế Tuấn, oanh nhập vào bụng hắn, xuyên thủng hắn!

Oanh!

Chương 78

Thân thể Đế Tuấn nổ tung!

Trong thể nội, quyền thế bùng phát, hình thành vô số nắm đấm, truy đuổi huyết nhục của Đế Tuấn, không ngừng oanh sát!

Đừng nói tồn tại siêu việt Chuẩn Thánh, ngay cả Đại La Kim Tiên, cũng có thể tích huyết trọng sinh, siêu thoát vạn đạo chư thiên, khó mà chém giết.

Nhưng, dưới quyền thế không ngừng oanh sát của Hậu Thổ, huyết nhục của Đế Tuấn căn bản không kịp trọng sinh khôi phục, lại lần nữa bị oanh nát, hóa thành phấn vụn nhỏ hơn.

Quyền thế Hậu Thổ đồng dạng phân hóa ra càng nhiều nắm đấm nhỏ, dày đặc như mưa bão, truy đuổi tất cả phấn vụn, tiếp tục oanh sát! "A a a!" Tiếng kêu thảm của Đế Tuấn vang vọng khắp Thái Dương Tinh, truyền đi nửa Hồng Hoang.

Đế Tuấn bị bức đến cực hạn, trong lòng độc ác, tế xuất Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư, chuẩn bị thiêu đốt huyết nhục bản thân làm trận cước, dùng phương pháp đặc thù trong nháy mắt diễn hóa ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, phát ra một kích cuối cùng!

Mắt thấy Đế Tuấn muốn thiêu đốt bản thân, liều mạng phát ra một ký công kích Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đặc thù! "Hoàng huynh!

Đừng mà!" Thái Nhất lớn tiếng gào.

Quá nhanh!

Vừa nãy từ lúc Hậu Thổ ra tay, Đế Tuấn bị triệt để áp chế, mọi thứ đều quá nhanh, hoàn toàn là nghiền ép.

Thậm chí từ đầu đến cuối, Hậu Thổ chỉ ra hai quyền mà thôi, khó

mà tưởng tượng, trong quyền đầu của cánh tay thon dài, mềm mại kia, lại chứa đựng lực lượng khủng bố đến vậy.

Cái gọi là hôn sự của Đế Tuấn, chỉ là một trò cười, từ lúc tóm Hi Hòa, ngay cả vạt áo Hi Hòa cũng chưa chạm vào, bây giờ lại bị đánh đến thoi thóp giãy dụa!

Thái Nhất hồi thần, trong tiếng kinh kêu, cắn nát đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, trong nháy mắt nhuộm đỏ Hỗn Độn Chung!

Ông!

Hỗn Độn Chung kịch liệt chiến đấu, khí thế bạo tăng, oanh nhiên bay về phía Hậu Thổ.

Không hề công kích, thuần túy là phòng ngự, chắn trước quyền thứ ba của Hậu Thổ!

Mắt Hậu Thổ sáng lên, Hỗn Độn Chung, được truyền ngôn là đệ nhất phòng ngự chí bảo của Hồng Hoang, cũng không hề yếu hơn Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp của Đạo Đức Thiên Tôn, công phòng nhất thể, cực kỳ cường đại.

Có thể giao thủ với Hỗn Độn Chung, đối với Hậu Thổ, là một chuyện kích động. "Ha ha, tốt lắm!" Hậu Thổ cười nói, như anh hùng khăn quắc, anh tư bột phát, sức mạnh quyền đầu lại tăng thêm ba phần, một quyền oanh vào Hỗn Độn Chung!

Đông!

Tiếng chuông chấn động muốn nát tai, hình thành sóng âm thủy triều khủng bố, cuốn về phía Thái Dương Tinh, tất cả những ai dưới Chuẩn Thánh, toàn bộ bay ngược lên trăm triệu dặm, đều miệng phun tiên huyết, bị thương không nhẹ.

Các Chuẩn Thánh còn lại, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng dốc toàn lực phòng ngự, mới chống cự được sóng âm xung kích, nhìn

về phía chiến trường trên không, trong lòng càng thêm kinh hãi!

Chỉ thấy Hỗn Độn Chung đâm xuyên không gian Hồng Hoang, xuất hiện giữa hư không, thậm chí ngay cả vô tận hư không có thể chịu đựng mọi thứ, cũng bị dao động từng trận gợn sóng, tựa hồ ngay cả hư không cũng muốn vỡ nát!

Điều khiến người ta khó mà tin nổi nhất, trên Hỗn Độn Chung, có một quyền ấn!

Phốc!

Thái Nhất lại lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết, lại bị phản phệ.

Hậu Thổ hoạt động ngón tay, gật đầu khen: "Tiên Thiên Chí Bảo, quả nhiên phi phàm, không tồi, không tồi, có thể đỡ được một quyền của ta!" Các Tổ Vu, ngay cả Đế Giang, cũng nhìn đến trợn mắt há mồm, sau khi tiểu muội bế quan, nhục thân của tiểu muội lại cường đại đến vậy sao?

Chẳng lẽ!

Nàng đã bước ra bước đó!?

Có Tổ Vu, thân thể đều nhịn không được kích động đến run rẩy.

Nhục thân thành Thánh, đó là điều mà Tổ Vu chí tử không đổi theo đuổi! "Không, vẫn chưa nhục thân thành Thánh, nhưng, đã siêu việt cực hạn Bát Chuyển đỉnh phong rồi!" Đế Giang cảm khái nói, trong ngữ khí tràn đầy sự hâm mộ khó che giấu. "Vậy, tiểu muội lúc này, cũng giống như Cửu Chuyển Niết Bàn của tên Đế Tuấn kia, đang tiến về cảnh giới Thánh Nhân chân chính sao?" Huyền Minh Tổ Vu lúc này, đã thu liễm nguyên hình cự thú xương cốt lởm chởm khổng lồ, hóa thành một mỹ nhân băng sơn, lúc này liên tiếp kinh hỉ hỏi.

Chương 79

"Không, tiểu muội lúc này, mạnh hơn tên Đế Tuấn chó má kia quá nhiều rồi.

Sự thật là, lúc này, muốn nhục thân thành Thánh, chỉ là chuyện trong một ý niệm, bị một thứ có thể áp chế rồi." Chúc Dung khẽ giải thích, chỉ có hắn, mới thật sự hiểu rõ, tiểu muội đã đi trên một con đường vô thượng cường đại đến mức nào. "Vì sao lại bị áp chế?

Nhục thân thành Thánh chẳng lẽ không tốt sao?" Huyền Minh kinh ngạc không thôi. "Đối với chúng ta, không thể tốt hơn nữa.

Nhưng, đối với tiểu muội, thì còn xa mới đủ." Chúc Dung lắc đầu nói, "Thôi được, chuyện của nàng, chúng ta không nên hỏi." Đế Giang liếc nhìn Chúc Dung một cái, gật đầu nói: "Đúng, chuyện của tiểu muội, chúng ta không nên nhúng tay, cứ để nàng trưởng thành." Chư vị cường giả nghị luận xôn xao, kinh thán không thôi, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, tốt lắm, núi cao còn có núi cao hơn, tên Đế Tuấn không ai sánh bằng kia, lại nhanh chóng bị trấn áp.

Ngay cả Hỗn Độn Chung của Thái Nhất, cũng không chịu nổi.

Giữa không trung, có Thái Nhất hơi cản trở, Đế Tuấn hoãn khí, nhìn Hậu Thổ, sắc mặt dữ tợn nhưng ẩn nhẫn quát: "Hậu Thổ, ngươi dám ngăn cản ta chứng đạo thành Thánh!

Ngươi có biết, ta đang tiếp nhận Thiên Đạo Công Đức, giống như Nữ Oa Hoàng Thánh Nhân ngày trước, trở thành Công Đức Thánh Nhân!" "Đúng!

Công Đức Thánh Nhân!" Thái Nhất cũng hồi thần, thu hồi Hỗn Độn Chung, chỉ vào Hậu Thổ cười lớn nói, "Xong rồi!

Dám đối đầu với Thiên Đạo!

Hoàng huynh ta tiếp nhận Thiên Đạo Công Đức thành Thánh, Thiên Đạo đang trực tiếp phù hộ!" Trong số chư vị cường giả, không ít cường giả cũng thần sắc ngưng trọng. "Long Vương tiền bối, phải làm sao?" Đông Vương Công nhìn Long Vương hóa thành một lão đầu ủ rũ, khẽ hỏi. "Hậu Thổ tiểu thư, tất nhiên là vâng mệnh chủ nhân ta." Long Vương bĩu môi nói, "Cho nên, Thiên Đạo cái thá gì chứ!" Đông Vương Công trợn mắt há mồm.

Quả nhiên, giữa không trung, nghe lời nói kiêu căng của Đế Tuấn và Thái Nhất, Hậu Thổ khẽ hừ một tiếng, nói: "Ta vâng mệnh, ta tại đây tuyên bố, Thiên Hôn vô hiệu, Thiên Hàng Công Đức vô hiệu!

Công đức đã giáng xuống, toàn bộ thu hồi lại!" Đế Tuấn ngẩn người, loại lời này hắn chưa từng nghe qua a, ngay sau đó ha ha cười lớn nói: "Ha ha ha, thật khiến Bản Hoàng cười chết mất, đối với Thiên Đạo vô hiệu?

Ngươi tưởng mình là Thánh Nhân sao?

Không, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể ra lệnh cho Thiên Đạo!

Thậm chí, Hồng Quân Đạo Tổ, thân là Hợp Đạo Thánh Nhân, hợp nhất với Thiên Đạo, cũng chỉ cùng Thiên Đạo bình đẳng ngồi, thay thế Thiên Đạo xử lý sự vụ, cũng không thể ra lệnh cho Thiên Đạo!" Thái Nhất cũng hoàn toàn mất đi sự căng thẳng trước đó, lắc đầu nói: "Vâng mệnh?

Vâng mệnh ai?

Không lẽ bế quan đến ngu ngốc rồi sao?

Ha ha." Ông ông ông!

Đúng lúc đó, thiên địa chấn động, toàn bộ không gian Hồng Hoang

đều đang run rẩy nhẹ.

Sau đó, một màn khiến tất cả mọi người kinh hãi xuất hiện!

Tiếng trào phúng của Đế Tuấn, Thái Nhất còn chưa dứt, liền thấy thiên địa chấn động.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể Đế Tuấn đột nhiên kịch liệt chấn động, mạnh mẽ phun ra một ngụm tiên huyết, sau đó thất khiếu chảy máu, khoảnh khắc tiếp theo toàn thân mỗi lỗ chân lông đều đang chảy máu! "A!" Một loại đau đớn thấu tim thấu xương, khiến hắn gần như muốn nổ tung, phanh một tiếng hiển hóa ra nguyên hình, dưới mỗi phiến lông vũ, đều có tiên huyết trào ra, như suối phun, nhanh chóng nhuộm đỏ lông vũ.

Chỉ trong nháy mắt, Yêu Hoàng Kim Ô vốn kim quang rực rỡ, chí cương chí dương, biến thành một con gà lửa đẫm máu, không ngừng kêu thảm, như đang bị đồ tể.

Từng luồng khí tức huyền diệu, từ trong tiên huyết dật tán ra, trên không trung một lần nữa ngưng tụ thành hà quang, hình thành từng dải quang, kéo dài về phía bầu trời.

Mất đi những năng lượng hà quang đó, khí tức Đế Tuấn trong nháy mắt rơi xuống, một lần nữa trở về Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí từ Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên đỉnh phong, rơi xuống sơ nhập Cửu Trọng Thiên, hầu như rơi phá Bát Trọng Thiên quan ải.

Thật sự nguyên khí đại thương! "A!

Đó, là lực lượng Công Đức!

Thiên Đạo Công Đức đã trở về!" Vô số cường giả kinh kêu, trong mắt tràn đầy chấn kinh, cùng với tham lam.

Nhưng, không có ai dám có dị động.

Chương 80

"Hoàng huynh, lực lượng Công Đức của ngươi!" Trong lòng Thái Nhất cũng kinh khủng.

Chuyện gì đang xảy ra, Hoàng huynh không phải sắp đột phá thành Thánh sao?

Công Đức Thánh Nhân, được Thiên Đạo phù hộ, vị đó có khả năng cũng sẽ trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân siêu việt Thánh Nhân bình thường!

Bây giờ, lực lượng Thiên Đạo Công Đức, đột nhiên bị thu hồi sao? "Hừ!

Lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt, nhưng Thiên Đạo có mắt như mù, không công bằng công chính, tên Đế Tuấn này, hà đức hà năng mà có thể đạt được Thiên Đạo Công Đức?" Hậu Thổ lạnh lùng hừ nói. "Thôi được, đã như vậy, vậy những lực lượng công đức này, đừng thu hồi lại nữa, coi như cho hắn một bài học!" Nói rồi, Hậu Thổ phất tay, khẽ quát: "Thiên Đạo ngày càng cường đại, bản nguyên từ sự cống hiến của thiên hạ chúng sinh, Thiên Đạo Công Đức, lẽ ra phải thuộc về thiên hạ chúng sinh, không thể bị lén lút cấp cho một số kẻ đầu cơ trục lợi!

Hồng Hoang đệ nhất hôn?

Gọi nhiều cường giả đến vậy, là để xem trò cười sao?" "Nát!" Hậu Thổ nắm tay lại, trên bầu trời, vô số hà quang cứng lại, sau đó trong vô số ánh mắt chấn kinh, hóa thành đầy trời mảnh vụn, như vô số tinh thần bị nghiền nát, bay tứ tán khắp Hồng Hoang. "A!

Bình cảnh của ta nới lỏng rồi!

Ba vạn năm rồi a, ta sắp đột phá rồi!" "Ha ha ha, lão tử cũng có thể đạt được Thiên Đạo Công Đức, cuối cùng cũng đột phá rồi!" "Ta lại đột phá rồi!" "Đế Tuấn đúng là người tốt a, tốt hơn Hồng Vân, lừa hôn lừa Thiên Đạo Công Đức, cuối cùng lại thành toàn cho ta." "Đạo hữu, nói như vậy, không sợ làm Yêu Hoàng đường đường tức chết sao?" Vô số cường giả cười lớn, phấn khích không thôi.

Đối với Đế Tuấn, các loại trêu chọc, châm biếm, cũng liên tiếp không ngừng.

Trước đây, khi Thánh Nhân đột phá, động tĩnh do dị tượng Thánh Nhân dẫn đến, tuy lớn, nhưng chủ yếu nhắm vào những sinh linh yếu ớt của Hồng Hoang, đối với Đại La Kim Tiên trở lên, hầu như không có tác dụng quá lớn.

Đối với Chuẩn Thánh, hiệu quả càng không có.

Lúc này, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong, đều có thể cảm nhận được lợi ích thực chất.

Dù sao, đó là Thiên Đạo Công Đức!

Tuy chỉ kém một chút so với Thiên Đạo Công Đức mà Nữ Oa thành Thánh ngày trước, nhưng vô số sinh linh chia nhau, cũng đều có thể đạt được không ít lợi ích.

Khoảnh khắc đó, sinh linh Hồng Hoang đột phá, nhiều hơn so với số sinh linh đột phá khi Lục Thánh chứng đạo trước đây.

Có người hoan hỉ có người sầu, Đế Tuấn nguyên khí đại thương, bị Thái Nhất đỡ lấy, nhìn tất cả, trong ánh mắt kinh hãi, oán độc, khủng bố, hoảng loạn và các thần sắc khác không ngừng lóe lên. "Cút ngay!" Bên cạnh Hậu Thổ, A Xích nói.

Hai đại Yêu Hoàng cao cao tại thượng ngày trước, xấu hổ không thôi, lại không thể không nhanh chóng lùi lại.

Hậu Thổ không nhanh không chậm đạp không đi, bước về phía Hi Hòa.

Cầu vồng trên không, theo sự tiêu tán của Thiên Hàng Công Đức, cũng biến mất theo.

Hi Hòa bị lạnh nhạt hồi lâu, từ trên không trung phiêu lạc xuống, được Hậu Thổ bên cạnh đỡ lấy. "Còn không mau giải khai cấm chế!" Hậu Thổ tú mi nhíu lại, lại lần nữa khẽ quát.

Ken két!

Một tiếng vỡ nát truyền đến, tại mi tâm Hi Hòa, một đạo phù văn thần bí lóe lên, thiêu đốt, nhanh chóng biến mất.

Hi Hòa, trong đôi mắt cũng khôi phục thần trí, nàng ngẩn người, sau đó hiểu rõ tất cả.

Nàng liếc nhìn Đế Tuấn thê thảm, khẽ lắc đầu, không nói gì thêm.

Nhưng, ánh mắt khinh miệt như nhìn không khí kia, khiến Đế Tuấn trong lòng càng thêm bi phẫn, mạnh mẽ phun ra một ngụm tiên huyết, thậm chí Nguyên Thần cũng chấn động, hôn mê đi!

Hi Hòa nhìn Hậu Thổ, nhẹ nhàng cúi chào, nói: "Hi Hòa đa tạ Hậu Thổ tiền bối đã ra tay cứu giúp!" Hậu Thổ khoát tay, cười nói: "Muội tử xinh đẹp quá, đừng gọi ta tiền bối nữa, ta và muội cũng có một loại ý nghĩa là tỷ muội, cứ gọi ta tỷ tỷ đi." "Vậy, đa tạ Hậu Thổ tỷ tỷ." Hi Hòa cười nói. "Cũng đừng cảm ơn ta, là vị kia bảo ta nghiền nát phong khí bất chính này, ngay cả Thiên Đạo, cũng phải chịu phạt!" Câu nói đó, tràn đầy hoàng hoàng thiên uy, khiến những cường giả cấp Minh Hà Lão Tổ, nghe xong trong lòng cũng sinh ra kính sợ.

Hậu Thổ, quá mạnh rồi!

Không đúng, vị đã ra lệnh cho nàng, quá mạnh rồi!

Chương 81

"Còn về việc cứu ngươi, chỉ là tiện tay thôi." Hậu Thổ lắc đầu, tiếp tục nói, "Được rồi, ta cũng phải đi." Hi Hòa đột nhiên nói: "Hậu Thổ tỷ tỷ, ta đi cùng tỷ!

Vị cao nhân chân chính đã cứu ta, ta muốn đến tận mặt cảm tạ." "Vị cao nhân ẩn thế kia, không màng thế sự, trừ phi có đại sự như ngày hôm nay.

Cho nên, có gặp được hay không, đó là một vấn đề." Hậu Thổ lắc đầu nói. "Tỷ tỷ, xin hãy đưa ta đi đi!" Hi Hòa nghiêm túc nói. "Vậy, được rồi." Hậu Thổ gật đầu nói. "Ta cũng muốn đi!" Đúng lúc đó, muội muội Thường Hi của Hi Hòa, cũng từ trong Yêu Thần Điện xông ra, vội vàng nói.

Thấy Hi Hòa cũng chạy ra, cầu xin được đi cùng, Hậu Thổ thoáng ngẩn ra.

Nhưng đã dẫn một người thì dẫn hai người cũng vậy, Hậu Thổ không từ chối, nói: “Đi thôi.” Ba nữ tử đằng không, bay về phía Bất Chu Sơn.

“Ha ha ha, hôn lễ của Yêu Hoàng đại nhân quả nhiên long trọng phi phàm, cáo từ!” Long Vương hóa thành lão giả ổi ả, cười ha hả, tiếng cười chấn động cả Thái Dương Tinh, sau đó lề mề bay lên không trung, cố ý trào phúng.

“Quả nhiên tuyệt diệu!” “Ai nha, hiện tại xem ra, Hồng Hoang đệ nhất hôn lễ không bằng?

Lão phu phải nhanh chóng về tìm một cô nương nhỏ kết thân thử xem, liệu có thể lừa một đợt Thiên Đạo công đức không.

Không đúng, sao có thể gọi là lừa được?

Ta là thật sự kết thân mà!" Lại có hai đạo thân ảnh đằng không, lớn tiếng cười nói.

"Mấy vị đó là ai vậy?

Sao lại kiêu ngạo đến thế?

Bây giờ ngay cả Thiên Đạo cũng có thể tùy tiện trêu chọc sao?" Có cường giả toát mồ hôi lạnh, sợ thật sự chọc giận Thiên Đạo, tùy tiện giáng xuống vài đạo Hỗn Độn Thiên Lôi, e rằng Chuẩn Thánh cũng không thể chống đỡ.

Những người dám tùy tiện trêu chọc Thiên Đạo đó, tự nhiên là Long Vương, Tổ Kỳ Lân và La Hầu.

Bọn họ cũng sớm đã biến hóa, ẩn mình trong đám Đại La Kim Tiên, xem một màn kịch hay.

Bởi vậy, từ đầu đến cuối, cái gọi là thiên hôn, đại kế hoạch mà Đế Tuấn tự cho là vĩ đại, tất cả chỉ là một trò cười, sớm đã nằm trong tay Trần Vũ.

"Đáng tiếc, Bản tổ không có cơ hội ra tay, ai, lại để Hậu Thổ cô bé... tiểu công chúa ra tay rồi." Long Vương tiếc nuối.

Đông Vương Công theo sau, trong lòng bất đắc dĩ mỉm cười, mấy vị siêu cấp cường giả có thể dễ dàng trấn áp Hồng Hoang, lại có một mặt trẻ con như vậy.

"Vậy...

Long Vương tiền bối, ta xin phép về Bồng Lai Tiên Đảo trước, những cây ăn quả kia..." Đông Vương Công cáo từ.

"Đừng đi vội?

Hãy đi bái kiến Chủ nhân đi." Long Vương cười tủm tỉm nói,

“Biết đâu, Chủ nhân cao hứng, lại ban thưởng bảo bối thì sao.” “Vậy cũng được.” Đông Vương Công trong lòng cũng có chút mong đợi.

Sau khi Long Vương cùng các cường giả rời đi, mười một vị Tổ Vu cũng nhìn nhau một lượt rồi rời đi.

Thấy các Tổ Vu rời đi, Thái Nhất thở phào một hơi, sợ Tổ Vu thừa cơ gây khó dễ, tấn công Yêu Tộc.

“Mau!

Yêu Tộc toàn diện phòng bị, Vu Tộc không lâu nữa sẽ đại quân tập kích!” Lúc này, Đế Tuấn đã tỉnh lại, nhanh chóng truyền âm cho Thái Nhất nói.

Yêu Tộc, lập tức trở nên bận rộn.

Từng cường giả rời đi, thậm chí tiện tay dắt dê, mang đi không ít bảo vật của Yêu Tộc, thậm chí cố ý phá hoại, trút bỏ sự bất mãn vì bị Đế Tuấn uy hiếp trước đó, để lại một bãi bừa bộn.

Trên Bất Chu Sơn, Hậu Thổ dẫn Hi Hòa, Thường Hi hai tỷ muội hạ xuống, sau đó từng bước đi lên núi.

Hai tỷ muội nắm chặt tay nhau.

Hậu Thổ cười nói: “Đừng quá căng thẳng, Trần ca ca rất dễ nói chuyện, cũng không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần ta thật lòng sùng kính là được, không cần quá sợ hãi.” Hi Hòa miễn cưỡng cười, do dự hỏi: “Ông ấy, thật sự ngay cả Thiên Đạo cũng phải nghe theo sao?

Chương 82

Vậy, ông ấy là cường giả cấp độ nào?" Hậu Thổ lắc đầu nói: "Chuyện này, ta cũng không rõ, ta cũng không cần biết." "Vâng, ta hiểu rồi." Hi Hòa gật đầu, không nói thêm nữa.

Thường Hi bên cạnh, cũng không còn vẻ sợ hãi và câu thúc ban nãy, hiếu kỳ đánh giá xung quanh.

Hai tỷ muội đều thích sự yên tĩnh, Hi Hòa còn đỡ, từng rời Thái Âm Tinh du lịch Hồng Hoang, tuy thời gian ngắn ngủi, còn Thường Hi thì đáng thương thay, ngay cả Thái Âm Tinh cũng chưa từng rời đi.

Thái Âm Tinh, quả thật âm lãnh, ngoại trừ hai tỷ muội và một cây Nguyệt Quế Thụ ra, hầu như không có sinh linh khác.

Khi ba nữ tử đến bên ngoài tiểu sơn cốc, Hậu Thổ cũng thu liễm sự hào phóng hiếu động của Vu Tộc, trở nên an tĩnh và quy củ hơn nhiều.

Hai nữ cũng hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm thái, tiến vào trong sơn cốc.

"Oa!

Miếng này ngon quá, ngoài giòn trong mềm, béo mà không ngấy, tốt lắm!

Tiểu Phượng, tay nghề của cô càng ngày càng giỏi!" "Kia miếng này mau lật mặt, gia vị này, không đúng, một loại gia vị khác..." "Chủ nhân, ngài chậm một chút, cẩn thận kẻo bỏng." Vừa bước vào sơn cốc, ba nữ tử đã nghe thấy tiếng một thanh niên đang hò hét ồn ào, vui vẻ.

Một nữ tử ôn hòa, đứng bên cạnh mỉm cười khuyên nhủ.

Hi Hòa chớp chớp mắt, Thường Hi thì trực tiếp dụi dụi mắt, rồi nhìn kỹ lại.

Không sai, không nhìn lầm!

Đang nướng thịt!

Một thanh niên ngồi bên đống lửa, tay cầm xâu thịt nướng, dưới đất thì là những que tre đã ăn xong.

Bên cạnh, một nữ tử tuyệt mỹ lại khí chất cao quý, cũng đang ngồi bên đống lửa, giúp nướng thịt.

"A!

Những củi kia, là Bàn Đào Thụ!" Hi Hòa kinh hô.

"Tỷ tỷ, có cả Nguyệt Quế Thụ của ta!" Thường Hi thoáng ngẩn ra, rồi đại kinh, lay lay cánh tay Hi Hòa, giọng điệu mang theo vẻ sắp khóc.

Hậu Thổ cũng nuốt một ngụm nước bọt, lẩm bẩm: "Phù Tang Thần Thụ, Thông Thiên Kiến Mộc, Tiên Hạnh, Hoàng Trung Lý Mộc, đều có!

Ta nói, những Linh Căn đỉnh cấp đó, đều chỉ dùng làm củi nướng thịt!

Vậy thịt nướng là gì?" "Muội muội, nhìn những que xiên thịt kia, hình như đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Lúc này, Trần Vũ quay đầu, cười nói: "Đến rồi?

Cứ ăn một chút đi, ở Hồng Hoang, có lẽ không thể ăn được thịt nướng như thế này đâu." "Vậy đa tạ Trần ca ca." Hậu Thổ cười nói, tiến đến trước đống lửa, nhận xiên thịt nướng Trần Vũ đưa.

Hi Hòa cẩn thận nhìn Trần Vũ, phát hiện rằng dù là hành vi, ngôn ngữ, hay bản thân hắn, nhìn đều không khác gì phàm nhân trên Hồng

Hoang đại lục.

Điều đó khiến nàng trong lòng rùng mình, biết vị này ít nhất là ở tâm tính đã hoàn toàn siêu thoát, ta hành ta tố, không bị mọi thứ bên ngoài ảnh hưởng đến bản ngã tự tính.

Lại nhìn những "dược liệu" dùng để nướng thịt, cuối cùng hạ quyết tâm, cung kính nói: "Cầu tiền bối ca ca thu lưu!" "Thu lưu?" Trần Vũ lắc đầu cười nói: "Nơi này của ta lạnh lẽo, lại vô vị, ta sợ các ngươi không quen." Hi Hòa vội vàng nói: "Vừa hay!

Tiền bối ca ca, Thái Âm Tinh mới thực sự lạnh lẽo, ta và muội muội cũng sống rất tốt." "Đúng, đúng.

Đây là lần đầu tiên ta ra ngoài, Bất Chu Sơn thật là đẹp nha." Thường Hi vội vàng gật đầu nói, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Trần Vũ, tràn đầy mong đợi và khao khát.

"Vậy Thái Âm Tinh của các ngươi không cần nữa sao?" Trần Vũ cười hỏi.

Hi Hòa hơi nhíu mày, khẽ thở dài, nói: "E rằng, Thái Âm Tinh thực sự không thể quay về được nữa." "A?

Tỷ tỷ?

Vì sao!?" Thường Hi đại kinh thất sắc, vội vàng hỏi.

Hi Hòa xòe lòng bàn tay, một sợi tóc bay phấp phới, lắc đầu thở dài: "Đều tại ta, đã không ra tay kịp thời chém giết Đế Tuấn.

Bằng không, sẽ không có nhiều chuyện phiền phức như vậy.

Trước khi Đế Tuấn chưa chết, Yêu Tộc chưa diệt, ta không thể quay về Thái Âm Tinh." Lần này, Trần Vũ hơi nghiêm túc một chút, đặt xiên thịt nướng xuống, nói: "Không, sai rồi.

Đế Tuấn sẽ chết, nhưng hắn là một trong hai nhân vật chính của

lượng kiếp này, sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu." "Đại thế Hồng Hoang không thể tùy tiện thay đổi, bằng không sẽ gặp phiền phức, mà cá nhân ta, ghét nhất là phiền phức." Trần Vũ nhún vai nói.

Chương 83

"Lấy ví dụ, Côn Bằng trong Vu Yêu đại chiến sẽ không chết, ngược lại còn là kiêu hùng cuối cùng." Lúc này, Long Vương, Tổ Kỳ Lân, La Hầu, Đông Vương Công trở về, thấy Hậu Thổ dẫn hai nữ tử như vậy, cũng không bất ngờ.

Long Vương cười tủm tỉm nói: "Chủ nhân, không phải ta vạch trần ngài đâu, nhưng Côn Bằng, hắn đã chết triệt để rồi." Trần Vũ liếc mắt một cái, thản nhiên nói: "Chết rồi?

Vậy thì phục sinh không được sao?" La Hầu mắt sáng rực, hắn từng chết thật rồi sống lại, bị Hồng Quân tiêu diệt sạch sẽ, hồn phi phách tán, nhưng vẫn sống lại, thậm chí còn bảo lưu nguyên vẹn ký ức và thực lực sinh tiền.

Cứ như thể, cái chết chỉ là một giấc mộng, căn bản không thực sự tồn tại.

Trần Vũ nói xong, búng tay một cái.

"Bốp!" Một tiếng giòn vang vọng, giữa không trung, như gợn sóng nước, hình thành một vòng xoáy sóng nước, càng lúc càng rộng lớn. 【Đinh!

Phát hiện Túc chủ chuẩn bị phục sinh một Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả Hồng Hoang, có tốn 0.1 điểm Đại Đạo Trị, có phục sinh hắn không?】 Giọng nói hệ thống đã trầm mặc từ lâu, vang lên trong đầu Trần Vũ.

"Hệ thống, cũng quá rẻ rồi đi, phục sinh một Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả, mà chỉ tốn 0.1 điểm Đại Đạo Trị?

Rẻ hơn cả phục sinh La Hầu trước đây nữa." Trần Vũ có chút cạn

lời nói. 【Hồi Túc chủ, Đại Đạo Trị của hệ thống này chí cao vô thượng, 0.1 điểm Đại Đạo Trị, đã là giá trị năng lượng rất cao rồi.

Trước đây, khi Túc chủ hòa hợp với Đại Đạo 30%, đã có thể phục sinh bất kỳ tồn tại nào trong Hồng Hoang.

Hiện giờ độ hòa hợp của Túc chủ đã đạt 82.1%, thực lực càng thêm cường đại, cho nên mức tiêu hao Đại Đạo Trị để phục sinh cũng sẽ ít hơn trước đây một chút.】 "Cũng đúng, một quả Hoàng Trung Lý cũng chỉ tốn 0.001 điểm, phục sinh Côn Bằng, tương đương với việc tái tạo một trăm quả Hoàng Trung Lý." Trần Vũ nói, "Phục sinh đi." 【Đinh!

Khấu trừ của Túc chủ 0.1 điểm Đại Đạo Trị, phục sinh Côn Bằng, đang trong quá trình phục sinh...】 Khi giọng hệ thống vang lên, sau tiếng búng tay của Trần Vũ, vòng xoáy sóng âm kỳ lạ kia khuếch đại.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy đại cường giả, bên trong vòng sóng văn, dần dần khôi phục yên tĩnh, chiếu rọi ra một cảnh tượng.

"A!

Không!" Hi Hòa che miệng kinh hô.

Trong màn hình, chính là cảnh Đế Tuấn một cước giẫm xuống, thân thể Côn Bằng dưới chân hắn bạo toái, hồn phi phách tán.

Lúc này, màn hình dường như đang phát lại, thời gian trôi ngược, thân thể Côn Bằng bạo toái lại tái tổ chức, vô số huyết vụ bay ngược trở về.

Sau đó, Trần Vũ giơ tay lên, khẽ vung về phía trước.

"Rắc!" Một tiếng khẽ vang, Côn Bằng vừa mới phục hồi, như thoát khỏi gông cùm, biến mất dưới chân Đế Tuấn.

Khoảnh khắc tiếp theo, sóng văn lay động, một con Côn Bằng

khổng lồ, bay ra từ trong vòng sóng văn, vừa chấn kinh vừa cuồng hỉ nhìn khắp bốn phía.

"Ta... ta không chết?" "Không, ngươi chết rồi." Côn Bằng kinh hãi, vội vàng cúi đầu, mới phát hiện mình đang ở trong tiểu sơn cốc, cái tiểu sơn cốc từng khiến hắn vừa xấu hổ vừa sợ hãi trước đây.

Người trả lời, là Long Vương.

"Ý gì?" Côn Bằng kinh hãi, "Chẳng lẽ, ta đã chết?

Chỉ còn là linh hồn?" "Nói cái quỷ gì vậy!

Ta đi theo Chủ nhân, có thể chết được sao?" Long Vương lườm nguýt nói, "Chỉ là chết rồi, bất quá, lại được Chủ nhân phục sinh thôi." "Phục... phục sinh!" Côn Bằng trợn mắt há mồm.

Sau đó, hắn cẩn thận nhớ lại, trước đó quả thật đã chết, cái cảm giác tử vong đó, dù bao lâu cũng sẽ không quên được.

Lúc này, hắn cũng quả thật giống y như ngày xưa, đã thực sự sống lại!

Côn Bằng tỉnh ngộ, hóa thành nhân hình, "oành" một tiếng quỳ sụp trước Trần Vũ, liên tục dập đầu, không nói một lời.

"Đừng dập đầu, ta không phải chủ tử của ngươi, cũng không có bất kỳ quan hệ gì với ngươi, vẫn không thích ngươi." Trần Vũ lắc đầu nói, một luồng lực lượng vô hình đẩy Côn Bằng ra.

"Ngươi cứ tiếp tục về Yêu Tộc, làm những việc ngươi nên làm, dù là báo thù hay phản bội, đều phải về Yêu Tộc mới có thể tiến hành.

Hiện giờ Yêu Tộc thế yếu, tuyệt đối sẽ không trọng dụng ngươi nữa đâu.

Chương 84

Còn về việc ngươi sẽ lại xuất hiện lần nữa, ngươi biết phải nói gì rồi chứ?" Côn Bằng vội vàng nói: "Ngày xưa ta từng đoạt được một kiện bí bảo, lưu lại một giọt tinh huyết, sau khi tử vong có thể nhờ đó phục sinh." "Ừm, đi đi." Nhìn Côn Bằng đằng không bay đi, Long Vương cười nói: "Chủ nhân, Yêu Tộc đều sắp bị hành hạ đến tan nát rồi, thả một viên độc dược như hắn về, chẳng phải càng thảm hơn sao." Trần Vũ lắc đầu nói: "Sai rồi, ta từ trước đến nay không thèm để ý những chuyện nhỏ nhặt này, chỉ khi quy củ bị phá hoại, ta mới phải ra tay chấn chỉnh lại.

Còn về việc tự tìm đường chết, Yêu Tộc, không phải thứ ta muốn hãm hại." Nghe lời Trần Vũ nói, tất cả cường giả đều như có điều suy nghĩ.

Đối với quy tắc hành sự, thậm chí thân phận của Trần Vũ, cũng có một suy đoán nhất định.

"Hậu Thổ, ngươi cũng về bế quan đi, khi thực lực đạt đến một trình độ nhất định, ngươi sẽ phát hiện ra, cái gọi là Vu Yêu chi chiến, chỉ là một vở kịch, một trò đùa mà thôi." Trần Vũ nhìn Hậu Thổ, mở miệng nói.

"Tổ Vu tuy không có Nguyên Thần, chỉ tu luyện thể phách.

Nhưng nghe ta, Tinh Khí Thần đều tự thành Thánh, sau đó hợp nhất, trở thành vô địch trong các Thánh Nhân, cũng không phải việc khó." Hậu Thổ vội vàng gật đầu, đối với Trần Vũ càng thêm cung kính nói: "Trần ca ca, ngài nói quá đúng rồi, hiện giờ ta, thể phách đã siêu việt Chuẩn Thánh đỉnh phong, bất cứ lúc nào cũng có thể nhục thân thành Thánh!" "Bước tiếp theo, chỉ cần nỗ lực tu hành 《Cửu

Chuyển Nguyên Công》, để đề thăng Nguyên Thần là được.

Pháp tắc Lục Đạo Luân Hồi, cũng sẽ thuận lý thành chương mà đề thăng." Trần Vũ gật đầu nói: "Ừm, đi đi.

Đừng để ý đến chuyện khác." "Vâng!" Hậu Thổ nhanh chóng rời đi, trong lòng cũng bớt lo lắng, Trần ca ca thực sự quá cường đại, dường như có thể tùy ý phục sinh cường giả, ít nhất là phục sinh Chuẩn Thánh đỉnh phong thì không thể đơn giản hơn.

Ngay cả nếu Vu Tộc sau này bị trọng thương, chỉ cần Trần ca ca chịu giúp đỡ, cũng không phải vấn đề lớn.

"Không, ta hy vọng, thực lực của ta có thể đạt đến bước đó!" Hậu Thổ ánh mắt kiên định.

Sau khi trở về Vu Thần Điện, nàng tuyên bố bế tử quan, trước khi đột phá, dù là chuyện lớn đến trời cũng đừng quấy rầy.

Trong tiểu sơn cốc, Hi Hòa, Thường Hi hai tỷ muội, cùng Đông Vương Công, một lần nữa chứng kiến sự cường đại của Trần Vũ, trong lòng càng thêm kính sợ.

"Thánh Sư tiền bối, bình rượu này, vãn bối dùng ba ngàn loại Linh Quả, bảy ngàn hai trăm loại hoa mật ủ thành, ngài nếm thử." Đông Vương Công từ trong Hỗn Độn Hồ Lô, lấy ra một bình rượu, cung kính dâng lên Trần Vũ.

"Tốt!" Trần Vũ nhận lấy bình rượu, ngửi một hơi, hài lòng cười nói.

Long Vương, Nguyên Phượng cùng các cường giả đều phát hiện, Chủ nhân có chút thiên vị Đông Vương Công.

Quả thật như vậy, Đông Vương Công là luồng dương khí đầu tiên khi khai thiên, có quan hệ sâu sắc với Bàn Cổ.

Mà Bàn Cổ, là con của Đại Đạo.

Trần Vũ, đã hòa hợp hơn tám mươi phần trăm Đại Đạo Trị, gần như hóa thân thành Đại Đạo, việc thiên vị Đông Vương Công cũng có thể giải thích thông suốt.

"Vậy vãn bối xin phép về Bồng Lai Tam Đảo trước." Thấy Trần Vũ thích rượu mình ủ, Đông Vương Công đại hỉ, chắp tay mở miệng nói.

"Ngươi về đi." "Vâng!" Đông Vương Công nhảy lên Hỗn Độn Hồ Lô, xuyên không rời đi, nháy mắt biến mất.

Hi Hòa, Thường Hi hai nữ, ánh mắt lộ vẻ hâm mộ.

Hai nữ sinh ra ở Thái Âm Tinh, nhưng lại rất khác với Đế Tuấn, Thái Nhất sinh ra ở Thái Dương Tinh, căn bản không có Tiên Thiên Linh Bảo cường đại, bảo vật duy nhất, chính là Nguyệt Quế Thụ.

Nhìn Nguyệt Quế Thụ, Thường Hi nhìn đống củi đó, ảm đạm thần thương.

"Ha ha, Nguyệt Quế Thụ, ta đâu có động vào.

Ừm, nói đúng hơn, ta có chặt một phần, nhưng ta lại khiến nó mọc lại rồi, cho nên, không cần đau lòng." Trần Vũ nhìn thần sắc của Thường Hi, nhịn không được cười nói.

Hi Hòa ngoài mềm trong cứng, còn Thường Hi, thì thuần khiết vô hà, ngây thơ vô tà, thực sự chưa từng tiếp xúc với thế sự.

"Thật sao?" Thường Hi kinh hỉ nói.

"Muội muội, lời của Thánh Sư tiền bối, tự nhiên sẽ không có giả!" Hi Hòa vội vàng nói.

"Nga." Thường Hi thè lưỡi, đột nhiên lại nói, "Thánh Sư tiền bối, ta có thể gọi ngài là Trần ca ca giống như Hậu Thổ tỷ tỷ không?

Ta cảm thấy gọi như vậy trẻ trung hơn, gọi Thánh Sư tiền bối cứ như gọi già đi vậy.” “Muội muội!” Hi Hòa trong lòng kinh hãi.

“Ha ha, tùy tiện đi.” Trần Vũ xua tay cười nói, “Chỉ là một cách xưng hô thôi mà, đi theo ta một đoạn thời gian, thích gọi sao thì gọi.” “Nga, đúng rồi!

Các ngươi không có Pháp Bảo đúng không, vậy ta tặng cho vài kiện.

Đi theo ta, không thể quá nghèo nàn được.” Trong lời nói, từng kiện Pháp Bảo đột nhiên xuất hiện, lơ lửng giữa không trung, bảo quang giao thoa, rực rỡ muôn màu.

“A!

Nhiều quá!” Thường Hi lại kinh hô.

Chương 85

Hi Hòa cũng trợn to đôi mắt đẹp, khó mà tin nổi.

Bên trong, yếu nhất cũng là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hoặc Thượng Phẩm Công Đức Linh Bảo, phần lớn đều là cấp bậc Cực Phẩm.

Thậm chí, còn có không ít Chí Bảo!

"Hi Hòa, ta thấy chiến lực của cô cũng không yếu, có muốn Tiên Thiên Chí Bảo không?

Tùy tiện chọn vài kiện đi." Trần Vũ chỉ vào từng kiện Tiên Thiên Chí Bảo nói.

"Không, không cần đâu, ta chọn một kiện thích hợp nhất với mình là được rồi." Hi Hòa có chút kích động, đôi mắt đẹp lướt qua, chọn lựa Linh Bảo.

Thường Hi, thì không hề câu thúc, chuyên chọn cái nào đẹp mắt: Âm Dương Kính, Linh Lung Liên Hoa Đăng, Thái Âm Thần Luân, Hỗn Độn Kim Trâm, Kim Phượng Trâm, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ...

Tổng cộng chọn gần mười kiện, mới bị Hi Hòa đã hoàn hồn ngăn lại.

"Ta muốn kiện này!" Hi Hòa, thì chỉ vào một thanh tiểu kiếm nói.

Thanh tiểu kiếm đó, chỉ dài ba tấc, to bằng một ngón tay, được khắc từ xương cốt.

Trần Vũ gật đầu cười nói: "Chọn hay lắm!" "Trần ca ca thấy sao?" Hi Hòa hỏi.

“Biết nó tên gì không?” “Không biết.” Trần Vũ “a a” cười một tiếng, nói: “Yêu Hoàng Kiếm!

Nếu đưa bảo kiếm này ra Hồng Hoang, nó sẽ trở thành bội kiếm của Đông Hoàng Thái Nhất.” “Nhìn xem, quả thật có nhân quả với Yêu Tộc.

Cầm lấy đi, sau này khi thực lực mạnh mẽ, hãy dùng thanh kiếm này, chém đi nỗi sỉ nhục của ngày hôm nay!” “Vâng!” Hi Hòa nắm chặt Yêu Hoàng Kiếm, thanh cốt kiếm vốn nhỏ bé, trực tiếp biến lớn, to bằng một thanh bảo kiếm thông thường.

“Từ nay về sau, gọi là Đồ Yêu Kiếm!” Trần Vũ nghe vậy, trên mặt lại lộ ra ý cười, nhưng không nói nhiều, chỉ cảm khái: “Nhân quả tương hợp, xem ra, một thanh Đồ Vu Kiếm khác cũng sắp xuất hiện rồi.” “Nhân Tộc a Nhân Tộc, sự ma luyện thực sự sắp đến rồi!

Chỉ cần vượt qua lần ma luyện này, sau này kẻ thống trị Hồng Hoang hoàn chỉnh, chính là Nhân Tộc!” Trong vô tận hư không, Long Vương, Tổ Kỳ Lân, La Hầu ba đại cường giả, hướng sâu trong Hồng Hoang mà đi.

Lần này, Nguyên Phượng cũng hiếm khi xuất sơn.

Bọn họ có thể cảm nhận được, Chủ nhân rất xem trọng Nhân Tộc.

“Không, Nhân Tộc thực sự quá yếu rồi, cần phải khắc khổ tu hành, mới có thể tiến vào Luyện Tinh Hóa Khí!” Long Vương lắc đầu nói.

“A!

Luyện Tinh Hóa Khí, cảnh giới của lũ kiến hôi trong lũ kiến hôi, cái cấp bậc đó, ta đều sắp quên rồi.

Thậm chí, ta từng có lúc nghi ngờ, cấp bậc đó có tồn tại hay không.” Tổ Kỳ Lân cũng mở miệng nói.

“Ngoại trừ Nhân Tộc, bất kể là chủng tộc Hồng Hoang nào, vừa sinh ra yếu nhất cũng đã là Luyện Khí Hóa Thần, thậm chí ở Địa Tiên cảnh giới, nhục thân cường đại, Nhân Tộc, quá yếu ớt rồi!” Nguyên Phượng ngược lại mở miệng nói: “Nhân Tộc tuy nhục thân yếu, cũng không có bất kỳ căn cơ tu hành nào, nhưng, chẳng lẽ các ngươi không phát hiện, năng lực học tập của họ, tương đối mạnh sao?” “Thế thì sao chứ?

Để họ học tập mấy trăm năm, cũng không chống lại được một Đại La Yêu Ma một ngụm nuốt chửng.

E rằng, chưa kịp học tập thành quả, đã bị diệt tộc rồi.” “Bởi vậy, Chủ nhân mới bảo ta bảo hộ.

Cường giả trên Chuẩn Thánh, không được ra tay!” “Tam tộc của ta thực ra cũng có liên quan lớn đến Nhân Tộc, Nhân Tộc quan sát hình thái, cách công kích của chúng ta, mà lĩnh ngộ ra không ít thần thông, quả thật là một chủng tộc không tồi.” Mấy đại cường giả vừa nói, vừa vượt qua ức vạn vạn dặm, rời xa Bất Chu Sơn, đến sâu trong Hồng Hoang đại lục.

Nguyên Phượng ngước mắt nhìn lên, lại thấy một dãy núi liên miên hùng vĩ sừng sững phía trước, khí tức nguy nga hùng tráng, tinh hải bao quanh, nhật nguyệt như bụi, không kém Bất Chu Sơn là bao.

“...Côn Luân!

Một đại bộ lạc tụ cư của Nhân Tộc?” Tổ Kỳ Lân gật đầu nói: “Đúng vậy, là tổ sơn thứ hai của Hồng Hoang, tuy về độ cao không bằng Bất Chu Sơn, nhưng về chiều dài và phạm vi bao phủ, thực ra còn vượt Bất Chu Sơn.” Mấy đại cường giả đã quen với sự cao lớn hùng vĩ của Bất Chu Sơn, nhìn Côn Luân sơn mạch cũng cảm thấy hứng thú, tuy chỉ là một sơn mạch, nhưng đừng nói về chiều dài, chỉ riêng chiều rộng đã đạt đến mấy trăm tỷ năm ánh sáng!

Không biết cần bao nhiêu vũ trụ mới có thể lấp đầy nó.

Cây cổ thụ cao chọc trời, sánh ngang một tiểu tinh hệ, lá cây như tinh thần, cành cây như tinh hệ!

Không, Côn Luân Sơn ngày xưa linh khí lượn lờ, như tiên cảnh, giờ đây lại yêu khí tràn ngập, sát khí ngút trời, khắp nơi đều là ô yên chướng khí.

"Ngao!" "Gào!" Tiếng yêu ma gào rít liên tục không ngừng, hết đợt này đến đợt khác, từng con đại yêu to lớn hơn cả núi non, thậm chí hơn cả tinh thần đẳng không, lao về phía Nhân Tộc ở rìa Côn Luân sơn mạch!

"Gào!" Một con Phi Thiên Yêu Hổ phát hiện mấy đại cường giả hóa thành nhân hình, hai cánh chấn động, tinh thần xung quanh lập tức tắt lịm, tinh cầu rơi rụng, há to miệng, nuốt chửng mấy người, tinh không đều ảm đạm đi.

"Phụt!" Nhưng, La Hầu chỉ búng tay một cái, con yêu ma bán bộ Đại La đang ngưng tụ Tam Hoa kia, đầu lâu vỡ nát, Nguyên Thần nứt toác.

Chương 86

Để tránh đánh rắn động cỏ, mấy người đều không bạo lộ khí tức, xuyên hành không biết bao xa, cuối cùng hạ xuống.

Một nơi hẻm núi.

Thi thể trải đầy đồng, xương khô vô số, Nhân Tộc đang cùng yêu ma chém giết, người dẫn đầu, hung hãn vô cùng.

"Giết!

Nhân Tộc ta chỉ biết đứng mà chết, không biết quỳ mà sống!" "Nhân Tộc ta, sinh ra trong loạn thế, quật khởi trong loạn thế, những yêu ma quỷ quái này, đều là đá mài đao cho ta trưởng thành!" "Tộc trưởng, lão tử lại giết chết ba tên Yêu Tướng rồi, ha ha, đáng giá!" Trong Nhân Tộc, không hề có sự tuyệt vọng, ngược lại chiến ý cao ngút, sát ý hừng hực.

Sơn cốc rộng lớn, rộng đến trăm vạn dặm, dài hơn vạn dặm.

Nhưng trong Côn Luân sơn mạch, nó chỉ là một cái khe nhỏ, thậm chí không đủ cho một cây cây sinh trưởng.

Nhân Tộc, thông thường đều tập trung sinh tồn trong những loại sơn cốc như vậy, lấy phòng ngự làm chính hơn là mở rộng.

Trên sơn câu, từng khối đá lớn tạo thành bức tường thành khổng lồ, trên đó đầy những cung nỏ khổng lồ, cốt mâu, đá tảng v.v.

Nhân Tộc đợt đầu tiên do Trần Vũ chỉ điểm Nữ Oa chế tạo, không phải là bùn đất, mà được tạo thành từ Tam Quang Thần Thủy, Ngũ Sắc Thần Thạch, Cửu Thiên Tức Nhương, cùng với khí tức Thánh Nhân của Nữ Oa, căn cơ Tiên Thiên hùng hậu.

Mặc dù, không thể tu hành, nhưng dựa vào sức mạnh bản thể

cường đại, ít nhất cũng có chiến lực cấp Địa Tiên.

Một số cường đại thì là Thiên Tiên.

Một vị mạnh nhất, đạt đến Kim Tiên!

Hắn, tu vi biến đổi khó lường, lúc thì chỉ có Huyền Tiên, lúc thì thậm chí còn vượt qua Kim Tiên đỉnh phong, tiến vào cấp độ Thái Ất Kim Tiên, sự chênh lệch trước sau cực lớn.

Đương nhiên, các thế hệ sau, thì là phàm nhân thật sự.

Nhân Tộc chiến đấu kịch liệt, bao vây Nhân Tộc, là một đàn Xích Luyện Yêu Xà khổng lồ, con nhỏ nhất cũng dài mấy chục đến trăm trượng, to như thùng nước, một ngụm có thể dễ dàng nuốt chửng một người, đa số đều có chiến lực Thiên Tiên.

Còn về những kẻ mạnh hơn, như sơn mạch vắt ngang trời, tạm thời chưa gia nhập chiến trường.

Nhân Tộc dựa vào ưu thế tường thành, toàn lực chống cự, tổn thất không nhỏ, nhưng, lại đang nhanh chóng đột phá, Nhân Tộc ở thời khắc sinh tử, trực tiếp đột phá tu vi, chiến lực bạo tăng.

Vị thủ lĩnh Nhân Tộc có thực lực Kim Tiên kia, tay cầm một cây đại côn bằng xương trắng thô lớn, đang cùng một con Cự Mãng vằn máu đen chém giết.

Đầu của con Cự Mãng kia, lại là khuôn mặt của một nữ nhân yêu dị, mọc răng nanh sắc nhọn như rắn, trong miệng thè ra cái lưỡi rắn chẻ đôi!

Mái tóc dài đỏ như máu, lại là từng con rắn nhỏ, nhìn rất hung tợn và đáng sợ.

"Nhân Tộc, quả nhiên có điểm phi phàm!" Kẻ dẫn đầu Yêu Tộc, là một Yêu Thần có chín cái đầu mãng xà quái dị, tên là Cửu Anh, là Yêu

Thần loại rắn đỉnh cấp nhất, tu vi Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên.

Bên cạnh hắn, có một con Yêu Vương rắn tám đầu, tên là Tướng Liễu, đồng dạng hung diễm ngút trời.

Ban đầu Tướng Liễu là thuộc hạ của Tổ Vu Cộng Công, sau một lần chiến đấu thất bại với đại tướng Đằng Xà của Cửu Anh, bị Cộng Công trách phạt.

Tướng Liễu dứt khoát trực tiếp phản bội Vu Tộc, gia nhập Xà Tộc của Cửu Anh, trở thành phó tộc trưởng của Xà Yêu Tộc, thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Tộc trưởng, ta ra tay đi, nhanh chóng chém giết bộ lạc này, thu thập thêm tinh huyết Nhân Tộc." "Kỳ thật mấy đại Yêu Thần khác, đều đang cạnh tranh lẫn nhau.

À, nghe nói Đồ Vu Kiếm có mạnh mẽ hay không, là tùy thuộc vào lượng tinh huyết Nhân Tộc, Xà Yêu Tộc ta nhất định phải luyện ra Đồ Yêu Kiếm mạnh nhất!

Áp đảo Đào Thiết, Cùng Kỳ cùng các Yêu Vương khác." Tướng Liễu nhìn Cửu Anh, tám cái đầu lâu đều mở miệng nói.

"Được!

Giết!" Cửu Anh vừa ra lệnh, nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng cười lạnh: "Hừ!

Đường đường cường giả Chuẩn Thánh Thất Trọng Thiên, lại tự mình tham gia vào cuộc chiến tiêu diệt một đám phàm nhân?

Nếu đã thích phóng huyết, vậy ta cho ngươi phóng một chút vậy." "Bốp!" Cửu Anh đại kinh thất sắc, không kịp phòng ngự, nghe thấy một tiếng "bốp", không đúng, là liên tục chín tiếng va chạm trầm đục.

Chỉ là, chín tiếng va chạm đó diễn ra quá ngắn, gần như cùng một

lúc vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, chín cái đầu lâu, đều choáng váng hoa mắt, "bốp" một tiếng ngã lăn ra giữa không trung.

"Ha ha ha, không hổ là Ma Tổ La Hầu, lại còn biết làm một bộ đánh lén sau lưng thế này." Long Vương ha ha cười lớn nói, bên cạnh hắn, Tướng Liễu cũng đã mềm nhũn trên mặt đất.

Chương 87

"Ngươi nghĩ ta là ai chứ, nhưng ta không thể ra sức vì Vu Tộc được, những Yêu Thần này, là đối thủ của Tổ Vu, ta mà giết chúng, thì ngược lại sảng khoái rồi.

Đừng nói nhiều nữa, phóng huyết đi!" "Phốc xuy!" Thí Thần Thương đâm vào cổ Cửu Anh, tiên huyết phun trào ra.

Sát ý khủng bố của Thí Thần Thương, cũng trong nháy mắt lan khắp toàn thân Cửu Anh, khiến toàn thân hắn ma khí cuồn cuộn, sinh cơ bị thôn phệ, nguyên khí đại thương.

"Tiểu Hắc đúng là độc ác thật, miệng thì nói không thể giết, giờ lại làm người ta sống dở chết dở." Long Vương lắc đầu, cạn lời nói.

Vừa nói, long trảo của hắn xé rách tám cái cổ của Tướng Liễu, gần như cắt đứt cổ người ta, tiên huyết cũng đồng dạng phun xuống.

Nguyên Phượng khẽ mở môi son, Phượng Hoàng Chân Hỏa phun trào ra, thiêu đốt tinh huyết của hai đại Yêu Thần, thanh trừ yêu tà, khí ô trọc trong đó, chỉ lưu lại năng lượng tinh huyết thuần túy nhất.

Tiên huyết ào ào rơi xuống, giữa không trung thậm chí ngay cả huyết khí cũng biến mất, trở thành nước mưa trong suốt, nhưng năng lượng trong đó, lại nồng đậm đến kinh người.

"Mấy chúng ta, không cần giúp Nhân Tộc quá mức đâu nhỉ?" Tổ Kỳ Lân vội vàng nói, lắc đầu.

"Chủ nhân đã nói rồi, không cho phép Chuẩn Thánh Yêu Thần ra tay, còn lại Đại La Kim Tiên thì tự xem mà làm, Nhân Tộc muốn cường đại, ắt phải trải qua ma luyện sinh tử, bằng không cây cỏ mọc ra chỉ là cỏ dại, chứ không phải cổ thụ chọc trời!" Ba đại cường giả

đồng thời quay đầu, quát: “Câm miệng!

Thế sao ngươi lại gần giết hết Đại La Kim Tiên của Yêu Tộc rồi?” Tổ Kỳ Lân hô hấp nghẹn lại, cười gượng gạo, nói: “Khụ khụ, nói gì là giết hết, rõ ràng là ta vẫn chừa lại một hơi.

Yên tâm đi, chúng nó sẽ hồi phục, không làm lỡ Vu Yêu đại chiến sau này, Vu Tộc sẽ không chiếm tiện nghi đâu.” Mấy đại cường giả vừa đấu khẩu nhưng trong lòng không phục, đều lén lút giúp Nhân Tộc.

Bọn họ cũng hiểu ý của Chủ nhân, chỉ là không thể quá nuông chiều dưỡng dục.

Mưa máu không màu kỳ lạ rơi xuống, tuy không có huyết khí, nhưng với tư cách là huyết khí của Yêu Thần, hàng chục vạn con rắn độc, cự mãng đang bao vây Nhân Tộc, cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

“Yêu Thần đại nhân vẫn lạc rồi!” Xà Yêu trong lòng kinh khủng, thực lực cũng bị khí huyết của thượng vị giả áp chế, sức mạnh và tốc độ, lập tức đều giảm yếu.

Vừa hay hơi yếu hơn Nhân Tộc một chút, không gây uy hiếp trí mạng cho Nhân Tộc, nhưng lại mang đến không ít áp lực cho Nhân Tộc.

“Sức mạnh giảm yếu rồi!” “Thánh Mẫu ở trên, chắc chắn Thánh Mẫu Nương Nương đang giúp đỡ bảo hộ chúng ta!” Nhân Tộc đại hỉ, sĩ khí đại chấn, phản thủ làm công, nhanh chóng đồ sát tộc rắn trên tường thành, đồng thời phản công xuống dưới tường thành, xông vào bầy rắn đang công thành, chém giết khiến tộc rắn liên tục bại lui.

Chẳng mấy chốc, thi thể tộc rắn trải khắp cánh đồng, tiên huyết nhuộm đỏ đại địa, tràn ra, tích tụ thành từng con sông máu, uốn lượn chảy đi.

Vị thủ lĩnh Nhân Tộc Kim Tiên kia, thì càng thêm dũng mãnh, tay phải cầm côn, tay trái nắm quyền, không ngừng oanh sát con Xích Luyện Yêu Xà kia.

Xích Luyện Yêu Xà, thực lực Thái Ất Kim Tiên, vì tính cách hung hãn, thực lực chân chính vượt xa cường giả đồng cấp, nhưng dưới sự chùy kích của vị cường giả Kim Tiên kia, lại không ngừng thổ huyết, chật vật thối lui.

Cuối cùng, nó quay người đằng không, chạy tháo thân.

"Chạy đi đâu!" Vị Kim Tiên Nhân Tộc kia sốt ruột, bước nhanh như bay, không ngừng cuồng bôn trên mặt đất truy đuổi, nhưng Xích Luyện Yêu Xà lại bay càng lúc càng cao, căn bản không thể đuổi kịp.

"Ha ha, lũ kiến hôi Nhân Tộc, số phận đã định là lương thực của Yêu Tộc ta, là dược liệu luyện khí của ta!" Xích Luyện Yêu Xà âm hiểm cười nói.

Vị thủ lĩnh Nhân Tộc kia, tuy có chiến lực Kim Tiên, dưới sự bạo phát toàn lực, thậm chí có thể tạm thời sánh ngang cấp Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng, hắn chỉ có lực lượng thể phách thiên phú, lại không có nửa điểm tu vi, ngay cả bay cũng không làm được, chỉ có thể sốt ruột.

Lúc này, một khối Bát Quái Đồ từ trên trời giáng xuống, rơi vào tay hắn.

Trên Bát Quái Đồ, một cỗ sức mạnh huyền diệu khổng lồ ngưng tụ, sau đó diễn hóa thành một phù văn đen trắng, bay vào mi tâm hắn.

Thủ lĩnh Nhân Tộc trước tiên kinh hãi, sau đó cuồng hỉ không thôi, dừng bước, quay đầu hướng về Bất Chu Sơn cung kính bái nói: "Vãn bối tên là Phục Hy...

Nhân Tộc Phục Hy, bái kiến Thánh Sư tiền bối!

Đa tạ Thánh Sư truyền pháp!" "Vô tu đa lễ, vốn là thứ thuộc về ngươi, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, còn tùy vào tạo hóa và mức độ nỗ lực của ngươi!" Giọng Trần Vũ, vang lên trong não hải hắn. 【Đinh!

Túc chủ đã kết thúc nhân quả luân hồi chuyển thế với Phục Hy, giáo hóa Nhân Tộc, nhận được 3 điểm Đại Đạo Trị, độ hòa hợp với Đại Đạo 86.3%】 Mặc dù Trần Vũ thường xuyên hao phí Đại Đạo Trị, tái tạo các loại Linh Căn, Linh Quả Hồng Hoang, nhưng Đại Đạo Trị vẫn không ngừng tăng lên.

"Hệ thống, ta truyền đạo giúp một Thánh Nhân chứng đạo thành công, cũng chỉ có 5 điểm Đại Đạo Trị, cho Phục Hy một khối Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Bát Quái Đồ, mà có 3 điểm Đại Đạo Trị?

Đại Đạo Trị cũng không đáng giá nữa rồi sao?" Trần Vũ cạn lời nói. 【Túc chủ, ngài đã xem nhẹ tác dụng của Phục Hy đối với sự phát triển của Nhân Tộc rồi, Phục Hy có thể nói là Thiên Hoàng trong Tam Hoàng Nhân Tộc.】 Thực ra điều này, Trần Vũ cũng hiểu, cho nên, trước khi Phục Hy và Nữ Oa của kiếp trước sinh ra, Trần Vũ đã dùng đại pháp lực, khiến Phục Hy chuyển thế trọng sinh, để sau khi Nhân Tộc đản sinh, Phục Hy cũng sẽ ra đời.

Phục Hy của kiếp trước, cũng chỉ là một Yêu Tộc hơi có chút danh khí, xa không thể sánh bằng Đế Tuấn, Thái Nhất, thuộc dạng gà mờ.

Chương 88

Trần Vũ trực tiếp khiến Phục Hy chuyển thế thành Nhân Tộc, làm Thiên Hoàng Nhân Tộc, tốt hơn trăm lần so với việc làm Yêu Tộc của kiếp trước.

Còn về việc nhận được Đại Đạo Trị, Trần Vũ lại không để ý.

Lúc này, sau khi Phục Hy nhận được Tiên Thiên Bát Quái Đồ, nhân quả kim sinh kiếp trước cùng đạo pháp tu hành, trong nháy mắt đều minh ngộ.

Hai tay hợp lại, quang mang đen trắng hiển hóa phía sau lưng, hình thành vòng tròn pháp tắc Âm Dương, sau đó diễn hóa ra một vòng quang quyển nhạt nhòa.

Vòng quang quyển ngoài cùng, không hề tròn, có tám cạnh mờ ảo, trong đó một cạnh quang mang lóe lên, bên trên hiện ra hai thanh côn dài, bên dưới xuất hiện hai thanh côn ngắn song song.

Quẻ Tốn!

Phù văn này vừa xuất hiện, bên cạnh Phục Hy trong nháy mắt gió nổi ào ào, lập tức thân nhẹ như yến, đạp không mà đi, mỗi bước một tầng trời, không chỉ độ cao đạp không càng lúc càng cao, mà khí tức của hắn cũng càng lúc càng mạnh!

Một thước, một trượng, mười trượng, trăm trượng...

Phục Hy nhanh chóng bay lên không trung cao mấy ngàn trượng, nhanh như lưu quang.

Khí tức của hắn, cũng liên tục tăng lên, từ Kim Tiên sơ kỳ, trung kỳ...

Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ... cuối cùng, mãi đến Thái Ất Kim Tiên

đỉnh phong, mới dừng lại!

Trên không Côn Luân, Long Vương cùng các cường giả trong mắt đầy kinh ngạc, cảm thán: "Nhân Tộc quả thực là kỳ tài tu hành, thảo nào Chủ nhân lại coi trọng đến thế!

Thậm chí, việc Lục Thánh thành Thánh, cũng đều có liên quan mật thiết đến Nhân Tộc." Nguyên Phượng cũng cảm khái: "Khung cảnh tu hành của hắn nhanh chóng được vạch ra như vậy, chỉ một phù văn đã có thể đạt Thái Ất đỉnh phong, nếu tám phù văn toàn bộ hiển hóa, vậy sẽ đạt đến cảnh giới nào?" "Tám cái?

A a, e rằng không chỉ!" La Hầu hai mắt như đuốc, nhìn Phục Hy đang nhanh chóng đuổi kịp Xích Luyện Yêu Xà ở đằng xa, chém giết nó.

"Được rồi, nơi này không còn gì đáng lo, chúng ta đi đến một nơi khác, ở Hữu Sào, Toại Nhân cùng các đại bộ lạc Nhân Tộc khác, đều có Yêu Thần xuất hiện." "Đừng mà, đánh lén sau lưng, phóng huyết, so với chiến đấu bình thường thì có thêm một phần thú vị đặc biệt, hắc hắc hắc..." Bốn đại cường giả tung hoành khắp Hồng Hoang, đánh lén Chuẩn Thánh Yêu Thần, đánh ngất Đại La, thỉnh thoảng chỉ điểm thiên kiêu Nhân Tộc, thủ pháp càng lúc càng thành thạo.

Kế hoạch chém giết Nhân Tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm của Yêu Tộc, thành công rồi, nhưng cũng không thành công.

Nhân Tộc đang đổ máu hy sinh, nhưng cũng đang nhanh chóng quật khởi, trưởng thành đột phá.

"Chuyện gì thế này!?

Chỉ có Đồ Vu Kiếm cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, thì có tác dụng gì?

Không thể chém giết Tổ Vu, thậm chí ngay cả Đại Vu cũng không giết được mấy người!

Chỉ giết Vu Vương, Vu Tướng, thì có ích lợi gì chứ!" "Vì sao chiến lực cao cấp của Yêu Tộc ta, lại liên tục bị chặn đứng!

Đều bị đánh lén, cũng quá vô sỉ rồi!" "Có phải Tổ Vu đã ra tay không?

Với tính khí của bọn chúng, hẳn là sẽ không đến mức đánh lén." Trong Yêu Thần Điện, Thái Nhất liên tục gầm thét.

So với mười đại Yêu Thần, hàng trăm đại Yêu Vương trước đây, lúc này trong Yêu Thần Điện, đã yên tĩnh hơn rất nhiều.

Cũng không rõ nguyên nhân, Côn Bằng lại được giữ lại.

Lúc này, Côn Bằng nhìn Đế Tuấn đang nhíu chặt mày, mở miệng nói: "Ta nghi ngờ mấy vị kia." Đế Tuấn cũng đang nghĩ đến chuyện đó, nhưng vừa nghe Côn Bằng suy đoán, bản năng cảm thấy chán ghét, trực tiếp phản đối: "Không thể nào!

Mấy vị đó, trước hết là không quan tâm thế sự, nếu muốn nhúng tay, thì đã nhúng tay từ sớm rồi." "Huống hồ, với thực lực và tôn nghiêm của bọn họ, cũng không thể làm ra loại chuyện lén lút như vậy." "Quan trọng nhất là, Nữ Oa thân là tổ của Nhân Tộc, đối với Nhân Tộc do mình tạo ra, cũng không hỏi không han, không có lý do gì để quan tâm." "Ta trước đó bị Hậu Thổ đột nhiên đánh lén trọng thương, lại thêm Vu Yêu hai tộc vốn là đại địch sinh tử, lúc này chắc chắn cũng có liên quan đến Hậu Thổ, cũng chỉ có nàng mới có thực lực như vậy, có thể đánh lén Yêu Thần của ta!" Kèm theo mấy "bằng chứng thép" đó, Đế Tuấn đều tin phục, mọi nghi ngờ trong lòng đều biến mất.

Côn Bằng cũng vội vàng gật đầu nói: "Bệ hạ nói cực đúng, lão thần ngu độn rồi.

Hậu Thổ thân là Tổ Vu nữ tính, cũng chắc chắn sẽ không câu nệ

thể diện như các huynh trưởng của nàng.

Gần đây, thám tử của ta, đều không phát hiện tung tích của Hậu Thổ." Đế Tuấn không để ý đến Côn Bằng, nhìn Thái Nhất nói: "Nhị đệ, Cửu đại Yêu Thần, hiện giờ bảy vị đều nguyên khí đại thương, chỉ có thể tu dưỡng, có hai vị mang bệnh thống lĩnh đại quân, xử lý những sự vật cần thiết." "Cấp bậc Đại La Kim Tiên, có thể chém giết Đại Vu Đồ Vu Kiếm, đến nay một thanh cũng không có, việc này ắt phải giải quyết!

Hiện giờ thương thế của ta vẫn chưa lành, muốn thống lĩnh trên dưới Yêu Tộc, ai đi làm việc này thì tốt hơn?" Thái Nhất trầm giọng nói: "Ta có một nghĩa tử, chính là Tiên Thiên Hỏa Tinh hóa thành, tên là Lục Áp, hiện giờ tuy vừa đột phá Chuẩn Thánh, nhưng thực lực lại có Chuẩn Thánh Tam Tứ Trọng, cũng có thể tạm dùng." Đế Tuấn lắc đầu, thở dài: "Thực lực tạm được, nhưng chỉ có một mình, cũng khó có đại dụng." Lúc này, bên ngoài đại điện, từng khối liệt nhật đột nhiên xông vào Thần Điện, lại là từng con Kim Ô, hạ xuống đất hóa thành nhân hình, hầu như giống y hệt nhau.

Bọn chúng hướng Đế Tuấn cúi lạy, nói: "Nỗi phiền lo của Phụ Hoàng, hãy giao cho hài nhi đi!" Những Kim Ô này, chính là do Đế Tuấn cùng một vị Hỏa Vân Tước phi tử sinh ra, hoàn mỹ kế thừa huyết mạch của hắn, rất được yêu quý.

"Được không?" Đế Tuấn hơi nhíu mày.

"Phụ Hoàng!

Chương 89

Người cũng quá coi thường chúng con rồi.

Chúng con cũng có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, kế thừa huyết mạch cường đại của người, ngay cả đơn đả độc đấu, dưới Chuẩn Thánh, cũng là tồn tại vô địch." "Đúng vậy!

Chín huynh đệ chúng con, có đại huynh ở bên ngoài, ngay cả đối mặt với cường giả Chuẩn Thánh Ngũ Trọng Thiên, cũng có thể đứng ở thế bất bại!

Cho nên, giao cho chúng con là được, đồ sát Nhân Tộc ư, là chuyện dễ dàng!" "Chúng con cũng nên ra ngoài lịch luyện rồi, cứ mãi bế quan, thì không thể trở thành cường giả, không thể giết Vu Tộc..." Thái Nhất nói: "Mấy cháu có biết, mấy đại Yêu Thần của Yêu Tộc ta, đều bị thương tổn kỳ lạ không..." "Không phải Hậu Thổ sao, Nhị Thúc ngài quên rồi sao, thứ chúng con giỏi nhất chính là tốc độ!

Mà Vu Tộc, điểm yếu nhất vừa hay lại là tốc độ!

Cho nên, ngay cả khi gặp Hậu Thổ, chúng con cũng có thể ung dung rời đi." "Đúng vậy, chúng con không đánh lại được, nhưng trốn thoát thì dễ dàng thôi, điểm này, chúng con mạnh hơn mấy đại Yêu Thần!" Thái Nhất gật đầu, nhìn Đế Tuấn, nói: "Vậy Hoàng huynh, người xem thế nào?" "Vậy được rồi." Đế Tuấn lắc đầu cười nói, "Bọn trẻ đã trưởng thành rồi, bầu trời tương lai của bọn chúng, ắt hẳn sẽ rộng lớn." "À.

Hoàng huynh cũng không cần lo lắng, ta sẽ để Lục Áp đi cùng, cũng là thêm một phần bảo hộ." Thái Nhất an ủi, "Chờ khi ta luyện chế xong Đồ Vu Kiếm, mấy vị hoàng tử, có thể lập công đầu trong việc diệt Vu Tộc!" Một vị Kim Ô nhỏ nhất cười nói: "Hắc!

Nhị Thúc, người nói y hệt lão sư của con!" Đế Tuấn nghe vậy, nhíu mày, trầm giọng nói: "Vị đó là Bồ Đề Thụ Tinh mới gia nhập mấy hôm trước sao?" "Đúng vậy, Hoàng huynh?

Vị cường giả đó cũng là Chuẩn Thánh Nhất Trọng Thiên, cũng không tệ." Thái Nhất hỏi.

Đế Tuấn lắc đầu nói: "Không, chỉ là vị cường giả đó và vị lão đạo hiến sách cho ta mấy hôm trước, đều đột nhiên xuất hiện, lai lịch thần bí, đối với những thứ không thể khiến ta nắm trong lòng bàn tay, trong lòng ta có chút bài xích." "Hoàng huynh, Đế Hoàng chi tâm của người đã say rồi, Hồng Hoang rộng lớn như vậy, tự nhiên có những chuyện chúng ta không thể nắm giữ được.

Đợi ta luyện chế xong Đồ Vu Kiếm, chém giết Vu Tộc, Yêu Tộc ta đại hưng, ta sẽ nhân đó mà thành Thánh, mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp." "Cũng đúng." Hai vị Yêu Hoàng vừa trò chuyện, chín con Kim Ô đã rời khỏi Yêu Thần Điện, bay khỏi Thái Dương Tinh.

"A a, đồ nhi tốt, vi sư mong chờ đại hành động của các ngươi, cố gắng làm đi!" Trong một cung điện trên Thái Dương Tinh, Bồ Đề Lão Tổ, thiện thi của Chuẩn Đề Đạo Nhân, tức vị lão đạo đã "tử vong" lần trước, lúc này lại hóa hình thành một hình thái khác, trở thành lão sư của thập đại Kim Ô.

Lần này, hắn kích động chín đại Kim Ô xuất quan, ra ngoài uy chấn Hồng Hoang, làm người tiên phong cho Yêu Tộc lập công dựng nghiệp...

Tang Cốc, nơi mặt trời mọc ở phía đông.

Do ánh dương quang rực rỡ, vạn vật tươi tốt, Nhân Tộc ở đây sinh sôi nảy nở, số lượng tương đối nhiều, là một đại bộ lạc tụ cư.

Một ngày, bầu trời sáng nhanh hơn bình thường, từ bốn năm giờ

sáng, trời đã sáng rõ.

Chẳng mấy chốc, bầu trời càng lúc càng nóng.

Cuối cùng, nơi mặt trời mọc ngày xưa, tổng cộng mười khối liệt nhật vắt ngang không trung!

"A!" "Gào gào!" Vô số sinh linh thảm thiết kêu gào, vạn vật nhanh chóng khô héo, sau đó bị liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, Nhân Tộc cũng không ngoại lệ, vô số phàm nhân bị liệt nhật nung cháy chết, toàn thân khô cạn, tinh huyết bị rút cạn.

Ánh dương quang của ngày hôm đó, cũng mang màu đỏ máu.

Khi mặt trời lặn về phía tây, từng khối liệt nhật, đều hóa thành màu đỏ máu, tiên huyết như muốn nhỏ xuống.

"Ha ha ha, tinh huyết Nhân Tộc, sao lại dễ thu thập đến thế!

Luyện chế Đồ Vu Kiếm trên Đại La, có gì khó đâu?

Mấy đại Yêu Thần kia, xa không thể bằng ta!" Từng con Kim Ô đắc ý cười lớn nói.

"Kim Ô to gan, ức hiếp Nhân Tộc yếu kém, có bản lĩnh thì cùng ta Khoa Phụ đánh một trận!" Lúc này, một vị cự nhân bước qua vùng đất rộng lớn, vung vẩy một cây đại côn, xông về phía Kim Ô!

"Giết chúng, ta nhất định có thể tiến thêm một bước, được chọn làm Tổ Vu thứ mười ba!" Tổ Vu, do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành.

Đại Vu, do tiên huyết thông thường của Bàn Cổ hóa thành.

Hai bên có sự khác biệt về bản chất, cho nên, ngay cả các Đại Vu đỉnh cấp nhất như Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ, khoảng cách với Tổ Vu, cũng là một khoảng cách cực lớn.

Trước khi Hậu Thổ bế quan, cũng đã cùng Đế Giang cùng các Tổ Vu khác bàn bạc, chọn ra một Đại Vu mạnh nhất, Vu Tộc sẽ dốc toàn

lực bồi dưỡng, dùng để thay thế vị trí của Hậu Thổ, khi ngưng tụ Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận sẽ phát huy tác dụng trọng đại.

Loại vinh dự và thu hoạch này, đối với Vu Tộc, có sức hấp dẫn cực lớn.

Bởi vậy, hầu như tất cả các Đại Vu, đều dốc toàn lực đề thăng.

Khoa Phụ, được mệnh danh là Đại Vu nhục thân đệ nhất dưới Tổ Vu, lúc này ở Tang Cốc, đã phát hiện ra cơ duyên của mình!

"Oanh oanh oanh!" Khoa Phụ xông về phía Ngu Uyên nơi mặt trời lặn, nhục thân khổng lồ, chỉ một ngón chân, đã cao vạn trượng, quần sơn bị giẫm dưới chân.

"Vu!

Vu!

Chương 90

Vu!" Khoa Phụ vung vẩy Thiết Đào Mộc Côn, nhảy lên, sát về phía Kim Ô.

Chỉ cần giết chết mười đứa con trai của Yêu Hoàng, không những có thể làm suy yếu thực lực Yêu Tộc, cứu vớt sinh linh Hồng Hoang, mà còn có thể đề thăng thực lực của bản thân, trở thành Tổ Vu thứ mười ba!

Nghĩ vậy, chiến ý của Khoa Phụ càng thêm cao ngút.

"Bốp!" Con Kim Ô nhỏ nhất, bay hơi chậm hơn một chút, Khoa Phụ tốc độ lại nhanh, mạnh mẽ bùng nổ, một côn đập vào lưng nó!

Kim Ô nhỏ thảm thiết kêu một tiếng, xương gãy gân đứt, lông vũ trên người bay loạn xạ, như một khối liệt nhật bạo tạc, vô số lông vũ, như những thiên thạch bốc cháy, bắn tứ phía, "oanh long long" rơi xuống đất.

"Ha ha ha!

Giết!" Khoa Phụ đại hỉ, một cước giẫm lên Kim Ô nhỏ, dùng sức đạp một cái, mượn sức mạnh đó, nhảy vọt về phía một con Kim Ô ở phía trước.

Con Kim Ô nhỏ kia, lại một lần nữa miệng phun tiên huyết, thân thể gần như bị giẫm nát, "oành" một tiếng đâm sầm xuống đất!

Đại Vu, đều có chiến lực cấp Đại La Kim Tiên.

Khoa Phụ loại Đại Vu đỉnh cấp này, cũng dưới Chuẩn Thánh thì hầu như vô địch, thậm chí đối với Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ một đoạn thời gian.

Kim Ô nhỏ tuy cũng xưng dưới Chuẩn Thánh vô địch, nhưng hai

bên vừa so sánh, sự chênh lệch đã hiện rõ.

Vu Tộc, đồng cấp vô địch!

Ngu Uyên, truyền thuyết do ruột của Bàn Cổ hóa thành, bên trong u ám rộng lớn, là nơi mặt trời lặn.

Lúc này, Ngu Uyên đã được chiếu sáng, Kim Ô nhỏ rơi vào trong đó, hỏa vũ bắn ra, cùng tiên huyết của Kim Ô.

"Hoa Tử!" "Dám đánh lén tiểu Vương gia của Yêu Tộc!" "Tiểu đệ bị đánh lén rồi, mau!" Tiếng động cực lớn, trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của các Kim Ô phía trước, chín con Kim Ô phẫn nộ gầm thét, mạnh mẽ bay trở về, hai cánh như đại đao liệt diễm, sát về phía Khoa Phụ.

Khoa Phụ không hề sợ hãi, thúc giục thân thể bành trướng như biển lại lần nữa bạo tăng, đứng sừng sững giữa trời đất, Thiết Đào Mộc Côn trong tay, cũng như Côn Sắt Hỗn Nguyên, trở nên khổng lồ nặng nề, vung vẩy, gió lôi cuồn cuộn, đập về phía chín con Kim Ô.

Trong chiến đấu của Vu Tộc, đặc biệt là Tổ Vu, một khi đã nhập vào chiến đấu, sẽ cuồng bạo vô cùng, như thể mất đi bản ngã.

Nhưng, điều này lại khiến thực lực càng mạnh hơn.

"Khoa Phụ mạnh quá, lấy một địch chín, lại không hề sợ hãi!" "Nói đúng ra, là lấy một địch mười, còn một đứa đang nằm trong Ngu Uyên kìa." Trong tiểu sơn cốc, Long Vương cùng các cường giả bị Trần Vũ triệu hồi, lúc này đang xem cuộc đại chiến trong Ngu Uyên một cách thích thú.

Kế hoạch đồ sát Nhân Tộc của Yêu Tộc bị phá hoại, tuy Nhân Tộc cũng tổn thất không nhỏ, nhưng thu hoạch cũng lớn, trưởng thành ắt phải trải qua đau đớn.

"Trần ca ca, thập đại Kim Ô, trước đó đã sát hại không ít Nhân

Tộc, sao ngài không để mấy vị tiền bối đi ngăn cản chứ?" Thường Hi nhìn Trần Vũ, trong ngữ khí có chút oán trách hỏi.

Trần Vũ cười không nói.

Nguyên Phượng xoa xoa đầu Thường Hi, cười nói: "Trong Nhân Tộc, cũng không phải tất cả mọi người đều đáng để cứu, cũng có kẻ xấu, kẻ dung tục, đối với sự phát triển của Nhân Tộc có hại mà không có lợi." "Nguyên Phượng tỷ tỷ, ý của người là, Tang Cốc toàn là loại người đó sao?" Thường Hi kinh ngạc hỏi.

Tổ Kỳ Lân tiếp lời: "Mấy trăm năm trước, Chủ nhân đã bảo ta bắt đầu dùng các loại phương pháp, tiềm di mặc hóa di chuyển những người đó đến Tang Cốc.

Bởi vậy, Tang Cốc nhìn thì là nơi mặt trời mọc, nơi được chiếu sáng đầu tiên, nhưng lại là vùng đất Nhân Tộc ô uế, tăm tối nhất.

Loại địa phương đó, lẽ ra đã sớm phải thanh lý rồi, chết là đáng đời." Thường Hi kinh thán nhìn Trần Vũ, khen ngợi: "Trần ca ca thật lợi hại, ai cũng không thoát khỏi ánh mắt của ngài.

Đúng rồi, Trần ca ca, Khoa Phụ và chín con Kim Ô, ai sẽ thắng?" "Kim Ô." Trần Vũ trả lời.

"A!?" Thường Hi trừng lớn mắt, nhìn về phía hình chiếu khổng lồ giữa không trung của tiểu sơn cốc, "Hiện giờ Khoa Phụ, chẳng phải đang đuổi Kim Ô mà đánh sao?

Sẽ thua sao?" "Có những lúc, đầu óc còn quan trọng hơn chân tay." Trần Vũ cười nói.

Thường Hi thoáng ngẩn ra, cúi đầu, ngữ khí buồn bã nói: "Nga, Trần ca ca cũng chê ta ngốc, tỷ tỷ của ta cũng luôn nói ta ngốc..." Trần Vũ cạn lời cười nói: "Ta nói Khoa Phụ..." "Nga, đang tìm cớ che đậy..." "Sư!" Trần Vũ trừng lớn mắt, lần đầu tiên cảm thấy trong

Hồng Hoang có chuyện khiến hắn "đau trứng", đầu óc của phụ nữ, rốt cuộc vận hành như thế nào?

Long Vương ngẩng đầu nhìn trời, móng vuốt hung hăng cào vào eo La Hầu, La Hầu thì véo Tổ Kỳ Lân, Tổ Kỳ Lân cắn đuôi Long Vương, thân thể co giật, dùng cơn đau kịch liệt cố gắng nhịn cười...

Trên Ngu Uyên, đối mặt với chín đại Kim Ô vây công, Khoa Phụ căn bản không né tránh, cũng không thể né tránh, lấy thương tích đổi thương tích.

Nhưng, với nhục thân và sức mạnh cường đại, hắn có thể chống đỡ đòn tấn công của Kim Ô, còn Kim Ô thì không thể chịu đựng, chín đại Kim Ô, bị đuổi đến mức tứ tán bỏ chạy.

Bởi vậy, Thường Hi đang xem náo nhiệt, mới cảm thấy, Khoa Phụ nhất định sẽ giành chiến thắng.

Khoa Phụ đuổi theo Kim Ô, chạy băng băng trong Ngu Uyên.

Chương 91

Những con Kim Ô này, lúc thì phân tán, lúc thì hợp lại, khiến Khoa Phụ cũng khó mà hạ quyết tâm truy theo, tức giận đến mức chửi tục, lửa giận bốc lên.

Cũng không biết bao lâu, Ngu Uyên u ám và dài đằng đẵng, bị Kim Ô bay vòng quanh, rồi lại bay ra từ Tang Cốc, hoàn thành một vòng tuần hoàn.

"Chạy đi đâu!" Khoa Phụ cũng xông ra, tiếp tục truy kích.

Một cuộc truy đuổi, kéo dài chín ngày chín đêm!

Đến ngày thứ mười, Khoa Phụ miệng khô lưỡi khô, việc bôn tẩu toàn tốc trong thời gian dài, cùng với vết thương mất máu, lại bị nhiệt độ cao của Kim Ô nung đốt, khiến hắn cảm thấy cổ họng bốc khói, toàn thân máu huyết đều muốn sôi trào.

Không còn cách nào khác, hắn đành phải từ bỏ truy sát, lao về phía đại hà, há to miệng uống nước sông, nước sông cuồn cuộn đổ ngược vào miệng hắn.

Nhưng, nhanh chóng Khoa Phụ cảm thấy sau lưng có một cỗ nhiệt độ cực nóng truyền đến, quay đầu nhìn lại, lập tức giận dữ không thôi, trong lòng cũng chấn kinh.

Chín con Kim Ô vẫn luôn bị truy sát, không những đã quay lại, mà con Kim Ô nhỏ nhất bị đánh rơi xuống Ngu Uyên đầu tiên kia, cũng không chết, đã hồi phục đại bán thương thế, cũng đã quay lại.

Bên cạnh bọn chúng, lại có thêm một cường giả, như một khối liệt hỏa.

Chính là nghĩa tử của Đông Hoàng Thái Nhất, Lục Áp!

“Vu Tộc ngu xuẩn!

Xem Phần Thiên Đại Trận của ta!” Lục Áp đại hát, hai tay vung lên, từng đạo hỏa xà bay ra, giao thoa trên không trung tạo thành một trận pháp khổng lồ, đem Thái Dương Chân Hỏa khủng bố của mười con Kim Ô, đều cô đọng lại một chỗ!

“Giết!” Mười con Kim Ô đồng thời gầm thét!

“Tiên Thiên Hỏa Tinh, nếu chưa đản sinh linh trí, là một loại vô thượng chí bảo đối với những cường giả tu luyện pháp tắc nguyên tố hỏa.” “Trong Hồng Hoang có đến mấy vạn loại hỏa, trong đó hơn nghìn loại pháp tắc hỏa đều có thể tu hành đến Thái Ất Kim Tiên, hơn trăm loại có thể đạt Đại La.” “Tiên Thiên Hỏa Tinh có tác dụng gia trì đối với bất kỳ loại pháp tắc hỏa nào, có thể giúp tu hành nhanh chóng!” Trần Vũ giải thích cho Thường Hi đang kinh ngạc.

Thường Hi khẽ thở dài: “Được rồi, ta quả nhiên quá ngốc.

Không có mười con Kim Ô, có đoàn Tiên Thiên Hỏa Tinh kia sẽ bày cục, Khoa Phụ khẳng định không thoát được rồi phải không?” “Trong tình huống bình thường, Khoa Phụ chắc chắn phải chết, trừ phi có người nhúng tay.” Trần Vũ nói.

Thường Hi nhìn Trần Vũ, không nói lời nào, một đôi mắt to cứ nhìn chằm chằm.

“Được rồi, ta chịu.” Trần Vũ bị ánh mắt kia nhìn, toàn thân không thoải mái, lắc đầu cười khổ.

Hắn lấy ra một cây cung, đưa cho Thường Hi, nói: “Cầm cây cung này đi, tìm một Đại Vu thiện xạ, đưa cho hắn, hắn khẳng định sẽ đi cứu Khoa Phụ.” “Hi hi, Trần ca ca thật tốt!” Thường Hi ôm bảo cung, lập tức mặt mày tươi rói.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng lại nghiêm túc nói: “Mặc dù ta biết,

Vu Yêu hai tộc giao chiến, người khác không nên nhúng tay.

Nhưng Yêu tộc cũng quá đáng hận rồi, đặc biệt là mười con Kim Ô kia, mặc dù là kẻ ác trong Thang Cốc, nhưng những người khác bị giết nhầm cũng không ít." "Được rồi, được rồi, ngươi nói gì cũng đúng." Trần Vũ xua tay nói, "Chỉ là, nếu ngươi còn nói thêm mấy câu nữa, Khoa Phụ sẽ bị nướng cháy, đến lúc đó mười con Kim Ô cũng sẽ bay đi, tiếp tục gây tai họa cho Nhân tộc khác." "A!

Vậy ta đi đây!" Thường Hi tay trái xách bảo cung, tay phải nắm Âm Dương Kính, trong kính bắn ra ánh sáng chói lọi, xuyên thủng hư không, tức thì vượt qua ức vạn dặm.

Trần Vũ chớp chớp mắt, nhìn về phía Hi Hòa, hỏi: "Muội muội có biết Hậu Nghệ thiện xạ kia ở đâu không?" "Ờ, chắc là không biết đâu?" Hi Hòa ngẩn ra, nói, "Không đúng, khẳng định là không biết." "Vậy chạy nhanh thế làm gì?" Hi Hòa cười khổ lắc đầu, không nói nên lời: "Có lẽ là quá ngốc đi. . . ." Bên bờ Trường Hà, Khoa Phụ liên tục gầm thét, không ngừng xông vào Phần Thiên Đại Trận, trong lòng không cam tâm.

Nhưng hắn cũng biết, có lẽ mình sẽ vẫn lạc ở đây, nhưng thân là Vu tộc, ngay cả Vu dân cấp thấp nhất cũng là chiến sĩ nhiệt huyết, thân là Đại Vu, chỉ có thể anh dũng chiến tử, chứ không hèn nhát bị nướng cháy.

"Đám hèn nhát!

Đám chim sẻ thối tha!

Đám quạ đen!

Đám chim vàng!" "Xuống đây đánh một trận với Bản Vu đi!" "Chỉ dùng lửa nướng, có bản lĩnh gì!" Khoa Phụ vung cây côn đào sắt thô to, không ngừng oanh kích Phần Thiên Đại Trận.

Nhưng Phần Thiên Đại Trận, do Lục Áp dùng bản thể Tinh Hỏa bố trí, lại có mười con Kim Ô trợ trận, sức mạnh dung hợp thành một, năng lượng Thái Dương Chân Hỏa được cường hóa đến cấp độ cực kỳ khủng bố, ngay cả Đế Tuấn tự mình thi triển cũng chưa chắc đã mạnh hơn!

Ngay cả cường giả Chuẩn Thánh thất bát trọng thiên cũng phải trọng thương, Khoa Phụ có thể kiên trì lâu như vậy là bởi vì hắn đã tôi luyện nhục thân cực kỳ cường hãn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cây côn sắt bị nướng đỏ rực, sau đó hóa thành nước sắt, ào ào chảy dọc cánh tay thô tráng của Khoa Phụ, giữa không trung tạo thành từng khối gỗ cháy, rơi xuống đất, hóa thành tro than.

Lục Áp im lặng không nói, nhưng Kim Ô thì không thể kiềm chế được cảm xúc, cười lớn: “Ha ha ha, thế nào?

Chương 92

Thằng đại ngốc, trước đây không phải rất cuồng sao?

Bây giờ sao lại bất lực thế này, thật đáng thương quá!" "Khoa Phụ là một trong mấy Đại Vu mạnh nhất Vu tộc, xét về độ cường hãn của nhục thân, hắn còn là người đứng đầu dưới các Tổ Vu!

Ngay cả Phụ Hoàng và Thúc Phụ cũng chưa từng chém giết Đại Vu mạnh như vậy, nhưng ta lại sắp thành công rồi!" "A!

Lần này, Phụ Hoàng nhất định sẽ nhìn ta bằng con mắt khác.

Hơn nữa, ta còn có được tinh huyết Nhân tộc, có thể luyện chế Đồ Vu Kiếm cấp Đại Vu.

Đến lúc đó, dù có gặp Đại Vu cấp Khoa Phụ đi nữa, ta cũng một kiếm chém giết!" Thân thể khổng lồ của Khoa Phụ bị nướng khô cằn, mồ hôi rơi như mưa, máu tươi bị nướng đặc sệt như tương, gần như đông cứng lại.

Trong khoảnh khắc sinh tử, nghe thấy ba chữ "Đồ Vu Kiếm", tim hắn bỗng nhiên đập mạnh.

"Không được!

Ta không thể chết ở đây, đó là đại sát khí đáng sợ đối với Vu tộc, lúc này Yêu tộc khẳng định không thể cố ý lừa ta, tuyệt đối là thật!

Ta nhất định phải đưa tin tức này về!" "Không, ta không thể thoát ra được, nhưng ta có thể thử phá hoại số tinh huyết Nhân tộc mà chúng đã thu thập!

Tinh huyết Nhân tộc có thể luyện chế Đồ Vu Kiếm đồ sát Đại Vu, tất nhiên không dễ thu thập như vậy." Trong lòng, Khoa Phụ đã hạ quyết định, ngửa mặt lên trời gào thét: "A!

Ngô nãi Vu tộc, đương đỉnh thiên lập địa!

Không phải muốn thiêu đốt ta sao?

Vậy thì đến đây!" Oanh!

Khoa Phụ đột nhiên toàn thân bốc hỏa, từ trong cơ thể bốc ra, như một chiếc đèn lồng hình người khổng lồ, bên trong lửa dữ rừng rực thiêu đốt, xuyên qua nhục thân cường đại, lan ra bên ngoài.

"Ngô nãi Vu tộc!

Chỉ dựa vào nhục thân, đương trấn áp tất cả địch!

Giết!" Khoa Phụ dậm chân xuống đất một cái, giẫm ra hai cái hố lớn, ầm ầm khuếch tán ra bốn phương tám hướng, mượn cự lực này, vọt lên trời, lại lần nữa lao về phía con Kim Ô nhỏ nhất kia!

"Ngô nãi Vu tộc!

Dù có chết, cũng sẽ lấy thi thể địch nhân làm vật đệm!" Khoa Phụ lạnh lùng cười nói, không còn bất kỳ sự kiêng kỵ hay ràng buộc nào.

Tiểu Kim Ô kinh hãi, cảnh tượng Khoa Phụ trực tiếp nghiền ép nó suýt chết mấy hôm trước lại hiện ra trước mắt, nếu lúc đó không có Lục Áp âm thầm cứu chữa, nó đã chết rồi!

Nhìn Khoa Phụ thiêu đốt tinh huyết của bản thân, dốc hết sinh mệnh để tung ra đòn cuối cùng, Tiểu Kim Ô có chút hoảng loạn bỏ chạy.

"Giữ vững!

Trận pháp của ta hoàn chỉnh và cường đại, không thể bị phá vỡ!

Đừng tự làm loạn trận cước!" Lục Áp vội vàng nhắc nhở.

Tiểu Kim Ô nghiến răng, nhắm mắt lại.

"Giết!" Khoa Phụ ầm ầm xông đến trước mặt, cách đại trận hỏa

diễm, vẫn có thể cảm nhận được lửa giận và sát ý vô tận kia.

Tim Tiểu Kim Ô đập mạnh, hé mở một khe nhỏ, sau đó, nhìn thấy Khoa Phụ trực tiếp tự bạo!

Oanh long!

Vụ tự bạo khủng khiếp ngay trước mắt, Tiểu Kim Ô cuối cùng không nhịn được thét lên một tiếng kinh hãi, khí tức đại loạn.

Phần Thiên Trận Pháp cũng chấn động, xuất hiện một lỗ hổng!

Lực xung kích khủng khiếp của vụ nổ, khi va chạm vào những nơi khác đều bị phản đạn lại, toàn bộ dồn về phía lỗ hổng.

"A!" Lần này, Tiểu Kim Ô hoàn toàn hoảng sợ, quay người bỏ chạy, đâu còn quản đến trận pháp nữa.

Nhưng dù tốc độ có nhanh đến mấy, nó cũng không thể thoát khỏi năng lượng tự bạo của Khoa Phụ đã dốc hết mọi thứ, cuồn cuộn như thủy triều, nhấn chìm nó.

Oanh!

Chương 93

Lông vũ màu vàng trên người Tiểu Kim Ô tức thì bị lột sạch, sau đó là máu thịt, cho đến tận xương cốt cuối cùng.

Khi sắp chết hoàn toàn, từ giữa mi tâm nó, một luồng kim quang rực rỡ lóe lên, một thân ảnh khổng lồ tức thì vọt ra!

Từ mi tâm Tiểu Kim Ô, một thân ảnh màu vàng ầm ầm vọt ra, khí thế ngút trời, uy chấn Hồng Hoang!

Đế Tuấn!

Chính xác mà nói, đó là Tinh Huyết Phân Thân của Đế Tuấn, lén lút lưu lại trên đứa con út mà hắn yêu thích nhất, khi gặp nguy hiểm sinh tử sẽ được kích phát, phát huy ra một đòn.

Tinh Huyết Phân Thân rất khó có được, mỗi khi tiêu hao một giọt tinh huyết, chí ít phải khổ tu vạn năm mới có thể tu luyện lại.

Do đó, Tinh Huyết Phân Thân cũng rất mạnh, hư ảnh Đế Tuấn xuất hiện, thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức kinh ngạc.

"Đáng chết!" Đế Tuấn không nhịn được thấp giọng mắng.

Khoa Phụ là Đại Vu có nhục thân mạnh nhất, khí huyết chi lực cũng mạnh nhất, năng lượng tự thân mà hắn dẫn bạo lúc này, chủ yếu là khí huyết chi lực, sức mạnh do tự bạo hình thành, ngay cả Tinh Huyết Phân Thân của Đế Tuấn cũng cảm thấy khó đối phó!

Không thể tiêu diệt, chỉ có thể bị động chống đỡ!

Đế Tuấn tức thì đưa ra quyết định, trong chớp mắt lao đến trước mặt đứa con út, tức thì hiện hóa ra nguyên hình Kim Ô khổng lồ, há to miệng, một ngụm nuốt Tiểu Kim Ô đã hóa thành khô cốt vào bụng!

“Cút ra cho ta!” Đế Tuấn toàn thân bốc lửa dữ dội, dốc toàn lực thúc đẩy pháp lực, hấp thu năng lượng đã ăn mòn vào xương cốt Tiểu Kim Ô, đặc biệt là năng lượng trong Nguyên Thần ở mi tâm!

Rắc rắc!

Xương cốt Tiểu Kim Ô không ngừng kêu giòn, trên khuôn mặt đã hóa thành khô lâu, vẫn còn vẻ kinh hoàng.

Nhưng Tinh Huyết Phân Thân của Đế Tuấn dù cường đại, cưỡng chế hấp thu năng lượng tự bạo, lại không có sức mạnh để nghiền nát nó hoàn toàn, chỉ có thể bài xuất nó ra khỏi cơ thể.

Năng lượng vốn dồn vào một mình Tiểu Kim Ô, giờ đây lại biến thành những đợt xung kích tứ tán!

“A!” “A!” Từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, nhưng Đế Tuấn không quản được những đứa khác, chỉ đành tiếp tục bảo vệ đứa con út không có chút sức chống cự nào.

Chín đứa con trai còn lại, cùng với Lục Áp, khi nãy Tiểu Kim Ô bỏ chạy thì đại trận đã giải trừ.

Lúc này, tất cả đều bị lộ ra dưới làn sóng xung kích.

Giống như những gì Tiểu Kim Ô đã phải chịu đựng ban nãy, lông vũ vàng của chúng cũng tức thì bị cạo sạch, nghiền nát, xé thành tro bụi, sau đó là da thịt!

Cuối cùng, khi toàn bộ năng lượng xung kích biến mất, chín con Kim Ô toàn thân đều rách nát thảm hại, khắp nơi là những lỗ máu xuyên thủng, máu tươi không ngừng phun ra.

Còn về Lục Áp, ban nãy cũng đã hóa thành nguyên hình Tiên Thiên Chi Hỏa, suýt chút nữa bị thổi tắt, lúc này hóa thành hình người, sắc mặt tái nhợt, cũng chịu thương thế không nhẹ.

Uy lực tự bạo của Đại Vu Khoa Phụ quả nhiên khủng bố đến thế!

"Phụ Hoàng!" Chín Đại Kim Ô nhìn hư ảnh Đế Tuấn, trong kinh ngạc càng nhiều phẫn nộ!

Họa thủy đông dẫn, vì bảo vệ đứa em út, mất đi Tinh Huyết Phân Thân thì thôi đi, bây giờ còn muốn để chúng ta trọng thương, đổi lấy mạng đứa em út!

Mười Đại Kim Ô tuy huynh đệ tình sâu, nhưng cũng có sự cạnh tranh lẫn nhau, đặc biệt khi đối mặt với tình yêu của phụ thân, tranh giành sủng ái kịch liệt, đó cũng là mấu chốt cho vị trí Yêu Hoàng.

"Ai, đều là con của ta, các con về trước đi. . . ." Đế Tuấn khẽ thở dài, Tinh Huyết Phân Thân hao hết năng lượng, dần dần tiêu tán, để lại Tiểu Kim Ô.

Lúc này Tiểu Kim Ô cũng đã huyết nhục trọng sinh, rụt rè nhìn mấy vị huynh trưởng, không dám nói gì.

Vút!

Ngay lúc đó, một tia sáng bắn ra, nhanh đến cực hạn, xuyên qua thời gian, vượt qua không gian, bóp méo thời không, tức thì đến trước mặt Tiểu Kim Ô.

Phụt!

Tia sáng xuyên thủng mi tâm nó, trực tiếp quán xuyên, rồi lại biến mất ở chân trời xa xăm.

Chương 94

"Không!" Ngay lúc đó, trong Yêu Thần Điện, Đế Tuấn vốn dĩ vừa cảm ứng được sự biến mất của Tinh Huyết Phân Thân, bỗng nhiên gầm lên một tiếng lớn, tiếng kinh nộ chấn động khiến Thái Dương Tinh kêu 'rắc rắc', nửa cái Hồng Hoang đều có thể nghe thấy tiếng gầm giận dữ đó!

Khi nãy, mọi chuyện mà Tinh Huyết Phân Thân trải qua, Đế Tuấn đều cảm nhận rõ ràng.

Vốn dĩ hắn nghĩ, nguy hiểm đã qua, cũng muốn gọi mười đứa con trai trở về, nhưng không ngờ, phân thân vừa biến mất, hắn lại cảm giác có một sức mạnh cường đại xuyên qua thiên địa.

Sau đó, trong tâm thần, sợi huyết mạch mà hắn xem trọng nhất, đã đứt!

Đứa con út đã chết, sau khi vừa thoát chết trong gang tấc, lại gặp phải cuộc tập kích thứ hai, tức thì tử vong!

"Hậu Nghệ!

Bản Hoàng muốn giết ngươi!" Sau tiếng gầm giận dữ, Đế Tuấn phản ứng rất nhanh, dưới gầm trời này, có thể có cung thuật như vậy, chỉ có Hậu Nghệ! . . . . .

Trong tiểu sơn cốc, sau khi Thường Hi ngơ ngác rời đi, Trần Vũ lắc đầu, tâm niệm vừa động, thân ảnh Thường Hi cách ức vạn dặm hiện hóa giữa không trung.

Cùng với cảnh Khoa Phụ liều chết chống cự, các cường giả có thể đồng thời xem hai cảnh tượng.

Sau khi Thường Hi xông ra khỏi Bất Chu Sơn, nàng không ngừng

dùng Âm Dương Kính mở đường, Âm Dương Nhị Khí phá vỡ không gian Hồng Hoang, giúp nàng có thể liên tục vượt qua.

Sau một hồi lâu, nàng mới hoàn hồn, không biết Hậu Nghệ ở đâu!

Nàng quay đầu lại, nhưng rồi lẩm bẩm: "Không được, không thể quay về!

Bằng không, Trần ca ca và tỷ tỷ khẳng định lại sẽ cười ta ngốc. . . . .

Ờ, mặc dù lần này ta đúng là có hơi ngốc. . . . .

Không, thời gian không đủ rồi, ta không thể quay về!" Thường Hi tự nói tự mình, nhưng những tình huống này, tất cả đều hiện rõ ràng trong tiểu sơn cốc, mọi người xem mà không nhịn được cười.

Nhưng nhanh chóng, giữa hư không xuất hiện một cường giả, cốt cách tiên phong, mày từ mắt thiện, dáng vẻ siêu nhiên.

"Nữ thí chủ. . . . .

Ờ, vị nữ đạo hữu này, vội vàng vội vã, muốn đi đâu vậy?" Lão đạo nhân nhìn Thường Hi, nhẹ giọng hỏi.

Chương 95

“Ta dựa vào!

Lão già này thật sự không mệt sao?

Ở đâu cũng có thể xem?

Lại còn trực tiếp ra trận, ngay cả một phân thân cũng không làm, học Minh Hà mà xem, làm ra hàng triệu phân thân, có thể lừa bịp khắp Hồng Hoang luôn!” Long Vương nhìn Bồ Đề Lão Tổ trong cảnh tượng, không nhịn được kinh thán.

“Cả Hồng Hoang, đều vì kẻ gây rối mà náo nhiệt.” Bồ Đề Lão Tổ nhìn bảo cung trong tay Thường Hi, trong mắt tinh quang lóe lên, nhưng, bấm đốt ngón tay một cái, lại khẽ nhíu mày, đè nén vẻ tham lam, mở miệng nói: “Vị đạo hữu này, muốn tìm người phải không?

Vừa hay thuận đường, ta có thể đưa ngươi đi.” Thường Hi nắm chặt bảo cung trong tay, Âm Dương Kính chĩa thẳng vào Bồ Đề Lão Tổ, tú mi khẽ nhíu, lắc đầu nói: “Không, ta không tìm người!” “Ngươi muốn đưa cây cung này đi phải không?” Bồ Đề Lão Tổ mỉm cười nói.

“Ngươi biết!” Thường Hi kinh ngạc nói, buột miệng xong, lại vội vàng che miệng nhỏ, đầy vẻ xấu hổ.

“Ha ha ha, đạo hữu không cần đề phòng như vậy, ngươi muốn tìm Hậu Nghệ phải không?

Ta thật sự biết hắn ở đâu, cũng sẽ không lấy bảo vật của ngươi, đi chậm trễ thì e rằng không được rồi.” Bồ Đề Lão Tổ trực tiếp mở miệng nói, nói ra tất cả.

Vừa rồi dốc toàn lực thúc đẩy, Thường Hi đã đưa bảo cung, vốn dĩ nàng ngẫu nhiên có được từ một Tiên Thiên di tích, không phải là

một cái cục, nhưng vừa hay có thể bổ sung cho cái cục đã bày ra trước đó.

Chỉ cần Hậu Nghệ có được cây cung này, rồi bắn chết mười con Kim Ô, thì cuộc Vu Yêu Chi Chiến lần thứ hai nhất định sẽ bùng nổ!

"Ai, Chuẩn Đề à Chuẩn Đề, sao ngươi lại thích bày kế thế?

Thôi được, ta tặng ngươi một món bảo bối, đi đi." Trần Vũ thầm nghĩ, tâm niệm vừa động, trong vô tận bảo khố kia, một món bảo bối tức thì biến mất, lưu nhập vào trong Hồng Hoang.

Nghe Bồ Đề nói ra tất cả sự mong đợi, Thường Hi trợn mắt há mồm.

Vẻ mặt rối rắm, sau một lúc lâu, nàng gật đầu nói: "Được rồi!

Nếu ngươi dám lừa gạt ta, hoặc cướp đoạt bảo bối của ta, ta khẳng định sẽ khiến ngươi hối hận!" "Ha ha, người mà ngay cả Yêu Hoàng Đế Tuấn cũng phải chịu thiệt lớn, được Tổ Vu Hậu Thổ coi trọng, ta sao dám lừa gạt." Bồ Đề cười nói.

Thường Hi ngẩn ra, tùy tức mới hiểu, với sự nhận thức của chúng sinh Hồng Hoang, lần "Thiên Hôn" kỳ lạ lần trước, lúc đó các cường giả Hồng Hoang đều có mặt, vị lão đạo nhân này chắc cũng là một trong số đó.

"Hừ!

Ngươi biết là tốt!" Thường Hi khẽ hừ một tiếng, không tiết lộ thân phận Trần ca ca.

"Vậy đi thôi." Phất trần trong tay Bồ Đề khẽ quét, tinh hà lưu chuyển, không gian vỡ vụn, hai người tức thì biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người đã ở một biển tinh tú.

Hoặc nói, một biển mưa sao băng, vô số tinh thần từ trên trời rơi

xuống, mang theo lửa dữ thiêu đốt, từ trên trời giáng xuống, cuối cùng chưa kịp rơi hoàn toàn xuống đại lục Hồng Hoang đã cháy rụi, biến mất.

Nhưng Thường Hi phát hiện có chút không đúng, những tinh thần này, phần lớn đều bị vỡ nát, không giống như sự vẫn lạc bình thường.

Khi nàng tập trung thị lực, nhìn về phía trước, mới kinh ngạc phát hiện, ở sâu trong tinh không, một tráng hán cởi trần, tay cầm một cây trường cung, không ngừng giương cung lắp tên, bắn hạ từng ngôi sao một!

Những mũi tên bắn ra, lại là từng cọng cỏ đuôi chó!

"Cung thuật của Hậu Nghệ, Hồng Hoang vô song!" Bồ Đề cảm khái nói.

Thường Hi hoàn hồn, vừa định gật đầu nói chuyện, đã thấy Hậu Nghệ đột nhiên quay đầu lại, cuồng hỉ nhìn về phía nàng.

Không đúng, hắn nhìn về phía thần cung trong tay nàng!

Hậu Nghệ đạp không, một chân giẫm lên một ngôi sao, nhanh chóng phi hành trong tinh không, nhanh chóng đến trước mặt Thường Hi.

Hắn vươn tay, chộp lấy thần cung.

"Gì!" Thường Hi tú mi khẽ nhíu, lạnh giọng nói.

Mặc dù chủ nhân cây cung tặng cho Hậu Nghệ, nhưng đối phương trực tiếp cướp lấy, khiến người ta ghét bỏ.

Hậu Nghệ cũng phản ứng lại, có chút xấu hổ xoa xoa tay, nói: "Xin lỗi, ta quá kích động rồi, cây thần cung kia, có thể cho ta xem một chút không?

Ta xem kìa!

Thần cung, tuyệt đối là chí bảo số một Hồng Hoang a!" "Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên, Công Đức Chí Bảo, đều không bằng một đoạn dây cung của thần cung!" Trong lời nói, ánh mắt Hậu Nghệ không rời khỏi thần cung, hai mắt như lửa cháy, nhìn chằm chằm.

Chương 96

Thường Hi vừa định mở miệng, lại nhìn về phía Bồ Đề, thi lễ nói: "Đa tạ tiền bối đã đưa ta đến đây, nếu tiền bối có việc, ta sẽ không làm lỡ thời gian của tiền bối nữa." Bồ Đề nghe vậy, gật đầu cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta xin cáo từ trước." Chờ Bồ Đề rời đi, Thường Hi nhìn Hậu Nghệ, lắc đầu cười nói: "Danh bất hư truyền, thần tiễn thủ số một Hồng Hoang, cây thần cung này, tặng cho ngươi." "Được được được. . . . ." Hậu Nghệ gật đầu nói, khoảnh khắc tiếp theo, mới phản ứng lại, lớn tiếng kêu: "Gì!

Vị tiên tử này, ngươi. . . . . tặng cho ta sao!?" Thường Hi cũng lười nói nhảm, trực tiếp ném thần cung cho hắn, nói: "Cũng chỉ tạm coi là bảo vật, ta thấy không bằng cái phong linh ta nghe đâu." "A!

Thật sự cho ta rồi!

Ha ha ha" Hậu Nghệ cuồng hỉ nói: "Đa tạ tiên tử!

Đa tạ tiên tử!

Tiên tử sau này có bất kỳ phân phó gì, Hậu Nghệ tuyệt không hai lời. . . . ." Thường Hi xua tay, quay người phiêu nhiên rời đi, nói: "Không cần cảm ơn ta, ca ca ta tặng cho ngươi, bảo ngươi cầm nó đi Thang Cốc cứu Khoa Phụ, nếu còn nói nhảm nữa, e là không kịp rồi." "Đa tạ tiên tử!

Đa tạ tiền bối tứ bảo!" Hậu Nghệ lớn tiếng nói về hướng Thường Hi rời đi, sau đó nhắm thẳng vào Thang Cốc, giương cung lắp tên, một mũi tên bắn ra, quần tinh rơi rụng, một con đường hư không xuyên qua không biết bao nhiêu ức dặm.

Hậu Nghệ nhảy vào hư không thông đạo, nhanh chóng lao về phía Thang Cốc. . . . .

Không, đã đến muộn, khi đến bên ngoài Thang Cốc, hắn nhìn thấy làn sóng xung kích tự bạo khủng khiếp từ xa, nhìn thấy Tinh Huyết Phân Thân của Đế Tuấn xuất hiện rồi lại biến mất.

Sau đó, Hậu Nghệ phẫn nộ nhắm thẳng vào Tiểu Kim Ô, bắn ra một mũi tên chứa đầy lửa giận!

"Hậu Nghệ!" Chín Đại Kim Ô, cùng với Lục Áp, vừa mới hoàn hồn từ nỗi kinh hoàng của vụ tự bạo của Khoa Phụ, lúc này thấy Tiểu Kim Ô bị một mũi tên đánh chết, mặc dù chỉ xuyên thủng mi tâm, nhưng toàn bộ cơ thể nó trực tiếp nổ tung, hóa thành mưa lửa khắp trời.

"Khoa Phụ huynh đệ, Hậu Nghệ ta sẽ báo thù cho ngươi, để những con Kim Ô này đều phải chôn cùng!" Hậu Nghệ gầm lớn, thể hình của hắn, trong Vu tộc, tương đối nhỏ nhắn thon gọn, chỉ cao hai mét, cơ bắp cuồn cuộn nhưng không khoa trương.

Nhưng Xạ Nhật Thần Cung, một Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong tay hắn lại nhẹ như lông hồng, bị kéo ra dễ dàng, nhắm thẳng vào từng con Kim Ô mà bắn đi!

Xạ Nhật Thần Cung, chỉ cần kéo cung, không cần tên.

Hoặc nói, thứ bắn ra, chính là vô thượng tiễn ý của chủ nhân cây cung, cây thần cung này, cũng chỉ có Hậu Nghệ mới có thể thi triển.

"Chạy mau!" "Hậu Nghệ đã có được một cây thần cung!" "Phụ Hoàng!

Cứu con với, vì sao chỉ cứu Thập đệ!

Con không phục, con không cam tâm a!" Từng con Kim Ô kinh hoàng bỏ chạy, căn bản không có chút sức phản kháng nào, cũng không có ý chí phản kháng.

Chương 97

Nếu đối mặt với các Đại Vu khác, ngay cả Hình Thiên, chúng cũng không phải không có sức đánh một trận.

Trước đó chúng chỉ dụ sát Khoa Phụ, dùng cái giá rất nhỏ để thắng lợi, nên chín Đại Kim Ô mới không trực tiếp khai chiến với Khoa Phụ, bằng không Khoa Phụ không có thực lực đồng thời giao chiến với chín Đại Kim Ô.

Chín Đại Kim Ô liên thủ, thực lực rất mạnh.

Nhưng, đối mặt với Hậu Nghệ, chúng gặp phải khắc tinh, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Tấn công?

Kim Ô tốc độ nhanh, nhưng nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng tay Hậu Nghệ kéo cung!

Yêu tộc, dùng hàng vạn sinh mệnh, rút ra kết luận này.

Hậu Nghệ, có chiến tích trọng thương Yêu Thần Chuẩn Thánh tứ trọng thiên!

Cũng chính vì vậy, Hậu Nghệ được mệnh danh là Đại Vu có lực sát thương mạnh nhất, là người mà Yêu tộc ngoài Mười Hai Tổ Vu ra, cần chú ý nhất.

Trên chiến trường, Hậu Nghệ là một cỗ máy giết chóc từ xa, không ai có thể tiến vào trong vạn trượng quanh hắn, trừ phi là Chuẩn Thánh trung hậu kỳ.

Phụt!

Oanh!

Từng tiếng vang trầm đục truyền đến, mặc cho Kim Ô bay lên trời độn xuống đất, thi triển pháp bảo phòng hộ, thậm chí xé rách hư không, rồi dùng thần phù đào mệnh, hóa thành lưu quang biến mất ở trăm ức năm ánh sáng xa xôi, đều sẽ bị đánh chết!

Lục Áp đảo ngược phản kháng, hóa thành cầu lửa, hỏa long, hỏa tiễn, mưa lửa, v.v., triển khai đủ loại công kích về phía Hậu Nghệ, nhưng tất cả đều bị tiễn ý bắn nát, khiến bản mệnh chi hỏa của hắn ngày càng nhỏ đi, chịu thương thế không nhẹ.

"Xem ra, nếu Yêu Thần cấp đỉnh không ra tay, thì không thể làm gì được Hậu Nghệ!" Lục Áp nhìn từng con Kim Ô bị đánh chết, trong lòng bất đắc dĩ nói, hóa thành một điểm hỏa tinh, rơi xuống đất, tức thì biến mất, vội vã quay về Thái Dương Tinh.

"Về!" Hậu Nghệ đứng giữa Thang Cốc, nắm chặt thần cung, gầm lên một tiếng lớn.

Vút vút vút!

Từng luồng tiễn quang bay trở về, mang theo từng cỗ thi thể Kim Ô, ầm ầm rơi xuống giữa Thang Cốc, chất thành từng ngọn núi thi thể Kim Ô.

Hậu Nghệ lại bắn một mũi tên về phía Thang Cốc, tiễn ý hóa thành bia mộ, trên đó khắc tên Khoa Phụ.

Cuối cùng, Hậu Nghệ hai tay nâng thần cung, ngẩng đầu lên, quỳ một gối xuống đất, nói: "Đa tạ tiền bối tứ bảo, cho phép ta tự tay giết kẻ thù, báo thù cho Khoa Phụ huynh đệ!" "Giết mười con ta, huyết hải thâm thù, không đội trời chung!" Đột nhiên, phía sau Hậu Nghệ, một giọng nói âm lãnh thấu xương vang lên!

Giọng nói băng hàn thấu xương của Đế Tuấn vang lên sau lưng Hậu Nghệ.

Nhưng Hậu Nghệ không hề quay đầu lại, thấp giọng quát: "Cút!" Sát ý ập đến mặt, nhưng lại như bị gió lớn thổi tan, nhanh chóng biến mất.

Hậu Nghệ quay người, nhìn mấy cỗ thi thể Kim Ô tàn khuyết, khí huyết trên đó đã có chút thay đổi.

Giọng nói của Đế Tuấn vừa rồi, không phải Đế Tuấn dùng đại pháp lực, thông qua sự dẫn dắt của huyết mạch hậu đại, đưa giọng nói và sát ý của mình đến Thang Cốc.

Nhưng, lại không có bất kỳ lực sát thương nào.

Chí ít đối với Hậu Nghệ, hoàn toàn vô dụng.

"Tàn dư chiến ý của Khoa Phụ huynh đệ vẫn còn tồn tại, oán niệm nặng nề, không đúng, không phải là không cam tâm chết, mà là muốn truyền đạt một tin tức quan trọng nào đó!" "Khẳng định là tin tức liên quan đến Vu tộc, hoặc tin tức quan trọng của Yêu tộc!

Là gì đây?" Hậu Nghệ đứng giữa Thang Cốc, cảm thụ tàn tồn chiến ý mà Khoa Phụ để lại.

Vu tộc vốn không có Nguyên Thần, huống chi là tự bạo, Khoa Phụ chỉ để lại tàn tồn chiến ý, Hậu Nghệ cũng cảm thụ không rõ ràng, khiến mày hắn nhíu chặt.

Bành!

Trong Vu Thần Điện, Đế Giang đập mạnh vào chiếc bàn đá khổng lồ, chiếc bàn đá do ba trăm sáu mươi ngôi sao thu nhỏ lại tạo thành, trực tiếp nổ tung, hóa thành vô số bụi đá.

"Khoa Phụ, bị mười con của Đế Tuấn, cùng nghĩa tử của Thái Nhất vây giết!" Đế Giang lạnh giọng nói, chiến ý bùng lên.

Là thủ lĩnh Tổ Vu, Đế Giang coi trọng nhất truyền thừa huyết

mạch Bàn Cổ, cũng coi trọng nhất thể phách, hắn cho rằng, thể phách của Khoa Phụ là mạnh nhất trong các Đại Vu, nên để Khoa Phụ làm Tổ Vu thứ mười ba!

Khoa Phụ hấp thu năng lượng huyết trì cũng dễ đột phá nhất, hắn coi trọng Khoa Phụ nhất.

Nhưng, lúc này Khoa Phụ đã chết!

Chương 98

Bị mười một cường giả Yêu tộc vây công, sau đó tự bạo chết!

"Tộc trưởng, người đã mất rồi, Vu tộc chúng ta không sợ chết, Khoa Phụ cũng chết rất xứng đáng." "Hậu Nghệ cũng đã báo thù rồi.

Chỉ là, hiện tại, Hậu Nghệ hình như ở Thang Cốc, đã giết mười con của Đế Tuấn, Đế Tuấn tất nhiên sẽ báo thù!" "Tộc trưởng, bây giờ Vu tộc chúng ta nên xử lý thế nào?

Lại lần nữa khai chiến với Yêu tộc sao?" Đế Giang lại lạnh lùng hừ một tiếng: "Hừ!

Lần trước khi tiểu muội trở về, ta thừa uy thế nghiền ép Đế Tuấn của nàng, trực tiếp dẫn toàn tộc tiến công Thái Dương Tinh của Yêu tộc, trực đảo Hoàng Long!

Đến lúc đó, gạo sống nấu thành cơm chín, tiểu muội dù không tham chiến thì cũng đã chậm rồi." "Thế nhưng, có kẻ luôn muốn ngăn cản, nói là quá mạo hiểm, nói là không thể bức bách tiểu muội như vậy, nói là ta chưa chuẩn bị xong, nói là để tuyển chọn ra Tổ Vu thứ mười ba rồi mới đi, lý do nào cũng có!" "Bây giờ thì hay rồi!

Tiểu muội bế tử quan!

Khoa Phụ chết rồi!

Hậu Nghệ bất cứ lúc nào cũng đối mặt với nguy cơ sinh tử, Vu tộc sắp phải đối mặt với Yêu tộc toàn diện tiến công, các ngươi còn hỏi ta phải làm sao?" Tổ Vu lão nhị vội vàng mở miệng nói: "Đại huynh, đừng như vậy, đã đến nước này rồi.

Mười con của Đế Tuấn đều chết sạch, hắn tất nhiên sẽ ôm hận mà đến, chúng ta không còn cách nào khác, hãy giương cao cờ chiến,

toàn lực chiến đấu thôi!" "A, Vu tộc chúng ta, đến lúc đó sợ cái gì?

Sợ Yêu tộc sao?" "Lúc này Yêu tộc, e rằng đang run sợ dưới dư uy của Hậu Thổ tiểu muội, thương thế của tên gia hỏa kia cũng có thể chưa lành, chính là cơ hội tốt của chúng ta!" Đế Giang thấy từng Tổ Vu chiến ý cao ngất, khẽ thở dài một hơi, lắc đầu nói: "Không phải ta không có chiến ý, ... lần này, ta có một dự cảm mạnh mẽ, đại bại!" "Gì!?" "Đại huynh, dự cảm có chính xác không?". . . . .

Các Tổ Vu lại lần nữa lần lượt mở miệng, tranh luận trong Vu Thần Điện, không dứt.

Trong Yêu Thần Điện, sau khi cảm ứng được đứa con út bị giết, Đế Tuấn hoàn toàn bùng nổ, đặc biệt là sau đó, trong thời gian ngắn ngủi, hắn cảm giác, đã mất đi liên lạc với tất cả các con trai, khí tức sinh mệnh của chúng, toàn bộ đều biến mất!

"Truyền lệnh của ta, toàn quân xuất kích, vung Đồ Vu Kiếm, diệt sát Vu tộc!" "Hoàng huynh! . . . . ." Thái Nhất vội vàng đến, lo lắng nói.

"Nhị đệ không cần nói nhiều, trận chiến này không phải là hành động bốc đồng vì tư lợi của ta, ta có kế hoạch chi tiết, ta nhất định sẽ thắng!" Vừa nói, Đế Tuấn nhanh chóng truyền âm, truyền kế hoạch tác chiến cho Thái Nhất.

Thái Nhất ban đầu còn có chút lo lắng, nhưng ánh mắt tức thì sáng lên, nỗi lo lắng trước đó, tan biến như khói mây!

"Không, mặc dù ta không xuất binh vì báo thù, nhưng mối thù con ta chết, không thể không báo!" Đế Tuấn lại lửa giận bốc cháy nói, "Nhị đệ, đại quân Yêu tộc, giao cho ngươi trước, ta đi Thang Cốc một chuyến!" "Như vậy cũng tốt!" Thái Nhất gật đầu, "Hậu Nghệ uy hiếp đối với Yêu Vương tộc ta quá lớn, hôm nay chém giết hắn, cũng không phải chỉ vì báo thù cho cháu, mà còn có tác dụng lớn đối với đại

nghiệp thống nhất Hồng Hoang của Yêu tộc ta!" Vút!

Đế Tuấn không nói nhiều, vọt lên trời, lao về phía Thang Cốc.

Nhưng, khi hắn đến Thang Cốc, lại hụt hẫng.

Hậu Nghệ cũng không phải kẻ ngốc, chỉ là một Đại Vu, dưới thế đơn đấu, tự nhiên không đánh lại Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Dù sao, Yêu Hoàng Đế Tuấn, là đối thủ mạnh mẽ mà ngay cả Tổ Vu thủ lĩnh Đế Giang cũng khó đối phó.

Chương 99

Đế Tuấn giữa Thang Cốc, hiện hóa ra nguyên hình Kim Ô, Kim Ô Thần Hỏa thiêu đốt toàn bộ Thang Cốc, sau một hồi lâu, thông qua bí pháp, hắn tìm ra phương hướng của Hậu Nghệ.

"Mang theo sát ý bất diệt của ta trên người, mà chạy sao?

Cả Hồng Hoang, đều không có chỗ nào để trốn!" Sát ý của Đế Tuấn lạnh lẽo.

"Chờ Bản Hoàng giết ngươi, sau khi tế điện anh linh con trai ta, sẽ diệt toàn bộ Vu tộc, để chúng chôn cùng con ta!" Hậu Nghệ không nhanh không chậm hướng về Bất Chu Sơn, cố ý dẫn dụ Đế Tuấn truy đuổi, chỉ cần Đế Tuấn dám một mình thâm nhập vào phạm vi thế lực của Vu tộc, Vu tộc khẳng định sẽ tìm cơ hội tấn công!

Khi đi ngang qua Thường Dương Sơn, một Đại Vu thấy Hậu Nghệ đang chạy, gầm lớn nói: "Thằng nhóc con, chạy cái gì?

Thằng to con kia chết rồi, nghe nói ngươi đi báo thù à?" Vị Đại Vu này, tự nhiên là Hình Thiên, được xưng là Đại Vu có tổng hợp chiến lực mạnh nhất, chiến ý cao ngất nhất.

Hình Thiên gọi Hậu Nghệ là "thằng nhóc con", gọi Khoa Phụ là "thằng to con".

"Đi mau!

Đế Tuấn sắp đến rồi!" Hậu Nghệ kêu lên.

"Đế Tuấn sắp đến ư?" Hình Thiên không những không chút sợ hãi, mà mắt còn sáng lên, có chút kích động nói.

Hậu Nghệ tự nhiên biết rõ điều đó, vội vàng nói: "Ngươi đừng có ngốc, Đế Tuấn dù thương thế chưa lành, cũng là Chuẩn Thánh đỉnh

phong, ngay cả một số Tổ Vu của ta cũng không sánh kịp!" "Ta không giết được hắn, cũng phải để lại vết thương trên người hắn!" Hình Thiên lạnh lùng hừ nói, đột nhiên, hắn nghĩ ra điều gì đó, nhìn về phía Hậu Nghệ, nói: "Chúng ta hai người liên thủ giết hắn!

Thế nào?" "A?" Hậu Nghệ kinh ngạc.

"Bây giờ vị trí Tổ Vu thứ mười ba, ta sẽ cạnh tranh với ngươi, ai gây thương tích nặng hơn cho hắn, người đó sẽ có được danh ngạch!" Hình Thiên nhìn chằm chằm Hậu Nghệ nói, "Đương nhiên, tiền đề là ta phải chống đỡ được đến khi Tổ Vu đến cứu viện!

Ngươi dám không?" Hậu Nghệ nghiến răng, nói: "Chuyện này náo loạn lớn như vậy, Tổ Vu tất nhiên sẽ xuất sơn!

Không phải là đánh cược mạng sống sao?

Đánh cược luôn!" "Ha ha, tốt!

Mới đúng là huynh đệ tốt của ta, là nam nhi Vu tộc ta!" Hậu Nghệ lại nói: "Ta sẽ tiềm phục, chờ Đế Tuấn đến thì đánh lén, nắm chắc phần thắng hơn.

Đối phó với cường giả như vậy, đánh lén cũng không mất mặt." "Tốt!" Hai Đại Vu, tiềm phục tại Thường Dương Sơn, chờ đợi Đế Tuấn đến.

Vút!

Không lâu sau, Đế Tuấn từ trên trời bay qua, khi chuẩn bị lướt qua Thường Dương Sơn, hắn lại cảm ứng được điều gì đó, dừng lại, hạ xuống đỉnh núi.

Nhìn Đế Tuấn từ trên trời giáng xuống, đáp xuống đỉnh núi.

Hậu Nghệ vừa định kéo cung, nghe thấy một tiếng gầm thét truyền đến: "Giết!" Nơi Hình Thiên tiềm phục, vừa hay ở đỉnh Thường

Dương Sơn, hắn nhảy lên, đập phá hang động đang ẩn nấp, tay trái cầm khiên, tay phải nắm đại phủ, mạnh mẽ bổ về phía đầu Đế Tuấn!

"Hừ!

Kiến hôi giương cánh, cũng vọng tưởng tranh phong với Bản Hoàng!" Đế Tuấn cười nhạo một tiếng, đưa tay chộp lấy đại phủ của Hình Thiên!

Mặc dù là hình người, dùng lòng bàn tay, nhưng chộp ra lại là ba cái móng vuốt khổng lồ màu vàng!

Một cái chộp về phía đầu Hình Thiên, một cái chộp về phía ngực bụng Hình Thiên, chỉ có cái ở giữa, chộp lấy rìu.

"Giết!" Hình Thiên lại lần nữa gầm thét một tiếng, trên người tuôn ra sát khí và sát ý nồng đậm, hóa thành màu huyết hồng thực chất, như thể bị sương mù huyết sắc bao phủ!

Hắn vung tấm khiên, hung hăng đập về phía ba cái móng vuốt khổng lồ của Đế Tuấn.

Cự phủ, vẫn chém về phía đầu Đế Tuấn!

Đế Tuấn khẽ nhíu mày, từ sớm đã nghe nói Hình Thiên chiến ý mạnh nhất, tổng hợp chiến đấu lực cũng mạnh nhất, được mệnh danh là người đứng đầu dưới các Tổ Vu, nay xem ra, quả thực không hề khoa trương.

Nhưng, một Đại Vu nho nhỏ, cũng dám kiêu căng như vậy!

Đế Tuấn càng thêm ý trào phúng, cánh tay chấn động một cái, ba cái móng vuốt khổng lồ gần như hóa thành thực chất, cũng không thay đổi phương hướng tấn công, tiếp tục chộp về phía đầu, bụng và rìu của Hình Thiên.

Trong khoảnh khắc, một tiếng nổ lớn ầm vang!

Hai cái móng vuốt khổng lồ chộp vào tấm khiên khổng lồ, hung hăng đập ngược trở lại, nghiền nát từng tấc cánh tay Hình Thiên, sau đó ầm ầm đập vào người hắn, toàn bộ phần thân trước gần như bị đập nát, ầm ầm rơi trở lại.

Cự phủ trong tay, tức thì bị đánh bay, nơi cán rìu máu tươi văng tung tóe, năm ngón tay bị chấn nát!

Chương 100

Oanh!

Hình Thiên bị đập mạnh xuống, ầm ầm rơi xuống đỉnh Thường Dương Sơn!

Những ngọn đồi nhỏ trong Hồng Hoang đều cao vạn dặm, những nơi có thể được gọi là núi, chí ít cũng cần độ cao tích tụ từ mười ngôi sao bình thường, chí ít cao trăm vạn dặm!

Rắc!

Thường Dương Sơn ầm ầm bị xuyên thủng, Hình Thiên như một cây đinh cắm vào quả trứng, từ đỉnh núi xuyên thẳng xuống chân núi, ngọn núi khổng lồ nứt ra tám phía, vô số đá núi, bụi trần bay lả tả.

Đá núi, đều có màu huyết hồng.

"Không biết tự lượng sức!" Đế Tuấn khẽ hừ một tiếng, quay người định rời đi.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, từ sâu dưới lòng đất, truyền đến một tiếng gầm giận dữ: "Rìu!" Vút!

Cự phủ bị đánh bay ức vạn dặm, xé rách hư không, bay trở về.

Từ trong đá núi sụt lún vỡ nát, một người ầm ầm xông ra, nắm lấy tấm khiên lớn đã có chút biến dạng, trên người máu tươi đầm đìa, hoàn toàn không để ý, tiếp tục xông về phía Đế Tuấn.

Xương cốt đứt gãy, kêu rắc rắc, nhanh chóng trở về vị trí, một số mảnh xương vụn hoàn toàn vỡ nát, cùng với máu ứ, trực tiếp bị khí huyết cường đại bài xuất ra khỏi cơ thể!

Cánh tay phải bị đứt gãy mọc lại, lại lần nữa nắm chặt cự phủ, bổ

về phía Đế Tuấn!

Trên mặt Đế Tuấn đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc, tùy tức càng thêm phẫn nộ, hắn ra tay giết một Đại Vu, lại có lúc thất thủ!

Đây là đang đánh vào mặt hắn!

"Tìm chết!" Sắc mặt Đế Tuấn lạnh đi, hắn không để ý đến công kích của Hình Thiên, lập tức hóa chưởng thành đao, cũng bổ thẳng xuống đầu Hình Thiên!

Hư không chấn động, một thanh đại đao màu vàng xuất hiện, cháy rực Thái Dương Chân Hỏa hùng hùng.

Sắc bén, bá đạo, nóng rực, cương dương!

Oanh!

Đại đao màu vàng như một cánh chim, ra sau đến trước, bổ xuống tấm khiên, trực tiếp bổ nát tấm khiên!

Cái rìu kia, cũng bị bổ bay.

Sau đó, tiếp tục bổ xuống người Hình Thiên, từ mi tâm dọc theo sống mũi, môi, cổ, ngực bụng, một đường máu xuất hiện, máu tươi tuôn trào.

Hình Thiên trực tiếp bị bổ thành hai nửa!

Không đúng, có xương cột sống phía sau nối liền.

"Giết!" Hình Thiên vẫn gầm thét, cái rìu đã bị phá vỡ, tiếp tục bổ xuống, xé rách đế bào trên người Đế Tuấn, để lại một vết máu trên cánh tay và lòng bàn tay hắn.

Máu Kim Ô đỉnh phong Chuẩn Thánh nhỏ xuống, như từng vầng liệt nhật bay ngang trời, mang theo quang và nhiệt vô tận.

Máu tươi trong cơ thể Hình Thiên tuôn trào ra, phát ra âm thanh

như sông lớn cuồn cuộn, trái tim đập kịch liệt, như tiếng trống chiến tranh vang dội, Thái Dương Chân Hỏa ở vết thương bị máu tươi cuốn trôi, tắt ngúm, sau đó nhanh chóng liền lại.

"Cũng có chút thú vị." Lần này, Đế Tuấn không còn tức giận nữa, cánh tay bốc cháy, hóa thành một cánh chim vàng, cách không quét một cái.

Hình Thiên vừa mới hồi phục thương thế, vung hai nắm đấm khổng lồ, nhưng chưa kịp tấn công lần nữa, kim quang lướt qua cổ hắn.

Sắc mặt Hình Thiên với sát ý và phẫn nộ cứng lại, cơ thể hắn cũng dừng lại đột ngột.

Rắc!

Cổ hắn đứt lìa, đầu lâu lộc cộc lăn xuống, máu tươi phun trào ra, xông thẳng lên trời, nhuộm đỏ bầu trời trong phạm vi vạn dặm!

"Giết!

Giết!

Giết!" Đế Tuấn vừa định ra tay, lại nghe thấy đầu lâu Hình Thiên vẫn đang gầm thét, hắn nhíu mày, lại lần nữa bổ xuống đất một cái, bổ ra một vực sâu sâu vạn dặm.

Một cước đá ra, đầu lâu Hình Thiên bay vào vực sâu.

Chương 101

"Hợp!" Đế Tuấn dậm chân một cái, lực pháp tắc Đại Địa ngưng tụ, Đại Địa ầm ầm rung chuyển, mặt đất khép lại, chôn vùi đầu lâu Hình Thiên vào đó.

"Hửm?" Đế Tuấn đột nhiên cảm thấy không đúng, khi quay đầu lại, phát hiện Hình Thiên vươn hai tay, hứng lấy máu tươi đang phun ra từ cổ, vẽ một đôi mắt trên ngực, và vẽ một cái miệng lớn bằng rốn của mình.

"Hừ, tà môn ngoại đạo, đều là thế này, dám đấu với ta sao?" Đế Tuấn khinh thường nói.

"Giết!" Hình Thiên dùng cái miệng lớn vẽ bằng rốn gầm thét, lại lần nữa vươn hai tay, nắm lấy xương cột sống bị đứt đoạn ở cổ.

"A!" Hình Thiên gầm lớn, hai tay dùng sức, cơ bắp cuồn cuộn, trực tiếp cứng rắn rút xương cột sống của mình ra!

Mày Đế Tuấn giật giật hai cái, cảm giác sau lưng có chút lạnh lẽo.

Đệt!

Đế Tuấn chửi thề!

Hình Thiên nắm chặt xương cột sống, coi như một cây roi sắt, tiếp tục xông đến chém giết Đế Tuấn!

"Gia hỏa này, chiến ý quả thực Hồng Hoang hiếm thấy, chiến ý bất diệt, cho dù hồn phi phách tán, cũng sẽ trở thành Đại Vu chiến thiên đấu địa!" Trong tiểu sơn cốc, Trần Vũ gật đầu tán thán.

"Không, ngay cả xương cột sống cũng không còn, chỉ dựa vào một hơi chiến ý để chống đỡ, cũng không phải kế lâu dài.

Lấy Kình Thiên Thương, tặng cho hắn đi.” Vừa nói, Trần Vũ tay khẽ chộp, trong tay tức thì xuất hiện một cây trường thương màu xanh biếc, trên đó từng đạo vân lộ màu vàng bao quanh, như kim long triều quanh.

“Kình Thiên Thương?

Chủ nhân, tất cả các thương trong Hồng Hoang, ta đều rõ như lòng bàn tay, cây thương này ta chưa từng nghe nói đến?” La Hầu hỏi.

“Nga, ta dùng tâm của Thông Thiên Kiến Mộc, vừa mới luyện chế ra thôi.” Trần Vũ a a cười nói, “Ngươi mang ra ngoài đi, một Đại Vu như vậy, chết đi thì thật đáng tiếc.” “Vâng!

Chủ nhân!” La Hầu nhận Kình Thiên Thương, tức thì rời đi.

Thường Dương Sơn, thấy Hình Thiên xông đến, Đế Tuấn lần này, đã nổi chân nộ.

Hắn trực tiếp hiển lộ ra nguyên hình, Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn và Kim Ô Thần Hỏa ngưng tụ, hung dũng lao về phía Hình Thiên!

Vút!

Cũng chính lúc đó, một mũi huyết tiễn như thể vượt qua thời không, mang theo vô thượng tiễn ý của Cửu Thiên Lạc, trong chớp mắt lao đến sau gáy Đế Tuấn!

Đế Tuấn ra tay mấy lần, đều không chém giết được Hình Thiên, khiến hắn não nộ.

Khi hắn hiển hóa ra nguyên hình, định toàn lực ra tay, một luồng tiễn quang bắn ra, xông thẳng vào sau gáy!

Một mũi tên, thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, ngay cả Thái Dương Chân Hỏa và Kim Ô Thần Hỏa nóng rực chói mắt của Đế

Tuấn, cũng ảm đạm mất sắc dưới tiễn quang!

Lông vũ sau gáy Đế Tuấn dựng ngược, da đầu tê dại, ngay cả với thực lực của hắn, cũng cảm thấy một loại nguy hiểm!

Hắn sẽ không chết, nhưng tuyệt đối sẽ bị thương, thương thế không nhẹ!

"Hay!

Một sáng một tối, kết bè, lẽ nào muốn tập sát ta?" Đế Tuấn khẽ thu hai cánh lại, bao bọc toàn thân, cơ thể mãnh liệt xoay tròn, cánh chim không ngừng va chạm với đoản mâu làm từ xương cột sống của Hình Thiên, cùng với huyết tiễn của Hậu Nghệ!

Trong chớp mắt, Đế Tuấn xoay tròn vạn vòng, cánh chim va chạm với đoản mâu và huyết tiễn vạn lần, hỏa hoa tung tóe, tiếng sấm ầm ầm liên tục không ngừng, đại địa nứt toác, dư ba xung kích xới tung mặt đất từng tầng từng tầng!

Uy thế như vậy, căn bản không kém gì hai Chuẩn Thánh đỉnh phong giao chiến là bao!

Sau một lúc lâu, sự oanh kích dừng lại.

Trên xương cột sống trong tay Hình Thiên, khắp nơi đều là những vết chém hở, phần xương cụt làm mũi mâu, đã bị mài phẳng!

Huyết tiễn của Hậu Nghệ cũng bị tiêu hao gần hết, chỉ còn lại một đoạn đuôi tên.

Nhưng, trên hai cánh của Đế Tuấn, những lông vũ cứng rắn nhất lại bị rối loạn, không ít lông vũ bị rụng, trên lông vũ đầy vết máu lấm tấm.

Đế Tuấn quay đầu lại, ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Hậu Nghệ.

Ở sau gáy hắn, lông vũ toàn bộ biến mất, để lại một cái lỗ to bằng

ngón tay, máu thịt toàn bộ biến mất, xương cốt cũng vỡ nát, có thể nhìn rõ tủy não!

Chương 102

“Nghe nói tiễn của Hậu Nghệ, chỉ cần bắn ra, không có mục tiêu nào không trúng!

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm.

Một mũi tên, dùng tinh huyết của bản thân dung nhập tiễn ý, e rằng cường giả Chuẩn Thánh ngũ lục trọng thiên cũng có thể bị đánh chết chứ!” Đế Tuấn nhìn Hậu Nghệ, trên mặt lộ ra ý cười.

“Nghe nói các ngươi đều đang tranh giành danh ngạch Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc?” Đế Tuấn khinh thường nói, “Gia nhập Yêu tộc ta, ta trực tiếp cho ngươi trở thành Yêu Thần thứ mười một, xếp hạng thứ ba, địa vị cao hơn tám vị Yêu Thần còn lại!” Hậu Nghệ đứng trong một sơn cốc, sắc mặt tái nhợt, tay trái nắm chặt thần cung, dây cung đang ong ong chấn động, máu tươi nhỏ xuống dây cung.

Bàn tay phải của hắn, càng máu tươi đầm đìa, mỗi một lỗ chân lông, đều đang rỉ ra máu tươi.

Mũi tên vừa rồi, đã đạt đến đỉnh phong.

“Ha ha ha, Yêu Hoàng xem trọng ta sao!

Không, ta đã giết mười đứa con của ngươi, bây giờ lại gây thương tích cho ngươi, mối thù như vậy, không những không thể xóa bỏ, lại còn muốn ta trở thành Yêu Thần thứ ba?” Hậu Nghệ ha ha cười lớn nói, “Ngươi coi ta là thằng ngốc sao?” Sắc mặt Đế Tuấn âm hàn, Kim Ô chi khu liên tục bùng phát, khí tức cũng đạt đến đỉnh phong, thương thế vừa rồi, toàn bộ biến mất.

“Nếu ngươi có thể chống đỡ một đòn của ta, ta sẽ quay người đi, tất cả ân oán đều xóa bỏ!” Giọng Đế Tuấn bình tĩnh, sự phẫn nộ vừa

rồi, dường như toàn bộ biến mất.

Nhưng, lấy hắn làm trung tâm, trong phạm vi tám vạn ức năm ánh sáng, tất cả đại lục Hồng Hoang, đều đang khẽ run rẩy, bao gồm cả Thang Cốc và Ngu Uyên ở xa.

"Thằng nhóc con!

Mau đi!" Hình Thiên gầm lớn nói, "Ván cá cược này, ngươi thắng rồi!

Vị trí Tổ Vu thứ mười ba, là của ngươi!" Vừa nói, Hình Thiên cưỡng ép ngưng tụ chiến ý và khí huyết, thương thế vừa chịu đã dần hồi phục, sức mạnh càng thêm cường thịnh, thiêu đốt huyết hồng sắc liệt hỏa.

"Coi ta là anh hùng sao?

Mất đi đối thủ cạnh tranh, vị trí Tổ Vu là của ta sao?" Hậu Nghệ lắc đầu khẽ cười nói, "Đây là sỉ nhục đối với ta!

Hừ, ta cũng không sợ!" "Ha ha ha, vậy thì đến đây!

Có thể khiến Yêu Hoàng phải chật vật đến thế, ta chết, cũng đáng!" Hình Thiên ha ha cười lớn nói.

"Vậy thì đến đây!" Hậu Nghệ gầm lớn, sắc mặt tái nhợt tức thì biến hồng, sau đó lại phun ra một ngụm tinh huyết, giữa chiến ý bừng bừng, ngưng tụ thành một mũi huyết tiễn!

Huyết tiễn rơi xuống dây cung thần cung, cháy rực hùng hùng.

Hậu Nghệ nắm chặt huyết tiễn và dây cung, nhắm thẳng vào Đế Tuấn, mạnh mẽ kéo!

Lần này, mi tâm Đế Tuấn đau nhói, cảm giác nguy cơ mạnh gấp mấy lần trước đó, lại lần nữa truyền đến!

Một mũi tên, có thể khiến hắn trọng thương!

Tim Đế Tuấn đập mạnh!

"Nghe nói thằng to con đã thiêu đốt khí huyết, cuối cùng tự bạo mà chết, chứ không phải trực tiếp chết trong tay đám chim vàng đó, ha ha, hay!" Hình Thiên cuồng tiếu nói, "Thủ đoạn như vậy, ta cũng có thể làm được!" Oanh!

Trên người Hình Thiên, cũng bùng lên lửa dữ hùng hùng, đặc biệt là ở chỗ cổ bị đứt, hắn dùng lửa khí huyết, ngưng tụ lại một cái đầu lâu!

"Giết!" Đầu lâu khí huyết của Hình Thiên, cùng với cái miệng lớn ở rốn, đồng thời gầm thét.

Oanh long!

Xương cột sống trong tay Hình Thiên, cũng ầm ầm hóa thành một cây trường thương lửa máu, thẳng tắp chỉ vào yêu đan trong cơ thể Đế Tuấn!

Tim Đế Tuấn lại lần nữa đập mạnh, tay hắn khẽ động, Hà Đồ Lạc Thư xuất hiện.

"Có thể bức ta đến nước này, chết cũng đáng!" Hà Đồ Lạc Thư ào ào bay lên không, che trời lấp nhật, thay thế bầu trời vốn có của một vùng, tinh quang rực rỡ.

Dưới sự trấn áp của vô số tinh thần chi lực, tức thì khóa chặt Hình Thiên và Hậu Nghệ, áp chế khí tức của họ.

Hình Thiên và Hậu Nghệ nhìn nhau một cái, đột nhiên đồng thời gầm lớn: "Thiêu đốt Vu huyết của ta, thiêu đốt tàn khu của ta, tu sửa chân ta, nắm chặt thần cung của ta. . . .

Chương 103

.” Trong tiếng gầm, hai Đại Vu hoàn toàn bốc cháy, khí huyết chi lực không ngừng tuôn trào, dũng mãnh nhập vào trường thương xương cột sống và huyết tiễn trong tay.

“Ai, Yêu Hoàng ngươi rõ ràng có hùng bá thiên hạ hồng đồ chi tâm, nhưng lại không có năng lực thông thiên triệt địa a, hai Đại Vu bức ngươi đến nước này, ngay cả Bán Thánh pháp bảo cũng dùng ra rồi, không sợ mất mặt sao?” Một giọng nói xuyên qua Hà Đồ Lạc Thư, truyền xuống phía dưới.

Sắc mặt Đế Tuấn biến đổi, cường giả từ đâu đến?

“Không hoan nghênh ta sao?

Vậy ta vào nhé?” Giọng nói lại lần nữa truyền đến, tùy tức, món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp, cực kỳ tiếp cận Tiên Thiên Chí Bảo, Hà Đồ Lạc Thư đột nhiên kêu 'rắc' một tiếng, một lỗ hổng lớn xuất hiện, mũi thương sắc bén lộ ra trong đại trận.

Đế Tuấn vừa kinh vừa nộ, Hà Đồ Lạc Thư, lại bị công phá rồi!

Một thanh niên áo đen, chậm rãi đi vào từ lỗ hổng, căn bản không thèm nhìn Đế Tuấn một cái, nhìn về phía Hậu Nghệ nói: “Cây cung này, trong tay ngươi, quả nhiên không bị mai một.” “A!

Tiền bối, ngài đã ban tặng thần cung cho ta sao?” Nhìn thấy thanh niên áo đen cường đại, Hậu Nghệ kinh hỉ không thôi, muốn bái tạ.

“Không, là chủ nhân nhà ta ban cho, đừng cảm ơn ta.

Cũng không cần cảm ơn chủ nhân ta, hắn không để ý mấy chuyện này, chỉ là thấy ngươi thuận mắt thôi.” La Hầu xua tay nói.

Vừa nói, hắn lại nhìn về phía Hình Thiên, trường thương trong tay

đột nhiên sát khí bốc lên ngùn ngụt, mạnh mẽ ném về phía Hình Thiên!

"Tiền bối!" Hậu Nghệ kinh hãi.

Đế Tuấn, ban nãy sắc mặt khó coi, lúc này lại lộ ra ý mừng, tuy không biết vì sao vị kia lại đột nhiên giết Hình Thiên, nhưng chỉ cần giết. . . . .

Hửm?

Làm gì thế!?" Cây trường thương chiến ý kinh thiên địa kia, trực tiếp từ trên cổ Hình Thiên đâm vào, dọc theo xương cột sống đã biến mất, vẫn lan đến chỗ xương cụt, đuôi thương, vừa hay ở chỗ cổ.

"Chủ nhân nhà ta nói, ngươi có thể không có đầu lâu, nhưng không thể không có xương cột sống.

Xương cốt của ngươi đủ cứng, xương cột sống mới cũng sẽ không cong, rất hợp với ngươi." La Hầu nhạt nhẽo cười nói.

"Dùng thương rất tốt, sau này học thương pháp, có thể tìm ta.

À, đúng rồi, ta tên La Hầu." Sắc mặt Đế Tuấn không ngừng biến đổi, cuối cùng nhìn về phía La Hầu, trầm giọng nói: "Thái độ của chủ nhân nhà ngươi là sao?

Muốn giúp Vu tộc sao?" Nghe lời Đế Tuấn nói, La Hầu bĩu môi, khinh thường nói: "Ta không cố ý đả kích ngươi, mà là thật sự không coi ra gì." "Cái gọi là Vu Yêu Đại Chiến, trong mắt chủ nhân nhà ta, đều chỉ là trò trẻ con đùa giỡn mà thôi." "Ta vừa rồi cũng đã nói, ban tặng bảo vật cho hai Đại Vu, chỉ là vì tính khí của họ hợp khẩu vị chủ nhân nhà ta, tiện thể nhìn không vừa mắt ngươi thôi.

Còn về việc giúp Vu tộc, thì không thể nói là như vậy." Sắc mặt Đế Tuấn khó coi, cũng quá đả kích người rồi.

Hắn nhìn dáng vẻ La Hầu nói chuyện, như thể đó là chuyện nhỏ nhặt nhất, còn việc hắn liều mạng tu hành, lập kế hoạch, dẫn theo ức vạn đại quân Yêu tộc, liều mạng với Vu tộc, lại chỉ là trò đùa của trẻ con trong mắt vị cường giả thần bí kia?

Đế Tuấn hơi do dự, nghiến răng hỏi: "Vậy thì, nếu ta dẫn dắt đại quân Yêu tộc, khai triển Vu Yêu Đại Chiến lần thứ hai, vị tiền bối kia sẽ không can thiệp chứ?" "Ngươi nghĩ chủ nhân ta đang cố ý làm khó sao?

Một con cự long sẽ để ý đến hành vi của kiến hôi sao?

Ngươi muốn làm gì thì làm đi, chủ nhân ta sẽ không để ý đâu." La Hầu khinh thường xua tay nói.

Sắc mặt Đế Tuấn vui mừng, chắp tay với La Hầu nói: "Đa tạ tiền bối!

Vậy ta xin cáo từ." Vừa quay người rời đi, Đế Tuấn lại cảm thấy thân là Yêu Hoàng đường đường, mang trong lòng đại nghiệp thống nhất Hồng Hoang, diệt sát Vu tộc, lại đối xử cung kính như vậy với nô bộc của một cường giả thần bí, thật sự quá hèn mọn.

La Hầu không để ý đến Đế Tuấn, nhìn về phía Hậu Nghệ đang muốn nói lại thôi, cười nói: "Hai vị bây giờ nguyên khí đại thương, lại vừa có được Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chưa triệt để luyện hóa, đều cần thời gian.

Vu Yêu Chi Chiến, không cần để ý, hãy bế quan lần nữa đi." Hậu Nghệ hơi do dự, chắp tay với La Hầu, sau đó khoanh chân ngồi xuống, hồi phục thương thế, cũng như lượng lớn nguyên khí đã tiêu hao, đồng thời tiến thêm một bước luyện hóa Xạ Nhật Thần Cung.

"Tiền bối, ta không dùng thương, dùng rìu của ta tốt hơn!" Hình Thiên với cái miệng lớn ở rốn, ồm ồm nói.

La Hầu liếc nhìn xương cột sống trong tay, nói: “Lẽ nào, ngươi muốn dùng xương cột sống này, chế tạo một cây rìu?” “Đúng!” “Chế tạo?” “Chỉ làm cán rìu, còn lưỡi rìu, dùng đầu lâu của ta!” Vừa nói, Hình Thiên mạnh mẽ đâm xương cột sống trong tay xuống đất, mặt đất vốn đã ngàn lỗ trăm vết, lại lần nữa ầm ầm nổ tung, lan xuống sâu dưới lòng đất, đến một nơi cực kỳ u ám.

Chương 104

Trong ánh mắt hơi kinh ngạc của La Hầu, đầu lâu của Hình Thiên trước đó bị Đế Tuấn trấn áp phong ấn, từ sâu dưới lòng đất bay ra, trong miệng vẫn gầm thét giết giết giết.

Hình Thiên nắm lấy đầu lâu, nhưng không lắp trở lại cổ, mà dùng xương cột sống đâm vào chỗ cổ của đầu lâu.

Sau đó, nắm đấm bốc cháy hùng hùng, như một cái búa lửa khổng lồ, hung hăng đập vào đầu lâu, như rèn sắt, phát ra tiếng kim loại va chạm ầm ầm.

Khùy!

Ngay cả Ma Tổ La Hầu năm xưa, lúc này nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, trong lòng cũng hít một ngụm khí lạnh, khóe mắt co giật liên tục, mẹ kiếp đúng là quá hung hãn rồi.

Người nào có thể tàn nhẫn với bản thân, ắt là kẻ tàn nhẫn, Hình Thiên gia hỏa này, thật sự tàn nhẫn!

"Được rồi, xem ra, thương pháp của ta quả thực không bằng ngươi, ta đi đây." La Hầu lắc đầu than thở, nhảy lên không một cái, biến mất.

Từng cảnh tượng, đều được chiếu trong tiểu sơn cốc, mọi người xem mà há hốc mồm, Thường Hi thậm chí nhắm mắt lại, có chút không dám nhìn.

"Sắp bắt đầu Vu Yêu Chi Chiến rồi, thật sự tàn nhẫn, máu chảy thành sông, thi thể chất thành núi, nếu không thể thích nghi với những điều này, làm sao có thể trở thành cường giả Hồng Hoang?" Trần Vũ nhìn Thường Hi, ánh mắt cũng quét qua Hi Hòa.

“Chẳng lẽ, cả đời đều làm thị nữ cho ta sao?

Mãi mãi không xuống núi sao?” Hi Hòa thi lễ nói: “Đa tạ Trần ca ca giáo huấn!” . . . . .

Sau khi Đế Tuấn rời khỏi Thường Dương Sơn, sắc mặt vẫn luôn khó coi, nhưng, tùy tức hắn chợt nghĩ, tên nô bộc La Hầu của vị cường giả thần bí kia, đã biểu thái rằng sẽ không can thiệp vào những “chuyện nhỏ” này, kỳ thực hắn nên vui mừng mới đúng.

Huống hồ, Đồ Vu Kiếm của Vu tộc, tuy chưa triệt để luyện chế thành công, nhưng phối hợp với kế hoạch, trọng thương Vu tộc, tuyệt đối không thành vấn đề!

Trong lòng, Đế Tuấn trên mặt lộ ra một tia cười đắc thắng, lại lần nữa khôi phục khí chất Yêu Hoàng cao cao tại thượng.

“Truyền lệnh của ta, đại quân Yêu tộc, tiền quân biến hậu quân, yếu thì ở trước, mạnh thì ở sau!” “Trên cấp Yêu Vương, không được ra tay!

Trong phạm vi nghìn ức năm ánh sáng quanh Bất Chu Sơn, không được ra tay!

Nếu có kẻ vi phạm, giết không tha!” Trong phù văn truyền tin, truyền đến từng tiếng Yêu Vương lĩnh mệnh.

Đế Tuấn thu phù văn truyền tin, hai cánh chấn động một cái, bay vào giữa hư không, hướng về Bất Chu Sơn mà đi.

Khi đến Bất Chu Sơn, vừa hay thấy Thái Nhất từ một nơi hư không khác xuất hiện, tùy tức là mấy vị Yêu Thần, sau đó là hơn ba trăm vị Đại Yêu Vương, tu vi đều ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Sau đó nữa, mới là các Đại La Yêu Vương bình thường.

Những cường giả này, có kẻ há to miệng, có kẻ khai khải linh bảo,

có kẻ trực tiếp dùng nhục thân khổng lồ cõng, rất nhanh, trong phạm vi ba nghìn vạn ức dặm xung quanh, đã bố trí đầy rẫy từng tướng sĩ Yêu tộc.

Tu vi thấp nhất, chỉ là Thiên Tiên, sau đó là Huyền Tiên, Kim Tiên.

Những Yêu binh yếu nhất này, đều đứng ở phía trước.

"Ha ha ha, Yêu tộc muốn mang đầu lâu đến dâng à?

Đặt đám tạp binh này ở phía trước để chịu chết sao?" "Để giảm bớt áp lực cho Yêu tộc sao?

Ha ha ha." Trên Bất Chu Sơn, từng Tổ Vu cười lớn nói.

"Truyền lệnh của ta, tướng sĩ Vu tộc, toàn quân xuất kích!" Nhục thân của Đế Giang quảng đại vô biên, chiếm nửa đỉnh Bất Chu Sơn.

"Diệt sát Yêu tộc, đại lục Hồng Hoang, chỉ thuộc về hậu duệ thuần chính nhất của Bàn Cổ Phụ Thần!

Đó chính là Vu tộc chúng ta!" "Vu vu vu!" "Giết giết giết!" Bất Chu Sơn chấn động, biển tinh tú bao quanh Bất Chu Sơn, tinh hà gợn sóng, từng Tổ Vu xông ra, mang theo dư ba năng lượng của họ, thổi bay vô số ngôi sao.

Ngay sau đó, là từng Đại Vu.

Mặc dù mọi người đều biết Khoa Phụ tự bạo thân vong, trở về trong vòng tay Bàn Cổ Phụ Thần, cũng mất đi tin tức của Hậu Nghệ, Hình Thiên, nhưng các Đại Vu vẫn chiến ý cao ngất.

Chương 105

Cửu Phượng, Xi Vưu, Phì Di, Hủy Ngưu và các Đại Vu khác, thực lực tuy không bằng ba vị Đại Vu cấp đỉnh, nhưng cũng không yếu, đều là cường giả đỉnh phong Đại La Kim Tiên, cùng với mấy trăm vị Đại Vu khác, xông về phía Đại Yêu Vương của Yêu tộc.

"Đế Giang, hôm nay Vu tộc, có dám cùng Yêu tộc ta, tiến hành một trận chiến Vương đối Vương, Tướng đối Tướng không!" Đế Tuấn lớn tiếng gầm thét, tiếng động chấn động ức vạn năm ánh sáng.

Tất cả tướng sĩ trên chiến trường rộng lớn quanh Bất Chu Sơn đều có thể nghe thấy, ngay cả lượng lớn cường giả ở xa hơn cũng bị hấp dẫn, chú ý đến trận chiến sẽ dẫn đến đại cục của Hồng Hoang!

Đế Giang ngẩn ra, nói: "Lại có quỷ kế gì sao?

Lại muốn thiết kế đánh lén ta sao?" "Không!

Lần này, ta sẽ dưới sự chứng kiến của tất cả cường giả Hồng Hoang, tiến hành một trận chiến đấu chân chính!" Đế Tuấn chỉ vào đám Yêu binh dày đặc như sao trời, lớn tiếng nói: "Yêu binh của ta đối với Vu dân của ngươi, Yêu tướng của ta đối với Vu tướng, Yêu Vương đối với Vu Vương, cứ thế mà suy ra, trừ phi một bên bị diệt sạch, cường giả cấp cao hơn đều không được ra tay!" "Yêu tộc ta không lấy nhiều hiếp ít, lần này mỗi cấp độ, đều là một đối một, thế nào?

Ngươi dám không?" Trận chiến phân cấp chiến lực.

Sau khi một bên tử tuyệt mới tiến hành trận thứ hai!

Một chọi một!

Ba yêu cầu mà Đế Tuấn đưa ra, yêu cầu đầu tiên khá ổn, mọi

người đều ngầm hiểu, cho dù có sai sót thì cũng sẽ không quá lớn.

Dù sao, chẳng ai vi phạm quy tắc mà để Đại La thậm chí Chuẩn Thánh xông vào đại quân thông thường, đó sẽ là tai họa cho cả hai bên.

Điều kiện thứ hai, rất thú vị.

Điều kiện thứ ba, quả thực chưa từng nghe thấy!

Mặc dù biết Yêu tộc có thể đang giở trò quỷ, nhưng Đế Giang vẫn không nhịn được mà cười lớn: "Hahaha, tên quạ đen lớn kia, đánh một chọi một với Vu tộc ta, đầu ngươi hỏng rồi sao?" "Có lẽ là bị tiểu muội đánh hỏng rồi." "Cũng có khả năng là Thiên Hôn bị phá thất bại, nên tức đến hồ đồ rồi chăng?" Các Tổ Vu khác cũng cười ha hả.

Đế Tuấn mỉm cười thờ ơ, những thất bại thường xuyên đã khiến khả năng chịu đựng của hắn tăng lên.

Hắn biết, hiện tại Tổ Vu càng đắc ý, lát nữa sẽ càng kinh sợ.

"Ngươi có dám không?" Đế Tuấn nhẹ nhàng hỏi, "Không dám thì cứ trực tiếp nói không dám, ta sẽ không miễn cưỡng." "Dám!

Có gì mà không dám!

Trên thế gian này, có gì mà Vu tộc ta không dám sao?!" Đế Giang chưa kịp mở miệng, Cộng Công đã lớn tiếng gào lên.

"Tộc trưởng, Yêu tộc trực tiếp tìm đường chết, chiến đấu một chọi một, là dâng đồ ăn tới cho Vu tộc ta, ta còn chần chừ gì nữa?" Chúc Cửu Âm cũng lên tiếng nói.

Đế Giang hơi chần chừ, không phát hiện ra Yêu tộc dựa vào đâu mà tự tin như vậy, thấy Vu tộc khát chiến, hắn gật đầu lớn tiếng nói: "Được!

Tên quạ đen lớn kia, hôm nay để ngươi một lần nữa lĩnh giáo, Vu

tộc ta gọi là đồng giai vô địch!" "Ngươi muốn cho Yêu binh Yêu tướng của ngươi đi chịu chết, vậy ta sẽ nhận lấy tất cả!" Đế Tuấn cố nén sự kích động trong lòng, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, nói: "Vậy tốt lắm, Vu dân ra trước, Yêu tộc ta sẽ xuất số lượng tương ứng, không lấy nhiều bắt nạt ít." "Hừ!" Đế Giang khẽ hừ một tiếng, đôi cánh vỗ mạnh, pháp tắc không gian được phóng thích, trong nháy mắt, vô số Vu dân khổng lồ trên Bất Chu Sơn bị cuốn ra, tụ tập dưới chân núi.

Vu dân, trên chiến trường thông thường, đều không xuất chiến, thuộc tầng lớp thấp nhất của Vu tộc, số lượng đông đảo nhất, đủ vài trăm vạn.

Đương nhiên, so với Yêu tộc thì chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Vu dân trưởng thành, chiều cao cơ bản đều trên một trượng, thậm chí có vài trượng, tu vi đều ở cảnh giới Địa Tiên, tổn thất trên chiến trường lớn, được không bù mất.

Vài trăm vạn Vu dân, tản ra dưới chân núi, cũng không có bất kỳ trận hình nào, ba ba hai hai tụ lại, thậm chí đứng tách riêng một mình, trong tay cầm đủ loại binh khí nguyên thủy: côn lớn, gậy răng sói, cốt đao, đại chùy, khiên, rìu… Vu dân cũng biết đối thủ sắp phải đối mặt, hưng phấn, cuối cùng cũng có thể chiến đấu vì Vu tộc rồi, tiếng huyên náo, mắng chửi Yêu tộc, tiếng trào phúng, như sấm cuồn cuộn, liên miên không dứt.

Đế Tuấn nhìn Thái Nhất một cái, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt.

Thái Nhất vung tay, Hỗn Độn Chung bay ra, miệng chuông hướng về phía chân Bất Chu Sơn, khí độn tràn ngập, cũng vài trăm vạn Yêu binh xuất hiện trên chiến trường.

"Giết!" Vài trăm vạn Vu dân và vài trăm vạn Yêu binh, vừa gặp mặt, chiến ý bùng phát, sát lục sôi sục, hai bên toàn lực xông về phía

đối phương, nhanh chóng chém giết lẫn nhau.

"Xuất kiếm!" Thấy hàng ngàn vạn Vu dân và Yêu binh triệt để giao chiến với nhau, không ai có thể thoát ly, trong đại quân Yêu tộc, từng Thiên Phu Trưởng đột nhiên lớn tiếng hô.

Keng keng keng!

Yêu binh cũng thích cận chiến giống như Vu tộc, lúc này lại từ móng vuốt, miệng, đuôi, lông vũ và các vị trí khác, rút ra từng thanh huyết sắc trường kiếm, chém về phía đối thủ.

Phốc xuy!

Vô số tiếng động trầm đục vang lên, như con dao sắc bén nhất, chém vào lớp da kiên cố nhất.

Đám Yêu binh vừa rồi bị Vu dân áp chế, không ngừng bị thương, trong nháy mắt đại phát thần uy, trực tiếp chém giết gần một nửa Vu tộc!

Chương 106

Vô số máu tươi nhớp nháp của Vu tộc trào ra, trong nháy mắt nhuộm đỏ đại địa, tụ lại trên mặt đất, từng con sông máu xuất hiện.

Trong sự kinh hãi và phẫn nộ của những Vu dân còn sót lại, một phần Yêu binh lại ra tay, chém giết.

Đè bẹp!

Vu dân gần như không có chút sức phản kháng nào, còn đáng sợ hơn cả Vu tộc đè bẹp Yêu tộc ngày xưa.

"!?" Các Tổ Vu đều đại kinh thất sắc, Đại Vu cũng kinh hô không ngớt.

"Hahaha, Đế Giang, ngươi biết Yêu tộc ta lợi hại rồi chứ!

Không sợ nói cho ngươi biết, không lâu trước đây ta đã có được một bí cảnh đặc biệt, tất cả hàng ức vạn thanh Tiên Thiên Thần Thai Binh!

Giết Vu tộc, như chém dưa thái rau!" Đế Tuấn cười ha hả, cực kỳ đắc ý.

"Thả rắm!

Ức vạn thanh Tiên Thiên Thần Thai Binh, coi lão tử là đồ ngu sao?!" "Được một ít thần binh thì thôi, bản tổ không tin, mỗi đứa đều có nhiều như vậy!" "Tộc trưởng, để Vu tướng lên chiến trường!

Vu dân dù sao cũng không thiện chiến, lại không có đề phòng, tạm thời thất bại, tình có thể tha thứ." Từng Tổ Vu lên tiếng nói.

Đế Giang thần sắc âm trầm, cẩn thận tra xét những Yêu binh kia, phát hiện thực lực vẫn như cũ, điều kỳ lạ là những thanh huyết sắc

trường kiếm kia.

Thoạt nhìn có vẻ có chút linh khí, chỉ vừa đủ bước vào cảnh giới Hạ Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, loại đồ vật này, ở Hồng Hoang không biết có bao nhiêu.

Theo lẽ thường, không thể uy hiếp Vu dân.

Vu dân chỉ cần trưởng thành, đều là chiến sĩ trời sinh, tùy tiện một quyền, có thể nghiền nát Hậu Thiên Linh Bảo Trung Phẩm thông thường.

"Vu tướng xuất chinh!" Đế Giang trầm giọng nói, đã đưa ra quyết định.

Vu tướng, mới là chiến sĩ chân chính của Vu tộc, được tuyển chọn từ Vu dân, sau đó trải qua chiến đấu tu hành và các thủ đoạn khác, tương đương với Thiên Tiên, Huyền Tiên của Yêu tộc, nhưng thực lực chiến đấu chân chính, cùng giai vẫn nghiền ép Yêu tộc hai cấp bậc.

Vu tướng không nhiều, chỉ có một trăm vạn, nhưng trên chiến trường Vu Yêu, Vu tướng vừa ra, Yêu binh đông đảo nhất của Yêu tộc nghe danh đã sợ mất mật, căn bản không dám xuất hiện trên chiến trường chính diện, chỉ có thể trở thành tạp binh hậu cần.

Một lượng lớn Yêu tướng, cũng không phải đối thủ của Vu tướng.

Có thể nói, Vu tướng chính là nền tảng cường đại của Vu tộc, là đê đập chống lại làn sóng đại quân Yêu tộc.

Nhưng, dưới ánh mắt mong đợi của Tổ Vu, đê đập đã thất bại.

Các loại chiến trận, xung kích, phòng ngự của Vu tướng, đều tan vỡ dưới từng thanh huyết sắc trường kiếm, sau đó thân thể Vu tướng, từ đứng thẳng biến thành nằm ngang, thi thể nằm la liệt khắp nơi.

Cả Hồng Hoang, trong khoảnh khắc đó đều tĩnh lặng.

Nếu, trước đó Vu dân chiến bại còn có thể viện cớ, nhưng hiện tại Vu tướng thảm bại, thì thật sự kinh hãi.

Yêu tộc, đột nhiên trở nên mạnh mẽ, Vu tộc đột nhiên trở nên yếu kém sao?

"Hahaha, thật ngại quá nha, một bất cẩn đã giết nhiều Vu tộc như vậy, quả thực còn huy hoàng hơn cả chiến quả vô số vạn năm qua." Tiếng cười ngông cuồng của Thái Nhất vang lên, kích thích dây thần kinh cuối cùng của Tổ Vu.

Đế Tuấn mỉm cười nói: "Đế Giang, hay là, trận tiếp theo Vu Yêu Vương chiến, các ngươi từng người một ra đi, như vậy còn có cơ hội hối hận.

Vu Vương, chính là trụ cột trung lưu của Vu tộc đó!" Đế Giang đang có ý đó, nhưng nghe Đế Tuấn nói vậy, lại tuyệt đối không dám mở miệng.

Hắn nhìn về phía Vu Vương.

"Tộc trưởng!

Để ta đi đi!

Nhất định lần này, ta sẽ mang đầu lâu của Yêu Vương về!" Vài vạn Vu Vương lớn tiếng mở miệng nói, xin được chiến đấu.

"Vu Vương!

Toàn quân xuất kích!

Giết cho ta!" Đế Giang nghiến răng gầm lớn, tiếng vang chấn Hồng Hoang!

Chương 107

Từng Vu Vương, cũng không cần Đế Giang truyền tống nữa, hung mãnh xông xuống Bất Chu Sơn, như tinh cầu rơi xuống, nhục thân cường đại không ngừng bạo tăng, cao tới mười vạn trượng trở lên!

Vu tộc, cơ bản nhục thân càng mạnh, thể hình càng lớn.

Đại Vu Hậu Nghệ là một ngoại lệ, dù sao hắn cũng sử dụng cung tiễn, tu hành tiễn ý.

Những Vu Vương này, theo cấp bậc tu đạo giả, ít nhất cũng trên Kim Tiên, nhưng thực lực chiến đấu cơ bản đều có Thái Ất Kim Tiên, là xương sống của Vu tộc.

Vài vạn Vu Vương, khí thế ngút trời hình thành trên không trung, mạnh gấp trăm lần không chỉ so với trăm vạn Vu tướng và vài trăm vạn Vu dân trước đó, nhục thân và không gian Hồng Hoang ma sát kịch liệt, nóng bỏng như muốn bốc cháy.

Ở giữa không trung, họ thi triển từng bộ chiến kỹ, chủ yếu là quyền pháp, tấn công Yêu Vương.

Các Yêu Vương vốn cũng cuồng bạo như vậy, lúc này lại trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều, không cứng đối cứng với Vu Vương, mà thoái chuyển né tránh, tránh mũi nhọn xung kích của Vu Vương, từng thanh huyết sắc trường kiếm bay ra, một lần nữa chém về phía Vu Vương.

Cạch cạch cạch!

Các Tổ Vu đều siết chặt nắm đấm, tiếng xương khớp kêu răng rắc liên tục, như đá tảng vỡ nát, mở to hai mắt, ngay cả hơi thở cũng ngừng lại, chết lặng nhìn chằm chằm vào huyết sắc trường kiếm.

Gần rồi!

Gần hơn nữa!

Có Vu Vương gầm giận dữ, tự tin vào thiết quyền của mình, cứng đối cứng với huyết sắc trường kiếm.

Có Vu Vương cẩn thận hơn, vừa dùng binh khí đỡ đòn, vừa dùng quyền cước phản kích.

Có Vu Vương linh hoạt, né tránh như Yêu Vương, tìm kiếm cơ hội ra tay.

Nhưng Vu tộc dù sao cũng là Vu tộc, loại Vu Vương cứng đối cứng chiếm đa số, trong nháy mắt, thiết quyền tự tin bị trường kiếm dễ dàng xuyên thủng, chém đứt!

Không chỉ vậy, còn có một luồng sức mạnh đặc biệt, áp chế khí huyết trong cơ thể Vu tộc, làm cho nó lưu chuyển chậm lại, sức mạnh đại giảm!

"Xong rồi!" Trái tim Đế Giang, chìm sâu xuống đáy.

Lần này, hắn nhìn rõ ràng, huyết sắc trường kiếm của Yêu tộc không mạnh, nhưng lại vừa vặn khắc chế nhục thân của Vu tộc, như thiên địch vậy, thực lực vốn có chỉ phát huy ra được chưa đến ba thành!

Một lượng lớn Vu Vương bị chém giết trong đợt đầu, từng thi thể khổng lồ rơi từ trời xuống, ầm ầm đổ nát trên mặt đất.

Ngay sau đó, đợt thứ hai, những Vu Vương sử dụng binh khí cũng không kiên trì được bao lâu, bị Yêu Vương vây công, cũng lần lượt vẫn lạc.

Còn những Vu Vương linh hoạt còn lại, biết đại thế đã mất, có chút tuyệt vọng nhìn Bất Chu Sơn một cái, lần lượt cất cao tiếng hát chiến ca của Vu tộc, xông vào đám Yêu Vương.

Nếu đã đi không trở lại, vậy thì không trở lại!

Các Tổ Vu trầm mặc, trong lòng rỉ máu.

Vài vạn Vu Vương a, cánh tay trái phải phát triển của Vu tộc, giờ đây đã mất rồi.

Một chủng tộc cường đại, không thể chỉ dựa vào chiến lực cấp đỉnh tiêm, như vậy sẽ mất cân bằng, cũng không có ý nghĩa.

Hiện tại Vu tộc, dù có chiến thắng Yêu tộc, thì cũng nguyên khí đại thương.

Mà, có thể chiến thắng Yêu tộc không?

Trong lòng Tổ Vu, lần đầu tiên không còn tin tưởng nữa.

"Trận tiếp theo, tiếp tục." Đế Tuấn, coi đó như một chuyện nhỏ nhặt nhất.

Thái Nhất nhìn Đế Tuấn một cái, nhìn thấy sự kiên định và xảo quyệt trong mắt Đế Tuấn!

Trước đây do bị Long Vương và các cường giả khác ngăn cản, cùng với việc mười đứa con của Đế Tuấn vẫn lạc, Yêu tộc đã không thu thập quá nhiều tinh huyết Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm dưới cảnh giới Đại La, dù sao nhu cầu cũng không lớn.

Nhưng, muốn có thể chém giết Đại Vu Đồ Vu Kiếm, mỗi thanh, đều cần hàng triệu tinh huyết Nhân tộc!

Yêu tộc căn bản không có cách nào chế tạo.

Đại Yêu Vương nếu ra trận, chiến đấu với Đại Vu, trận chiến tất nhiên sẽ là một chiều, không có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận che chở, sẽ bị Đại Vu sống sờ sờ đánh chết.

Nhưng, lúc này đều áp chế nỗi lo lắng trong lòng, kiêu căng bay ra, khiêu khích, sỉ nhục các Đại Vu.

Chương 108

Đại Yêu Vương không nhiều, hơn ba trăm vị, là những trụ cột chính của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đại Vu cũng không nhiều, cũng ba bốn trăm vị.

"Không được!" Thấy chiến ý và lửa giận trong mắt Đại Vu, Đế Giang do dự hồi lâu, cuối cùng trầm giọng nói.

"Đại ca!" Vài Tổ Vu sốt ruột, bản năng chiến đấu khiến họ vĩnh viễn không sợ hãi, nhưng hiện thực đẫm máu, lại khiến họ băn khoăn.

"Tộc trưởng!

Để ta đi đi!" "A!

Ta không tin, thanh kiếm nhỏ như cái tăm kia, có thể cứng hơn nắm đấm của ta!

Có thể giết Vu Vương, nhưng không thể giết ta!" "Tốc độ của ta nhanh, ta khẳng định có thể ám sát trước!" "Vu tộc ta, thà đứng mà chết, chứ không quỳ mà sống!" Các Đại Vu không sợ chết, lần lượt xin được xuất chiến.

Sắc mặt Đế Giang càng thêm khó coi.

"Sao không, tranh thủ thời gian đi, sau Đại Vu, còn có ta nữa cơ mà." Đế Tuấn cười hì hì nói.

Mặc dù, trong lòng hắn cũng hoảng loạn không thôi, Thái Nhất thậm chí còn muốn đổ mồ hôi lạnh, sâu sợ thực sự kích phát huyết tính cuối cùng của Đế Giang, thà chết cũng phải liều một phen, vậy thì xong rồi.

"Vu tộc đáng lẽ cứng rắn thì không cứng rắn, đáng lẽ mềm yếu thì

không mềm yếu, không có chút đầu óc nào, thật sự không thể dẫn dắt chủng tộc cường đại a." Long Vương nhìn cảnh tượng này, lắc đầu nói.

"Ta phải rút kinh nghiệm mới được, không lâu sau này, Chủ nhân chắc chắn có thể giúp ba tộc chúng ta trở lại Hồng Hoang, khi đó phải quản lý tốt tộc của mình, vì đây là cơ hội thứ hai đó." Tổ Kỳ Lân cũng cảm khái nói.

"Chủ nhân, ngài thấy, Vu tộc có cơ hội không?

Tranh chấp Vu Yêu, cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng?" Trần Vũ cười không nói.

La Hầu lắc đầu nói: "Loại vấn đề này không cần hỏi, năm xưa sống chết tranh đấu, ai là người được lợi cuối cùng." Long Vương và Tổ Kỳ Lân nhìn nhau, như có điều suy nghĩ.

"Di?

Tình huống có biến!" Trần Vũ đột nhiên nói.

Mọi người vội vàng nhìn đi, chỉ thấy Cộng Công ở trước mặt Đế Giang, thấp giọng nói: "Tộc trưởng, Yêu tộc trước đó vốn không có những huyết kiếm kỳ quái này, chắc chắn là mới có được không lâu!

Chỉ cần ta bỏ ra chút thời gian cẩn thận tìm kiếm, nhất định có thể tìm ra bí ẩn của huyết kiếm!" "Đến lúc đó, có lẽ sẽ có cách khắc chế huyết kiếm!

Thậm chí, có thể ta cũng có được, binh khí chuyên khắc chế Yêu tộc thì sao?" Thân thể Đế Giang chấn động, các Tổ Vu khác cũng mắt sáng rỡ, như có điều suy nghĩ.

"Đế Tuấn, hôm nay Vu tộc ta nội bộ đột nhiên có chuyện quan trọng cần bàn bạc, chọn ngày khác giao chiến!" Đế Giang nói xong, không đợi Đế Tuấn mở miệng, sức mạnh không gian bàng bạc bao

bọc các Đại Vu, quay người rời đi.

Đế Tuấn đầu tiên ngây người, không ngờ Tổ Vu lại có lúc nói bừa, lâm trận bỏ chạy, viện một cái cớ thối nát.

"Hahaha, tốt!

Tốt lắm một cái có chuyện quan trọng cần bàn bạc." Đế Tuấn cười lớn, lớn tiếng nói: "Hôm nay, Yêu tộc ta chinh chiến Vu tộc, ba trận toàn thắng, quét sạch Vu tộc!" "Ba trận toàn thắng, quét sạch Vu tộc!" "Ba trận toàn thắng, quét sạch Vu tộc!" Vô số Yêu tộc hò reo, tiếng vang chấn Hồng Hoang.

Ở nơi xa, không ít cường giả Hồng Hoang thấy kết cục cuối cùng, đều ngạc nhiên.

Ngay sau đó, lại lần lượt suy đoán: "Chẳng lẽ, Yêu tộc thực sự là người chiến thắng cuối cùng?" "Huyết kiếm rốt cuộc có gì kỳ quái?" "Vu tộc đột nhiên rút quân, dường như không hề sợ hãi, có một loại kế hoạch nào đó!" Trong thung lũng nhỏ, mấy vị cường giả đều từ việc xem kịch vui trở về thần sắc, thần sắc có chút ngưng trọng.

"Chủ nhân, Tổ Vu khẳng định cũng muốn giết Nhân tộc, lần này, ta có nên ra tay ngăn cản không?" Trần Vũ lắc đầu nói: "Không!

Lần này, ta sẽ đổi một phương pháp khác!" Vu Yêu đại chiến lần thứ hai, một lần nữa kết thúc một cách đầy kịch tính.

Yêu tộc có được huyết kiếm quỷ dị, khiến Vu tộc một cách khó hiểu đều thua sạch, Yêu tộc cũng đại phát từ bi, không thừa thắng truy kích.

Từng chuyện kỳ lạ, lan truyền khắp Hồng Hoang.

"Hoàng huynh, vì sao chúng ta không thừa thắng truy kích?" Sau khi trở về Thái Dương Tinh, gạt bỏ các Yêu tướng Yêu thần, ngay cả Thái Nhất cũng không hiểu, trong Yêu Thần Điện, mở miệng hỏi Đế

Tuấn.

"Sĩ khí của chúng ta đang cao trào, cũng không tổn binh hao tướng, hoàn toàn có thể tái tổ kiến hoàn chỉnh Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một lần diệt sạch những Đại Vu và Tổ Vu còn lại mà!" Đế Tuấn hỏi ngược lại: "Vậy chúng ta tất thắng, không tổn binh hao tướng sao?" "Ờ…" Thái Nhất nghẹn lời, "Khả năng thắng lợi, ít nhất cũng có bảy tám thành!

Còn về tổn binh hao tướng, khẳng định là khó tránh khỏi, đánh trận nào mà không có hy sinh?" "Nhưng, hôm nay chúng ta có một trận thắng lợi hoàn toàn không hy sinh nào!" Đế Tuấn cười nói, "Vì đường này khả thi, cớ sao chúng ta không tiếp tục đi?

Chém giết Đại Vu, diệt Tổ Vu Đồ Vu Kiếm, đều phải luyện chế!" Thái Nhất cau mày nói: "Nhưng, chúng ta không thể lại đại tứ diệt sát Nhân tộc, Nhân tộc có cường giả bảo hộ mạnh mẽ." "Ai nói ta muốn giết Nhân tộc?" "Không giết?

Chương 109

Vậy làm sao có được tinh huyết Nhân tộc?" Thái Nhất kinh ngạc.

Đế Tuấn lộ ra một nụ cười kỳ quái nói: "Nhân tộc, ngươi nghĩ, người giết nhiều nhất, là Yêu tộc ta sao?

Không, không phải Yêu tộc, cũng không phải Vu tộc, mà là… chính Nhân tộc!" Thái Nhất mắt sáng rỡ, nói: "Ý của Hoàng huynh là?" "Mua!

Dùng địa vị, tiền tài, quyền thế, mỹ nữ, pháp bảo, vân vân mọi thứ, để mua tinh huyết Nhân tộc, ta chỉ cần tung tin ra, trong Nhân tộc, sẽ có vô số cuộc chiến tranh bùng nổ!" "Nhân tộc hiện nay càng ngày càng cường đại, đấu tranh từ bên ngoài hướng vào bên trong, ta chỉ cần dùng chút thủ đoạn là được rồi.

Thời gian tuy rằng sẽ dài hơn một chút, nhưng lại an toàn và ổn thỏa." Đế Tuấn nói xong, lại khẽ thở dài: "Đáng tiếc, bản hoàng hiểu ra quá muộn, nếu không, mười đứa con của bản hoàng cũng sẽ không…" Hồng Hoang không tính năm, thời gian trôi đi, nhật nguyệt như thoi đưa.

Vu Thần Điện!

"Tộc trưởng!

Ta cuối cùng cũng phát hiện ra lịch sử của huyết kiếm quỷ dị kia của Yêu tộc rồi!" Cộng Công hưng phấn xông vào Vu Thần Điện, báo cáo với Đế Giang.

"!" Đế Giang nghe vậy đại hỉ, vội vàng hỏi.

"Luyện chế từ tinh huyết Nhân tộc!" Cộng Công nói ngắn gọn súc tích.

“Ta ra lệnh, để Vu tộc toàn lực giết sạch Nhân tộc, thu thập tinh huyết, Yêu tộc không phải có Đồ Vu Kiếm sao?

Vậy ta cũng luyện chế Đồ Yêu Kiếm!

Đến lúc đó, xem thanh kiếm của ai nhanh hơn!

Thủ đoạn của ai mạnh hơn!” Nghe nói là tinh huyết Nhân tộc, thần sắc kinh hỉ của Đế Giang, trở nên ngưng trọng.

Nhân tộc, thoạt nhìn là một tộc non trẻ không lâu, Thánh Nhân Nữ Oa sáng tạo ra căn bản không quản không hỏi, để Nhân tộc tự sinh tự diệt.

Nhưng, Đế Giang có thể cảm nhận được, trong Hồng Hoang, có một luồng sức mạnh cường đại, đang âm thầm bảo hộ Nhân tộc!

Nguy hiểm thông thường, để Nhân tộc tự chịu đựng, nhưng khi gặp nguy cơ trọng đại, luồng sức mạnh thần bí kia, sẽ xuất hiện.

“Ngươi có biết không, trước khi Yêu tộc luyện chế ra, Yêu thần Đế Tuấn, có một khoảng thời gian đều không xuất hiện, biến mất một cách thần bí.

Sau đó, ta tra xét, khí tức của Yêu thần yếu đi rất nhiều, dường như bị trọng thương!” Đế Giang trầm giọng nói.

“Hơn nữa, trước đó Đế Tuấn có thể để ta rời đi, ta nghi ngờ, hắn không có Đồ Vu Kiếm sau này!

Những lời kiêu ngạo sau đó, chỉ là hổ giả oai thôi!” Cộng Công cau mày, kiên định nói: “Nhưng, huynh trưởng, nếu chúng ta không luyện chế Đồ Yêu Kiếm, vậy thì không còn xa nữa là diệt tộc, thậm chí tất nhiên sẽ diệt vong!

Đồ sát Nhân tộc, chúng ta không nhất định sẽ bị báo phục.” “Huống hồ, chỉ cần chúng ta nhanh chóng luyện chế ra Đồ Yêu Kiếm

mạnh hơn, Đồ Yêu Kiếm của Yêu Hoàng, sau khi diệt sát Yêu tộc, mười hai vị Tổ Vu chúng ta, có thể đều sẽ thành Thánh!

Đến lúc đó, sợ gì cường giả tiềm phục kia?" "Ai…" Đế Giang cuối cùng thở dài một tiếng thật dài, ngầm đồng ý.

Cộng Công đại hỉ, trong nháy mắt rời đi, an bài các chi tiết đồ sát Nhân tộc sau đó.

Chẳng mấy chốc, Nhân tộc Hồng Hoang, lại một lần nữa phải chịu một lễ rửa tội bằng máu… "Chủ nhân, mắt ta hoa rồi sao?

Tiểu tử kia cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong?" Trong thung lũng, Long Vương dụi mắt, khó tin nói.

"Tiểu Hắc, chọc ta một cái, xem ta có đau không." Tổ Kỳ Lân cũng nói với La Hầu.

La Hầu giơ Thí Thần Thương, nhắm vào mông Tổ Kỳ Lân.

"Đủ rồi!

Đủ rồi!" Tổ Kỳ Lân vội vàng nhảy chồm về phía trước.

Nhìn những cường giả ngày xưa cao cao tại thượng, cứu giúp bộ lạc, thậm chí chỉ điểm mọi người tu hành, Phục Hy có chút mộng bức.

Cuộc sống của các đại lão này, quả thật là không thể tưởng tượng nổi a.

Không, Phục Hy thu liễm tâm thần, cung kính cúi đầu với Trần Vũ, nói: "Thánh Sư đại nhân ở trên, xin nhận một bái của vãn bối Nhân tộc Phục Hy!" "Ừm, đứng dậy đi." Trần Vũ gật đầu cười nói, "Không tệ, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, đã có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, Bát Bát Lục Thập Tứ Quái hợp nhất, sắp diễn sinh ra quái tượng tiếp theo rồi chứ?" "Thánh Sư minh sát thu hào." Phục

Hy nói, “Thánh Sư triệu tập vãn bối đến đây, có chuyện gì sao?

Có phải vì chuyện Vu tộc đồ sát Nhân tộc ta không?” Trần Vũ lắc đầu nói: “Vu tộc giết Nhân tộc, thân là Thiên Hoàng Nhân tộc, ngươi không có năng lực bảo hộ, đó là vấn đề về năng lực, ta sẽ không quản.” Phục Hy thần sắc ảm đạm, hắn đã rất cố gắng rồi, thiên phú cũng siêu cấp cường đại, nếu không cũng sẽ không trong thời gian ngắn như vậy, tu hành đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng, Vu tộc quá cường đại a.

“Vậy, Thánh Sư đại nhân, vãn bối xin cáo từ, hiện giờ Nhân tộc nguy nan, cần vãn bối!

Chương 110

Cho dù phải đổ giọt máu cuối cùng, vãn bối cũng sẽ ngã xuống trên chiến trường bảo hộ Nhân tộc.” Phục Hy nói xong, ôm quyền với Trần Vũ, muốn rời đi.

“Ta tìm ngươi, cũng không có chuyện gì.” Trần Vũ không để ý lời của Phục Hy, tiếp tục nói, “Ta chỉ điểm ngươi, để ngươi thành Thánh.” Mấy vị cường giả ngây người, đều nhìn đối phương với ánh mắt kinh ngạc và ý cười: Đối với chuyện Nhân tộc, Chủ nhân đã khẩu thị tâm phi đến mức nào rồi?

Nghe lời của Trần Vũ, Phục Hy ngây người, ngay sau đó mặt lộ vẻ cuồng hỉ, quỳ xuống trước Trần Vũ, nói: “Đa tạ Thánh Sư tứ giáo!” “Vì sao lại quỳ xuống trước ta?

Vì Nhân tộc sao?” Phục Hy nghiêm túc nói: “Vốn dĩ ta cho rằng, Thiên Địa Quân Thân Sư, năm thứ tự kính sợ bất biến.” “Nhưng, Thiên Đạo vô tình, Đại Địa vô ngôn, Thiên Hoàng Nhân tộc ta, cũng không có song thân.

Cho nên, Thánh Sư ngài là người ta kính trọng nhất, cũng là trưởng bối duy nhất, đương nhiên đáng để ta quỳ bái!” Trần Vũ gật đầu, hỏi: “Vậy mục đích thành Thánh của ngươi là gì?” “Bảo hộ Nhân tộc!” “Nhưng sau khi thành Thánh, không được can thiệp vào sự vụ Hồng Hoang, cũng, không thể cố ý bảo hộ Nhân tộc.” “Vậy ta không thành Thánh nữa.” Giọng điệu Phục Hy, vẫn kiên định.

Vừa rồi để hắn theo đuổi Thánh Nhân, trong nháy mắt trở nên không đáng một xu, căn bản không thể ảnh hưởng đến quyết tâm bảo hộ Nhân tộc của hắn.

“Được rồi, vậy ngươi đi đi.” Trần Vũ phất tay nói.

Phục Hy quay người, đi về phía ngoài thung lũng.

Nhưng, trên không trung, từng đóa kim liên nở rộ, mưa ánh sáng bay lượn… Chính là dị tượng thành Thánh!

Phục Hy quay người, kinh ngạc hỏi: "Thánh Sư, vì sao ta lại thành Thánh?" "Bởi vì, tấm lòng bảo hộ Nhân tộc của ngươi, trời đất khó lay chuyển!

Khiến ngươi thành Thánh, không phải ta, mà là ý chí của ức vạn Nhân tộc." "Vậy ta có thể giết Vu tộc không?" "Việc của ngươi, đừng hỏi ta.

Hơn nữa, người khác đều muốn giết ngươi, cớ sao ngươi không thể phản sát?" "Ta hiểu rồi." Phục Hy thành Thánh!

Quá trình chứng đạo thành Thánh của hắn, thật sự không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn khác biệt với mấy vị Thánh khác rao cáo Hồng Hoang, tự chứng Đạo Tâm.

"Nguyên lai là thế, chứng đạo thành Thánh, kỳ thực điều quan trọng nhất, là kiên định, nhận rõ Đạo Tâm của mình!" Hi Hòa chứng kiến tất cả, lẩm bẩm nói, vẻ mặt đại triệt đại ngộ.

Còn Long Vương, Tổ Kỳ Lân và các cường giả khác thì đã sớm quen rồi, đủ loại phương pháp chứng đạo thành Thánh, đều đã thấy.

Ví dụ, Nữ Oa tạo người Công Đức thành Thánh, Tam Thanh dựa vào giáo phái Nhân tộc, mượn khí vận Nhân tộc thành Thánh.

Còn Tây Phương Nhị Thánh, theo lời của Chủ nhân, gọi là "thải khoản" thành Thánh, tuy không biết "thải khoản" cụ thể có nghĩa là gì, nhưng cũng có thể đoán ra đại khái.

Thậm chí, ngay cả Hồng Quân trảm tam thi thành Thánh, họ cũng biết.

Hiện giờ, phương pháp thành Thánh của Phục Hy, chẳng qua cũng là loại thứ năm mà thôi… Phục Hy rời đi, bay về phía Côn Luân, tâm niệm vừa động, Bát Quái Đồ phía sau hiển hóa, bày mưu tính kế, hết thảy đều được thấy rõ.

Sau đó, giữa trời đất, vô tận thánh quang tuôn rơi.

Khắp Hồng Hoang, từng Đại Vu, Tổ Vu đang chém giết Nhân tộc, trong nháy mắt bị một luồng lực lượng vô thượng công kích, máu tươi phun cuồng, bị trọng thương.

Thậm chí, những Đại Yêu Vương, Yêu Thần rõ ràng không hề ra tay, cũng lần lượt bị thương.

Bởi vì, việc đồ sát Nhân tộc, đều là do bọn họ âm thầm xúi giục, mục đích là thu lấy tinh huyết Nhân tộc.

Lúc này, tự nhiên không thể giấu giếm Thánh Nhân Phục Hy.

Vu Thần Điện.

Đế Giang, Cộng Công… Yêu Thần Điện.

Đế Tuấn, Thái Nhất… Hai tộc Vu Yêu đứng đầu, cũng hừ một tiếng, thất khiếu chảy máu, nguyên khí đại thương!

"Từ hôm nay, Đại La trở lên, còn dám ỷ mạnh hiếp yếu, khi nhục Nhân tộc ta, ta Phục Hy thân là Thánh Nhân Nhân tộc, đương nhiên sẽ phản kích!" Tiếng Thánh Nhân uy nghiêm của Phục Hy, trong nháy mắt truyền khắp cả Hồng Hoang.

Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ, một ý niệm, cho dù là Tộc trưởng Chuẩn Thánh đỉnh phong mạnh nhất, bị vận tộc nồng hậu bao bọc bảo hộ, vẫn bị trọng thương, không gì không phá!

"!

Thánh Nhân mới đản sinh, là Nhân tộc!" "Phục Hy, lần này bần

đạo cô lậu quả văn, là ai?

Chưa từng nghe thấy?" "Nghe nói gần đây, là thiên kiêu Nhân tộc quật khởi mạnh mẽ, không ngờ lại thành Thánh!" "Đế Tuấn và Đế Giang, tranh đấu vô số vạn năm, vì tranh đoạt cơ hội thành Thánh kia, giờ đây thấy Nhân tộc từng bị tùy tiện ức hiếp, lại đản sinh ra Thánh Nhân, cảm thấy thế nào?" Trong Hồng Hoang, vô số tiếng kinh thán, bàn luận vang lên.

Ngoài Hồng Hoang, Thiên Ngoại Thiên, trong Tử Tiêu Cung.

Đạo Tổ Hồng Quân vẫn đang ở đây.

Hợp Thiên Đạo, vô hình vô chất, không còn bảo lưu bản thể.

Chương 111

Hoặc giả, trong Hồng Hoang, trừ Thánh Nhân, bất cứ thứ gì cũng có thể trong nháy mắt trở thành bản thể của hắn!

Lục Thánh coi đây là điểm nghị sự của Thánh Nhân, công bằng công chính, cũng là sự tôn trọng đối với đạo sư ngày xưa.

Lúc này, thấy Phục Hy đột nhiên thành Thánh, không chỉ ra tay với cường giả hai tộc Vu Yêu, mà còn phát ra ý chỉ Thánh Nhân như vậy, các Thánh đều kinh ngạc.

"Thánh Nhân, nên siêu nhiên ngoài Hồng Hoang, hành động này của Phục Hy, liệu có không thỏa đáng?" Nguyên Thủy hơi cau mày nói.

Lão Tử vẫn im lặng, Thông Thiên cũng muốn nói lại thôi.

Nhưng có thể dự đoán, trong chuyện này, họ cũng sẽ đứng về phía Nguyên Thủy.

Không có nguyên nhân nào khác, Tam Thanh đều mượn khí vận Nhân tộc thành Thánh, nhưng sự giúp đỡ thực sự đối với Nhân tộc lại có hạn.

Lão Tử tu hành giảng cứu vô vi, cho dù sáng lập Nhân Giáo, nhưng lại chỉ nhận một đệ tử, ngày thường không giáo đạo.

Mười hai Kim Tiên đệ tử chân truyền của Nguyên Thủy, không có một ai là Nhân tộc.

Thông Thiên nhận đệ tử không từ chối, nhưng đệ tử Nhân tộc của hắn cũng có hạn.

Nói trắng ra, Tam Thanh đều nợ Nhân tộc nhân quả!

Không, đối với Thánh Nhân, những nhân quả này, không cần trả, ít nhất còn tốt hơn Tây Phương Nhị Thánh một chút, Nữ Oa cũng không quản.

Nhưng, hiện tại trong Nhân tộc có người thành Thánh, người lãnh đạo Nhân tộc là Thiên Hoàng Phục Hy!

Họ có thể cảm nhận được, việc hấp thụ khí vận Nhân tộc trong giáo phái của họ, trong nháy mắt đã giảm đi không ít!

Nhân tộc, có Thánh Nhân của riêng mình, tự nhiên vạn người quy tâm, tín ngưỡng Thánh Nhân.

Nghe Nguyên Thủy nói vậy, Chuẩn Đề vốn đã muốn mở miệng, trong nháy mắt tìm được đầu đề, vội vàng tiếp lời, nhanh chóng nói: "Quả thực, nếu Thánh Nhân cứ ở trong Hồng Hoang, lại càng nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang, vậy cả Hồng Hoang, chẳng phải sẽ loạn hết cả sao?" "Tấm lòng bảo hộ Nhân tộc, bản Thánh có thể lý giải, nhưng nếu thật sự làm như vậy, quả thực đã phá hoại quy củ." Tiếp Dẫn cũng mở miệng nói, Nguyên Thủy gật đầu.

"Tất cả đều đang thả rắm!" Đột nhiên, một tiếng quát chói tai truyền đến, tràn đầy phẫn nộ.

Các Thánh cau mày, vị nào hôm nay lại đột nhiên phát điên?

Tử Tiêu Cung rộng lớn, pháp tướng Thánh Nhân cũng cực kỳ khổng lồ, đặc biệt là loại bao cỏ như Tây Phương Nhị Thánh, còn làm cho pháp tướng công lưng của mình bành trướng đến mức khổng lồ, vô số tinh thần cũng xoay chuyển vây quanh, gần như không kém Bất Chu Sơn là bao!

Nữ Oa, ở bên cạnh Tử Tiêu Cung, vốn dĩ không tham gia chuyện này, bình tĩnh hơn cả Đạo Đức Thiên Tôn Lão Tử, như một hạt bụi trong vũ trụ rộng lớn, không hề gây chú ý.

Nhưng lúc này, Nữ Oa đột nhiên nổi giận.

"Nữ Oa đạo hữu, ý gì đây?" Những năm qua, cùng với sự cường đại của Nhân tộc, và sự phồn vinh của sinh linh Hồng Hoang, cho dù là Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, tu vi đều có tiến bộ, cũng càng thêm tự tin.

Bị Nữ Oa mắng như vậy, mấy vị Thánh Nhân đều bất mãn, Nguyên Thủy trực tiếp cau mày hỏi.

Nữ Oa lạnh lùng nói: "Có gì sao?

Bản Thánh nói sai sao?

Không nghe rõ sao?

Vậy bản Thánh nói lại một lần nữa, các ngươi đều đang nói bậy!

Tất cả đều là Thánh Nhân, những tiểu tâm tư đó, mọi người đều biết rõ, phi phải bản Thánh nói ra sao?" "Từng người một, đều dựa vào Nhân tộc, mới có thể tiến thêm một bước.

Giờ đây, thấy Nhân tộc thực sự quật khởi, có Thánh Nhân của riêng mình, trong lòng không vui rồi, đố kỵ rồi, muốn tìm cớ đàn áp rồi!" "Thật sự nghĩ rằng những năm qua, ta không quản không hỏi Nhân tộc sao?

Ta nói các vị có chút mặt mũi Thánh Nhân đi được không!" Thần sắc Tam Thanh biến đổi, đặc biệt là Nguyên Thủy, mặt lộ vẻ giận dữ.

Thánh Nhân hỉ nộ không lộ ra sắc mặt, hiển nhiên, đối với Nguyên Thủy cực kỳ coi trọng mặt mũi, đây là chuyện cực kỳ phẫn nộ.

"Khái khái, cái đó, Nữ Oa đạo hữu, e rằng có chút hiểu lầm rồi." Chuẩn Đề cười nói, "Ta và Sư huynh, không phải dựa vào Nhân tộc mà quật khởi." "Thả rắm!" Nữ Oa lại quát lên, "Hai người các ngươi, cực kỳ giả dối, càng thêm đáng ghét!

Thiên Đạo thề ngôn, quả thực bao quát tất cả sinh linh Hồng Hoang, nhưng, ngươi dám nói không chủ yếu dựa vào Nhân tộc sao?" "Chẳng lẽ, hai tộc Vu Yêu sẽ tín ngưỡng các ngươi?

Hoặc giả, tiểu tộc kỳ dị của Hồng Hoang tín ngưỡng các ngươi?

Có thể khiến các ngươi thành Thánh sao?" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắc mặt khó coi, trầm giọng nói: "Nữ Oa, ta kính trọng ngươi, nhưng không sợ ngươi!

Chương 112

Phục Hy vi phạm quy tắc, cần phải chịu chế tài, chẳng lẽ, ngươi muốn đối đầu với ngũ Thánh chúng ta sao?" "Hahaha, trò cười!

Chẳng lẽ, bản Thánh sẽ sợ các ngươi sao?" Nữ Oa khinh thường cười lớn, trên người từng kiện Tiên Thiên Bảo Y lấp lánh trong thánh quang, ngoài ra, vô số pháp bảo cũng lấp lánh xung quanh: Khai Thiên Đỉnh, Thiên Địa Hồng Lô, Luyện Yêu Hồ, Luyện Thiên Lô, Áp Hỏa Kìm, Tứ Hải Bình… Ngay sau đó, lại có từng kiện đỉnh cấp Tiên Thiên Pháp Bảo xuất hiện: Vô Song Tử Ngọc Luân, Linh Tuyền Bảo Ngọc, Ngọc Châm, Thất Khẩu Thiên Mang Thần Đao, Ngũ Bả Quỳnh Củng Ly Quang Tiễn, Tam Cái Thiên Địa Nhân Huyễn Bôi… Nhìn từng kiện linh bảo của Nữ Oa, đừng nói Tây Phương Nhị Thánh nghèo khó khốn đốn, Tam Thanh cũng mắt đỏ lên!

Những linh bảo này, toàn bộ đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Tất cả Tiên Thiên Cấm Chế trên ba mươi bảy đạo, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mấy vị Thánh nhìn rõ ràng, linh bảo của Nữ Oa, mỗi kiện Tiên Thiên Cấm Chế, đều trên bốn mươi đạo, thuộc loại trân phẩm trong Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đặc biệt là Khai Thiên Đỉnh, Thiên Địa Hồng Lô và năm kiện khác, đều có bốn mươi lăm đạo Tiên Thiên Cấm Chế, chỉ còn một bước nữa là Hỗn Độn Chí Bảo!

"!

Không dựa vào năng lực linh bảo, ngươi có gì đáng để kiêu ngạo!" Chuẩn Đề nghiến răng, bi phẫn, ghen tỵ hận thù.

Hắn cứ nghĩ sau khi thành Thánh, thật sự siêu nhiên, nhưng hiện

tại nhìn, những cảm xúc này, vẫn giống hệt như khi còn là tiểu tu sĩ ngày xưa.

Những bảo bối của Nữ Oa, cho dù đối với chiến lực Thánh Nhân, vẫn có sự gia trì rất lớn.

Ngày xưa, Tam Thanh dựa vào việc đột nhiên có được pháp bảo từ Thánh Sư, mới có thể đánh bại.

Đôi mắt Tây Phương Nhị Thánh đỏ ngầu, mặc dù thực lực cực mạnh, sau khi bị đánh bại hết lần này đến lần khác, thậm chí phá sau đó lập, lần lượt có tu vi Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên và Tứ Trọng Thiên!

Nhưng, Tiên Thiên Linh Bảo, vẫn không thể luyện chế ra, cùng lắm chỉ luyện chế được một số Hậu Thiên Linh Bảo có thể sánh ngang Hạ, Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đó vẫn luôn là nỗi đau của họ.

"Ta dựa vào pháp bảo kiêu ngạo sao?" Nữ Oa khinh thường hừ một tiếng, phất tay, hào quang khắp trời biến mất, tất cả linh bảo đều được thu lại.

Tây Phương Nhị Thánh vừa thở phào nhẹ nhõm, lại thấy khí tức của Nữ Oa chấn động.

Ông ông ông!

Phía sau Nữ Oa, từng vòng quang vựng kích động ra, chí cao vô thượng, rộng lớn nguy nga!

Chính là từng phương thế giới!

Mà, đều là Đại Thế Giới, bên trong vạn giới vây quanh, tinh thần vô số, thậm chí có cả sinh linh chân chính đang phồn diễn sinh tức!

"Thất… Thất tầng!" "Sao có thể!" "Đạo sư ngày xưa không phải

nói, ba đại con đường thành Thánh, Dĩ Lực Chứng Đạo mạnh nhất, chí cao vô thượng, Trảm Tam Thi thứ hai, Công Đức Thánh Nhân yếu nhất sao?

Lại có Thất Tầng Chư Thiên!" Từng Thánh Nhân đại kinh thất sắc, không ai còn giữ được vẻ bình tĩnh của Thánh Nhân.

Lần này, ngay cả Lão Tử vốn mặt không đổi sắc khi Hồng Hoang sụp đổ trước mắt, cũng trợn mắt há mồm.

Mặc dù, Nữ Oa là người thành Thánh sớm nhất, nhưng cũng không sớm hơn bao nhiêu.

Những ngày tháng này, mọi người cũng đều có đột phá.

Nhưng dù thế nào, Nữ Oa cũng không thể siêu việt mọi người nhiều như vậy a!

Ngũ Thánh còn lại, vẫn là Tiếp Dẫn mạnh nhất, Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên.

Chuẩn Đề thứ hai, Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên.

Đạo Đức Thiên Tôn Tam Trọng Thiên, Nguyên Thủy và Thông Thiên Nhị Trọng Thiên, sắp đột phá Tam Trọng Thiên.

Sắc mặt Nguyên Thủy đỏ bừng, hắn vốn dĩ rất tự tôn, không ngờ lại thua kém xa như vậy.

"Ta kiêu ngạo, không cần linh bảo." Nữ Oa thờ ơ liếc nhìn mấy vị Thánh.

Tiếp tục đâm vào tim: "Chỉ là, nể mặt ngày xưa cũng là sư huynh sư muội đồng môn, ít nhiều cũng giữ lại vài phần mặt mũi, vẫn luôn khiêm tốn ẩn giấu thực lực.

Giờ xem ra, không cần thiết." "Cho nên, ngươi mắng chửi chúng ta, sau đó lại dùng linh bảo và tu vi chấn nhiếp chúng ta, là muốn đối

địch với chúng ta sao?" Chuẩn Đề trầm giọng nói.

"Nếu đã như vậy, thì huynh đệ chúng ta hai người, nguyện ý gác lại ma sát với Tam Thanh đạo hữu ngày xưa, cùng ngươi đối kháng!

Dù sao, quy củ Thánh Nhân, không thể phá hoại!" Tam Thanh nhìn nhau, hơi cau mày, không muốn chỉ vì vài câu nói, bị Chuẩn Đề kéo lên thuyền, đối địch với Nữ Oa.

Dù sao, mối quan hệ với Nữ Oa, dù sao cũng thân thiết hơn nhiều so với mối quan hệ với Tây Phương Nhị Thánh.

Tiếp Dẫn thấy Tam Thanh vẫn còn chần chừ, ngưng trọng nói: "Tam vị, như Nữ Oa vừa nói, mọi người đều là Thánh Nhân, không cần thiết phải che che giấu giấu nữa.

Chương 113

Việc chúng ta thành Thánh, và con đường tu hành tiếp theo, đều có liên quan mật thiết đến Nhân tộc!" "Phục Hy, đang cắt đứt căn cơ của chúng ta!

Tranh thủ lúc hắn chưa triệt để quật khởi, chúng ta tiên hạ thủ vi cường, định ra quy củ, để sau này hắn mạnh lên, khu sử chúng ta, thì không còn kịp nữa." Tam Thanh nghe vậy, thần sắc biến đổi.

Nguyên Thủy dẫn đầu nhìn về phía Nữ Oa, cau mày nói: "Thật xin lỗi, Nữ Oa sư muội…" "Nếu đã muốn đứng về phía hắn, vậy gọi ta sư muội làm gì?

Huống hồ, ngươi có tư cách gọi ta sư muội sao?" Nữ Oa lạnh lùng nói, như băng hàn vạn năm, lạnh lẽo cứng rắn.

"Ngươi bức ta!" Sắc mặt Nguyên Thủy càng thêm khó coi, "Nếu đã như vậy!

Vậy ta xin lĩnh giáo cao chiêu của ngươi!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đại hỉ, nói: "Thánh Nhân Thất Trọng Thiên thì sao?

Vậy ngũ Thánh chúng ta xin lĩnh giáo cao chiêu của ngươi!" Nói xong, hai người dẫn đầu ra tay, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn bay ra, Chuẩn Đề trọng tố Tu Di Sơn, ầm ầm trấn áp về phía Nữ Oa.

Lão Tử và Thông Thiên đang do dự, Nguyên Thủy lại cũng ra tay, Bàn Cổ Phiên cuốn ra, uy năng Tiên Thiên Chí Bảo phóng thích.

Nữ Oa khẽ hừ một tiếng, ngón tay ngọc thon dài vươn ra, Khai Thiên Đỉnh như thực sự khai thiên tích địa, cuốn theo vô tận Hỗn Độn Chi Khí, kích động về phía Bàn Cổ Phiên.

Khai Thiên Đỉnh, thì hung hăng đập về phía Tu Di Sơn.

Oanh!

Oanh!

Tử Tiêu Cung kỳ diệu, cũng rộng lớn, lúc này phảng phất biến thành vũ trụ Hỗn Độn chân chính, có thể chịu đựng tất cả sức mạnh, không ngừng khuếch trương, hấp nạp bao bọc năng lượng xung kích đang kích động.

Cạch cạch!

Nhưng, chẳng mấy chốc, Tử Tiêu Cung cạch cạch vang lên, sắp triệt để tan vỡ.

"Ai, các ngươi cũng không coi ta là sư tôn ngày xưa, nay là Thánh Nhân Thiên Đạo, ra gì nữa sao?

Muốn phá hủy Tử Tiêu Cung của ta, muốn phá vỡ Thiên Đạo Hồng Hoang sao?" Vào lúc đó, giữa Nữ Oa và mấy vị Thánh Nhân, một lão đạo bào tím đột nhiên xuất hiện, phất phơ trần một cái, cuốn về phía mấy kiện linh bảo.

Bang bang bang!

Nhưng, trong khoảnh khắc tiếp theo, tơ phất trần, liên tục đứt đoạn.

Người đó, tự nhiên là Đạo Tổ Hồng Quân, dung hợp Thiên Đạo, trở thành Thánh Nhân Thiên Đạo, trên danh nghĩa, cường giả số một Hồng Hoang.

Nhưng lúc này thấy tự mình ra tay, không thể ngăn cản công kích của mấy vị Thánh Nhân, Hồng Quân trong lòng kinh hãi, ánh sáng giữa lông mày lóe lên, từng mảnh ngọc vỡ bay ra, giữa không trung tổ thành một Ngọc Vũ Điệp tàn khuyết.

Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp!

Cùng với Bàn Cổ Phủ, Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, Hỗn Độn Châu tề danh là một trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo!

Tổng cộng có ba ngàn mảnh, lần lượt ghi lại ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma Đạo Pháp, cũng là bản tiền để Hồng Quân ngày xưa có thể thành Thánh.

Cho dù chỉ là Hỗn Độn Chí Bảo tàn khuyết, nó vẫn mạnh hơn Tiên Thiên Chí Bảo.

Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp ánh sáng lóe lên, từng đạo ánh sáng bay ra, giữa không trung một lần nữa hình thành một cây phất trần, ba ngàn sợi tơ, tiếp tục cuốn về phía linh bảo của mấy vị Thánh Nhân.

"Không dừng tay!" Hồng Quân quát khẽ, nổi giận đùng đùng, thiên uy uy nghiêm tràn ngập ra, mạnh hơn Nữ Oa mạnh nhất không ít.

Trong thung lũng nhỏ, Trần Vũ hôm nay, hiếm khi không ngồi trên ghế gỗ, cúi đầu nhìn xuống đầm sâu.

Trong đầm sâu trong vắt, phản chiếu bầu trời xanh mây trắng.

"Cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao?

A a." Đột nhiên, Trần Vũ cười hì hì nói, ngữ khí có chút kỳ quái, trong trêu chọc lại mang theo chờ mong.

Nhìn Hồng Quân xuất hiện, mấy vị Thánh Nhân đều không quá bất ngờ.

Còn về Trần Vũ, thì càng sớm đã nằm trong dự liệu.

"Đạo Sư!" Lục Thánh lần lượt hành lễ với Hồng Quân, bất kể là nhân quả giảng đạo vạn năm ngày xưa, hay khoảng cách thực lực hiện tại, Hồng Quân đều đáng được tôn kính.

Chỉ có Trần Vũ nhìn cảnh tượng này, lắc đầu khẽ cười, chó cắn

người không sủa, thậm chí có thể vẫy đuôi làm lành trước, loại người này mới là nguy hiểm nhất, cũng là đáng ghét nhất.

Chương 114

"Hừ!

Trong mắt các ngươi còn có bản tổ sao?" Hồng Quân phất tay áo, lạnh lùng hừ một tiếng.

Chư Thánh im lặng.

"Ân oán của các ngươi, ta không hỏi nhiều, nhưng nếu muốn đánh, hãy đi nơi khác mà đánh!

Dù đánh nát Hồng Hoang, ta cũng không để ý!" Hồng Quân tiếp tục nói.

Lục Thánh nghe vậy, trong lòng đều kinh hãi, ý của Đạo Sư là gì?

Có chút ý cố ý khuyến khích mọi người, đi Hồng Hoang tranh đấu sao?

Thánh Nhân chiến đấu, đáng sợ biết bao, sẽ gây ra sự phá hoại khủng khiếp đối với Hồng Hoang, thậm chí trực tiếp đánh nát Hồng Hoang!

Không để ý sao?

Ý của Đạo Sư, là ý của Thiên Đạo sao?

Tự hủy căn cơ sao?

Nguyên Thủy loại Thánh Nhân có tâm tư phức tạp, suy nghĩ càng nhiều, thực lực của Thánh Sư, tất nhiên đã siêu việt Thánh Nhân, có thể cũng siêu việt Đạo Sư Hồng Quân và Thiên Đạo!

Giữa họ, có thể cũng có tranh đấu!

Đạo Sư làm vậy, là để Thiên Đạo tiến thêm một bước sao?

Chẳng lẽ phá sau đó lập?

Mấy vị Thánh Nhân trong lòng phức tạp, nhanh chóng rời đi.

Hồng Quân hơi cúi đầu, trong đôi mắt vô tận Hỗn Độn tràn ngập, tinh hải nổi chìm, vũ trụ sinh diệt, không vật nào có thể thoát khỏi sự động sát của đôi mắt hắn.

Sau khi dung hợp với Thiên Đạo, đôi mắt của hắn thực sự là Thiên Nhãn.

Hắn nhìn về phía Bất Chu Sơn, sau đó thân ảnh phiêu nhiên tan biến, một lần nữa dung nhập vào trời đất… "Đồ cùng khuyển kiến, bước cuối cùng, chắc cũng sắp rồi phải không?" Trần Vũ mỉm cười nói.

Đúng lúc đó, Bất Chu Sơn đột nhiên ầm ầm vang lên, rung chuyển.

"Chủ nhân, Vu Thần Điện trên đỉnh núi có dị động, các Tổ Vu đều đã hạ sơn rồi!" Long Vương từ trên trời đáp xuống, nhanh chóng bẩm báo với Trần Vũ.

La Hầu cau mày, nói: "Chủ nhân, ta có thể cảm nhận được tâm trạng oán độc, bọn chúng không có ý tốt, hay là để ta đi giết chúng đi?" Trần Vũ cười nói: "Phục Hy thành Thánh sau, biết đã mất đi cơ hội cuối cùng để chiến thắng Yêu tộc, phẫn nộ như vậy, cũng có thể lý giải.

Chuyện nhỏ thôi, không cần làm lớn chuyện, huống hồ, Bất Chu Sơn là sào huyệt cũ của ta, cứ để chúng vào đi." "Chủ nhân quả thật là nhân từ, ẩn cư ở Bất Chu Sơn, lại còn cho chúng mặt mũi!" Long Vương lạnh lùng hừ nói.

Chẳng mấy chốc, trong tiếng đá núi chấn động, từng thân ảnh khổng lồ tiến vào thung lũng nhỏ.

Thực ra thung lũng nhỏ này chẳng hề nhỏ chút nào, chu vi vạn

dặm, đủ sánh ngang một vài tiểu tinh cầu.

Nhưng, so với Tổ Vu, không bằng bàn chân của họ lớn, lúc này đều đã thu nhỏ thể hình, nhưng cũng chật ních cả thung lũng nhỏ.

Ở phía trước nhất, không phải Đế Giang, mà là một Tổ Vu có thân người đuôi rắn, nhưng lại mang đầu mãng xà khổng lồ, trên đầu mãng xà có mái tóc dài màu đỏ máu, hai tay trái phải, mỗi tay cầm một con thanh xà và một con giao long đen, trông hung ác vô cùng.

"Cộng Công?" Hỏa Thần Chúc Dung hẳn là một trong mười hai Tổ Vu có tính tình nóng nảy nhất, nhưng ít nhất người ta còn có giới hạn.

Cộng Công, không ngừng tranh đấu với Chúc Dung, giận dữ đâm vào Bất Chu Sơn, làm gãy xương sống của Phụ Thần Bàn Cổ, vô số sinh linh Hồng Hoang tử vong, sau đó Nữ Oa mới luyện đá vá trời.

"Có chuyện gì tìm ta sao?" Trần Vũ mỉm cười hỏi, ngồi trên ghế gỗ.

Phía sau, Hi Hòa, Thường Hi một người trái một người phải, xoa vai cho hắn, Nguyên Phượng thì đút nước trái cây cho hắn.

"Ngươi ở Bất Chu Sơn của ta, lại liên tục giúp đỡ người khác…" Cộng Công giận dữ nói, lời còn chưa dứt, một Tổ Vu đầu thú thân người đã xông ra kéo hắn lại.

Vị Tổ Vu này đầu đầy tóc đỏ lửa, như ngọn lửa bùng cháy, hoặc là mái tóc được tạo thành từ lửa, trên vành tai lớn, xuyên hai con hỏa xà.

Toàn thân cũng phủ vảy rồng lửa, hai chân đạp hai con hỏa long.

Chính là Chúc Dung.

Chương 115

Chúc Dung nhìn về phía Trần Vũ, kính sợ Trần Vũ, nói: "Khái khái, Thánh Sư tiền bối đừng hiểu lầm, ta chỉ… chỉ nghe nói thực lực của Thánh Sư thâm bất khả trắc, Hồng Hoang có nhiều cường giả như vậy, chưa từng có ai thấy Thánh Sư ra tay." "Ừm, cho nên, cái đó, ta muốn liên thủ thỉnh giáo một phen.

Không vì điều gì khác, chỉ là để giải thích cho nội tâm của ta." Trần Vũ khẽ cười một tiếng, cũng không vạch trần, một con rồng khổng lồ sao lại để ý đến chuyện ếch nhái?

Hắn gật đầu nói: "Được, vậy thì đánh đi.

Các ngươi muốn ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân phải không?

Ở đây thi triển không được, ra ngoài đi." Thấy Trần Vũ như vậy, các Tổ Vu đều ngây người, ngay cả Cộng Công phẫn nộ nhất, cũng thần sắc cứng lại, ngay sau đó xông lên trời, giữa không trung ầm ầm bành trướng, triển lộ ra nhục thân khủng bố vô song.

"Đại Hải Vô Lượng!" Cộng Công gào thét một tiếng, bầu trời phía sau biến thành một mảnh đen kịt, một dị tượng hắc hải phương viên ức vạn dặm hiển hiện, bao phủ gần nửa bầu trời Hồng Hoang, quán chú cho hắn sức mạnh khủng bố không ngừng nghỉ.

Thể hình Cộng Công dưới sự quán chú của sức mạnh bàng bạc, tiếp tục tăng trưởng, khí tức cũng càng thêm hùng hồn!

Cuối cùng, chiều cao đột phá tận chân trời, cao hơn Bất Chu Sơn, vô số tinh thần vây quanh, hơi thở như vạn lôi oanh minh!

Hắn đấm một quyền lên trời, lực lượng kinh khủng khuếch tán ra, xung quanh trời đất vang lên tiếng sóng biển vỗ ào ào khổng lồ.

Ông ông ông ông ông ông ông!

Liên tục bảy tiếng ông minh, thân thể Cộng Công chấn động bảy lần, mỗi lần lại mạnh hơn một lần.

Đôi mắt Trần Vũ sáng lên, phương pháp triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân lần này, hoàn toàn khác so với lần đầu tiên giao chiến với Yêu tộc, càng thêm cường đại.

Chúc Dung tuy rằng nói uyển chuyển, nhưng sau khi ra tay, vẫn không hề lưu thủ.

Cùng Cộng Công đại đồng tiểu dị, thi triển vô biên hỏa hải, như quân vương ngọn lửa, nhục thân và pháp tắc hỏa dung làm một thể, tương phụ tương thành, tương hỗ xúc tiến, nhục thân khủng bố khổng lồ nóng bỏng.

Ngay sau đó, một Tổ Vu toàn thân kim quang lấp lánh, đầu người thân hổ, đôi tai cũng xuyên rắn, chân đạp kim long nhục thu, mang lại cảm giác có gai nhọn sau lưng, chính là Kim Tổ Vu.

Thanh lục sắc, đầu người thân chim Câu Mang, chính là Mộc Tổ Vu.

Một con cự thú hung tợn, toàn thân mọc đầy gai xương nhọn hoắt, há cái miệng rộng như chậu máu, Tổ Vu này hoặc ít hoặc nhiều, cũng có một số bộ phận hình người, nhưng lại hoàn toàn không có, chính là Vũ Tổ Vu Huyền Minh.

Lại có một Tổ Vu trông hơi giống nhục thu, cũng đầu người thân hổ, nhưng lại có tám cái đầu, mười cái đuôi.

Phong Tổ Vu, Thiên Ngô!

Chúc Cửu Âm mang đầu người thân rồng đỏ khổng lồ, sánh ngang với Đế Giang, liên thủ thi triển sức mạnh thời không.

Phía sau, một Tổ Vu toàn thân lôi điện vây quanh, đầu người thân hổ, chính là Lôi Tổ Vu Cường Lương.

Đứng kề vai sát cánh với hắn, là Điện Tổ Vu có đầu người thân chim.

Cuối cùng là một Tổ Vu, vẫn là mặt người thân thú, một đôi tai chó xuyên rắn Xa Bỉ Thi, chính là Khí Tổ Vu.

Mười một vị Tổ Vu, mỗi người thi triển toàn lực, trên bầu trời Hồng Hoang, hình thành đủ loại uy thế khủng bố.

Mắt thấy lại sắp như lần trước, cưỡng ép ngưng tụ ra tàn khuyết Bàn Cổ Hư Ảnh, Trần Vũ gọi: "Này, còn thiếu một Tổ Vu kìa.

May mà ta đã chuẩn bị sẵn cho các ngươi rồi, Hình Thiên, xuất hiện đi!" Mười một vị Tổ Vu toàn lực bạo phát, khí huyết chi lực khủng bố, kết hợp với mười một loại pháp tắc chi lực.

Trong khoảnh khắc đó, gần như cả thiên địa Hồng Hoang, đều bị ảnh hưởng, phảng phất một Thánh Nhân chân chính xuất hiện.

Nhưng, Bàn Cổ Hư Ảnh vẫn chỉ là hư ảnh.

Nhưng đúng lúc đó, giọng nói của Trần Vũ truyền đến.

Các Tổ Vu nhìn lại, trong nháy mắt kinh ngạc không thôi.

Trong thung lũng nhỏ, một cường giả Vu tộc xuất hiện, sát khí ngút trời, toàn thân sát khí, huyết tinh khí, sát ý, vân vân gần như ngưng tụ thành thực chất, không có đầu lâu.

Hoặc giả, đầu lâu của hắn bị cầm trên tay, bị rèn thành rìu!

Cán rìu, là xương sống của hắn!

Đại Vu Hình Thiên!

Thấy Hình Thiên xuất hiện, từng Tổ Vu, đều thần sắc kinh ngạc,

ngay sau đó đại hỉ.

Chương 116

Mạnh!

Quá mạnh rồi!

Hình Thiên lúc này, không chỉ trên tu vi đã đột phá Cửu Chuyển Huyền Công Đệ Bát Chuyển, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh của tu đạo giả, mà huyết mạch của hắn, cũng càng thêm thuần tịnh, không kém huyết mạch của Tổ Vu Hậu Thổ!

"Ngươi làm thế nào vậy?

Không có sự giúp đỡ của ta, ngươi cũng đột phá rồi!" "Hahaha, tốt lắm, ta không cần phải băn khoăn chọn ai làm Tổ Vu nữa, Tổ Vu tự động xuất hiện rồi!" "Cuối cùng cũng có thể tổ kiến hoàn chỉnh đại trận rồi!" Các Tổ Vu kinh hỉ không ngớt.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng khiến họ kinh ngạc xuất hiện.

Hình Thiên vốn dĩ kiêu ngạo đến mức không thèm để ý ai, thậm chí ngay cả Tổ Vu cũng không đáp lời, lại cung kính hành lễ với Trần Vũ, sau đó mới nhảy vọt, xông lên không trung.

Thân thể Hình Thiên tuy rằng cũng đang bạo tăng, nhưng so với các Tổ Vu khác, không hề khoa trương, nhưng sát ý và chiến ý, lại khủng bố vô cùng, hóa thành một biển máu ngút trời, bên trong toàn là đao quang kiếm ảnh, vô số sát lục.

Hắn vung cự phủ, sát ý dũng nhập vào cự phủ, hóa thành màu đỏ máu, ầm một tiếng chém vào vị trí trận cước cuối cùng.

Ông!

Bàn Cổ Hư Ảnh trên không trung, trước đó chỉ là hư ảnh, nhưng

lúc này nhanh chóng trở nên ngưng thực.

Bàn Cổ nắm chặt huyết sắc đại phủ của Hình Thiên, thân thể triệt để ngưng thực, hình thành nhục thân chân chính.

Đôi mắt của hắn, cũng khôi phục thần trí, nhìn quanh Hồng Hoang, ngạo nghễ thiên hạ, như một Bàn Cổ chân chính!

Trong khoảnh khắc, cả thế giới Hồng Hoang, đều trở nên tĩnh lặng!

Tất cả sinh linh, đều da đầu tê dại, hoảng sợ thất thố, cảm giác một thanh huyết phủ vô thượng, đang ở trên cổ, sẵn sàng chém xuống bất cứ lúc nào!

"Sát ý!

Quá mạnh rồi!" La Hầu kinh thán nói, lần đầu tiên phát hiện, dưới Thánh Nhân, có sát ý còn mạnh hơn mình, khí tức sắc bén tột cùng, còn mạnh hơn Thí Thần Thương.

"Cảnh giới đặc biệt, cho dù ta vén toàn bộ phong ấn, cũng không bằng a." Long Vương cũng cảm khái.

"Đã triệt để đột phá giới hạn của Thánh Nhân rồi chứ?

Một kích, uy hiếp Thánh Nhân!" Nguyên Phượng cũng không nhịn được mở miệng nói, nàng ở bên cạnh Trần Vũ nhiều thời gian nhất, chịu ảnh hưởng của hắn cũng lớn nhất, nhãn lực tốt nhất, phát hiện ra, Bàn Cổ Hư Ảnh trên không trung, khí tức mạnh hơn khí tức của Tam Thanh mà nàng từng bái kiến Chủ nhân!

Không, không phải hư ảnh, mà là Bàn Cổ Chân Thân!

Trần Vũ cũng không nhịn được gật đầu nói: "Tốt lắm, có khí chất khai thiên tích địa của Bàn Cổ năm xưa!" Từng vị Vu tộc, lúc này cũng hưng phấn tột độ, có cảm giác thiên hạ vô địch, phảng phất cả

Hồng Hoang, đều nằm trong lòng bàn tay!

"Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận chân chính sao?

Chân thân của Phụ Thần sao?

Quá cường đại rồi!" Các Tổ Vu trong lòng cảm khái nói.

Đột nhiên, Chúc Dung kinh hô: "A!" "Sao vậy?" Các Tổ Vu khác lần lượt nhìn về phía hắn.

"Ta dùng công kích Thánh Sư, có phải quá lãng phí không?!" "Nếu, lúc này ta ở trên Thái Dương Tinh, đối thủ là hai vị Yêu Hoàng, và các Yêu thần của họ, vậy chẳng phải ta có thể dễ dàng tiêu diệt sao?

Từ đó dễ dàng tiêu diệt Yêu tộc, thống lĩnh cả Hồng Hoang?" Cộng Công đột nhiên nói: "Sau này đi cũng không muộn!

Còn có chướng ngại, không tiêu trừ, vĩnh viễn sẽ không có cơ hội!" Hắn nhìn về phía Trần Vũ trong thung lũng nhỏ, trong mắt càng thêm âm hàn, đã động sát cơ chân chính.

Hắn quát khẽ: "Huynh đệ!

Ra tay!" Từ đầu đến cuối, Cộng Công đều giống như tộc trưởng Vu tộc, thay thế Đế Giang, chủ đạo mọi thứ.

Nghe hắn mở miệng, các Tổ Vu khác, đều đồng thời thôi động Bàn Cổ Chân Thân.

Hình Thiên và huyết sắc đại phủ của hắn, thì trở thành binh khí, ầm ầm chém xuống về phía Trần Vũ!

Một nhát rìu chém xuống, không gian trong nháy mắt bị xé toạc, vô số phong bạo và tia chớp đan xen, cuốn theo phong lôi cuồn cuộn, thổi cả Bất Chu Sơn rung chuyển kịch liệt, đá núi kêu răng rắc, vô số vết nứt xuất hiện, gần như muốn tan vỡ!

"Ừm, thực lực không tệ, tâm cũng khá ngoan độc." Trần Vũ gật

đầu cười nói.

Chương 117

Sau đó, ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: "Tan đi." Các Tổ Vu ngây người, ý gì?

Tan đi?

Để chúng ta thu tay sao?

Sao có thể!

Bàn Cổ Chân Thân vung vẩy huyết sắc cự phủ, trong khoảnh khắc xé toạc khoảng cách vạn dặm, trên Bất Chu Sơn, lưỡi rìu sáng rực dày, còn lớn hơn cả thung lũng nhỏ!

Thế nhưng, lời Trần Vũ vừa dứt, huyết sắc cự phủ, vừa vặn ở phía trên thung lũng nhỏ vài trượng, trong nháy mắt dừng khựng lại!

Bàn Cổ Chân Thân, trong nháy mắt cứng đờ!

Các Tổ Vu vừa nãy còn kinh ngạc, trong nháy mắt biến thành kinh khủng.

Chỉ thấy Bàn Cổ Chân Thân, như đang trải qua thời gian đảo ngược, nhanh chóng hóa thành Bàn Cổ Hư Ảnh, càng lúc càng mờ ảo!

Thanh huyết sắc cự phủ cũng tương tự, màu sắc ảm đạm, như băng điêu tan chảy, cuối cùng bốc hơi, triệt để biến mất không thấy tăm hơi.

Lại hiển lộ ra thân ảnh Hình Thiên, ầm ầm rơi xuống đất, thở hổn hển, hiển nhiên tiêu hao rất lớn.

Trên không trung sâu thẳm, từng vị Tổ Vu, cũng lần nữa hiển lộ ra, mồ hôi như mưa rơi, kinh hãi nhìn Trần Vũ.

Vừa nãy họ cảm nhận rõ ràng, theo lời Trần Vũ vừa dứt, một

luồng sức mạnh siêu việt tất cả, trong nháy mắt giáng xuống, xóa sổ Bàn Cổ Chân Thân, nghiền nát hoàn toàn sự tự tin, kiêu ngạo, cảm giác sung mãn trước đó!

"Trần ca ca lợi hại quá!" Đúng lúc đó, một giọng nói trong trẻo dễ nghe, nhưng lại chí cao vô thượng không thể xúc phạm vang lên, khiến các Tổ Vu hoàn hồn.

Chỉ thấy trong thung lũng nhỏ, không biết từ lúc nào, đột nhiên xuất hiện một thiếu nữ váy trắng, mặt đầy kinh hỉ và ánh mắt sùng bái, nhìn Trần Vũ.

"Thánh Nhân Nữ Oa!" Có Tổ Vu không nhịn được kinh hô.

Nữ Oa không quay đầu lại, cũng không có thời gian để ý đến các Tổ Vu này, không chớp mắt nhìn Trần Vũ, hân hoan nói: "Trần ca ca, gọi muội đến, là để muội xem kịch sao?

Có đại sự gì sao?" Trần Vũ lắc đầu cười nói: "Sao?

Không có chuyện gì thì không thể gọi sao?

Muội phải biết, hai chúng ta ở trong thung lũng, thời gian sinh sống, còn dài hơn các Tổ Vu này, là lão gia của muội đó." "Không!

Không thể nào!" Nữ Oa chưa kịp mở miệng, thì nghe từ trên không trung, một tiếng gầm giận dữ điên cuồng, sóng âm cuồn cuộn, xé rách không gian Hồng Hoang.

"Tứ đệ, làm gì vậy!" "Tứ ca, mau quay lại!" Nữ Oa quay đầu, chỉ thấy Cộng Công thi triển Thiên Pháp Địa Tượng đến cực hạn, da thịt gần như bị căng rách, mỗi lỗ chân lông trên toàn thân, đều đang nhỏ giọt máu châu, lao thẳng xuống Bất Chu Sơn!

"Nếu Bất Chu Sơn này, Hồng Hoang này không thể trở thành của Vu tộc ta, vậy tất cả các ngươi cũng đừng hòng có được!" Bất Chu Sơn vĩ đại, hoặc giả căn bản không thể gọi là núi, cao trăm vạn ức

quang niên, bề rộng phía dưới cũng mấy trăm vạn ức quang niên!

Vô số tinh hà vờn quanh, tinh hải phiêu phù, tinh thần như cát.

Nhưng!

Lúc này, Cộng Công, nhục thân còn lớn hơn Bất Chu Sơn!

Toàn thân đầm đìa máu tươi, da thịt nứt toác, thiêu đốt huyết khí chi hỏa, từ sâu thẳm Hồng Hoang không trung, xuyên phá hết thảy trở ngại, hướng về Bất Chu Sơn mà húc đầu.

Các Tổ Vu đại kinh thất sắc, sau khi hoàn hồn, không màng tiêu hao cực lớn, vội vàng ngăn cản.

Đế Giang song cánh phiến động, không gian pháp tắc từng tầng gợn sóng xuất hiện, trong nháy mắt vượt qua không gian cách trở, trước người Cộng Công gợn thành vạn vạn tầng gợn sóng.

Mỗi một tầng đều là một phương vũ trụ, bên trong ẩn chứa vô tận khoảng cách!

Chúc Cửu Âm hai mắt khép mở, trong phạm vi tám vạn ức quang niên quanh Bất Chu Sơn, thiên địa hoàn toàn tối sầm, sau đó lại sáng lên.

Trong một sát na, thời gian dường như đã trôi qua mấy vạn ngày đêm.

Sức mạnh thời gian, cũng như những gợn sóng vô hình, ngăn cản trước người Cộng Công.

Chỉ cần thực lực yếu hơn Chúc Cửu Âm, bị thời gian pháp tắc bao phủ, sẽ xuất hiện thời gian đảo lưu, thân hình đang lao tới sẽ biến thành lùi về sau.

Bởi vì thời gian pháp tắc, trong Tam Thiên Đại Đạo xếp thứ hai, chỉ sau Lực chi Đại Đạo, Chúc Cửu Âm trong số Tổ Vu tuy xếp thứ

chín, nhưng chiến lực chân chính lại thuộc hàng đỉnh tiêm, không thua kém Chuẩn Thánh đỉnh phong như Cộng Công.

Chương 118

Thời gian pháp tắc, dung hợp với không gian pháp tắc của Đế Giang, hình thành vũ trụ chân chính, trên dưới bốn phương gọi là vũ, xưa nay đi về gọi là trụ, tựa như từng chiếc lồng giam, từng tầng từng lớp bao bọc Cộng Công bên trong.

Nhưng, lúc này Cộng Công toàn thân huyết khí hỏa diễm thiêu đốt, hy sinh vị để đổi lấy một đòn cường đại vô cùng!

Oanh oanh oanh!

Từng phương vũ trụ bị bao bọc, ầm ầm vỡ nát, vô tận năng lượng xung kích phóng thích, ngay cả Hồng Hoang đại lục cũng run rẩy dưới đòn công kích, vô số đại địa nứt toác.

Còn những Tổ Vu khác ngăn cản, ngay cả Tổ Vu Phong chi Thiên Ngô có tốc độ nhanh nhất, hay Tổ Vu Điện chi cũng không đuổi kịp Cộng Công, phản năng lượng bùng nổ phía sau Cộng Công, giúp tăng thêm sức mạnh lao tới của hắn.

Nữ Oa vung tay, Nghê Thường Thánh Y lóe lên quang mang, muốn ngăn cản Cộng Công.

Nhưng, một cỗ sức mạnh nhẹ nhàng đã ngăn cản, chỉ để sức mạnh của Nữ Oa tản ra, hình thành một lá chắn khổng lồ, không cho sóng xung kích hủy hoại những nơi khác của Hồng Hoang.

Cuối cùng, Cộng Công triệt để phá vỡ sự liên thủ ngăn cản của Đế Giang và Chúc Cửu Âm, thương thế càng nặng hơn, toàn thân máu tươi như biển máu đổ ập, hình thành thác máu ngập trời.

Nhưng, hắn vẫn kiên định không lay chuyển, trước Bất Chu Sơn, ầm ầm húc đầu vào núi!

Đại tượng vô hình, đại âm hi thanh.

Không một âm thanh nào phát ra!

Chỉ là, Bất Chu Sơn sừng sững trời đất, tiên đứng yên, ngay sau đó tại chỗ núi bị húc vào, đột nhiên "rắc" một tiếng gãy lìa!

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nửa dưới Bất Chu Sơn, căn bản không hề nhúc nhích, không giống bị húc gãy, mà càng giống bị một lợi khí sắc bén vô thượng, chém ngang lưng.

Nửa trên ngọn núi, đổ ập xuống phía dưới.

Lúc này, mới truyền ra tiếng nổ ầm ầm dữ dội, cuồng phong gào thét, sấm sét bạo minh, tinh thần bạo tạc.

Vô số tinh thần vây quanh Bất Chu Sơn rơi xuống, trong sát na triệt để tử vong, tinh thần như bị Cộng Công lây nhiễm, cũng phát ra siêu tân tinh bạo tạc, phóng thích ra năng lượng khủng bố.

Nhưng, đó chỉ là những đốm lửa nhỏ bé, trong nháy mắt bị máu tươi của Cộng Công thấm ướt, dập tắt, hóa thành từng viên tinh thần huyết sắc, rơi lả tả trên Hồng Hoang đại địa.

Tại chỗ lưng Bất Chu Sơn bị gãy lìa, tiểu sơn cốc mà Cộng Công nhắm vào húc vào, vẫn bình yên vô sự, Trần Vũ vẫn ngồi trên ghế gỗ.

Chỉ là, vì nửa trên Bất Chu Sơn bị gãy lìa, tiểu sơn cốc tinh tế, đã trở thành đỉnh núi, hoàn toàn lộ ra ngoài.

"……" Cộng Công đầu vỡ máu chảy, thất khiếu máu tươi cuồng phun, lung lay sắp đổ, ầm ầm quỵ xuống đất, hai tay vịn lấy nửa dưới Bất Chu Sơn, đầu hắn vừa vặn cao bằng tiểu sơn cốc, nhìn thấy rõ ràng.

Khoảnh khắc ấy, hắn càng bị thương nặng hơn, còn Trần Vũ bình

yên vô sự, và, hoàn toàn không thèm đếm xỉa!

Giống như bị một con muỗi đâm phải.

"Tứ ca!" "Tứ đệ!" Từng Tổ Vu, lúc này mới kịp chạy về, kinh hãi nhìn Cộng Công trọng thương sắp chết.

Ngay cả Tổ Vu, thấy cảnh này, cũng không biết phải làm sao.

"Thánh Sư,……" Đế Giang kinh hồn bạt vía, nhìn về phía Trần Vũ nói.

Trần Vũ khẽ khàng mở lời, cắt ngang lời của hắn: "Mặc dù, ta đối với những chuyện nhỏ nhặt này, từ trước đến nay đều không hỏi đến.

Nhưng, gia hỏa này liên tiếp không ngừng khiêu khích ta.……" "Thánh Sư tha mạng!" Chúc Dung đối với Trần Vũ quỳ một gối xuống đất.

Hắn với Cộng Công là người không hợp nhau nhất, thường xuyên xảy ra ma sát, thủy hỏa bất dung.

Nhưng chưa từng có lần nào, hắn lại nguyện ý vì Cộng Công mà trả giá đến thế.

"Ta đã quyết định, không ai có thể thay đổi." Trần Vũ tiếp tục thản nhiên nói, đưa tay phải ra, khẽ chỉ lên xuống vào Cộng Công.

Oanh!

Huyết khí chi hỏa chưa triệt để tắt trong Cộng Công, trong nháy mắt bị một cỗ hỏa diễm kim sắc bao phủ, chỗ máu tươi đổ ra, cũng toàn bộ thiêu đốt.

Chỉ trong nháy mắt, Cộng Công khổng lồ, cùng với huyết hà chảy ra tại đó, toàn bộ biến mất!

Không có khí tức bùng phát, cũng không có bất kỳ năng lượng nào tràn ra, cũng không có tro tàn lưu lại, giống như Cộng Công chưa từng

xuất hiện, cả thế giới Hồng Hoang, không còn tìm thấy bất kỳ dấu vết nào.

Chương 119

Nữ Oa mỹ mục kinh ngạc, ngoại hành xem náo nhiệt, nội hành xem môn đạo, chỉ có thân là Thánh Nhân Thất Trọng Thiên, mới có thể triệt để cảm nhận, cái chết của Cộng Công, đối với toàn bộ Hồng Hoang có ảnh hưởng như thế nào!

Cộng Công sinh tồn vô số vạn năm, những dấu vết để lại trong các trận chiến ở Hồng Hoang, sự phá hoại đối với đại địa sơn xuyên, lúc này toàn bộ khôi phục.

Những sinh linh bị chém giết, toàn bộ phục sinh, giống hệt quỹ tích sinh hoạt ban đầu, như chưa từng chết, chưa từng bị Cộng Công chém giết.

"Sinh tử, thời gian, nhân quả, vận mệnh, luân hồi……" Nữ Oa lẩm bẩm tự nói: "Mọi thứ đều phục nguyên, Trần ca ca chỉ cần điểm điểm ngón tay, ta thậm chí còn không cảm nhận được bất kỳ một chút pháp tắc ba động nào!" Tổ Vu không có phẫn nộ, chỉ có bi thương và bất lực, cục diện này, vừa nãy họ đều đoán sai rồi.

Nếu lấy danh nghĩa "thử thách" để trút giận và thăm dò, thậm chí ôm tâm thái chém giết, triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân bị diệt, đối với một Thánh Sư coi nhẹ mọi thứ như hắn, chắc hẳn sẽ không chấp nhặt.

Nhưng Cộng Công lại triệt để xé rách mặt, sẽ không có kết cục thứ hai.

Oanh!

Đúng lúc này, Đế Giang đột nhiên lao ra, dùng nhục thân khổng lồ đỡ lấy nửa trên Bất Chu Sơn.

Bởi vì Bất Chu Sơn quá cao lớn, lúc này nửa trên vẫn chưa rơi xuống đất.

“Gãy rồi thì thôi, đừng lắp lại nữa.” Trần Vũ mở lời nói.

Sau đó, hắn đưa tay ra, từ bên trong nửa trên Bất Chu Sơn, trong Vu Thần Điện, Hậu Thổ đang bế tử quan bị bắt ra, nhưng căn bản không bị ảnh hưởng chút nào.

“Ngươi, từ nay về sau, Hậu Thổ với Tổ Vu, không có nửa phần quan hệ.

Ngươi có một việc cần hoàn thành.” Trần Vũ nói xong, Hậu Thổ được đưa vào sâu trong tiểu sơn cốc, tiếp tục bế quan.

“Không, nhìn vào mặt Hậu Thổ, ta có thể cho Cộng Công một cơ hội.” Nói xong, Trần Vũ búng tay một cái. 【Đinh!

Phát hiện túc chủ phục sinh Tổ Vu Chuẩn Thánh đỉnh phong Cộng Công, tiêu hao 0.1 điểm Đại Đạo trị】 Ngay sau đó, thân thể Cộng Công, lại lần nữa xuất hiện, vẫn quỳ trước Bất Chu Sơn đã gãy lìa, quỳ trước mặt Trần Vũ.

“A!?

Ta, ta không……” Cộng Công kinh ngạc vô cùng, ngay sau đó liền hiểu ra, trong Hồng Hoang, Ma Tổ La Hầu, Yêu Sư Côn Bằng, chẳng phải đều đã chết mà được phục sinh sao?

Thì ra là vậy.

Cộng Công đối với Trần Vũ chắp tay hành lễ, thần sắc buồn bã, cúi đầu, xoay người rời đi.

Các Tổ Vu khác, thấy Cộng Công phục sinh, tiên vui mừng, ngay sau đó cũng thần sắc bi ai.

Dưới một cường giả vô thượng như vậy mà vùng vẫy, tất cả mọi

chuyện trước đây, đều trông thật nực cười.

Thân thể Đế Giang run rẩy, cuối cùng giọng nói tràn đầy bi ai vô tận, xương sống của Tổ Vu, như Bất Chu Sơn bị gãy lìa, đã triệt để đứt đoạn.

"Mười một Tổ Vu chúng ta, từ nay về sau, tự mình cắt đứt mọi liên hệ với Vu tộc, thoát ly Hồng Hoang!

Hình Thiên, ngươi không phải Tổ Vu chân chính, ở lại đi, Vu tộc mới sinh cần ngươi." Giọng Đế Giang có chút nghẹn ngào, đẩy Hình Thiên ra.

Mười Tổ Vu còn lại mặt biến đổi, cuối cùng cùng Đế Giang, thân thể thu nhỏ lại, bay vào Vu Thần Điện trên đỉnh núi, mang theo nửa dưới Bất Chu Sơn, phá vỡ cách trở của Hồng Hoang, tiến vào Hỗn Độn Tinh Không bên ngoài.

Rắc rắc rắc!

Cũng đúng lúc này, bầu trời Hồng Hoang chấn động, bầu trời không có Bất Chu Sơn chống đỡ, lung lay sắp đổ, không trung vỡ nát, thiên hỏa rơi xuống.

"Oa Oa, đã mang theo Luyện Thiên Lô chưa?" Trần Vũ nhìn về phía Nữ Oa, thản nhiên cười nói.

Lúc này, Nữ Oa mới hiểu, vì sao Trần ca ca lại để chuyện đó xảy ra.

Bầu trời ầm ầm vang dội, phía trên đỉnh Bất Chu Sơn, một cái động lớn xuất hiện, và vô số vết nứt lớn lan rộng khắp bốn phương trời Hồng Hoang, vô số thiên hỏa rơi xuống.

Thế giới Hồng Hoang, sắp sinh linh đồ thán, không biết bao nhiêu sinh linh sẽ chết.

Đúng lúc này, trên Côn Luân Sơn, vô tận thánh quang tuôn trào, hóa thành ức vạn đạo, bay khắp Hồng Hoang, bao phủ từng Nhân tộc, bảo hộ họ.

Phục Hy tự mình ra tay, bảo vệ Nhân tộc!

Khoảnh khắc ấy, tất cả chủng tộc Hồng Hoang, đều vô cùng ghen tỵ với Nhân tộc, Nhân tộc a, Thánh Nhân không màng thân phận, tự mình bảo hộ.

Chương 120

"Thánh Nhân ở trên, xin bảo hộ tộc ta, tộc ta nguyện thề chết đi theo Nhân tộc, làm nô làm tớ, vĩnh viễn không hối hận!" Các chủng tộc phát ra lời thề, cầu xin Nhân tộc bảo hộ.

Gà vịt ngỗng, bò dê lợn chó ngựa..... Đối với việc Phục Hy lần này ra tay, Chư Thánh lại không có bất mãn, bởi vì căn cơ của họ, chủ yếu là Nhân tộc, nếu Nhân tộc tổn thất lớn, thì họ cũng sẽ chịu ảnh hưởng lớn, giống như bình không có gốc.

Nhưng, Yêu tộc thì thê thảm rồi, tổn thất vô số.

Như nay Vu tộc, bị chặt đầu cắt đuôi, Vu dân, Vu tướng, Vu vương gần như đều bị Đồ Vu Kiếm chém giết hết, Tổ Vu cũng đã rời đi, chỉ còn lại mấy trăm Đại Vu, đối với Hồng Hoang, chẳng thấm vào đâu.

Đại Vu thực lực cũng cường đại, căn bản không sợ những điều này.

Vô tận tử khí đang bốc lên, bay về phía bầu trời.

Trần Vũ cười lạnh: "Thân là Thiên Đạo, lại vọng tưởng mượn vô tận tử khí để cường đại, thật si tâm vọng tưởng!" Cộng Công giận dữ húc Bất Chu Sơn, là một ván cờ!

Trần Vũ sớm đã cảm nhận được khí tức của Thiên Đạo trên người Cộng Công.

Lần này, Thiên Đạo không giống lần trước hợp tác với Đế Tuấn, mà trực tiếp ra tay, ảnh hưởng đến tư duy của Cộng Công.

Cho nên, Cộng Công mới đột nhiên đề xuất nhận thua trong Vu Yêu Chi Chiến, Vu tộc cũng chế tạo loại binh khí tương tự Đồ Vu

Kiếm.

Sau đó, cũng đề xuất triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, thăm dò sức mạnh của Trần Vũ.

Rồi sau đó húc vào Bất Chu Sơn.

Cuối cùng, Trần Vũ dễ dàng diệt sát Cộng Công, xóa bỏ một tia ý chí Thiên Đạo trong cơ thể hắn, khiến hắn phục hồi, cho nên mới hành lễ với Trần Vũ rồi rời đi, tâm hắn đã thực sự nguội lạnh như tro tàn.

Oanh!

Đúng lúc này, một đạo thánh quang khác lại dâng lên trong Hồng Hoang, như một tấm màn trời, từ mặt đất thẳng lên bao phủ bầu trời, tất cả thiên hỏa, đều bị ngăn cản.

"A!

Nữ Oa Thánh Nhân!" "Nữ Oa Thánh Nhân ở trên, người cuối cùng cũng xuất hiện rồi!

Ngày xưa ta nhờ người thành Thánh dị tượng, đột phá thành Địa Tiên, nay, nhờ người cứu mạng." "Thánh mẫu Nhân tộc chúng ta xuất hiện!" Trong Hồng Hoang, Nữ Oa ra tay gây ra động tĩnh, lớn hơn Phục Hy rất nhiều, tất cả sinh linh Hồng Hoang, đều cảm ân đội đức đối với nàng.

Thánh quang trên đầu Nữ Oa phổ chiếu, hình thành một tấm màn trời mới, che chắn, trong tay nàng, cũng xuất hiện ba cái lò đồng xanh!

Khai Thiên Đỉnh, Luyện Thiên Lô, Thiên Địa Hồng Lô — ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm đỉnh cấp nhất, hiện ra thế chân vạc, phía dưới thánh hỏa hừng hực cháy, bên trong ngũ thải thạch nhanh chóng hóa lỏng, hình thành dung dịch ngũ thải tân phân.

Nữ Oa trong lòng cảm khái, lần trước cùng Tam Thanh tiền bối đến gặp Trần Vũ, không chỉ được rất nhiều linh bảo, mà còn nhận được một tin tức quan trọng, đó là toàn lực thu thập ngũ thải thần thạch, cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Lời của Trần Vũ, Nữ Oa từ trước đến nay đều tuyệt đối tin tưởng, ngay cả khi đã thành Thánh, Trần ca ca vẫn là Trần ca ca trong lòng nàng.

"Trong Hồng Hoang, không, thậm chí ngoài Hồng Hoang, có điều gì mà Trần ca ca không biết, không thể nắm giữ sao?" Nữ Oa trong lòng hiếu kỳ, động tác trong tay lại không ngừng, Thánh Nhân thủ pháp thi triển, đại lượng Cửu Thiên Tức Nhưỡng dung nhập vào dung dịch ngũ thải thần thạch, hình thành dòng bùn đá thất thải mới.

Thời gian trôi qua từng ngày, Nữ Oa không ngừng luyện hóa dung dịch.

Bầu trời Hồng Hoang, cũng vì Bất Chu Sơn sụp đổ, không ngừng hạ thấp.

Nữ Oa lơ lửng giữa không trung, một bên luyện hóa ngũ thải thần thạch, một bên dùng tay chống đỡ bầu trời, không cho nó triệt để rơi xuống.

Phục Hy cũng xuất hiện, Tiên Thiên Bát Quái phía sau vận chuyển cực hạn, đẩy ra ở phía đông yếu ớt, cũng bay tới, chống đỡ bầu trời.

Nhưng, Phục Hy dù sao cũng vừa mới thành Thánh, thực lực không bằng Nữ Oa, bầu trời bị chống đỡ, chỉ làm chậm tốc độ hạ xuống, vẫn từ từ rơi xuống.

Long Vương, Tổ Kỳ Lân, La Hầu cùng các cường giả khác, nhìn thấy trong lòng nóng ruột, nhưng chỉ có thể đứng đó lo lắng.

Thiên sụp thật rồi, ngay cả khi giải khai toàn bộ phong ấn, tác

dụng cũng không lớn.

Sinh linh ở phương Tây, thì càng khủng khiếp.

Bởi vì, không có ai cứu giúp!

“Hai vị đạo hữu, không màng đến phương Tây sao?” Ngoài Thiên Ngoại Thiên, Thông Thiên nhìn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người, hí hước nói.

Mặc dù lần trước Tam Thanh gần như muốn liên hợp với Tây Phương Nhị Thánh, đối phó Nữ Oa, nhưng không có nghĩa là họ cùng một phe, Tam Thanh vẫn không ưa Tây Phương Nhị Thánh.

Nghe lời Thông Thiên, sắc mặt Tiếp Dẫn có chút khó coi.

Chương 121

Hồng Hoang quá lớn, toàn bộ khung trời rơi xuống, cần phải chịu lực quá lớn.

Bất Chu Sơn chống đỡ khung trời, Cộng Công một đòn toàn lực, có thể đánh gãy Bất Chu Sơn, nhưng không có nghĩa là hắn có thể thay Bất Chu Sơn chống đỡ khung trời, ngay cả Thánh Nhân, cũng sẽ gian nan.

Chuẩn Đề ha ha cười nói: "Họ đều nói chuyện Hồng Hoang, Thánh Nhân không ra tay, ta sẽ phá hỏng quy tắc sao?" "Thật đúng là không biết xấu hổ!

Thiên Đạo Đại Thệ khi thành Thánh, đều phóng thí, sinh linh phương Tây đồ thán, tử vong ức vạn vạn, mà ngươi ở đây còn nói lý!

Không dám không dám!" Thông Thiên càng thêm khinh bỉ.

"Bản Thánh trước đây, suýt chút nữa hợp tác với ngươi để đối phó Nữ Oa, thật đúng là đầu óc Bản Thánh bị hỏng rồi!

Là vết nhơ vĩnh viễn của Bản Thánh!

Quá ghê tởm!" "Đủ rồi!" Tiếp Dẫn trầm giọng nói: "Ngươi vĩ đại như vậy, vì sao không đi chống đỡ khung trời phương Đông?" "Bởi vì, phương Đông đã có hai người rồi a!" Thông Thiên cười nói.

"Ta có thể cảm ứng được, ngoài khung trời phương Đông, có một tầng khí tức nhàn nhạt lan tỏa, đó là Thánh Sư đang nói cho ta biết, phương Đông không cần ta giúp đỡ." "Sư đệ nói rất đúng, Thánh Sư, xác thực không cần ta quay về." Lão Tử cũng gật đầu nói.

"Hừ!" Tiếp Dẫn khẽ hừ một tiếng, nhưng không nói nhiều, Chuẩn Đề cũng trầm mặc.

Bất Chu Sơn gãy lìa, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, Nữ Oa cuối cùng cũng luyện chế xong dược liệu vá trời.

Thúc đẩy vô thượng thánh pháp, Khai Thiên Đỉnh và Luyện Thiên Lô, bay đến đỉnh Bất Chu Sơn, tại chỗ lỗ hổng lớn nhất, đổ không ngừng ngũ thải thạch tương, lấp đầy lỗ hổng.

Một tôn Thiên Địa Hồng Lô còn lại, thì bay khắp các nơi trên khung trời, tu bổ từng vết nứt.

"Hợp!" Nữ Oa khẽ quát một tiếng, vô thượng thánh uy cuồn cuộn lan tỏa, kết nối ngũ thải thạch tương với lỗ hổng khung trời.

Thiên khuyết, đã triệt để vá xong!

"Trần ca ca, khung trời đã vá xong rồi, nhưng, khung trời không có vật gì để chống đỡ a!" Nữ Oa không màng nghỉ ngơi, đáp xuống trước mặt Trần Vũ, thần sắc vẫn có chút lo lắng.

Thân là tồn tại vô thượng Thánh Nhân Thất Trọng Thiên, lúc này trên trán Nữ Oa lại có chút mồ hôi, làm ướt tóc, dính vào má, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

"Chuyện nhỏ thôi." Trần Vũ cười nói, đưa tay ra, rút bốn sợi tóc trên đầu mình, đưa cho Nữ Oa: "Mang đến tứ cực thiên địa, dùng để chống đỡ khung trời." Nữ Oa tò mò, Trần ca ca vô sở bất năng, sẽ dùng gì để chống đỡ khung trời, e rằng, Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm cũng không được, lẽ nào là Tiên Thiên Chí Bảo?

Sau đó, nàng thấy Trần Vũ trước mặt mình, rút ra bốn sợi tóc từ trên đầu, đưa cho nàng.

Trong làn gió nhẹ, bốn sợi tóc dài nửa thước cong cong, đung đưa.

Nữ Oa ngây người, lần đầu tiên hoài nghi Trần ca ca có phải đầu óc có vấn đề không.

Tóc, đừng nói chống đỡ khung trời Hồng Hoang, có thể đứng vững, đã là một vấn đề rồi.

Thủ đoạn của Thánh Nhân quả thực vượt xa phàm nhân tưởng tượng, Trần ca ca tất nhiên cũng không phải Thánh Nhân tầm thường, nhưng dùng bốn sợi tóc chống đỡ khung trời, dù nhìn thế nào, Nữ Oa cũng cảm thấy đó là một trò cười.

"Trần ca ca, hay là, ta đi Bắc Minh chém giết Huyền Quy kia, dùng tứ chi của nó làm trụ chống trời nhé?" Nữ Oa hơi do dự, mở lời hỏi.

Trần Vũ cười nói: "Ngươi, Oa Oa, ngay cả Trần ca ca cũng không tin nữa sao?" Nữ Oa kiều khu khẽ run lên, từ lời của Trần Vũ, nàng nghe ra một loại tự tin vô thượng.

"Không có, lời của Trần ca ca, dù lúc nào ở đâu, Oa Oa cũng tin tưởng tuyệt đối!" Nữ Oa nở nụ cười tươi tắn, cả Hồng Hoang đều mất đi màu sắc, vạn hoa cùng nở, Hồng Hoang vừa chịu trọng thương, lại khôi phục được một chút sinh cơ.

Nữ Oa nhận sợi tóc trong tay Trần Vũ, nhưng lại nghe Trần Vũ tiếp tục nói: "Mang sợi tóc của ta quấn quanh sợi tóc của nàng, tiện để thu thập lực lượng công đức, nếu không, ta sợ có những thứ sẽ tính sổ!" Hử?

Trong lòng Nữ Oa lại có chút bối rối, nhưng nhiều hơn lại là thẹn thùng và kinh hỉ.

Mang sợi tóc của nàng quấn quanh sợi tóc của hắn, ý là kết tóc phu thê sao?

Trong Nhân tộc nam nữ thành thân, đều có yêu cầu làm điều đó. …… "Ngươi thở loạn rồi, mau đi đi." Tâm tư của Nữ Oa, Trần Vũ đã biết, nhất thời có chút cạn lời, không vui vẻ gì mà lắc đầu cười nói.

"Nga nga!" Nữ Oa bị phát hiện tâm sự, trong lòng càng thêm

hoảng hốt, sắc mặt càng đỏ hơn, vội vàng biến mất.

Sau khi rời đi, nàng lại có chút ảo não, Trần ca ca đối với mình, rốt cuộc có động tâm không?

Có phải vẫn luôn coi mình là muội muội không?

Nguyên Phượng bên cạnh là nữ, thì thôi đi, phía sau lại dần dần có thêm Hi Hòa, Thường Hi hai tỷ muội.

Bây giờ ngay cả Hậu Thổ cũng trực tiếp bế quan trong tiểu sơn cốc, cũng không biết sau này sẽ thế nào?

Chương 122

Nếu, mình không thành Thánh, có lẽ sẽ tốt hơn?

Nữ Oa ngay cả khi thân là cường giả mạnh nhất trong Lục Thánh, lúc này tâm thái tiểu nữ hài cũng xuất hiện, có chút ghen tị và lo lắng, hoài niệm cuộc sống vô ưu vô lo ngày xưa.

Nhìn bốn sợi tóc trong tay, Nữ Oa khẽ rút bốn sợi tóc dài của mình, như dây leo quấn chặt, quấn quanh sợi tóc của Trần Vũ.

Ngay sau đó, Nữ Oa một bước đạp ra, xuyên qua vũ trụ Hồng Hoang, trong nháy mắt đến bờ Đông Hải, sau đó tiếp tục đạp không mà đi, bay về phía Đông.

Tại nơi cách phía Đông Đông Hải ức vạn quang niên, biển nước vô biên đã thay đổi, biển nước bốc hơi, lan tỏa ra không phải hơi nước thuần túy, mà là hỗn độn chi khí, là Hỗn Độn Hải.

Khung trời đang tiếp tục sụp đổ, do rơi xuống, nơi tiếp xúc đầu tiên với khung trời, cực Đông chi địa, đã thực sự thủy thiên tương tiếp.

"Trần ca ca, người cứ xem đi!

Oa Oa tin tưởng!" Nữ Oa thầm niệm một câu trong lòng, vung tay, một sợi tóc, hoặc là, hai sợi tóc đã quấn quanh, bay ra ngoài, thẳng tắp rơi vào Hỗn Độn Hải.

Sợi tóc tinh tế, rơi vào Hỗn Độn Hải, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Nhưng, ngay sau đó, biển nước sôi trào, hỗn độn chi khí chấn động, một vật khổng lồ ầm ầm từ biển nước xông ra!

Nữ Oa kinh ngạc, đó là một cây trụ khổng lồ vừa đen vừa thô,

cắm rễ giữa Hỗn Độn Hải, hung hăng chống lên khung trời!

Sau đó, khung trời nặng không biết bao nhiêu vạn ức ức cân, khung trời mà ngay cả Phục Hy cũng không đỡ nổi, đã nhanh chóng bị đẩy ngược lên, bầu trời lại một lần nữa dâng cao, khoảng cách giữa trời và đất dần dần giãn ra.

"Hồng Hoang đang mở rộng!" Nữ Oa kinh ngạc phát hiện, Hỗn Độn Hải không ngừng mở rộng, lan ra phía ngoài, nước Đông Hải chân chính cũng ngày càng nhiều, Đông Hải ngày càng lớn, Hồng Hoang cũng ngày càng rộng lớn.

Chỉ trong nháy mắt, Hỗn Độn Hải ở cực Đông chi địa, biến mất, lan về phía Đông xa hơn nữa, chỉ để lại một cây trụ khổng lồ cao vút trời xanh, thô mấy trăm vạn dặm, ngày càng dài.

Trên cây trụ khổng lồ, một sợi tóc đen khác đang cháy, cũng như một dây leo khổng lồ, vĩnh viễn không ngừng, thẳng tắp lên tận trời xanh.

"Thành công rồi!" Nữ Oa trong lòng đại hỉ, thân thể trong nháy mắt biến mất, hướng về cực Nam chi địa mà đi.

Nhanh chóng, tại Hỗn Độn dung tương ở cực Nam Hồng Hoang, một sợi tóc đen rơi vào đó, sau đó lại lần nữa xuất hiện một cây trụ chống trời, căn bản không sợ nhiệt độ cao khủng bố.

Quần sơn phun trào, Hỗn Độn dung tương hải cũng khuếch tán về phía Nam, Hồng Hoang ở phía Nam, cũng không ngừng mở rộng.

Cực Tây chi địa, trong sa mạc vô tận, tương tự một cây trụ khổng lồ xuất hiện, chống đỡ bầu trời phương Tây.

Ngoài Thiên Ngoại Thiên, thấy Nữ Oa không kể hiềm khích trước đây, cũng chống đỡ phương Tây, cứu vớt ức vạn sinh linh phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai Thánh nhìn nhau, đều thấy thần sắc

phức tạp trong mắt đối phương.

Lúc này, Thông Thiên đặc biệt thi triển pháp lực vô thượng, hiển hóa hình ảnh trước mặt họ, dùng hai ngón tay kẹp lấy da mặt mình, khoa trương dùng sức kéo kéo.

Sắc mặt Tiếp Dẫn tái xanh, Chuẩn Đề cứng họng không nói nên lời.

Cực Bắc chi địa, phía Bắc Bắc Minh, Nữ Oa xuất hiện.

Huyền Quy đang ở đó, cũng đang vội vã đến Hỗn Độn Minh Hải ở cực Bắc, thấy thánh khí vô thượng xuất hiện, biết Thánh Nhân truy đuổi, vội vàng quay đầu van xin: "Nữ Oa Thánh Nhân, xin tha mạng a!

Tiểu quy cũng là hậu bối Yêu tộc của người a, đừng chặt chân ta. ……" Thân là Chuẩn Thánh đỉnh cấp, trước đây lời Nữ Oa nói với Trần Vũ, Huyền Quy tuy không nghe, nhưng có thể cảm ứng được, đó là một Thánh Nhân vô thượng cường đại, đã nảy sinh ý định chém giết đối với nó.

Trước đây Nữ Oa chỉ một ý niệm, đã khiến Huyền Quy miệng mũi phun máu, nhanh chóng hiểu ra, điên cuồng chạy trốn về phía cực Bắc chi địa, khó mà tưởng tượng, Huyền Quy có tốc độ chậm nhất, cũng có thể nhanh đến như vậy.

"Ta bây giờ không có ý định chém giết, ta có trụ chống trời rồi." Nữ Oa nói.

Huyền Quy đại hỉ, vội vàng hỏi: "Bảo bối gì?" "Một sợi tóc, không đúng, hai sợi." Nữ Oa nói xong, xòe lòng bàn tay.

Ngay cả cách xa mấy trăm vạn dặm, Huyền Quy vẫn nhìn thấy rõ ràng, quả thực là một sợi tóc cong queo quấn quanh, dường như quấn quanh một sợi tóc khác.

Sợi tóc bên trong Huyền Quy không cảm ứng được, nhưng sợi tóc

bên ngoài, mang theo khí tức của Nữ Oa Thánh Nhân.

Nhưng, ngay cả hai sợi tóc của Thánh Nhân thì sao, có thể chống đỡ khung trời sao?

"Nữ Oa Thánh Nhân, tiểu quy sắp chết rồi, người muốn trêu chọc tiểu quy sao?" Huyền Quy bi phẫn.

"Bản Thánh không có tâm tư trêu chọc ngươi." Nữ Oa cũng lười giải thích, vung tay, sợi tóc cuối cùng bay về phía cực Bắc chi địa, sau đó rơi vào trong nước.

Oanh long long!

Vô tận Hỗn Độn băng sơn vỡ nát, một cây trụ đen khổng lồ xông thẳng lên trời, trực tiếp đến khung trời, chống đỡ phương cuối cùng của bầu trời Hồng Hoang.

Chương 123

Từ đây, toàn bộ khung trời Hồng Hoang, đã được chống đỡ hoàn toàn!

"Con rùa ngu ngốc kia nhìn xem, khung trời đã được chống đỡ rồi chứ?" Nữ Oa có chút đắc ý khẽ cười một tiếng, vì Trần ca ca mà cảm thấy kiêu ngạo.

Xoay người, phiêu nhiên rời đi.

"A!

Nữ Oa Thánh Nhân!

Nữ Hoàng Yêu Tổ!" Huyền Quy hoàn hồn, vội vàng quay đầu đuổi theo: "Xin người hãy thu nhận tiểu quy đi!

Tiểu quy nguyện thề chết đi theo người……" Nữ Oa tự nhiên không để ý đến Huyền Quy, trong nháy mắt quay trở lại trung tâm Hồng Hoang, đỉnh Bất Chu Sơn, kéo tay Trần Vũ, hớn hở cười nói: "Trần ca ca!

Thành công rồi!

Ta vá trời thành công!" "Không, ta vá trời thành công." Trần Vũ cười nói.

Sau đó, nhướng mày, liếc xéo lên bầu trời, lẩm bẩm nói: "Công đức vá trời, không mau ban xuống cho ta!" Trần Vũ nhìn lên bầu trời, ngữ khí bình tĩnh thản nhiên.

Nhưng, lời của hắn, đủ để khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang kinh hồn bạt vía!

"Trần ca ca, đang ra lệnh Thiên Đạo!" Trong lòng Nữ Oa cũng

kinh ngạc không thôi, mặc dù sớm đã có suy đoán, ca ca hàng xóm mà nàng vẫn luôn không thể nhìn thấu này, gần như có thể xác định là tồn tại vô thượng siêu việt Thánh Nhân, cũng có khả năng đã siêu việt Thiên Đạo.

Nhưng bây giờ đã xác nhận, nàng vẫn khó nén kinh ngạc.

"Tâm tư ti tiện của ngươi, ta không vạch trần!" Trần Vũ vẫn thản nhiên nói, dường như đang nói về một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.

"Nhưng, trời sập đất nứt, cứu vớt ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, vá trời, chống trời, công đức lớn như vậy, lại dám không giáng xuống lực lượng công đức..... Hừ!" Trần Vũ khẽ hừ một tiếng, cũng không nói lời uy hiếp.

Nhưng, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang, đều ầm ầm chấn động.

Ngoài Thiên Ngoại Thiên, trong Tử Tiêu Cung, thân ảnh Hồng Quân Đạo Tổ hiện ra, sắc mặt không ngừng biến đổi, đang kịch liệt tranh cãi với..... "Trần ca ca, vì ta, lần đầu tiên người triển lộ thực lực..... Vì ta, người đang la mắng Thiên Đạo!" Nữ Oa trong lòng lẩm bẩm tự nói, hai mắt hơi đỏ, nếu không phải trên Bất Chu Sơn, có cường giả đang nhìn, có lẽ nàng sẽ bất chấp tất cả mà chạy đến trước mặt Trần Vũ..... Ong ong ong!

Thiên địa rung chuyển, bầu trời bị tổn hại trước đó, ở chỗ đã được tu bổ, ngũ quang thập sắc, đặc biệt là đỉnh Bất Chu Sơn, càng là một khoảng trời thất thải khổng lồ.

Lúc này, thải quang ngưng tụ, từ trên trời giáng xuống, từng đạo thải quang ngưng tụ.

Một đạo cầu vồng thất sắc hội tụ, từ trên trời giáng xuống, bao phủ Nữ Oa.

Trần Vũ lại ngồi trên ghế gỗ, lần này, được Nữ Oa tự tay đút hoa quả.

Thấy cầu vồng thất sắc rơi xuống, Trần Vũ lạnh lùng nói: "Cái tên Đế Tuấn kia gây ra một con thú mạnh, mê hoặc Thiên Hôn, lại có cầu vồng cửu sắc, sánh ngang với công đức tạo nhân ngày xưa." "Mà nay công đức vá trời, mới có thất sắc!

Nếu Thiên Đạo bất công đến mức này, thì cũng không cần thiết phải tồn tại nữa!" Phốc!

Trần Vũ nói xong, nhổ hạt Hoàng Trung Lý trong miệng ra, hạt quả bay ra, trong nháy mắt xuyên qua ức dặm, "ầm" một tiếng đánh tan cầu vồng thất sắc, lực lượng công đức nồng đậm tản mát xuống.

Cả thế giới xôn xao!

Thiên giáng công đức gây ra động tĩnh quá lớn, tất cả cường giả Hồng Hoang, thậm chí gần như tất cả sinh linh đều đang chú ý, khoảnh khắc ấy đều thấy một cảnh tượng khó tin!

Có người đang la mắng Thiên Đạo!

Sau đó, một hạt quả bay ra, đánh tan cầu vồng thất sắc do Thiên Đạo công đức hình thành!

Thiên địa kịch liệt chấn động, bầu trời phong vân biến hóa, vô số kiếp vân nặng nề xuất hiện, sấm sét đang ủ trong đó, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ giáng xuống thiên phạt khủng bố nhất!

Vô số tia chớp, hình thành từng con thương long, giữa kiếp vân.

Tia chớp huyết sắc, như từng nhát thiên phạt, chém giết tất cả những tồn tại dám mạo phạm Thiên Đạo!

Tia chớp hình cầu, đang cuồn cuộn chuyển động, nghiền nát những cường giả xúc phạm thiên điều!

Tia chớp đen, tia chớp hỗn độn, điện hình người..... Cổ đông!

Khoảnh khắc ấy, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Đông Vương Công cùng tất cả những cường giả đỉnh cấp nhất Hồng Hoang, đều trong lòng chấn động và kính sợ, tiến thêm một bước, mới có thể thực sự cảm nhận được sự khủng bố bên trong.

Chuẩn Thánh mỗi một bước đột phá, cũng đều phải trải qua thiên kiếp khủng bố, nhưng, ngay cả khi đột phá Chuẩn Thánh Đệ Cửu Trọng Thiên, thiên kiếp gặp phải, cũng không bằng một phần vạn thiên kiếp bên trong kia!

Chương 124

Dù là vậy, những người đó khi xưa, đều hao tốn hết thảy thủ đoạn, mới gian nan vượt qua thiên kiếp.

"A a……" Trần Vũ thản nhiên cười, đưa tay trái ra, hơi kéo ống tay áo bên tay phải.

Nhưng đúng lúc này, tất cả kiếp vân trên bầu trời tan biến, càng nhiều lực lượng công đức ngưng tụ, hình thành một cầu vồng cửu sắc, ngoài đỏ cam vàng lục lam chàm tím, còn có thêm hai màu đen trắng.

Cầu vồng cửu sắc, mang theo lực lượng công đức vô cùng nồng đậm, đổ xuống Nữ Oa.

"Không đủ!" Trần Vũ khẽ quát một tiếng.

"Trừ phi tái tạo Hồng Hoang, nếu không công đức vá trời, là công đức chí cao vô thượng nhất!" "Còn về tái tạo Hồng Hoang, a a, công đức như vậy, ngươi cũng không thể cho, cũng không cần phải cho, ngươi hiểu mà." Rắc!

Khung trời kịch liệt ầm vang một tiếng, trời quang mây tạnh một tiếng sấm sét, sinh linh Hồng Hoang kinh hồn bạt vía.

Ngay sau đó, chỉ thấy toàn bộ Hồng Hoang, đều bao phủ trong một thế giới kim sắc, một đạo kim quang rủ xuống.

Không, không phải một đạo, mà là kim quang đầy trời, đạo kim quang thô bao phủ hơn nửa Hồng Hoang, bao bọc cầu vồng cửu sắc trước đó, nhuộm nó càng thêm rực rỡ đa sắc.

"Thập…… Thập sắc công đức!" "Sao lại có loại công đức này?" "Công đức chia bốn đẳng cấp, tam sắc, ngũ thải, thất sắc, cửu sắc.

Cửu sắc công đức từ khi khai thiên tích địa đến nay, thực sự chỉ xuất hiện một lần, lần Thiên Hôn kia không tính, nhưng lại không có, Nữ Oa lại có được thập sắc công đức." Các cường giả Hồng Hoang đều nhìn chằm chằm vào loại Thiên Đạo công đức siêu phẩm làm mắt đỏ ngầu, Nữ Oa lại không để ý.

Nàng lại lấy một quả nho vàng óng quái lạ, bóc vỏ, đút vào miệng Trần Vũ, nói: "Trần ca ca, tu vi của ta đều là Thánh Nhân Thất Trọng Thiên rồi, người giúp ta có được Thiên Đạo công đức này, cũng đâu có tác dụng gì chứ?" Trần Vũ lắc đầu nói: "Không, nàng quá coi thường Thiên Đạo rồi.

Mặc dù, từ cấp độ, Thánh Nhân đã siêu việt mọi thứ, ngang hàng với trời, có thể tùy ý điều động quy tắc Thiên Đạo." "Nhưng trên thực tế, Thiên Đạo bất kể từ tổng hòa năng lượng, hay cấp độ, đều siêu việt Thánh Nhân.

Cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân, chẳng qua là nửa tù nhân của Thiên Đạo mà thôi." Trần Vũ cười cười, tiếp tục nói: "Mà, công đức đặc đẳng này, đủ để khiến Thiên Đạo bị thương gân động cốt, là thứ khó có được.

Đơn giản mà nói, nếu nàng toàn bộ luyện hóa, thì Thiên Đạo Thánh Nhân cơ bản vô địch trong số các Thánh Nhân, cũng có thể chiến thắng hắn!" Nữ Oa nghe vậy, nhất thời kinh hỉ không thôi, nói: "Cảm ơn Trần ca ca." "Nga, đúng rồi, lần này nàng vất vả rồi, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cũng tặng cho nàng.

Ta biết nàng đạm bạc, coi nhẹ mọi thứ, nhưng có những thứ của nàng, nên thu thì cứ thu, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, e rằng sẽ không có tác dụng lớn." Trần Vũ nói xong, một bức đồ quyển bay ra, trải rộng giữa không trung, tựa như một phương đại thế giới.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" Nữ Oa kinh hỉ nói.

“Có một thứ nữa, cũng tặng cho nàng, rất hợp với nàng.” “Nha, Hồng Tú Cầu!” Trong niềm kinh hỉ của Nữ Oa, Thiên Đạo công đức nồng đậm bắt đầu không ngừng dũng mãnh tràn vào cơ thể nàng.

Ong!

Nữ Oa kiều khu khẽ run lên, khí tức thoát ra, lại vội vàng được thu liễm, nhưng vừa nãy đã trực tiếp đột phá một tầng rồi!

Nhìn mức độ nồng đậm của Thiên Đạo công đức, sau khi toàn bộ luyện hóa, chắc chắn sẽ có tiến bộ lớn! 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, giúp Nữ Oa đạt được Thiên Đạo công đức đặc đẳng, đạt được giá trị Nhân Quả 50000 điểm, độ đồng hóa Đại Đạo tăng 5%】 Giọng hệ thống đột nhiên vang lên, Trần Vũ không kìm được kêu lên: “Ta dựa vào, thật không dễ dàng gì tặng linh bảo đạt đến giới hạn Nhân Quả, bây giờ làm ra Thiên Đạo công đức này, lại giống như công đức chỉ điểm thành Thánh sao?” Trần Vũ liếc nhìn độ dung hợp Đại Đạo, đã đạt 89.3%, gần đến 90% rồi!

Lần này, Trần Vũ hiếm thấy nghiêm túc kiểm tra trang hệ thống. 【Hệ thống: Đại Đạo Đồng Hóa Hệ Thống.

Các chức năng cụ thể: 1, Khi Đại Đạo đồng hóa đạt 10%, túc chủ vô địch trong Hồng Hoang. 2, Khi Đại Đạo đồng hóa đạt 20%, túc chủ sẽ có thể trong Hồng Hoang điểm hóa vạn vật, tùy ý nâng cao tư chất vạn vật. 3, Khi Đại Đạo đồng hóa đạt 30%, túc chủ sẽ trong Hồng Hoang nắm giữ sinh tử, tùy ý phục sinh bất kỳ tồn tại nào. 4, Khi Đại Đạo đồng hóa đạt 40%, túc chủ sẽ có thể trong Hồng Hoang từ không tạo ra bất kỳ vật chết nào.……】 Khi Nữ Oa chưa thành Thánh, Trần Vũ đã có 40% độ dung hợp, sau đó sau khi chỉ điểm mấy Thánh chứng đạo thành công, độ dung hợp nhanh chóng tăng lên hơn ba mươi điểm, Trần Vũ đều không nhìn phía sau.

Dù sao, vô địch và siêu cấp vô địch, thực ra cũng giống nhau.

Lúc này, Trần Vũ nhìn về phía mấy mục sau của hệ thống: 【5, Khi Đại Đạo đồng hóa đạt 50%, túc chủ sẽ có thể trong Hồng Hoang từ không tạo ra bất kỳ sinh mệnh nào. 6, Khi Đại Đạo đồng hóa đạt 60%, túc chủ sẽ có thể trong Hồng Hoang thao túng bất kỳ tồn tại nào luân hồi. 7, Khi Đại Đạo đồng hóa đạt 70%, túc chủ sẽ có thể tùy ý thao túng thời không Hồng Hoang. 8, Khi Đại Đạo đồng hóa đạt 80%, túc chủ sẽ có thể trong Hồng Hoang thao túng vận mệnh bất kỳ tồn tại nào.】 Những năng lực cường đại phía sau, Trần Vũ căn bản không hề dùng.

Thậm chí, sau khi độ dung hợp đạt 10%, Trần Vũ cũng ít sử dụng năng lực, chỉ phục sinh La Hầu, Côn Bằng, Cộng Công ba người, còn về việc vô căn cứ tạo vật, đó là ghế dựa, cùng với dụng cụ ăn uống. …… Cuối cùng, Trần Vũ nhìn điều sắp đạt được.

Chương 125

【9, Khi Đại Đạo đồng hóa đạt 90%, túc chủ sẽ có thể trong Hồng Hoang thao túng nhân quả của bất kỳ tồn tại nào.】 "Nhân quả của bất kỳ tồn tại nào?

Bao gồm cả Thiên Đạo sao?" Trần Vũ lắc đầu, không nói nhiều, nhìn về phía Nữ Oa nói: "Nàng về trước đi, bế quan một thời gian, nghỉ ngơi thật tốt, trong tương lai không xa, sẽ có đại sự cần nàng." "Được!" Nữ Oa gật đầu, phiêu nhiên rời đi.

"Chủ nhân, bây giờ Vu tộc gần như diệt tuyệt, Yêu tộc cũng quy ẩn không ra, Vu Yêu Chi Chiến đã kết thúc rồi sao?" Sau khi xem xong một loạt sự việc, La Hầu cuối cùng cũng không kìm được mở lời hỏi.

Trần Vũ cười nói: "Ngươi sao?

Vô vị rồi sao?

Chỉ sợ thiên hạ không loạn a?" Hi Hòa ít nói, lúc này cũng mở lời nói: "Mặc dù ta cũng không thích Vu tộc, nhưng Vu tộc lần này thảm quá, chỉ có thể là quỷ kế của Chuẩn Đề thiện thi Bồ Đề!" "Để Yêu tộc chém giết Nhân tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm, để Đế Tuấn mười đứa con cùng lúc xuất sơn, sát hại Nhân tộc!

Thân là Thánh Nhân, lại cứ làm những chuyện hạ tam lạm như vậy, nói chung ta không thích!" Trần Vũ gật đầu cười nói: "Nàng thẳng thắn ta thích.

Nhưng, những lời của nàng chỉ là bề mặt, điều cốt yếu nhất, tên Chuẩn Đề kia, đối với ta vẫn luôn bất mãn, ta không chấp nhặt những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng không có nghĩa là ta vui vẻ chấp nhận." Long Vương lén lút chạy tới, cười xấu xa: "Vậy nên, Chủ nhân người sớm đã có chuẩn bị rồi phải không?

Mau cho ta xem đi!" "Đi mà xem." Trần Vũ lắc đầu cười nói.

Lời vừa dứt, chỉ thấy giữa dãy núi Hoành Đoạn, một đạo bảo quang xông thẳng lên trời, tiết tiết dâng cao, thẳng lên tận trời xanh, như cây trụ chống trời thứ năm vậy, quang mang xanh lục chiếu sáng cả Hồng Hoang!

Khoảnh khắc ấy, tất cả sinh linh Hồng Hoang, đều tai thính mắt sáng, đầu óc thanh tỉnh, tâm ma phù táo, nhất thời biến mất.

Phanh phanh phanh!

Khoảnh khắc ấy, lại không biết có bao nhiêu tu hành giả đột phá, không khí hân hoan, nhất thời làm loãng đi nỗi bi thương của kiếp nạn Hồng Hoang trước đó.

"Loại bảo bối đẳng cấp gì……" Long Vương kinh ngạc nói, chưa nói hết, vội vàng dừng lại, lộ ra một nụ cười xấu xa.

Theo Trần Vũ nhiều năm, những cường giả này đều biết, tất cả bảo bối đỉnh cấp của Hồng Hoang, đều do Chủ nhân nắm giữ, lúc này đột nhiên xuất hiện một viên, tất nhiên là Chủ nhân đã chôn giấu từ trước, lúc này đột nhiên lộ ra, tất nhiên có mục đích!

Vút vút vút!

Ngoài Thiên Ngoại Thiên, Tây Phương Nhị Thánh, cùng Tam Thanh đều bị kinh động, toàn lực hướng về Hồng Hoang mà đi.

Nữ Oa, vừa vặn phiêu nhiên rời đi, thấy mấy Thánh, không khỏi trong lòng cười trộm, nàng cũng đoán ra rồi.

Nhanh chóng, Ngũ Thánh tiến vào Hồng Hoang, Tây Phương Nhị Thánh và Nguyên Thủy, trực tiếp xông thẳng đến dãy núi Hoành Đoạn, Lão Tử và Thông Thiên, từ xa chắp tay hành lễ với Trần Vũ, sau đó cũng vội vàng đi.

Ngay sau đó, thân ảnh Phục Hy cũng từ Côn Luân bay vụt tới, khi đi qua Bất Chu Sơn, cung kính hành lễ với Trần Vũ: "Bái kiến Thánh Sư đại nhân, cầu Thánh Sư cho biết, bảo bối này với Nhân tộc ta có quan hệ lớn không?" "Không lớn, và ngươi cũng không đoạt được." Trần Vũ lắc đầu nói: "Ngươi cứ ở đây xem kịch đi, bảo bối thuộc về ngươi, đang nhanh chóng chạy đến đây, đừng nôn nóng." "Vâng!" Phục Hy kìm nén sự kích động trong lòng, cũng đứng trên đỉnh Bất Chu Sơn, nhìn về phía dãy núi Hoành Đoạn xa xăm.

Chỉ thấy trong dãy núi Hoành Đoạn vô tận, bảo quang dần dần thu liễm, lộ ra hình dáng một kiện bảo bối, đó là một cây trúc xanh biếc.

"Trần ca ca, hình như là Tiên Thiên Linh Căn ngoài top 10 phải không?

So với Thái Âm Tinh Nguyệt Quế Thụ của ta thì sao?" Thường Hi kinh ngạc và tò mò hỏi.

"Mạnh!" Trần Vũ nói.

Mọi người càng cảm thấy hứng thú, có thể từ miệng Trần Vũ nói ra hai chữ "mạnh", thật quá khó có được.

"Cái gọi là Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, phần lớn đều là trái cây, chú trọng công hiệu, trừ Hỗn Độn Hồ Lô ra, thực ra đều không giỏi chiến đấu." Trần Vũ giải thích.

"Mà, ngay cả Hỗn Độn Hồ Lô, do nguyên nhân bị phân tán, thực ra trong một số phương diện tấn công, không bằng cây trúc này." Trần Vũ nhìn Thường Hi, cười nói: "Cho nên, tổng thể Nguyệt Quế Thụ, không bằng cây bảo trúc này, nhưng cây trúc này đối với ta cũng không có tác dụng, ta thích Nguyệt Quế Thụ, bởi vì làm Quế Hoa Cao rất ngon!" Thường Hi bĩu môi, có chút không vui nói: "Bởi vì người cảm thấy ngon, mới thích sao?" "Ha ha ha, chúng ta xem kịch đi, lần trước ngũ Thánh đánh nhau, ngươi không xem, lần này đừng bỏ lỡ cơ

hội.” Trần Vũ chuyển đề tài nói.

Phục Hy lấy ra Tiên Thiên Bát Quái Đồ, gật đầu nói: “Vâng!

Thánh Sư!

Lần này, vừa hay ta có thể suy diễn, xem mấy vị Thánh Nhân sư huynh, có công pháp nào thích hợp với Nhân tộc ta không.” Thường Hi cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ, nhìn về phía xa xa.

Giữa dãy núi Hoành Đoạn, Chuẩn Đề phương Tây là người đầu tiên gầm lên: “Vật này với Bản Thánh có duyên!

Chư vị, đừng vì tiểu tiết mà mất đại cục, làm tổn thương hòa khí!” “Phụt!

Cái gì mà tiểu tiết mất đại cục, mười cái hòa khí của ngươi, cũng không bằng một mảnh lá trúc!” Thông Thiên không chút lưu tình trào phúng.

Xoảng!

Tru Tiên Kiếm xuất vỏ, kiếm ý Thông Thiên Thánh Nhân tung hoành: “Đừng vì tiểu tiết mất đại cục, làm tổn thương thân thể.” Tiếp Dẫn phóng ra Công Đức Kim Liên, phát hiện Công Đức Kim Liên thật sự có khí tức gắn bó với cây bảo trúc này, nếu sư đệ luyện hóa cây bảo trúc này, vị tất nhiên có thể cùng mình hình thành hợp kích, chiến lực sẽ tiêu thăng!

Chương 126

"Ba vị, xin đừng làm khó ta nữa, các vị đều có đủ loại linh bảo đỉnh cấp, sư đệ ta lại không có lấy một kiện, nếu các vị nhân nhượng, coi như ta thiếu các vị một ân tình." Tiếp Dẫn chắp tay nói.

"Ân tình của hai người các ngươi, không đáng giá bằng hai lá trúc a." Lời của Thông Thiên, mức độ sát thương thấu tim, còn lợi hại hơn Tru Tiên Kiếm!

Tiếp Dẫn vốn trầm ổn, Chuẩn Đề cũng mặt dày.

Nhưng lúc này, cả hai đều nộ hỏa thiêu đốt, thánh ý bành trướng mãnh liệt.

"Vậy được, vậy ta lại xin lĩnh giáo cao chiêu của ba vị!" Tiếp Dẫn lớn tiếng nói.

Chuẩn Đề thu Tu Di Sơn rách nát của mình, lớn tiếng nói: "Ba đánh hai, ta có thể chấp nhận, nhưng có thể nào bằng bản lĩnh thật sự mà đánh một trận không, toàn dựa vào linh bảo thì có ý nghĩa gì?

Lần này, ta không dùng linh bảo!" "Xì!

Thật đúng là không biết xấu hổ, linh bảo cũng là một phần thực lực của ta, dựa vào đâu mà không dùng?" Thông Thiên khinh bỉ nói: "Không dùng linh bảo?

Những thứ rách nát đó, có tư cách gọi là linh bảo sao?" Thông Thiên tiếp tục xát muối vào vết thương của Chuẩn Đề, nhưng ngay sau đó, thu Tru Tiên Kiếm lại, khinh bỉ nói: "Không, đã có người không biết xấu hổ mở lời, vậy Bản Thánh cũng đại phát từ bi mà thành toàn." "Nhìn kỹ đây, ba huynh đệ ta, dùng thuật pháp thần thông, nhục thân nguyên thần, Bản Thánh vẫn có thể bạo đánh các ngươi!

Đại ca, nhị ca, lại cùng chơi một chút?" Nguyên Thủy cũng thu Bàn Cổ Phiên, lạnh hừ nói: "Sư đệ đều dám, sư huynh có gì mà không dám?" Lão Tử im lặng thu Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, nhìn về phía Tiếp Dẫn, không nói một lời.

Tiếp Dẫn nhìn chằm chằm vào đầu trọc của mình mà thấy tê dại, cũng đành phải thu Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, trong lòng lại thở phào một hơi, lần trước hắn đã bị hai kiện chí bảo của Lão Tử đánh cho sợ rồi.

Lý, trong lòng Tiếp Dẫn khó chịu, cũng kiêng kỵ, ai biết lão gia hỏa này có ẩn giấu pháp bảo đỉnh cấp nào không.

"Tây Phương Nhị Thánh tuy chỉ có hai người, nhưng một người Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, một người Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên, cường đại a." "A, ngược lại Tam Thanh, Lão Tử mạnh nhất, cũng chỉ Tam Trọng Thiên, Nguyên Thủy và Thông Thiên mới Nhị Trọng Thiên.

Tự phụ tay không, không dùng linh bảo, có thể thắng lợi sao?" Hi Hòa và Thường Hi tò mò hỏi.

"Tu vi không phải là biểu hiện duy nhất của chiến lực." Trần Vũ thản nhiên cười nói: "Thiên kiêu, ai mà chẳng lấy yếu thắng mạnh?

Vượt cấp chiến đấu?" Trong lời nói, Lão Tử phiêu nhiên rời đi, lại đi đối phó Chuẩn Đề.

Nguyên Thủy, Thông Thiên hai sư huynh đệ, lại nghênh chiến Tiếp Dẫn.

Chiến thuật đối thủ lần này, hoàn toàn không giống lần trước.

Vẫn là Thông Thiên ra tay trước, ngón giữa và ngón trỏ cùng chụm thành kiếm, cách xa hơn ức dặm, một đạo kiếm khí ngang không, trong nháy mắt đến giữa mi tâm Tiếp Dẫn.

Kiếm khí Thông Thiên triệt để, không yếu hơn Tru Tiên Kiếm là bao.

Nguyên Thủy cũng đại thủ vung lên, bàn tay Thánh Nhân che trời lấp nhật, hỗn độn chi khí lan tỏa, cũng mô phỏng uy thế vô thượng của Bàn Cổ Phiên, cuồn cuộn về phía Tiếp Dẫn.

Thủ đoạn của Thánh Nhân, quỷ thần khó lường, có thể mô phỏng phần lớn uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không có gì lạ.

"A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn ngâm xướng nhục thân quảng đại, không gian Hồng Hoang không chịu nổi, bị dễ dàng chấn nát, hắn đoan tọa hư không, hai tay kết Phật lễ, Phật âm trận trận.

Phía sau hắn trong hư không, kim quang phổ chiếu, dường như trở thành một pho tượng Phật kim sắc khổng lồ, hình thành một phương Phật quốc rộng lớn, bên trong vạn Phật triều tông, vô số Bồ Tát, La Hán, Kim Cương kính cẩn triều bái.

Vô tận hương hỏa, khí vận, pháp lực ngưng tụ phía sau hắn, hình thành một pho tượng Phật Đà kim sắc càng thêm hùng vĩ, vỗ một chưởng về phía Nguyên Thủy!

Một chưởng, dễ dàng chấn nát hư không, sau khi tiến vào không gian Hồng Hoang, bàn tay càng lúc càng khổng lồ, nhanh chóng bao phủ dãy núi Hoành Đoạn phạm vi ức vạn dặm, nghênh đón bàn tay mô phỏng Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy.

Oanh!

Hai chưởng tiếp xúc, Nguyên Thủy khẽ hừ một tiếng, lùi lại từng bước, không khống chế được sức mạnh, bàn tay mô phỏng Bàn Cổ Phiên vỡ nát, năng lượng tràn ra, oanh vào dãy núi Hoành Đoạn, quần sơn chấn động, vỡ nát!

Tiếp Dẫn, chỉ thân thể lay động, bàn tay lớn hơi hư ảo một chút,

nhưng không có gì đáng ngại lớn, ưu thế tu vi cao hơn ba tầng, đã thể hiện ra.

Nhưng Tiếp Dẫn lại không truy kích, ngược lại cự chưởng dựng thẳng, chắn trước bản thể, "Phốc xuy!" Kiếm ý của Thông Thiên không lớn, cũng không có uy năng tràn ra, nhưng lại sắc bén đến cực điểm, trực tiếp xuyên thủng cự chưởng!

Tiếp Dẫn lại không để ý, bản thể hai tay thi triển một ký Hàng Ma Ấn, trực tiếp đánh tan kiếm ý.

Ngay sau đó, lại dùng Bảo Bình Ấn, một cái bảo bình khổng lồ rơi xuống, thu Nguyên Thủy vào trong đó, bản thể bay lên, oanh kích Bảo Bình Ấn!

Oanh!

Bảo Bình Ấn nổ tung, Nguyên Thủy xuất hiện, thần sắc càng thêm chật vật, đầu tóc bù xù, khóe miệng rỉ máu.

"Xiển Vu Đại Đạo, giáo tiên thập nhị!" Nguyên Thủy gầm lớn một tiếng, hai tay vung động, khí tức huyền diệu tỏa ra, Kim Đan Đại Đạo chân chính.

Chương 127

Xiển, tức là minh bạch.

Lúc này, từng con đường tu hành đại đạo hiển lộ trên bầu trời, đương nhiên, người tư chất ngu độn thì không thể nhìn thấy.

"A!

Thì ra là vậy!

Thì ra là vậy!" Trên Côn Luân Sơn, Quảng Thành Tử lẩm bẩm tự nói, thân thể "phanh" một tiếng chấn động, đốn ngộ, tu vi từ Chuẩn Thánh Thất Trọng Thiên, đột phá Bát Trọng Thiên!

Còn các đệ tử khác, như Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền mấy người, cũng đều có sở đắc.

"Tiệt Đạo Vu Thiên, truyền giáo vạn tiên!" Thông Thiên cũng trường khiếu một tiếng, tinh khí thần ầm ầm chấn động, pháp chứng đạo Thánh Nhân dũng hiện, trên bầu trời ngưng tụ vô số quang tuyến, cuối cùng hóa thành một thanh quang kiếm, chém đứt thời không, tiệt thủ nhân quả Thiên Đạo.

"Khổ hải vô biên, hồi đầu thị ngạn." Tiếp Dẫn ngâm xướng, kim thân chấn động.

Kim quang phía sau càng thêm nồng đậm, hình thành biển kim sắc mênh mông, nhưng lại như ma diễm khủng bố nhất, hư không đều đang tí tách cháy, bao phủ Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Ba vị Thánh Nhân, ngươi tới ta lui, đánh đến bất phân thắng bại.

Trên chiến trường của Lão Tử và Chuẩn Đề, cũng thế quân lực địch, mặc dù đơn đả độc đấu, Chuẩn Đề tu vi cao hơn Lão Tử một tầng, hùng vĩ hùng hồn.

Nhưng căn cơ của Chuẩn Đề, không bằng Lão Tử.

Thậm chí đánh đến cuối cùng, Chuẩn Đề hơi chiếm hạ phong, bên Nguyên Thủy và Thông Thiên, cũng phối hợp ngày càng ăn ý, cũng đã áp chế được Tiếp Dẫn.

Chuẩn Đề trong lòng nôn nóng, oán trách nói: "Ba đánh hai, cũng chỉ hơi chiếm thượng phong, Tam Thanh, cũng không đến nỗi như vậy chứ.

Nếu hai đối hai, sớm đã thua rồi!" Trên Bất Chu Sơn, Phục Hy vốn đã thấy ngứa ngáy tay chân, thấy Chuẩn Đề như vậy, nhất thời cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta bốn đánh hai đi, để sư đệ ta cũng lĩnh giáo cao chiêu của hai vị!" Vút!

Nói xong, Phục Hy trong nháy mắt nhảy qua khoảng cách giữa hai ngọn núi, trên dãy núi Hoành Đoạn, Tiên Thiên Bát Quái phía sau đột nhiên bùng phát, hình thành một trận đồ bát quái khổng lồ.

Ngay sau đó, Bát Quái diễn hóa Lục Thập Tứ Quái, rồi lại khuếch trương thêm một tầng, diễn hóa Ngũ Bách Nhất Thập Nhị Quái, rồi lại khuếch trương thêm một tầng, số quái đạt hơn bốn ngàn..... Từng tầng quái tượng không ngừng suy diễn ra ngoài, cuối cùng đạt đến chín chín tám mốt tầng, quái tượng đạt mấy chục triệu, có thể trong nháy mắt suy diễn mấy chục triệu kết quả vị lai khác nhau!

Trận đồ bát quái khổng lồ, từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao phủ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng lúc!

"Tiểu tử, tìm chết!" Tây Phương Nhị Thánh nhất thời bạo nộ.

"Tìm chết!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn Phục Hy, đều sát ý lẫm liệt!

Phục Hy, chẳng qua là Nhân tộc mới sinh không lâu, lại gặp vận may chó má, thành Thánh rồi.

Chỉ là tu vi Thánh Nhân Nhất Trọng Thiên!

Lại không màng quy tắc ngầm của Thánh Nhân, trong thế giới Hồng Hoang hô phong hoán vũ, chấn hưng Nhân tộc, chấn nhiếp Vu Yêu hai tộc, đồng thời cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến Tây Phương Giáo.

Đặc biệt gần đây, khi thiên hỏa diệt thế, Phục Hy dùng lực lượng Thánh Nhân bảo hộ Nhân tộc, tiện thể thu phục được rất nhiều chủng tộc khác.

Như nay Nhân tộc, đã thực sự là đại tộc, ít nhất có mấy chục tộc quần trung đẳng trở lên quy phụ.

Nếu không phải có Tam Thanh chắn ở phía trước, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tin rằng, một chiêu có thể giết hắn!

Hậu bối Nhân tộc, lại dám một mình địch hai, đồng thời áp chế hai người, khiêu khích!

"Cút ngay cho Bản Thánh!" Chuẩn Đề là người đầu tiên gầm lên giận dữ, trước tiên tránh khỏi công kích của Lão Tử, Tu Di Sơn rách nát trong tay hiển hóa, đập về phía trận đồ Tiên Thiên Bát Quái khổng lồ trên đỉnh đầu!

Tu Di Sơn ngày càng lớn, nhanh chóng vượt qua dãy núi Hoành Đoạn phía dưới, vượt qua Bất Chu Sơn, đập vào trận đồ Bát Quái!

Nhưng, khi sắp đập vào trận đồ Bát Quái, đồ lại quang mang lóe lên, hóa thành một khối quy xác khổng lồ!

Trên quy xác, nặng trịch như núi, rộng lớn như trời, lại có vô số phù văn bẩm sinh, đạo văn khắc ghi trên đó, càng tăng thêm vài phần khí tức nặng nề, kết hợp với trận đồ Bát Quái phía trên, kiên cố bất khả tồi!

Đang!

Tu Di Sơn vốn đã rách nát, "rắc" một tiếng vỡ tan, hóa thành vô số đá vụn rơi xuống, trên đó có phù văn trấn áp, dẫn dắt rơi về phía Chuẩn Đề, khiến Chuẩn Đề rơi vào giữa dòng bùn đá, chật vật.

"Cái gì!

Huyền Quy xác!

Chương 128

Giết Huyền Quy sao?" Sắc mặt Chuẩn Đề lạnh đi, trong lòng lại vừa ghen tỵ vừa tức giận.

Từ trước đến nay chưa có pháp bảo thuận tay, sớm biết đã ra tay, chém giết Huyền Quy, luyện chế pháp bảo rồi!

Huyền Quy, giống như Côn Bằng, đều là thần thai Tiên Thiên cực kỳ cổ lão, truyền thuyết được sinh ra từ đầu khai thiên, cùng thời kỳ với Long Vương, Phượng, Kỳ Lân, chỉ là tu hành chậm chạp, khi Long Hán Đại Kiếp, cũng không hiện thế.

Lại luôn trưởng thành như ngày nay, trở thành Chuẩn Thánh đỉnh phong cấp đỉnh tiêm nhất.

Lực công kích của nó tuy không mạnh, nhưng phòng ngự thiên hạ vô song!

"Không phải ai cũng vô sỉ như ngươi, quy xác này, là Huyền Quy hiến cho ta, ta không thu, nó quỳ xuống cầu xin ta thu nhận." Phục Hy thản nhiên nói, lời lẽ châm chọc, không thua kém gì Thông Thiên trước đó.

"Ngươi!" Chuẩn Đề tưởng bị cố ý bịa đặt trào phúng, nhưng ngay sau đó, phát hiện, trên đỉnh Bất Chu Sơn xa xa, một thân thể trắng nõn khổng lồ, đang bò trên đỉnh núi, với vẻ mặt lấy lòng nhìn Long Vương, Tổ Kỳ Lân cùng các cường giả khác.

Chính là Huyền Quy!

Thân là Thánh Nhân, Chuẩn Đề chỉ liếc mắt nhìn Huyền Quy, trong nháy mắt đã hiểu rõ tiền căn hậu quả.

Trước đây Nữ Oa đến cực Bắc chi địa chống đỡ trụ chống trời, đã

đụng phải Huyền Quy đang chạy trốn, Huyền Quy bị thu phục, nguyện ý quy thuận.

Nhưng Nữ Oa không thu, Huyền Quy là lão bất tử đã qua mấy kiếp, có cảm giác khủng hoảng cực mạnh, phát hiện Bất Chu Sơn là cơ hội còn sót lại, liền toàn lực chạy đến Bất Chu Sơn.

Vừa hay gặp Phục Hy đang xem kịch trên núi, nhất thời hiểu ra, nó, chính là Thánh Nhân của Nhân tộc.

Thế là, Huyền Quy cởi bỏ quy xác đã tu hành gần hai kiếp Hồng Hoang, quỳ cầu Phục Hy thu nhận.

Huyền Quy xác khế hợp với Tiên Thiên Bát Quái Đồ, Phục Hy cũng không từ chối, luyện quy xác vào Bát Quái Đồ, công thủ nhất thể, kết nhân quả với Huyền Quy, tự nhiên phải bảo hộ nó.

Phanh!

Chuẩn Đề đột nhiên mắt lóe kim tinh, gáy bị trọng kích, kinh nộ quay đầu lại.

"Lấy một địch hai mà còn đông nhìn tây ngó, suy nghĩ lung tung, cũng quá coi thường Bản Thánh rồi." Lão Tử đứng phía sau Chuẩn Đề, hoạt động cổ tay, lại gật đầu tán thán nói: "Kim Thân Trượng Lục của sư đệ, khả năng chịu đòn thật sự không tệ." "Ngươi!" Chuẩn Đề phẫn nộ không thôi, hắn nghĩ, thân là thủ lĩnh Tam Thanh, bình thường đạo mạo nghiêm túc, khi đại chiến lại luôn thích đánh lén, có biết xấu hổ không?

Bất kể sự phẫn nộ của Chuẩn Đề, Lão Tử chắp tay với Phục Hy, cười nói: "Đa tạ đạo hữu nhắc nhở, khả năng dự đoán của ngươi, thật sự không tệ." Thân là giáo chủ Nhân Giáo, ông có thể, mượn khí vận Nhân tộc nhiều nhất.

Đối mặt với vị Thánh Nhân Nhân tộc chưa thực sự thành hình

trước mắt, Lão Tử cũng tương đối khách khí, ông cũng đã phát hiện, Tiên Thiên Bát Quái Đồ, quả thực lợi hại, bây giờ chắc chắn cũng đã đạt đến cấp độ Tiên Thiên Chí Bảo!

"Vì sao lại phải dùng pháp bảo!

Chính ngươi tiên phá quy tắc, bức ta đó!" Chuẩn Đề gầm lớn, phẫn nộ, nhưng thần sắc đắc ý vì sắp được toại nguyện, lại lóe lên.

Mượn sức mạnh của đòn công kích vừa nãy của Lão Tử, như thể thực sự có chút chóng mặt, rơi về phía dãy núi Hoành Đoạn.

Đúng lúc này, trong tiếng nói, trong nháy mắt lao về phía cây bảo trúc xanh biếc kia.

"Lục Căn Thanh Tịnh Trúc!

Đúng, gọi là cái tên này, ta có duyên phận chân chính, thuộc về ta!" Chuẩn Đề nói xong, một tay túm lấy cây trúc xanh, rút nó ra khỏi dãy núi Hoành Đoạn, lại lần nữa đập về phía Tiên Thiên Bát Quái Đồ của Phục Hy!

Sắc mặt Phục Hy thản nhiên, căn bản không để ý.

Ngay sau đó, cây trúc xanh đột nhiên chuyển hướng, hung hăng gõ vào đỉnh đầu Lão Tử!

Ba!

Đỉnh đầu Lão Tử bốc ra hỗn nguyên cân tóc búi tóc nổ tung, hỗn nguyên cân cũng vỡ nát, trong nháy mắt đầu tóc bù xù, không chỉ nhục thân bị thương, mà nguyên thần mới là chủ yếu bị công kích, nhất thời có chút choáng váng.

Chuẩn Đề đại hỉ, cầm Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, tiếp tục gõ vào đỉnh đầu Lão Tử.

"Huynh trưởng!" "Sư huynh!" Nguyên Thủy và Thông Thiên kinh

nộ không thôi, lớn tiếng gào thét, đồng thời Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Kiếm trong tay cũng xuất hiện, cuộn về phía Tiếp Dẫn!

"Không giảng quy tắc!" Tiếp Dẫn đại kinh, vội vàng tế ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, đoan tọa trong đó, vẫn bị chấn đến đầu váng mắt hoa, phiêu phiêu lảo đảo khắp nơi.

"Phóng thí!

Chính ngươi tiên không giảng quy tắc!

Lục Tiên Kiếm, xuất!" Ba vị Thánh Nhân, cuối cùng cũng triệu hồi linh bảo, đánh ra chân hỏa, đánh cho dãy núi Hoành Đoạn vỡ nát.

Chương 129

Từng vết nứt, lan rộng khắp bốn phương.

Lần này, mức độ phá hoại đối với Hồng Hoang, xa vượt xa trận chiến ngũ Thánh lần trước!

Ở một bên khác, Phục Hy thấy Lão Tử sắp bị bạo đánh, thu Tiên Thiên Bát Quái Đồ, hóa thành một khối quy xác khổng lồ, cầm trong tay, cũng hung hăng vỗ về phía đỉnh đầu Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề đại nộ, bị quy xác vỗ trúng, chắc chắn không dễ chịu, điều cốt yếu nhất là mất mặt, quy xác đội trên đầu, vậy đầu ta gọi là gì?

Vội vàng thu Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, chắn trên đỉnh đầu.

Lão Tử thở hắt ra, đại nộ không thôi, cũng không mở lời, chỉ thấy trên người bảo quang lóe lên, tay trái Thái Cực Đồ xuất hiện, giữa âm dương nhị khí, một đạo kim kiều đánh về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề vội vàng lùi lại, dùng Lục Căn Thanh Tịnh Trúc chống đỡ kim kiều.

Nhưng, trong tay phải Lão Tử, không biết từ lúc nào xuất hiện một cây Biển Quải, chính là pháp bảo cộng sinh của ông, cũng là Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm, lại lần nữa gõ vào đỉnh đầu Chuẩn Đề.

Lần này, còn ác hơn lần trước rất nhiều!

Đông!

Đầu trọc của Chuẩn Đề, phát ra một tiếng trầm đục khổng lồ, dường như tiếng gõ vào một cái mộc ngư khổng lồ, một cái bướu lớn hiện ra, ngay cả dùng thánh khí trấn áp, cũng khó mà tiêu tán.

“Lão đầu này thích gõ đầu người khác quá vậy?” Huyền Quy rụt cổ lại, chỉ nhìn các Thánh Nhân gõ đầu nhau, cũng cảm thấy đỉnh đầu có chút đau.

“Đừng rụt nữa, không có quy xác, rụt đầu có ích gì?

Không làm rùa rụt đầu được nữa rồi.” Long Vương ha ha cười nói.

Trận đại chiến Lục Thánh không chỉ giới hạn trên Hoành Đoạn Sơn Mạch.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc bị Chuẩn Đề bất ngờ đoạt đi, chư vị cường giả cũng không còn cố ý ở lại nơi này.

Một Tiên Thiên Linh Bảo đặc thù, quả thực là một linh bảo chiến đấu bẩm sinh, vô cùng cứng rắn, khi đập vào trán Lão Tử, liền nổi lên một bọc lớn.

Bởi vậy, Lão Tử phẫn nộ, lúc này nhìn, tựa như đồ đệ đầu tiên của nhị sư đệ, Nam Cực Tiên Ông lão thọ tinh.

Để chống lại, Lão Tử dùng Thái Cực Đồ chế ngự Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, và Biển Quải là bản sinh linh bảo, tìm đúng thời cơ hung hăng nện vào đầu Chuẩn Đề.

Rất nhanh, trên cái đầu trọc lốc của Chuẩn Đề đã chi chít những bọc u, từng cái xếp chặt chẽ, trông như những cục thịt thừa.

Có Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, Chuẩn Đề Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên tu vi có thể bùng nổ hoàn toàn, Phục Hy có chút không xen tay vào được, nhìn Lão Tử và Chuẩn Đề đánh nhau, đập vào đầu đối phương, cũng không khỏi tắc lưỡi, thỉnh thoảng lại sờ sờ đầu mình.

Tiếp Dẫn cũng thi triển bản sinh linh bảo đến cực hạn, Công Đức Kim Liên và Vạn Phật Triều Tông Pháp Tướng kết hợp, vô số kim sắc liên hoa bay lượn, tản mát ra Vô Thượng Thánh Lực, dĩ nhu khắc

cương.

Trong chốc lát, Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên hợp bích, như trâu đất xuống biển, bị kim sắc liên hoa dần dần hấp thu sức mạnh, không thể xuyên thấu.

Bàn Cổ Phiên của Thông Thiên cũng cuốn vào kim sắc triều tịch, bất phân thắng bại.

"Tây Phương Nhị Thánh mạnh mẽ đến thế ư?" Long Vương cùng các cường giả khác kinh ngạc, lần chiến đấu trước, Tây Phương Nhị Thánh còn bị Tam Thanh đánh cho tơi bời mà.

Lần này, lại ngang tài ngang sức, ngay cả khi Phục Hy gia nhập cũng không có hiệu quả quá lớn.

Trần Vũ giải thích: "Thánh Nhân tiến vào Ngũ Trọng Thiên sau đó lại có một bước tiến bộ lớn, thực lực bạo tăng.

Bởi vậy, Tiếp Dẫn mạnh hơn trước rất nhiều.

Chuẩn Đề, không chỉ tu vi đột phá Tứ Trọng Thiên, cây trúc kia cũng rất lợi hại.

Ngắn ngủi thời gian có thể ngang tài ngang sức, cũng không kỳ quái." Trong thời gian ngắn!

Chư vị cường giả đều hiểu ra.

Quả nhiên, không lâu sau, Tiên Thiên Bát Quái của Phục Hy lần nữa bao phủ Tây Phương Nhị Thánh.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thông Thiên và Nguyên Thủy đã nắm rõ quỹ tích tấn công của Công Đức Kim Liên, Thông Thiên xuất ra bốn thanh Tiên Kiếm, định trụ bốn nút không gian, vừa vặn là nơi Thiên Đạo Chi Lực của Công Đức Kim Liên yếu ớt nhất!

Trong chớp mắt, khí tức của Công Đức Kim Liên giảm mạnh.

Nguyên Thủy và Thông Thiên phối hợp ăn ý, Bàn Cổ Phiên toàn lực quét ra, cuồn cuộn Hỗn Độn Chi Khí, trong nháy mắt cuốn sạch nuốt chửng biển khổ vàng kim, Công Đức Kim Liên bị đánh bay.

Chương 130

"Không!" Tiếp Dẫn kinh hô một tiếng, sau đó, phảng phất lại trở về những ngày trước, lúc bị Tam Thanh đánh cho tơi bời.

Chuẩn Đề, cũng không khá hơn.

Thực lực của Phục Hy tuy không mạnh, nhưng khả năng lĩnh ngộ lại mạnh, tiến bộ nhanh chóng, việc vận dụng Tiên Thiên Bát Quái cũng nhanh chóng thành thạo.

Rất nhanh, quỹ tích tấn công của Chuẩn Đề cũng bị Phục Hy suy diễn ra, truyền cho Lão Tử.

Lão Tử đại hỉ, Thái Cực Đồ đột nhiên bay ra với quỹ tích quỷ dị, xé rách hư không, xuyên qua nghịch lưu thời không, rồi bùng nổ năng lượng, định trụ Lục Căn Thanh Tịnh Trúc!

Phanh!

Không đợi Chuẩn Đề từ trong kinh ngạc hoàn hồn, lão, lại lần nữa đập vào sau gáy Chuẩn Đề.

"Hả?" Nhưng, sắc mặt Lão Tử lại biến đổi, vội vàng lùi lại, trước người Hỗn Độn Chi Khí tràn ngập, từng lớp không gian ngăn cách xuất hiện.

Oanh oanh oanh oanh!

Chỉ thấy khí tức của Chuẩn Đề trực tiếp bạo tăng ba lần, trên đỉnh đầu hiển hóa ra bốn tầng Chư Thiên Đại Thế Giới!

Mỗi tầng, đều không nhỏ hơn Hồng Hoang bao nhiêu, tuy hoang vu, không có linh khí và sinh mệnh, nhưng về kích thước và trọng lượng, cũng không kém Hồng Hoang bao nhiêu.

Rắc!

Bầu trời Hồng Hoang chấn động, đại lục nứt toác!

"Ở Hồng Hoang toàn lực phóng thích Thánh Nhân Lĩnh Vực!" Lão Tử kinh nộ, "Muốn hủy diệt Hồng Hoang sao?" "Ngươi đã bức ta toàn lực dĩ phó!" Chuẩn Đề đầu đầy mặt đầy bọc u và máu tươi, bảo tướng trang nghiêm ngày xưa, biến thành ác tăng khát máu.

Một niệm thành Phật, một niệm thành ma, khoảng cách giữa Phật và ma, thực ra không hề xa xôi đến thế.

Vĩ lực của Thánh Nhân, mạnh mẽ đến nhường nào, bởi vậy ngay cả lần trước, Tây Phương Nhị Thánh bị đánh cho tơi bời, cũng chỉ dùng thủ đoạn tầm thường, chân chính vĩ lực của Đại Chư Thiên, chưa từng được phóng thích ra.

Lần này, Chuẩn Đề đã liều mạng!

"Ha ha, tốt!

Sư đệ, dù sao cũng thích bức bách ta, vậy thì hôm nay ta đánh nát Hồng Hoang, rồi trọng tố lại Hồng Hoang thì tốt rồi!" Tiếp Dẫn cũng điên cuồng cười lớn.

"Đến lúc đó, mọi người đều nguyên khí đại thương, xem ai phá rồi lập lại trước, ai có thể áp chế ai?" Khí tức của Tiếp Dẫn phóng thích, năm tầng Đại Thế Giới triển lộ, đặc biệt là tầng trên cùng, không nhỏ hơn thế giới Hồng Hoang, bên trong không biết bao nhiêu tinh cầu lấp lánh, tinh hà lưu chuyển.

Khí tức hoang vu, tịch diệt ầm ầm trấn áp xuống!

Thông Thiên tắc lưỡi nói: "Gì vậy?

Nhị ca, hai tên gia hỏa bị đánh vào đầu nhiều quá, não không tốt rồi, hóa điên rồi." Nguyên Thủy ngẩng mắt nhìn xuống bầu trời, cau

mày nói: "Lần trước, Hồng Quân Đạo Sư đã nói, chỉ cần không chiến đấu trong Tử Tiêu Cung, dù có đánh nát Hồng Hoang cũng không sao.

Ta cảm thấy, đây là một loại ám chỉ!" Thông Thiên trong mắt tinh quang lóe lên: "Ý của ngươi là, Thiên Đạo muốn Hồng Hoang tan nát?

Không phải tự tàn sao?" "Không quản nhiều như vậy nữa!

Đã toàn lực dĩ phó rồi, nếu ta thu tay, tất nhiên sẽ chịu trọng thương!" Nguyên Thủy nói xong, đại thủ vươn ra, hướng về Côn Luân Sơn chộp tới.

"Xiển Giáo sở thuộc, theo Bản Thánh đi!" "Sư tôn!" "Sư tổ!" Trên Côn Luân Sơn, đệ tử đời thứ nhất của Xiển Giáo, Thập Nhị Kim Tiên, trong nháy mắt bay về phía bàn tay của Nguyên Thủy, rồi đệ tử đời thứ hai, đời thứ ba… "Tiệt Giáo Vạn Tiên, đi!" Thông Thiên cũng không nói nhảm, vươn tay chộp lấy Kim Ngao Đảo ở Đông Hải, định chộp đi.

Nhưng, một luồng Vô Thượng Vĩ Lực định trụ Kim Ngao Đảo, Thông Thiên cảm thấy không khác gì lấy trứng chọi đá, trong lòng kinh hãi, cuối cùng chỉ thu lấy Bích Du Cung.

Lão Tử thu Huyền Đô vào trong ống tay áo, ngay cả đạo trường cũng không màng, phóng thích ba tầng Đại Thế Giới phía sau, đánh tới Chuẩn Đề.

Trước khi Tây Phương Nhị Thánh ra tay, cũng đã nhất tâm lưỡng dụng, thu đạo trường của mình đi.

Phục Hy đại cấp, các Thánh đều có giáo phái, đạo trường riêng, còn sinh tử của những người khác thì không quản.

Nhưng, Phục Hy thân là Thiên Hoàng, vị Thánh duy nhất của Nhân Tộc, càng ở lại Hồng Hoang, là để che chở Nhân Tộc.

Lúc này, Hồng Hoang sắp vỡ nát, nhất định phải thu toàn bộ Nhân

Tộc đi.

Những tộc phụ dung đầu hàng Nhân Tộc, cũng phải mang đi.

Có sự sinh sôi nảy nở, cần có núi sông đại địa và thực vật.

Chương 131

Nhân Tộc hầu như bao phủ toàn bộ Hồng Hoang, trừ phi thu toàn bộ Hồng Hoang đi, nếu không không thể cứu được tất cả Nhân Tộc.

Đúng lúc đó, trên bầu trời, một Đại Thế Giới đặc biệt hạ xuống, bên trong núi sông sông ngòi đầy đủ, linh khí bức người, phảng phất là Hồng Hoang thứ hai.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" Phục Hy đại hỉ nói.

Nữ Oa lơ lửng trên Thiên Ngoại Thiên, thần sắc lạnh lùng.

Đối diện nàng, thân ảnh Hồng Quân xuất hiện, chỉ là diện mạo có chút hư ảo.

"A a, Hồng Hoang tan nát không quản, sinh linh đồ thán không quản, vừa vặn ta xuất hiện cứu giúp lại ra tay ngăn cản, có ý gì?" Nữ Oa lạnh lùng cười nói: "Ta nên gọi ngươi là Đạo Sư Hồng Quân?

Hay Thiên Đạo?" Hồng Quân, Thiên Đạo!

Câu hỏi của Nữ Oa trực tiếp khiến Hồng Quân Đạo Tổ đối diện trầm mặc, vẻ hư ảo mông lung trên mặt càng đậm thêm vài phần.

"Điều đó không quan trọng nữa, quan trọng là, hôm nay Hồng Hoang, không được đi quấy phá." Giọng nói vô bi vô hỉ, không chút gợn sóng, dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

"Ai đang quấy phá?" Nữ Oa lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó lại lắc đầu, thất vọng nói: "Đã hiểu.

Trần ca ca nói sớm rồi, không phải Hồng Hoang ngày xưa, Thiên Đạo cũng không phải Thiên Đạo ngày xưa.

Bởi vậy, rốt cuộc ai, không quan trọng nữa.

Muốn ngăn cản ta, cứ thử xem." Nữ Oa nói xong, toàn lực thôi động Sơn Hà Xã Tắc Đồ, phảng phất thế giới Hồng Hoang thứ hai xuất hiện, hầu như thu toàn bộ sinh linh Hồng Hoang vào trong đó!

Nhân Tộc, các tộc phụ dung của Nhân Tộc, các Yêu Tộc quy phục, tàn dư của Vu Tộc, côn trùng cá chim thú vật, hoa cỏ cây cối, Thiên Tài Địa Bảo, v.v., hóa thành từng dòng hồng lưu đặc biệt, thu vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

"Buông ra!" Thấy hầu như tất cả sinh linh Hồng Hoang đều bị thu đi, Hồng Quân đại nộ, phất phất phật trần trong tay, sợi tơ phật trần phảng phất ba nghìn thanh cự kiếm, bắn về phía Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Từng sợi tơ phật trần này, mỗi sợi đều là một Đại Đạo Quy Tắc, nguyên bản từ Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp.

Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp bị phá tổn ngày xưa, sau khi Hồng Quân thành Thánh, đặc biệt là sau khi hợp Đạo trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, về cơ bản đã được tập hợp đầy đủ, là Hỗn Độn Chí Bảo tối cao vô thượng cường đại, bùng nổ ra uy lực khủng bố.

Hoàn toàn không ngăn cản được, muốn diệt sát những sinh linh ầm ầm kia!

Sắc mặt Nữ Oa càng thêm băng lãnh, lạnh giọng nói: "Đừng có nằm mơ, dù có giết chết tất cả sinh linh Hồng Hoang, hấp thu hết thảy tử khí, oán khí, sát khí, rồi thành công phá cũ lập mới, thực lực tiến thêm một bước, vẫn không phải đối thủ của Trần ca ca!

Chống cự, chỉ có đường chết!" Hồng Quân cuối cùng cũng lên tiếng, trong ngữ khí hiếm thấy có sự phẫn nộ: "Ngươi quá xem trọng Trần Vũ, cũng quá xem thường ta!

Đã mạnh mẽ đến thế, vì sao không trực tiếp diệt sát ta?" Nữ Oa lắc đầu, khinh thường nói: "Trần ca ca sẽ không tự mình ra tay, đối

phó loại bại hoại pháp tắc như ngươi, Bản Thánh là đủ rồi!" Nói xong, Khai Thiên Đỉnh, Luyện Thiên Lô, Thiên Địa Hồng Lô mà Nữ Oa dùng để bổ thiên trước đây bay ra, tạo thành thế chân vạc, bên trong lửa đặc biệt hừng hực cháy, chặn trước ba nghìn sợi tơ phật trần.

Ngọn lửa, có đến mười loại màu sắc, tầng ngoài cùng là màu vàng kim, nhuộm chín màu còn lại thành màu vàng kim nhạt, trông vừa huyền diệu vừa rực rỡ.

"Cái gì!" Sắc mặt Hồng Quân biến đổi, ngay cả Hỗn Độn Chi Khí trên mặt cũng đang dao động, lộ ra một khuôn mặt già nua trắng bệch cứng nhắc, kinh ngạc và phẫn nộ không thôi.

Thiên Đạo Công Đức, Đặc Đẳng Thiên Đạo Công Đức!

Nữ Oa trước đây, chưa hấp thu hoàn toàn, mà dùng công đức chi lực dư thừa, thu vào ba lò đỉnh, biến thành Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo càng thêm khủng bố.

"Oa Oa cũng thật là chịu chi đó." Nhìn trận đại chiến trên không trung, Trần Vũ lắc đầu cười nói.

"Chủ nhân, loại linh bảo này, ở Hồng Hoang cũng là tiền lệ có một không hai đúng không?" La Hầu có chút tò mò hỏi.

Lúc này, bên cạnh Trần Vũ, chỉ còn một mình hắn.

Những người khác, đều đã rời đi.

Trần Vũ gật đầu nói: "Ừm.

Dù sao, Tiên Thiên Linh Bảo khó có được rồi, vạn năng công đức chi lực càng khó có được, không ai lại đem công đức chi lực dung nhập Tiên Thiên Linh Bảo, được không bù đắp được mất." La Hầu lại nói: "Không, Đặc Đẳng Công Đức, dung nhập Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy năng bùng phát ra, thật sự siêu việt sức tưởng

tượng, dường như còn mạnh hơn Thí Thần Thương của ta!" Thí Thần Thương đặc thù, không phải Tiên Thiên Linh Bảo, mà thuộc về Dị Bảo, cùng đẳng cấp với Tiên Thiên Chí Bảo, được thai nghén từ rễ sen của Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm khai sinh Bàn Cổ, lực sát thương được xưng là đệ nhất Hồng Hoang!

"A a." Trần Vũ cười không nói gì, sau đó phất tay nói: "Ngươi cũng đi đi, Ma Tộc Hồng Hoang sẽ không diệt tuyệt đâu, bây giờ vẫn không ít, thu nạp quy long, cũng có chút tác dụng nhỏ.

Quan trọng nhất là, không thể để người khác lợi dụng." La Hầu trong mắt quang mang lóe lên, trịnh trọng nói: "Vâng!

Chủ nhân!" Nói xong, thân ảnh lóe lên, rời khỏi đỉnh Bất Chu Sơn, biến mất đi.

Oanh oanh oanh!

Chương 132

Hồng Hoang đang ai minh!

Dù là đại lục Hồng Hoang, không trung, hay thậm chí Thiên Ngoại Thiên bên ngoài, đều có Thánh Nhân đại chiến!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề phóng thích ra Chư Thiên Đại Thế Giới, ngưng tụ Chư Thiên Chi Lực, thực lực Thánh Nhân hoàn toàn được phóng thích, tuy rằng vẫn bị áp chế, nhưng cũng không còn chật vật như vừa rồi.

Còn Tam Thanh và Phục Hy, cũng toàn lực dĩ phó, đánh cho tinh thần Hồng Hoang bị hủy diệt, đại lục băng toái!

Còn trên bầu trời, Nữ Oa và Hồng Quân, càng đánh cho Hỗn Độn dật tán, bầu trời vỡ nát!

Bầu trời vừa mới được tu bổ xong, lại lần nữa vỡ nát, thiên hỏa cuồn cuộn hạ xuống.

Thực lực Nữ Oa, mạnh mẽ khó mà tưởng tượng, sau khi hấp thu Đặc Đẳng Thiên Đạo Công Đức, lại có Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo đặc biệt, khiến Hồng Quân chiến đấu cũng phải bó tay bó chân.

Tấn công Đặc Đẳng Thiên Đạo Công Đức, sẽ khiến Hồng Quân cũng sản sinh cảm giác đau đớn, công kích Công Đức Chí Bảo, sẽ khiến Hồng Quân càng khó chịu, khiến hắn phẫn nộ không thôi, có ra tay hay không đều bị thương.

Bên cạnh Nữ Oa, có vô số Tiên Thiên Linh Bảo vờn quanh, một quả Hồng Tú Cầu trông mềm mại, xinh đẹp và hỉ khánh.

Nhưng Hồng Quân bị nó đập một lần, thân thể rạn nứt, sắc mặt tái nhợt, lại không muốn bị đập lần thứ hai.

Dưới sự công kích trong ngoài, toàn bộ Hồng Hoang, như một vũng lầy đang sôi sục, đại địa nặng nề, dưới sự nghiền ép của Thánh Nhân Chi Lực, không ngừng dao động cuộn trào, tinh thần trụy lạc vào trong đó, chỉ như những viên đá nhỏ, nhanh chóng bị nuốt chửng!

Khoảnh khắc đó, Hồng Hoang vô Đạo!

Tất cả pháp tắc, trật tự, quy tắc, v.v., đều biến mất, hoặc dung hợp thành một khối, giống như muốn trở lại cảnh tượng Bàn Cổ vừa khai thiên tích địa.

Băng sơn ở Bắc Minh Chi Hải hoàn toàn vỡ nát, tan chảy, khiến Bắc Minh Hải trong nháy mắt bạo tăng, xông tới đại lục tàn phá!

Từng khối băng sơn tàn phá trôi nổi, mang theo uy thế khủng bố, xông vào trong đại lục, xới ra từng khe vực sâu.

Trong đó, một khối băng sơn trắng xóa, chạy trốn linh hoạt, không ngừng tránh né các băng sơn khác, hướng về nội lục lao đi.

Đó chính là Huyền Quy đã thoát xác hiến thân cho Phục Hy!

Huyền Quy không có mai, dường như càng thêm linh hoạt, với thân thể trắng nõn nà, động tác nhanh chóng vô cùng, nhanh chóng chạy trốn.

Trên lưng mềm mại của nó, có đủ loại rùa, ba ba, ngao, thậm chí có cua, cá tôm, rụt rè thân thể, kinh hãi nhìn thế giới Hồng Hoang rơi vào mạt thế!

"Đừng sợ!

Bản Tổ đã bái nhập môn hạ của Phục Hy Thánh Nhân, trở thành thần thú hộ mệnh đầu tiên của Nhân Tộc, Thánh Nhân tất nhiên sẽ che chở chúng ta!

Hơn nữa, Bản Tổ đã từng gặp Thánh Sư trong truyền thuyết!"

Huyền Quy an ủi con cháu rùa trên lưng, cùng các phụ dung hạ thuộc.

"Lần này, ta sẽ đi Bất Chu Sơn, triều kiến Thánh Sư.

Chỉ cần gặp Thánh Sư, dù Hồng Hoang có tan nát, ta cũng có thể bình an vô sự.

Đừng sợ, đừng sợ…" Trong Đông Hải, Đông Vương Công hóa thành một dải ánh sáng vàng kim khổng lồ, phảng phất một tinh hà vàng kim, bao bọc Hỗn Độn Hồ Lô, toàn lực thôi động, thu lấy Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu Tam Tiên Đảo.

Hoa lạp lạp!

Đông Hải đang gào thét, cuộn trào, sóng lớn dữ dội, ngay cả tinh thần trên không trung cũng bị cuốn xuống!

Đông Vương Công đỉnh trụ áp lực, Hỗn Độn Hồ Lô diễn hóa ra một Hỗn Độn Thế Giới khổng lồ, bao bọc ba đại tiên đảo, hút vào trong đó.

Ngao!

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng long ngâm trong trẻo vang lên, uy thế sóng âm khủng bố trấn áp xuống, tạm thời kiềm chế những con sóng dữ dội.

Ngay sau đó, một con tử kim cự long từ trong biển xông ra, dài hàng ức vạn dặm, chỉ một miếng vảy, đã rộng hàng trăm vạn dặm, khí thế ngút trời, trấn áp Đông Hải!

"A!

Long Vương tiền bối!" Đông Vương Công hướng Long Vương cúi người bái.

"Đạo huynh vô tu đa lễ." Âm thanh của Long Vương như tiếng sấm cuồn cuộn, khí thế bá chủ Hồng Hoang ngày xưa hiển lộ không

chút nào che giấu.

Lúc này Long Vương, mạnh mẽ hơn ngày xưa rất nhiều.

Chương 133

Đông Vương Công nhìn về phía sau, chỉ thấy từng con cự long cũng từ trong Đông Hải, sâu thẳm biển cả, nơi ẩn mình của các rãnh biển hiện ra, sau khi thấy Long Vương, kích động đến mức gào khóc.

Long Tộc, sau trận Long Hán Đại Kiếp, sau khi Long Vương bị trấn áp, giống như đế vương từ Cửu Thiên rơi xuống, trở thành kẻ ăn mày, thoi thóp sống qua ngày.

Những kẻ đi theo, phụ dung ngày xưa, thậm chí muốn nô dịch Long Tộc, nếu không phải bị một luồng Vô Thượng Sức Mạnh trấn áp.

Bây giờ, Long Tộc cuối cùng cũng đợi được Long Vương.

"Hài tử, Bản Tổ đã trở về!" Long Vương cũng có chút cảm khái, theo Trần Vũ nhiều năm, trái tim vốn đã thờ ơ mọi thứ, lúc này lại lần nữa bùng cháy.

"Long Tộc ta, ngày xưa quả thực đã phạm sai lầm lớn, nhưng bấy nhiêu năm qua, tội lỗi đã dùng máu tươi, sinh mệnh và thời gian để tẩy rửa, từ nay về sau, Long Tộc ta sẽ quật khởi trở lại!" Long Vương vươn móng vuốt, hàng ngàn con Long Tộc còn sót lại, bị chộp vào trong móng vuốt khổng lồ.

Một con tiểu kim long đột nhiên tò mò nói: "Ông nội Long Vương, phụ thân con vẫn luôn nói ông là tồn tại kiên cường bất khuất, vì sao trên lưng ông lại có một Long An vậy?" Long Vương cười nói: "Hài tử, đó là niềm kiêu hãnh cả đời của ông nội Long Vương!

Bởi vì, ông nội Long Vương là một trong những tọa kỵ của Thánh Sư đại nhân, cũng là phúc vận của toàn bộ Long Tộc ta!" "Oa!

Vậy, vị Thánh Sư đại nhân kia lợi hại quá, có thể cho Tiểu Kim ngày ngày ăn Kim Lân Ngư không?

Kim Lân Ngư là phụ dung của Bát Trảo Mặc Tổ, vị cường giả Thái Ất Kim Tiên của Mặc Ngư Tộc kia, con không dám ăn phụ dung của hắn." "Được!

Đều được!

Sau này Bát Trảo Mặc Tổ, ta cũng có thể tùy tiện ăn." Long Vương nói, trong lòng thầm thở dài.

"Tiền bối mau đi!

Thiên Trụ ở Cực Đông Chi Địa sắp đổ rồi!" Đông Vương Công lo lắng nói, nhìn về phía Đông Hải xa hơn, trong lòng nóng như lửa đốt.

Lúc này, trời nghiêng về phía đông nam, Thiên Trụ phương đông nam chịu đựng sức mạnh lớn nhất, lúc này đang phát ra tiếng rắc rắc, dường như sắp đứt lìa.

Hàng ức vạn ngọn núi lửa ở phía nam, Nguyên Phượng hiếm khi triển lộ ra nguyên hình, thân tư khổng lồ nhưng lại thanh mảnh và mỹ lệ hiện ra, đôi cánh dài, đầu đội phượng quan cao quý.

Lúc này, hàng ức vạn núi lửa liên tục phun trào, mỗi một khoảnh khắc, đều có hàng trăm đến hàng nghìn vạn núi lửa đồng thời phun trào, nhiệt độ cao khủng bố nhuộm cả một vùng thiên địa thành màu đỏ rực.

Nguyên Phượng đôi cánh vỗ một cái, trấn áp núi lửa.

"Theo ta đi!" Từng con phượng hoàng, đa phần là hỏa phượng, cũng như kim phượng không sợ nhiệt độ cao, thải phượng, có Kim Sí Đại Bàng nhục thân cường đại, và Khổng Tước Tộc thần thông vô song.

Còn về hậu bối khác, ví dụ như Tuyết Hoàng, Băng Hoàng, về cơ bản đã tuyệt diệt hoàn toàn, địa bàn của Côn Bằng và Huyền Quy ở Bắc Minh lạnh lẽo sẽ không cho phép chúng đi tới.

Nhìn hàng trăm con Phượng Hoàng Tộc đang thưa thớt, Nguyên Phượng trong lòng cũng thoáng qua một tia bi thương, sau đó lại nghĩ đến Trần Vũ, lập tức lại có một ngọn lửa bùng cháy, đôi cánh vỗ một cái, bao bọc những hậu bối này, hướng về Bất Chu Sơn lao đi.

Còn về Kỳ Lân Tộc, thì hóa chỉnh thành linh, dung nhập vào trăm thú khắp Hồng Hoang, không ngừng sinh sôi nảy nở, huyết mạch không ngừng bị pha loãng, nhưng cũng có thể, không ngừng được truyền thừa.

Trong số đó, đều dung nhập vào Yêu Tộc, số lượng Kỳ Lân chân chính nguyện ý bảo lưu huyết mạch Kỳ Lân, thì rất ít.

Tổ Kỳ Lân không từ chối, há miệng rộng, thu toàn bộ hậu bối, bất kể thân sơ xa gần, vào không gian trong bụng.

Ma Tộc La Hầu, lần nữa hóa thân thành Vô Thượng Đại Ma, ma khí cuồn cuộn, cảm ứng được Ma Tộc ẩn nấp khắp Hồng Hoang.

"Ngô chính là Ma Tổ, phàm là Ma Tộc, toàn bộ quy phục!" Thanh âm của La Hầu truyền khắp Hồng Hoang, Thí Thần Thương vút lên trời, bá khí phi phàm.

Vô số Ma Tộc mừng rỡ đến rơi lệ, lũ lượt chạy đến, bị La Hầu thu vào trong tay áo.

Sau khi bốn đại cường giả thu các tộc, Hồng Hoang trở thành một tử địa chân chính, hoàn toàn không có sinh cơ.

Nước Đông Hải và dung nham phương nam hội tụ, tiếng nổ khủng bố, cùng hơi nước bốc hơi khắp trời.

Băng hải Bắc Minh xâm nhập đại mạc phương tây, hình thành

những dòng bùn đá vô biên vô tận, xông vào Hoành Đoạn Sơn Mạch tàn phá, hướng về Bất Chu Sơn hội tụ.

Nhìn khắp toàn bộ đại lục Hồng Hoang, chỉ có Bất Chu Sơn ở giữa cao cao sừng sững, ngay cả Côn Luân, ngọn núi tổ thứ hai, cũng tàn phá không chịu nổi, dưới sự công kích của bùn nhão, đá vụn, hồng lưu, v.v., chỉ còn lại những đỉnh núi cô độc.

Trần Vũ nhìn Hồng Hoang hoàn toàn tan nát, và Lục Thánh đang chiến đấu đến mức đổ máu, gật đầu nói: "Đã đến lúc rồi." 【Đinh!

Kiểm tra Túc Chủ sắp phục sinh Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ, có tiêu hao 0.3 điểm Đại Đạo Trị để phục sinh không?】 "Xác nhận phục sinh!" Trần Vũ thầm nghĩ.

Khoảnh khắc tiếp theo, bên cạnh Trần Vũ, khí tức Đại Đạo tuôn trào, năng lượng vô cùng vô tận hội tụ, ba thân ảnh, nhanh chóng ngưng tụ ra.

Thân mặc đạo bào hai màu đen trắng, Âm Dương Lão Tổ, bên cạnh là lão tổ áo xám, Càn Khôn Lão Tổ.

Chương 134

Vị cuối cùng, đầu đội một ngũ sắc đế quan, trông uy mãnh bá khí, chính là Ngũ Hành Lão Tổ.

Ba tôn cường giả đỉnh cấp vừa xuất hiện, trước tiên ngơ ngác, sau đó liền hiểu rõ tiền nhân hậu quả, hướng Trần Vũ cung thân quỳ bái nói: "Đa tạ Thánh Sư đại nhân phục sinh chi ân!" "Vô phương." Trần Vũ nhàn nhạt nói.

Âm Dương Lão Tổ kích động nói: "Thánh Sư tiền bối, ngày xưa ta bị tên Hồng Quân kia dùng làm bia đỡ cho Tru Tiên Tứ Kiếm của La Hầu, lúc vẫn lạc cũng là tu vi Chuẩn Thánh thất bát tầng, vì sao bây giờ lại thành Chuẩn Thánh đỉnh phong?" Trần Vũ nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Không có cách nào, bất cẩn một chút liền vượt mức rồi, lười khống chế." Âm Dương Lão Tổ: "……" "Đừng hỏi nhiều như vậy, có muốn thành Thánh không?

Có muốn báo thù không?" "Có!" Ba đại cường giả ngày xưa tinh thần chấn động.

"Vậy thì nhìn lên trời đi." Ba đại Chuẩn Thánh ngẩng đầu nhìn, lập tức đại nộ.

"Lão già Hồng Quân!

Lão Tử ta phục sinh rồi!

Thành Thánh thì sao?

Xem lão phu đánh nát cái đầu chó của ngươi!" Ba đại Chuẩn Thánh mắng chửi, xông lên trời, giết tới Hồng Quân.

Nữ Oa và Hồng Quân, thân là Thánh Nhân đỉnh cấp nhất, đừng nói Chuẩn Thánh đỉnh phong, Thánh Nhân bình thường cũng không thể

tiếp cận chiến trường.

Nhưng, ba đại Chuẩn Thánh xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, dù có chết, cũng muốn làm Hồng Quân khó chịu, cũng không thật sự có thể đánh Hồng Quân, dù sao thì cũng chỉ muốn tìm chết.

Nhưng, ba đại Chuẩn Thánh phát hiện, một khi xông vào chiến trường, dư ba chiến đấu khủng bố, lại căn bản không thể gây thương tổn cho họ!

Nữ Oa Thánh Nhân khống chế sức mạnh, không hề ngộ thương.

Hồng Quân cố ý tản mát năng lượng dư ba, như xuyên việt thời không, oanh kích vào dòng chảy thời gian, chỉ tạo ra từng trận gợn sóng trên người ba đại Chuẩn Thánh, không thể thật sự gây thương tổn.

"Thời Không!

Vận Mệnh!

Nhân Quả!

Ba loại sức mạnh khủng bố đến thế…" Hồng Quân đại kinh thất sắc.

"Ha ha ha, lão phu đã hiểu rồi!

Chỉ cần có thể làm Hồng Quân bị thương, ta có thể giải quyết nhân quả ngày xưa, chứng Đạo Thành Thánh!" Bị pháp tắc Luân Hồi, Thời Không, Nhân Quả bao phủ, ba đại Chuẩn Thánh mừng rỡ phát hiện, họ sẽ không chết!

Hoặc giả, sẽ không bị Hồng Quân giết chết!

Kỳ dị đến nhường nào?

Thiên Đạo Thánh Nhân, lại không thể giết chết ba con kiến hôi Chuẩn Thánh!

Càn Khôn Lão Tổ đại hỉ, đó nhất định là thủ đoạn Vô Thượng của Thánh Sư.

Ngay sau đó, lại phát hiện ra chuyện càng thêm vui mừng, chỉ cần làm Hồng Quân bị thương, kết thúc nhân quả ngày xưa, là có thể chứng Đạo Thành Thánh!

Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ, đều tinh thần chấn động, điên cuồng thi triển pháp tắc, giết tới Hồng Quân.

Chuẩn Thánh làm thương Thánh Nhân, dù là Thánh Nhân không động đậy, cũng không thể làm được.

Nhưng hiện tại Hồng Quân và Nữ Oa đang kịch chiến, căn bản không có bao nhiêu sức lực tự vệ.

Hoặc giả, sức mạnh Thiên Đạo, đang theo Hồng Hoang tan nát, nhanh chóng tiêu tán.

Thiên Đạo muốn thông qua Hồng Hoang tan nát, diệt sát sinh linh Hồng Hoang, hấp thu vô tận tử khí để phá cũ lập mới, kế hoạch bị Nữ Oa phá bại, Thiên Đạo chỉ có thể ngày càng suy yếu.

Thiên Đạo suy yếu, Hồng Quân không chỉ không thể mượn Thiên Đạo Chi Lực, mà ngược lại còn phải cung cấp sức mạnh của mình cho Thiên Đạo, sau khi hợp Đạo thì năng lượng lưu thông.

"Sát!" Âm Dương Lão Tổ Âm Dương Nhị Khí, hóa thành hai thanh đại đao hai màu đen trắng, lưỡi đao cong lớn, giao nhau, phảng phất Âm Dương Lưỡng Nghi Đồ được cải tạo, bổ xuống Hồng Quân.

Càn Khôn Lão Tổ đồng thời ra tay, một tay nâng trời, một tay chỉ đất, đại hống: "Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Thiên Càn Địa Khôn, cấp cho ta trấn!" Trong năng lượng chấn động, dưới bầu trời tan nát, lại lần nữa hiển hóa ra một bầu trời, dưới chân cũng nổi lên một đại địa, hình thành tân thiên địa, trấn áp thẳng

xuống Hồng Quân.

"Luyện!" Ngũ Hành Lão Tổ đỉnh đầu Ngũ Thải Đế Quan bốc cháy, được toàn lực thôi động, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Hành Chi Lực cuồn cuộn không ngừng dũng mãnh, hình thành một lò dung luyện khổng lồ, có thể luyện hóa thiên địa.

Chương 135

“Mấy lão già này, không thể không nói, mạnh hơn rất nhiều so với Chuẩn Thánh của kiếp lượng trước.” Long Vương đã quay trở lại Bất Chu Sơn, đứng trên đỉnh núi rộng lớn, nhìn đại chiến trên bầu trời, có chút kinh ngạc nói.

“Thân phận chân chính của họ, chính là Tam Thiên Hỗn Độn Thần Ma chuyển thế thân ngày xưa.” La Hầu cũng đã trở về, lên tiếng giải thích.

“Theo một ý nghĩa nào đó, Tam Thiên Hỗn Độn Thần Ma bất tử bất diệt, dù ngày xưa bị Bàn Cổ Đại Thần chém giết, pháp tắc cũng bị Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp hấp thu, sau đó trọng sinh một loại khác trong thế giới Hồng Hoang.” La Hầu thần sắc có chút cảm khái, trong Tam Thiên Thần Ma ngày xưa, có mấy tôn đã trốn thoát khỏi rìu của Bàn Cổ Đại Thần, Hồng Quân Đạo Tổ, Dương Mi Lão Tổ và vị Ma Tổ hắn.

Dương Mi là dương liễu rỗng ruột, tâm tư đạm nhiên, sau khi Hồng Hoang khai tịch thì biến mất, không hỏi thế sự.

Còn Hồng Quân, thì tranh đoạt Thánh Nhân đệ nhất Hồng Hoang, sau đó có Long Hán Đại Kiếp.

Lúc này, La Hầu có một cảm giác, phảng phất lại trở về thời đại Khai Thiên Đại Kiếp ức vạn năm trước, từng tôn từng tôn Hỗn Độn Thần Ma khủng bố, liên thủ chống lại Bàn Cổ.

Chỉ là, Bàn Cổ Đại Thần ngày xưa uy mãnh bất khả chiến thắng đến thế, Hồng Quân trước mắt, lại như mặt trời lặn về tây, bị Nữ Oa kiềm chế, mặc cho ba tôn Chuẩn Thánh công kích.

“Thời gian không còn sớm nữa rồi.” Trần Vũ nhìn lên trời, và trận

đại chiến Thánh Nhân trong Hồng Hoang, lẩm bẩm nói.

"Chủ nhân?

Chuyện gì vậy?" "Thánh Sư có ý gì?" Trên Bất Chu Sơn, lúc này quần cường hội tụ.

Đông Vương Công, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Cửu Thiên Huyền Nữ, Hồng Trạch Lôi Thần, cùng Yêu Sư Côn Bằng, và mấy tôn Chuẩn Thánh đỉnh phong vẫn luôn ẩn cư tu luyện ở Hồng Hoang, lúc này đều ở đây.

Chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất, cùng với các Yêu Tộc khác, đã tiến vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bị Nữ Oa thu đi.

Trần Vũ không giải thích, chỉ nhẹ giọng nói: "Thời đại mới của Hồng Hoang, sắp đến rồi." Lời vừa dứt, chỉ thấy sâu trong sơn cốc, một tiếng ông minh vang lên, ngay sau đó một luồng uy thế khủng bố xông ra, tất cả cường giả đều vội vàng lùi lại, sắc mặt biến đổi.

"Khí huyết chi lực thật nồng đậm!" Các cường giả đỉnh cấp Hồng Hoang đều kinh hãi nói, mọi người ngày xưa ở Thái Dương Tinh, lúc Đế Tuấn hôn mê, đã từng được cận kề cảm nhận, sự khủng bố của vị nữ chiến thần giáng lâm, bạo đánh Đế Tuấn, loại nhục thân vô thượng đó, nhục thân thành Thánh cũng không kém bao nhiêu.

"Hậu Thổ!" Khí huyết khủng bố đó, giản đơn như một siêu cấp hồng lô, chỉ khiến các cường giả nhiệt huyết sôi trào, lại áp bức khiến mọi người hô hấp khó khăn, nhiệt huyết lại như bị trấn áp, cấm cố, máu tươi hầu như ngưng trệ!

"Mà không chỉ là nhục thân, còn có uy áp Nguyên Thần!" Ngay sau đó, chư vị cường giả, lại cảm nhận được điều khác biệt.

Sưu!

Những tảng đá nặng nề vỡ toác, một kiều khu vút lên trời.

Hậu Thổ tùy ý xõa tóc, phía trước trán một sợi dây da quấn quanh, tùy ý buộc mái tóc dài, thân mặc áo khoác da báo ngắn, váy ngắn, một bộ dáng man hoang.

Nhưng, lúc này Hậu Thổ không chỉ nhục thân đạt cực hạn, thức hải giữa mi tâm cũng đang kích động, Nguyên Thần cũng tu hành đến cực hạn, hầu như đã siêu việt Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên.

Ánh mắt có chút ngây dại, chìm đắm trong thế giới của mình, không thể tự thoát ra, ngay cả bên ngoài trời sập đất nứt, cũng căn bản không ảnh hưởng một chút nào.

"Hậu Thổ!

Luân Hồi?" Trần Vũ khẽ quát, thanh âm trực tiếp xuyên vào sâu thẳm linh hồn Hậu Thổ, kích thích những nơi quan trọng nhất.

Hậu Thổ giật mình, bừng tỉnh, nhìn quanh thế giới Hồng Hoang, ánh mắt càng lúc càng sáng, nói: "Tử sinh phục sinh, chu kỳ phục thủy, bắt đầu cũng kết thúc… Một vòng tuần hoàn lăn tròn, vĩnh viễn không có nơi nào là điểm cao nhất, cũng vĩnh viễn không có nơi nào là điểm thấp nhất." "Vâng, Luân Hồi!" Trên mặt Trần Vũ lộ ra một tia ý cười, gật đầu cười nói: "Chúc mừng, ngươi đã thành công rồi!" "Ta… thành công rồi?" Hậu Thổ có chút bàng hoàng.

Ngay sau đó, nhục thân và Nguyên Thần đã đạt đến đỉnh phong nhất, bắt đầu dung hợp dưới sự khế hợp của Lục Đạo Luân Hồi Pháp Tắc!

Tinh, Khí, Thần!

Mỗi loại, đều đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, sau đó bắt đầu dung hợp!

Mà, không chỉ đang dung hợp, mà còn đang đột phá!

Oanh!

Kiều khu chấn động, trên cơ thể phát ra kim quang rực rỡ, một lớp tạp chất màu xám xuất hiện, sau đó biến mất, trong quá trình dung hợp, nhục thân tiên phong thành Thánh!

Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ chín!

Người đầu tiên của Tổ Vu!

Cũng là nhục thân cường đại đệ nhất Hồng Hoang!

Hầu như cùng một lúc, ở giữa mi tâm, một tiểu nhân bay ra, cũng hiện ra màu vàng kim, đó là Nguyên Thần của nàng.

Nguyên Thần cũng đang trải qua biến hóa thoát thai hoán cốt, trước tiên không ngừng biến lớn, lớn hơn bản thể, sau đó lại thu nhỏ, chỉ bằng kích thước móng tay, cuối cùng khôi phục bằng kích thước bản thể.

Chương 136

Cửu Chuyển Nguyên Công, tầng thứ chín!

Nguyên Thần thành Thánh, cũng là người đầu tiên ở Hồng Hoang.

Ở Hồng Hoang, bất luận ai, đều không dựa vào nhục thân và Nguyên Thần đơn thuần có thể thành Thánh, mà dựa vào tu vi và pháp tắc, như Hậu Thổ tu hành Lục Đạo Luân Hồi Công Pháp và pháp tắc.

Luân Hồi của nàng, cũng đã đạt đến đại thành, đột phá thành Thánh.

Tinh, Khí, Thần, mỗi loại đều đơn phương diện thành Thánh Nhân, ở Hồng Hoang, là điều tuyệt vô cận hữu!

"Hậu Thổ, mau dung hợp!" "Vâng, Trần ca ca!" Nghe lời Trần Vũ nói, dù đã trở thành Thánh Nhân có một không hai trong lịch sử, Hậu Thổ cũng như trước đây, vội vàng gật đầu nói.

Hậu Thổ huyền lập trên không Bất Chu Sơn, khí huyết, Nguyên Thần, Luân Hồi Pháp Tắc, ba loại sức mạnh không ngừng tản mát, hình thành ba đạo long quyển khủng bố, khi liên kết xuyên suốt thiên địa, khi xuyên thấu toàn bộ Hồng Hoang.

Chư vị cường giả Hồng Hoang nhìn không chớp mắt, hy vọng có thể lĩnh ngộ được điều gì đó từ đó, làm nền tảng cho việc chứng Đạo.

Thậm chí, ngay cả mấy tôn Thánh Nhân đang kịch chiến ở xa, cũng trong nháy mắt tách ra, nhìn về phía bên này, cảnh giác, sợ đối phương có viện trợ cường giả.

Nhưng, sau một lúc lâu, Hậu Thổ vẫn đứng tại chỗ.

Cúi đầu, nhìn về phía Trần Vũ, ngượng ngùng nói: "Trần ca ca, dung hợp như thế nào ạ?" Quần cường vô ngữ.

Trần Vũ cũng lắc đầu, chỉ chỉ vào trận đại chiến trên trời, không vui nói: "Lên đó đại chiến một trận, tự nhiên sẽ biết!" Ánh mắt Hậu Thổ sáng lên, tuy đã có Nguyên Thần, có tu vi pháp tắc, nhưng bản chất hiếu chiến của Tổ Vu vẫn không thay đổi, nghe vậy đại hỉ, nhanh chóng chạy trên không trung, giẫm nát hư không, ầm ầm vang dội.

Vài bước sau, đã xông lên cao không.

Hồng Quân sớm đã phát hiện, thấy lại một tôn Thánh Nhân, một Thánh Nhân đặc thù, trong lòng giật mình, trái tim vốn tĩnh lặng không gợn sóng qua vô số năm, trở nên phù phiếm và lo lắng.

"Lão đầu nhi, ăn ta một quyền trước đã!" Hậu Thổ khẽ quát một tiếng, trực tiếp xông đến trước mặt Hồng Quân, một quyền đấm thẳng vào má hắn!

Oanh!

Toàn bộ hư không bốc cháy, như thuốc súng, bị khí huyết chi lực vàng kim bùng nổ của Hậu Thổ đốt cháy, quyền đầu và hư không ma sát kịch liệt, khiến hư không cũng bốc cháy!

Hỗn Độn Chi Khí, như củi chất đống, cũng hừng hực cháy, bị đồng hóa thành nguyên tố hỏa!

"Hừ!

Tìm chết!" Bị khiêu khích hết lần này đến lần khác, Hồng Quân cũng bị kích phát chân nộ, nhưng, Thiên Đạo vô tình, lại cưỡng ép hắn tiêu trừ cảm xúc.

Lúc này, sắc mặt Hồng Quân không ngừng biến đổi, lúc thì bình thường, lúc thì đen như mực, cuối cùng một bên bình thường, một bên ô hắc, trở thành "mặt âm dương"!

Trên mặt lúc thì phẫn nộ, lúc thì âm trầm, biến đổi không ngừng, trông vô cùng quỷ dị.

Vươn bàn tay, chộp lấy quyền đầu Hậu Thổ, nhưng chưa kịp tiếp cận, đã cảm thấy khí huyết chi lực khủng bố trên quyền đầu Hậu Thổ, vô cùng cương mãnh, nóng rực, nặng nề!

Hồng Quân lật bàn tay, phật trần xuất hiện, quấn quanh cổ tay Hậu Thổ.

Nhưng, Nguyên Thần của Hậu Thổ đột nhiên xuất chiêu, cũng là thực lực Thánh Nhân, vẫn siết một quyền, đánh thẳng vào mi tâm Hồng Quân.

Oanh!

Lần này, Hồng Quân không thể ngăn cản, vì công kích Nguyên Thần, vô hình vô chất, vô cùng tấn mãnh, trong nháy mắt xông vào thức hải mi tâm của hắn!

"Nha!

Trời tối rồi!" Hậu Thổ kinh hô một tiếng, thần thức của nàng quá mạnh mẽ, trực tiếp xâm nhập thức hải Hồng Quân, sau đó phát hiện bên trong thức hải Hồng Quân, một mảnh bầu trời đen kịt, đục ngầu không chịu nổi, âm trầm!

"Cẩn thận!" Thanh âm Nữ Oa truyền đến, sau đó một đạo thiểm điện lóe lên, chỉ thấy bảy khẩu Thiên Mang Thần Đao, năm thanh Quỳnh Củng Ly Quang Tiễn bay ra, chém thẳng vào mi tâm Hồng Quân!

Trong thức hải Hồng Quân là một màu đen.

Dính chặt Nguyên Thần Hậu Thổ, định nuốt chửng, trong nháy mắt cảm thấy sát ý của Nữ Oa, khiến hắn cảm thấy nguy cơ cực lớn, vội vàng đánh Nguyên Thần Hậu Thổ ra ngoài, thức hải Hồng Quân phong bế!

"A, cám ơn Nữ Oa Thánh Nhân." Hậu Thổ hoàn hồn, cảm tạ Nữ

Oa.

Sau đó, lại chỉ vào Hồng Quân, kinh ngạc nói: "Thức hải của hắn sao lại thế?" "Đó là cái giá phải trả khi trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, đương nhiên, cũng có thể là phúc trạch, cùng Thiên Đạo đồng sinh cộng tử." Nữ Oa giải thích, ngữ khí tiếc nuối, dù sao nàng ngày xưa cũng nghe Hồng Quân giảng Đạo vạn năm.

"Đương nhiên rồi, cũng có khả năng chết rồi, Thiên Đạo không chết, trở thành Thiên Đạo thế tử quỷ." Hồng Quân như bị chọc trúng chỗ đau, giận dữ hống lên: "Hồ bát Đạo!

Chương 137

Tìm chết!" Lần này, không chỉ thi triển các loại Đại Đạo Quy Tắc oanh kích Nữ Oa, trên đỉnh đầu, còn có lôi đình cuồn cuộn, oanh thẳng vào Nữ Oa!

Vô số tia chớp trắng, hình thành từng con thương long, tia chớp huyết sắc, như từng thanh kiếm Thiên Phạt, tia chớp hình cầu, tia chớp đen, tia chớp Hỗn Độn, tia chớp hình người, v.v., lũ lượt oanh sát về phía Nữ Oa.

Trên Bất Chu Sơn, Hồng Trạch Lôi Thần nhìn đến kinh thán không thôi, tương truyền vị này là đạo lôi đình thông linh thành hình đầu tiên của Hồng Hoang, không ai hiểu pháp tắc lôi đình hơn hắn.

Lúc này, Lôi Thần thấy các loại thiên kiếp lôi đình, mới biết, so với Thiên Đạo, hắn vẫn là một con kiến hôi chân chính.

Nhưng, Hồng Tú Cầu của Nữ Oa, giống như một siêu cấp hắc động, cuốn lấy từng đạo lôi đình, chịu đựng tất cả lôi đình, rồi nuốt chửng!

"Vừa hay, Sơn Hà Xã Tắc Đồ của ta, thiếu chân chính Thiên Kiếp Chi Lực, bây giờ có thể để nó diễn biến trở nên càng thêm hoàn mỹ rồi." Nữ Oa nói xong, rót vô tận Thiên Kiếp Chi Lực vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, để sinh linh Hồng Hoang bên trong cảm thụ Thiên Uy, độ kiếp đột phá, tiếp tục tu hành.

"Ta hiểu rồi!" Hậu Thổ đột nhiên kinh hỉ kêu lên: "Nguyên Thần và nhục thân dung hợp, mấu chốt nằm ở pháp tắc tu hành ở giữa!

Pháp tắc không hề bài xích, ngược lại còn là lực kéo!" Nói xong, Lục Đạo Luân Hồi Pháp Tắc của Hậu Thổ triển hiện, sáu thế giới đặc biệt diễn hóa ra, Thiên Giới, Nhân Giới, A Tu La Giới, Súc Sinh Giới,

Ác Quỷ Giới, Địa Ngục Giới.

Sáu phương thế giới, không chồng chất, mà liên kết, hợp thành một vòng tròn, quay quanh Hậu Thổ.

Trong quá trình đó, nhục thân Hậu Thổ càng lúc càng to lớn, phảng phất trở thành một phương Đại Thế Giới, tiên phong khế hợp với Lục Đạo Luân Hồi, dung hợp thành một.

Sau đó, ánh sáng giữa mi tâm lóe lên, Nguyên Thần Chi Lực cũng tuôn trào ra, dung hợp với Lục Đạo Luân Hồi Pháp Tắc.

Cuối cùng, dưới sự hợp nhất cả hai, Tinh Khí Thần hoàn thành sự hợp nhất cuối cùng!

Ông!

Thân thể Hậu Thổ run rẩy, sau đó khí tức năng lượng vô tận, điên cuồng bùng nổ!

Tu vi Thánh Nhân vừa đột phá, từng bước bạo tăng, Thánh Nhân Nhất Trọng Thiên, Nhị Trọng Thiên… Cuối cùng, bạo tăng một mạch đến Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên!

"Trần ca ca quả nhiên không lừa ta!

Dưới sự hợp nhất Tinh Khí Thần, trong số Thánh Nhân, ta hầu như vô địch rồi!" Hậu Thổ kinh hỉ kêu lên: "Có thể hảo hảo chiến đấu một trận rồi!" Nói xong, Hậu Thổ theo thói quen tung ra một quyền.

Trong lòng Hồng Quân kịch liệt nhảy lên!

Lần này, một quyền của Hậu Thổ, không chỉ có khí huyết chi lực nhục thân khủng bố vô song, có công kích Nguyên Thần cường đại tấn mãnh, lại càng có Lục Đạo Pháp Tắc Chi Lực của Luân Hồi không ngừng nghỉ!

Ba tôn Thánh Nhân đỉnh phong đang cùng nhau ra tay với hắn!

Nữ Oa cũng đại hỉ, phất tay một cái, Hỗn Độn Hồ Lô bay vút ra, vốn là Tiên Thiên Linh Bảo cường đại, sau này nhờ công đức tạo người, lại trở thành Công Đức Linh Bảo.

Tiên Thiên Công Đức Hồ Lô Đằng, quấn lấy thân thể Hồng Quân.

Hồng Quân đang đối kháng Hậu Thổ, lúc này hoàn toàn không có sức mạnh chống cự, bị quấn quanh một cách chính xác.

Đông!

Hồng Tú Cầu của Nữ Oa, đông một tiếng đập vào đầu hắn.

Ngay sau đó, Khai Thiên Đỉnh, Luyện Thiên Lô, Thiên Địa Hồng Lô liên tiếp bay đến, thi nhau đập vào đầu Hồng Quân, những Công Đức Thánh Hỏa kia, xâm nhập vào thức hải của hắn, không ngừng thiêu đốt.

Trong đầu Hồng Quân, từng luồng khí tức đen kịt, tản mát ra ngoài!

Thiên Đạo, đang né tránh!

Thiên Đạo bỏ chạy!

Nhìn từng luồng khí tức đen kịt từ mi tâm Hồng Quân tuôn ra, Nữ Oa trước tiên kinh ngạc, sau đó liền hiểu rõ.

"Cái gì?" Hậu Thổ vẻ mặt cảnh giác, nhưng càng nhiều là tò mò.

"Thiên Đạo!" Nữ Oa nói, khẽ lắc đầu, vừa phẫn nộ vừa tiếc nuối.

Thiên Đạo, nguyên bản chí cao vô thượng, vô tình nhưng vô tư, công bình công chính, dù là Thánh Nhân, thực ra cũng không hề siêu việt Thiên Đạo, những quy củ cần tuân theo, vẫn phải tuân theo.

Ngày xưa, còn dựa vào công đức giáng xuống trời, mới thành Thánh Nhân.

Nhưng bây giờ, Thiên Đạo trở thành bộ dáng này, Nữ Oa trong lòng cảm khái.

Chương 138

"Yếu ớt ư!?" Hậu Thổ kinh ngạc nói.

Khí tức đen kịt tuôn ra, hơi khựng lại một chút, sau đó gia tốc tuôn ra, bay lượn về hư không vô tận.

"A a, yếu ớt ư?

So với ngày xưa, quả thực yếu đi không ít, đó là tự làm tự chịu!

Hậu Thổ vừa rồi cũng trong nháy mắt biết được, trong thời gian bế quan, từng sự kiện lớn xảy ra ở Hồng Hoang.

Thiên Đạo xâm thực Tứ ca Cộng Công, thiêu đốt mười một vị huynh trưởng, cùng Hình Thiên, tạo thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, muốn thử thăm dò thực lực của Trần ca ca.

Nhưng, trong lòng các huynh trưởng, Bàn Cổ Chân Thân vô địch Hồng Hoang kia, chỉ theo một câu nói của Trần ca ca, tan biến thành mây khói, Tổ Vu bị thương không nhẹ.

Sau đó Tứ ca Cộng Công phẫn nộ liều chết đâm vào Hồng Hoang, bầu trời vỡ nát, thiên địa nghiêng lệch.

Phục Hy và tỷ tỷ Nữ Oa trước mặt ra tay, cứu giúp sinh linh Hồng Hoang, vá trời, chống bốn cây Thiên Trụ.

Nhưng Hồng Hoang không yên ổn được bao lâu, Tây Phương Nhị Thánh và Tam Thanh, ở Hoành Đoạn Sơn Mạch tranh giành một cây Tiên Thiên Linh Căn cường đại, đánh nhau ngày càng kịch liệt, sau đó Phục Hy gia nhập chiến trường, Hồng Hoang bị đánh nát.

Nữ Oa thả Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thu lấy hàng ức vạn triệu sinh linh Hồng Hoang.

Cũng vào lúc đó, Thiên Đạo bắt đầu ra tay, sau đó có trận chiến kinh thế trước mắt!

Chiến đấu với trời!

Lý trí cho biết, Hậu Thổ nhíu mày, trong lòng không vui!

Thiên Đạo như vậy, giản đơn còn đáng ghét hơn Ma Tổ La Hầu ngày xưa, độc ác, muốn dùng toàn bộ sinh linh Hồng Hoang để thành toàn!

"Ăn lão nương một quyền!" Hậu Thổ càng lúc càng tức giận, nhịn không được đại hống một tiếng, như một nữ chiến thần, uy thế mạnh hơn gấp mấy lần khi tấn công Hồng Quân trước đó.

Trên quyền đầu bá đạo vàng óng, sáu Đại Thế Giới đang luân hồi, như cối xay ma đáng sợ nhất, nghiền nát tất cả!

Một quyền, khí quán Hồng Hoang, vũ trụ vỡ nát, Hỗn Độn nổ tung!

Thiên Đạo vừa rút lui khỏi mi tâm Hồng Quân, lúc này vừa ngưng tụ thành một đoàn sương đen, lập tức bị một quyền rực rỡ của Hậu Thổ xuyên thủng!

Sương đen hơi ảm đạm đi một chút, Hồng Quân bên cạnh, lại mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi ô trọc.

"Hả?" Hậu Thổ nhìn nhìn đoàn sương đen sắp bỏ trốn, lại nhìn nhìn Hồng Quân, do dự, "Nữ Oa tỷ tỷ…" Nữ Oa cau mày, chưa lên tiếng, Hồng Quân đột nhiên cười nói: "Cũng được thôi, một bước sai, bước bước sai, Bản Thánh đi một bước này, quả thực là tự làm tự chịu, Thiên Đạo có thể ảnh hưởng Bản Thánh, Bản Thánh cũng có thể ảnh hưởng Thiên Đạo, nhưng, Bản Thánh không có kiên định bản tính của mình a." "Đừng do dự, ra tay đi!" Hồng Quân thản nhiên cười nói.

Nhưng đúng lúc đó, lời vừa dứt Hồng Quân, đột nhiên sắc mặt đại

biến, "mặt âm dương" lại lần nữa xuất hiện, màu đen nhanh chóng bao phủ khuôn mặt ban đầu, cả người triệt để hắc hóa!

"Mau ra tay!" Hồng Quân đại hống.

"Giết hắn!" Nữ Oa sắc mặt lạnh lẽo, Thánh khí bạo dũng ra, toàn lực thôi động ba đại Tiên Thiên Công Đức Lô Đỉnh, Hồng Tú Cầu, từng thanh đao, tên và các pháp bảo khác, toàn bộ chất đống về phía Hồng Quân.

Hậu Thổ không có linh bảo, lúc này hít sâu một hơi, giữa mi tâm, ngực, và bụng dưới ánh sáng đồng thời lóe lên, ba đan điền thượng trung hạ, lần lượt chủ tu Tinh, Khí, Thần.

Lúc này, Hậu Thổ toàn lực thôi động ba loại năng lực, phía sau, một cây cự phủ vàng kim ngưng tụ ra.

Hậu Thổ chậm rãi vươn hai tay, nhưng thời gian dường như dừng lại, cách không một tay chộp lấy cự phủ, đối với Hồng Quân một phủ bổ xuống!

"Kiệt kiệt kiệt!

Thật sự cho rằng, bằng thực lực Thánh Nhân bé nhỏ, có thể làm bị thương ta sao?" Hồng Quân đột nhiên trở nên âm sâm, đoàn sương đen kia, vừa rồi đột nhiên dung nhập vào thân thể hắn, triệt để khống chế hắn!

"Thiên Đạo Thánh Nhân, mới là Thiên Đạo Thánh Nhân chân chính!" Hồng Quân cuồng ngạo cười lớn, Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp vỡ nát trong tay hắn xoay chuyển, từng đạo Đại Đạo Chi Lực dung nhập vào cơ thể, một chưởng đánh ra, uy thế còn mạnh hơn cả Bàn Cổ khai thiên tích địa ngày xưa, Thánh Nhân cũng phải vẫn lạc!

Sắc mặt Hậu Thổ và Nữ Oa hơi biến đổi, đứng ở đỉnh cao nhất của Thánh Nhân, liên thủ dưới sự chỉ huy của Trần Vũ, lại càng

mạnh mẽ khó mà tưởng tượng.

Sáu vị Thánh đang chiến đấu kịch liệt phía dưới, đối với họ, chỉ là công phu phất tay tùy tiện.

Nhưng, đối mặt với Hồng Quân lúc này, hai nữ lại có một cảm giác không thể chống cự.

"Ai, hai con nha đầu ngốc, ta không cho các ngươi tóc sao?" Đúng lúc đó, thanh âm Trần Vũ, vang lên bên tai hai nữ, như thì thầm bên tai.

"Đúng!

Chương 139

Tóc!" Hậu Thổ đại hỉ, vươn tay trái, chỉ thấy ở ngón áp út, có một chiếc vòng nhỏ màu đen quấn quanh.

Chộp lấy chiếc vòng nhỏ, nhẹ nhàng kéo một cái, theo chiếc vòng nhỏ xoay chuyển, một sợi tóc xuất hiện.

Nữ Oa nghe vậy cũng ánh mắt sáng lên, vươn tay, Thiên Trụ chống đỡ sa mạc vô tận phương tây, trong nháy mắt biến mất, quay trở về trong tay nàng, hóa thành hai sợi tóc.

Nữ Oa thu sợi tóc quấn quanh bên ngoài, lộ ra sợi tóc mà Trần Vũ đã tặng, đối với Hồng Quân cong ngón tay búng một cái.

Hậu Thổ thì chộp lấy sợi tóc, xem như đao sử dụng, đối với Hồng Quân bổ thẳng xuống!

Ở xa, Âm Dương, Càn Khôn, Ngũ Hành ba vị lão tổ, sớm đã bị dư ba chiến đấu đẩy lùi.

Lúc này, ba người thấy cảnh tượng đó, không khỏi đại kinh.

Hai đại Thánh Nhân đỉnh cấp, liên thủ cũng không thể đối phó Hồng Quân bị Thiên Đạo triệt để khống chế, từ đâu mà lấy ra hai sợi tóc để công kích, không phải đùa sao?

Nhưng, Hồng Quân bị hắc hóa lại khủng bố kêu lên: "A!

Nguyên…" Không đợi hắn nói xong, sợi tóc Nữ Oa bắn ra, trong nháy mắt đâm vào mi tâm hắn, khiến thần sắc hắn lập tức cứng đờ, khí tức đen kịt trên mặt nhanh chóng tiêu tán.

Phốc xuy!

Ngay sau đó, sợi tóc Hậu Thổ chém xuống, một đường từ đỉnh

đầu Hồng Quân đến gót chân, bị bổ đôi!

Hống!

Một tiếng động khủng bố truyền khắp Hồng Hoang tan nát, xuyên qua Hỗn Độn, không biết truyền xa đến đâu.

Thân thể Hồng Quân từng chút từng chút vỡ nát, như người giấy đang cháy, nhanh chóng biến mất.

Bên trong thân thể hắn, một khối Ngọc Vũ Điệp màu đen bay ra, nhanh chóng trốn về phía xa!

Thiên Đạo bỏ chạy!

Hồng Quân vẫn lạc!

Nhìn khối Ngọc Vũ Điệp màu đen bỏ trốn, Nữ Oa và Hậu Thổ đều muốn đuổi theo, nhưng lại nghe thấy trong sâu thẳm tâm thần, vang lên tiếng cười nhàn nhạt quen thuộc của Trần Vũ: "Đừng đuổi theo nữa, cứ để nó quay về, tìm hang ổ cũ, ta mới dễ ra tay." "Trần ca ca, người muốn tự mình ra tay rồi sao?

Đối thủ là ai?" Hậu Thổ và Nữ Oa đều kinh ngạc nói.

"A a, bây giờ không thể, kẻ có thể miễn cưỡng làm đối thủ của ta, quả thực đủ mạnh mẽ, ngay cả truyền âm, cũng có thể hơi cảm ứng được." Thanh âm Trần Vũ tiếp tục vang lên.

"Trở về đi, phía dưới có chuyện quan trọng, cần các ngươi tham gia." Đại sự!

Chuyện có thể được Trần ca ca xưng là đại sự, đó tất nhiên là siêu cấp đại sự chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

À, không đúng, bây giờ không còn Hồng Hoang nữa rồi.

Nữ Oa trong lòng, cúi đầu nhìn về phía Hồng Hoang, tú mi khẽ nhíu, trên khuôn mặt tuyệt đại phong hoa, đau lòng.

Chỉ thấy Hồng Hoang vô biên vô tận ngày xưa, bây giờ như một chiếc đĩa bị đánh vỡ, khắp nơi đều là những mảnh vỡ trôi nổi.

Nơi trung tâm nhất, thì bị nghiền nát hoàn toàn, núi đá, bùn đất, dung nham, hồng thủy, v.v., biến thành một đống tạp nham lớn.

Vô số tinh thần trụy lạc vào trong đó, có cái đã biến thành đá nhỏ, có cái chưa hoàn toàn dập tắt, như từng đốm lửa khô bắn ra.

Hậu Thổ cũng đau lòng, nhìn Bất Chu Sơn bị đứt đôi một nửa, cũng hiểu rõ tiền nhân hậu quả.

Mười một vị huynh trưởng, đều đã rời đi, mang theo nửa ngọn Bất Chu Sơn còn sót lại, đi lang thang trong Hỗn Độn, trong sinh tử, tìm kiếm cơ hội thành Thánh cuối cùng.

Nhưng, Hậu Thổ biết, bất luận là gặp được hay không, có cơ hội nhục thân thành Thánh, chỉ có đại huynh Đế Giang, Cửu ca Chúc Cửu Âm, Tứ ca Cộng Công và Ngũ ca Chúc Dung, có một tia cơ hội.

Còn về các huynh trưởng khác, hầu như không có lấy nửa điểm cơ hội.

Một khi chia tay, là quyết biệt.

Mà, loại phân biệt này, đối với phần lớn sinh linh Hồng Hoang, đều như vậy, toàn bộ Hồng Hoang là một hạo kiếp!

Hồng Hoang, trừ Lục Thánh bị thương không nhẹ, chỉ còn lại những cường giả đi theo Trần Vũ trên Bất Chu Sơn.

Chương 140

Còn lại, ngay cả một con kiến hôi cũng không tồn tại, dù có trốn sâu dưới lòng đất hàng trăm vạn dặm trong độc chướng, cũng dưới sự nhào nặn lặp đi lặp lại của chiến lực Lục Tôn Thánh Nhân, hoàn toàn diệt tuyệt.

Hiện tại Hồng Hoang ngay cả Thiên Đạo cũng không còn, như cá mất nước, dưới Thánh Nhân, cũng sẽ không có sinh linh tồn tại.

Nữ Oa, Hậu Thổ từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt trên Bất Chu Sơn, hướng Trần Vũ doanh doanh hành lễ: "Trần ca ca, chúng muội đã trở về." Nhiều cường giả như vậy đang nhìn, những lễ tiết cần có vẫn phải có.

Trần Vũ gật đầu nói: "Về thì tốt, chuyện cũ đủ loại, người đã quên rồi thôi, cũng không cần quá bận tâm." "Thánh Sư đại nhân… Hồng Hoang bây giờ thành ra thế này, phải làm sao mới tốt?" Có một cường giả Hồng Hoang nhịn không được lên tiếng hỏi.

Dù đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhìn thì chỉ kém Thánh Nhân nửa bước, nhưng nửa bước cuối cùng đó, là thiên tiệm, không thành Thánh Nhân, trong tình huống không có Thiên Đạo, vẫn không kiên trì được bao lâu.

Có thể vài chục năm sau, sẽ giống như những phàm nhân Nhân Tộc trong Hồng Hoang, chỉ có vài trăm năm ngắn ngủi, sẽ già yếu, bệnh tật mà chết.

"Sinh mệnh nằm ở ý nghĩa và sự tinh sắc của sự tồn tại, không nằm ở dài ngắn." Long Vương cao thâm mạt trắc nói, liếc nhìn vị Chuẩn Thánh ẩn thế vừa lên tiếng, thần sắc đạm mạc.

"A, bọn ta thân là Chuẩn Thánh đỉnh phong, tốt xấu gì cũng có thể

trong tình huống này, tiếp tục sống thêm vài chục năm nữa, nói không chừng có thể đến hàng trăm năm, coi như kiếm được rồi." Tổ Kỳ Lân cũng cười ha hả nói.

Mấy vị Chuẩn Thánh ẩn thế sắc mặt biến đổi, lời nói thật, mọi người đều là lão bất tử tu hành ức vạn năm, khó khăn lắm mới vượt qua thiên nan vạn hiểm, trưởng thành một bước, biết đâu chộp lấy cơ hội, có thể thành Thánh!

Bây giờ được biết, chỉ có thể sống vài chục năm, vậy thì tìm một lão hữu uống trà, khoác lác một chút, cũng không chỉ vài chục năm a!

Tùy tiện một lần bế quan, là vài vạn năm, thậm chí vài chục đến hàng trăm vạn năm.

"Thánh Sư tiền bối, người, người thiên hạ vô song, ngay cả Thiên Đạo cũng không phải đối thủ của người, cầu người cứu giúp chúng ta đi!" Khoảnh khắc đó, những Chuẩn Thánh ẩn thế trước đó còn chút nghi ngại, kiêu ngạo, đã bỏ xuống sự cố chấp và tôn nghiêm cuối cùng, lũ lượt quỳ bái trước Trần Vũ.

So với sinh mệnh, tôn nghiêm có tác dụng gì?

Sống càng lâu càng sợ chết!

"Được rồi, đừng trêu chọc nữa." Trần Vũ lắc đầu cười nói: "Họ đều là những người có liên quan đến Hỗn Độn Thần Ma ngày xưa, cũng là một phần sức mạnh của Hồng Hoang, thu lấy đi." "Ha ha ha, vừa rồi chỉ là nói đùa thôi mà." Long Vương vỗ vỗ vai một người đá, cười ha hả nói: "Từ nay về sau, các ngươi chính là huynh đệ của ta rồi." Người đá trên người có mấy vết máu lốm đốm, vốn là một khối Hỗn Độn Thạch, nhiễm tinh huyết của Hỗn Độn Thần Ma, thông linh hóa hình thành.

Động tác chậm chạp, phản ứng cũng khá chậm, nhưng chiến lực

chân chính, lại tuyệt đối không thể xem thường, sức mạnh và nhục thân, không hề kém Tổ Vu.

Bên cạnh, một thanh niên gầy cao mặt trắng thông minh hơn rất nhiều, vội vàng hướng Long Vương chắp tay, lên tiếng gọi sư huynh.

Đó là Bạch Cốt Tinh do một phần thi cốt của Thần Ma, sau khi hấp thu linh khí Hồng Hoang, thông linh mà hóa thành.

Lại có một thân ảnh màu huyết sắc, cũng tương tự có chút liên hệ với Hỗn Độn Thần Ma ngày xưa.

Tôn Chuẩn Thánh đỉnh phong cuối cùng, thì là Minh Hà Lão Tổ, lúc này cũng biểu thị thần phục Trần Vũ.

Tuy Trần Vũ không để ý mấy tôn Chuẩn Thánh thần phục, nhưng vì sự an ổn của Hồng Hoang tương lai, một số quy củ cần có, bởi vậy Trần Vũ cũng không từ chối, mặc cho Long Vương, Tổ Kỳ Lân cười ha hả đi tới, thu mấy tôn Chuẩn Thánh làm tiểu đệ.

"Nữ Oa, Hậu Thổ, lại đây." Trần Vũ thần sắc nghiêm túc hơn rất nhiều, nhìn về phía hai tôn nữ Thánh mạnh nhất.

"Thánh Sư, chúng ta có thể làm gì?" Tam Thanh, Phục Hy cũng đã cảm đến, lúc này Nguyên Thủy cung kính lên tiếng hỏi.

Thân là Thánh Nhân, tuy Trần Vũ không lên tiếng yêu cầu làm gì, nhưng họ đều có suy đoán nhất định.

Còn về Tây Phương Nhị Thánh, cũng ở xa, thần sắc rối rắm, muốn lên tiếng, nhưng lại không biết phải nói gì.

"Không cần các ngươi, ta sợ ngộ thương, bảo vệ Bất Chu Sơn cho tốt." Trần Vũ nhìn Tam Thanh một cái, lắc đầu nói.

Tam Thanh: "……" Trần Vũ cũng không nói nhiều với họ, từ từ lơ lửng, lần đầu tiên rời khỏi sơn cốc nhỏ đó, nhanh chóng lên đến Cửu

Thiên, phủ khám toàn bộ Hồng Hoang tan nát.

Hậu Thổ và Nữ Oa khẩn trương theo sát phía sau, thần sắc kích động.

“Trần ca ca cuối cùng cũng sắp ra tay rồi!

Không biết sẽ mạnh đến mức nào!” “Có muốn trọng luyện Hồng Hoang không?

Muốn luyện chế thành hình dạng gì?” Hai tôn nữ Thánh trong lòng kỳ vọng.

Trần Vũ vươn tay, ngữ khí cũng trở nên uy nghiêm: “Lấy danh của ta, trọng luyện Hồng Hoang!

Từ nay về sau, Hồng Hoang, Thánh Nhân bất khả phá!

Từ nay về sau, Hồng Hoang, Thánh Nhân bất khả phi việt!

Hồng Hoang, lấy năng lực của ta, khuếch trương ức bội!” Oanh oanh oanh!

Chương 141

Trong lời nói của Trần Vũ, Hỗn Độn Chi Khí vô tận tuôn trào, dũng nhập vào Hồng Hoang, một dòng hồng lưu siêu cấp chân chính, trong nháy mắt nuốt chửng tất cả đại lục, tiếng nổ khủng bố vô tận vang lên.

Hồng Hoang tan nát không ngừng trọng tổ, nhanh chóng khuếch đại, bạo tăng trăm lần, nghìn lần, vạn lần… Tinh không lại lần nữa xuất hiện, ức vạn triệu tinh thần hội tụ thành tinh hà, vô số tinh hà hội tụ thành tinh hải, trôi nổi khắp Hồng Hoang.

Các pháp tắc, trật tự trước đây bị phá vỡ, lại lần nữa đản sinh.

Hơn nữa, còn mạnh mẽ hơn trước!

"A!

Ta cảm giác được rồi, ta cảm ứng được khí tức Thánh Đạo chân chính!" "Ta sắp thành Thánh rồi, ta thấy được con đường thành Thánh!" "Sự áp chế thành Thánh, đã nhỏ đi rồi.

Ta có một cảm giác, giống như việc đột phá Đại La Kim Tiên, thành Chuẩn Thánh ngày xưa vậy?" Trên Bất Chu Sơn, từng tôn Chuẩn Thánh cường giả, mừng rỡ như điên!

Hồng Hoang!

Đã đón nhận sự tân sinh chân chính!

Sững sờ!

Vui mừng khôn xiết!

Chấn động!

Tất cả cường giả Hồng Hoang, bao gồm cả Thánh Nhân, đều kinh

ngạc đến ngây người trước thế giới Hồng Hoang mới tái sinh.

Hồng Hoang thế giới ngày trước vốn đã quá lớn, dù Đại La Kim Tiên có vượt qua không gian và thế giới, cũng phải mất vài ngàn vạn năm mới có thể đi hết Hồng Hoang.

Vô số tinh hải, vô số sinh mệnh, là trung tâm của chư thiên vạn giới.

Chỉ có Thánh Nhân mới có thể nhanh chóng xuyên toa Hồng Hoang.

Nhưng giờ phút này, Hồng Hoang đã mở rộng gấp trăm triệu lần!

"Quá lớn!

Thật sự quá lớn!" Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, Phục Hy cùng mấy vị Thánh Nhân đều lẩm bẩm, như thể lại trở về thời Chuẩn Thánh, thậm chí Đại La Kim Tiên, đối mặt với sự chấn động và kính sợ trước thế giới Hồng Hoang, cùng với cảm giác bất lực đặc biệt đó.

Sau khi trở thành Thánh Nhân, họ luôn có cảm giác ngang hàng với Hồng Hoang.

Nhưng giờ phút này, mấy vị Thánh Nhân phát hiện, cảm giác ngày trước đã quay trở lại.

Hồng Hoang bây giờ không chỉ mở rộng gấp trăm triệu lần, mà quan trọng hơn, tất cả các pháp tắc nguyên thủy đã trở nên mạnh mẽ hơn!

Đơn giản nhất là, mọi pháp tắc đều có thể thành Thánh!

Ví dụ, kiếm tu ngày trước, tu hành kiếm đạo, nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Muốn trở thành Chuẩn Thánh, cần có pháp tắc mạnh mẽ hơn, ví dụ như Ngũ Hành, Âm Dương, Sinh Tử, Luân Hồi, Thời Gian và các

pháp tắc Đại Đạo khác.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần ngày trước sở hữu ba ngàn Đại Đạo, nhưng những đạo xếp sau trăm vị, thậm chí hai mươi vị, dù tu hành thế nào cũng không thể trở thành Thánh Nhân.

Giờ đây, căn cơ Hồng Hoang đã mạnh hơn trăm lần, ba ngàn Đại Đạo đều có thể thành Thánh!

Thậm chí, nhiều pháp tắc phổ thông, tiểu đạo, cũng có hy vọng thành Thánh!

"Nếu ta ngày trước chưa thành Thánh, chỉ dựa vào kiếm đạo, ta cũng có thể dễ dàng thành Thánh a!" Thông Thiên lẩm bẩm, vuốt ve Thanh Bình Kiếm – linh bảo bẩm sinh của mình, cảm khái nói.

Khí tức của Tây Phương Nhị Thánh có chút suy yếu.

Họ có thể thành Thánh hoàn toàn là nhờ lập Thiên Đạo Đại Thệ, mượn một khoản "tiền trợ cấp" khổng lồ từ Thiên Đạo nhưng căn bản không thể trả được.

Giờ đây, Thiên Đạo trọng thương bỏ chạy khỏi Hồng Hoang, trở thành bình không gốc rễ, cũng bị không ít liên lụy, cộng thêm trận đại chiến trước đó, nguyên khí đại thương.

"Công đức của ta, mượn!

Công đức của Nữ Oa, tự mình giành được!

Cuối cùng sao lại khác biệt lớn đến vậy chứ?" Chuẩn Đề thần sắc ảm đạm, cảm khái nói.

Chương 142

Tiếp Dẫn cũng lắc đầu: “Ai, sớm biết hôm nay, hà tất phải làm vậy lúc trước.

Nếu như ngày trước, ta nguyện ý đợi thêm, đợi đến bây giờ mới thành Thánh, há chẳng phải tốt biết bao.” Kiến Mộc, là một cây thần trong thần thoại Trung Quốc, được cho là có khả năng nối liền Trời và Đất.

Hồng Hoang vẫn không ngừng mở rộng, bốn phương tám hướng, tốc độ khuếch trương sánh ngang với tốc độ ánh sáng.

Giống như Hồng Hoang là một thể phát quang, trong Hỗn Độn, ánh sáng nó phát ra, tốc độ khuếch trương thật đáng sợ.

“Trần ca ca!

Hồng Hoang mới sao?” Nữ Oa kinh hỉ không thôi, “Xem ra, ta lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc Hồng Hoang mới, hoàn toàn có thể tiến thêm một bước!” Trần Vũ gật đầu, cười nói: “Sau Thánh Nhân, quả thật được gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Không, lại không phải loại khôi lỗi và bán thành phẩm như Hồng Quân.

Thiên Đạo chân chính, có thể thiện Thiên Đạo pháp tắc, song phương đồng thời tiến bộ.” “Thiên Đạo lúc này chưa hoàn thiện triệt để, đang trong quá trình tiến bộ thăng hoa.

Cho nên, Oa Oa, nếu nguyện ý, có thể làm một Thiên Đạo Thánh Nhân của Hồng Hoang mới, chân chính trở thành tồn tại trên Thánh Nhân!” Nữ Oa gật đầu nói: “Chỉ cần có thể khiến Hồng Hoang tiếp tục tiến bộ, ta làm gì cũng nguyện ý.” Cô có thể thấy, Trần ca ca coi

trọng Hồng Hoang mới, cùng với sự vất vả mà hắn đã bỏ ra.

Nếu có thể khiến Hồng Hoang tiến bộ, vậy nhất định có thể giúp Trần ca ca.

Hy sinh một số thứ, thì có quan hệ gì đâu?

"Ha ha ha." Trần Vũ đột nhiên cười, nhịn không được đưa hai tay ra, xoa xoa tóc Nữ Oa, thân mật như ngày trước Nữ Oa còn bé gái.

"Oa Oa, sẽ không nghĩ rằng, làm một Thiên Đạo Thánh Nhân, sẽ giống Hồng Quân bị nhốt mềm trong Thiên Đạo chứ?

Vô tình vô nghĩa, không có bất kỳ tự do và sở thích nào, tồn tại như cái xác không hồn?" Trần Vũ tự nhiên nhìn thấu suy nghĩ của Nữ Oa, cười hỏi.

Nữ Oa trợn tròn mắt đẹp, cũng không còn ngại ngùng, nhìn Trần Vũ, vẻ mặt tò mò hỏi: "A?

Trần ca ca, lẽ nào không phải?

Ta làm Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể có tự do sao?

Có thể có suy nghĩ riêng sao?" "Vậy... vậy Thiên Đạo vận hành, sẽ không bị cảm xúc và sở thích của ta ảnh hưởng sao?

Thiên Đạo trước đây sở dĩ phá bại, là vì có tư tâm a." Trần Vũ lắc lắc đầu, nhìn Nữ Oa, hỏi: "Vậy muội nghĩ, Trần ca ca có thể trọng tố Hồng Hoang, lại khiến nó lớn mạnh hơn, có giống Thiên Đạo trước đây vô năng không?" Nữ Oa chớp chớp hai mắt, lớp sương mù cuối cùng trong lòng dần dần tiêu tan: "Trên, trên Thiên Đạo..." "Đúng!" Trần Vũ gật đầu nói, "Nhìn ta xem có vô tình vô nghĩa, không có bất kỳ tư tâm và tự do nào không?

Ta còn có thể làm được, sẽ bị ảnh hưởng sao?" "Muội làm Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng vẫn có thể đi đâu thì đi, làm gì thì làm." "Thực

tế, nếu muội thật sự muốn làm một Thiên Đạo không có thất tình lục dục, ta sẽ không vui, từ nhỏ đã... khụ khụ.” Trần Vũ chưa nói hết, vội vàng ho khan che giấu.

Nữ Oa lập tức nhớ lại những chuyện ngày trước, mặt cười đỏ bừng, cúi đầu nghiêng người, có chút ngại ngùng.

“Xuyến Thiên Châu tặng muội, có thể giúp muội nắm giữ và dung hợp Thiên Đạo.” Trần Vũ chuyển đề tài, hóa giải sự ngượng ngùng, lấy ra một chuỗi châu báu lưu quang rực rỡ, đưa cho Nữ Oa.

Nữ Oa vẫn cúi đầu, hai tay nắm chặt vào nhau, không nhận Xuyến Thiên Châu.

Trần Vũ bất đắc dĩ, đành phải bước tới, tự mình đeo lên chiếc cổ trắng như tuyết của cô.

“Làm Thiên Đạo Thánh Nhân, thật tốt a.” Hậu Thổ vẻ mặt thèm thuồng nói, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Nữ Oa liếc nhìn Hậu Thổ một cái, cùng là phụ nữ, lại có cùng tâm tư, Nữ Oa tự nhiên nhìn rõ mồn một.

Hậu Thổ đâu phải ngưỡng mộ việc làm Thiên Đạo Thánh Nhân, rõ ràng là ngưỡng mộ mối quan hệ với Trần ca ca.

Nghĩ vậy, trong lòng càng thêm ngọt ngào.

Trần ca ca, đối với ta thật tốt.

Ta nhất định sẽ cống hiến tất cả để báo đáp sự tốt của người!

“Trần ca ca, vậy ta đi dung hợp Thiên Đạo trước nha!

Hồng Hoang mới vừa khai tịch, có quá nhiều việc cần ta làm, ta đi trước nha.” Nữ Oa không trì hoãn thời gian, thân thể lóe lên, bay về phía xa.

Trên thân thể uyển chuyển nhanh chóng của cô, vô tận thánh quang

dật tán ra, dung hợp với ánh sáng rực rỡ của Xuyến Thiên Châu trên cổ, chiếu rọi khắp trời đất.

Chương 143

Khoảnh khắc tiếp theo, trong trời đất Hồng Hoang, vô số pháp tắc ngưng tụ, hình thành đủ loại pháp tắc quang vũ, số lượng lên đến hàng ngàn vạn, mỗi loại một màu sắc, tạo thành một trận quang vũ đặc biệt rực rỡ và lộng lẫy.

Những đóa sen trắng tinh khiết, sen vàng cao quý, sen xanh Hỗn Độn, sen hồng phú quý...

Từng loại sen xuất hiện trên trời, dưới đất, giữa không trung, từng đóa từng đóa nở rộ.

Các loại cánh hoa, nhụy hoa đủ màu sắc, từ trên cao bay lả tả xuống.

"Nguyên bản, vạn đạo dung lô, vạn pháp tự nhiên, trên Thánh Nhân..." Nữ Oa lẩm bẩm, thân thể mềm mại khẽ run lên.

Từ trong lớp vỏ bọc của cô, một Nữ Oa khác bước ra!

Nữ Oa này giống hệt như trước, nhưng khí chất càng thêm cao quý, dung mạo càng thêm tuyệt mỹ, phong hoa tuyệt đại, cử thế vô song, khí tức mạnh mẽ siêu việt mọi tưởng tượng và miêu tả!

Thoát thai hoán cốt chân chính, biến đổi tối cao vô thượng!

"Ta!

Nữ Oa Thánh Nhân, hôm nay đột phá gông xiềng Thánh Nhân, chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân!

Thiên Đạo hữu tự, chúng sinh huy hoàng!" Thanh âm của Nữ Oa ẩn chứa Thiên Uy vô thượng, ngay cả cường giả Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên như Tiếp Dẫn cũng tâm sinh kính sợ, không khỏi cúi đầu, hành đệ tử chi lễ!

Mấy vị Thánh Nhân còn lại cũng đồng thời hành lễ.

Còn những Chuẩn Thánh đỉnh phong, trừ Long Vương và vài vị khác hành lễ, những người còn lại trực tiếp quỳ bái.

Trên Thánh Nhân!

Thật sự có cảnh giới trên Thánh Nhân!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chấn hám không thôi, Tam Thanh cũng nhìn nhau, mừng rỡ như điên.

Tất cả đều có thể cảm ứng, Nữ Oa lúc này hoàn toàn không giống trước, không giống những Thánh Nhân cùng đẳng cấp, đã thật sự siêu thoát Thánh Nhân!

Hồng Quân ngày trước, treo cái danh Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng dù thế nào, vẫn chỉ là Thánh Nhân, chỉ là tương đối đặc biệt mà thôi, hiếm có đối thủ trong số Thánh Nhân.

"A!" Đột nhiên, Thạch Nhân thông linh kia đại khiếu một tiếng, như thể bị người tấn công lén, các vị cường giả vội vàng nhìn về phía hắn.

"Thạch Phá Thiên, quỷ kêu!

Hù lão tử nhảy dựng!" Long Vương bất mãn nói.

Chỉ thấy Thạch Nhân Thạch Phá Thiên chỉ vào chân núi, điên cuồng kêu lên: "Hồng Mông Tử Khí!" Các vị cường giả, ngay cả Thánh Nhân, đều bị Nữ Oa trên trời thu hút toàn bộ chú ý, lúc này nghe vậy cúi đầu nhìn xuống, đồng loạt trợn tròn mắt.

Dưới chân Bất Chu Sơn, từng luồng Hồng Mông Tử Khí bốc lên, như những mầm măng xuân sau mưa, cuồn cuộn mọc ra.

Những Tử Khí này, không chỉ nhiều, lên đến hàng ngàn vạn, mà quan trọng nhất là to!

Mỗi sợi, đều to bằng ngón tay út!

Đó đâu phải Tử Khí a, rõ ràng là Tử Trụ a!

Tùy tiện có được một sợi Hồng Mông Tử Khí như vậy, lại trong hoàn cảnh này, chẳng phải sẽ nhanh chóng chứng đạo thành Thánh sao?

Thạch Phá Thiên, Cốt Thánh, Huyết Sát, Minh Hà cùng mấy vị cường giả khác mắt sáng rực, gần như mất đi bản ngã, muốn xông xuống núi, nhưng lại nghe có người kêu lên: "Bên kia cũng có!

A!

Nhiều quá!

To quá!" Mấy vị cường giả quay đầu, lại lần nữa kinh hãi.

Trong quang vũ thất thải khắp trời, không biết từ lúc nào, lại xuất hiện từng luồng Tử Khí, từ trời giáng xuống, rơi vào tân sinh Hồng Hoang đại lục, tư dưỡng đại lục.

Hồng Hoang đại lục lúc này, vẫn không ngừng diễn biến, nguyên bản khí Hỗn Độn, bị tân sinh đại lục hấp thu, sau khi hấp thu thêm Hồng Mông Tử Khí, diễn hóa càng thêm hoàn mỹ, huyền diệu.

"Vũ Trụ Hồng Hoang, Thiên Địa Huyền Hoàng!" Thanh âm uy nghiêm và huyền ảo của Nữ Oa truyền đi, trong khoảnh khắc truyền khắp mọi nơi trong Hồng Hoang.

"Hỗn Độn Vô Cực, Âm Dương Lưỡng Nghi, Tam Tài Tứ Tượng, Ngũ Hành Lục Đạo, Thất Tinh Bát Quái, Cửu Cung Thái Cực, Vạn Đạo Chư Thiên..." Theo Nữ Oa mở miệng, từng loại pháp tắc chí cao vô thượng càng thêm nồng đậm, ngưng tụ, hiển hóa trên không trung, trước tiên là từng sợi tơ, sau đó hình thành xiềng xích trật tự, quán xuyên Hồng Hoang, tung hoành giao thác giữa trời đất.

Chương 144

Ngay sau đó, xiềng xích càng ngày càng thô lớn, đạt đến một cực hạn nào đó, liền dung hóa thành sông ngòi trật tự.

Sông ngòi càng ngày càng nhiều, hội tụ thành một đại dương!

Đại dương pháp tắc Âm Dương, đại dương pháp tắc Ngũ Hành, đại dương pháp tắc Sinh Tử, Nhân...

Các loại đại dương pháp tắc, bao phủ diện tích rộng lớn, còn hơn cả diện tích Hồng Hoang trước đây!

"...Lực lượng pháp tắc nồng đậm như vậy, nếu ta nhảy vào đại dương pháp tắc Âm Dương, nhất định có thể trực tiếp chứng đạo thành Thánh!" Âm Dương Lão Tổ mừng rỡ như điên nói.

Ba vị lão tổ được phục sinh trước đó, không phải là không bị Hồng Quân làm hại, nhưng vẫn tâm niệm thông đạt, có một cảm giác, chỉ cần năng lượng pháp tắc đủ, liền có thể chứng đạo thành Thánh!

Lúc này, chính là khi buồn ngủ lại có người đưa gối đầu.

Nhưng, không ai dám dị động.

Thánh Sư mang theo hai vị nữ Thánh vô thượng rời đi, lúc này Nữ Oa đang dung hợp vào Hồng Hoang mới, khiến Hồng Hoang càng thêm hoàn thiện, nếu ai dám gây loạn, xảy ra một chút sai sót, thì hậu quả thật đáng sợ, khó lường!

Nếu đắc tội với Thánh Nhân bình thường, cùng lắm là chết, nhưng Thánh Sư có thể dễ dàng phục sinh cường giả đã chết ức vạn năm, thật quá đáng sợ.

"Ta, muốn có núi, muốn có đất, muốn có nước, muốn có lửa..." Thanh âm của Nữ Oa tiếp tục truyền đi, đại dương pháp tắc Ngũ

Hành tiếp tục diễn hóa, phân hóa thành năm loại pháp tắc Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, tự mình hội tụ thành từng đại dương mênh mông, phân bố khắp Hồng Hoang.

Đại địa núi đá xuất hiện, sông ngòi xuất hiện, khoáng vật kim loại xuất hiện, hỏa diễm xuất hiện, hình thành vô tận hỏa vực, liên miên khoáng sơn, đại dương vô biên...

Cuối cùng, chỉ còn lại thuộc tính Mộc đại diện cho sinh cơ.

Trong đại dương pháp tắc mênh mông, từng mảng đại lục xuất hiện, trên đó bắt đầu sinh ra những sinh linh thuộc tính Ngũ Hành thuần khiết!

Không, là tinh linh!

Hỏa tinh linh, Thủy tinh linh...

Năm loại tinh linh, thân hình nhỏ bé, bán trong suốt, cũng không có mấy thần trí, trừ phi vũ, rải rắc hạt giống Ngũ Hành.

Trời đất sấm sét đan xen, Lôi thuộc Mộc, sấm sét và liệt hỏa, là sức mạnh cuồng bạo và đáng sợ nhất, đồng thời cũng là điều kiện cho sự diễn hóa của sinh mệnh.

Cuối cùng, trong vô số núi lửa phun trào và sấm sét đan xen, Âm Dương, Ngũ Hành, Sinh Tử, Bát Quái, mấy loại pháp tắc cơ bản nhất tương hỗ tiếp xúc, sinh mệnh nguyên thủy nhất xuất hiện!

Mặc dù, còn không bằng côn trùng nhỏ bé, nhưng cũng là sinh mệnh chân chính.

Sau đó, tảo loại nguyên thủy nhất xuất hiện, thuộc tính Mộc tiên thiên bắt đầu ngưng tụ...

“Nhân tộc, ngày trước Bản Thánh sáng tạo ra, lại không quản không lo.

Nay, với tư cách là nhóm sinh linh đầu tiên của Hồng Hoang mới, ta sẽ ban cho các ngươi một trận đại tạo hóa!" Nữ Oa như thượng thương giáng lâm, lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nói với Nhân tộc trong đó, Thánh Uy vô thượng.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ triển khai, hóa thành một thế giới khổng lồ, Nhân tộc trong đó được phái ra, như vô vàn tinh tú rơi xuống.

Oanh oanh oanh!

Khoảnh khắc đó, hàng ngàn vạn Nhân tộc, trong lúc rơi xuống giữa không trung, nhanh chóng đột phá gông xiềng!

Lượng lớn người bình thường, chỉ vừa hít thở hai hơi Tiên Thiên chi khí, trong khoảnh khắc từ thân phàm tục, lập tức trở thành thân tiên thiên, sau đó liên tiếp đột phá năm giai tầng, trở thành Tiên Nhân!

Thậm chí, có người ngộ tính cao, nhìn liếc qua đại dương pháp tắc mênh mông, năng lượng va chạm, vạn vật đản sinh, tâm có cảm ngộ, ngưng tụ ra lực lượng pháp tắc riêng, đốn ngộ thành Tiên!

Còn những người có tu vi căn cơ từ trước, tu vi càng ngày càng tăng tiến, Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, thậm chí ngưng tụ Tam Hoa, chứng đạo Đại La!

Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, chỉ cần đạt giai đoạn thứ hai, đã có thể lăng không phi hành rồi.

Ức vạn Nhân tộc xuất hiện, cuối cùng toàn bộ phiêu nhiên hạ đất, rơi rải rác khắp Hồng Hoang, đều trở thành người tu hành.

Ngay sau đó, những Yêu tộc còn lại, cùng với các chủng tộc Hồng Hoang khác, lần lượt xuất hiện.

Ngoài người tu hành, có đủ loại hoa cỏ cây cối, linh thảo thực vật, thậm chí có sông hồ biển cả.

Không, gần như giống hệt tất cả sinh linh trên Hồng Hoang đại lục trước đây, Hồng Hoang mới lúc này, vẫn nhìn có vẻ hoang vu, vì nó quá lớn.

Nhưng, Nữ Oa lại không để ý đến những điều đó, sưu một tiếng lóe thân, trở lại bên cạnh Trần Vũ, cười nói: "Trần ca ca, ta làm không tệ chứ?" Trần Vũ gật đầu cười nói: "Không tệ, không tệ!

Chương 145

Nhưng dù sao cũng vừa đột phá, Hồng Hoang mới cũng vừa đản sinh, vẫn còn nhiều chỗ cần hoàn thiện hơn nữa." "Ân." Nữ Oa gật đầu nói, sau đó liếc nhìn Hậu Thổ có chút ai oán, cười nói với Trần Vũ, "Trần ca ca, người gọi hai chúng ta ra, chắc cũng có sắp xếp cho Hậu Thổ muội muội chứ?" Đôi mắt Hậu Thổ sáng rực, vội vàng gật đầu nói: "Đúng a, Trần ca ca, người gọi ta ra làm gì?" Trần Vũ lắc đầu cười nói: "Tốt xấu gì cũng là Thánh Nhân, trong tầng Thánh Nhân cũng đã vô địch rồi, không có chút gì để làm sao?

Ta gọi muội ra, là có một đại sự phi phàm không thể không hoàn thành!" "Thật sao?

Tốt quá!" Hậu Thổ đại hỉ, "Chuyện gì?" Nghe lời Trần Vũ, Hậu Thổ đại hỉ, vội vàng hỏi.

Nữ Oa như có điều suy nghĩ, nhưng không thể xác nhận.

Mọi hành động của Trần Vũ đều siêu nhiên, dù lúc này đã trên Thánh Nhân, vẫn không thể biết rõ, chỉ có thể đại khái suy đoán.

"Muội tu hành công pháp gì?" Trần Vũ hỏi.

"Lục Đạo Luân Hồi a!" Hậu Thổ trả lời, "A, Trần ca ca, người có ý gì?" Trần Vũ gật đầu, ngữ khí có chút trầm trọng, nói: "Ý của ta, là để muội nắm giữ Luân Hồi." "Luân Hồi!" Hậu Thổ vội vàng gật đầu, nói: "Ta nguyện ý!

Nguyện ý!" Trần Vũ lại nói: "Đừng vội đồng ý, trong Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La là thượng tam đạo tốt, Ngạ Quỷ Đạo, Súc Sinh Đạo, Địa Ngục Đạo là hạ tam đạo âm u vô vị hơn một chút." "Cho dù là A Tu La Đạo trong thượng tam đạo, cũng là sát phạt thành tính, huyết tinh vô cùng, muội có cân nhắc kỹ chưa?" Hậu

Thổ nghe vậy, hai tay chống nạnh, ha ha cười nói: “Ha ha ha, Trần ca ca, người cũng quá coi thường ta rồi!

Ta là Tổ Vu a, không sợ chiến đấu giết chóc nhất!” “Còn về âm u vô vị, ta cũng không để ý, chỉ cần có tác dụng với Hồng Hoang, có tác dụng với ta là được.

Đến lúc đó, ta cũng có thể đột phá cực hạn Thánh Nhân, trở thành tồn tại trên Thánh Nhân phải không?” Nói đến phía sau, Hậu Thổ nhìn về phía Trần Vũ hỏi.

“Đương nhiên!

Lục Đạo Luân Hồi, lực lượng pháp tắc mạnh mẽ, công pháp do ta tự mình truyền cho muội, tự nhiên có thể đột phá cực hạn Thánh Nhân.” Trần Vũ gật đầu nói.

“Cường giả khác muốn thành Thánh, đều phải trải qua thiên tân vạn khổ, không nhất định thành công.

Ta lại nhanh chóng trở thành cường giả đỉnh cấp trong Thánh Nhân, sắp đột phá Thánh Nhân!

Ta sao có thể từ chối chứ?” Hậu Thổ nói xong, liếc nhìn Nữ Oa, ngữ khí mang theo một tia cổ quái, nói: “Huống chi, trong Lục Đạo Luân Hồi của ta, còn có Thiên Đạo.

Nữ Oa tỷ tỷ, Thiên Đạo của tỷ cũng sẽ bị ta quản hạt nga, hắc hắc.” Nữ Oa và Trần Vũ ách nhiên thất tiếu, Nữ Oa tự nhiên không thể bị Hậu Thổ quản hạt, vì cô đã siêu xuất Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ chỉ là nói chơi cho sướng miệng mà thôi.

“Thôi được rồi, không nói nhiều nữa, bắt đầu đi.” Trần Vũ nói, thúc giục Hậu Thổ.

Hậu Thổ gật đầu, thu liễm sự vui mừng vừa rồi, nhục thân nhanh chóng bạo tăng, tốc độ nhanh hơn ánh sáng hàng ngàn vạn lần!

Chỉ trong vài hơi thở, thân thể Hậu Thổ bành trướng đến không thể tưởng tượng nổi.

Lộ ra nguyên hình, thân người đuôi rắn, giống nguyên hình của Nữ Oa, nhưng mỗi phiến vảy rắn của cô, đều có diện tích ức vạn năm ánh sáng!

Toàn bộ thân thể, còn lớn hơn cả thế giới Hồng Hoang trước đây!

Không chỉ có Vu tộc chưa từng xuất hiện nhục thân thành Thánh, đạt đỉnh phong Thánh Nhân, lại còn được tu vi và nguyên thần thúc đẩy, đạt đến trình độ này, cũng không kỳ quái nữa.

Hậu Thổ thúc đẩy Lục Đạo Luân Hồi Công Pháp, sau lưng từng tầng đại thế giới phù hiện, bán hư bán thực, thần diệu, bao phủ lấy thế giới Hồng Hoang.

Giao thoa với Hồng Hoang mới, nhưng lại như dầu với nước.

Trong khoảnh khắc, tất cả sinh linh trên Hồng Hoang, đều có cảm ngộ, tiến vào một vòng tròn khổng lồ, dù thế nào cũng không thể thoát ra ngoài.

Không, đây không phải chuyện xấu, ngược lại đối với phần lớn sinh linh dưới cường giả đỉnh cấp, đây là chuyện tốt, vì từ một ý nghĩa nào đó, linh hồn của họ sẽ không thật sự tiêu tán, có thể không ngừng chuyển thế luân hồi.

Mặc dù, kiếp sau không phải là họ, nhưng cũng có thể là một kiểu tiếp nối khác.

Khoảnh khắc Lục Đạo Luân Hồi hình thành, tu vi Hậu Thổ đã đột phá, cũng siêu việt Thánh Nhân.

"Trần ca ca, đặt tên cho ta, một danh xưng đẳng cấp mới đi." Hậu Thổ nhìn về phía Trần Vũ, cười nhạt nói, "Dù sao, ta cũng không thể gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân được a." Trần Vũ ách nhiên, lắc đầu

nói: “Cũng không phải không có một danh xưng khác, nhưng toàn bộ Hồng Hoang mới, hiện tại, cũng chỉ có hai người siêu việt Thánh Nhân.

Nếu muội cứ bắt ta đặt tên, ta cũng không giỏi đặt tên lắm, gọi Thánh Vương đi?

Vương giả trong Thánh Nhân, Thánh Vương.” “Thánh Vương?” Hậu Thổ chép miệng, có chút không hài lòng, lắc đầu nói: “Trần ca ca, quả nhiên không giỏi đặt tên.

Trước khi có danh xưng thích hợp, cứ gọi ta là vậy đi.” Trần Vũ nhún vai, không nói thêm gì.

Hậu Thổ thu liễm tâm thần, bắt đầu chân chính vận chuyển Lục Đạo Luân Hồi.

Từ bây giờ, Lục Đạo Luân Hồi đối với cô, không còn là một bộ công pháp tu hành, sáu đại thế giới, không thể xảy ra sai sót!

“Hồn quy về!

Chương 146

Nhập Luân Hồi của ta, có thể bảo toàn Chân Linh bất diệt, chuyển thế trọng sinh!" Thanh âm Hậu Thổ cao thượng phiêu diểu, lại mang theo một tia bi thương.

Thế giới Hồng Hoang mới, dù sao cũng là phá rồi lập, diễn hóa từ Hồng Hoang cũ.

Vô số vong hồn trong Hồng Hoang trước đây, lúc này đều xuất hiện.

Trong đó, có cường giả Vu tộc.

Nếu là cái chết bình thường, Hậu Thổ cũng sẽ không bi thương, nhưng trước đây Yêu tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, lại bị Đế Tuấn dùng kế, khiến mấy trăm vạn Vu dân, mấy vạn Vu tướng, mấy vạn Vu vương của Vu tộc, lần lượt bỏ mình, không ai thoát khỏi!

Vu tộc từ khi Hồng Hoang khai thiên lập địa, cho đến nay, gặp phải thất bại thảm khốc và nhục nhã nhất.

Lúc này, từng tôn Vu tộc vong hồn, hỗn tạp trong vô số vong hồn khác, hồn hồn ngạc ngạc, phiêu đãng về phía sáu thế giới Luân Hồi.

Do Vu tộc không có Nguyên Thần, cho nên dù là Vu Vương sánh ngang Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Chân Linh của họ cũng mơ hồ, không có linh trí, chỉ có bản năng cơ bản nhất.

Trong đám vong hồn, những Vu tộc vong hồn này cũng không an phận, đẩy xô các vong hồn xung quanh, bá đạo phiêu về phía Hậu Thổ.

Trần Vũ và Nữ Oa đều nhìn về phía Hậu Thổ, xem cô sẽ lựa chọn thế nào.

Những Vu tộc này, chết oan, chết tức tưởi, lại là đồng tộc của Hậu Thổ ngày trước, Hậu Thổ có khả năng sẽ nương tay.

Nhưng, Hậu Thổ lại không hề, chỉ khẽ thở dài một tiếng, tay vẫy một cái, phần lớn Vu tộc, cùng với một số vong linh hiếu dũng đấu ngoan, đều tiến vào Tu La Giới.

Một số vong hồn sinh linh lương thiện, thì thật sự chuyển thế trọng sinh, trở về thế giới Hồng Hoang, hóa thành Nhân tộc hoặc một số chủng tộc khác.

Hồng Hoang lúc này, bao gồm tất cả, Nhân Giới và Thiên Giới là một thể, chưa phân ly, thuộc về nơi quy tụ tốt nhất.

Trần Vũ mở miệng nói: "Lục Đạo Luân Hồi, triệt để lật đổ quy tắc ngày trước!

Can thiệp rất lớn.

Hậu Thổ, muội phải nắm giữ thật tốt, ta cũng sẽ để một số cường giả phụ trợ." "Đa tạ Trần ca ca!" Hậu Thổ lúc này, cũng đã trở nên thành thục ổn trọng hơn rất nhiều, cúi người thi lễ với Trần Vũ nói.

Trần Vũ khẽ gật đầu, nói với hai nữ: "Ta về Hồng Hoang trước, Thiên Đạo và Lục Đạo Luân Hồi, giao cho hai muội rồi.

Nhưng cũng không cần phải sợ hãi, mọi chuyện có ta đây!" Sưu!

Trần Vũ vừa nói xong, thân ảnh trong khoảnh khắc biến mất, ngay cả với tu vi của hai vị Thánh Vương, cũng không phát hiện ra dấu vết hắn rời đi.

Khoảnh khắc tiếp theo, đỉnh Bất Chu Sơn, thân ảnh Trần Vũ xuất hiện.

"Bái kiến Thánh Sư!" Khoảnh khắc đó, tất cả cường giả Hồng Hoang, đồng loạt quỳ bái nói.

Bái kiến Thánh Sư!

Khoảnh khắc đó, tất cả cường giả, bao gồm cả Long Vương, Nguyên Phượng, La Hầu, Tổ Kỳ Lân đã đi theo Trần Vũ vô số năm, lúc này trong lòng, sự kính sợ đối với Trần Vũ, cũng đạt đến trình độ điên cuồng!

Cường đại!

Quá cường đại rồi, sự cường đại của hắn, siêu việt mọi tưởng tượng!

Sợi tóc có thể làm cột chống trời, sợi tóc có thể chém giết Thiên Đạo Thánh Nhân, trọng thương Thiên Đạo!

Có thể bồi dưỡng ra hai vị nữ Thánh siêu việt Thánh Nhân, đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân trong truyền thuyết!

Có thể trọng luyện Hồng Hoang, khiến Hồng Hoang mở rộng gấp trăm triệu lần!

Khiến pháp tắc Hồng Hoang càng thêm mạnh mẽ, càng thêm hoàn thiện, đối với cường giả Hồng Hoang tương lai, tu hành sẽ càng thêm dễ dàng và nhanh chóng, trở thành Thánh Nhân, có thể sẽ giống như trở thành Chuẩn Thánh, thậm chí còn dễ dàng hơn!

Thế giới Hồng Hoang tương lai, sẽ thật sự bước vào cục diện Đại La nhiều như chó, Chuẩn Thánh đi khắp nơi.

Ngay cả Thánh Nhân, cũng không biết sẽ đản sinh bao nhiêu.

Dưới Thánh Nhân, đều là côn trùng nhỏ bé, Hồng Hoang tương lai, càng cần thực lực mạnh mẽ.

Hi Hòa khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Vũ, tay trái nắm chặt, sợi tóc trên ngón tay vô danh kia, khiến nàng cảm thấy, giữa nàng và Trần Vũ, có một liên hệ mà người khác không có.

Sợi tóc đó, cũng là linh bảo mạnh nhất mà nàng và muội muội Thường Hi có!

Chương 147

“Đều đứng dậy đi.” Trần Vũ nói.

Trong lời nói, ngôn xuất pháp tùy, một cỗ sức mạnh vô thượng, nhẹ nhàng nhưng không thể từ chối, nâng tất cả cường giả dậy.

“Vâng!” Từng tôn cường giả đứng dậy, cung kính đứng bên cạnh.

Chỉ có Thạch Phá Thiên, Cốt Thánh, Huyết Sát, Minh Hà cùng mấy vị cường giả khác, càng thêm kính sợ Trần Vũ, hoặc giả, sợ hãi lớn hơn tôn kính.

Ba người đầu tiên, gần như chưa từng xuất quan, vẫn luôn khổ tu, là những người tiềm tu chân chính, không hiểu rõ về Trần Vũ.

Nhưng, Minh Hà thì sớm đã biết rồi.

Nhìn Trần Vũ, trong lòng Minh Hà cũng cảm khái, cũng hối hận, chuyện xưa phù hiện trong tâm trí.

Khi đó Nữ Oa vừa thành Thánh, nhưng lại không đi Thiên Ngoại Thiên kiến tạo đạo trường, mà trở về Bất Chu Sơn, một tiểu sơn cốc bình thường.

Trong sự kinh ngạc của chúng vị cường giả Hồng Hoang, sau đó họ nhìn thấy trong tiểu sơn cốc, một thanh niên câu cá bình đạm vô kỳ.

Những cường giả còn lại, bao gồm Minh Hà, thì nhanh chóng quay về Huyết Hà của mình, muốn học Nữ Oa tạo người, cũng sáng tạo ra một dân tộc, từ đó mà có được công đức trời ban, cũng mượn cơ hội này mà phong Thánh.

Kết quả hiển nhiên, Minh Hà chỉ sáng tạo ra tộc Tu La, một chủng tộc bán thành phẩm chỉ biết giết chóc, tính tình tàn bạo.

Tộc Tu La, chỉ có thể sinh tồn trong Tu La Giới do Minh Hà sáng tạo, một khi rời đi, tu vi sẽ giảm mạnh, sẽ bị Hồng Hoang áp chế, thuộc về tiên thiên bất túc.

"Minh Hà." Minh Hà đang suy nghĩ, trong đầu đột nhiên vang lên một thanh âm.

Vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Trần Vũ, hoảng sợ cúi đầu nói: "Tiểu nhân có mặt, Thánh Sư đại nhân có gì phân phó?" "Muốn thành Thánh không?" Trần Vũ bình tĩnh hỏi, như hỏi một người có uống nước không?

"A!?" Minh Hà trợn tròn mắt, có chút ngây người, sau đó mới phản ứng, đối mặt với Thánh Sư, phanh một tiếng quỳ xuống, phanh phanh dập đầu nói: "Thánh Sư đại nhân ở trên!

Xin tứ tiểu nhân thành Thánh chi pháp!

Tiểu nhân tất sẽ xông pha dầu sôi lửa bỏng, không từ chối!" Các cường giả khác, trừ Long Vương và mấy vị ra, những cường giả còn lại, đều hiện lên vẻ kinh ngạc và ngưỡng mộ.

Có thể thành Thánh a, đối với Thánh Sư đại nhân, thật sự chỉ là một câu nói mà thôi.

Trần Vũ đợi hắn dập đầu xong, mới nói: "Được!

Đã trung tâm như vậy, vậy ta tặng ngươi một trận tạo hóa.

Không, lòng trung thành của ngươi, không phải dành cho ta, mà cho Hậu Thổ Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân.

Ngươi có ý kiến gì không?" Mặc dù Minh Hà có chút kinh ngạc, nhưng vội vàng nói: "Không có!

Chỉ cần có thể để tiểu nhân thành Thánh, để tiểu nhân làm gì cũng được." "Ân." Trần Vũ gật đầu nói, "Phóng thích Tu La Giới do ngươi

khai tịch, dung nhập vào Tu La Giới trong Lục Đạo Luân Hồi của Hậu Thổ." Minh Hà sửng sốt, khoảnh khắc tiếp theo, đồng ý nói: "Tiểu nhân nguyện ý!

Chỉ là, tiểu nhân trước đây chiêm ngưỡng Lục Đạo Luân Hồi của Hậu Thổ Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, phát hiện cũng có Tu La Giới, không giống Tu La Giới của tiểu nhân lắm, làm sao để dung hợp?" "Tu La Giới của ngươi, mặc cho thôn phệ, những cái khác không cần quản.

Sau này, ngươi sẽ là cấp dưới của nàng, tiếp tục chấp chưởng một giới Tu La, những tộc nhân Tu La của ngươi, có thể tiến thêm một bước." Trần Vũ mở miệng nói.

Minh Hà Lão Tổ nghe vậy, lập tức đại hỉ, tia lo lắng cuối cùng trong lòng tiêu tan, lại lần nữa dập đầu cảm tạ nói: "Đa tạ Thánh Sư thành toàn!

Đa tạ Thánh Sư thành toàn!" Nói xong, khí tức Minh Hà phóng thích, tu vi đỉnh phong Chuẩn Thánh đáng sợ triển lộ không chút che giấu.

Không thể không nói, có người cho rằng Minh Hà là cường giả đệ nhất dưới Thánh Nhân, có nguyên nhân của nó, Tu La Giới rộng lớn, cũng là một phương đại thế giới, bên trong sinh sống tộc Tu La mạnh mẽ.

Tộc nhân Tu La, cũng rất đặc biệt, nam thì cao lớn khôi ngô, nhưng lại vô cùng xấu xí, sát phạt thành tính, giết người không chớp mắt.

Nữ thì kiều mị xinh đẹp, nhưng lại lòng dạ rắn rết, ăn người không nhả xương.

Tu La Giới huyết hồng sắc khổng lồ, rộng đến tám ngàn vạn ức

năm ánh sáng, ước chừng bằng một phần trăm Hồng Hoang trước đây, là một thế giới khổng lồ rồi.

Nhưng, Tu La Giới lúc này xuất hiện trên không trung Hồng Hoang mới, chỉ là một tinh hải lớn hơn một chút mà thôi, trong thế giới Hồng Hoang bây giờ, những thế giới tinh hải như vậy, có đến hàng ngàn vạn cái.

Minh Hà điều khiển Tu La Giới, bay lên cao không.

Đuôi rắn khổng lồ của Hậu Thổ xuất hiện, trên đó sáu phương đại thế giới đang xoay chuyển, trong đó một thế giới huyết hồng sắc, từ hình dáng bên ngoài mà nói, giống Tu La Giới của Minh Hà đại đồng tiểu dị.

Nhưng thực tế, Tu La Giới của Hậu Thổ, nằm giữa hư và thực, còn của Minh Hà là Tu La Giới thực sự tồn tại.

Chương 148

Hơn nữa, Tu La Giới của Hậu Thổ, về bản chất, với tư cách là Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, thế giới mà cô sáng tạo, còn cao hơn hai đại đẳng cấp so với thế giới do Chuẩn Thánh sáng tạo!

Giống như khoảng cách giữa giun đất và cự long.

"Tiểu nhân Minh Hà, bái kiến Hậu Thổ Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân!" Minh Hà Lão Tổ thấy Hậu Thổ xuất hiện, hành đệ tử chi lễ, cung kính bái nói.

Từ lời Trần Vũ, Minh Hà biết, vị Hậu Thổ Tổ Vu nhỏ nhất trong Thập Nhị Tổ Vu ngày trước, bây giờ là tồn tại siêu việt Thánh Nhân, sẽ là cấp trên của mình trong tương lai.

"Cứ gọi ta là Nương Nương được rồi." Thanh âm Hậu Thổ thanh lãnh, cao quý băng lãnh, hoàn toàn là một cực đoan so với khi ở trước mặt Trần Vũ.

"Bái kiến Nương Nương." "Ân." Hậu Thổ tay vẫy một cái, Tu La Giới khổng lồ của Minh Hà, sưu một tiếng bay về phía đuôi rắn, dung hợp với Tu La Giới kia.

Hoặc giả, bị trực tiếp thôn phệ, giống như cá lớn nuốt cá bé, nhanh chóng gọn gàng.

Thân thể Minh Hà kịch liệt chấn động, khí tức lập tức đại biến, lẩm bẩm nói: "Thì ra, đây mới là lực lượng Tu La chân chính!" Hậu Thổ khuất ngón tay búng một cái, một đạo huyết sắc quang mang bay vào mi tâm Minh Hà, giúp hắn lĩnh ngộ.

"Ngươi vẫn luôn nghĩ rằng, việc sáng tạo Tu La Giới và tộc Tu La đều thất bại, nhưng thực ra không phải vậy, chỉ là do công lực của

ngươi không đủ, chưa xuyên thấu được quy tắc Tu La mà thôi.

Lực lượng Tu La, cũng có thể chứng đạo thành Thánh!" "Tu La cũng có thể chứng đạo thành Thánh!" Những gông xiềng đã đè nặng trong lòng Minh Hà vô số năm, trong khoảnh khắc được giải thoát, hoát nhiên khai lãng, ngửa mặt lên trời cười lớn nói: "Ha ha ha, thì ra là vậy!

Lực lượng Tu La của ta, vẫn có thể chứng đạo thành Thánh!" Oanh!

Một nơi trong không gian Hồng Hoang chấn động, Tu La Giới thì kịch liệt chấn động, một cỗ thánh khí lan tỏa ra!

Minh Hà thành Thánh!

Dâng hiến Tu La Giới, dung nhập vào Lục Đạo Luân Hồi của Hậu Thổ, trở thành một phương thế giới trong đó.

Không, hắn không hề chịu thiệt, ngược lại còn quản lý một Tu La Giới càng mạnh mẽ hơn, chứng đạo thành công.

Thấy Minh Hà thành Thánh, chúng cường giả Hồng Hoang, thật sự vui mừng khôn xiết, còn đáng mừng hơn cả việc Nữ Oa, Hậu Thổ đột phá cực hạn Thánh Nhân trước đó!

Bởi vì, Minh Hà là một "người ngoài"!

Không thuộc về những người theo Trần Vũ, thậm chí trước đó còn không phải là người sùng bái.

Giờ đây hắn có thể thành Thánh, điều đó có nghĩa là, những cường giả khác cũng có thể.

Thánh Sư thật sự là Thánh Sư, gạt bỏ mọi chuyện ngày trước, có thể tiếp nhận tất cả.

"Chỉ kích động, ngưỡng mộ thì có ích gì?

Đi chứng đạo đi a." Trần Vũ quay đầu, nhìn thần sắc vui mừng và chờ mong của mọi người, không khỏi lắc đầu cười nói.

Thạch Phá Thiên gãi gãi đầu, ngốc nghếch, trực tiếp hỏi: "Thánh Sư đại nhân, bọn ta không phải nô phó của ngài, cũng không đi theo ngài, bọn ta cũng có thể thành Thánh sao?

Không hạn chế bọn ta, cũng không yêu cầu bọn ta làm gì sao?" Mặc dù đá thông linh thành người, nhưng Thạch Phá Thiên lúc này, là tồn tại đỉnh phong Chuẩn Thánh, toàn thân đã biến đổi thành thân thể huyết nhục, chỉ có biểu cảm khuôn mặt cứng nhắc như điêu khắc đá, hai mắt là hai viên đá quý.

Dường như đôi mắt của hắn, đã trở thành sự cố định vĩnh viễn, thực lực siêu cường, nhưng trí tuệ lại không cao.

"Ha ha ha, thế giới Hồng Hoang bây giờ, không phải cái Hồng Hoang đó!" Trần Vũ ha ha cười lớn nói, "Hồng Hoang mới, có thể thừa nhận chúng Thánh chứng đạo, cũng có thể thừa nhận chúng Thánh chiến đấu!" "Chỉ cần có bản lĩnh đó, cứ việc chứng đạo đi." Thạch Phá Thiên nghe vậy, đại hỉ nói: "Ha ha, tốt!

Bọn ta muốn chứng đạo, bọn ta chứng Thạch Đầu Đạo, sau này bọn ta muốn tùy ý chỉ huy ức vạn đại sơn, khiến chúng hóa thành ức vạn đại quân của bọn ta!

Tất cả đá, đều phải nghe lời bọn ta!" Lời nói ngốc nghếch như vậy, nhưng chúng cường giả, đều không có ai chế giễu.

Cái gọi là Thạch Đầu Đạo, kỳ thực cũng có, thuộc về biến thể của thuộc tính Thổ, giống như lực lượng Hàn Băng, diễn biến từ Ngũ Hành chi Thủy, là cùng một đạo lý.

"Đa tạ Thánh Sư!

Văn bối đi chứng đạo trước!" Trấn Nguyên Tử đột nhiên nhảy

một cái, nhưng lại không bay lên không, mà từ đỉnh Bất Chu Sơn nhảy xuống, tốc độ rơi cực nhanh, nhanh chóng đáp xuống chân Bất Chu Sơn, rơi trên nền đất bùn.

Sưu!

Trấn Nguyên Tử trực tiếp lộ ra nguyên hình, đồng thời phóng thích Nhân Sâm Quả Thụ đã được luyện chế thành pháp bảo, dung nhập vào bản thể của mình, hai thứ hợp nhất.

Trấn Nguyên Tử thao túng bản thể Nhân Sâm Quả Thụ, rễ cây điên cuồng lan rộng, từng sợi rễ cây như địa long gào thét, chui sâu vào lòng đất, cảm ngộ lực lượng đại địa.

Thân cây, tán cây, cũng không ngừng bạo tăng, một cây độc mộc hóa thành rừng, cuối cùng hóa thành một khu rừng bao phủ diện tích mấy vạn ức dặm, nhuộm xanh một mảng đại địa dưới chân Bất Chu Sơn.

Chương 149

Ở nơi rễ cây, một Địa Thư đang nổi lên, pháp tắc đại địa nồng đậm, từng đạo từng đạo hiển hóa ra.

Pháp tắc đại địa, không chỉ bao hàm nguyên tố thổ, mà còn bao gồm cả "Thạch Đầu Đạo" của Thạch Phá Thiên vừa rồi, đạo mạch kim loại, thuộc tính Mộc và nhiều loại khác, cũng bao la vạn tượng.

Trấn Nguyên Tử không ngừng thi triển lực lượng đại địa, đồng thời cũng thu nhận pháp tắc đại địa của Hồng Hoang mới, cũng không ngừng hoàn thiện lực lượng pháp tắc tân sinh.

Bản thể là Tiên Thiên Linh Căn, cho nên mới thoát thai biến hóa ra Nguyên Thần, tu hành đỉnh phong Chuẩn Thánh, lại có Địa Thư - cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo phụ trợ, đối với sự diễn hóa của quy tắc đại địa Hồng Hoang mới, cũng có tác dụng lớn.

Cũng là lời hứa ngày trước với Trần Vũ.

Hắn cũng kiêu ngạo, không mù quáng cầu xin ban phát, mà toàn lực cống hiến, sau đó nhận lại báo đáp.

Đây cũng là lý do Trần Vũ tương đối xem trọng Trấn Nguyên Tử, và tặng Địa Thư cho hắn.

"Thánh Sư đại nhân, vãn bối cũng đi đây!" Vật tụ theo loài, người phân theo nhóm, Hồng Vân, người bạn thân của Trấn Nguyên Tử, thấy Trấn Nguyên Tử cống hiến cho Hồng Hoang mới, tranh thủ chứng đạo thành Thánh, cũng không trì hoãn thời gian, bay lên không, hóa thành một đám Hồng Vân, phiêu về phía cao không.

"Ha ha, luồng dương khí đầu tiên của Hồng Hoang đại lục mới, hãy để ta chiếu rọi đi!

Thánh Sư đại nhân, vãn bối đi đây!" Đông Vương Công cũng cười nói, hóa thành một đạo kim quang rực rỡ, bay lên cao thiên.

Trần Vũ ngày trước, đã sớm nói cho họ biết đại khái phương hướng thành Thánh, và cũng nói thời cơ chưa đến.

Chỉ cần đến lúc, tự nhiên sẽ cảm ứng được, sẽ biết.

Lúc này, Hồng Hoang mới vừa khai tịch, họ đã biết rồi, hiện tại thấy Trần Vũ quay lại, sau khi được cho phép, mới dám bỏ qua lo lắng, yên tâm mạnh dạn đi theo đuổi Thánh Đạo.

"Thì ra là vậy, Thánh Đạo của ta, cũng ở trong đó.

Đáng tiếc a, ta không bằng một số hậu bối." Âm Dương Lão Tổ lắc đầu tự giễu cợt nói.

"Nếu đã như vậy, pháp tắc Âm Dương của Hồng Hoang mới, hãy để lão phu vẽ rắn thêm chân một phen vậy, xin Nữ Oa Nương Nương đừng để ý." Nói xong, Âm Dương Lão Tổ cũng rời khỏi Bất Chu Sơn, trực tiếp hóa thân thành Âm Dương nhị khí, trong Âm có Dương, trong Dương có Âm, hình thành một Thái Cực Đồ khổng lồ, nhanh chóng lưu chuyển trong Hồng Hoang mới.

Vừa hấp thu khí Âm Dương trong Hồng Hoang mới, cũng vừa hoàn thiện pháp tắc Âm Dương.

"Lão hữu khí phách thật, huynh đệ ta cũng xin múa rìu qua mắt thợ vậy." Càn Khôn Lão Tổ xuất hiện, áo bào xám cháy lên, hình thành hai cỗ khí thể, khí trong thăng lên thành Thiên, khí đục chìm xuống thành Địa, Thiên Địa tức là Càn Khôn.

Không chỉ vậy, Càn Khôn Lão Tổ còn dùng Càn Khôn trực tiếp diễn hóa thành Lưỡng Quái, rồi dùng Lưỡng Quái, diễn hóa ra sáu quái còn lại, cũng hình thành lực lượng Bát Quái.

"Phục Hy Thánh Nhân, xin mượn pháp tắc Bát Quái của ngài một

chút!" Càn Khôn Lão Tổ cung kính bái nói với Phục Hy, hành đệ tử chi lễ.

"Vô phương, vừa hay, Bản Thánh cũng đang ngứa tay, muốn tiến thêm một bước hoàn thiện Bát Quái." Phục Hy nói xong, cũng bay lên không, bay vào trên bầu trời Hồng Hoang, sau lưng Bát Quái Đồ xuất hiện, Thiên Địa Sơn Thủy Trạch Lôi Hỏa Phong, diễn hóa Thiên Địa.

Có Phục Hy tham ngộ, Càn Khôn Lão Tổ tiến bộ cực nhanh.

Ngũ Hành Lão Tổ cũng không chịu kém cạnh, vội vàng thi triển lực lượng Ngũ Hành, hoàn thiện pháp tắc Ngũ Hành của Hồng Hoang mới.

Hồng Hoang không tính năm tháng, từng tôn cường giả rời khỏi Bất Chu Sơn, theo đuổi con đường Thánh Đạo, tuy tiến bộ nhanh, một ngày ngàn dặm, nhưng cũng không thể ba năm bảy ngày là hoàn thành.

Cũng không biết đã qua bao lâu, dưới chân Bất Chu Sơn, từ trong Nhân Sâm Quả Thụ khổng lồ kia, truyền ra một tiếng cười sảng khoái: "Thì ra là vậy, pháp tắc đại địa, nên là hậu đức tái vật, thừa thụ và bao dung..." Thanh âm của Trấn Nguyên Tử truyền ra, ngay sau đó Nhân Sâm Quả Thụ thánh quang phổ chiếu, còn sáng chói hơn cả ánh sáng của Phù Tang Thụ.

Sưu!

Từ trong đại thụ, một đạo thân ảnh nhảy ra, giữa không trung hình thành một đạo nhân trung niên, chính là Trấn Nguyên Tử.

Trong phạm vi rộng gấp mười lần so với Hồng Hoang ngày trước, quang vũ rơi xuống, thánh quang phổ chiếu, khiến sinh linh trong phương trời đất đó, đều nhận được lợi ích của việc thành Thánh.

Bởi vì Hồng Hoang mới bây giờ quá lớn, dù Thánh Nhân chứng đạo thành công, dị tượng thiên địa hình thành, cũng chỉ giới hạn trong

một khu vực, không giống như trước đây bao phủ toàn bộ Hồng Hoang.

"Ha ha, ta cũng đã hiểu rồi!" Thanh âm Hồng Vân truyền ra, "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đã nhanh hơn ta một bước a." "Thật trùng hợp, Hồng Vân đạo hữu, mây và khí Dương của ta, đều là vật không gốc rễ, thật có duyên phận a, ta cũng đã minh ngộ rồi!" Hiện tượng song Thánh chứng đạo hiếm thấy, lại lần nữa xuất hiện trong Hồng Hoang mới!

"Bần đạo cũng đã hiểu rồi!" "Đạo của ta không cô độc!"...

Khoảnh khắc tiếp theo, Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ, và cả Hồng Trạch Lôi Thần, cũng đều lần lượt chứng đạo thành công!

Thế giới Hồng Hoang mới, vừa đản sinh chưa được bao lâu, đã có tám tôn Thánh Nhân chứng đạo!

"Đến lúc rồi." Thấy cảnh này, Trần Vũ vẫn nằm trên ghế gỗ, mở mắt, nhìn về phía Long Vương cùng mấy vị nô phó nói.

Một ngày bảy Thánh!

Chương 150

Kỷ lục siêu cấp vô tiền khoáng hậu!

Trừ Minh Hà Lão Tổ đầu tiên, sau khi dung nhập Tu La Giới vào Lục Đạo Luân Hồi của Hậu Thổ, thành Thánh ngay trong ngày đó.

Những cường giả đỉnh cấp Hồng Hoang còn lại, tự mình xông phá con đường thành Thánh.

Hôm nay, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Đông Vương Công, Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ, và cả Hồng Trạch Lôi Thần, tổng cộng bảy vị cường giả đỉnh cấp Hồng Hoang, gần như đồng thời thành Thánh!

Ngay cả Long Vương, La Hầu và các cường giả khác, vốn luôn thản nhiên với việc thành Thánh, thậm chí có chút không muốn, cũng nhìn đến mắt hoa thần loạn.

"Đến lúc rồi." Thanh âm Trần Vũ truyền đến, mấy đại cường giả hồi thần, Long Vương có chút xoắn xuýt nói: "Nhưng, Chủ nhân, Tiểu Kim không rời xa người." Nguyên Phượng trực tiếp lắc đầu nói: "Tiểu Phượng không thành Thánh, Tiểu Phượng muốn vĩnh viễn làm nô tỳ của người." Hi Hòa, Thường Hi hai nữ, cũng liên tục gật đầu, không muốn rời xa Trần Vũ.

"Thân phận nô phó của Chủ nhân, cho cả Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, Tiểu Hắc cũng không đổi!" La Hầu kiên định nói.

"Bọn ta cũng vậy!" Tổ Kỳ Lân vội vàng gật đầu.

Trần Vũ lắc đầu cười nói: "Nhưng, các ngươi yếu quá a." Long Vương, Nguyên Phượng, La Hầu, Tổ Kỳ Lân: "..." "Chủ nhân, người, người chê bọn ta rồi sao?" Mấy đại cường giả ai oán nói, trong lòng

cũng kinh hoảng và lo lắng, sợ Trần Vũ không cần họ nữa.

Trần Vũ thu liễm nụ cười, nghiêm túc nói: "Hồng Hoang mới bây giờ, các ngươi cũng đã thấy rồi, mạnh hơn Hồng Hoang trước đây quá nhiều, không lâu sau, đỉnh phong Chuẩn Thánh không phải ít, có thể sẽ nhiều hơn cả Đại La Kim Tiên ngày trước." "Dưới Thánh Nhân giai tầng đều là côn trùng nhỏ bé, chỉ có chứng đạo Thánh Nhân, sau này mới có thể có một chỗ đứng trong Hồng Hoang." Long Vương: "Nhưng..." Trần Vũ xua tay, cắt ngang lời hắn, nói: "Không cần lo lắng những cái khác, chẳng lẽ thành Thánh rồi, không còn là nô phó của ta, không nghe lời ta nữa sao?" "Đương nhiên!

Bọn ta vĩnh viễn đều là nô phó của Chủ nhân!" Mấy tôn cường giả liên tục gật đầu.

Trần Vũ gật đầu: "Cho nên, đợi các ngươi thành Thánh, ta muốn tổ kiến Thiên Đình, chuyên môn quản lý chư Thánh Hồng Hoang." Long Vương mắt sáng rực, thấp giọng cười nói: "Tiểu Kim hiểu rồi!

Có những người, sau khi thành Thánh, có thể tâm trí đã bay bổng, Chủ nhân cứ yên tâm, đến lúc đó Tiểu Kim sẽ dạy họ làm người!" Nói xong, Long Vương cố ý liếc nhìn Tây Phương Nhị Thánh ở đằng xa một cái.

La Hầu cũng cười nói: "Mấy tên đó cũng quá tự đại rồi, chúng ta đang tiến bộ, người ta cũng đang tiến bộ, ta thấy hai tên đó, hình như lại sắp đột phá rồi, trong lần trọng tố Hồng Hoang này, họ cũng nhận được không ít lợi ích." Nguyên Phượng biết Trần Vũ có sắp xếp phía sau, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cũng không trì hoãn thời gian, bay vọt lên không, hóa ra bản thể: "Chủ nhân, vậy Tiểu Phượng đi trước đây.

Nam Phương Ly Hỏa, là nơi chứng đạo của ta!" Phanh phanh phanh!

Trên thân Nguyên Phượng, từng đạo phù văn xuất hiện, sau đó liên tiếp vỡ nát, tu vi vượt xa đỉnh phong Chuẩn Thánh, hoàn toàn bùng nổ!

Mấy tôn cường giả đi theo Trần Vũ nhiều năm, sớm đã đạt đến cảnh giới thành Thánh, chỉ là Trần Vũ không cho phép thành Thánh, vì thời cơ chưa chín muồi, thành Thánh sớm sẽ được không bù mất.

Long Vương, Nguyên Phượng và các nô phó khác đương nhiên không dám.

Nhưng, bây giờ Chủ nhân đã nói, là thời cơ thành Thánh tốt nhất rồi phải không?

Sưu!

Nguyên Phượng nhanh chóng rời đi, nếu Chuẩn Thánh bình thường vượt qua thời không, bay qua Hồng Hoang đại lục mới, muốn đến phương Nam, phải bay cả trăm triệu năm!

Nguyên Phượng, trên đỉnh đầu một cây trâm phượng hoa phá tinh hà, cắt đứt dòng sông thời không, trong chớp mắt, có thể tiến lên ức vạn vạn năm ánh sáng!

Nhanh chóng, Nguyên Phượng nhìn thấy thiên địa phía trước, hoàn toàn biến đổi, trở thành một thế giới liệt hỏa vô tận.

Nam Minh Ly Hỏa, thuộc về cơ sở, nhưng là hỏa diễm mạnh mẽ, có thể dần dần đề thăng.

Căn cơ của Lục Áp, Ly Hỏa chi Tinh, đối với bất kỳ hỏa diễm nào, đều có tác dụng đề thăng.

Nguyên Phượng cánh chấn động, đôi cánh xé rách hư không, trong không gian tiểu thế giới khai tịch của nàng, từng chú chim Phượng Hoàng tộc bay ra.

“Bái kiến Phượng Tổ!” “Phượng Tổ cát tường!” “Phượng Tổ, nơi này là đâu?

Hồng Hoang không bị phá liệt rồi sao?

Chúng ta đang ở đâu?” “Cảm giác khác với trước đây sao?” Từng chú chim phượng hoàng nhỏ, ríu rít hỏi.

Lúc này tộc Phượng Hoàng, cường giả gần như chết hết, là tộc thảm nhất trong Tam Tộc.

Bởi vì tộc Phượng Hoàng cao ngạo, xem thường bất kỳ chủng tộc nào, hai tộc Tuyết Hoàng, Băng Hoàng trực tiếp bị diệt tộc, lúc này tộc Phượng Hoàng còn lại, phần lớn đều là Hỏa Phượng, Kim Phượng, Thải Phượng, Kim Sí Đại Bàng và tộc Khổng Tước.

Cửu Đại Tử Tộc của Phượng Hoàng ngày trước, giờ chỉ còn lại năm tộc, số lượng tổng cộng không quá một ngàn.

“Hồng Hoang mới do Thánh Sư đại nhân khai tịch, bây giờ là thời cơ tốt nhất, mau chóng nắm bắt cơ hội, hấp thu những Ly Hỏa mang theo Tiên Thiên chi khí này!” Nguyên Phượng nhanh chóng giải thích.

“Bản Tổ muốn chứng đạo thành Thánh, sau này tộc Phượng Hoàng của ta, sẽ trùng tân quật khởi!” Nói xong, trong sự kinh hỉ của tộc Phượng Hoàng, nàng bay vọt lên không, Phượng Hoàng Chân Hỏa thần sắc dung nhập vào Nam Minh Ly Hỏa, tắm mình trong liệt hỏa hùng hùng, bắt đầu niết bàn thuế biến!

Sau khi Nguyên Phượng rời đi không lâu, Long Vương, Tổ Kỳ Lân, cũng đều tự mình dẫn theo tộc nhân, đi tìm kiếm nơi chứng đạo thích hợp.

Chương 151

“Thái Âm Tinh, có thể làm nơi chứng đạo của muội, cùng với đạo trường của muội.

Trong Hồng Hoang mới, muội có thể tiếp tục đề thăng, khiến muội càng mạnh mẽ hơn.” Trần Vũ nói xong, đưa cho Hi Hòa một viên châu tử đen như mực, trên đó khắc họa một cây quế nguyệt.

Hi Hòa mừng rỡ như điên, một tay nắm lấy viên châu tử đen như mực, hai mắt lệ nhòa, vô cùng cảm động, nhìn Trần Vũ nói: “Chủ thượng, người, người đã cứu Thái Âm Tinh của bọn ta sao?

Ta cứ nghĩ, nó đã bị phá hủy theo Hồng Hoang trước đó rồi chứ.” Trần Vũ lắc đầu, cười không nói, thu một viên Thái Âm Tinh, còn đơn giản hơn nhiều so với việc bứt một sợi tóc.

Hi Hòa cũng chỉ là nhất thời kích động, sau khi cầm viên châu tử đen như mực, quay đầu nói với Thường Hi: “Muội muội, tỷ tỷ đi trước đây.

Bây giờ bên cạnh Chủ nhân, chỉ còn lại một mình muội, muội nhất định phải chăm sóc tốt cho người!” “Tỷ tỷ, cũng phải đi sao?” Thường Hi có chút luyến tiếc, bĩu môi nói.

Hi Hòa sau khi đi theo Trần Vũ một thời gian, tu vi cũng đột phi mãnh tiến, đạt đỉnh phong Chuẩn Thánh, lúc này chứng đạo thành Thánh, cũng không phải chuyện khó.

Nàng gật đầu, nghiêm túc nói: “Đúng!

Chứng đạo thành Thánh, mới có thể báo đáp Chủ nhân tốt hơn.

Chăm sóc tốt cho Chủ nhân!

Nếu không, đợi tỷ tỷ về, nhất định sẽ đánh đòn em thật đau!”

Thường Hi hai tay vội vàng đưa ra sau lưng, liên tục gật đầu nói: "Ta sẽ chăm sóc tốt cho Chủ nhân, tỷ tỷ cứ yên tâm!" Nhìn hai tỷ muội đối thoại, Trần Vũ cũng ách nhiên thất tiếu.

Sưu!

Thường Hi rời đi, Thái Âm Tinh trong tay, lơ lửng sau lưng, bay về phía Cửu Thiên, càng ngày càng lớn, khí tức càng ngày càng mạnh.

Ông ông ông!

Cùng lúc đó, giữa thiên địa Hồng Hoang, đồng thời vang lên ba tiếng ông minh, khẽ run rẩy, thậm chí còn sản sinh ra cộng chấn.

"Ta!

Long Vương!

Hôm nay chứng đạo thành Thánh, tộc Long của ta, đã rửa sạch tội nghiệt ngày trước, đương nhiên sẽ trùng tân ngật lập trên Hồng Hoang đại lục, trục lộc vạn tộc chi tôn!" "Ta!

Nguyên Phượng!

Hôm nay chứng đạo thành Thánh, tộc Phượng của ta, đã rửa sạch tội nghiệt ngày trước, đương nhiên sẽ trùng tân ngật lập trên Hồng Hoang đại lục, trục lộc vạn tộc chi tôn!" "Ta!

Tổ Kỳ Lân!

Hôm nay chứng đạo thành Thánh, tộc Kỳ Lân của ta, đã rửa sạch tội nghiệt ngày trước, đương nhiên sẽ trùng tân ngật lập trên Hồng Hoang đại lục, trục lộc vạn tộc chi tôn!" Long Vương!

Nguyên Phượng!

Tổ Kỳ Lân!

Những đại lão đỉnh cấp của kiếp lượng Hồng Hoang trước đó,

chứng đạo thành Thánh!

Quan trọng nhất, mấy người này đều là nô phó của Thánh Sư!

Khoảnh khắc đó, tất cả cường giả Hồng Hoang, đều cảm giác được một số điều khác biệt.

Từng cho rằng, trở thành Thánh Nhân, có thể vô câu vô thúc, tự do tự tại, thậm chí trong Hồng Hoang mới này, hô phong hoán vũ, có lẽ có chút không thể thực hiện được nữa.

Oanh!

"Ta!

La Hầu, hôm nay chứng đạo thành Thánh, tự xưng Ma Thánh!

Chủ nhân có lệnh, ba ngày sau, chư Thánh Hồng Hoang, hãy đến Bất Chu Sơn, cùng bàn đại sự Hồng Hoang!" Thanh âm La Hầu cũng chấn động trong Hồng Hoang, cả thanh âm lẫn dị tượng thành Thánh, đều sánh ngang với mấy chục, gần trăm cái Hồng Hoang trước đây!

Từ một điểm này, cũng có thể thấy sự cường đại của mỗi tôn Thánh Nhân.

Trấn Nguyên Tử chứng đạo thành Thánh, chịu ảnh hưởng của quy tắc hùng hồn do Hồng Hoang mới đản sinh, trực tiếp đạt tu vi Thánh Nhân Nhị Trọng Thiên, dị tượng thành Thánh, sánh ngang với mười cái Hồng Hoang đại lục trước đây!

Nhưng, phạm vi bao phủ, chỉ bằng một phần mấy của La Hầu.

Chương 152

Long Phượng Kỳ Lân ba đại tộc trưởng, cũng chỉ kém La Hầu một chút.

"Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên!" "Đều là Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên!

Gần như đồng thời chứng đạo thành Thánh, không hổ là nô phó của Thánh Sư a!" Trong Hồng Hoang, chư Thánh cảm khái.

"Có Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên!

Làm nô phó nhiều năm, cũng hơn cả làm Thánh Nhân sao?!" Tiếp Dẫn sắc mặt khó coi, trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ.

Hắn và Sư huynh dốc hết mọi thứ, lập Thiên Đạo Đại Thệ, mới đột phá Thánh Nhân Tam Trọng Thiên và Tứ Trọng Thiên.

Giờ đây đã qua nhiều năm, mới đột phá thêm một tầng.

Bây giờ vừa vặn Hồng Hoang mới được kiến lập, cũng nhận được không ít lợi ích, khi sắp đột phá thì mấy tên nô phó này lại chứng đạo, tất cả đều đuổi kịp rồi!

"Tu vi cường đại như vậy, bốn vị lại cùng tiến cùng lùi.

Bây giờ bảo ta đến Bất Chu Sơn, ta có dự cảm chẳng lành, là muốn lập uy!" Tiếp Dẫn trầm giọng nói, "Đến lúc đó, toàn bộ Hồng Hoang, e rằng đều sẽ trở thành..." Chuẩn Đề suy nghĩ một lát, nói: "Sư huynh cũng không cần bi quan, ta cảm thấy tình hình cũng không đến mức tệ như vậy.

Thánh Sư quá cường đại, thâm bất khả trắc, cũng khiến người ta coi nhẹ mọi thứ, sẽ không đích thân xuống trận, ngồi xem long hổ đấu." "Cho nên, chúng ta vẫn có hy vọng!

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Đông Vương Công, mấy người đó có lẽ tương đối khó lôi kéo, Âm Dương, Càn Khôn, Ngũ Hành Lão Tổ, ba vị Thánh này hy vọng cũng không lớn.

Nhưng!

Hồng Trạch Lôi Thần tính tình nóng nảy, cố chấp, ta hẳn là có thể dễ dàng thu phục." Chuẩn Đề lộ ra vẻ đắc ý.

"Ngoài ra, thằng ngốc Thạch Phá Thiên kia, cũng sắp đột phá, ta hơi giúp hắn một tay, nhất định hắn sẽ là người của ta!" Nghe lời Sư đệ, mắt Tiếp Dẫn sáng lên, mở miệng nói: "Cửu Thiên Huyền Nữ, Cốt Thánh, Huyết Sát, mấy người đó cũng sắp đột phá, cũng có thể tranh thủ." Chuẩn Đề lắc đầu nói: "Không, Sư huynh, huynh sai rồi, Cửu Thiên Huyền Nữ kiêu ngạo, xem thường nam tính, hẳn sẽ trở thành người của Nữ Oa hoặc Hậu Thổ." "Còn về Cốt Thánh và Huyết Sát, hai tên đó tinh ranh, thuộc loại cỏ đầu tường, có hai vị thích hợp hơn chúng ta!" "Ai?" Chuẩn Đề liếc mắt một cái, nhưng không mở miệng nói. ...

Ba ngàn thời gian, thoáng cái đã qua.

Ba ngàn thời gian, Tam Tộc dưới sự giúp đỡ của Thánh Nhân lão tổ của mình, tu vi tộc nhân bạo tăng, không một ai yếu hơn Thái Ất Kim Tiên.

Long tộc phóng khoáng nhất, phân tán khắp Hồng Hoang, một long là một tộc, bắt đầu điên cuồng dẫn dắt cường tộc nhập chuế hôn phối long công chúa, long tử long tôn thì đại lượng cưới gả cường tộc bên ngoài, chuẩn bị cho việc phồn diễn đời sau.

Dường như, Long tộc lại trở về thời kỳ đỉnh phong của Tam Tộc trước hai kiếp lượng.

Tộc Kỳ Lân cũng bắt chước, chỉ có Nguyên Phượng kiên trì

nguyên tắc của mình, chỉ cần mạnh, không cần nhiều.

Đương nhiên, không còn như ngày trước mắt cao hơn đầu, xem thường ngoại tộc, thậm chí cũng cho phép cường giả tộc Phượng Hoàng cưới gả ngoại tộc.

Ngay cả La Hầu, cũng trùng tân tổ kiến một chủng tộc, mặc dù không mệnh danh là Ma Tộc, nhưng bên trong đều là các loại ma vật, hung sát chi vật thu thập được trước khi Hồng Hoang phá toái.

Hồng Hoang mới đản sinh, cũng không có những ma vật khác, La Hầu cũng không khuếch trương, tộc của hắn rất khiêm tốn, ngay cả tên tộc cũng không có, La Hầu tùy ý.

Những chuyện của Tam Tộc, gây ra không ít động tĩnh trong Hồng Hoang.

Ngay cả khi lại có mấy tôn Thánh Nhân chứng đạo thành Thánh, cũng khiến sinh linh Hồng Hoang quen thuộc, không còn để ý, mọi người đều bận rộn đi nhập chuế Long, Kỳ Lân hai tộc.

Ngày thứ tư, quanh Bất Chu Sơn, thánh quang tràn ngập, hoa vũ bay lả tả, từng tôn Thánh Nhân, từ các tộc Hồng Hoang cảm đến, triều bái Trần Vũ.

"Bái kiến Thánh Sư!" Từng tôn Thánh Nhân, cung kính thi lễ với Trần Vũ nói.

Trần Vũ nhìn quanh bốn phía, khẽ gật đầu.

Trừ Tam Thanh, Phục Hy, Tây Phương Nhị Thánh và các "Thánh Nhân Hồng Hoang trước kia", cùng với Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và tám vị Thánh đã chứng đạo trước đó, còn có Thạch Phá Thiên, Cốt Thánh chứng đạo ba ngày trước, và cả Hạo Thiên, Dao Trì!

Hai vị này, đều là Đạo Đồng của Hồng Quân Đạo Tổ ngày trước, sau khi Hồng Quân hợp đạo thì biến mất, giờ đây lại không biết từ

đâu xuất hiện, thành Thánh!

Trừ mười mấy vị Thánh Nhân ra, còn có Long Vương, La Hầu và bốn vị Thánh khác, đi theo sau Trần Vũ.

"Trong thời gian ngắn ngủi, lại có nhiều Thánh Nhân chứng đạo thành công như vậy, trừ nguyên nhân ở trong Hồng Hoang mới ra, còn có sự tích lũy kiên cố ngày trước, cùng với cái tâm chứng đạo bất khuất kia!" Trần Vũ mở miệng nói.

"Đều là do Thánh Sư bồi dưỡng tốt!" "Ngày trước Thánh Sư chỉ điểm chúng ta, mấy người chúng ta, mới có thể chứng đạo thành công." Các Thánh Nhân đều khiêm tốn.

Trần Vũ gật gật đầu, nói: "Ân, Thánh Nhân bây giờ đã nhiều rồi, Hồng Hoang hiện tại, cũng không phải Hồng Hoang ngày trước, cảnh giới trên Thánh Nhân, đã hoàn toàn được xác định.

Chương 153

Cho nên, các vị phải nỗ lực!" "Vâng!" Các Thánh Nhân đều kích động, Thánh Sư đích thân mở miệng khích lệ mọi người, thật là quá khó được.

"Nhưng, không có quy củ, không thành phương viên.

Thánh Nhân cư ngụ ở phàm trần, rốt cuộc cũng không tốt, Thánh Nhân Hồng Hoang ngày trước, cũng ở Thiên Ngoại Thiên, không ở Hồng Hoang." Trần Vũ tiếp tục nói.

Chúng Thánh nghe vậy, thần sắc nghiêm nghị, biết rằng mọi chuyện sắp thực sự bắt đầu.

"Ta quyết định!

Kiến lập Thiên Đình, để các vị Thánh Nhân, đều thân cư yếu chức, đồng thời, đạo trường của các vị, có thể dời về đó." Trần Vũ cười nói.

"Dù sao, đạo trường mới của các vị, cũng chưa hoàn toàn kiến lập, cũng tiện lợi." "Thiên Đình?" Chúng vị Thánh Nhân kinh ngạc, ngay sau đó tâm niệm cấp chuyển, suy đoán ý Trần Vũ.

Chuẩn Đề dẫn đầu mở miệng hỏi: "Xin hỏi Thánh Sư đại nhân, Chủ Thiên Đình người khác sao?" Trần Vũ lắc đầu nói: "Đương nhiên không phải ta, ta đâu có tâm tư để ý đến những chuyện này." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, trong lòng kinh hỉ, tiếp tục hỏi: "Vậy Thiên Đế?" "Ta!" Thanh âm Nữ Oa truyền đến, sau đó một cỗ hóa thân của nàng từ trời giáng xuống, trước tiên thi lễ với Trần Vũ, sau đó nhìn về phía chúng Thánh: "Bản Thánh làm Chủ Thiên Đình, chấp chưởng Thiên Đình, làm Nữ Thiên Đế." "Các vị Thánh Nhân, ai tán thành?

Ai phản đối?" Nữ Oa trở thành Nữ Thiên Đế của Thiên Đình!

Các Thánh Nhân biến sắc, có phần kinh ngạc.

Ngay sau đó, họ cũng hiểu ra, Nữ Oa thân là Thiên Đạo của Tân Hồng Hoang, siêu việt Thánh Nhân, đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, lại có quan hệ mật thiết với Thánh Sư.

Xưa kia, nàng cũng chỉ kém Hồng Quân, là Thánh Nhân thứ hai chứng đạo tại Hồng Hoang.

Bất kể từ thực lực, thân phận, địa vị, bối phận, phương diện nào Nữ Oa cũng thích hợp làm Nữ Đế Thiên Đình.

Nhưng!

Đó cũng không phải là lý do mà mọi người sẵn lòng bị thống lĩnh!

Là Thánh Nhân, ai lại cam tâm chịu sự thống lĩnh của người khác?

Cho dù đối phương đã siêu việt Thánh Nhân!

Xưa kia, khi Hồng Quân chứng đạo thành Thánh đầu tiên, lại dung hợp Thiên Đạo, mấy vị Thánh Nhân cũng chỉ giữ sự tôn trọng mang tính lễ tiết với Hồng Quân mà thôi, thậm chí xưng hô Sư tôn cũng đã bị thay đổi.

Ánh mắt Nữ Oa lạnh lùng, tựa như ánh trăng rọi chiếu, không hề có chút uy áp nào.

Nhưng dưới ánh mắt ấy, đặc biệt là trước thần sắc đạm nhiên của Trần Vũ, các Thánh đều im lặng.

"Xưa kia, Nữ Oa Nương Nương sáng tạo Nhân tộc, là Thánh Mẫu của Nhân tộc ta, thương xót chúng sinh thiên hạ, luyện đá vá trời.

Nay, Nương Nương chấp chưởng Thiên Đạo, thành Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, ta là Phục Hy của Nhân tộc, nguyện tôn Nương Nương làm chủ Thiên Đình!" Phục Hy chắp tay cúi lạy Nữ Oa, giữ lễ

vãn bối.

Nữ Oa gật đầu, cười nói: “Thiên, Địa, Nhân Tam Giới là căn bản của Hồng Hoang, Bản Đế cùng Hậu Thổ Nương Nương sẽ cùng nhau giám quản.

Phục Hy, ngươi đã gia nhập Thiên Đình, Bản Đế sẽ trợ ngươi kiến lập Nhân Giới, và sắc phong làm Nhân Giới Chi Chủ!” “Nữ Oa tỷ tỷ quả nhiên công bằng công chính.

Đã như vậy, Phục Hy, khi ngươi kiến lập Nhân Giới, Bản Thánh cũng sẽ ra tay trợ giúp.” Hậu Thổ cũng hiện thân trên Bất Chu Sơn, đứng cạnh Nữ Oa, cả hai đều tuyệt mỹ và khí thế vô song, mỗi người một vẻ.

“Đa tạ hai vị Thánh Nhân Nương Nương tương trợ.” Phục Hy lần nữa chắp tay cười nói.

Nữ Oa khẽ nâng tay, đỡ Phục Hy dậy, nói: “Nhân tộc Nhân Giới quan hệ trọng đại, không cần đa lễ.

Sau này, ngươi cứ xưng hô tỷ đệ với hai Thánh chúng ta.” “Nữ Oa tỷ tỷ nói rất đúng.” Hậu Thổ cũng gật đầu nói, “Phục Hy sư đệ, bắt đầu đi!

Nhân Giới kiến lập như thế nào, tỷ muội chúng ta sẽ dốc toàn lực tương trợ.” Các Thánh trong lòng vừa kinh ngạc vừa lo lắng, nhao nhao nhìn về phía Phục Hy.

Phục Hy nhìn khắp Đại Lục Hồng Hoang.

Tân Hồng Hoang quá rộng lớn, dù Phục Hy đã có tu vi Thánh Nhân Tam Trọng Thiên, cho dù nó rộng lớn hơn Hồng Hoang xưa kia gấp trăm lần, hắn vẫn chỉ có thể nhìn thấy một phần Hồng Hoang mà thôi.

Hắn hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Phàm là nơi thuộc Nhân tộc ta, đều là Nhân Giới!

Các tộc còn lại, hoặc là phụ thuộc, hoặc là địch!" Là Thánh Nhân của Nhân tộc, ngay khi Phục Hy vừa nói ra, hắn đã cảm ứng được vô số Nhân tộc bên ngoài, trong lòng cũng vang lên âm thanh Thánh Đạo vô thượng bá khí.

"Thiên Hoàng Thánh Nhân!

Nhân tộc vô thượng!" Vô số Nhân tộc hô vang, tiếng hô chấn động mây trời.

Chương 154

Trong khoảnh khắc, tất cả Nhân tộc đều chấn động, nhân tâm hợp nhất, tộc vận ngưng tụ, hình thành ngọn lửa tộc vận kéo dài không dứt, chiếu sáng cả thiên địa Hồng Hoang!

Tu vi của Phục Hy không ngừng tăng lên, trong nháy mắt, trực tiếp đột phá Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên!

Lại đang hướng tới Ngũ Trọng Thiên xung kích!

Ngay cả Tam Thanh, tu vi cũng đang đề thăng, đặc biệt là Lão Tử đã sáng lập Nhân Giáo, tu vi cũng đã tiếp cận Ngũ Trọng Thiên.

"Không phù hợp quy củ!" Lôi Thánh đột nhiên lớn tiếng nói, âm thanh như sấm sét cuồn cuộn nổ vang.

Là tia sét đầu tiên khai thiên xưa kia, căn cơ của Lôi Thánh cực kỳ hùng hồn, thực lực cường đại.

Tương truyền, xưa kia Lôi Thánh rời khỏi Hồng Trạch, ngang qua một con sông nhỏ, để lại dấu chân bên bờ sông.

Có một nữ tử giẫm lên dấu chân đó, vì thế mang thai, sinh hạ một thiên tài tu hành giỏi sử dụng lôi điện!

Chỉ là, hắn hơi ẩn mình một góc, danh tiếng ở Hồng Hoang không lớn như các cường giả đỉnh cấp khác.

Lúc này, không biết có sợi gân nào không đúng, hắn trực tiếp đứng ra, lớn tiếng chỉ vào Phục Hy: "Nhân tộc hầu như trải khắp cả Hồng Hoang, chẳng lẽ cả Hồng Hoang đều là Nhân Giới?

Đừng quên, khi Tân Hồng Hoang khai tịch, pháp tắc lôi điện của ta đã có tác dụng rất lớn!" "Ta cho rằng, nên dựa theo số lượng Thánh Nhân mà chia đều.

Ở đây có mười tám vị Thánh Nhân, nên chia Hồng Hoang thành mười tám phần, mỗi người tự kiến lập Thánh Vực của riêng mình. …" "Khoan đã!" Long Vương hóa thân thành một trung niên áo tím, phất tay cắt ngang lời Lôi Thánh.

Hắn vừa chỉ vào các Thánh xung quanh, vừa đếm: "Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, Phục Hy là sáu vị Thánh Nhân Hồng Hoang xưa kia.

Âm Dương, Càn Khôn, Ngũ Hành ba vị, thêm mấy ngày trước có tám vị thành Thánh." "Lại cộng thêm bốn vị chúng ta, còn có Thạch Phá Thiên, Cốt Thánh, Hạo Thiên, Dao Trì, Huyền Nữ năm vị đột phá ba ngày trước.…" Long Vương chưa nói xong, chỉ thấy phía chân trời xa xăm lại truyền đến dị tượng thành Thánh, một âm thanh vui tai nhưng tràn đầy Thánh uy truyền đến: "Ngô nãi Hi Hòa, hôm nay chứng đạo thành Thánh, hiệu Thái Âm Nữ Thánh!" Long Vương nhún vai, cười trêu chọc: "Xem kìa, bây giờ lại thêm một vị nữa, tổng cộng có đến hai mươi tám vị Thánh Nhân, mà lại không có Nữ Oa, Hậu Thổ hai vị Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, mà chỉ đòi chia mười tám phần sao?" Lôi Thánh trầm giọng nói: "Tuy rằng bây giờ Hồng Hoang rộng lớn, nhưng Thánh Nhân cũng quá nhiều rồi.

Ta cảm thấy nên lấy thực lực để quyết định, xem có đủ tư cách phân chia Thánh Vực hay không.

Ví dụ như, Minh Hà chủ động không cần Asura Giới nữa." "Có những Thánh Nhân, đặc biệt là mấy vị Nữ Thánh trừ Nữ Oa, Hậu Thổ ra, thực lực cũng quá yếu, không cần thiết phải kiến lập Thánh Vực, chi bằng tìm một Thánh Nhân cường đại gả cho, ví dụ như Bản Thánh.…" Lời vừa dứt, đừng nói là Huyền Nữ, Dao Trì, Hi Hòa ba vị Nữ Thánh, ngay cả Hậu Thổ cũng không thể nhìn nổi nữa, nàng quát lạnh: "Đủ rồi!

Đại sự của Hồng Hoang, sao có thể để đám dã man tử chỉ tay họa chân!" Không thấy nàng động thủ, một tiếng bạt tai vang dội vang lên, Lôi Thánh trực tiếp bị đánh bay, trên mặt xuất hiện một dấu bàn tay đỏ như máu, cho dù dùng pháp tắc lôi điện, sức mạnh Thánh Nhân, cũng không cách nào xóa bỏ được.

"Lần này niệm tình ngươi phạm lần đầu, ban chút hình phạt nhỏ, nếu còn.…" Hậu Thổ chưa nói hết, Trần Vũ vẫn luôn đạm nhiên xem kịch liền mở miệng nói: "Sự tình bề ngoài tuy nhỏ, nhưng thực tế tầng sâu bên trong thì không nhỏ đâu." Lôi Thánh kinh nộ không thôi, lớn tiếng nói: "Cầm thương yếu ớt?

Cái gọi là cùng bàn đại sự Hồng Hoang, lại như vậy sao?

Cái gọi là Tân Hồng Hoang, không bằng Hồng Hoang xưa kia, ở đó còn có càn khôn rộng lớn!" Choang!

Tiếng trường thương xuất khỏi vỏ, một đạo hắc quang lóe lên, trực chỉ yết hầu Lôi Thánh, sau đó một thân ảnh đen kịt theo sát phía sau!

Nhanh!

Mạnh!

Sắc bén!

Một thương xuyên phá mọi ngăn cách thời không, phá nát pháp tắc, trong nháy mắt đã đến trước yết hầu Lôi Thánh.

Người này, đương nhiên là La Hầu, cùng với Thí Thần Thương.

Lôi Thánh đại kinh, đã sớm có chuẩn bị, kinh nghiệm chiến đấu cũng cực kỳ phong phú, thân thể trong nháy mắt hóa thành trạng thái dịch thể, toàn bộ là lôi điện cực nóng, giữa hai tay, từng quả cầu lôi điện ba màu trắng, đen, đỏ chồng chất lên nhau, ngăn cản trước người.

Đồng thời, toàn thân hắn đồng thời bùng nổ vạn đạo lôi điện, hình thành các chiến binh như đao thương kiếm kích lôi điện, phản kích về phía La Hầu!

Đối mặt với các loại lôi đình khủng bố vây quanh, La Hầu mặt không đổi sắc, trường thương trong tay vẫn ổn định, kiên định không lay chuyển đâm về phía yết hầu Lôi Thánh!

Dường như, trên đời không có bất cứ thứ gì, có thể lay chuyển được Thí Thần Thương.

Cho dù biết rõ phía trước có những quả cầu lôi điện càng khủng bố hơn ngăn cản.

Lôi Thánh thấy vậy, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Mấy quả cầu lôi điện này, nhìn không lớn, nhưng thực tế khi bùng nổ, trong Hồng Hoang, có thể hiếm có địch thủ!

Lôi điện là sức mạnh công kích mạnh nhất, cuồng bạo nhất.

Các sức mạnh pháp tắc Hỏa, pháp tắc Kim, thuần dương vân vân đều không thể so bì với lôi điện.

Chương 155

Đó là Hỗn Độn Lôi Cầu!

Xưa kia đã hấp thụ được tàn dư Hỗn Độn Chi Khí khi Hồng Hoang khai thiên.

Lần này, thu hoạch càng lớn, thậm chí không ít Hồng Mông Tử Khí cũng bị hấp nhập vào Hỗn Độn Lôi Cầu!

Bảy quả lôi cầu này, có thể sánh với bảy kiện Linh Bảo cực kỳ cường đại, một lần sử dụng, năng lượng bùng nổ ra không kém sức mạnh của một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Phốc xuy!

Quả cầu lôi điện thứ nhất bị Thí Thần Thương đâm trúng, bắt đầu bùng nổ!

Pháp tắc lôi điện khủng bố, đạt cấp bậc Thánh Nhân, dung nhập Hỗn Độn Chi Khí và Hồng Mông Tử Khí, sức mạnh của hai lần khai thiên Hồng Hoang đều bị chiếm đoạt một phần.

Lúc này, tất cả đều bùng nổ!

"Mau lui!" Tất cả Thánh Nhân vừa chứng đạo đều biến sắc, nhanh chóng lùi lại phía sau, trên thân Thánh quang dũng hiện, ngưng tụ pháp tắc thời không, hình thành bình chướng thời không trước người, dẫn dắt năng lượng tản mát đến ức vạn quang niên bên ngoài, thiên bách vạn năm sau.

Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, cùng với Phục Hy, thì đứng tại chỗ, trong đôi mắt tinh hà lưu chuyển, Hỗn Độn chấn động, Thánh quang lấp lánh, muốn nhìn rõ hơn nhiều thứ.

"Phá!" La Hầu cuối cùng cũng mở miệng, quát khẽ một tiếng, từ

bàn chân đến hai chân, eo hông, cột sống, cánh tay phải, tất cả xương cốt đều kêu răng rắc thành một mảnh, ngưng tụ vô tận Thánh lực thành thương ý, quán nhập vào Thí Thần Thương.

Thí Thần Thương cũng như cự long uốn lượn thân thể, phát ra một chuỗi âm thanh trong trẻo, thương ý trực tiếp nghiền nát tất cả Hỗn Độn Lôi Điện Chi Lực!

Vô số lôi điện vây quanh Thí Thần Thương, muốn hủy diệt bảo thương sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lại chỉ trên Thí Thần Thương, hình thành vô số lôi điện, tựa như khai thiên tích địa, khủng bố vô song!

Thậm chí, trong sự giao thoa của lôi điện, thật sự trên Thí Thần Thương đã khai tịch một vũ trụ không gian mới, chỉ là, bên trong không có sinh mệnh, chỉ có không gian tối tăm rộng lớn vô tận, cùng với những tinh thần tối đen chết chóc.

Những vũ trụ không gian này, sinh ra trong sức mạnh cường đại, nhưng chỉ trong khoảnh khắc sau đó, lại bị hủy diệt dưới lực lượng khủng bố vô tận, lần nữa phóng thích ra sức mạnh diệt thế khủng bố.

Sát na phương hoa.

Nhưng, năng lượng khủng bố này, căn bản không tạo thành bất kỳ tổn thương nào cho La Hầu, thậm chí không hề lan tràn qua khỏi Thí Thần Thương!

Tại đầu thương, phần lớn bị thương ý bá thiên hạ nghiền nát, phần còn lại cũng bị thân thương nuốt chửng và hủy diệt!

La Hầu mặt không đổi sắc, khuôn mặt lạnh lùng và gầy gò, trong ánh sáng năng lượng chói mắt sáng tối bất định, nắm chặt Thí Thần Thương, tiếp tục xuyên thủng quả Hồng Mông Tử Khí Lôi Cầu thứ hai.

Một cảnh tượng tương tự như vừa rồi xuất hiện, lôi cầu nổ tung, bùng phát ra năng lượng cường đại, trong nháy mắt có thể diệt sát trăm vạn Chuẩn Thánh đỉnh phong, trọng thương Thánh Nhân Nhị Trọng Thiên đồng cấp, thậm chí diệt sát!

Nhưng, sau một khoảnh khắc, lại tiếp tục là quả thứ ba!

Quả thứ tư!

Sắc mặt Lôi Thánh, từ đắc ý nhất biến thành kinh ngạc, sau đó kinh nộ, cuối cùng hóa thành kinh khủng!

Phốc xuy!

Trong thần sắc không ngừng biến hóa, hắn căn bản không kịp phòng thủ lần thứ hai, Thí Thần Thương đã xuyên thủng yết hầu hắn!

"Khái khái…." Lôi Thánh trợn tròn hai mắt, khó tin nhìn cảnh tượng này, máu tươi từ yết hầu và miệng hắn phun ra, hình thành một biển điện lôi chớp giật khắp trời.

Vốn không có máu tươi, Thánh Nhân không dễ dàng bị thương như vậy, càng không dễ dàng vẫn lạc.

Nhưng, biển lôi điện chớp giật đang tiêu tán, Tiên Thiên Chi Ý ẩn chứa bên trong bị ma diệt, lôi điện hóa thành máu tươi thật sự!

"Cầm thương yếu ớt?

Cũng xứng sao!" La Hầu lạnh lùng nói, "Giết, Bản Thánh không cần thương thứ hai!" Nói rồi, La Hầu rút Thí Thần Thương ra, không quay đầu lại, xoay người rời đi, trở về đứng sau lưng Trần Vũ như cũ.

Lôi Thánh che cổ, vô thượng Thánh ý bùng phát, thanh trừ sát khí và sát ý trong Thí Thần Thương.

Những giọt máu tươi rơi xuống, nhanh chóng huyết nhục trọng

sinh, hóa thành từng Lôi Thánh, tựa vào nhau, dung hợp lại thành một, cuối cùng trở về thể nội Lôi Thánh.

Phốc!

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, Lôi Thánh lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, đã hóa thành màu đen ô uế, tử khí tràn ngập.

Bành!

Chương 156

Cổ hắn, dưới thương ý khủng bố, trực tiếp nổ tung, đầu lâu và thân thể tách rời.

Từng vị Thánh Nhân đều ngây ngốc nhìn cảnh tượng này, không ngừng nuốt nước bọt.

La Hầu, thì một vẻ đạm nhiên.

Long Vương mấy vị, cũng một bộ dáng xem kịch hay, cầm hoa quả xem đại hí, rất tự nhiên.

"Hợp lại cho Bản Thánh!" Lôi Thánh gầm lên một tiếng giận dữ, cưỡng chế dung hợp đầu lâu và thân thể, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, lại lần nữa nổ tung.

Máu huyết chảy ra, cũng biến thành máu chết, bên trong tất cả Thánh khí, khí tức lôi điện Tiên Thiên, sinh mệnh lực, toàn bộ bị ma diệt.

Thánh Nhân cho dù bị chém giết ức vạn lần, một tế bào bị cắt đứt ức vạn lần, vẫn có thể phục sinh.

Không chỉ sức mạnh bản thân Thánh Nhân, mà còn sau khi khế hợp với Thiên Đạo, có thể tùy ý mượn lực Thiên Đạo.

Nhưng, lúc này liên hệ giữa Lôi Thánh và Thiên Đạo, đã bị cắt đứt một cách cứng rắn!

"Không, không thể nào!" Lôi Thánh cuối cùng cũng hoảng sợ.

Ca sát!

Hắn trực tiếp tán đi hình thể, hóa thành từng đạo thiểm điện, không ngừng xuyên toa trong hư không, oanh kích thiên địa Hồng

Hoang, muốn thoát khỏi thương ý đã ăn sâu vào khắp cơ thể.

Vô ích!

"Ta sẽ vẫn lạc.… Thật sự dám giết Thánh Nhân.…" Cuối cùng, Lôi Thánh như củi đốt đã cạn, thiểm điện yếu ớt, thân thể hư ảo, sau đó từ từ phiêu tán.

Lôi Thánh, tử vong!

Oanh long long!

Bầu trời Hồng Hoang, từng đạo sấm sét nổ vang, dường như đang khóc lóc, lại dường như đang phẫn nộ.

"Yên tĩnh một chút!" Nữ Oa khẽ mở miệng, mây lôi trên thiên địa Hồng Hoang, trong nháy mắt biến mất, ánh dương quang rực rỡ.

"Mạnh!

Quá mạnh!" Thông Thiên thần sắc ngưng trọng nói: "E rằng, cả Hồng Hoang, trừ phi tu vi siêu Tam Trọng Thiên, nếu không xét về độ sắc bén của công kích, không ai có thể vượt qua!" Nguyên Thủy cũng nhíu mày suy tư, nếu không dùng Bàn Cổ Phiên, liệu có thể tránh được một thương đó không?

Sau một hồi lâu, trải qua trăm vạn lần suy diễn, cạn kiệt mọi kết quả, cuối cùng cũng phát hiện, không thể!

Thật ra, La Hầu ra tay chỉ đâm một thương, sau đó để lại một câu nói, xoay người đi.

Lôi Thánh trải qua các loại cảnh tượng khủng bố, cuối cùng tử vong, tất cả đều diễn ra rất nhanh, không quá ba hơi thở.

"Được rồi, tiếp tục phân phong đi." Trần Vũ mở miệng nói.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía các Thánh đang có chút hoảng sợ, Chuẩn Đề luôn cảm thấy Trần Vũ đang nhìn mình.

Trần Vũ tiếp tục nói: “Mọi người đừng sợ, không cần quá để tâm, chém giết một Thánh Nhân mà thôi, nhiều Thánh Nhân như vậy, chết đi một người cũng không sao.” Cổ đông.

Lại có Thánh Nhân đang nuốt nước bọt.

“Được, Phục Hy sư đệ, tiếp tục kiến tạo Nhân Giới đi!” Nữ Oa mở miệng nói.

Nơi Nhân tộc cư ngụ, đều là Nhân Giới!

Phương pháp phân chia Nhân Giới mà Phục Hy đưa ra, bá đạo như vậy, sau khi Lôi Thánh bị chém giết, những cuộc thảo luận và xì xào trong bóng tối giữa các Thánh Nhân, trong nháy mắt biến mất.

Mười mấy vị Thánh Nhân vừa mới đản sinh, lúc này mới thật sự nhận rõ vị trí của mình.

Thánh Nhân, không còn là tồn tại cao cao tại thượng, bất tử bất diệt, có thể chia ba giang sơn với Thiên Đạo.

Bây giờ thành Thánh, quả thật dễ dàng hơn.

Những Thánh Nhân này, cho dù là Hi Hòa tích lũy ít nhất, cũng đều là Thánh Nhân Nhị Trọng Thiên!

Nhưng, Thánh Nhân, cũng chỉ là Thánh Nhân mà thôi, có thể trấn áp, có thể thu phục, thậm chí có thể chém giết!

Chương 157

Từng cặp mắt nhìn về phía La Hầu, sau đó lại nhìn về phía Long Vương, Tổ Kỳ Lân, Nguyên Phượng ba đại cường giả.

Ba vị lão tộc trưởng, bây giờ cũng cùng đẳng cấp với La Hầu.

"Khái khái, Nhân tộc vốn nên là chủ Hồng Hoang.

Nhân tộc đản sinh, trực tiếp hoặc gián tiếp, đã giúp sáu vị tiền bối xưa kia thành Thánh, đối với sự tiến hóa và cường đại hơn nữa của Tân Hồng Hoang ngày nay, cũng có tác dụng quan trọng." Lúc này, Trấn Nguyên Tử mở miệng nói, phá vỡ sự im lặng.

"Vì vậy, nơi Nhân tộc cư ngụ là Nhân Giới, yêu cầu này, cũng không quá đáng." Đông Vương Công gật đầu nói: "Ta cũng cho là như vậy." "Ta vô sở vị." Hồng Vân nói, "Không, mọi người tâm bình khí hòa mà thảo luận thì tốt hơn, làm tổn thương hòa khí thì không hay." Các Thánh Nhân đều lườm một cái, tên lão hảo nhân này mắt mù sao?

Này mà là tổn thương hòa khí ư?

Một Thánh Nhân đã chết rồi đấy!

Lôi Thánh, tuy rằng giống như hắn, đều mới thành Thánh, nhưng lại là Thánh Nhân Nhị Trọng Thiên đỉnh phong, chiến lực sánh ngang Thánh Nhân Tam Trọng Thiên, lại không đỡ nổi một thương của La Hầu, có phải chỉ là tổn thương hòa khí không?

"Ta cũng tán đồng." "À à, ta cô gia quả nhân một mình, cũng không truyền đạo, ta cũng vô sở vị." Từng vị Thánh Nhân bày tỏ thái độ, trên mặt cười ha hả, dường như đều cho rằng đây là một kế hoạch hoàn mỹ.

Cuối cùng, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng gật đầu, khuôn mặt tươi

cười của Chuẩn Đề còn rạng rỡ hơn ai hết.

Hạo Thiên, Dao Trì, cũng không có bất kỳ dị thường nào, theo mọi người đồng ý.

"Hai cái gia hỏa kia, nhất định có cổ quái!

Đáng tiếc, quá khiêm tốn, Bản Thánh ra tay, cũng không được." Long Vương tiếc nuối, "Lão Hắc, lần sau không được đột nhiên ra tay nữa, mỗi lần cơ hội vừa đến, đều bị ngươi cướp mất rồi!" "Giết Thánh lập uy!

Không thể dây dưa, một kích tất sát!

Ngươi làm được không?" La Hầu liếc Long Vương một cái, truyền âm khiêu khích.

Long Vương: "…" "Nhân Giới, lập!" Thấy các Thánh đồng ý, Phục Hy mỉm cười chắp tay với các vị, sau đó Thánh lực triển lộ không chút che giấu, lan tỏa khắp cả Hồng Hoang!

Với sự rộng lớn của Hồng Hoang lúc này, đừng nói là tu vi tiếp cận Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, ngay cả Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên đỉnh phong, cũng không thể bao phủ toàn bộ Hồng Hoang, chỉ có Nữ Oa và Hậu Thổ mới có thể làm được.

Nhưng, Phục Hy và Nhân tộc gắn bó cực sâu, thậm chí thân là Thánh Nhân, vì Nhân tộc hộ đạo, nhân quả lớn, lúc này Thánh lực Phục Hy phóng thích, liền liên kết với Nhân tộc Hồng Hoang.

Với nhãn lực của các Thánh, trong nháy mắt phát hiện, trong đại nửa Hồng Hoang, từng đạo tơ tuyến hướng về Phục Hy hội tụ, có đủ ba nghìn ức điều!

Nhân tộc Hồng Hoang, ba nghìn ức.

"Nhân tộc thật sự phát triển quá nhanh, còn sinh sản giỏi hơn Long

tộc ta nữa!" Long Vương cảm thán.

Tổ Kỳ Lân liếc Long Vương một cái, khinh thường nói: "Long tộc giỏi sinh sản ư?

Chẳng phải dựa vào vô số bạn lữ, có hàng trăm hàng nghìn lần nỗ lực, mới có thể mang thai sinh con sao?

Tộc Kỳ Lân ta, thông thường chỉ cần ba năm lần mà thôi.…" "Đủ rồi!" Nguyên Phượng nhíu mày nói, "Còn dám hồ đồ nói bậy trước mặt Bản Thánh, ta sẽ dùng một ngọn lửa thiêu cháy hết!" Long Vương và Tổ Kỳ Lân hai chân run rẩy, khép chặt một chút, nhìn nhau một cái, không dám mở miệng.

Nguyên Phượng, sau khi thành Thánh tính khí đúng là tăng trưởng mà!

Trần Vũ mỉm cười, mấy gia hỏa này, thành Thánh cũng vậy thôi.

"Được rồi, Nhân Giới đã kiến lập, cũng có thể xem xét.

Không, Nhân tộc cần được tôi luyện, không cần cố ý giao hảo với Nhân tộc, cạnh tranh lẫn nhau thì tốt hơn." Trần Vũ nói.

"Tam tộc trùng hưng, Vu Yêu hai tộc hẳn cũng sẽ không cam chịu tịch mịch, đặc biệt là một số chủng tộc, chỉ cần có năng lực, đều có thể cạnh tranh lành mạnh với Nhân tộc." Ba vị tộc trưởng đại lão mắt sáng lên, đã cho tam tộc phục xuất rồi, đương nhiên hy vọng tam tộc ngày càng cường đại, có Chủ nhân nguyện ý ban cơ hội.

Ông ông ông!

Thiên địa Hồng Hoang chấn động ba lần, Phục Hy tập trung tất cả tơ tuyến Nhân tộc, lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, kiến lập một siêu cấp hộ tráo, diện tích bao phủ, vượt quá hơn một nửa Hồng Hoang hiện tại!

Cũng là, gấp năm nghìn vạn lần Hồng Hoang xưa kia!

Ba nghìn ức Nhân tộc trong đó, như một hạt cát giữa biển.

"Với danh nghĩa Nữ Oa của ta, lập Nhân Giới là một trong Thiên Địa Nhân Tam Giới!" Âm thanh đầy uy nghiêm của Nữ Oa truyền đến, trong tức khắc, truyền khắp cả Hồng Hoang.

"Với danh nghĩa Hậu Thổ của ta, lập Nhân Giới là một trong Lục Đạo Luân Hồi!" Âm thanh của Hậu Thổ cũng cuồn cuộn trong Hồng Hoang, truyền vào tâm thần của tất cả sinh linh.

Chương 158

Khi mọi người đều cho rằng, Nhân tộc dựa vào Nhân Giới, sẽ bá chiếm đại nửa Hồng Hoang, thì âm thanh của Phục Hy, cũng nhờ sự gia trì của Nhân tộc, truyền khắp Hồng Hoang: "Trong Nhân Giới, Thánh Nhân không được ra tay; dưới Thánh Nhân đều có thể nhập vào!" "Nhân tộc, hoan nghênh bất kỳ minh hữu nào, cũng cần phụ thuộc.

Nhưng, Nhân tộc cũng không sợ đối thủ!" "Nhân tộc ta, vào bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi đâu, đều có nắm chắc đánh bại bất kỳ đối thủ nào!" Âm thanh của Phục Hy vừa dứt, các Thánh Nhân vừa tiếc nuối bất mãn, ánh mắt lập tức sáng lên.

Nhân Giới, dường như không bá đạo như trong tưởng tượng, chỉ hạn chế Thánh Nhân chiến đấu!

"Gia hỏa này, còn có phách lực hơn ta tưởng!" Long Vương có chút kinh ngạc nói: "Chuẩn Thánh cũng có thể tiến vào Nhân tộc gây sự sao?" Nguyên Phượng cũng mở miệng nói: "Xưa kia vừa thành Thánh, ta thân tự ra tay, trọng thương Tổ Vu, Yêu Hoàng dưới Thánh Nhân.

Ta cứ tưởng Chủ nhân là hộ độc tử đến cực hạn, bây giờ xem ra, chỉ là do lúc đầu Nhân tộc quá yếu ớt, Vu Yêu hai tộc lại quá phô trương mà thôi." Trần Vũ mở miệng cười nói: "Từ mẫu đa bại nhi, Nhân Giới bây giờ, mới là nước sống.

Nếu Phục Hy không để Nhân tộc bị bó buộc, dù phạm vi bao trùm cả Hồng Hoang, không để Nhân tộc trải qua một số tôi luyện, thì Nhân Giới, cũng sẽ trở thành một vũng nước chết." "Nhân tộc!

Nhân Giới!" "Nhân tộc!

Nhân Giới!" Hàng nghìn ức Nhân tộc tuy không nhìn thấy Nhân Giới, nhưng đều có thể cảm nhận được, nhao nhao lớn tiếng gào thét, khí thế xông thẳng trời cao.

Bành!

Thân thể Phục Hy lần nữa chấn động, đột phá Tứ Trọng Thiên, tu vi Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, đứng ngang hàng với Tiếp Dẫn, Lão Tử, trở thành một trong ba vị Thánh Nhân mạnh nhất.

Với sự gia trì của tất cả Nhân tộc khí vận, chiến lực có thể sẽ vượt qua hai vị kia.

Khi các Thánh Nhân nảy sinh lòng kỵ đố với Phục Hy, Phục Hy chắp tay với Nữ Oa nói: "Nhân tộc phát triển đến nay, anh tài xuất hiện lớp lớp, không cần Bản Thánh nữa." "Từ hôm nay, Bản Thánh cũng gia nhập Thiên Đình, trừ phi gặp đại sự tồn vong của Nhân tộc, còn lại chuyện nhà, Bản Thánh sẽ không hỏi nữa!

Không có Bản Thánh, Nhân tộc sẽ phát triển tốt hơn, nở hoa khắp nơi!" Lời của Phục Hy, lần nữa khiến các Thánh Nhân kinh hỉ không thôi.

Trước đó họ còn tưởng rằng, Phục Hy bá đạo kiến lập Nhân tộc như vậy, sẽ khiến Nhân tộc phát triển nhanh hơn, sau đó dựa vào Nhân tộc khí vận, nhanh chóng trở thành cường giả đứng đầu trong các Thánh Nhân, áp chế các Thánh khác, thu được vô số lợi ích.

Nhưng không ngờ, quyết định sau này của Phục Hy, lần lượt làm mới nhận thức của họ về Phục Hy.

Giơ cao đánh khẽ.

"Không, nếu ai lấy thân phận Thánh Nhân chèn ép Nhân tộc ta, ta cũng sẽ thử xem, có thể mấy chiêu chém giết một Thánh Nhân!" Phục Hy nhìn Nhân tộc đang hò reo sôi trào, không quay đầu lại, đạm nhiên

nói.

Được thôi, lại thêm một vị có thực lực chém Thánh, một mãnh nhân có thực lực chém Thánh, các Thánh Nhân trong lòng giật mình.

"Chuyện Nhân tộc Nhân Giới đã xong, tiếp theo tiếp tục đi." Trần Vũ mở miệng.

Các Thánh tề tựu Bất Chu Sơn, cùng bàn đại sự Hồng Hoang, trên thực tế mới đi được một lúc, nhưng đại sự đã xảy ra không ít, kiến lập Thiên Đình, lập Nữ Đế, chém Lôi Thánh, kiến lập Nhân Giới, cùng với Thánh Nhân Nhân Hoàng Phục Hy cáo thị.

Hậu Thổ mở miệng nói: "Lục Đạo Luân Hồi của ta, Thiên, Nhân hai đạo tức Thiên Giới, Nhân Giới, Asura Giới có Minh Hà rồi.

Bây giờ còn lại Ngạ Quỷ Đạo, Súc Sinh Đạo, Địa Ngục tam đạo dưới, cần ba vị Thánh Nhân, có ai nguyện ý đảm nhiệm chức vị Đạo Chủ?" "Hậu Thổ Nương Nương, ta có thể chọn một cái làm Đạo Chủ được không?" Thạch Phá Thiên kinh hỉ nói.

Hậu Thổ lắc đầu nói: "Có thể chọn, nhưng ta không nhất định sẽ cần.

Ví dụ như, ngươi không thích hợp làm Đạo Chủ." Thạch Phá Thiên chứng đạo thành Thánh, triệt để thoát thai hoán cốt, lớp da đá trên mặt cũng bong ra, hóa thành thân thể huyết nhục.

Đương nhiên, nhục thân vẫn cường hãn vô cùng, sánh ngang nhục thân Tổ Vu thành Thánh, chỉ là đầu óc vẫn có vẻ ngây ngô.

Nghe lời Hậu Thổ, Thạch Phá Thiên lắc đầu thở dài: "Ai, đáng tiếc rồi, Hậu Thổ Nương Nương không vừa mắt ta, vậy ta thật quá có lỗi với Chuẩn Đề Thánh Nhân." "Ừm?

Ý gì?" Hậu Thổ nhướng mày, mở miệng hỏi.

Nàng liếc nhìn Chuẩn Đề đang thần sắc đại cấp, người sau lập tức thân thể cứng ngắc, không thể mở miệng.

Thạch Phá Thiên cười ha hả nói: "Chuẩn Đề Thánh Nhân trước đó, không tiếc hao phí một giọt Thánh Nhân tinh huyết, giúp ta tẩy cân phạt tủy, trợ ta chứng đạo thành Thánh, nếu không, ta phải mất mấy trăm năm mới có thể đột phá." Mọi người thần tình cổ quái, nhao nhao nhìn về phía Chuẩn Đề đang bị định trụ, muốn cười mà không dám.

Chỉ có Long Vương mấy vị, xem mà tấm tắc khen ngợi, không ngừng thảo luận.

"Để ta tìm cơ hội tăng cường thực lực, tùy thời nghe sai khiến.

Tốt nhất là tạo cơ hội, để hai người có cơ hội dung nhập vào, nắm quyền thế.

Bây giờ xem ra, kế hoạch đổ bể rồi." Thạch Phá Thiên dường như thật sự ngốc nghếch, đem toàn bộ giao tình của Chuẩn Đề với mình, khai hết ra.

Ngay cả Chuẩn Đề đang bị định trụ, lúc này cũng mặt đỏ bừng, xấu hổ không thôi.

"A Di Đà Phật!

Chương 159

Tất cả pháp hữu vi, như mộng huyễn.…" Tiếp Dẫn một bên nhắm mắt, ngón tay vuốt động tràng hạt Phật, miệng niệm niệm có từ, mặc kệ những ánh mắt trào phúng nhìn về phía mình.

"Ha ha ha, cười chết Lão Tử rồi!" Long Vương cười lớn, không chút nể mặt.

"Được rồi!

Đừng để những chuyện vặt này lãng phí thời gian nữa." La Hầu trầm giọng nói.

Sau đó, hắn bước một bước về phía trước, trước mặt Hậu Thổ, cung kính cúi lạy nói: "Bái kiến Hậu Thổ Nương Nương, La Hầu nguyện ý chấp chưởng Ngạ Quỷ Đạo, hy vọng Nương Nương thành toàn.

Những gia hỏa này, cũng có thể quy nhập Ngạ Quỷ Đạo, để tránh họa loạn Hồng Hoang." Nói rồi, La Hầu phất tay, hư không nổ tung, một thế giới u ám, âm sâm, tà ác mở ra, bên trong tà ma quỷ quái vô số, thực lực mạnh yếu không đều, từ Địa Tiên đến Chuẩn Thánh, tất cả đều có!

Kẻ mạnh nhất, hiển nhiên có tu vi Chuẩn Thánh Bát Trọng Thiên!

Một đoàn hắc vụ từ từ hiển lộ ra từ thế giới u ám, sau đó dần dần khuếch tán, bao phủ phạm vi một trượng, trong đó mười mấy con mắt màu đỏ nổi lềnh bềnh trong hắc vụ, đang dò xét khắp nơi.

Hắc vụ từ từ nhuyễn động, trên bề mặt hiện ra một khuôn mặt xanh xao, thất khiếu chảy máu, cực kỳ khủng bố.

Tử Ma La Khiên Đà, một trong sáu đại Ma Vương dưới trướng

Ma Tổ La Hầu.

Xưa kia La Hầu đại chiến với Hồng Quân, sáu đại Ma Vương có kẻ cùng La Hầu vẫn lạc, có kẻ trốn thoát, gia nhập dưới trướng Minh Hà Lão Tổ, trở thành cánh tay đắc lực của Minh Hà.

Cũng có kẻ ẩn mình tu luyện trong Hồng Hoang, sống dở chết dở, thu phục một số Ma tộc, tiếp tục xưng bá một phương, tác oai tác quái.

Trước khi Hồng Hoang phá toái, La Hầu xuất hiện, thu thập toàn bộ số Ma tộc này, tránh cho chúng bị Thánh lực ngộ sát, nhưng cũng không để ý nhiều.

Lúc này, hắn phóng thích những tà ma quỷ quái đó ra.

"Ngạ Quỷ Đạo cũng bao la vạn tượng, ngoài ác quỷ, còn có Dạ Xoa, La Sát vân vân.

Những gia hỏa ngươi mang đến này, quy nhập vào đó cũng không phải không thể, sau này do ngươi quản lý." Hậu Thổ nói rồi, phất tay, một phương đại thế giới xuất hiện.

Đại thế giới này vừa xuất hiện, khí tức khủng bố tản ra, ngay cả Thánh Nhân cũng biến sắc.

Ngạ Quỷ Đạo, đúng như tên gọi, đều là những quỷ đói.

Bên trong có quỷ quái bụng to kinh người, nhưng xương gầy như củi, khó khăn chống đỡ thể trọng, bò lổm ngổm trên mặt đất.

"Thật ghê tởm quá, Hậu Thổ tỷ tỷ, đó là cái gì vậy?" Hi Hòa nhíu mày hỏi.

Xưa kia nàng được Hậu Thổ cứu ra từ Thái Dương Tinh, có quan hệ tốt với Hậu Thổ, lúc này cũng dùng xưng hô như xưa.

Các Thánh khác cũng nhìn về phía Hậu Thổ, tò mò.

Lục Đạo Luân Hồi của Hậu Thổ vừa khai tịch không lâu, đặc biệt là hạ tam đạo, xưa kia căn bản không có, lại vì chênh lệch thực lực giữa hai bên, cho nên ngay cả Thánh Nhân, cũng không cách nào biết được chuyện trong Ngạ Quỷ Đạo.

"Ngoại chướng quỷ." Hậu Thổ giải thích, tâm niệm vừa động, một khối huyết thực xuất hiện giữa chúng.

Những ngoại chướng quỷ này, thấy thức ăn liền khó khăn bò tới, nhưng vừa bò đến cạnh thức ăn, thức ăn liền hóa thành đá, căn bản không thể ăn.

Lại có ngoại chướng quỷ mẹ, bên cạnh theo mấy trăm quỷ con, yêu con như mạng, thấy quỷ con gào khóc đói, trong lòng càng thêm sốt ruột.

"Không, không phải quá tàn nhẫn sao?" Hi Hòa không nhịn được hỏi.

Hậu Thổ lắc đầu: "Nếu ngươi biết những việc ác chúng làm khi còn sống, ngươi sẽ không cho là vậy nữa.

Lục Đạo Luân Hồi, công bằng công chính nhất, sống làm gì, chết sẽ gặt lấy.

Ngoài ra, còn có nội chướng quỷ, ẩm thực chướng quỷ, đều lấy khổ nạn, thường trả những nhân quả đã nợ xưa kia.

Sau khi trả hết, có thể đi Súc Sinh Đạo." Hậu Thổ tiếp tục giải thích: "Ngạ Quỷ Đạo nhìn thê thảm, nhưng chúng ác quỷ Địa Ngục Đạo, lại mơ mộng cầu mong.

Địa Ngục Giới, mới thật sự là nơi giam giữ những ác quỷ thập ác bất xá." La Hầu gật đầu nói: "Hậu Thổ Nương Nương yên tâm, sau này La Hầu nhất định sẽ xử lý công bằng.

Ngạ Quỷ Đạo, giao cho thuộc hạ là được!" Lúc này, Tiếp Dẫn

cũng mở miệng, thi lễ với Hậu Thổ, nói: “Hậu Thổ Nương Nương, Địa Ngục Đạo, liệu có thể giao cho tiểu tăng quản lý?

Tiểu tăng nguyện ý độ hóa ác ma, Địa Ngục bất không, thệ bất thành Phật!” “Không phải ngươi đã thành Phật rồi sao?

Có trượng lục kim thân, cường đại vô cùng, có tu vi Thánh Nhân.” Hậu Thổ cười nói.

Chương 160

"Đó chỉ là Phật bên ngoài, không phải Phật trong tâm.

Phật, vĩnh viễn không có điểm dừng." Tiếp Dẫn ngừng vuốt tràng hạt Phật trong tay, chắp hai tay lại, bảo tướng trang nghiêm nói.

Quá khứ bị Hậu Thổ trêu chọc, Tiếp Dẫn mặt không đổi sắc.

Hắn biết, kế hoạch của sư đệ đã thất bại, hắn nhất định phải đích thân ra trận rồi.

Nếu không nắm bắt cơ hội này, chỉ dựa vào tu hành, hắn và sư đệ sẽ nhanh chóng bị các Thánh Nhân phía sau đuổi kịp, Tam Thanh và Phục Hy sẽ vượt qua!

Ác ma, ác quỷ Địa Ngục vô số, đều ẩn chứa đại nhân quả và nghiệp lực, chỉ cần có thể lợi dụng, thu hoạch tuyệt đối sẽ rất lớn.

Mặc kệ Hậu Thổ trào phúng trêu chọc, Tiếp Dẫn coi như không nghe thấy, tiếp tục nói: "Ta không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục?

Hậu Thổ Nương Nương, trước kia chuyện của sư đệ bần tăng, bần tăng không hay biết, bần tăng nguyện chịu trách phạt trăm vạn năm nghiệp hỏa phần thân, để chuộc thanh tội lỗi." Một bên Chuẩn Đề, nghe lời đó liền quỳ một gối trước Hậu Thổ, trên thân nghiệp hỏa kỳ dị bốc cháy, từ trong ra ngoài, ngay cả Thánh Nhân, cũng không cách nào giảm bớt đau đớn.

Thậm chí thực lực càng mạnh, nhân quả nghiệp lực càng nồng, nghiệp hỏa càng lớn.

Nếu Chuẩn Thánh đốt nghiệp hỏa, sẽ nhanh chóng bị thiêu đến hồn phi phách tán.

Nghiệp lực của Chuẩn Đề cũng mạnh, hoàn toàn dựa vào tu vi

Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên, gắng gượng chống đỡ, nghiến răng chịu đựng đau khổ: "Trước kia đa có mạo phạm, xin Hậu Thổ Nương Nương thứ tội!" "Khổ nhục kế, diễn thật quá!" "Chậc chậc, Thánh Nhân tự mình xuống sân diễn kịch, khổ nhục kế ti tiện nhất, Bản Thánh suýt nữa đã cảm động phát khóc rồi." Sau lưng Trần Vũ, Long Vương và Tổ Kỳ Lân xem mà tấm tắc khen ngợi, lắc đầu bàn tán, một bộ dáng xem trò hay.

Các Thánh Nhân khác, cũng xem mà cảm khái không thôi.

Chuẩn Đề thần sắc không đổi, tiếp tục quỳ gối chắp tay trước Hậu Thổ, cầu xin tha thứ.

Còn về Tiếp Dẫn, tiếp tục cung thân thi lễ nói: "Hậu Thổ Nương Nương, Địa Ngục Giới, bần tăng không phải tự khen, nhưng quả thực là người quản lý thích hợp nhất." "Hậu Thổ Nương Nương đã là bậc hiền tài cư giữ, lại siêu việt Thánh Nhân Hỗn Nguyên Vô Cực quả vị, mong Nương Nương đừng vì một số việc nhỏ, mà oán hận liên lụy bần tăng." Hậu Thổ khẽ nhíu mày, định mở miệng, La Hầu "sưu" một tiếng đến trước mặt Tiếp Dẫn, Thí Thần Thương chỉ thẳng vào Tiếp Dẫn, quát lạnh: "Cút!" Tiếp Dẫn nhíu mày, định mở miệng.

La Hầu trực tiếp cắt ngang, sát ý lẫm liệt nói: "Dựa vào ngươi, lão ngốc lừa, dám chất vấn quyết định của Nương Nương sao?

Tìm chết!" "Bản Thánh niệm tình hai huynh đệ các ngươi ti cung khuất tất, lưới lọng một mặt.

Còn dám nói nhảm nửa chữ, có thể thử xem, Công Đức Kim Liên của ngươi, có đỡ nổi một thương của Bản Thánh không!" Tiếp Dẫn, lúc này vẫn là Thánh Nhân có cấp bậc cao nhất trong tất cả Thánh Nhân, Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên đỉnh phong, sắp đột phá Lục Trọng Thiên.

La Hầu, mấy ngày trước mới chứng đạo thành Thánh, mới bước

vào Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên.

Chênh lệch giữa hai người, gần hai Trọng Thiên.

Lại nói, pháp bảo cộng sinh của Tiếp Dẫn, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, công phòng nhất thể, phòng ngự lớn hơn công kích, trong tất cả Linh Bảo Hồng Hoang, về mặt phòng ngự, chỉ kém Hỗn Độn Chung và Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp.

Ngay cả công kích của Thánh Nhân Thất Trọng Thiên, Tiếp Dẫn cũng có thể đỡ được.

Nhưng, lúc này lời nói của La Hầu, lại như một mũi trường thương sắc bén, đâm thẳng vào tâm thần Tiếp Dẫn, sắc mặt hắn nhanh chóng trở nên trắng bệch!

Không phải bị dọa, mà là thật sự bị thương!

Thượng thương!

Tiếp Dẫn sắc mặt đại biến, Kim Liên dưới chân xuất hiện, Phật quốc vàng óng lạnh lẽo bảo vệ bản thân, mới cảm thấy khá hơn một chút.

Hắn chết trừng trừng nhìn La Hầu, sắc mặt không ngừng biến đổi, cuối cùng kéo Chuẩn Đề, xoay người rời đi.

Rời khỏi Bất Chu Sơn một quãng xa, âm thanh của Tiếp Dẫn truyền đến: "Nếu Hậu Thổ Nương Nương đã bảo tiểu tăng trọng kiến Phật quốc, tiểu tăng không dám trái lời.

Lúc này, xem tiểu tăng kiến lập Phật quốc tốt hơn, hay Địa Ngục của Nương Nương vận hành tốt hơn." "À à, tùy thời cung hậu!" Hậu Thổ không để ý cười nói.

"Trần ca ca, Tây Phương Nhị Thánh, ta không thích, vì sao ngài luôn cho qua?" Nữ Oa mở miệng hỏi, nhưng chỉ có Trần Vũ và Hậu

Thổ mới có thể nhìn, nghe thấy.

Trần Vũ cười nói: "Phục Hy còn dám thả mặc tất cả cường giả dưới Thánh Nhân, tiến vào Nhân tộc, để tôi luyện Nhân tộc, làm sống động vũng nước Nhân Giới.

Tây Phương Nhị Thánh, đối với các Thánh Nhân khác, cũng tương tự như vậy!" Hậu Thổ mắt sáng lên, nói: "Đúng vậy, Thánh Nhân cũng cần tôi luyện, kích thích.

Chẳng trách, trước kia Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, cuối cùng lại bị Chuẩn Đề lấy được, chứ không phải Tam Thanh và Phục Hy." Nữ Oa cũng gật đầu nói: "Các Thánh Nhân đã bó buộc rồi, cứ để hai kẻ đó đi quậy phá đi, như vậy quả thật thú vị hơn.

Hai kẻ đó, cũng quả thật có thực lực, có mưu kế, quan trọng nhất, đủ mặt dày." "À, có chúng nó ở đó, Hồng Hoang mới càng thú vị.

Hai tôn Thánh Nhân nhỏ bé, ta còn không để ý, chẳng lẽ ta sẽ để ý?" Trần Vũ cười nói.

"Nữ Oa Thánh Nhân ở trên, vãn bối nguyện truy tùy Nương Nương, thị phụng Nương Nương." Lúc này, Cửu Thiên Huyền Nữ phía dưới thi lễ bái nói với Nữ Oa.

Chương 161

Tương truyền, Cửu Thiên Huyền Nữ xưa kia trên Đại Lục Hồng Hoang, là nữ Tiên đầu tiên.

Đương nhiên, không cổ xưa như Nữ Oa, Nữ Oa thuộc về Thánh Thần Thai Tiên Thiên.

Cửu Thiên Huyền Nữ có thân phận như vậy, tuy rằng khiêm tốn, nhưng thực lực không yếu, khí vận trên thân cũng mạnh.

"Nữ Oa Thánh Nhân ở trên, vãn bối cũng nguyện gia nhập Thiên Đình, vì Thiên Đình cống hiến sức lực." Đông Vương Công cũng theo sát phía sau, mở miệng nói.

Nữ Oa gật đầu: "Cũng tốt, khi Bản Cung không có mặt, ngươi thay Bản Cung duy trì Thiên Đình.

Huyền Nữ quản lý các Nữ Thánh, Đông Vương Công quản lý các Nam Thánh." "Đa tạ Nương Nương!" Huyền Nữ rất vui, chủ yếu là theo Nữ Oa, đối với quyền thế ngược lại không để tâm.

Đông Vương Công thì kích động rồi, Nam Thánh ư, trong các Thánh Nhân, mười phần thì bảy tám đều là Nam Thánh, từ danh nghĩa, đều có thể phát hiệu thi lệnh cho mình sao?

Hạo Thiên Dao Trì cũng mở miệng, nhưng không phải nói với Nữ Oa và Hậu Thổ, mà là cúi lạy Trần Vũ nói: "Vãn bối thỉnh cầu Thánh Sư đại nhân thu lưu, hai vãn bối, đã làm Đạo Đồng cho Hồng Quân nhiều năm, đối với…." "Câm miệng đi!" Long Vương trực tiếp cắt ngang Hạo Thiên, một vẻ chán ghét, "Người hầu hạ cái lão ngưu tị tử Hồng Quân kia, còn muốn hầu hạ Chủ nhân nhà ta nữa sao?

Ngươi không thấy mấy người chúng ta, đều bị Chủ nhân đuổi ra

sao?" Trần Vũ một vẻ nhu hòa cười nói: "Thánh Nhân làm nô phó của ta, thật sự không thích hợp, làm tổn hại uy nghiêm của Thánh Nhân.

Chi bằng, đi làm đệ tử của Hậu Thổ Nương Nương đi, giống như Huyền Nữ, Đông Vương Công, khi Hậu Thổ bận, tạm thời quản lý Lục Đạo." "Thánh Sư đại nhân mở miệng, vãn bối…." Hạo Thiên chưa nói xong, Hậu Thổ vẫy tay một cái, cả Hạo Thiên và Dao Trì đều hóa thành một đạo lưu quang, bay đến sau lưng Hậu Thổ.

Sau đó, lập tức cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, da đầu tê dại, Minh Hà, La Hầu một trái một phải nhìn hai người, mặt mũi bình tĩnh, đạm đạm hỏi: "Hạo Thiên, ngươi muốn làm lão đại của ta sao?" "Hai vị sư huynh, hiểu lầm!

Hiểu lầm!" Hạo Thiên vội vàng nói, nhìn về phía Hậu Thổ, lại phát hiện Hậu Thổ căn bản không để ý đến mình, trong lòng lập tức lo lắng.

Trấn Nguyên Tử cũng vội vàng mở miệng nói: "Nữ Oa Nương Nương, đệ tử nguyện gia nhập Thiên Đình." "Bản Đế phong ngươi làm Địa Tiên Chi Chủ, chưởng quản sức mạnh đại địa!" Nữ Oa phất tay một cái, một đạo Thánh quang chiếu rọi xuống, rơi trên người Trấn Nguyên Tử.

Địa Thư mà Trần Vũ cấp cho Trấn Nguyên Tử, lập tức bay ra, diễn hóa ra 《Sơn Hải Kinh》 và Đại Địa Thai Mô hai kiện linh vật, chưởng quản sự sinh trưởng phồn diễn của sinh linh đại địa, cùng với sự vận chuyển và lay động của địa xác.

Tiếp đó, Âm Dương Thánh Nhân, Càn Khôn Thánh Nhân, Ngũ Hành Thánh Nhân, cũng bái nhập Thiên Đình, trở thành Thánh Nhân chuyên quản một loại pháp tắc Đại Đạo.

Sinh linh tu hành một đạo, đều là đệ tử của họ, có thể nhân đó mà thu được khí vận, tăng cường tu vi.

“Hậu Thổ Nương Nương, Đạo Chủ Súc Sinh Đạo, vãn bối đảm nhiệm như thế nào?” Người mở miệng, chính là Tổ Kỳ Lân!

Long Vương, Nguyên Phượng đều kinh ngạc nhìn.

“Đại Hoàng, ngươi muốn đi làm Đạo Chủ Súc Sinh Đạo sao?” Long Vương kinh ngạc nói.

Tổ Kỳ Lân lúc này, hóa thành một trung niên nhân tướng mạo chất phác, nghe vậy khẽ thở dài, lắc đầu nói: “Ta sau này, không còn là Đại Hoàng, Tiểu Hắc, Tiểu Kim của Chủ nhân nữa.

Ta đã vui chơi nhiều năm như vậy, cũng nên biết đủ rồi.” “Ngươi,” Long Vương sửng sốt, cười nói: “Không ngờ, ngươi lại giác ngộ nhanh hơn ta.

Cũng đúng, Hồng Hoang bây giờ, cần chúng ta.

Thôi vậy, Thiên Đế, Bản Long thích hiếu dũng đấu ngoan, thích đánh nhau, có thể phong ta làm một Đại Tướng Quân không?” Nữ Oa cười nói: “Hồng Hoang có Thiên Hà ba ức tám nghìn vạn điều, Thiên Hải chín vạn tám nghìn cái, phong ngươi làm Thiên Đình Thủy Sư Đại Tướng Quân đi.” Long Vương gật đầu nói: “Không tệ, ngao du tinh hải, cũng có một phong vị khác.

Ha ha, cảm ơn Thiên Đế!” Nói rồi, Long Vương đắc ý nhìn về phía Tổ Kỳ Lân, nhướng mày.

Tổ Kỳ Lân cũng một vẻ kiêu ngạo nói: “Đắc ý cái gì, Bản Thánh là Đạo Chủ Súc Sinh Giới, Súc Sinh Đạo còn cao hơn một tầng so với Ngạ Quỷ Đạo mà Tiểu Hắc chưởng quản, chỉ kém Asura Đạo, là cửa ải cuối cùng để sinh linh chuộc tội, chuyển thế trọng sinh, là một trong những Lục Đạo quan trọng!” “Sinh linh Súc Sinh Đạo, cũng chủ yếu lấy bách thú làm chủ, nhìn mà, ta cũng có cảm giác hồi tưởng lại huy hoàng xưa kia.” Tổ Kỳ Lân vừa nói, vừa bay về phía Hậu Thổ, đứng

sau lưng nàng, cùng với La Hầu, Minh Hà cùng Hạo Thiên, Dao Trì mấy vị đứng cạnh nhau.

Lúc này, số Thánh Nhân chưa được phân phong không còn nhiều, chỉ còn Nguyên Phượng, Hi Hòa hai nữ, cùng với Thạch Phá Thiên, Cốt Thánh và Hồng Vân ba Thánh.

Hồng Vân mở miệng nói: "Nữ Oa Nương Nương, ta thật ra cũng muốn bái nhập Thiên Đình, nhưng không biết có thể làm gì." Nữ Oa khẽ mỉm cười, nói: "Hồng Vân nghe phong!

Bản Đế phong ngươi làm Bố Vân Sứ Giả, việc phong vân hàng vũ, do ngươi phụ trách.

Ngoài ra, Hồng Hoang có mâu thuẫn, ngươi cũng có thể đi điều hòa." Hồng Vân nghe vậy, đại hỉ nói: "Đa tạ Thiên Đế!" Các Thánh khác cũng cảm thấy buồn cười, Hồng Vân làm Bố Vân Sứ Giả thì không thành vấn đề, nhưng muốn lấy việc làm lão hảo nhân làm công việc chính thức, Nữ Oa Thiên Đế sắc phong, thật sự có ý tứ.

Nguyên Phượng mỉm cười nói: "Ta gia nhập Thiên Đình đi, bái kiến Thiên Đế." "Nguyên Phượng, Bản Đế phong ngươi làm Thiên Đình Thánh Nữ, chuyên trách phụ trách thị hậu Thánh Sư, ý ngươi thế nào?" Nữ Oa nhìn về phía Nguyên Phượng, trong mắt lộ ra một tia cười ý nhu hòa.

Nguyên Phượng kinh ngạc, lập tức kinh hỉ, thậm chí từ trong mắt Nữ Oa, nhìn thấy một tia bất đắc dĩ và tiện mộ.

"Thay ta chăm sóc tốt cho hắn." Trong tâm thần Nguyên Phượng, âm thanh của Nữ Oa truyền đến.

Hi Hòa lưu luyến không rời bay khỏi Trần Vũ, nhìn Nguyên Phượng một cái, bay về phía Hậu Thổ, ngữ khí khó nén sự thất vọng, nói: "Hậu Thổ tỷ tỷ, ta gia nhập Lục Đạo Luân Hồi đi." Hậu Thổ lắc

đầu cười nói: “Tuy ngươi là Thái Âm Chi Thể, nhưng ta bây giờ chỉ còn lại Địa Ngục Giới, không thích hợp.

Ngươi trở về chăm sóc Thánh Sư đi, Thánh Sư đại nhân, sao có thể chỉ có một thiếp thân thị nữ?” “À?” Hi Hòa và Nguyên Phượng trước đó giống nhau, kinh hỉ không thôi.

Trong ánh mắt ngây ngốc của Hi Hòa, Hậu Thổ nói: “Hi Hòa nghe lệnh!

Chương 162

Ta với thân phận Chủ Lục Đạo Luân Hồi, phong ngươi làm Luân Hồi Thánh Nữ, chuyên trách thị hậu Thánh Sư!" "Vâng!" Hi Hòa hoàn hồn, nhận một miếng Thánh ấn từ Hậu Thổ truyền đến, lại bay trở về, đứng sau lưng Trần Vũ như cũ.

Tuy rằng làm cùng một việc như trước, nhưng thân phận không giống nhau rồi, có một cảm giác chính thức, Hi Hòa cảm thấy nhất định phải đối đãi nghiêm túc hơn.

"Tỷ tỷ!

Lại trở về!" Thường Hi cười hì hì nhìn Hi Hòa.

Thấy chỉ còn lại hai tôn Thánh Nhân, Thạch Phá Thiên nhìn Nữ Oa, lại nhìn Hậu Thổ, buồn bực nói: "Yêm cũng không biết chọn ai, ai thấy yêm hữu dụng thì cứ lấy đi." Nữ Oa thất tiếu nói: "Là thật sự ngốc hay giả vờ ngốc?

Thôi được, nhập vào Thiên Đình của ta đi, Bản Đế phong ngươi làm Thánh Linh.

Sau này tinh quái sơn thạch Hồng Hoang, đều do ngươi quản lý.

Có thể bồi dưỡng một số Sơn Thần, giúp ngươi thống lĩnh vô tận sơn thạch Hồng Hoang." "Đa tạ Thiên Đế!" Hậu Thổ cũng cười nói: "Vậy Cốt Thánh, đi theo Bản Thánh đi.

Địa Ngục chia mười tám tầng, tổng cộng thập đại Diêm La Điện, trấn áp những cường giả tội ác tột cùng, trong đó không thiếu Thánh Nhân tồn tại." Nói rồi, Địa Ngục Giới phía sau Hậu Thổ mở ra, triển lộ cảnh tượng bên trong ra ngoài cho các Thánh.

"A!

Đó là!" Không ít Thánh Nhân kinh kêu.

"Ta dựa vào!" Long Vương trợn tròn mắt.

Ngay cả La Hầu, Tổ Kỳ Lân đi theo Hậu Thổ, cũng kinh ngạc.

Chỉ thấy trong Địa Ngục tầng tầng lớp lớp, ở tầng thứ năm, một tồn tại cường đại đang điên cuồng gào rống, toàn thân vô tận lôi điện vây quanh, xung kích nhà tù tầng thứ năm.

Mỗi một tầng Địa Ngục, đều có cường giả Hồng Hoang xưa kia bị giam giữ, căn bản không cách nào phá vỡ.

"Đó là Lôi Thánh!" Hậu Thổ bình tĩnh giải thích: "Chính xác mà nói, là linh hồn Lôi Thánh.

Lôi Thánh khi còn sống có tu vi Thánh Nhân Nhị Trọng Thiên đỉnh phong, vừa vặn tương ứng với Địa Ngục tầng thứ năm.

Mười tám tầng Địa Ngục sâu nhất, có thể trấn áp linh hồn cường giả Thánh Nhân đỉnh phong." "Cốt Thánh, làm Điện Chủ điện thứ mười Diêm La Điện, trấn áp Địa Ngục Giới.

Sẽ có chín vị Đạo Hữu cùng cộng sự." Cốt Thánh hoàn hồn, trước đó còn cảm thấy thân là Thánh Nhân đường đường, lại chỉ là một trong mười người nắm quyền Địa Ngục Giới, có chút không vui.

Bây giờ cảm thấy, đơn giản là quá siêu việt a!

Thật ra, nếu một mình hắn chưởng quản Địa Ngục Giới, hắn cũng không dám.

Tuy rằng hắn cũng không yếu, nhưng Lôi Thánh khi còn sống tuyệt đối có thể treo đánh hắn, hơn nữa, do nguyên nhân căn cước, hắn sợ nhất là lôi điện, sức mạnh loại dương khí.

"Đa tạ Nương Nương!" Cốt Thánh cung kính vô cùng.

Sau đó, do dự, bắt đầu mở miệng hỏi: "Nương Nương, dám hỏi

Địa Ngục Giới, ngay cả linh hồn Thánh Nhân cũng có thể nạp vào trong đó sao?

Hồng Hoang xưa kia, Đại La Kim Tiên cũng đã siêu thoát tất cả, bất tử bất diệt, bây giờ Thánh Nhân thì sao?" Các Thánh đều nhìn về phía Hậu Thổ, vấn đề Cốt Thánh hỏi, họ cũng muốn biết, đối với họ cũng quá quan trọng rồi.

Hậu Thổ đạm nhiên nói: "Phàm là người tội nghiệt thâm trọng, hoặc là người thực lực cường đại, sau khi vẫn lạc, đều sẽ nhập vào Địa Ngục Luân Hồi của ta!

Thánh Nhân cũng không ngoại lệ." Thánh Nhân cũng không ngoại lệ!

Âm thanh đạm nhiên của Hậu Thổ, lại nói ra lời bá khí nhất.

Mọi người nhìn linh hồn Lôi Thánh trong Địa Ngục tầng thứ năm, bất luận phản kháng thế nào, cũng vô ích, trong lòng đối với Hậu Thổ kính sợ, lần nữa tăng vọt một đoạn lớn!

Nắm giữ Lục Đạo Luân Hồi, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể siêu thoát Hậu Thổ, tuyệt đối sẽ không yếu hơn Nữ Oa!

"Yên tĩnh!" Hậu Thổ quát khẽ một tiếng.

Địa Ngục tầng thứ năm, vô tận năng lượng hội tụ, hình thành từng sợi xích sắt đen kịt, hung hăng quất vào linh hồn Lôi Thánh.

"A!" Lôi Thánh kêu thảm thiết liên tục, nhanh chóng yên tĩnh lại, sợ hãi nhìn xung quanh.

Từ đầu đến cuối, hắn thậm chí không biết đối thủ là ai.

Cảnh tượng này, lần nữa khiến các Thánh Nhân da đầu tê dại.

Chương 163

"Được rồi, các Thánh đã phân công xong, tan đi thôi, hy vọng Tân Hồng Hoang này, dưới sự cùng nhau nỗ lực của mọi người, có thể tiến thêm một bước." Trần Vũ mở miệng nói.

"Vâng!

Thánh Sư!" Các Thánh Nhân hoàn hồn, mới phản ứng lại, Nữ Oa và Hậu Thổ, dù lợi hại đến đâu, cũng phải cung kính với Thánh Sư!

Nữ Oa, Hậu Thổ rời đi.

Theo sau rời đi, có hơn hai mươi tôn Thánh Nhân Hồng Hoang, mỗi người một chức, các Thánh thân tự duy trì sự vận hành và phát triển các phương diện của Hồng Hoang.

Bất Chu Sơn, lần nữa yên tĩnh trở lại.

Trong tiểu sơn cốc xưa kia cũng từng náo nhiệt, chỉ còn lại Nguyên Phượng, Hi Hòa, Thường Hi ba nữ, cùng với Trần Vũ đang được thị phụng.

"Chủ nhân, vậy ta bây giờ làm gì?" Nguyên Phượng vừa xoa bóp vai cho Trần Vũ, vừa mở miệng hỏi, thủ pháp thành thạo.

Trần Vũ vẫn nằm trên ghế gỗ, nhìn bầu trời xanh mây trắng, cười nói: "Làm gì thì làm đó chứ, ăn uống vui chơi.

À, đúng rồi, Bồng Lai Tam Đảo thế nào rồi?" Nguyên Phượng ngẩn ra, phất tay một cái, ba phương đảo lớn xuất hiện, mỗi một hòn đảo, đều có chu vi mấy vạn quang niên, lớn hơn vũ trụ Trái Đất trước khi Trần Vũ xuyên việt, gấp vạn lần!

Lúc này, ba phương đảo nổi lơ lửng ở ba hướng của Bất Chu Sơn, tạo thành thế chân vạc, bên trên linh dược khắp nơi, linh căn vô

số, kỳ hoa dị thảo mọc um tùm tươi tốt.

Là mảnh vỡ Đại Lục Hỗn Độn xưa kia, bên ngoài ba tiên đảo, đều có Tiên Thiên Đại Trận.

Nhưng, lúc này Tiên Thiên Đại Trận, lại biến mất.

"Đông Vương Công biết Chủ nhân ngài thích ăn quả trên ba tiên đảo, cho nên đã để dành cho ngài.

Hắn đã tháo dỡ Tiên Thiên Đại Trận bên trên, như vậy phong cảnh sẽ đẹp hơn." "Cuối cùng, hắn thấy, tiên đảo đối với hắn cũng không có tác dụng gì, dùng làm vườn quả cho Chủ nhân, mới là công dụng tốt nhất.

Cho nên đã chuyển giao cho ta, coi như một bất ngờ dành cho ngài." Nguyên Phượng mỉm cười giải thích, đôi mắt cười thành hình vầng trăng khuyết cong xuống.

Trần Vũ cười nói: "Tiểu tử đó, đúng là hiểu chuyện." "Trần ca ca, Thái Âm Tinh của ta sau khi ta chứng đạo, cũng không có tác dụng lớn, chi bằng cũng đặt ở Bất Chu Sơn, vừa vặn có thể cùng với ba tiên đảo hình thành tứ phương, bao quanh Bất Chu Sơn, có thể hấp nạp khí vận Hồng Hoang, tiếp tục trưởng thành." Hi Hòa nói rồi, phất tay một cái, Thánh Nhân pháp lực dũng động, hư không nổ tung, một Thái Âm Tinh, từ chín tầng trời bay tới, cũng lơ lửng bên ngoài Bất Chu Sơn.

Thái Âm Tinh tuy rằng chỉ là một tinh cầu, nhưng cũng rất lớn, lớn hơn những tinh hải do các tinh thần bình thường tạo thành, có đủ chu vi hai vạn ức quang niên, lớn hơn Bồng Lai Tiên Đảo lớn nhất không ít.

Bây giờ trên Thái Âm Tinh, một cây quế nguyệt khổng lồ cành lá sum suê, nở đầy hoa quế, hương thơm lan tỏa nửa Hồng Hoang.

Ngoài ra, có không ít cỏ thủy tinh lấp lánh huỳnh quang, hoa cửu âm, cỏ lam huỳnh vân vân sinh trưởng, tản phát ra ánh sáng lạnh lẽo, như ngọc mỹ được điêu khắc vào ban đêm, đang phát sáng, cũng có một phong vị khác.

"Trần ca ca, nhìn Thái Âm Tinh của ta thế nào?

Cây quế hoa đẹp, cũng ngon nữa." Hi Hòa chỉ vào Thái Âm Tinh, liếc nhìn Nguyên Phượng một cái, nói với Trần Vũ, trong ngữ khí mang theo kiêu ngạo và khoe khoang.

"Các loại linh thảo âm tính còn lại, tuy không nhiều, nhưng có thể cùng hoa quế, dùng để ủ một loại mỹ tửu lạnh lẽo, cũng có một phong vị khác." Trần Vũ giả vờ không nhìn thấy hành động nhỏ của nàng, phối hợp gật đầu nói: "Ừm, tốt, không tệ!" Nguyên Phượng cũng cười, cố ý trêu Hi Hòa nói: "Mới có một loại rượu thôi à, trên Bồng Lai Tam Đảo, linh quả linh thảo hơn trăm vạn, có thể tinh tuyển phối hợp mấy chục vạn loại phối phương, ủ ra mấy chục vạn loại mỹ tửu." Thấy tỷ tỷ mình chịu thiệt, Thường Hi không nhịn được nói: "Ba cái đảo thôi, có gì đâu mà kiêu ngạo?" "Được rồi được rồi, đều là người một nhà, vì chút chuyện nhỏ mà cãi vã sao?" Trần Vũ thấy ba nữ thật sự muốn tranh giành tình cảm, lắc đầu cười nói.

Người một nhà!

Nghe lời Trần Vũ nói, ba nữ đều sững sờ, sau đó nhìn nhau một cái, đều thấy được sự kinh hỉ, cùng với vẻ ngượng ngùng trong mắt đối phương.

"Đều đi hái quả đi, ta một mình xem phong cảnh." Trần Vũ nói.

Ba nữ liên tục gật đầu, mỗi người khoác lên mình một cái giỏ quả, phân biệt bay về phía ba tiên đảo.

Nhìn ba nữ biến mất, Trần Vũ lắc đầu cười một tiếng, nhìn về

phía xa.

Hồng Hoang xưa kia không thể nào tưởng tượng được, bây giờ Tân Hồng Hoang, còn lớn hơn Hồng Hoang xưa kia gấp một ức lần!

Cho dù gần như toàn bộ sinh linh Hồng Hoang ban đầu, cũng vẫn thấy hoang vu, sinh linh thưa thớt.

Ba nghìn ức Nhân tộc, hầu như bao phủ đại nửa Hồng Hoang, nhìn vẫn thấy nhân đinh thưa thớt.

Phục Hy đã rời đi, Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, không thể nào dẫn dắt Nhân tộc phát triển, điều đó đối với Nhân tộc hại nhiều hơn lợi, sẽ khiến Nhân tộc vốn kiên cường bất khuất bị nuôi phế.

Bây giờ Nhân tộc, phân tán ở các nơi Hồng Hoang.

Hầu như lại hình thành cảnh tượng khi Nhân tộc vừa mới đản sinh, Nữ Oa vung bùn người khắp Hồng Hoang.

Lại lần nữa hình thành các tiểu bộ lạc ba năm thành quần, hoặc mấy chục, hàng trăm người, thậm chí là tình huống một người cô độc.

Chương 164

Sông Khương.

Một trong hàng ức tụ cư địa của Nhân tộc, dân số không nhiều, chỉ vẻn vẹn mấy trăm người.

Nhưng, tương truyền tộc trưởng bộ lạc Thiếu Điển, là con trai của Thánh Nhân Nhân tộc Phục Hy.

Đương nhiên, chỉ là một trong những người con trai của ông.

Loại pháp tắc này, được lưu truyền trong các sinh linh Nhân tộc, Yêu tộc, Tinh tộc, Quái tộc xung quanh, nói rằng vì thế, bộ lạc Nhân tộc này, phát triển khá tốt, ít chịu sự công kích của các dị loại, mới có thể phát triển đến nay.

"Tam Trư, ngươi thật sự muốn tập kích bộ lạc Nhân tộc này sao?

Tộc trưởng Trư tộc, xưa kia vì cầu xin Thánh Nhân Nhân tộc Phục Hy che chở, đã thề nguyện trở thành phụ thuộc của Nhân tộc, vĩnh viễn không phản bội, ngươi không sợ lời thề phản phệ sao?" Trong rừng rậm um tùm bên bờ sông Khương, một con rết khổng lồ dài cả trượng, nhìn con yêu quỷ hình heo bên cạnh, có chút lo lắng hỏi.

"Hanh hanh!" Yêu quỷ hình heo được gọi là Tam Trư, cao đến hai trượng, hai chiếc ngà già dài hơn một thước, nghe vậy kêu "hanh hanh" hai tiếng, dùng sức ủi xuống lớp đất bùn dưới chân.

Hắn lạnh lùng hừ nói: "Đồ heo!

Yêu quái ngu ngốc!

Chẳng lẽ ngươi không nghe Thánh Nhân Phục Hy truyền âm Hồng Hoang, rằng dưới Thánh Nhân, đều có thể nhập Nhân Giới sao?"

“Nghe rồi, thì sao?” “Ngươi không ngốc sao!?

Thật là heo mà!” Tam Trư lần nữa mắng, “Không hiểu ý Thánh Nhân sao?

Không còn che chở Nhân tộc nữa, chỉ cần có thực lực, đều có thể ra tay với Nhân tộc!” “A!

Thật sao?” “Thánh Nhân đều đích thân cáo thị Hồng Hoang mở miệng rồi, có thể có giả dối sao?” Tam Trư cũng không mắng con rết yêu ngốc nghếch nữa.

“Đúng vậy, Bản Vương lúc đó đã đưa ra một quyết định táo bạo!” Tam Trư trong ánh mắt kỳ vọng của rết tinh, tiếp tục nói, “Đó là, rút lui khỏi Trư tộc!

Tự lập một tộc!” Rết tinh đều ngây người, chấn động nói: “Vì vậy, ngươi không bị lời thề phản phệ sao?

Ờ, đừng mắng ta, ta biết rồi, nếu bị phản phệ, khẳng định đã chết sớm rồi.

Thật kỳ diệu quá, vậy tộc ngươi bây giờ là tộc gì?” “Thị tộc!” “Ể?

Nhưng, ta nhớ Nhân tộc, gọi heo là gì ấy nhỉ?” “Câm miệng!

Thị thị, trư trư!” Tam Trư mắng, “Đừng nói nhảm nữa, mau lên đi, bất kể Thiếu Điển đó có phải là con trai Thánh Nhân hay không, đều không còn được che chở nữa, đây là cơ hội của chúng ta!” Rết tinh lắc đầu nói: “Đáng tiếc, Nhân tộc không chú trọng huyết mạch truyền thừa, con trai Thánh Nhân, cũng giống như người phàm không khác biệt.

Nhưng, nghe nói con trai của Thiếu Điển đó, có cái đầu trâu, chẳng lẽ giao phối với một con trâu cái?” “Đồ heo thật!

Nhân tộc kỵ húy điều đó nhất, sao có thể loạn giao phối?

Phi phi, người ta Nhân tộc không gọi là giao phối, người ta gọi là thê tử, phu thê!" Tam Trư mắng.

"Với lại, cái thằng nhóc con đó, ta đã gặp, căn bản không phải người thân trâu đầu trong truyền thuyết, chỉ vì tính tình bướng bỉnh như trâu, sức lực lại lớn, cho nên mới bị đồn thành có đầu trâu.

Cũng chỉ lừa được mấy tên ngốc như ngươi." Rết tinh nói: "Ta biết rồi." "Ta nói cho ngươi, đương nhiên ngươi biết!" "Không, không phải vì điều đó!" Âm thanh của rết tinh mang theo run rẩy.

"Yêu quái nhỏ ở đâu ra thế!" Một giọng trẻ con vang lên, dọa con yêu lợn vừa rồi đang huyên thuyên đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong rừng cây, không biết từ lúc nào xuất hiện một đứa bé, cách hai con yêu chỉ một trượng!

Đứa bé không lớn, chừng mười tuổi, nhưng trông khá chắc nịch, mắt to tròn xoe, thở hổn hển, cũng không rõ là đang tức giận hay sợ hãi, nhưng nhìn nắm đấm siết chặt như muốn đấm, rõ ràng là tức giận nhiều hơn sợ hãi.

"Ngươi... ngươi từ đâu ra thế?" Yêu lợn Tam Trư giọng có chút run rẩy, lùi lại mấy bước, hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Công Tinh một cái.

Đứa bé không nói gì, tay trái cũng không còn nắm đấm nữa, hai tay nắm chặt một cây côn dài, một đầu cây côn quấn quanh một miếng xương vai động vật, bị mài mòn khá nghiêm trọng, trông có vẻ thường xuyên được sử dụng.

Tam Trư cơ thể lại run lên lần nữa, miếng xương đó... là xương vai của lợn!

Cái đầu tự cho là thông minh của nó bỗng nhiên kêu lên: "Ta

không tập kích Nhân tộc, chỉ ăn cỏ ở bên kia thôi!

Ta thấy mấy bụi cỏ kia mọc tốt nên mới ăn!" Nó hung hăng đá Ngô Công Tinh, hỏi: "Đúng không, trước đây không phải đã bảo là ăn cỏ rồi sao?" Ngô Công Tinh gật đầu, vội vàng nói: "Đúng đúng đúng!" Đứa bé nhìn hướng chỉ, càng thêm phẫn nộ, giận dữ nói: "Dám ăn hết hoa màu của ta, tìm chết!" Nói đoạn, vung chày xương, hung hăng đập về phía Tam Trư.

Chương 165

Tuổi còn nhỏ, sức mạnh lại không hề thua kém người trưởng thành, lại thêm một cỗ khí thế không hề sợ hãi, khiến hai con yêu nhỏ sợ đến té đái té són, chạy tán loạn.

Tam Trư chạy nhanh nhất, một làn khói chui tọt vào rừng cây, nhanh chóng biến mất.

Ngô Công Tinh chậm hơn một chút, bị chày xương chém trúng phần đuôi, kêu thảm một tiếng, tốc độ tức thì chậm lại, bị nhát thứ hai đánh trúng đầu, lập tức đầu cốt vỡ tan.

Ngô Công Tinh kêu thảm một tiếng, giãy giụa mấy cái, nhanh chóng chết đi.

"Chủ nhân, đây là vị Nhân tộc mà người nhắc tới sao?

Tên là Thần Nông?

Quả nhiên phi thường a!" Trên Bất Chu Sơn, Thường Hi mặt đầy kinh hỉ nói.

"Người có thể dẫn dắt Nhân tộc đi tới chân chính huy hoàng, tự nhiên phi thường." Trần Vũ gật đầu cười nói.

"Nhưng, hắn cũng đã xấp xỉ mười tuổi, ngay cả một chút tu vi cũng không có, Nhân tộc sắp phải đối mặt với các loại nguy cơ, một chút năng lực như vậy, còn xa mới đủ.

Hắn thật sự là lãnh đạo giả của Nhân tộc tương lai sao?" Thường Hi lại có chút nghi ngờ nói.

Hi Hòa đưa ngón tay thon dài như củ hành trắng muốt, điểm vào trán Thường Hi, lắc đầu oán trách nói: "Muội muội ngốc của ta, bây giờ cũng đã có tu vi Chuẩn Thánh Bát Trọng Thiên rồi, sao lại ngốc

thế?" "Cảm tri kỹ càng, hoặc thi triển thuật pháp thôi diễn thử xem, có phải tiểu Thần Nông này, hoàn toàn vượt ngoài phạm vi năng lực của ngươi không?" Thường Hi nghe vậy, bấm tay tính toán, quả nhiên, vị lai của đứa bé này, căn bản không thể thôi diễn được, dường như có một cỗ vĩ lực che lấp vận mệnh của hắn, khiến người ta không thể dự đoán được những việc hắn sẽ làm, đó là một loại bảo hộ.

"Thật sự là vậy!" Thường Hi mặt đầy kinh ngạc nói.

Hi Hòa không vui nói: "Tự nhiên là thật, lẽ nào tỷ tỷ sẽ lừa muội sao?" "Thực tế, đừng nói ngươi, ngay cả tỷ tỷ, lấy cảnh giới Thánh Nhân thôi diễn, cũng không thể nhìn thấu vận mệnh của hắn, chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được đại khái tình hình.

Hiển nhiên, thành tựu của hắn, ắt sẽ ở trên ta!" Nguyên Phượng cũng mở miệng nói: "Ta cũng nhìn không thấu.

Thiếu niên Nhân tộc này, thật mạnh!" Trần Vũ cười không nói, vẫn luôn nhìn về phía rừng cây xa xa, trông có vẻ rất hứng thú.

"Phanh!" Tiểu Thần Nông vừa rút chày xương ra, chuẩn bị truy kích con lợn kia, thì thấy con lợn khổng lồ kia, từ trong rừng cây bay ngược trở về, 'ầm' một tiếng đập xuống trước mặt hắn, tạo thành một cái hố lớn.

Tam Trư bị quăng ngã đến kêu gào thảm thiết, trên đỉnh đầu in một dấu chân thật sâu, xương cốt xung quanh dấu chân gần như đều vỡ nát!

"Huynh trưởng!" Trong sơn lâm, lại một đứa bé nữa xông ra, đã trưởng thành thành một thiếu niên thực sự, cơ thể cao lớn và cường tráng hơn tiểu Thần Nông, giống như một con gấu con, gần bằng người trưởng thành, ria mép cũng dài ra.

Thiếu niên nhìn huynh trưởng, cười nói: "Huynh trưởng, thủ đoạn

săn bắn của huynh, không bằng ta đâu!

Ha ha ha." Tiểu Thần Nông cũng cười nói: "Huynh đệ, sức mạnh và năng lực săn bắt của đệ, quả thực vượt ta.

Nhưng, đệ trồng trọt thì không bằng ta!" Thiếu niên này, tự nhiên là Hiên Viên Thị Hoàng Đế!

Nghe vậy, hắn lại nhìn chày xương trong tay tiểu Thần Nông, nhíu mày nói: "Ta không thích trồng trọt, săn bắn thì tốt biết bao, nhanh gọn dứt khoát lại kích thích, thịt cũng ngon hơn lương thực của huynh.

Đây mới là phương hướng tương lai của Nhân tộc!" Nói xong, tiểu Hoàng Đế lại nhìn tay tiểu Thần Nông, hỏi: "Huynh trưởng, huynh cầm cái gì vậy, đao bừa sao?

Có tộc nhân kính trọng huynh, đã dạy cho huynh đao bừa, hỏa chủng, sản lượng lương thực tăng lên rất nhiều." "Huynh trưởng, sẽ không thật sự bị gọi là Hậu Thần Nông, vẫn luôn bận rộn trồng trọt chứ?" Thần Nông mỉm cười, chỉ vào thi thể Ngô Công Tinh nói: "Ngoài trồng trọt, ta còn biết trị thương chữa bệnh.

Nhìn Ngô Công Tinh này, thi thể của nó có thể dùng làm thuốc, có thể chữa trị bệnh tật cho Nhân tộc ta!" Hoàng Đế thở dài, biết không thể thuyết phục huynh trưởng, đành lắc đầu nói: "Thôi được.

Huynh có học thuật bắn cung không?

Để ta dạy cho huynh, mấy ngày nay, ta ở trong một sơn cốc, phát hiện một cường giả, có thể một mũi tên bắn hạ chín con chim sẻ ma!" "A, ta không biết cung tiễn." Hoàng Đế bỗng nhiên ngộ ra nói.

Sau đó, hắn đeo cung và túi tên lên lưng, giải thích: "Huynh xem, vị tiền bối kia tặng cho ta, lần lượt gọi là cung tiễn, có nó, Nhân tộc ta săn bắt ắt sẽ dễ dàng hơn, cũng sẽ mạnh mẽ hơn." Tiểu Thần Nông đi đến bên cạnh Tam Trư, lấy ra một sợi dây, cột vào cổ lợn, thở dài nói:

“Thôi được, ta cũng không thể thuyết phục được huynh, không bằng đợi ta trưởng thành, trong lễ thành nhân, thỉnh cầu phụ thân, phân phong cho hai huynh đệ ta mỗi người một phong địa, xem ai phát triển tốt hơn.” Tiểu Hoàng Đế mắt sáng lên, gật đầu nói: “Được!

Đúng rồi, huynh đang làm gì thế?

Mau giết nó đi chứ!” “Không, ta cảm thấy nên nuôi dưỡng nó, để dự phòng lúc cần, có thể đem ra giết ăn thịt.” Tiểu Thần Nông lắc đầu nói.

Tiểu Hoàng Đế lắc đầu nói: “Ta cảm thấy săn bắt, trực tiếp săn giết con mồi thích hợp, dễ hơn nhiều so với nuôi dưỡng.

Ai, thôi được rồi, sau này xem ai đúng ai sai vậy.” Thời gian ngày qua ngày, hai vị thiếu niên cũng dần dần trưởng thành, cũng lần lượt bộc lộ thiên phú và năng lực siêu phàm trong lãnh địa của mình.

Một ngày nọ, Hoàng Đế đã trở thành một thiếu niên thực sự, đột nhiên chạy đến ruộng, kéo thiếu niên Thần Nông, vừa chạy vừa nói: “Ngày mai là lễ thành nhân của ta!

Ta đi mời hai vị sư tôn của ta tới, tham gia lễ thành nhân của ta!” Thần Nông kinh ngạc nói: “Hả?

Sư tôn của đệ, có hai vị sao?” “Đúng vậy!

Chương 166

Hai vị sư phụ rất mạnh!" Hoàng Đế nghiêm túc nói, sau đó lại nói: "Nhưng, ta của sau này, khẳng định sẽ vượt qua sư tôn!

Hơn nữa, ta có dự cảm, sẽ không mất nhiều thời gian nữa đâu!" "Không sai biệt lắm, trước tiên đi gặp hai vị sư tôn." Liệt Sơn, còn gọi là Liên Sơn.

Là dãy núi không xa Khương Thủy, đầu nguồn Khương Thủy, vì liên miên bất tuyệt nên được đặt tên.

Năm xưa khi tiểu Hoàng Đế còn nhỏ, đột nhiên hứng thú, muốn khám phá tình hình thượng nguồn Khương Thủy, muốn biết đầu nguồn Khương Thủy nơi nuôi dưỡng bộ lạc của mình trông như thế nào, thế là dọc theo Khương Thủy ngược dòng lên, một mạch đến tận đầu nguồn.

Sau khi tiến vào dãy núi Liệt Sơn rộng lớn, hắn lập tức bị các loài chim bay thú chạy phong phú trong núi thu hút, trong lòng thầm nghĩ, nếu bộ lạc có thể sinh sống trong núi, thì tốt biết bao, sẽ có vô tận con mồi để săn bắt.

Chỉ là, làm thế nào mới có thể săn bắt những con mồi này đây?

Cũng chính lúc đó, một người đàn ông cường tráng xuất hiện, gầm lên một tiếng lớn, chấn động khiến chim bay trên cây tức thì vỗ cánh bay tán loạn.

Sau đó, trong sự kinh ngạc của tiểu Hoàng Đế, hắn giương cung lắp tên, nhắm chuẩn phương hướng và thời cơ, một mũi tên bắn ra, trường tiễn như cầu vồng xuyên nhật, một mũi tên xuyên thủng chín con đại điểu, bay vào bầu trời xa xăm, cũng không biết bay xa bao nhiêu.

Chín con đại điểu, từ trên không trung vỗ cánh rơi xuống, vừa vặn rơi trước mặt tiểu Hoàng Đế.

Một cảnh này, đã khắc sâu vào lòng tiểu Hoàng Đế, suốt đời khó quên.

"Vật huynh dùng là gì?

Vì sao lợi hại như vậy?

Ngay cả chim bay cũng có thể bắn hạ." Tiểu Hoàng Đế trong lòng, cũng không sợ người đàn ông xa lạ này, trực tiếp mở miệng hỏi.

"Cái này gọi là cung, cái bắn ra gọi là tên, có thể không cần tiếp xúc đối phương, sát thương kẻ địch và con mồi ở xa." Người đàn ông thấy tiểu Hoàng Đế, cẩn thận nhìn kỹ, khẽ gật đầu, nghiêm túc giải thích.

"Hơn nữa, năng lực của ngươi càng mạnh, bắn càng xa, đối tượng bị giết cũng càng mạnh!

Khi mạnh đến một trình độ nhất định, ngay cả mặt trời trên trời cũng có thể bắn hạ!" Tiểu Hoàng Đế trong sự kinh ngạc, đột nhiên giật mình, hỏi: "Ta hình như nghe nói, bộ lạc có truyền văn, trên trời đột nhiên xuất hiện mười mặt trời, thiêu chết không ít Nhân tộc.

Sau đó một vị cường giả xuất hiện, bắn hạ chín trong số đó!" Người đàn ông cười nói: "Kỳ thực mười cái đều đã bắn hạ rồi, mặt trời mọc ngày thứ hai, không phải là cái cũ." Tiểu Hoàng Đế càng thêm kinh ngạc, và người đàn ông cũng bắt đầu quen thuộc, hai người đi sâu vào sơn lâm, trò chuyện trên trời dưới biển, không hề có bất kỳ e ngại nào.

Cuối cùng, trời dần tối, tiểu Hoàng Đế lưu luyến rời đi, người đàn ông tặng cung tiễn cho hắn.

"Hừ!

Một vị Vu tộc ẩn mình đã lâu, đột nhiên xuất sơn!

Thật là đại thủ bút a, ngay cả Xạ Nhật Thần Cung cũng tặng đi, xem ra, ngươi rất xem trọng đứa bé này sao?" Tiểu Hoàng Đế vừa rời đi, sau lưng người đàn ông, xuất hiện một đạo nhân trung niên, mở miệng nói.

Người đàn ông, tự nhiên là Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ đầu cũng không quay lại, lạnh lùng nói: "Trước tiên, các Đại Vu của ta tự mình làm chủ, bản vương không đại biểu Vu tộc, chỉ đại biểu Lạc Nhật Nghệ Tộc.

Còn về việc tặng Thần Cung, đó là việc của ta, ngươi không cần phải quản." "Ta xem trọng đứa bé này, thì sao?

Ngươi không xem trọng, thì sẽ làm gì?

Nói chuyện đừng có âm dương quái khí, mọi người đều ở cùng một tầng thứ, ai cũng không lừa được ai.

Đúng không, Quảng Thành Tử?" Quảng Thành Tử lạnh giọng nói: "Đứa bé Nhân tộc này, có sư đồ chi duyên với Quảng Thành Tử ta!" "Vu tộc, năm xưa đã chém giết Nhân tộc luyện chế Đồ Yêu Kiếm, ta thấy, đứa bé này, đừng tiếp xúc thì hơn.

Vu tộc thế cô lực bạc, quay về sơn lâm, bắn chim săn bắn, cũng an toàn hơn một chút." Hậu Nghệ mạnh mẽ quay đầu lại, trong số các Đại Vu, hắn là người duy nhất không tu hành nhục thân Vu tộc, nhưng tu vi của hắn, không thể xem thường.

Hiện giờ Hậu Nghệ, cũng đã có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, nên không hề sợ hãi Quảng Thành Tử.

"Đồ Yêu Kiếm, bản thân đã bán đồ phế, năm xưa Thiên Đạo bày ra cục diện, chém giết Nhân tộc cũng không nhiều, nhân quả với Vu tộc cũng không lớn.

Hơn nữa, việc này bản vương hoàn toàn không tham dự!" Hậu Nghệ lạnh giọng nói.

"Còn về việc các Đại Vu của ta có an toàn hay không, không cần ngươi lo!

Có bản lĩnh thì ra tay, nếu không có bản lĩnh thì cút!

Thân phận Đại Sư Huynh của Xiển Giáo, không dọa được ta đâu!" Quảng Thành Tử vừa định nổi giận, lại lắc đầu cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: "A a, Vu tộc quả nhiên là Vu tộc, dưới Đại Vu, tổn thất hết thảy, trên Đại Vu, các Tổ Vu thì biến mất đào tẩu.

Chỉ còn lại mấy Đại Vu nhỏ bé, mà tính khí thì lớn thật." "Không sợ nói cho ngươi biết, bản tiên phụng mệnh sư tôn, tới thu đồ đệ tiểu Hoàng Đế!

Chương 167

Dám cản trở!" Hậu Nghệ thần sắc không đổi, vẫn lạnh giọng nói: "Sư tôn?

Thì sao?

Dám ra tay, ngươi thật sự cho rằng Hậu Thổ Nương Nương đã quên thân phận Tổ Vu năm xưa rồi sao?" Quảng Thành Tử sắc mặt biến đổi, không chỉ là nỗi lo của hắn, mà còn là nỗi lo của sư tôn Nguyên Thủy Thánh Nhân!

Trước kia ở Bất Chu Sơn phong Thánh Nhân chức vị, Tam Thanh chỉ treo một hư danh ở Thiên Đình, không có thực quyền, còn Hậu Thổ thì đã bộc lộ một phần sức mạnh đáng sợ, khiến chư Thánh kính sợ.

Sư tôn tuy là Thánh Nhân, nhưng liên thủ với sư bá sư thúc, cũng không dám đối địch với Hậu Thổ Nương Nương.

Thái độ của Hậu Thổ Nương Nương đối với Vu tộc, là điều mà tất cả sinh linh Hồng Hoang đều kiêng kỵ.

Nếu không, Vu tộc chỉ còn lại mấy trăm Đại Vu, đã sớm diệt tuyệt rồi.

Thấy Quảng Thành Tử không mở miệng, Hậu Nghệ trong lòng đắc ý, thản nhiên nói: "Đương nhiên, đã là ý chỉ của Nguyên Thủy Thánh Nhân, Hậu Nghệ ta cũng sẽ không làm trái, hai chúng ta công bằng cạnh tranh, xem tiểu Hoàng Đế này cuối cùng ưng ý ai!" Quảng Thành Tử trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, mỗi bên lùi một bước là phương pháp đàm phán tốt nhất, gật đầu nói: "Được!

Vậy ta cũng xem xem, ai có thể giành được hảo cảm của Nhân tộc

Đế Hoàng trước, ai có thể mượn lực khí vận Nhân tộc, chứng Đạo thành Thánh!" "Nhất ngôn vi định!" Hậu Nghệ, vị Đại Vu có sức tấn công mạnh nhất của Vu tộc, người đã tự lập Lạc Nhật Nghệ Tộc, cùng với Đại Sư Huynh Quảng Thành Tử của Xiển Giáo, đã đạt thành hiệp nghị.

Kể từ đó, hai người đều toàn lực giáo dục tiểu Hoàng Đế, nhìn hắn từ đứa trẻ, trưởng thành thành thiếu niên, rồi đến tuổi trưởng thành.

"Ngày mai, là lễ thành nhân của tiểu Hoàng Đế, sau này, hắn không còn là tiểu Hoàng Đế, mà là một Hoàng Đế chân chính." Trong sơn cốc, Quảng Thành Tử có chút cảm khái, nhưng càng nhiều hơn là sự khao khát.

Sau khi Hoàng Đế trưởng thành, ắt sẽ phân phong lãnh địa, thành lập bộ lạc mới, và sẽ thực sự quật khởi!

Mặc dù hai vị cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, vẫn không thể thôi diễn ra Hoàng Đế sẽ dẫn dắt Nhân tộc quật khởi đến trình độ nào, nhưng đều tin chắc rằng, tuyệt đối sẽ không thấp, khiến việc thành Thánh là điều tất yếu!

"Hắc, tiểu Thần Nông cũng đã lớn rồi, xem ra, Huyền Đô cái tên kia cũng không còn xa nữa." Quảng Thành Tử ngữ khí có chút cổ quái, Huyền Đô là đệ tử duy nhất của Sư Bá, thiên phú dị bẩm, lại được Sư Bá một tay bồi dưỡng, bất luận từ địa vị hay thực lực, Huyền Đô đều vượt trội hơn một bậc.

Là Đại Sư Huynh của Xiển Giáo, tự nhiên không phục hắn.

Trong thời gian giáo dục Hoàng Đế, hắn cũng thỉnh thoảng ám chỉ, nhất định phải áp chế huynh trưởng Thần Nông.

Hậu Nghệ châm chọc nói: "Cái gọi là Tam Thanh đồng khí liên chi

của các ngươi, ta thấy quan hệ cũng không tốt lắm a, nghe nói Đa Bảo cũng truyền đạo Thần Nông, bị Huyền Đô cự tuyệt?

Hai người vì thế, hình như đã đại chiến một trận?" Quảng Thành Tử sắc mặt khó coi, nói: "Đó là chuyện nhà của ta, không phiền Hậu Nghệ huynh phí tâm!

Lát nữa về chuyện Hoàng Đế phân phong, ta, ta muốn phân chia rõ ràng, tỷ lệ phân chia khí vận sau này!

Ta phụ trách truyền đạo Hoàng Đế, sau này khí vận Nhân tộc của nhánh Hoàng Đế, ta muốn chiếm bảy thành!" "Ngươi đang nói bậy, đang nằm mơ đấy à?" Hậu Nghệ cười lạnh nói.

Quảng Thành Tử cũng nổi giận, năng lượng trên người dao động, pháp bảo hào quang lấp lánh, trầm giọng nói: "Ta đã chuẩn bị kỹ rồi, dựa trên trình độ bồi dưỡng Hoàng Đế, dựa trên trình độ cống hiến cho sự phát triển của Nhân tộc mà phân chia khí vận!

Ngươi muốn hối hận sao?" Hậu Nghệ nói: "Nam nhi Vu tộc ta, nhất nặc thiên kim!

Ta tự nhiên sẽ không hối hận, cứ luận theo trình độ cống hiến." "Hoàng Đế, là một Đế Vương có hoành đồ bá nghiệp, bất luận là Nhân tộc phồn diễn sinh tức, phương thức săn bắt mà hắn theo đuổi, hay là những cuộc nam chinh bắc chiến tương lai, thôn tính các bộ lạc khác, đều không thể thiếu tiễn Đạo mà bản vương truyền thụ cho hắn!" "Nếu thật sự muốn chia bảy ba, vậy cũng được, ta bảy ngươi ba." "Nói đùa!" Quảng Thành Tử cũng cười lạnh nói.

"Bản tiên truyền Đạo cho Hoàng Đế, tu hành của hắn, cách xử sự, cũng như quan trọng nhất, thuật Đế Vương để trị vì bộ lạc, Hoàng Triều, thậm chí toàn bộ Nhân tộc, đều do bản Thánh truyền!

Công lao của bản tiên chẳng lẽ không bằng ngươi sao?" "Hư đầu

ba não, danh bất phó thực!" Hậu Nghệ càng thêm khinh thường, "Cái thuật Đế Vương thiên sinh đó, cần phải truyền sao?

Đã có thể truyền, vậy đổi một Nhân tộc khác thử xem, mấy trăm ức Nhân tộc, xem có thể bồi dưỡng ra được mấy vị Đế Vương?" Hai vị cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, tranh cãi không ngừng, giữa những dao động khí tức, thiên địa chấn động, phong vân biến ảo.

Nhưng, ngay lập tức, trời lại rực rỡ nắng vàng, hòa mục tương xử.

"Hai vị sư tôn, ngày mai là lễ thành nhân của huynh đệ đồ nhi, đồ nhi xin sư tôn xuất sơn, tham gia nghi thức." Hoàng Đế tiêu diêu tự tại, từ xa xa đối với Hậu Nghệ, Quảng Thành Tử hành lễ, mở miệng nói.

Thần Nông theo sát phía sau, cũng tương tự hành lễ với hai người, cũng không quá kỳ quái.

Mấy năm nay, hắn cũng đi theo Huyền Đô tu hành.

Có một khoảng thời gian, Huyền Đô có việc rời đi, nhưng nhanh chóng lại xuất hiện một cường giả khác, nhất định đòi giáo dục hắn, tự xưng là Đa Bảo, cho hắn bảo bối, muốn thu hắn làm đồ đệ.

Nhưng, nhanh chóng Huyền Đô cấp tốc cảm về, kéo Đa Bảo rời đi.

Ngày hôm đó, trời quang mây tạnh nhưng sấm sét không ngừng, núi lở đất nứt, nhật nguyệt vô quang.

Sau đó, sư tôn Huyền Đô trở về, thần sắc có chút chật vật, nhưng Đa Bảo thì không bao giờ xuất hiện nữa.

Nhưng, số lượng lớn bảo bối mà Đa Bảo tặng, Thần Nông vẫn giữ lại, ví dụ như đỉnh luyện dược, giá bay hái thuốc, cuốc đa dụng vừa làm ruộng vừa chiến đấu, bảo bối nhóm lửa...

Chương 168

Bốn người tiêu diêu bay về Hữu Hùng Bộ Lạc bên bờ Khương Thủy, tộc trưởng bộ lạc Thiếu Điện, rất kính trọng hai vị thượng tiên, dùng lễ tiết cao nhất để nghênh tiếp và an bài cho hai người.

Hoàng Đế và Thần Nông, vừa chuẩn bị đi nghênh tiếp Huyền Đô thì, chỉ thấy Huyền Đô rồng thấy đầu không thấy đuôi, từ không trung tiêu diêu hạ xuống.

"Đồ nhi, vi sư đã tự đến, không cần tìm." Huyền Đô là một lão giả tóc bạc phơ, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, từ mi thiện mục, mặt đầy mỉm cười, với sư tôn Lão Tử, có vài phần tương tự.

Là đệ tử duy nhất của sư tôn, Huyền Đô ở bất kỳ phương diện nào, cũng đều hướng theo Lão Tử.

Ngay cả tọa kỵ của hắn, cũng là một con Thanh Ngưu Đại Yêu Vương.

"Bái kiến sư tôn!" Thần Nông thi lễ bái nói.

Thấy hai người con trai, đều có tiên nhân siêu phàm chỉ điểm, Thiếu Điện rất vui mừng, cung kính bái nói: "Mấy vị thượng tiên có thể tham gia lễ thành nhân của khuyển tử, khiến Hữu Hùng Bộ Lạc ta vinh hạnh rạng rỡ, các vị thượng tiên xin mời thượng tọa, uống chút rượu nhạt..." "Ừm." Mấy vị cường giả Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không quá câu nệ trước một vị Nhân Tiên nhỏ bé, gật gật đầu, tiêu diêu hạ xuống.

Nhanh chóng, lễ thành nhân của hai vị Đế Vương bắt đầu, tuy không phải là bày trí cẩm tú xa hoa, nhưng cũng không mất đi sự trang nghiêm đại khí.

Trên đài cao khổng lồ, cúng bái mấy pho tượng khổng lồ, Thiên Hoàng Phục Hy Thánh Nhân, Tạo Nhân Nữ Oa Thánh Nhân cao ngất ở phía trên, hưởng thụ hương hỏa cúng bái của Nhân tộc.

Nhưng, trước hai vị Thánh này, lại là một pho tượng thanh niên tướng mạo bình thường.

Hơn nữa, vị thanh niên này, không đứng cao ngất, cũng không ngồi nghiêm chỉnh, mà nghiêng người nằm trên ghế, vẻ tiêu diêu tự tại.

Pho tượng này, không phải do Nhân tộc kiến tạo, mà sau khi cúng bái Phục Hy, Nữ Oa nhị Thánh, hai pho Thánh tượng tự chủ hiển Thánh phát quang, ngưng tụ ra pho tượng của hắn, và đặt ở phía trước.

Hai pho Thánh Nhân tự động lùi về phía sau, cũng đang cúng bái vị thanh niên kia.

Thấy cảnh này, Nhân tộc tuy kinh ngạc, nhưng cũng không dám làm trái ý nguyện của Thánh Nhân, liền cùng nhau cúng bái.

Cảnh tượng như vậy, ở toàn bộ Nhân tộc, đều có một pho tượng tương tự.

"Ta!

Thiếu Điện của Hữu Hùng Bộ Lạc, hôm nay hai người con trai của ta trưởng thành, tại đây cử hành lễ thành nhân, tế điện Nhân tộc tiên Thánh, chiêu cáo Nhân tộc!" Thiếu Điện đặt các loại vật cúng bái lên tế đàn, sau khi đọc xong cáo từ, quay người nhìn về phía Thần Nông, nói: "Đại nhi!

Ngươi đã sáng tạo ra phương pháp đao bừa và hỏa chủng, thường xuyên thử nghiệm trăm loại cây cỏ để nghiên cứu dược vật, phát hiện ra trà diệp... khiến tộc nhân kính trọng." "Hôm nay, vi phụ đặt tên cho ngươi là Thần Nông Thị, ban Khương Thủy phong địa cho ngươi!"

Thần Nông Thị đã trưởng thành thành một thanh niên nam tử anh tuấn đường đường, lúc này cung kính bái Thiếu Điện: "Đa tạ phụ thân tứ phong!

Con trai nhất định toàn lực phụ trợ bộ lạc." "Ừm!

Tốt!" Thiếu Điện lại nhìn về phía Hoàng Đế, "Nhị nhi, ngươi đã sáng tạo ra xe luân, mang cung tiễn, săn bắt khiến tộc nhân sung túc." "Hôm nay, vi phụ đặt tên cho ngươi là Hiên Viên Thị, ban Cơ Thủy phong địa cho ngươi!

Một nửa người của bộ lạc, thuộc về ngươi, để thành lập bộ lạc mới." Hoàng Đế cũng cúi mình bái nói: "Đa tạ phụ thân tứ phong!

Con trai nhất định sẽ dẫn dắt bộ lạc mới, tạo ra một Hiên Viên bộ lạc càng cường đại và sung túc hơn!" "Tốt!" Thiếu Điện gật đầu, tâm mãn ý túc nói: "Từ nay về sau, hi vọng hai huynh đệ các con, mỗi người tự phát triển, lại tương hỗ y tồn, thủ vọng tương trợ." Khi hai vị Đế Vương ở phía dưới tiếp nhận tứ phong của phụ thân, trên bầu trời, bốn luồng hỏa tinh, chiến ý hừng hực bùng cháy.

Mấy người sắp đại chiến, chính là ba vị cường giả đang đoan tọa, phiêu diêu xuất trần ở phía dưới!

Những vị ở phía dưới kia, căn bản chỉ cần thổi ra một hơi, tùy tiện tạo ra một hóa thân, đi theo hình thức ban thưởng, còn bản thể, ở trên Cửu Thiên, đang đối trì.

Hậu Nghệ và Quảng Thành Tử đã sớm mắt trợn tròn, đều đã chịu đựng đối phương lâu rồi, sau này hai tộc Đế Vương, ắt sẽ phát triển nhanh chóng, vô số khí vận Nhân tộc, sẽ phản bổ lại cho bọn họ, phải tranh thủ nhiều tỷ lệ phân chia hơn.

Đối diện Huyền Đô, lại là Đa Bảo đã quay trở lại sau mấy năm rời đi.

“Ngươi... muốn tranh giành đồ đệ của Sư Huynh sao?” Huyền Đô nhìn Đa Bảo, đạm nhiên hỏi.

Đa Bảo khó nén sự phẫn nộ, giận dữ nói: “Đồ đệ của hắn, rõ ràng là đồ đệ của hai chúng ta!” “Đừng quên, Thần Nông Thị có được như ngày hôm nay, không thể thiếu sự chỉ điểm của ta trước kia, cũng như vô số Linh Bảo mà ta để lại, nhân quả trong đó, không thể chém đứt!” Huyền Đô vẫn đạm nhiên hỏi: “Vậy, Đa Bảo sư đệ, ngươi muốn thế nào?” Đa Bảo lớn tiếng nói: “Bộ lạc mà Thần Nông Thị đã sáng tạo ra, đặc biệt sau khi chứng Đạo Viêm Đế, vô số khí vận Nhân tộc hình thành, ta nhất định phải chia đi một nửa!” “Là đệ tử duy nhất của Đại Sư Bá, bình thường ta tôn trọng gọi ngươi một tiếng sư huynh, nhưng đừng thật sự coi ta là sư huynh, ta đều phải nghe ngươi, phải nhường ngươi.” Huyền Đô gật đầu nói: “Ồ, ta hiểu rồi!

Nhưng, ta không đồng ý.” Hậu Nghệ lạnh lùng hừ nói: “Nói nhảm nhiều thế làm gì?

Đánh khẩu thủy chiến không có bất kỳ kết quả nào cả, chúng ta đều đi thôi, ra ngoài Cửu Thiên, chiến một trận thống khoái!” Hậu Nghệ thân là Đại Vu, tính khí nóng nảy.

Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Đa Bảo, cũng thân là Đại Đệ Tử của Tam Thanh, địa vị không thấp, ngoại trừ Huyền Đô ra, bình thường đã quen với sư đệ sư muội, đồ đệ, sư điệt nịnh bợ.

Lúc này dưới sự châm ngòi của Hậu Nghệ, lửa giận bùng lên.

“Đi thì đi!” “Ngươi nghĩ ta sợ sao!?” Quan hệ đến khế cơ thành Thánh, không thể nhường nhịn!

Chương 169

Cơ hội thành Thánh mà sư tôn, sư bá, Tổ Vu năm xưa tranh giành, bây giờ lại đến lượt bọn họ.

Nghi thức thành nhân của hai vị Đế Vương, cũng như nghi thức phân phong, đang được cử hành náo nhiệt ở phía dưới, đạt đến không khí sôi động nhất.

Mấy vị sư tôn của hai người, cũng mặt đầy tươi cười, khiến người ta như gặp gió xuân, tiếp nhận rượu kính của Nhân tộc, cạn chén thì uống hết!

Bản thể của mấy người, đang ở trong Hồng Hoang thâm không bên ngoài Nhân giới, đánh nhau không ngừng.

Lúc này Hậu Nghệ, không những không cần tên, ngay cả cung cũng không cần!

Tay trái hư nắm, phảng phất có một cây Thần Cung vô hình, tay phải làm động tác kéo dây cung, một đạo tiễn ý sắc bén, lập tức khiến da đầu Quảng Thành Tử tê dại.

"Phiên Thiên Ấn!" Quảng Thành Tử gầm lên một tiếng lớn, trực tiếp thi triển công kích mạnh nhất của mình.

Vốn dĩ Phiên Thiên Ấn, đáng lẽ được Nguyên Thủy dùng nửa ngọn Bất Chu Sơn bị Cộng Công đụng gãy, hao phí vĩ lực vô thượng của Thánh Nhân luyện chế thành, thuộc về Hậu Thiên Chí Bảo đỉnh cấp, ban cho đại đệ tử.

Dù sao, đối với Nguyên Thủy trọng thể diện, chiến lực của đệ tử là thể diện, thân là Đại Đệ Tử đương gia, tự nhiên phải có pháp bảo cường đại, tốt nhất là loại có thể một kích tất thắng, nghiền ép địch

thủ.

Nhưng, nửa trên Bất Chu Sơn đã bị mười một vị Tổ Vu mang đi, lưu lạc vào Hỗn Độn Hư Không, nhân quả trong đó bị một loại vĩ lực cường đại cắt đứt, ngay cả Nguyên Thủy cũng không thể cảm tri.

Vì vậy, Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử, khi Hồng Hoang tan vỡ trước đó, Nguyên Thủy đã tranh thủ thời gian dùng Côn Luân Sơn bị phá nát, cũng như dung hợp các dãy núi bị đánh gãy, luyện chế thành.

"Oanh long long!" Phiên Thiên Ấn vừa xuất, thiên địa chấn động, hư không chấn chiến, một ngọn núi lớn hỗn tạp xuất hiện, đập về phía Hậu Nghệ!

Lực tấn công của Phiên Thiên Ấn cực lớn, công thủ nhất thể, khi tấn công đồng thời có thể phá hủy công kích của địch phương.

Nhưng, tiễn ý của Hậu Nghệ, ngưng luyện cực kỳ sắc bén, gần như thiên hạ vô song.

Tiễn quang lóe lên, Phiên Thiên Ấn lệch đi một chút, lướt qua cơ thể Hậu Nghệ bay đi, 'oanh long' đập vào không trung.

Nếu là Hồng Hoang cũ, một kích toàn lực của Đại La cũng có thể oanh phá không gian, đánh vào hư không, nhưng lúc này một kích toàn lực của Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ khiến không gian chấn chiến, tạo ra một số vết nứt nhẹ, còn xa mới phá vỡ hư không.

Hồng Hoang hiện giờ, có thể cứng rắn chống lại đại chiến của chư Thánh!

"Hưu!" Phiên Thiên Ấn thất thủ, Quảng Thành Tử thầm kêu không ổn, vội vàng tránh thân, chỉ thấy vị trí vừa rồi hắn đứng, một đạo tiễn quang hoa, xuyên thấu Hồng Hoang thiên không ức vạn dặm, như một khối thiên thạch khổng lồ bay đi.

Bộ tóc dài phiêu dật của Quảng Thành Tử bị cắt đứt một nửa, trên má có một vết máu, khiến hắn vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, gầm lên một tiếng: "Đã như vậy, vậy đừng trách bản tiên!" Tâm niệm vừa động, đạo trâm trên đỉnh đầu bay ra, 'ca sát' một tiếng vỡ vụn thành hai mảnh, hóa thành hai thanh bảo kiếm, chính là pháp bảo Thư Hùng Song Kiếm, dưới sự hợp bích của song kiếm, hiếm có địch thủ!

Hai thanh phi kiếm lao về phía Hậu Nghệ, phối hợp ăn ý, diễn hóa âm dương, dường như có thể nghiền nát tất cả!

Tay trái Hậu Nghệ lại rung lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một chiếc chuông vàng lớn, tay khẽ chấn, chuông lớn 'oanh minh'.

Lạc Phách Chung!

Cố danh tư nghĩa, là pháp bảo loại công kích thần thức.

Nếu là pháp bảo "chính bản", thì Hồng Quân ban cho Nguyên Thủy, Nguyên Thủy lại ban cho Quảng Thành Tử, ít nhất cũng là Tiên Thiên Linh Bảo thượng phẩm trung phẩm, lực công kích rất mạnh.

Nhưng tình hình hiện tại, đừng nói Quảng Thành Tử, ngay cả Nguyên Thủy, cũng chỉ có Linh Bảo bản mệnh Tam Bảo Ngọc Như Ý, và khổ cầu Thánh Sư Trần Vũ, trao đổi Bàn Cổ Phiên.

Giống như năm xưa Hồng Quân vì để đuổi đi vậy, vì để đuổi Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy cũng bất đắc dĩ, ra tay luyện hóa một số pháp bảo, đối phó Đại La hoặc Chuẩn Thánh sơ kỳ, thì không yếu.

Nhưng đối phó Đại Vu Chuẩn Thánh đỉnh phong, thì lực bất tòng tâm.

Hậu Nghệ căn bản không tránh không né, hai chân dạng ra, đứng giữa không trung, cơ thể không lớn, nhưng có dũng khí vạn phu bất đương, tay trái nhắm bắn, tay phải không ngừng kéo, từng mũi tên vô hình bay ra, nghênh chiến Thư Hùng Song Kiếm của Quảng Thành

Tử.

Thậm chí, ngay cả tiếng chuông vô hình, cũng bị mũi tên bắn xuyên, hai bên trên không trung phát ra những tiếng nổ kỳ lạ, cuối cùng cả hai tiêu tán vào vô hình.

Hai người ngươi qua ta lại, giết nhau khó phân thắng bại, nhất thời cũng khó phân định ai hơn ai.

Huyền Đô và Đa Bảo Đạo Nhân, hai vị sư huynh đệ, cũng đánh nhau không ngừng.

Huyền Đô là đệ tử duy nhất của Lão Tử, tập hợp vạn ngàn sủng ái vào một thân.

Nhưng, pháp bảo của hắn lại không nhiều, chỉ có ba kiện, một kiện Bát Quái Tử Kim Lô của Lão Tử, bảo bối đỉnh cấp luyện đan luyện khí, lực công kích và lực phòng ngự cũng không yếu.

Có Cửu Sắc Bảo Liên dưới chân, tuy không bằng mấy kiện Thập Nhị Phẩm Tiên Thiên Bảo Liên, cũng là bảo vật hiếm có.

Nhưng, hai kiện pháp bảo đỉnh cấp, căn bản không được sử dụng, chỉ cầm Tử Phủ Kiếm trong tay, đấu với Đa Bảo.

Chương 170

Đa Bảo Đạo Nhân, cố danh tư nghĩa, bảo vật rất nhiều, tay cầm Đa Bảo Tháp mà sư tôn Thông Thiên luyện chế, bên trong chứa các loại pháp bảo luyện chế và thu thập, cũng như các pháp bảo kỳ lạ mà sư tôn ban tặng.

Các pháp bảo này cấp độ không cao, cũng không mạnh, nhưng dưới sự thu nạp ngưng tụ của Đa Bảo Tháp, có thể hợp nhất, tăng cường sức mạnh của Đa Bảo Tháp, phảng phất Cửu Trọng Thiên Cung, oanh sát về phía Huyền Đô.

Huyền Đô tay cầm Tử Phủ Kiếm, kiếm của hắn không giống như Thông Thiên Thánh Nhân kiếm khí tung hoành, phong mang tất lộ, mà Đạo Pháp tự nhiên, hóa thành quỹ tích kiếm Đạo huyền diệu, nhẹ nhàng gạt Đa Bảo Tháp ra, thậm chí mượn lực phản chấn Đa Bảo Đạo Nhân.

Không lâu sau, Đa Bảo Đạo Nhân bị áp chế, sắc mặt lúc trắng lúc hồng.

"Chủ nhân, đệ tử Tam Thanh, sao lại đánh nhau rồi?

Đây có phải là nguyên nhân Tam Thanh nội loạn mà người nói trước kia không?" Thường Hi kinh ngạc hỏi.

Đừng nói nàng, ngay cả Hi Hòa và Nguyên Phượng thân là Thánh Nhân, lúc này đôi mắt thánh quang lấp lánh, cũng hơi nhíu mày, ngay cả các nàng cũng không thể nhìn thấu vận mệnh của mấy vị đệ tử này.

Tình huống này, chỉ có hai nguyên nhân, một là ba vị đệ tử Tam Thanh, cũng như Hậu Nghệ, đều là những tồn tại có đại khí vận, vượt xa quả vị Thánh Nhân vô thượng hiện tại.

Nhưng, Trần Vũ biết, tình huống này không khả thi lắm.

Mấy người này, muốn chứng Đạo thành Thánh, cực kỳ khó khăn.

Hơn nữa, đi theo Thánh Sư, khí vận trên người nồng đậm, thậm chí ngay cả Tam Thanh mạnh hơn họ, cũng có thể nhìn rõ ràng, huống chi là đồ đệ.

Vậy thì, chỉ có một nguyên nhân khác!

"Chủ nhân, chẳng lẽ, lại liên quan đến lượng kiếp tiếp theo của Hồng Hoang?" Nguyên Phượng thần sắc có chút ngưng trọng.

Trần Vũ đôi mắt quang mang lóe lên, trong khoảnh khắc, hắn nhìn xuyên qua ức vạn năm, vô tận thời không, vô số kết quả diễn sinh, gật đầu, ngữ khí cũng trở nên có chút ngưng trọng: "Đúng!

Nhưng, cũng không đúng!" Nghe lời Trần Vũ nói, ba nữ đều có chút kinh ngạc.

Lần đầu tiên thấy chủ nhân, thần sắc lại nghiêm túc như vậy.

"Chủ nhân..." Ngay cả Hi Hòa đã thành Thánh Nhân, lúc này giọng nói cũng có chút run rẩy.

"Lượng kiếp tiếp theo..." Trần Vũ dừng lại, trong ánh mắt lo lắng của mấy nữ, tiếp tục nói: "Sẽ vô cùng đặc sắc!

Cũng sẽ vô cùng thảm liệt!" Mấy nữ trong lòng nhảy lên một cái, phảng phất nhìn thấy thi sơn huyết hải, chư Thánh vẫn lạc!

"Sẽ vượt ngoài dự liệu, cũng như năng lực chịu đựng của chư Thánh!" Trần Vũ giọng nói bình tĩnh, như hồ sâu, dưới mặt nước không gợn sóng, lại không biết ẩn giấu dòng chảy ngầm hung mãnh thế nào.

"Nhưng, không cần lo lắng!

Tất cả có ta!" Nghe lời Trần Vũ nói, ba nữ đều không tự chủ mà

dựa sát vào hắn, Hồng Hoang rộng lớn, thậm chí toàn bộ chư thiên vạn giới, Hỗn Độn Hư Không, chỉ có chủ nhân mới có thể cho các nàng cảm giác an toàn.

Lần này, Trần Vũ thậm chí còn chủ động đưa tay, vỗ vỗ bàn tay thon dài của mấy nữ, nhẹ nhàng an ủi.

Trong lòng Trần Vũ, không những không có sợ hãi, mà còn có một loại cảm giác chờ mong thực sự!

Lần này, có một số manh mối mà ngay cả hắn cũng không thể khống chế xuất hiện, sau này không biết sẽ diễn biến ra biến số thế nào.

Nhưng Đại Đạo, có những chuyện nằm ngoài Đại Đạo!

Cũng đúng, Đạo diễn bốn mươi chín, có một cái Độn Khứ!

Hiện tại, cái "một" Độn Khứ đó, có thể sẽ quay trở lại, khuấy động phong vân Hồng Hoang!

Cuối cùng cũng có thể hoàn toàn buông tay buông chân, cùng đối thủ chân chính đại chiến một trận!

Trần Vũ suy đoán, Thiên Đạo Hồng Hoang năm xưa từng tự diệt sinh linh Hồng Hoang, khiến nguyên khí đại thương, và thôn phệ vô tận tử khí, có thể cũng chịu ảnh hưởng từ một thế lực bên ngoài.

Hơn nữa, Thiên Đạo đang đào tẩu, ấn ký lưu lại trên người nó, cũng đang bị một thế lực thần bí không ngừng ma diệt.

"Ta mới là người khống chế Đại Đạo!

Mặc cho ngươi có quái dị đến đâu, cũng không thể trong thời gian ngắn, thoát khỏi định vị của ta!" Nói rồi, Trần Vũ lại nhìn quanh tân Hồng Hoang khổng lồ, lẩm bẩm nói: "Hy vọng thời gian đủ, để ức vạn triệu sinh linh Hồng Hoang, phát triển lớn mạnh nhanh hơn một

chút, mạnh hơn một chút!" Thấy ba nữ thần sắc ngưng trọng, Trần Vũ ha ha cười nói: "Thôi được rồi, đều đã nói không cần lo lắng.

Quả mà các ngươi hái ở Tam Tiên Đảo trước kia đâu?

Không phải định ủ rượu sao?

Chương 171

Bây giờ thế nào rồi?" Cuộc chiến bên ngoài Nhân giới, cuối cùng cũng kết thúc.

Hậu Nghệ và Quảng Thành Tử chia đều thu hoạch, ai cũng không làm gì được đối phương, cuối cùng đành phải thỏa hiệp, ước định rõ, khí vận Nhân tộc của Hiên Viên thống lĩnh Nhân tộc, mỗi người một nửa.

Đa Bảo Đạo Nhân, thì không phải đối thủ của Huyền Đô, cuối cùng bị đánh cho một trận.

Nhưng, Huyền Đô nể mặt sư thúc Thông Thiên, đã chia cho Đa Bảo hai thành khí vận, độc chiếm tám thành khí vận của Viêm Đế Thần Nông Thị thống lĩnh Nhân tộc!

"Hoàng Đế nhất định phải áp chế Viêm Đế!" Thấy Huyền Đô được chia tỷ lệ lớn, Hậu Nghệ và Quảng Thành Tử nhìn nhau, ánh mắt giao nhau, tức thì đưa ra quyết định!

Chỉ có Hoàng Đế áp chế Viêm Đế, thậm chí thôn tính Nhân tộc của Viêm Đế, bá chiếm nhiều khí vận Nhân tộc hơn, hai người họ mới có khả năng phong Thánh, mới có thể áp chế Huyền Đô.

Trước sức hấp dẫn của việc thành Thánh, cho dù là sư huynh đệ đồng môn chân chính, chỉ cần dám cản đường, thì cũng không chết không thôi!

Mấy vị Chuẩn Thánh đỉnh phong lần lượt rời đi, tạm dừng tranh đấu, ngấm ngầm tiếp tục mưu tính chuyện thành Thánh.

Thần Nông, Hiên Viên lưỡng tộc, ngay từ buổi đầu thành lập tộc, đã bộc lộ thế đầu phát triển nhanh chóng, bất luận là tu hành của họ,

hay sự phát triển của Nhân tộc mà họ lãnh đạo, đều là ngàn dặm một ngày.

Thần Nông bộ lạc, nhanh chóng bao phủ toàn bộ lưu vực Khương Thủy, sự mở rộng của Hiên Viên bộ lạc, cũng nhanh chóng vượt qua lưu vực Cơ Thủy.

Chỉ là, hai bên đi theo lộ tuyến mở rộng khác nhau, sự mở rộng của Thần Nông bộ lạc, chủ yếu là các bộ lạc Nhân tộc khác, ngưỡng mộ việc trồng trọt lương thực, chữa bệnh bằng dược thảo của Thần Nông Thị, cũng như đức hạnh thuần thiện của Thần Nông, lũ lượt tự nguyện quy phục.

Hiên Viên bộ lạc, thì săn bắt các loại yêu thú làm con mồi, bộ lạc hầu như người người đều là chiến sĩ, uy hiếp dụ dỗ, thậm chí trực tiếp dùng thủ đoạn chiến tranh, thôn tính các bộ lạc khác.

Hai đại bộ lạc, mở rộng đến ven một con sông lớn.

Con sông dài hình chữ "Kỷ", là dòng sông lớn thứ hai của Nhân giới.

Đó là một dòng sông lớn, nhưng cái tạo nên dòng sông, không chỉ là nước, mà là vô số hành tinh!

Dòng sông này vô cùng kỳ lạ, rộng không biết bao nhiêu vạn quang niên, dài càng không biết bao nhiêu, chỉ có Phục Hy năm xưa từng nói, dòng sông này tổng thể hiện ra hình chữ "Kỷ", vô cùng đặc thù.

Trên dòng sông này, lại có một dòng sông chồng lấn!

Dòng sông lơ lửng phía trên, chính là Tinh Hà, vô số tinh thần, hành tinh ở phía trên, xoay quanh dòng sông lớn này vận chuyển.

Khi tinh thần đến tận cùng, hoặc xảy ra chiến đấu mà bị diệt vong, tinh thần sẽ rơi xuống, rơi vào sông, nhuộm nước sông thành màu vàng bùn.

Nhân tộc đang nhanh chóng phồn diễn và cường đại, thậm chí không ít Chuẩn Thánh đỉnh phong mới sinh ra, cũng học theo Đại Đệ Tử Tam Thanh, Hậu Nghệ, đặc biệt bồi dưỡng Nhân tộc thiên tài, giao hảo với Nhân tộc, hy vọng mượn khí vận Nhân tộc khổng lồ, chứng Đạo thành Thánh.

Một ngày nọ, Hồng Hoang đột nhiên khẽ rung lên, một dòng khí vận sông lớn đoạn tuyệt, đứt đoạn liên tục, hiển nhiên một Đại Tộc, đã chịu trọng thương không thể vãn hồi!

"Ta!

Côn Bằng!" Một con chim lớn kỳ quái khổng lồ xuất hiện, lơ lửng trên bầu trời, che trời lấp nhật, mỗi một phiến lông vũ, giống như một mảnh đại lục.

Côn Bằng trầm tịch không biết bao lâu, lại lần nữa xuất hiện, vết thương năm xưa đã biến mất, mạnh mẽ hơn trước kia.

"Năm xưa hai vị Yêu Hoàng vô Đạo, cuồng vọng tự đại, liên tục đẩy Yêu tộc ta vào cảnh bất lợi!

Hiện giờ Yêu tộc suy yếu, toàn bộ là trách nhiệm của hai vị Yêu Hoàng.

Lại còn phong bế Thái Dương Tinh, trốn tránh trách nhiệm, chỉ cầu thành Thánh." "Hôm nay, ta lấy danh Yêu Sư, thoát ly Yêu tộc Thiên Đình nguỵ tạo ban đầu, tự lập Yêu tộc!

Ai nguyện ý đi theo, có thể cùng ta, đi tạo ra một Yêu tộc tương lai tốt đẹp hơn!" Giọng Côn Bằng, không ngừng khuếch tán trong Hồng Hoang.

Ngay cả khi giọng nói dừng lại, cũng có người nghe tin, truyền đi xa hơn.

"Ta!

Yêu Thần Tất Phương, nguyện đi theo Yêu Sư, thành lập tân Yêu tộc!" "Ta Quỷ Xa!" "Cửu Anh nguyện kiến lập tân Yêu tộc." Có tới ba vị Yêu Thần, đi theo Côn Bằng, rời khỏi Yêu Đình đổ nát.

Yêu tộc, một trong hai Đại Tộc Hồng Hoang năm xưa, lúc này phân băng ly tích, Yêu Thần tự mình làm chủ, Đại Yêu Vương cũng chiếm núi xưng vương, còn Yêu Vương, Yêu Tướng bình thường, thì trở thành từng quân cờ.

Lúc này Yêu tộc, cùng bệnh tương liên với Vu tộc.

Trong khi một số cường giả Hồng Hoang cho rằng, Côn Bằng tự lập làm vua, muốn trở thành một bá chủ khác của Hồng Hoang, thì Côn Bằng đã đưa ra một quyết định quan trọng, trực tiếp khiến tất cả cường giả mắt tròn miệng há!

Hắn cam chịu làm phụ dung của Nhân tộc!

Chương 172

Thậm chí không hề do dự, sau khi tân Yêu tộc ổn định, liền chạy thẳng đến sông "Kỷ" tự, bắt mấy con yêu mãng trong sông, tặng cho Hiên Viên Hoàng Đế làm lễ vật!

Đồng thời, khẩn cầu Hiên Viên Hoàng Đế, thu hắn làm tọa kỵ, tân Yêu tộc, cũng nguyện ý làm phụ dung của Nhân tộc!

Đối với sự thần phục của Côn Bằng, Hiên Viên Thị rất hài lòng, tức thì đồng ý, thu Côn Bằng làm tọa kỵ.

Yêu tộc đi theo Côn Bằng, cũng đạt thành hiệp nghị nô bộc với Hiên Viên bộ lạc, đi theo Nhân tộc của hắn.

"Tên Côn Bằng này, thật không có chút giới hạn nào a!" "Hiên Viên Thị ta biết, tuy là một thủ lĩnh Nhân tộc mới nổi, nhưng cũng chỉ có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng không phải.

Côn Bằng đường đường Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại đi bái hắn làm sư!" "Hoặc có lẽ, Côn Bằng lần này có thể đặt cược đúng không?

Nhân tộc của Hiên Viên Thị, luôn cho ta cảm giác phi phàm!" Trong Hồng Hoang, không ít cường giả cấp Chuẩn Thánh nghị luận xôn xao.

Cùng với sự trôi đi của thời gian, các loại quy tắc của tân Hồng Hoang hoàn toàn diễn hóa, sức mạnh của nó đã triệt để bộc lộ ra.

Mỗi ngày, đều có hàng vạn sinh linh đột phá thành Thái Ất Kim Tiên!

Mỗi năm, cũng có hàng vạn cường giả, ngưng tụ Tam Hoa, chứng Đạo Đại La!

Hồng Hoang năm xưa, ngay cả thời kỳ đỉnh phong nhất, trung bình cũng cần vài trăm đến nghìn năm, mới sinh ra một vị Đại La.

Số lượng cường giả Hồng Hoang hiện tại sinh ra, gấp mấy nghìn vạn lần trước kia!

Đại La năm xưa, cũng là một phương bá chủ, có thể khiến tộc quần trở thành tộc quần nổi tiếng trong Hồng Hoang, ngay cả Long Phượng Kỳ Lân năm xưa, hoặc Vu Yêu lưỡng tộc, cũng sẽ lấy thu nạp phụ dung làm chính, ít giết hại các chủng tộc Đại La, làm như vậy sẽ được không bù đắp được mất.

Lúc này, ngay cả Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng ba ngày hai bữa xuất hiện trọng thương, thậm chí vẫn lạc!

"Luật lệ Vu tộc, phải thay đổi!

Niềm kiêu hãnh của Vu tộc, cũng phải bỏ xuống!" "Ngươi nghĩ, Vu tộc hiện giờ, có tư cách nói về tôn nghiêm sao?

Đó không phải tôn nghiêm, mà là con đường chết!" "Ngươi nghĩ, mấy trăm Đại Vu, có thể như năm xưa, gần như hoành tảo nửa Hồng Hoang sao?" Trong một sơn động khổng lồ, từng vị Vu tộc to lớn cường tráng, tập trung tại đây.

Lúc này mở miệng, chính là người được mệnh danh là có lực tấn công mạnh nhất dưới Tổ Vu, Đại Vu tấn công số một Hậu Nghệ.

"Gì?

Hậu Nghệ huynh đệ, ý của ngươi, Vu tộc ta muốn phát triển mạnh lên, thậm chí ngay cả việc phồn diễn sinh tức cơ bản nhất, cũng cần dựa vào Nhân tộc sao?" "Cái loại yếu ớt vô lực năm xưa, bản vương một hơi có thể giết mấy chục vạn Nhân tộc, bây giờ cần ta đi đầu nhập, mượn đó để bảo mệnh sao?" Trong số các Đại Vu, một Đại Vu có tám đầu sáu tay, trên đầu mọc sừng, khí thế hung hăng chất vấn

Hậu Nghệ.

Người này, chính là một trong số mấy vị Đại Vu xếp hạng đầu là Xi Vưu!

Hậu Nghệ gật đầu nói: "Đúng vậy!

Mọi người tuy cũng đều có thu hoạch, đại bộ phận đều đã đột phá Cửu Chuyển Huyền Công đệ Bát Chuyển, đều đã có tu vi Chuẩn Thánh.

Nhưng, đừng nói Chuẩn Thánh, ngay cả Thánh Nhân chân chính, cũng phải tuân thủ quy tắc!" "Thánh Nhân chân chính, cũng sẽ vẫn lạc!

Chuyện Lôi Thánh, mọi người chắc cũng đã nghe rồi.

Tiên huyết Thánh Nhân, vẫn chưa khô!" Xi Vưu tiếp tục quát lớn: "Chết thì chết!

Vu tộc phải chết có tôn nghiêm, không giống ngươi kéo dài hơi tàn!

Hình Thiên huynh đệ, ngươi nghĩ sao?" Hậu Nghệ cũng nhìn về phía Đại Vu Cửu Phượng, hỏi: "Cửu Phượng sư muội, cũng phát biểu ý kiến." Hình Thiên và Cửu Phượng nhìn nhau, đều thấy sự bất lực trong mắt đối phương.

Ai, Vu tộc hiện giờ, rồng rắn không đầu, ai cũng có thực lực, có tính khí, nhưng lại không có năng lực trấn áp Đại Vu đối thủ của mình, khiến nội bộ Vu tộc càng thêm hỗn loạn.

Tuy nhiên, lúc này toàn bộ Đại Vu của thế giới Hồng Hoang, mới chỉ có mấy trăm người, nhưng lại tự mình làm chủ, ai cũng không phục ai.

Lần này, Hậu Nghệ có thể tập hợp được các Đại Vu, đã là khá

hiếm có rồi.

Thấy hai vị Đại Vu im lặng, có không ít Đại Vu, đã đứng về phía Xi Vưu, Hậu Nghệ lắc đầu, thở dài nói: "Thôi được rồi!

Vu tộc hiện giờ, như cát rời, ta vô năng vi lực, làm được một bước này, ta cũng không hổ thẹn với lương tâm!" "Bất kể các ngươi có gia nhập Nhân tộc hay không, Lạc Nhật Nghệ Tộc của ta, đều sẽ gia nhập Nhân tộc!" Hậu Nghệ kiên định nói.

"Đương nhiên, ta không như Yêu tộc không có giới hạn, bộ lạc của ta và Nhân tộc, là quan hệ đối tác, hợp tác cùng có lợi.

Các vị huynh đệ tỷ muội, Hậu Nghệ cáo từ!" Nói đoạn, Hậu Nghệ bay đi, phía sau đi theo một đám tộc nhân Lạc Nhật Nghệ Tộc.

Chương 173

Hình Thiên đột nhiên mở miệng nói: "Hậu Nghệ huynh đệ, nghe nói ngươi muốn kết minh với bộ lạc Hiên Viên Thị?" "Đúng vậy!" Hậu Nghệ quay đầu nói.

Hình Thiên (đỗ tề nhãn chủy, bụng làm mắt, miệng làm chủ) im lặng, sau đó trầm giọng nói: "Yêu tộc cũng ở đó, cái loại không có cốt khí như Yêu Sư Côn Bằng, ta không thể chung sống với hắn.

Cho nên, ta đi Thần Nông bộ lạc vậy." "Tốt!

Tốt!

Tốt!" Xi Vưu, người vẫn luôn phản đối kết minh, đột nhiên liên tục nói ba chữ "tốt".

"Đã như vậy!

Cái Vu tộc này, bản vương rút lui rồi!" Xi Vưu gầm lên giận dữ: "Bản vương cũng sẽ kiến tạo một bộ tộc mới, những huynh đệ nào muốn gia nhập, đều có thể đến!

Để ta đi chiến đấu tạo ra một càn khôn sáng láng!" "Tốt!

Xi Vưu đại ca nói hay lắm!" "Chúng tôi đều nghe theo đại ca!" "Tổ Vu của chúng ta có thể sẽ đồng minh với Nhân tộc!" Từng vị Đại Vu, vừa nói vừa tiến lại gần Xi Vưu.

Cuối cùng, trong số mấy trăm Đại Vu, tổng cộng có tới tám mươi mốt vị, nguyện ý đi theo Xi Vưu!

"Ha ha ha, tốt!

Chín chín tám mươi mốt, từ nay về sau, ta gọi là Cửu Lê Tộc!

Những huynh đệ này của ta, mới thật sự là huynh đệ ruột!" Xi

Vưu cười lớn nói.

Hậu Nghệ cười lạnh một tiếng, lắc đầu không nói, dẫn theo tộc nhân bộ lạc tiêu diêu rời đi, bay về lãnh địa bộ lạc Hiên Viên Thị.

Hình Thiên cũng ôm quyền với Xi Vưu, nói: "Xi Vưu huynh đệ, ta không sợ chết, nhưng ta sợ chết rồi, bị lôi ra mà thi!

Bản vương vì ai chiến đấu, cái đó quan trọng!" Xi Vưu lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Bất kể ngươi nói có đường hoàng đến đâu, cũng không thay đổi được sự thật là ngươi đồng lưu hợp ô với Nhân tộc!

Đi đi, sau này chúng ta, nếu gặp lại, có thể là kẻ địch!" Hình Thiên cũng không nói nhảm nữa, tự nhiên biết Vu tộc quật cường, đặc biệt càng mạnh, tính khí càng lớn, thế là dẫn theo mấy tộc nhân bộ lạc, nhanh chóng rời đi!

"Nghe nói con sông lớn có hình dạng kỳ lạ kia, rất thần bí, có vô tận khí vận đang ngưng tụ!" Xi Vưu nói: "Đương nhiên, có nhiều tinh thần chi lực hơn, có thể tiếp tục rèn luyện nhục thân, tranh thủ nhục thân thành Thánh thành công!

Không bằng, chúng ta đi đến đó?" "Được!

Đều nghe theo đại ca!" "Sau này, đại ca làm quyết định là được rồi." Từng vị Đại Vu đi theo Xi Vưu, bắt đầu nói.

Không lâu sau, cường giả Hồng Hoang, phát hiện một chuyện kỳ lạ.

Ở chỗ uốn lượn đầu tiên của con sông lớn hình chữ "Kỷ", không chỉ có Thần Nông bộ lạc, mà còn có Hiên Viên bộ lạc.

Trong đó, trong tộc Hiên Viên, có Yêu tộc và Lạc Nhật Nghệ Tộc, cũng là Vu tộc năm xưa.

Trong Thần Nông bộ lạc, lại có Hình Thiên.

Còn ở một nơi khác, không xa hai tộc, lại có lãnh địa mới mà Xi Vưu suất lĩnh quần chúng kiến lập.

"Quá loạn rồi!

Ba tộc giữa, ắt có một trận chiến a!" Có cường giả có chút kích động nói, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Hồng Hoang rộng lớn.

Nhưng lại quá không gian.

Hiện tại, toàn bộ trung tâm Hồng Hoang, phảng phất không còn là Bất Chu Sơn, mà là trung thượng du sông "Kỷ".

Nguyên nhân không có gì khác.

Hai đại bộ lạc mạnh nhất trong Nhân tộc, Thần Nông Thị và Hiên Viên Thị ở đây, ẩn ẩn trở thành trung tâm của Nhân tộc.

Tu vi và địa vị của hai đại thủ lĩnh, cũng không ngừng thăng tiến, độc chiếm hơn một nửa tộc nhân Nhân tộc, ngay cả cách xa ức vạn quang niên, Nhân tộc cũng cùng tôn hai vị thủ lĩnh, tạo ra hai đại bộ lạc "phi địa", cách ức vạn quang niên tiếp nhận thống trị.

Ngoài ra, nhân vật chính của lượng kiếp trước, Vu Yêu lưỡng tộc, phần lớn sức mạnh còn sót lại hiện giờ, cũng tụ tập tại đây.

Đặc biệt là Vu tộc, đã chia thành bốn phần!

Chương 174

Các Vu tộc do Hậu Nghệ, Hình Thiên cầm đầu, lần lượt đi theo hai đại bộ lạc Nhân tộc.

Có tám mươi mốt vị Đại Vu, suất lĩnh tộc đi theo Xi Vưu, tiếp tục phụng hành chiến lược chém giết Nhân tộc năm xưa, thậm chí muốn luyện chế Đồ Yêu Kiếm, làm lớn mạnh Vu tộc.

Có một số Đại Vu, du thủ du thực xung quanh, chờ cơ hội hành động.

Nơi đây đã định là một nơi phong vân hội tụ, hai đống củi khô và lửa dữ, càng ngày càng tích tụ nhiều, chỉ chờ đợi sự bùng nổ cuối cùng!

Thiên Đình!

Từ khi Hồng Hoang trọng tố, chư Thánh chứng Đạo, sau đó ở Bất Chu Sơn, Nữ Oa dưới sự chỉ đạo của Thánh Sư, kiến tạo Thiên Đình, hơn hai mươi vị Thánh Nhân Hồng Hoang, đều bái nhập vào Thiên Đình.

Thiên Đình và Hậu Thổ Lục Đạo Luân Hồi, cũng có nơi cùng quản lý.

Thiên Đình nằm trên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Ngoại Thiên Thiên Ngoại Thiên.

Hồng Hoang hiện giờ quá lớn, đã thôn tính cả Thiên Ngoại Thiên năm xưa vào trong đó, sau khi Nữ Oa kiến lập Thiên Đình, chỉ có thể tiếp tục lan rộng vào sâu trong Hỗn Độn, khai tịch ra Thiên Ngoại Thiên mới.

Oa Hoàng Cung của Nữ Oa, trở nên càng thêm to lớn, cũng có

không ít thay đổi, càng thêm hoành tráng bá khí, kim bích huy hoàng, biển hiệu phía trước, cũng đã đổi thành hai chữ "Thiên Đình".

Hai chữ này, từng đạo từng đạo thiểm điện ngưng tụ, không ngừng lưu chuyển, tia lửa điện 'tích lý ba lạp' vang lên, tản ra uy thế Thánh Nhân khủng bố, tùy tiện tản ra một tia, cũng sẽ hủy diệt vô số tinh thần!

Khí tức của Lôi Thánh, vẫn còn sót lại trên đó!

Uy nghiêm, tôn quý của Thiên Đế phải có.

"Chỉ cần Trần ca ca bảo ta làm, ta nhất định sẽ làm tốt nhất!" Nữ Oa nhìn Oa Hoàng Cung đã thay đổi diện mạo, trong lòng kiên định nói.

Trong Thiên Đình, Nữ Oa cao tọa phía trên.

Chẳng qua, không phải ngồi ở chính vị, mà là ngồi ở cạnh chính vị.

Ban đầu, chư Thánh có chút không hiểu, thân là Thiên Đế chủ Thiên Đình, Nữ Oa lại không ngồi chính vị?

Nhưng ngay lập tức hiểu ra, có vị Thánh Sư vĩnh viễn thâm bất khả trắc kia ở đó, cho dù Nữ Oa là Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân siêu việt Thánh Nhân, cũng không thể thực sự là chí cao vô thượng.

Ở phía trên, vẫn luôn có một ngọn núi siêu cấp không thể vượt qua!

Nhìn chư Thánh trong Thiên Đình, Nữ Oa mở miệng, Thiên Âm uy nghiêm truyền khắp Thiên Cung: "Chư vị Thánh Nhân, Hồng Hoang trọng tố đã trăm năm, các vị quản lý Đại Đạo, pháp tắc, trật tự, đã hoàn thiện đến mức nào?

Âm Dương Thánh Nhân, mời trước." Âm Dương Lão Tổ năm

xưa, hiện giờ đã thành Âm Dương Thánh Nhân, tầm quan trọng của Âm Dương Đại Đạo đối với Hồng Hoang, không cần nói cũng hiểu.

Nghe Nữ Oa mở miệng, hắn thi lễ một cái, bước ra bẩm báo: "Bản Thánh không phụ sứ mệnh, Âm Dương pháp tắc đã được bản Thánh từ Hỗn Độn, Vô Cực và Hồng Mông phân tách ra, Âm Dương phân lập, trong phân có hợp, trong hợp có phân." "Đại đệ tử của bản Thánh, Lưỡng Nghi Thiên Nữ, đã dung hợp Âm Dương chi Đạo thành Lưỡng Nghi Đại Đạo, không lâu nữa sẽ chứng Đạo thành Thánh, cũng là người sau, khai tịch ra một con đường mới." "Lão đầu Âm Dương này, chứng Đạo thành Thánh, tu vi đột phá, da mặt cũng dày lên rồi a." Càn Khôn Lão Tổ cười đùa nói.

"Tân Hồng Hoang trọng tố, toàn bộ nhờ sức một mình Thánh Sư, toàn bộ quy tắc của Hồng Hoang, đã hoàn thành bảy tám phần mười." "Trong số hai ba phần còn lại, Thiên Đế đảm nhiệm Thiên Đạo mới, lại hoàn thiện thêm bảy tám phần mười.

Thật sự còn lại những khuyết điểm gì, không phải là hai ba phần trăm ban đầu." "Trong số các pháp tắc Âm Dương còn lại, Càn Khôn ta bất tài, lấy Càn Khôn định thiên địa, phân Âm Dương, cũng có tác dụng ít nhiều trong việc diễn hóa pháp tắc Âm Dương.

Nghe hắn nói một câu, phảng phất toàn bộ pháp tắc Âm Dương của Hồng Hoang, đều do một mình hắn làm." Âm Dương Lão Tổ sắc mặt đỏ bừng, ôm quyền với hư không, nói: "Thánh Sư chí cao vô thượng, siêu nhiên vạn vật, tất cả những gì chúng ta có đều là do người ban tặng.

Trong tất cả các luận sự, điều kiện tiên quyết đều là sự vĩ đại của Thánh Sư, cái này đánh chết ta cũng nhận, không cần mỗi lần đều phải nhắc." "Thiên Đế cũng tương tự như vậy.

Cái chúng ta thảo luận, chính là những khuyết điểm hai ba phần

trăm còn lại đó." Âm Dương Lão Tổ khôi phục lại bình tĩnh, mặt cũng không đỏ.

"Thực tế, ta nghi ngờ, những khuyết điểm này cũng là do Thánh Sư, Thiên Đế cố ý để lại cho chúng ta, để chúng ta có đất dụng võ." Càn Khôn Lão Tổ cười nói: "Thôi được rồi, cái lão hoạt đầu này.

Khải bẩm Thiên Đế, Càn Khôn pháp tắc bản Thánh cũng đã hoàn thiện rồi, phải đa tạ Phục Hy tiền bối Bát Quái, đối với vãn bối giúp đỡ rất nhiều." Nói rồi, Càn Khôn Lão Tổ ôm quyền bái Phục Hy, nói.

"Càn Khôn Đạo hữu khách khí rồi, chúng ta đều là Thánh Nhân, cứ xưng Đạo hữu.

Tiền bối cái xưng hô này, Phục Hy không dám nhận." Phục Hy đáp lễ cười nói.

"Phục Hy tiền bối bất luận thời gian thành Thánh, tu vi hiện tại, hay sự hoàn thiện pháp tắc đối với chúng ta, đều xứng đáng với hai chữ tiền bối." Tiếp lời, Ngũ Hành Thánh Nhân, cũng thi lễ với Phục Hy, sau đó bẩm cáo Nữ Oa: "Khải bẩm Thiên Đế, Ngũ Hành pháp tắc Hồng Hoang, bản Thánh cũng dưới sự khai phát dẫn đạo của Phục Hy tiền bối, đã tiến thêm một bước hoàn thiện rồi." Tiếp theo, Trấn Nguyên Tử pháp tắc Đại Địa, Đông Vương Công pháp tắc Thuần Dương, Hồng Vân pháp tắc Vân Vũ...

Từng vị Thánh Nhân, đều báo cáo thành quả, hầu như đều đạt được thành quả viên mãn.

Nữ Oa gật đầu, những điều này sớm đã trong dự liệu, trước kia Âm Dương Lão Tổ đã nói đúng, những điều này vốn là do Trần ca ca để lại, để họ hoàn thiện, đạt được phản hồi từ Hồng Hoang, từ đó dễ dàng hơn dung hợp Thiên Đạo, đạt được lợi ích to lớn, chứng Đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân.

Nàng cũng bắt chước, để lại không gian thi triển cho chư Thánh, để họ mượn đó chứng Đạo thành Thánh, có thêm cảm giác quy thuộc về Thiên Đình.

Chương 175

Cuối cùng, Nữ Oa nhìn về phía Phục Hy, nụ cười trên mặt trở nên thâm thúy hơn vài phần, hỏi: "Phục Hy sư đệ, đối với sự phát triển của Nhân giới, có cái nhìn gì?" "Hiện giờ chư Thánh đều biết, trung tâm của Hồng Hoang, đã trở thành Nhân giới.

Trung tâm của Nhân giới, nằm ở chỗ hai đại thủ lĩnh Nhân tộc.

Hai vị đó, hình như là cháu trai của ngươi sao?" Phục Hy cười nói: "Thiên Đế, nhi tôn tự có phúc của nhi tôn, Nhân tộc và Nhân giới đều mạnh, chỉ cần một số Thánh Nhân không phá hoại quy tắc, ta sẽ không quản.

Thực tế, Nhân tộc quả thực vì thế mà phát triển nhanh hơn, mạnh hơn." Vị Lão Tử ít mở miệng trong Tam Thanh, cũng mở miệng nói: "Vô vi trị, thanh tĩnh tự nhiên, thực sự là lương sách." Lúc này, một vị trung niên tướng quân thân mặc tử kim áo giáp, điểm xuyết vô số tinh thần lấp lánh, đột nhiên cười nói: "Thanh tĩnh tự nhiên?

Ta thấy, lượng kiếp Hồng Hoang tiếp theo, sẽ là Tam Thanh!

Hiện tại, đã sơ kiến manh mối." Lại nhìn về phía Phục Hy, hỏi: "Phục Hy lão đệ, thật sự không định quản sao?

Đại chiến sắp bùng nổ, đã vượt ngoài dự liệu của bản Thánh, ta, cũng không nhìn ra được gì nữa?" Long Vương, vị tướng quân mình khoác Tử Kim Tinh Thần Khải, đang chưởng quản Thiên Hà Hồng Hoang và Tinh Thần Hải, nghe câu hỏi thẳng thắn đó, chư Thánh đều lần lượt nhìn về phía Phục Hy.

Đối với Phục Hy, không phải tất cả Thánh Nhân đều vô dục vô cầu như Âm Dương, Càn Khôn, Ngũ Hành tam vị lão tổ.

Ngược lại, vì Phục Hy có thiện cảm với Nhân tộc, ông thường ra tay giúp đỡ.

Thánh Nhân ở Hồng Hoang cũng không phải là vô căn cứ, ai cũng có đệ tử, chủng tộc riêng.

Nhân giới cường đại cũng là một áp lực đối với họ.

"Không cần quản, không cần đâu, Tiểu Đạo." Phục Hy thản nhiên nói.

Nhìn thần thái, ngữ khí của hắn, dường như mọi việc đều đã nằm trong lòng bàn tay, mọi người đều ngẩn ra, cảm giác quen thuộc này... chẳng phải là thái độ của Thánh Sư, coi nhẹ mọi thứ sao?

"Thế nhưng, tiền bối…" Uỳnh!

Ngũ Hành Thánh Nhân vừa mở miệng, một luồng khí tức cường đại chấn động tràn ra, lập tức ngắt lời ông.

Tất cả cường giả đều không khỏi lùi lại, sắc mặt biến đổi.

Chỉ thấy khí tức trên người Phục Hy bạo tăng, sau lưng hiển hóa hư ảnh ngũ trọng thiên địa đại thế giới, sau đó lại tăng thêm một tầng.

"Thánh Nhân Lục Trọng Thiên!" "Lại đột phá rồi!" Từng tôn Thánh Nhân kinh hô thành tiếng, khó che giấu sự chấn kinh.

"Ngọa tào!" Long Vương không nhịn được buột miệng chửi thề một tiếng.

Trước đây, đối với chư Thánh, khi Hồng Hoang mới khai tịch, pháp tắc thai nghén, phúc lợi tốt nhất là chứng đạo thành Thánh, trực tiếp trở thành cường giả Nhị Trọng Thiên.

Phục Hy, từ Nhân giới kia thu được lợi ích cực lớn, tu vi không ngừng thăng tiến.

Cách đây trăm năm, sau khi Nhân giới vừa thành lập, Phục Hy đã

đột phá lên Ngũ Trọng Thiên, cùng đẳng cấp với Tiếp Dẫn và Lão Tử, trở thành một trong ba cự đầu của Thánh Nhân.

Giờ đây, chỉ mới vỏn vẹn trăm năm, đối với Thánh Nhân, thậm chí còn chưa đủ thời gian để uống một chén trà, nói chuyện phiếm, hắn lại đột phá rồi!

Sau Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, mỗi khi tăng thêm một trọng thiên, tu vi đều đề thăng rất nhiều, dù có tu hành nghìn vạn năm không chút tiến triển cũng là điều vô cùng bình thường.

Trăm năm đột phá một tầng, đừng nói Thánh Nhân, ngay cả Chuẩn Thánh, Đại La, thậm chí Thái Ất Kim Tiên cũng không thể sánh bằng.

E rằng, chỉ có thiên kiêu mới bước vào Nhân Tiên cảnh giới mới có thể trăm năm đột phá một tầng mà thôi?

"Xem kìa, Nhân giới Nhân tộc đều phát triển rất tốt, những xung đột, nguy cơ mà các ngươi cho rằng sẽ xảy ra, đối với Nhân tộc, chỉ là đá lót đường để trưởng thành mà thôi." Phục Hy cười nói.

Chư Thánh im lặng, sự thật này đúng là tát vào mặt mọi người mà?

"Chủ nhân, ta bây giờ đã tin rồi, Hồng Hoang sẽ không có nguy cơ quá lớn, Nhân tộc phát triển thần tốc chính là minh chứng!" Trên Bất Chu Sơn, Hi Hòa cười nói.

Chỉ khi tộc vận nồng hậu, hưng thịnh, mới có thể phát triển nhanh chóng.

Sự quật khởi của Nhân tộc chính là biểu hiện cho sự phát triển của Hồng Hoang.

Trần Vũ cười không nói.

Nhân tộc quật khởi là sự thật, khiến chư Thánh chấn kinh.

Nhưng, vẫn còn cách đỉnh phong của Nhân tộc rất xa.

Chương 176

Hoặc có lẽ, Nhân tộc trông có vẻ yếu ớt, nhưng thực ra Nhân tộc mới chính là loài gián không thể bị tiêu diệt, càng đánh càng mạnh!

Bất luận Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, Vu Yêu lưỡng đại tộc, sau khi trải qua Hồng Hoang Lượng Kiếp, đều nguyên khí đại thương, nhân khẩu thưa thớt, cách diệt tộc cũng không còn xa.

Nhân tộc, Trần Vũ có thể thấy, càng bị vùi dập càng dũng mãnh, sau khi trải qua lần lượng kiếp này, sẽ phát triển càng tốt hơn.

Không!

Nói đúng hơn, Nhân tộc sẽ hưởng lợi rất nhiều trong lần Hồng Hoang Lượng Kiếp này!

"Phải rồi, Chủ nhân, ta phát hiện, Bất Chu Sơn, trong trăm năm qua, đã cao thêm hàng triệu dặm!

Một năm vạn dặm, một ngày vài chục dặm, mỗi một hơi thở, đều sẽ cao thêm vài trượng!" Nguyên Phượng cũng kinh ngạc nói, "Đây có phải là một biểu hiện khác cho sự phát triển của Hồng Hoang không?" Một lần, Trần Vũ nhìn Bất Chu Sơn khổng lồ, gật đầu nói: "Bất Chu Sơn, vĩnh viễn là cột sống của Hồng Hoang, dù có bị đánh gãy, cũng sẽ trọng sinh." Nguyên Phượng cười nói: "Nếu vậy, sẽ không mất bao lâu nữa, Bất Chu Sơn sẽ lại phục nguyên." "Không, sẽ còn cao lớn, hùng tráng hơn nữa!" Trần Vũ đứng, chắp hai tay sau lưng, nhìn khắp Hồng Hoang, "Vị lai, Bất Chu Sơn sẽ trở thành Kình Thiên Cự Trụ, Vô Thượng Chí Bảo của Hồng Hoang!" Bên rìa Bất Chu Sơn, ba đảo Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, cùng Thái Âm Tinh nơi hai nữ thần Hi Hòa, Thường Hi đản sinh, đều không còn cao cao tại thượng nữa, mà đã được kéo gần thêm trăm vạn dặm với Bất Chu

Sơn.

Với tốc độ trưởng thành của Bất Chu Sơn, sẽ không mất bao lâu nữa, bốn tòa đại đảo huyền phù sẽ không còn lơ lửng trên không trung, mà sẽ vây quanh Bất Chu Sơn.

"Nhân tộc, hi vọng phát triển nhanh hơn một chút!" Trần Vũ nhìn về phía dưới tà, trong lòng lẩm bẩm.

Hắn gần như đã dung hợp 90% Đại Đạo, Trần Vũ, dù chỉ một ý niệm nhỏ, cũng sẽ tạo ra ảnh hưởng lớn đến Hồng Hoang.

Ví dụ, Trần Vũ thích một phàm nhân, phàm nhân đó sẽ lập tức thành tiên, sau đó một bước vượt qua Nhân Tiên, Địa Tiên các cấp, một mạch phi thăng Đại La!

Đó cũng là nguyên nhân Thiên Đạo vô tình, Đại Đạo vô tình.

Đại hà hình chữ "Kỷ", bắt nguồn từ Bất Chu Sơn, từ thủy đàm nơi Long Vương từng ngụ, dòng nước chảy xiết xuống dưới, từ phía dưới dâng lên, hình thành một thác nước khổng lồ, cuốn theo nhật nguyệt tinh thần, đổ xuống đại lục phía dưới.

Sau đó, nó uốn lượn chảy trên Hồng Hoang đại lục, hấp dẫn vô số tinh thần du ly, chảy sâu vào nơi không ai biết trong Hồng Hoang.

Ở khúc uốn lượn phía thượng du bên trái của dòng hà lưu hình chữ "Kỷ", hai bộ lạc Nhân tộc đang trong thời kỳ phát triển đỉnh thịnh.

Bộ lạc Thần Nông Thị, hay nói đúng hơn là liên minh bộ lạc, có hàng tỷ nhân khẩu, là một siêu cấp đại đế quốc thực sự, bao phủ một nơi vô cùng xa xôi, nhưng vẫn là đất rộng người thưa.

Một ngày nọ, trong toàn bộ liên minh bộ lạc, đột nhiên truyền đến một tiếng ông minh, một luồng khí tức cường đại hạo hãn bao phủ toàn bộ liên minh.

Thần Nông Thị đang phê duyệt việc nhà của bộ lạc, thân thể đột nhiên run lên kịch liệt, khí tức lập tức bạo tăng, khí vận Nhân tộc nồng đậm rót vào cơ thể, khiến hắn dù vừa đột phá một đại quan ải, cũng không ngừng tích lũy, có xu thế một hơi đột phá vài tầng.

"Chuẩn Thánh, không tu hành, lại đột phá rồi." Thần Nông Thị lẩm bẩm nói.

Ở ngoài Cửu Thiên, Quảng Thành Tử và Hậu Nghệ cũng phấn khích không thôi, vì cảm nhận rõ ràng từng luồng khí vận Nhân tộc không ngừng hội tụ về phía họ.

Tu vi vốn đã đạt tới cực hạn dưới Chuẩn Thánh của họ, lúc này lại có chút tinh tiến, chỉ còn cách đột phá thành Thánh một tia cuối cùng!

"Ngô nãi Thần Nông Thị, hôm nay tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, thông cáo đồng bào Nhân tộc, ngô hiệu Viêm Đế!" Thanh âm của Thần Nông Thị truyền khắp toàn bộ Nhân giới.

Liên minh bộ lạc nương tựa Thần Nông Thị, tự nhiên đỉnh lễ mô bái, hô lớn: "Viêm Đế!

Viêm Đế!

Viêm Đế!" Khoảnh khắc đó, khí vận của bộ lạc Thần Nông Thị lại tăng lên một đại kiếp nữa!

"Ha ha ha, tốt!

Bản vương đã chờ rất lâu rồi, hôm nay ngươi đã đột phá Chuẩn Thánh, vậy bản vương sẽ không lấy lớn hiếp nhỏ!

Đại tộc Hồng Hoang, chỉ có thể có một, đó là Vu tộc của ta!" Xi Vưu, người gần liên minh bộ lạc Viêm Đế nhất, cảm nhận Viêm Đế đột phá Chuẩn Thánh, lập tức kích động, rống lớn.

“Nhị lang Cửu Lê tộc, chém giết Nhân tộc, khôi phục vinh quang Vu tộc ngày xưa của ta!” Xi Vưu gào thét, vung một cây búa đầu đao, xông về phía Nhân tộc.

Cây hổ đầu đao, dưới sự xung kích của khí huyết hùng hồn, trực tiếp hiển hóa thành một con mãnh hổ khổng lồ, nhe nanh múa vuốt, sát khí huyết tinh nồng đậm phủ trời lấp đất, bao trùm phạm vi hàng triệu vạn quang niên, ập xuống toàn bộ Viêm Đế!

Ngày xưa, một đầu Đại Yêu Vương của Yêu tộc, Huyết Hổ Vương cấp độ Yêu Thần Chuẩn Thánh, đã bị Xi Vưu chém giết, luyện chế thành đao, dung nhập vô số sát lục huyết tinh của Xi Vưu, sát khí cực kỳ nặng.

Cây Huyết Hổ Đao khổng lồ, ngang trời bổ xuống, một cây rìu cùng màu máu, từ dưới lên, bổ ngược lại!

Oanh!

Đao và rìu giao nhau, bùng phát ra năng lượng xung kích vô tận, hỏa tinh văng tứ tung, thiêu khô một vùng tinh hải!

“Hình Thiên!” Xi Vưu gầm lên giận dữ, cây trường đao trong tay run rẩy nhẹ, phát ra tiếng ông minh và chiến âm, phía trên quấn quanh Huyết Hổ Vương hồn phách, đang ai minh.

Chương 177

Huyết Hổ Đao mạnh, Xi Vưu còn mạnh hơn.

Nhưng, bất luận là lưỡi rìu luyện chế từ đầu lâu của Hình Thiên, hay cán rìu luyện chế từ xương sống của hắn, đều siêu việt Huyết Hổ Đao.

Còn về chiến lực của Hình Thiên, cũng không phải Xi Vưu có thể so sánh được!

Hình Thiên sau khi được Ma Tổ La Hầu điểm hóa, dung nhập Kình Thiên Thương luyện chế từ tâm Kiến Mộc mà Trần Vũ ban tặng, chiến lực lại thăng tiến, trước đây thậm chí có thể thay thế Hậu Thổ, dung hợp với mười một tôn Tổ Vu, thành công triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân!

Từ huyết mạch, Hình Thiên có thể nói, không hề thua kém Tổ Vu bao nhiêu.

"Xi Vưu, lui binh!

Nhìn vào tình đồng tộc ngày xưa, ta sẽ không làm hại ngươi!" Hình Thiên lạnh lùng nói.

Xi Vưu lắc đầu, châm chọc nói: "Hình Thiên ngày xưa không sợ trời không sợ đất, dám tử chiến với Yêu Hoàng Đế Tuấn, nay lại làm chó săn của Nhân tộc!" "Nghe nói Kình Thiên Thương làm xương sống?

Nhưng ta thấy, đó là bùn làm phải không?

Thật không còn uy phong!" Hình Thiên không hề tức giận, thản nhiên nói: "Nhân tộc cũng không phải là kẻ địch của Vu tộc ta, càng không phải là con mồi.

Ngày xưa Vu tộc bị mê hoặc, thảm trạng của Tổ Vu Cung Công là tiếng chuông cảnh báo!

Nếu ta lại chấp mê bất ngộ, Vu tộc sẽ thật sự diệt vong!

Kết hợp với Nhân tộc, mới là con đường duy nhất để Vu tộc truyền thừa xuống!" Hình Thiên giơ cao cây rìu màu máu trong tay, "Kẻ nào dám cản đường Bản Vương, rìu của Bản Vương, nhất định sẽ không tha!" Xi Vưu càng thêm phẫn nộ, hai cánh tay chấn động, trên dưới lại xuất hiện thêm hai cánh tay nữa, đầu hắn lắc một cái, trái phải cũng mọc thêm hai cái đầu.

Ba đầu sáu tay!

Xi Vưu triển lộ ra trạng thái chiến đấu chân chính, trên đầu mọc ra sừng nhọn, hai mắt bùng cháy lửa, cơ bắp trên người lưu chuyển quang mang, da thịt màu đồng vàng mọc ra, như đồng đầu thiết cốt thật sự.

"Cũng tốt!

Bản Vương cũng muốn xem, kẻ được mệnh danh là Đại Vu chiến lực đệ nhất, rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Xi Vưu gầm lên, sáu cánh tay xoay chuyển, đao, thương, phủ, thuẫn, chùy xuất hiện, cầm trong tay.

Bàn tay cuối cùng, cầm một khúc xương đen kịt thô to, tản ra khí tức âm u, không biết là xương gì, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong tới gần cũng sẽ có cảm giác nhói đau!

Roạt!

Cũng đúng lúc đó, sau lưng Xi Vưu, một tiếng gào thét khổng lồ vang lên, một con cự thú hùng tráng xông tới, thân hình to lớn mập mạp, toàn thân chỉ có hai màu đen trắng, trừng đôi mắt đen, cái miệng há to lại đầy răng nanh sắc nhọn.

Vuốt của nó cũng vô cùng sắc bén.

Trên người nó tản ra khí tức âm dương nồng đậm.

Không chỉ có sự hung mãnh bạo lực của yêu thú, mà còn có thể tu hành pháp tắc âm dương như Nhân tộc, nhục thân và pháp tắc dung hợp, trong số Chuẩn Thánh, hiếm có địch thủ!

"Gia hỏa này đáng yêu phết, lát nữa ta sẽ bắt về làm sủng vật." Trên đỉnh Bất Chu Sơn, Trần Vũ cười ha ha nói.

"À?

Kỵ thú như vậy mà dùng làm sủng vật, Chủ nhân, có hơi không hợp thích không ạ?" Thường Hi nhíu mày nói, "Nếu ngài thực sự muốn nuôi một sủng vật, Tiểu Thường có thể đi tìm một con đáng yêu hơn." Hi Hòa cười nói: "Muội muội ngốc, con kỵ thú kia quả thực thần dị, tu hành pháp tắc âm dương, khiến tính khí cũng phân hóa lưỡng cực, khi tức giận thì đặc biệt tàn bạo, nhưng khi hiền lành lại đáng yêu.

Ngươi nghĩ, trước mặt Chủ nhân, nó có thể tàn bạo được sao?" "Phải, sau khi thu nhỏ lại, quả thực sẽ đáng yêu." Nguyên Phượng cũng gật đầu cười nói.

Trên thượng du đại hà hình chữ "Kỷ", Xi Vưu nhảy lên, ngồi trên lưng Âm Dương Thú, xông về phía Hình Thiên.

Nhìn thấy hai bên sắp đại chiến, một tòa đại đỉnh ầm ầm chụp xuống Xi Vưu!

Đồng thời, một âm thanh uy nghiêm vang lên: "Xi Vưu, không phải ngươi muốn xung kích Nhân tộc ta sao?!

Bản Đế cũng muốn kiến thức danh xưng Binh Thần Vu tộc, xem rốt cuộc có hư danh hay không!" "Viêm Đế!

Viêm Đế!" Đại quân Nhân tộc, thấy Thần Nông Thị xuất quan, đạp không mà đến, sĩ khí lập tức đại chấn, cùng đại quân Vu tộc xông vào chém giết.

"Tốt!

Vừa đột phá Chuẩn Thánh mà dám khiêu chiến Bản Vương, cũng có mấy phần cốt khí đó, lát nữa Bản Vương sẽ giữ lại toàn thây cho ngươi!" Xi Vưu cười lớn, thôi động Âm Dương Thú, đạp phá hư không, xông về phía Viêm Đế.

Viêm Đế một tay khống chế Thần Nông Đỉnh, phun ra liệt hỏa, thiêu đốt Xi Vưu.

Chương 178

Bàn tay còn lại, xuất hiện những "linh bảo" kỳ quái – những thứ đều dùng để cày cấy, cuốc, xẻng, đòn gánh… đều là phàm vật, cũng không được thần tài luyện chế, thế nhưng lại đối chọi gay gắt với từng món chiến binh trọng hình của Xi Vưu, đánh đến phanh phanh vang vọng, hỏa hoa bạo xạ, văng tứ tung!

"Lực lượng khí vận Nhân tộc!" Xi Vưu lạnh lùng hừ một tiếng, "Thôi được, Nhân tộc sẽ được dẫn dắt, đi thêm một bước!

Là ta đã coi thường, cũng đã coi thường Nhân tộc." Viêm Đế bình tĩnh nói: "Chỗ tầm nhìn hạn hẹp của ngươi, không chỉ có vậy đâu!" Hai người không ngừng chém giết, từ trên đại hà vô biên, lúc thì sát nhập vào giữa đại hà, làm khô cạn từng vùng nước, sóng nước ngập trời, cuốn xuống từng ngôi sao, hoặc tiêu diệt từng mặt trời.

Lúc lại sát nhập vào giữa tinh hà trên đại hà, làm rơi rụng từng ngôi sao, thậm chí làm tan rã cả tinh hải.

Một bên khác, một đầu Đại Vu xông về phía Hình Thiên, sát ý tương tự tràn ngập, gầm lớn: "Hình Thiên!

Ngươi thật sự nghĩ, chiến lực đệ nhất dưới Tổ Vu sao?

Có thể thay thế huyết mạch Tổ Vu rồi sao?

Ếch ngồi đáy giếng!" "Dưới Tổ Vu, chỉ có Cửu Phượng ta mới có huyết thống mạnh nhất!

Chỉ có ta, tương lai mới có thể trở thành Tổ Vu!" Đầu Đại Vu kia, thân hình cực lớn, che trời lấp nhật, tuy là hình người, nhưng lại có chín cái đầu phượng hoàng khổng lồ, không chỉ có nhục thân khủng bố, mà còn nắm giữ chín loại pháp tắc!

Mỗi một cái đầu, đều nắm giữ một loại, đều tu luyện tới cảnh giới Chuẩn Thánh!

Hình Thiên không nói hai lời, vung rìu chém, bổ về phía từng cái đầu phượng hoàng.

Chín cái đầu lâu của Cửu Phượng thì phun ra phong, hỏa, lôi, điện, cùng với cự thạch có thể sánh ngang với tinh thần, các loại chiến binh kim loại, rễ cây đằng mạn, hắc thủy ăn mòn, tất cả đều oanh sát Hình Thiên.

Cái đầu lâu ở giữa thì thiên biến vạn hóa, hóa thành đầu rồng cắn xé, cự mãng nuốt trời, kiếm yêu xuyên thủng… Hình Thiên lại hồn nhiên không sợ, sau khi đoạn đầu trọng sinh, không còn khiên, không còn phòng ngự, chỉ có một cây đại phủ màu máu, chỉ có công kích thuần túy nhất!

"Sát!

Sát!

Sát!" Tiếng gào thét chém giết chấn động trong Hồng Hoang vô tận, truyền khắp không biết bao nhiêu ức quang niên.

Ở trung du hà lưu hình chữ "Kỷ", bộ lạc Hiên Viên Thị lại yên tĩnh đến kỳ lạ.

Viêm Đế Thần Nông Thị, thời gian tu hành cực ngắn.

Đối với các sinh linh khác ở Hồng Hoang, thời gian là thứ vô dụng nhất, nhưng đối với Nhân tộc, lại là thứ quý giá nhất, ai ai cũng tranh thủ từng giây từng phút.

Chỉ trong vài chục năm, Viêm Đế đã đột phá quan ải Đại La Kim Tiên, trở thành Chuẩn Thánh!

Tốc độ như vậy, đối với các sinh linh Hồng Hoang khác, nằm mơ

cũng không dám.

Trừ thiên phú dị bẩm, nỗ lực khổ luyện ra, Viêm Đế có được thực lực như vậy, chủ yếu nhất là dựa vào khí vận Nhân tộc!

"Khí vận Nhân tộc, thật sự có thần diệu như vậy sao?" "Đơn giản là không hề thua kém công đức Thiên Đạo ngày xưa bao nhiêu!" "A!

Hiện nay Nhân tộc đang quật khởi, nếu lại cho Nhân tộc vài trăm, hàng nghìn năm nữa, vậy sẽ phát triển đến trình độ nào?

Độc bá Hồng Hoang một cách dễ dàng sao?

Khi đó khí vận Nhân tộc, sẽ còn đáng sợ hơn cả công đức thiên hàng ngày xưa nữa phải không?" Chư Thánh đang chú ý đại chiến Nhân tộc, lần lượt mở miệng nghị luận.

Chỉ có Phục Hy một mình thản nhiên không thôi, phảng phất siêu nhiên ngoài vòng tục thế.

Thực tế, lúc này Phục Hy, tu vi đứng đầu chư Thánh, đã vượt qua Tiếp Dẫn và Lão Tử.

Thêm vào đó, Nữ Oa và Hậu Thổ còn đặc biệt chiếu cố, xưng hắn là sư đệ.

Phục Hy thật sự đã trở thành Thánh Nhân đệ nhất.

"Vậy, Nhân tộc có thể thắng không?" "Nhân tộc được Nhân giới bao phủ, lại có vô tận khí vận ngưng tụ.

Ta, e rằng Bản Thánh cũng không thể suy ra kết quả.

Vậy ta thử đoán xem, ai sẽ thắng?" "Từ sức mạnh mà nói, Viêm Đế bộ lạc có số lượng nhân số đông đảo, chiến sĩ cũng không ít, nhưng tu vi lại thấp.

Ngược lại, Vu tộc số lượng ít, nhưng thực lực cường đại." Âm Dương Thánh Nhân mở miệng nói.

“Quan trọng nhất, Hình Thiên và tám mươi mốt tôn Đại Vu, phần lớn đều là tu vi Chuẩn Thánh!

Chương 179

Thậm chí, có hơn mười tôn Chuẩn Thánh hậu kỳ, đỉnh phong cường giả!" Càn Khôn Thánh Nhân, người thích đấu khẩu với Âm Dương Thánh Nhân, nghe vậy, mở miệng cười nói: "Âm Dương nhân, vậy ý của ngươi là, Nhân tộc sẽ thua?

Vu tộc sẽ đại thắng?" Âm Dương Thánh Nhân trừng Càn Khôn Thánh Nhân một cái, nói: "Hoặc là gọi ta là Âm Dương Thánh Nhân, hoặc là gọi ta là Âm Dương Đạo hữu, đừng gọi ta là Âm Dương nhân!

Đừng ngắt lời Bản Thánh, ta còn chưa nói hết!" Càn Khôn Thánh Nhân hắc hắc cười một tiếng, đưa tay làm hiệu, nói: "Vậy tiếp tục." "Tuy rằng trên bề mặt mà nói, Nhân tộc chắc chắn sẽ thua.

Nhưng đại quân Nhân tộc không hề sợ hãi, các loại chiến pháp thành thạo, đấu trí thắng hơn đấu lực.

Hơn nữa, Viêm Đế đứng đầu, tuy rằng cũng chỉ mới bước vào Chuẩn Thánh, nhưng có thể giao chiến với Hình Thiên lâu như vậy, không hề rơi vào thế hạ phong." "Cho nên, ta tin rằng, cuối cùng Nhân tộc sẽ giành được thắng lợi cuối cùng!

Đương nhiên, sẽ là một chiến thắng thảm khốc." Nghe Âm Dương Thánh Nhân phân tích xong, từng tôn Thánh Nhân đều trầm tư, khẽ gật đầu.

"Ta đồng tình." "Ta cũng nghĩ vậy." Trong lúc chư Thánh nghị luận và quan sát, liên minh bộ lạc Viêm Đế và bộ lạc Cửu Lê do Xi Vưu tổ chức, tiếp tục chém giết.

Nhưng, kết quả lại dần dần chệch hướng.

Đầu tiên là Viêm Đế, dù sao cũng mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, thậm chí tu vi còn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ sức mạnh thần diệu của giai đoạn Chuẩn Thánh, đã vội vàng xuất thủ.

Tuy rằng, dưới sự bùng nổ toàn lực, hắn có thể ngang sức giao chiến với Hình Thiên, tranh phong đối kháng.

Nhưng rất nhanh, Viêm Đế dần dần rơi vào thế hạ phong.

Oanh oanh oanh!

Thần Nông Đỉnh bị Cốt Bổng đen kịt của Xi Vưu hung hăng đánh đập, phát ra tiếng nổ lớn.

Các linh bảo khí vận đặc biệt khác của Viêm Đế cũng bị từng món chiến binh của Xi Vưu khắc chế.

Xi Vưu không hổ danh là Vương chiến tranh, trong sáu cánh tay của hắn, không chỉ có sáu loại chiến binh trước đó, mà còn không ngừng chuyển đổi.

Viêm Đế vừa thích ứng với đao, thương, kiếm, kích, thuẫn, chùy trước mắt, chớp mắt đã biến thành kiếm, mâu, mũi tên nhẹ nhàng, khiến Viêm Đế trở tay không kịp.

Cùng với thời gian trôi đi, Viêm Đế dần dần rơi vào thế hạ phong, vừa chiến vừa lui, chật vật chống đỡ, không đến mức khiến Nhân tộc thất bại.

Nhân tộc cũng thương vong không nhỏ, đang có trật tự lui về phía sau.

“Sát!

Nhân tộc đã rút lui!” “Chúng ta thắng rồi!

Vu tộc vô địch!

Sát sát sát!” Liên quân Vu tộc đại hỉ, từng tôn Đại Vu gầm lên

giận dữ, phấn dũng xông vào đám người.

Thế nhưng, Xi Vưu hung bạo nhất, dũng mãnh nhất, tâm tư lại tinh tế, đột nhiên gầm lớn: "Đừng đuổi!

Cẩn thận có gian trá!" Xi Vưu tuy dũng mãnh, nhưng không ngốc.

Nhưng giây tiếp theo, hắn phát hiện trong mắt Viêm Đế có một tia thư thái, vẻ mặt như kế đã thành công.

Xi Vưu lại chú ý đến trận chiến của đại quân phía dưới, chỉ thấy trong đại quân Nhân tộc, tuy nhìn chung vẫn ổn định, như một quả cầu tuyết khổng lồ không ngừng tan chảy, tuy không ngừng thu nhỏ, nhưng không đến mức sụp đổ.

Thế nhưng, lần này Xi Vưu phát hiện, trong "quả cầu tuyết" đó, có những yếu tố bất ổn, như sắp vỡ tan bất cứ lúc nào, nhưng lại bị từng tôn cường giả Nhân tộc toàn lực khống chế.

"Giương đông kích tây!" Trong lòng Xi Vưu chợt hiểu ra, "Nhân tộc thật sự không thể chống đỡ nổi nữa rồi!" "Nhân tộc cố ý giả vờ rút lui có trật tự, tỏ vẻ muốn dụ ta tấn công, khiến ta lầm tưởng có gian trá, không dám đuổi theo.

Tốt để nhân cơ hội chạy thoát!

Giả vờ không biết, nhưng thực ra là đã không thể kiên trì được nữa rồi!" Nghĩ vậy, trong lòng Xi Vưu cuồng hỉ, một trong hai chi Nhân tộc mạnh nhất, sắp sụp đổ rồi!

Dựa vào trận đại thắng này, trong số các Đại Vu còn đang quan vọng, ai dám phản đối?

Sau khi Tổ Vu rời đi, thủ lĩnh chân chính của Vu tộc, sẽ ngồi lên vị trí đó, thống nhất Vu tộc!

Chỉ cần diệt Nhân tộc, toàn bộ Hồng Hoang, không còn một kẻ nào

có thể đánh nữa, có thể dễ dàng thống nhất Hồng Hoang!

Sau đó, dựa vào công lao và tộc vận to lớn, chứng đạo thành Thánh.

Hô hấp của Xi Vưu cũng có chút dồn dập, phảng phất thành Thánh đã ở ngay trước mắt, gào lớn: "Nhân tộc giương đông kích tây, thật sự không thể chống đỡ nổi nữa rồi, tướng sĩ Vu tộc, theo ta giết!" "Sát!" Vu tộc vừa rồi có chút khí thế suy giảm, lập tức đại hỉ, càng thêm hưng phấn, tăng tốc xông về phía đại quân Nhân tộc.

Chương 180

Nhìn hướng rút lui của đại quân Nhân tộc, trong lòng Xi Vưu hoàn toàn yên tâm.

Hai bộ lạc Long Quân, cùng các bộ lạc theo sau, đều sống dọc bờ sông, ở vùng ven hà lưu hình chữ "Kỷ".

Nhưng lúc này đại quân bộ lạc Viêm Đế, hướng rút lui lại là chỗ trống giữa chữ "Kỷ", lui về phía đại địa rộng lớn kia.

Ở đó, núi non trùng điệp, khe rãnh chằng chịt, trông có vẻ dễ dàng trốn thoát hơn, nhưng đã bỏ qua sự cường đại của Vu tộc.

Vu tộc, ngày xưa đã đản sinh ở Bất Chu Sơn, trong những sơn xuyên này, cũng cường đại không kém!

Xi Vưu trong lòng cười lạnh, cùng đại quân Vu tộc, nối đuôi nhau truy sát Nhân tộc, theo thời gian trôi đi, vượt qua vô số vạn dặm, xông vào một vùng sơn xuyên rộng lớn.

Vừa xông vào giữa quần sơn, một số tướng sĩ Nhân tộc không nhịn được lộ ra vẻ mừng rỡ.

Xi Vưu vẫn luôn một lòng hai dụng, chú ý đến cục diện chiến trường, trong lòng hắn chợt giật mình, vừa định mở miệng, Viêm Đế, người vẫn luôn bị áp chế và truy kích trước mặt, đột nhiên chiến lực tăng vọt, khôi phục lại chiến lực trước đó, trực tiếp quét tan tất cả công kích của hắn.

"Xi Vưu!

Hôm nay, nơi đây, chính là nơi chôn thân của ngươi!" Viêm Đế lạnh lùng nói, tay cầm Thần Nông Đỉnh, ầm ầm đập xuống đầu Xi Vưu!

“Thuộc hạ Vu tộc!

Mau lui! ” Xi Vưu vội vàng kêu lớn.

“Bây giờ lui!

Muộn rồi!” Phía sau, lại một luồng khí tức cường đại bùng nổ, cùng với một luồng kiếm khí lăng nhiên đâm thẳng vào lưng!

“Giết sạch Vu tộc này!” “Ha ha ha, Vu tộc cái đám ngu xuẩn này, tứ chi phát triển, đầu óão đơn giản, ngay cả một cái bẫy đơn giản cũng không biết. ” “Để Nhân tộc ta, giết sạch các ngươi sao?

Chết đi!” Giữa quần sơn, từng tôn Nhân tộc bay lên không, chính là đại quân bộ lạc Hoàng Đế!

Hoàng Đế, cũng đột nhiên xuyên phá không gian ngăn cách, trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Xi Vưu, một kiếm đâm thẳng vào gáy Xi Vưu!

Dù chưa tiếp xúc, kiếm khí sắc bén đã xuyên thủng lớp da thịt cứng rắn ở gáy Xi Vưu, máu tươi chảy ra!

Cảm nhận sát ý lẫm liệt phía sau gáy, cùng với sự run rẩy tận sâu trong nội tâm, trong lòng Xi Vưu đại kinh.

Dưới bầu trời này, thứ có thể khiến Vu tộc sản sinh sự sợ hãi như vậy, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm cũng không được!

Chỉ có một loại đồ vật!

“Đồ Vu Kiếm!” Xi Vưu gầm lớn, kinh nộ không thôi, phảng phất lại quay về ngày xưa, dưới Bất Chu Sơn, Yêu Hoàng Đế Tuấn, Thái Nhất, dẫn dắt đại quân Yêu tộc, cùng Vu tộc trải qua từng trận “quân tử đấu”!

Khi đó, Vu tộc dùng Vu dân, Vu tướng, Vu vương, lần lượt đối chiến với Yêu binh, Yêu tướng, Yêu vương của Yêu tộc, số lượng

tương đương.

Vu tộc ngày xưa bách chiến bách thắng, vô địch đồng giai, lại gặp phải một trận thảm bại kinh hoàng nhất, toàn quân bị tiêu diệt!

Từ đó, thứ yếu ớt nhất của Vu tộc, chính là mấy trăm tôn Đại Vu, sau khi Tổ Vu rời đi, Vu tộc chỉ còn lại vỏn vẹn mấy trăm tôn Đại Vu, sinh sôi nảy nở ở thế giới Hồng Hoang.

Dù đã qua nhiều năm, các Đại Vu tự mình thành lập tộc quần, khiến Vu tộc có một số hậu bối, Yêu tộc cũng phân tán ly tán.

Nhưng, nỗi sỉ nhục và phẫn nộ ngày xưa, Vu tộc chưa bao giờ quên!

Xi Vưu sau này cũng biết, đó căn bản là cục diện do Yêu Hoàng Đế Tuấn bày ra, Yêu tộc căn bản không có Đồ Vu Kiếm có thể chém giết Đại Vu, càng không có kiếm có thể làm tổn thương Tổ Vu.

Nhưng, Đế Giang khi đó đã co rút lại, với tư cách tộc trưởng, không thể để toàn bộ tộc quần, vì cái gọi là tôn nghiêm mà đi tìm cái chết.

Nỗi sỉ nhục đó, khắc sâu trong tận đáy lòng tất cả Đại Vu, dù biển cạn đá mòn, cũng sẽ không quên.

Lúc này, cảm nhận sau lưng, Đồ Vu Kiếm có thể công kích tôn Đại Vu, sao có thể không khiến Xi Vưu kinh nộ.

Sáu bàn tay lớn khanh khách vang lên, trực tiếp vặn ngược ra sau lưng, ba cái đầu lâu cũng vặn ngược ra sau lưng!

Nhưng, hắn lại phảng phất không cảm thấy đau đớn, chống đỡ Đồ Vu Kiếm kia.

Chương 181

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Trong nháy mắt, sáu bàn tay của Xi Vưu xoay tròn như lốc xoáy, từng món chiến binh liên tiếp xuất hiện, cùng Đồ Vu Kiếm chém giết.

Thế nhưng, Xi Vưu, người hung mãnh không màng đau đớn, lần này hiếm thấy lại toàn lực phòng thủ.

Đồ Vu Kiếm, cuối cùng bị đẩy lùi, rời khỏi gáy hắn.

"Không phải Đồ Vu Kiếm." Hoàng Đế cười khẽ nói, trong tay lại không ngừng, tiếp tục sát hướng Xi Vưu.

Tuy sinh ra ở Hồng Hoang mới là "người trẻ tuổi", nhưng đối với đại sự của Hồng Hoang trước đó, hắn rõ như lòng bàn tay, biết nguồn gốc nỗi sợ hãi của Xi Vưu.

Hoàng Đế hít sâu một hơi, kiếm khí trong tay xông thẳng lên trời, trong đó, tràn ngập uy nghiêm của Đế Vương, không có kiếm đi thiên phong, không có sắc bén vô song, chỉ có kiếm đạo cao quý nhất, bá khí nhất, quyền uy nhất!

"Nhị lang Nhân tộc Hiên Viên tộc ta, dâng lên mười đầu ngón tay tinh huyết, hội tụ huyết dịch đầu ngón tay của hàng trăm tỷ Nhân tộc, cùng với ý niệm bất khuất, chế tạo thành kiếm!" "Kiếm này!

Danh là Hiên Viên!!" Hoàng Đế cao giọng nói, như Đế Hoàng xuất hành, kiếm khí trong tay dễ dàng chém đứt hàng trăm món chiến binh của Xi Vưu.

"Hiên Viên Kiếm!

Nhị lang tộc ta đã dùng huyết chú kiếm, Bản Đế nhất định sẽ dùng huyết tiến!" "Ta lấy huyết của ta!

Tiến Hiên Viên!" Hoàng Đế tay phải nắm chặt trường kiếm, nhìn Xi Vưu đang kinh hãi tránh né, tay trái nắm lấy mũi kiếm, dùng lực kéo một cái!

Soạt!

Tay trái Hoàng Đế bị cắt phá, máu tươi tuôn ra, Hiên Viên Kiếm vốn tuyết trắng, trong nháy mắt bị nhuộm đỏ.

Màu đỏ huyết nhanh chóng bị hấp thu, Hiên Viên Kiếm trở thành màu vàng kim, kim quang lấp lánh, khí thế Đế Hoàng uy nghiêm lại tăng thêm vài phần.

"Thương tổn Nhân tộc ta!

Giết!" "Xâm phạm lãnh thổ của ta!

Giết!" "Làm loạn lòng người của ta!

Giết!" Hoàng Đế miệng nói một câu, trong tay trường kiếm vung ra một kiếm.

Sau ba kiếm, sáu cánh tay của Xi Vưu, tất cả đều bị chém đứt!

Thực tế, chỉ dùng hai kiếm, mỗi bên một kiếm, chém đứt tất cả cánh tay của hắn!

Kiếm thứ ba, chém đứt một cái đầu lâu.

Xi Vưu ba đầu sáu tay, chỉ còn lại hai cái đầu lâu phía sau, hiếm thấy lại hiện lên vẻ kinh khủng.

Đồ Vu Kiếm, không đúng, Hiên Viên Kiếm, không chỉ có tác dụng khắc chế nhục thân của Vu tộc, mà ngay cả tâm thần của hắn, cũng sẽ bị áp chế, như đối mặt với thiên địch mạnh nhất, thỏ con thấy chim ưng, tim đập chân run.

Thấy Hoàng Đế vừa ra tay, lập tức có hiệu quả, thủ lĩnh đại quân Vu tộc Xi Vưu, trong nháy mắt bị trọng thương, sắp lâm vào sinh tử.

Sĩ khí đại quân Nhân tộc đại chấn, bất kể là đại quân Hoàng Đế mới xông ra, hay đại quân Viêm Đế vừa rồi dụ địch, đều gào thét lớn tiếng, vung các loại binh khí, tổ chức các loại chiến trận, giáp công đại quân Vu tộc.

Đại quân Vu tộc đột nhiên bị đánh lén, lại thấy Xi Vưu trọng thương, lại bị hai chi đại quân giáp công, lập tức có chút hoảng loạn.

"Vu tộc!

Thà chết không khuất phục!" Xi Vưu gầm lớn một tiếng, ngẩng đầu lâu, chủ động xông thẳng vào Hiên Viên Kiếm!

Một cái đầu há to miệng, cắn về phía Hiên Viên Kiếm, cái đầu còn lại, chuẩn bị mặc cho Hiên Viên Kiếm đâm xuyên, sau đó cắn chặt lấy tay Hoàng Đế.

Nhưng đúng lúc đó, hai cái đầu phượng hoàng hiện thân, chắn trước mặt Xi Vưu.

Phụt!

Hai tiếng giòn tan vang lên, hai cái đầu phượng hoàng khổng lồ, bị Hiên Viên Kiếm dễ dàng chém rơi.

Khí linh Nhân tộc tinh huyết ngưng tụ phía trên, cùng với ý chí bất khuất của Nhân tộc, đối với Vu tộc tinh huyết, như liệt hỏa đáng sợ nhất, dọc theo cổ, nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể.

"Trảm!" Cửu Phượng gầm khẽ một tiếng, bảy cái đầu lâu còn lại đồng thời tấn công những phần cổ bị đứt lìa, triệt để thiêu đốt, ma diệt những phần cổ còn sót lại!

Chương 182

"Cũng đủ nghĩa khí, cũng đủ độc ác!" Hoàng Đế cười lạnh nói, "Vậy ta xem đầu của ngươi, đủ cho Bản Đế chém mấy lần!" Viêm Đế cũng hít sâu một hơi, điều chỉnh lại khí tức, hơi khôi phục, cũng xông về phía Xi Vưu.

Vu tộc tin vào đơn đả độc đấu, tử chiến không lui, đối với Nhân tộc, thì không thông.

Nếu Nhân tộc muốn nói về, cũng không thể phát triển được như bây giờ, sớm đã bị Vu Yêu lưỡng tộc diệt sát rồi.

Hai tôn Đại Đế, đồng thời vây giết Xi Vưu, Cửu Phượng cũng bị thương không nhẹ, lại bị Hình Thiên cản lại, căn bản không thể cứu viện.

Khi Xi Vưu sắp vẫn lạc, sắc mặt hai vị Đại Đế đột nhiên biến đổi, bỏ qua công kích, toàn lực xông về phía tộc quần của mình!

Oanh Long!

Chỉ thấy trong quần sơn, một con cự thú làm nứt vạn khe núi, tinh thần không có vảy lớn!

Có đầu rồng, thân rồng, đuôi rồng, nhưng lại có một đôi cánh khổng lồ.

Lúc này, nó đang vỗ cánh, xé nát mọi thứ xung quanh, nhưng không bay đi, mà lao về phía hai chi đại quân Nhân tộc!

"Ứng Long!

Tìm chết!" "Dám làm tổn thương tướng sĩ tộc ta, Bản Đế nhất định sẽ lột da rút gân hút tủy ngươi!" Hai tôn Nhân tộc Đại Đế, không màng chém giết Xi Vưu, toàn lực ứng phó với cuộc tấn công của Ứng

Long nhằm vào đại quân Nhân tộc.

Ứng Long không phải Long tộc, mà là Đại Vu của Vu tộc.

Vu tộc cũng có thể hình khác nhau, chỉ có một số ít sở hữu thể hình của Bàn Cổ Phụ Thần, còn lại là các thể hình khác.

Ứng Long, lại không giống với các Đại Vu khác.

Nhục thân của nó cường đại, nhưng không bằng Khoa Phụ; công kích cũng mạnh, nhưng cũng không bằng Hình Thiên.

Nhưng thể hình, tuyệt đối là lớn nhất dưới Tổ Vu, hoặc có phạm vi bao phủ rộng nhất, nếu ở trên chiến trường, công kích những kẻ địch yếu hơn, vậy nó chính là vũ khí giết người đáng sợ nhất!

Lúc này, Ứng Long như một phương đại thế giới giáng lâm, thổi rụng nhật nguyệt tinh thần, nghiền nát trăm vạn đại sơn, dưới sự bao phủ của đôi cánh, có thể bao phủ gần hết hai chỗ đại quân Nhân tộc.

Đại quân Vu tộc bị giáp công ở trung tâm, vừa đúng lúc được bảo vệ dưới thân hình của nó.

"Xoảng!" Hiên Viên Kiếm trong tay Hoàng Đế run lên, xuyên phá hư không, trong nháy mắt xuất hiện trước người Ứng Long, chém mạnh xuống đôi cánh khổng lồ của nó!

Oanh!

Thần Nông Đỉnh của Viêm Đế hùng hùng nhiên cháy, ầm ầm chụp xuống đầu lâu Ứng Long!

Hai tôn Nhân tộc Đại Đế, tuy rằng chỉ mới bước vào Chuẩn Thánh, nhưng được khí vận Nhân tộc nồng đậm bao bọc, chiến lực không hề thua kém Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Ứng Long không dám cứng rắn đón đỡ công kích toàn lực của hai vị Đại Đế, đôi cánh nhanh chóng thu lại, cổ cũng rụt về.

Hai tôn Đại Đế dù toàn lực công kích, nhưng đối với việc khống chế sức mạnh cũng đạt đến trình độ cực kỳ cao thâm, thu phóng tự nhiên, trong nháy mắt thu kiếm, thu đỉnh, để tránh làm bị thương Nhân tộc, chuyển hướng tiếp tục công kích thân thể Ứng Long.

Ứng Long trong nháy mắt thu nhỏ lại, hóa thành một con thằn lằn nhỏ có cánh, chui vào đá núi vỡ nát, biến mất không thấy tăm hơi.

Viêm Đế khẽ nhíu mày, tay trái nâng Thần Nông Đỉnh đang cháy hừng hực, phun ra Lục Đinh Thần Hỏa đặc biệt, tay phải nắm chặt thành quyền, oanh sát Vu tộc dọc đường, mở ra một con đường máu, quay lại xông về phía Xi Vưu.

Bắt giặc phải bắt vua, chỉ có giết Xi Vưu, trận chiến này mới thắng lợi!

Hoàng Đế là một kẻ nóng nảy, Ứng Long dám đánh lén, làm chậm trễ việc chém giết Xi Vưu, giống như hổ khẩu bạt nha, tâm thần khóa chặt Ứng Long đang ở sâu trong đất đá, Hiên Viên Kiếm trong tay hắn một kiếm chém xuống!

Oanh!

Kiếm khí uy nghiêm như mây trời rủ xuống, hình thành một bức màn kiếm khí vàng kim khổng lồ, mang theo khí thế bài sơn đảo hải, đổ xuống, oanh sát xuống đại địa.

Oanh long long!

Tất cả sơn xuyên vỡ vụn, hóa thành bụi phấn, một khe kiếm khí khổng lồ rộng vài vạn dặm, dài hàng nghìn vạn dặm xuất hiện, xuyên sâu xuống đại địa, không biết sâu vào lòng đất bao nhiêu ức dặm!

Đại địa chấn động, oanh minh, vặn vẹo.

Phụt!

Một tiếng vang trầm đục truyền đến, dù cách vô số lớp đất đá chồng chất, mọi người cũng nghe rõ.

Chương 183

Máu tươi bắn ra, như dung nham nóng rực, nặng nề nhất, trên mặt đất ngoài hàng vạn ức dặm nơi kiếm khí nhập vào lòng đất, xông thẳng lên trời, như một quần thể núi lửa phun trào, tạo ra một quần thể hố núi lửa khổng lồ!

Oanh long!

Giây tiếp theo, quần thể núi lửa bị xuyên phá, Ứng Long mình đầy máu tươi, kéo lê đôi cánh rách nát, vùng vẫy bay lên không trung, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía Hoàng Đế ở xa.

Nếu không phản ứng nhanh, nếu tu vi chênh lệch lớn, nếu không nhục thân cường hãn, nếu không có hàng ức vạn dặm núi đá ngăn cách, có lẽ đã bị một đòn nhẹ nhàng giết chết rồi!

Trong lòng Ứng Long tràn ngập nỗi sợ hãi, không dám tới gần chiến trường!

"Chiến trường trên không, Bản Vương đến!" Một âm thanh vang lên, hư không bị cắt thành hai vết nứt, pháp tắc không gian bị nghiền nát, phá vỡ, lại một cái thân ảnh che trời lấp nhật xuất hiện!

"Côn Bằng!" Ứng Long kinh hãi, nếu trước đây, nhục thân cường hãn, sức mạnh to lớn, tuy tốc độ không bằng Côn Bằng, nhưng cũng không sợ hãi.

Nhưng lúc này, nguyên khí đại thương, không phải đối thủ của Côn Bằng.

Ứng Long quay đầu bỏ chạy, lại chui xuống đại địa phía dưới tà, chỉ cần chui vào lòng đất, Côn Bằng sẽ không thể làm gì.

Lại chạy về phía bắc, ở đó có đại hà hình chữ "Kỷ" khổng lồ,

trung du hà lưu, tiến vào đó, tiêu hao pháp tắc thuộc tính thủy, có thể nhanh chóng phục hồi, có thể thao túng nguyên tố thủy phản kích.

Ngày xưa, Tổ Vu Cung Công, đã đích thân dạy dỗ Ứng Long, không có danh phận sư đồ, nhưng có thực chất sư đồ.

"Hừ!

Chạy đi!" Côn Bằng lạnh lùng hừ một tiếng, truy đuổi không tha.

Mới gia nhập Nhân tộc, hắn biết tầm quan trọng của công lao, hiện tại Nhân tộc đối với hắn, không có thiện cảm lớn, ngay cả với ba Đại Yêu Thần, đều là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Côn Bằng xòe hai cái vuốt khổng lồ, vồ lấy lưng Ứng Long, đôi cánh cuốn theo lôi vân phong bạo, oanh sát đôi cánh rách nát của Ứng Long.

Chỉ có hắn, mới là bá chủ bầu trời!

Ngay cả Nguyên Phượng, từ sâu thẳm nội tâm, cũng không phục hắn.

Nguyên Phượng không dựa vào tiên thiên chi khí, mới có thể mạnh hơn căn cơ của hắn.

Chém giết Ứng Long, để Nhân tộc, để Hoàng Đế, để toàn bộ Hồng Hoang biết uy nghiêm của Yêu Sư hắn!

"Sát!" Tốc độ Ứng Long không bằng Côn Bằng, thấy bị Côn Bằng khóa chặt, không thể thoát, cũng bị kích phát hung tính, đôi cánh xoay chuyển, thân thể quay ngược, lơ lửng giữa không trung, bốn cái vuốt cũng vồ lấy Côn Bằng!

Trong đó, hai cái long trảo vồ lấy vuốt của Côn Bằng, hai cái vuốt còn lại, vồ lấy bụng Côn Bằng.

Đuôi của nó, không có hình vảy tròn của Long tộc, một cái gai

nhọn, như đuôi rắn, nhưng lại cứng rắn vô cùng, đâm về phía đuôi Côn Bằng!

Côn Bằng kinh nộ, Ứng Long lại đâm vào vị trí đó, đúng là hậu môn của hắn!

"Tìm chết!" Côn Bằng gầm lên giận dữ, pháp tắc nguyên tố phong trên người càng thêm cuồng bạo, đôi vuốt cũng bạo tăng gấp đôi, muốn xé nát Ứng Long!

"Dài!

Dài!

Dài!" Ứng Long có thể lớn có thể nhỏ, cũng là thiên phú vận dụng khí huyết nhục thân của Vu tộc, thân thể vốn cực kỳ khổng lồ, lại một lần nữa bạo tăng, một hơi vượt qua Côn Bằng.

Đôi cánh quay ngược, bao bọc lấy Côn Bằng.

Đuôi cũng càng thêm thô lớn.

Trên người Côn Bằng đều bốc ra liệt hỏa, đó là lửa giận thực sự hóa thành vật chất, lông vũ trên lưng dựng ngược.

Quá ghê tởm rồi!

"Vạn Linh Kiếm!

Sát!" Thân thể Côn Bằng chấn động kịch liệt, tất cả lông vũ đều bị chấn bay, hóa thành từng thanh trường kiếm đen kịt, đâm về phía Ứng Long!

Đặc biệt là lông vũ vàng kim khổng lồ trên đôi cánh, lại hóa thành từng thanh cự kiếm, đại đao vàng kim, chém bổ về phía đôi cánh của Ứng Long!

"Nữ nhi đừng nhìn nữa, đánh đến mức trần truồng cả rồi." Trên ngọn núi nhỏ, Trần Vũ lắc đầu cười nói, nhưng hắn lại xem càng

hăng say, loại hình chiến đấu của Côn Bằng và Ứng Long, hắn là lần đầu tiên được thấy.

Chương 184

"Chủ nhân, ngài đang nói bừa gì vậy, chỉ là một con chim tạp mao và một con thằn lằn nhỏ đang đánh nhau thôi mà." Nguyên Phượng oán giận nói, người ta đang đại chiến sinh tử, Chủ nhân lại nói như vậy… Không, nàng quay đầu, thật sự không nhìn nữa.

Hi Hòa, Thường Hi hai tỷ muội, cũng nhìn về phía đại chiến thảm liệt của hai vị Đại Đế và Xi Vưu, Cửu Phượng.

Trần Vũ, tâm niệm vừa động, dù hàng vạn ức đại quân đang chém giết, hắn cũng có thể nhìn rõ từng chi tiết của mỗi chiến trường, đại chiến giữa Nhân tộc và Vu tộc, đương nhiên các nơi đều được hắn nhìn rõ mồn một.

Ứng Long cuối cùng không thể chống đỡ được một kích khủng bố của Côn Bằng, toàn thân bị đâm xuyên, máu tươi như hàng trăm nghìn biển máu khổng lồ sụp đổ, hình thành từng thác máu khổng lồ, phun trào ra!

"A!" Ứng Long kêu thảm thiết, bị thương chí mạng.

Không chỉ toàn thân bị đâm xuyên, hình thành những lỗ thủng xuyên thấu, mà ngay cả cái đuôi cũng bị hàng trăm nghìn thanh kim đao, cự kiếm lông vũ, chém thành nát thịt một cách điên cuồng!

Ngay cả xương đuôi, cũng va chạm với đao kiếm lông vũ, bạo liệt, hình thành vô số mảnh vỡ, văng tứ tung, xuyên thủng từng ngọn núi lớn, đại địa, thảm liệt vô cùng.

Thế nhưng, Ứng Long cũng là cường giả đỉnh cấp trong số Đại Vu, không hề sợ chết, bốn cái vuốt, hung hăng cào vào đôi vuốt của Côn Bằng, hung hăng xé rách!

Côn Bằng cũng phản công, vuốt của hắn cũng nắm chặt lấy long trảo, vuốt Bằng và long trảo mười ngón đan xen!

Phanh!

Không gian đều bị sức mạnh xé rách chấn động, từng vết nứt không gian lan rộng.

"Ừm?" Sắc mặt Côn Bằng biến đổi, bị Ứng Long kéo lao về phía trước, vuốt của hắn cũng khanh khách vang lên, gần như bị vặn đứt!

Hắn mới biết, sức mạnh của Ứng Long đáng sợ đến mức nào, dù dưới trọng thương, lực lượng phản kháng liều chết cũng vượt quá hắn!

Không chỉ có vậy, Ứng Long há to miệng, cắn về phía đầu của hắn.

Đôi cánh rách nát chỉ còn xương của Ứng Long, thì theo sau hai cái vuốt còn lại, đâm về phía yết hầu của Côn Bằng!

"Yêu Sư Cung!" Côn Bằng đột nhiên gầm lớn một tiếng, mi tâm quang mang lóe lên, một tòa cung điện bay ra, trong nháy mắt trở nên khổng lồ vô cùng, ầm ầm đập xuống đầu lâu của Ứng Long đang cắn hắn!

Oanh!

Trong ánh mắt đầy hận ý và phẫn nộ của Ứng Long, đầu rồng bị đánh mạnh, trong nháy mắt đầu vỡ máu chảy, rơi xuống!

Phụt!

Cũng đúng lúc Ứng Long bị đánh trúng, đôi vuốt và xương cánh đứt lìa của hắn, cũng hung hăng đâm vào bụng Côn Bằng!

Lông vũ trước đó của Côn Bằng, cứng rắn nhất, là lớp giáp lưu loát, lúc này một cọng lông cũng không còn, da thịt bị xuyên thủng,

máu tươi cũng tuôn ra rất nhiều, nhuộm đỏ gần nửa thân thể Ứng Long.

Ứng Long rơi từ không trung xuống, toàn thân đều bị máu tươi thấm ướt, đó là máu của hắn và máu của Côn Bằng.

Hai con quái vật khổng lồ, chém giết trên không trung, cuối cùng cũng kết thúc.

Tuy thời gian tiếp xúc ngắn, nhưng cực kỳ thảm liệt.

Côn Bằng cũng bị thương không nhẹ, chưa kịp phục hồi thương thế, lại có vài tôn Đại Vu xông tới, phẫn nộ không thôi sát hướng hắn.

May mà Quỷ Xa, Tất Phương và các Yêu Thần ngày xưa kịp thời đến cứu viện.

Quỷ Xa còn được gọi là Cửu Đầu Điểu, không phải đầu chim, không phải đầu phượng hoàng, thân thể cũng là thân chim, khác với Đại Vu Cửu Phượng thân người đầu phượng hoàng.

Một bên khác, Hoàng Đế quay người một lần nữa sát hướng Xi Vưu, cùng Viêm Đế liên thủ tác chiến.

Ứng Long đột kích, đã giành được thời gian cho Xi Vưu, để hắn hội hợp với Cửu Phượng, miễn cưỡng có thể chống cự, vừa chiến vừa lui, gần như giống hệt khi Viêm Đế rút lui trước đó.

Thật sự là không thể chống đỡ nổi, hay là cố ý bày ra cạm bẫy?

"Sát!

Mặc kệ có mai phục hay không, ta cứ xông lên!" Hoàng Đế tay cầm Hiên Viên Kiếm, chiến ý hừng hực.

"Một kiếm chém nó!

Một kiếm chém nó!" Đại quân Nhân tộc cũng chiến ý cao ngất, đặc biệt là đại quân bộ lạc Viêm Đế trước đó, như trút giận mà truy

kích.

Đại quân Hoàng Đế là sinh lực quân, tự nguyện cam chịu yếu thế, tranh nhau xông lên truy sát Vu tộc.

Chương 185

Họ cũng biết sự thần diệu của Hiên Viên Kiếm, bị thương rồi, cũng không màng máu tươi tuôn ra, dùng đao kiếm thấm máu tươi, dù không qua luyện hóa, chém giết nhục thân Vu tộc, cũng có hiệu quả!

Nhanh chóng, Vu tộc trong lúc bỏ chạy, đã chui sâu vào rừng núi rậm rạp.

Phiêu Tinh Lĩnh!

Đúng như tên gọi, núi non cao vút tận tinh thần, vô số tinh thần tụ tập ở đây, như từng quả trái cây, treo trên tinh thần.

Hiện nay, Hồng Hoang mới, những ngọn núi khổng lồ như vậy không đếm xuể, chấn động vô cùng.

Thế giới Hồng Hoang ngày xưa, chỉ có Bất Chu Sơn, Côn Luân Sơn, cùng với Hoành Đoạn Sơn Mạch mới có uy thế như vậy.

Phiêu Tinh Lĩnh quần sơn trùng điệp, tinh thần lấp lánh, tuy có chỗ liệt nhật cao chiếu, nhưng cổ thụ tham thiên, cự đằng lan tràn, những nơi âm u ẩm ướt, còn nhiều hơn những nơi được mặt trời chiếu rọi.

Đại quân Vu tộc vừa rút vào đó, nhanh chóng mất tăm.

"Côn Bằng nghe lệnh, Yêu quân của ngươi làm tiền phong!" Hoàng Đế đột nhiên hạ lệnh, kiếm chỉ Phiêu Tinh Lĩnh, nhìn Côn Bằng nghiêm túc ra lệnh.

Thấy thần sắc kiên định của Hoàng Đế, trong lòng Côn Bằng chợt giật mình, không dám kiếm cớ, trong lòng kiên quyết, lớn tiếng nói: "Yêu quân nghe lệnh, sát nhập Phiêu Tinh Lĩnh, để Yêu quân của ta giành được công lao diệt Vu đầu tiên!" Hoàng Đế hiển nhiên, khóe miệng lộ ra một tia cười, gật đầu nói: "Yêu quân nếu có thể trọng

thương Vu tộc, tự nhiên có công lao!

Phong địa ban thưởng tất nhiên không thể thiếu.” Côn Bằng đại hỉ, đại quân Yêu tộc phía sau cũng hoan hỉ.

Côn Bằng và Tứ Đại Yêu Thần, mỗi người dẫn một chi Yêu quân, chia làm bốn hướng, tiến vào Phiêu Tinh Lĩnh, tìm kiếm đại quân Vu tộc.

“Viêm Đế Bệ Hạ, thần cũng đi!” Hình Thiên nói với Viêm Đế, không có tùy tùng Vu tộc, cũng không có quân đội Nhân tộc theo cùng, một mình hắn, cũng chọn một hướng, tiến vào Phiêu Tinh Lĩnh, nhanh chóng biến mất.

“Hoàng Đế Bệ Hạ!

Bên trong an toàn, Vu tộc đang ở phía trước chúng ta tám trăm ức quang niên!” “Vu tộc đang bỏ chạy phía trước, Yêu binh đã phát hiện ra máu tươi của Xi Vưu rơi vãi!” Không lâu sau, Côn Bằng và Tất Phương quay lại, báo cáo tình hình bên trong cho Hoàng Đế.

Hình Thiên, vẫn luôn không xuất hiện.

“Viêm Đế huynh trưởng, Vu tộc chắc chắn không có mai phục rồi, dù có, ta cũng không đến mức sợ hãi.” Hoàng Đế nói, dẫn đại quân, xông vào Phiêu Tinh Lĩnh.

Viêm Đế hơi do dự, cũng dẫn đại quân tiến vào đó.

“Ha ha ha!

Hai tiểu gia hỏa, chơi với lão tử, còn non lắm!

Các ngươi biết mai phục, Bản Vương không biết sao?” Đúng lúc đó, tiếng cười cuồng ngạo của Xi Vưu vang lên.

Oanh long long!

Phiêu Tinh Lĩnh trải dài hàng ức vạn quang niên chấn động, đại

địa nứt toác, cuồng phong gào thét, đại vũ trút xuống như thác.

Quần sơn chấn động, đổ sập, đập xuống đại quân Nhân tộc.

Lại có cuồng phong gào thét, dễ dàng nghiền nát từng ngọn núi lớn.

Có những pháp tắc phong chi, ngưng tụ thành phong nhận, có thể chém phá bất kỳ vật cản nào, quần sơn tinh thần, như bùn đất bị dễ dàng xuyên thủng.

Mưa lớn ngập trời như thiên hà đổ xuống, trong nháy mắt nhấn chìm quần sơn, hình thành từng hòn đảo cô lập!

"Ha ha, Phong Bá huynh đệ, Vũ Sư muội muội, đến đúng lúc lắm a!" Thanh âm của Cửu Phượng cũng truyền đến, ha ha cười lớn.

Lúc này, hắn chỉ còn năm cái đầu lâu, trước đó vì Xi Vưu làm lá chắn kiếm, sau khi bị Hoàng Đế chém đứt hai cái đầu lâu, sau đó lại bị chém đứt hai cái nữa, còn lại năm cái, cũng thê thảm không thôi.

Thần Nông Đỉnh trong tay Viêm Đế bành trướng gấp trăm vạn lần, làm thuyền chiến khổng lồ, nổi lềnh bềnh giữa biển nước, tướng sĩ bộ lạc Viêm Đế, được thu vào trong đó, tạm thời không bị tổn hại.

Nhưng các tướng sĩ đó, cũng mất đi thủ đoạn tấn công, Viêm Đế cũng không thể sử dụng Thần Nông Đỉnh, sức mạnh bị hạn chế.

Hắn lạnh lùng nói: "E rằng không chỉ có hai vị đâu phải không?

Hừ!

Xi Vưu, miệng thì luôn nói Vu tộc vô địch thế nào, bây giờ lại hòa lẫn với lũ lừa ngốc phương Tây sao?" "Địa Tạng!

Không ra!

Chương 186

Ngươi muốn tiếp tục làm rùa rụt cổ sao?" Quần sơn chấn động hơi dừng lại, một tôn Bồ Tát màu vàng sẫm xuất hiện.

"A Di Đà Phật!

Viêm Đế thí chủ, không hổ danh là một trong nhị Đế Nhân tộc, có thể phát hiện bần tăng…" Hoàng Đế cười lớn: "Câm miệng đi!

Lừa ngốc!

Để ngươi biết, ve sầu bắt bọ ngựa, chim sẻ ở phía sau!

Nước lớn quá rồi, trị thủy một chút, ra đi, Hạn Bạt!" Lời nói của Hoàng Đế, tràn đầy trêu chọc và tự tin nắm chắc phần thắng.

Xi Vưu, Cửu Phượng, Địa Tạng và các cường giả vừa rồi còn dương dương tự đắc đều sững sờ, đặc biệt là Phong Bá, Vũ Sư, sắc mặt càng biến đổi lớn.

Hoàng Đế vừa dứt lời, trên bầu trời, một đạo thanh quang rủ xuống, một nữ tử thân mặc thanh y, xuất hiện trước mặt Hoàng Đế.

"Bái kiến Hạn Bạt Thiên Nữ." Ngay cả Hoàng Đế cao ngạo, cũng chắp tay cúi lạy nữ tử.

Hạn Bạt!

Một trong thập đại Thiên Nữ của Thiên Đình!

Cái gọi là Thiên Nữ, là thị nữ của Thiên Đế Nữ Oa, do Cửu Thiên Huyền Nữ quản lý.

Không, những Thiên Nữ này, chưa chứng đạo thành Thánh, phần lớn đều là tu vi Chuẩn Thánh, thậm chí có người là Đại La Kim Tiên.

Họ đều là nữ tử thiên phú dị bẩm, tiền đồ vô lượng, cũng có thể

coi là Cửu Thiên Huyền Nữ bồi dưỡng cho Nữ Oa, cho Thiên Đình những cường giả tương lai, do Cửu Thiên Huyền Nữ phụ trách giáo đạo, là nửa đồ đệ của nàng.

Hạn Bạt, thiện trường sử dụng năng lượng chí cương chí dương, nhưng sức mạnh của nàng, trong cương có âm.

Tương truyền, Hạn Bạt là một nữ thi thông linh thành tinh, khiến đất đai khô cằn hàng nghìn dặm, sau đó bị Cửu Thiên Huyền Nữ thu phục.

"Hoàng Đế không cần đa lễ." Hạn Bạt hồi lễ nói, nhưng sắc mặt vẫn băng lãnh, không biểu cảm.

Quay đầu, liếc nhìn Xi Vưu, Cửu Phượng và các Đại Vu khác, cuối cùng nhìn về phía Phong Bá, Vũ Sư, lạnh lùng nói: "Bản lĩnh khuấy phong làm mưa của các ngươi có, nhưng, vẫn không đủ xem đâu!" Phong Bá chưa kịp mở miệng, Vũ Sư cười lạnh nói: "Sớm đã nghe nói Hạn Bạt vừa xuất hiện, đất đai khô cằn hàng nghìn dặm, là khắc tinh của nước.

Hôm nay gặp mặt, cũng không hơn gì, chỉ là một thây ma thôi!" Xi Vưu và các Đại Vu khác sắc mặt đại biến, Phong Bá bên cạnh vội vàng ngăn lại, nói: "Vũ Sư, đừng…" "Ngăn ta làm gì!

Không dựa vào thân phận Thiên Nữ, vọng tưởng nhúng tay vào trận chiến Vu tộc ta vây giết Nhân tộc, dựa vào cái gì?

Người khác sợ Thiên Đình, Vu tộc ta không sợ!

Vu tộc ta không kính trời, không kính đất…" Hạn Bạt không đợi nàng nói hết, cách không một cái tát giáng xuống!

Hô!

Sóng nhiệt cuồn cuộn ập đến, phảng phất bị hàng trăm ngàn mặt trời liệt nhật bao vây, nhiệt độ trong nháy mắt tăng vọt đến mức

khủng khiếp không thể tưởng tượng nổi!

Xuy xuy!

Những làn nước mưa ngập trời kia, trong nháy mắt sôi trào, sau đó bốc hơi, hơi nước nồng đậm bốc lên.

Mặt nước nhanh chóng khô cạn gần hết, quần sơn bị nhấn chìm lại xuất hiện.

Đó chỉ là năng lượng dư ba mà thôi!

Bốp!

Cái tát của nàng, giòn tan rơi vào má Vũ Sư.

Một vết bàn tay màu lửa đỏ in hằn trên mặt Vũ Sư, sau đó chỉ thấy huyết nhục bên trong má Vũ Sư, nhanh chóng cháy đen, nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân!

"Mau!

Cứu!" Phong Bá đại kinh thất sắc, toàn lực thúc giục pháp tắc phong chi, cuồng phong hô hô thổi, không còn xé rách mọi thứ, mà hình thành hàn phong sắc lạnh, có thể đóng băng mọi vật trong nháy mắt.

Hàn phong bao phủ Vũ Sư, hơi làm chậm lại một chút sự lan tràn, nhưng vẫn vô ích.

"A!" Lúc này, Vũ Sư mới phản ứng lại, sự đau đớn kịch liệt không thể chịu đựng nổi, khiến tôn Đại Vu cũng kêu thảm thiết, không còn chút uy nghiêm nào của cường giả.

Chương 187

Chỉ trong một hơi thở, toàn thân Vũ Sư cháy đen, chỉ có lớp da bên ngoài vẫn giữ nguyên dạng.

Phụt!

Xi Vưu, Cửu Phượng và các Đại Vu đỉnh cấp khác, trực tiếp cắn nát đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết Đại Vu, hóa thành mưa máu, hình thành khí huyết chi lực nồng đậm, quán nhập vào thể nội Vũ Sư, cố gắng áp chế nhiệt độ cao khủng khiếp.

Nhưng, như nước rơi vào sắt nung đỏ, vẫn phát ra tiếng xuy xuy, nhanh chóng bốc hơi khô cạn.

Khí huyết vừa mới tẩm bổ huyết nhục của Vũ Sư, vừa mới phục hồi một chút, lại bị đốt khô, mang đến cho Vũ Sư nỗi đau đớn thứ hai!

Ngay cả làn da của nàng, cũng trở nên đỏ rực, như thép nung đỏ.

"Ta Phật từ bi!

Thừa độ khổ hải!" Địa Tạng thần sắc túc mục, bảo tướng trang nghiêm, tay cầm phật lễ, sau lưng một tôn Đại Phật hiển hóa, chính là Tiếp Dẫn.

Hư ảnh Tiếp Dẫn giơ tay, thần sắc vô bi vô hỉ, quảng đại khôi hoành, bàn tay chụp xuống Vũ Sư.

Soạt!

Bàn tay của hắn, hóa thành biển vàng kim vô tận, chụp xuống Vũ Sư, bao vây nàng thật chặt ở giữa.

Lần này, lớp da bên ngoài của Vũ Sư, cuối cùng cũng nguội đi, huyết nhục bên trong cơ thể, cũng bắt đầu chậm rãi phục hồi.

Xi Vưu và các Đại Vu khác, cảm tạ Địa Tạng.

Địa Tạng lắc đầu, trầm giọng nói: "Cứu một mạng người, hơn xây tháp bảy tầng phù đồ.

Ngoài ra, Hạn Bạt Thiên Nữ thí chủ, thân là Thiên Nữ, sở hữu Thánh Nhân vĩ lực, vì sao lại ra tay với người dưới Thánh Nhân?

Quy củ Thiên Đình, muốn phá hoại sao?" Hạn Bạt không nói hai lời, đối với Địa Tạng, lại một cái tát nữa giáng xuống!

Sắc mặt Địa Tạng âm trầm, cà sa trên người chấn động, hô lạp một tiếng bay ra, hình thành bức màn che trời, cuốn lấy bàn tay Hạn Bạt.

Oanh!

Cà sa bảo quang lấp lánh, là bảo bối mà ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng khó lay động.

Nhưng, bàn tay Hạn Bạt chưa tiếp xúc, đã làm nó bốc cháy, hóa thành liệt hỏa hùng hùng, nhanh chóng thiêu đốt cạn kiệt giữa không trung!

Tiếp theo đó, vô số bảo bối Phật gia từ trên người Địa Tạng bay ra, mõ, hàng ma xử, thiền trượng, tích trượng, kim bát… mỗi một món, đều là bảo bối cường đại, nhưng trong tay Hạn Bạt, vẫn bị thiêu đốt, tan chảy.

Sắc mặt Địa Tạng đại biến, lùi lại vài bước, kim quang trên người lấp lánh, thi triển Phật môn Kim Thân Pháp, chuẩn bị dùng nhục thân đối kháng.

Nhưng, hư ảnh Tiếp Dẫn phía sau, trước đó vô bi vô hỉ, như một thân năng lượng định lượng không có thần trí.

Lúc này, lại đột nhiên ra tay, một tay nắm lấy Địa Tạng, bảo vệ

hắn trong lòng bàn tay.

Bàn tay còn lại, thì chụp lấy Hạn Bạt.

Lần này, Hạn Bạt cuối cùng cũng mở miệng, cười lạnh nói: "Lão lừa ngốc, ngồi không yên rồi sao?

Đối với tên đồ đệ ngốc kia, rốt cuộc ai đang phá hoại quy củ? " Hạn Bạt vừa hỏi, vừa vươn bàn tay, từng chưởng từng chưởng vỗ xuống hư ảnh Tiếp Dẫn.

"Bản Thiên Nữ là Thánh Nhân sao?

Không thể ra tay sao?" "Hư ảnh, chẳng lẽ chỉ là dị tượng năng lượng của Địa Tạng sao?

Chẳng lẽ không phải hóa thân Thánh Khí của hắn sao?" "Hơn nữa, ngươi không thuộc quyền quản hạt của Thiên Đình, tự lập Tây Phương Phật Giới, nhúng tay vào trận chiến Vu tộc Nhân tộc, rốt cuộc ai, đang phá hoại quy củ?" Hóa thân Thánh Khí của Tiếp Dẫn càng ngày càng nhạt, sức mạnh của Hạn Bạt, vượt xa tưởng tượng của hắn, cuối cùng, hắn chỉ đành thở dài nói: "Ngươi là một trong Thập Đại Thiên Nữ, tuy không phải Thánh Nhân, nhưng đã ngang sức với phân thân Thánh Nhân, là tồn tại vô địch dưới Thánh Nhân…" "Kệ xác!

Cút!" Hạn Bạt lại một tiếng hừ lạnh, một chưởng vỗ ra, hư ảnh Tiếp Dẫn khanh khách vỡ nát.

"Trên Thánh Nhân, không được ra tay!

Thiết luật!

Kẻ nào dám xúc phạm, chết đi!" "Vu tộc, Nhân tộc giao chiến, là chuyện nội bộ dưới sự thống lĩnh của Thiên Đình!

Chương 188

Kẻ nào dám nhúng tay, chết đi!" Bàn tay Hạn Bạt, lại một lần nữa vỗ xuống Địa Tạng!

Địa Tạng dù đã cố gắng hết sức chống đỡ, thân thể cũng khanh khách vỡ nát, huyết nhục chưa kịp hoàn toàn tan rã, đã bị nhiệt độ cao thiêu đốt, xám tro mà tiêu diệt!

"Thiên Đạo hiện nay, đối với sinh linh dưới Thiên Đạo ngày xưa, lại tàn nhẫn đến vậy sao?" Lúc này, một âm thanh hùng vĩ vang lên.

Địa Tạng vừa rồi thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán, như thời gian đảo ngược, lại trọng sinh rồi!

Trên Bất Chu Sơn, trong tiểu sơn cốc, trong mắt Trần Vũ có thứ gì đó đang cháy, hắn lẩm bẩm nói: "Cuối cùng cũng đến rồi!" Bất Chu Sơn, tiểu sơn cốc.

Trước mặt Trần Vũ, biển pháp tắc khẽ gợn sóng, vô trung sinh hữu bỗng nhiên xuất hiện hai nữ tử tuyệt mỹ.

Nữ Oa, Hậu Thổ!

Dù cách vô tận cự ly, tồn tại siêu việt Thánh Nhân vẫn có thể lập tức đến bất kỳ nơi nào trong Hồng Hoang.

Cái gọi là thời gian và không gian, đối với họ không có bất kỳ ý nghĩa nào, bất kỳ pháp tắc nào, đều chỉ là món đồ chơi trong tay.

Chỉ cần tâm niệm khẽ động, có thể chế tạo vô số pháp tắc.

Nếu là Hồng Hoang trước kia, với năng lực của Nữ Oa và Hậu Thổ, hoàn toàn có thể sáng tạo một cái!

Hoặc giả, Lục Đạo Luân Hồi do Hậu Thổ sáng tạo hiện tại, còn

lớn hơn thế giới Hồng Hoang năm xưa!

Song, lúc này hai nữ tử cường đại, phong hoa tuyệt đại đứng trước mặt Trần Vũ, sắc mặt lại có chút ngưng trọng! "Bái kiến hai vị nương nương!" Nguyên Phượng, Hi Hòa dù đã là Thánh Nhân, thấy hai nàng cũng cúi đầu thi lễ. "Trần ca ca!" Hai nữ gật đầu đáp lại, rồi đồng thanh gọi, nhưng sau khi gọi xong, lại không mở lời, chỉ nhìn Trần Vũ.

Trần Vũ khẽ mỉm cười, cong ngón tay búng một cái, bật ra tiếng.

Không có bất kỳ năng lượng nào, không có bất kỳ quy tắc dao động nào, nhưng Nữ Oa và Hậu Thổ đều có thể cảm ứng được, một cỗ lực lượng vượt xa vô thượng, không biết từ đâu lan tràn tới, lập tức bao phủ khắp Bất Chu Sơn.

Về phần Hi Hòa và Nguyên Phượng, chỉ có thể thoáng cảm nhận được một luồng uy lực mênh mông, khiến tâm thần kinh hãi.

Thường Hi với tu vi Chuẩn Thánh thì hoàn toàn không có chút phản ứng nào, căn bản không cảm nhận được gì.

Trần Vũ vẫn ngồi trên ghế gỗ, cười nói: "A a, không sao, ngồi đi." Tay khẽ vẫy, từng chiếc ghế gỗ bằng không xuất hiện.

Nữ Oa chau mày, thân là Thiên Đế Thiên Đình hiện giờ, Thiên Đạo Hồng Hoang, nàng có thể cảm nhận rõ ràng rằng Trần Vũ vừa rồi không hề sử dụng bất kỳ năng lượng nguyên tố gỗ nào của Hồng Hoang.

Từng chiếc ghế gỗ không cảm nhận được nguồn gốc xuất hiện.

Tạo vật vô căn cứ thật sự!

Những chiếc ghế gỗ này được làm từ tâm gỗ Hoàng Trung Lý!

Trong Hồng Hoang, chỉ có duy nhất một cây bên ngoài Bất Chu

Sơn, trôi nổi trên Bồng Lai Tiên Đảo, và cũng chưa từng bị phá hoại. "Trần ca ca, loại năng lực tạo vật này..." Nữ Oa không nhịn được hỏi.

Trên thực tế, Nữ Oa cũng có Đại Đạo quy tắc chủ tu là Đạo Tạo Hóa, tạo người thành Thánh, vận dụng Đạo Tạo Hóa đến đỉnh phong.

Năng lực như hiện giờ của nàng cũng đã được đề thăng vạn lần.

Nếu để nàng tạo người lần nữa, không cần phải thu thập Cửu Thiên Tức Nhưỡng, cũng không cần Tam Quang Thần Thủy, chỉ cần dùng những nguyên tố đất, nước đơn giản nhất, là có thể khiến chúng không ngừng lột xác, cuối cùng trở thành chí bảo trong hai loại thuộc tính.

Năng lực tạo hóa của nàng hiện giờ cũng có thể tạo vật vô căn cứ, nhưng dù sao vẫn có gốc rễ để truy tìm, còn Trần Vũ thì hoàn toàn siêu việt.

Trần Vũ cười nói: "Không, thật ra ta cũng là một loại Đại Đạo Tạo Hóa." Tạo vật từ hư không, là năng lực Trần Vũ sinh ra sau khi dung hợp Đại Đạo đạt 40%. "Trần ca ca, năng lực này so với vị kia thì sao?" Hậu Thổ trầm giọng nói, nhìn về phía Phiêu Tinh Lĩnh, mắt không rời, mày ngài khẽ cau, thần sắc ngưng trọng chưa từng có.

Địa Tạng, đã chết!

Vừa rồi đã triệt để chết, cái gọi là chủ Lục Đạo Luân Hồi, không ai hiểu cái chết hơn Hậu Thổ.

Vừa lúc nãy, tại tầng thứ nhất Địa Ngục Giới, tầng lao ngục có thể giam giữ những Thánh Nhân mới nhập môn, linh hồn Địa Tạng Vương xuất hiện.

Chương 189

Sau đó, lại biến mất.

Không, không phải biến mất, một sức mạnh vô thượng trực tiếp xâm nhập Lục Đạo Luân Hồi của nàng, tiến vào Địa Ngục Đạo, dễ dàng xuyên qua sự ngăn cách của tầng lao ngục thứ nhất Địa Ngục, mang linh hồn Địa Tạng đi mất.

Về phần Nữ Oa, thì có thể cảm nhận rõ ràng, huyết nhục của Địa Tạng bị hạn bạt nướng khô, nghiền nát, thổi bay, hủy diệt thành tro tàn.

Nhưng bất kỳ thứ gì, chỉ cần sinh diệt trong Hồng Hoang, bất luận xuất hiện hay rời đi bằng cách nào, tổng năng lượng sẽ không thay đổi, chỉ hóa thành năng lượng khác, quay trở về Hồng Hoang.

Là Thiên Đạo, Nữ Oa có thể cảm nhận rõ ràng sự tiêu tán của năng lượng huyết nhục Địa Tạng, quay trở lại Hồng Hoang.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, năng lượng huyết nhục Địa Tạng Vương, lại tụ hợp lại trong Hồng Hoang, trong nháy mắt tái tạo huyết nhục, sau đó dung nhập vào linh hồn của hắn.

Vậy là, Địa Tạng đã phục sinh.

Dưới mí mắt Nữ Oa và Hậu Thổ, thậm chí còn trực tiếp đoạt lấy quyền hạn của nàng, phục sinh Địa Tạng!

Lúc này, trước mặt Địa Tạng đang kinh ngạc và hoảng hốt, trong sự kinh ngạc của Vu Tộc và sự phẫn nộ của Nhân Tộc, một bóng người xuất hiện.

Hồng Quân!

Không, chỉ là một người có tướng mạo của Hồng Quân, hoặc giả,

là "người" đã đoạt xá, thôn phệ Hồng Quân! "Phục sinh một Địa Tạng bé con, có gì đáng kinh ngạc sao?" Trần Vũ lắc đầu, có chút khinh thường nói.

Hậu Thổ gật đầu nói: "Ta biết, Trần ca ca cũng từng phục sinh mấy vị cường giả năm xưa, La Hầu, Âm Dương Càn Khôn cùng mấy vị lão tổ khác, cả Côn Bằng, Cộng Công nữa.

Nhưng, từ điểm này, ta không thể so sánh được ai mạnh ai yếu." Nữ Oa lắc đầu nói: "Không, Hậu Thổ muội muội, kỳ thực có thể suy đoán, ở một điểm, Trần ca ca mạnh hơn vị Hồng Quân xuất hiện lúc này." "Bởi vì, năm xưa La Hầu bị chém giết, không những thời gian cách biệt đã lâu, mà còn có sự ngăn cách của Hồng Hoang lượng kiếp.

So với việc phục sinh Địa Tạng vừa chết, thì khó khăn hơn không ít." Trần Vũ xua tay nói: "Được rồi, đừng thảo luận về hắn nữa.

Ta chỉ muốn nói, về một điểm, cái tên Hồng Quân giả kia, yếu hơn Trần ca ca ta nhiều lắm!" Phục sinh sinh linh Hồng Hoang, năng lực này xuất hiện khi độ dung hợp Đại Đạo đạt 30%.

Mà, phục sinh những sinh linh đó, dễ hơn nhiều so với tạo vật từ hư không.

Dù sao, những sinh linh đã chết đó, từng sống trong Hồng Hoang, tất nhiên sẽ để lại một số dấu ấn.

Hậu Thổ, Nữ Oa thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, Nữ Oa lại nhíu mày nói: "Thế nhưng, ta luôn có một dự cảm sâu sắc, cái tên Hồng Quân giả kia, có lẽ là Thiên Đạo Hồng Hoang năm xưa đã trốn thoát!" "Đoạt xá Hồng Quân!

Thiên Đạo, cũng có thể chỉ là quân cờ trong tay cường giả khác!" Trần Vũ nhướng mày, có chút kinh ngạc, sau đó hơi do dự, gật đầu nói: "Được rồi, vốn dĩ ta không định nói cho hai ngươi biết, ta sẽ tự

giải quyết.

Nhưng xem ra hiện giờ, hai ngươi trưởng thành cũng nằm ngoài dự liệu của ta." "Hừ!

Trần ca ca, ta đã sớm biết huynh có chuyện giấu ta.

Nhưng, trước kia ta không đủ mạnh, vậy thì không nói làm gì, nhưng giờ mà còn giấu ta, vậy là coi ta như người ngoài!" Nữ Oa chống nạnh, có chút tức giận nói.

Hậu Thổ cũng bĩu môi nói: "A, ta có tu vi trên cả Thánh Nhân, tuy rằng có sự giúp đỡ lớn của huynh, nhưng cũng có nỗ lực của ta, ta đâu phải phế vật." "Ta có thể cảm giác, Hồng Hoang rộng lớn này, đối với Trần ca ca, có tác dụng quan trọng, không được thất bại.

Nếu đã như vậy, những thứ ghê tởm kia, dám trở về, vậy ta sẽ cho chúng nếm mùi!" Trần Vũ gật đầu, nhưng lại nói: "Tâm ý tốt của các ngươi, Trần ca ca tự nhiên biết.

Nhưng, hôm nay tên gia hỏa kia, không phải đến tìm ta đánh nhau, mà là để đàm phán!

Ta sẽ bắt hắn về, xem xem." "Bắt về!" Nghe Trần Vũ nói chuyện nhẹ bẫng nhưng lại bá đạo vô song, Nữ Oa và Hậu Thổ trong lòng đều đã ổn định.

Trần ca ca quả nhiên vẫn là Trần ca ca, có huynh ở đây, dù trời có sập Hồng Hoang có nứt, cũng không phải chuyện lớn.

Trên Phiêu Tinh Lĩnh, sắc mặt Hồng Quân cứng nhắc, như xác chết, lạnh lẽo hơn cả Hạn Bạt, nhìn hai bên đang giao chiến.

Lúc này, bất kể Xi Vưu, Cửu Phượng cùng các Đại Vu khác, hay Long Quân Nhị Đế của Nhân Tộc, hoặc Địa Tạng vừa được phục sinh, đều đang nhìn hắn với thần sắc kinh nghi bất định.

Hồng Quân, bọn họ đều biết, là vị Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang năm xưa, Thiên Đạo Thánh Nhân.

Sau đó, bị Nữ Oa đánh bại, bị Thiên Đạo thôn phệ, rồi lại bị Thánh Sư dùng một sợi tóc trọng thương mà chạy trốn.

Hiện tại, cái tên Hồng Quân trở về này, tất nhiên không phải Hồng Quân thật, hẳn là Thiên Đạo năm xưa đã trốn thoát, hoặc là một tồn tại kinh khủng hơn nữa. "A a, Hồng Hoang ngày nay, thật lớn, thật náo nhiệt a!" Hồng Quân cảm khái nói, trên mặt hơi lộ ra một tia biểu cảm.

Chương 190

"Nhân Tộc đã quật khởi, Vu Yêu hai tộc đã suy tàn, Long Phượng Kỳ Lân ba tộc cũng đã tái xuất.

Lại có chư Thánh lâm lập Thiên Đình.

Bao trùm tất cả, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể siêu thoát Lục Đạo Luân Hồi." "Ngay cả trong truyền thuyết, cảnh giới chí cao vô thượng siêu việt Thánh Nhân mà Bản Quân năm xưa theo đuổi, Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, cũng thật sự tồn tại.

Hơn nữa, vừa xuất hiện đã có hai vị!" "A a, đều là vô thượng nữ Thánh phong hoa tuyệt đại, vị Thánh Sư đáng kính kia, thật là biết hưởng thụ a..." Vu Yêu hai tộc thì tốt rồi, không dám lên tiếng, Long Quân Nhị Đế thì giận dữ, Hạn Bạt cũng tương tự, nhưng vừa mở miệng, lại kinh ngạc phát hiện, đủ loại lời chửi rủa vừa chuẩn bị, toàn bộ đều biến mất.

Không phải bị cường hành áp chế không nói ra được, mà tất cả cảm xúc tiêu cực, sự chán ghét đối với Hồng Quân, trực tiếp biến mất.

Biến mất từ căn bản!

Dường như, Hồng Quân, vẫn là vị Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng năm xưa, công bằng chính trực, gánh vác sự sinh trưởng vạn vật của Hồng Hoang, đáng để tất cả sinh linh Hồng Hoang kính sợ.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, trên thân Long Quân Nhị Đế, lập tức bốc cháy một cỗ hỏa diễm màu vàng kỳ lạ, bao phủ lấy bọn họ.

Hạn Bạt, thì là thánh hỏa màu trắng. "Ân?

Tộc Vận Chi Viêm!

Thiên Đạo Thánh Hỏa!" Hồng Quân kinh ngạc, hai loại sức mạnh này, dễ dàng phá vỡ sự trói buộc, thậm chí còn có xu thế phản phệ. "Hừ!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, năng lượng đen dính nhớp tràn ra, như bùn đen đặc quánh, có thể ngăn cách, thôn tính tất cả! "Quả nhiên, sự trở về của ngươi, lại càng thêm ghê tởm." Lúc này, một giọng nói nhàn nhạt vang lên, đầy tiếc nuối.

Bùm!

Bùn đen đặc quánh lập tức trở nên trong suốt, sau đó năng lượng tinh thuần cuồn cuộn giải phóng, thổi động cả Phiêu Tinh Lĩnh quần sơn chấn động, tinh thần lay chuyển, tất cả cường giả đều chao đảo muốn ngã.

Nhưng, tất cả cường giả đều mừng rỡ như điên!

Năng lượng này, quá nồng đậm, quá cường đại, lại quá cao phẩm chất, dường như mười tôn Thánh Nhân đang dùng Thánh Lực để tẩm bổ thân thể, đả ngao pháp tắc và tu vi.

Các cường giả hưng phấn, Hồng Quân thì thần sắc đại biến.

Mọi người cũng kinh ngạc, không phải hắn là một khuôn mặt người chết sao?

Lại có sự biến hóa cảm xúc lớn đến thế?

Trong cơ thể Hồng Quân, lại một lần nữa tuôn ra năng lượng đen dính nhớp, hình thành vương dương bùn đen, mỗi giọt, bên trong đều có tinh không lưu chuyển, hư không vô tận, đó chính là từng thế giới chết chóc!

Khó mà tưởng tượng được, trong vương dương đen ấy, rốt cuộc có bao nhiêu đại thế giới đã diệt vong!

Dù cho những đại thế giới ấy, xa không bằng Hồng Hoang, chỉ lớn bằng vũ trụ mà Trần Vũ từng sinh sống ngày trước, khoảng ngàn ức năm ánh sáng, thì cũng đã rất khủng khiếp rồi.

Dù cho hành tinh sự sống, đại lục, chỉ chiếm một phần ức, thì mỗi đại thế giới cũng có hàng ức hành tinh sự sống, không biết có bao nhiêu ức vạn sinh linh bị diệt sát, hình thành tử khí nồng đậm.

Những vật chất đen dính nhớp này, chủ yếu là sự ngưng tụ của tử khí!

Xoẹt!

Nhưng, bất kể bao nhiêu vật chất tử khí dính nhớp tuôn ra, vẫn bị sức mạnh vô hình tiêu trừ, và lập tức hoàn thành chuyển hóa, từ chết chuyển hóa thành vô số sức mạnh sinh mệnh, tẩm bổ Phiêu Tinh Lĩnh, hình thành vô số năng lượng xanh biếc.

Đồng thời, khuếch trương ra bên ngoài, bao phủ "Kỷ" tự hà lưu, lan tràn khắp đại lục Hồng Hoang.

Sinh linh Hồng Hoang thu được lợi ích, còn nhiều hơn cả việc tám Thánh chứng Đạo năm xưa!

Bùm bùm bùm bùm!

Trong một khoảnh khắc, thân thể Hồng Quân đã bạo toái vạn lần, sau đó lại phục sinh vạn lần.

Dù hắn cũng đã siêu việt Thánh Nhân, bằng một phương thức khác vượt qua Nữ Oa, Hậu Thổ, đạt tới tầng thứ khó tưởng tượng, lúc này, vẫn kinh khủng không thôi, giọng nói có chút run rẩy nói: "Bản Quân chỉ là sứ giả!

Ngài là tồn tại siêu việt tất cả, vì sao lại ra tay với Bản Quân!" "Hừ!

Lâu không gặp, càng ngày càng không biết xấu hổ, không, vì sao lại tự tiện can thiệp chuyện Hồng Hoang của ta!" Trần Vũ đương nhiên sẽ không cùng loại người này mở miệng tranh biện, dù đối phương là tồn tại khủng bố hơn cả Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân.

Chương 191

Nữ Oa mở miệng, tay cầm một thanh trường kiếm.

Trường kiếm toàn thân hiện lên sắc Huyền Hoàng, giữa thân kiếm từng đạo khí tức màu tím, chủ yếu được chế tạo từ Thiên Địa Huyền Hoàng Chi Khí của Tân Hồng Hoang, cùng với Hồng Mông Tử Khí!

Trước kia Trần Vũ đã ban cho Nữ Oa một lượng lớn linh bảo, ví dụ như Luyện Thiên Lô, Khai Thiên Đỉnh, Thiên Địa Hồng Lô v.v., cũng đã được Nữ Oa luyện vào trong kiếm.

Đây không phải Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng đã siêu việt Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ kém Hỗn Độn Chí Bảo!

Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp đã vỡ nát trước kia, cũng không bằng thanh Hồng Mông Thiên Kiếm này.

Nữ Oa vung tay, kiếm quang lóe lên, Hồng Quân trên Phiêu Tinh Lĩnh, lập tức bị dịch chuyển lên Bất Chu Sơn, đầu lâu bị chém rụng!

Khoảnh khắc tiếp theo, thời gian đảo lưu, pháp tắc phục nguyên, đầu Hồng Quân lại khôi phục lại, dường như không chịu bất kỳ tổn hại nào.

Không, trong đôi mắt Nữ Oa thần quang lấp lánh, như có điều suy tư nói: "Thì ra là vậy, năng lực của ngươi, vẫn chỉ là giả thần giả quỷ, trước kia Bản Đế còn tưởng ngươi mạnh đến mức nào chứ." Trần Vũ cười nói: "Thánh Nhân cực kỳ cường đại, lại còn có Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, loại tầng thứ này, bằng một tên lâu la Thiên Đạo hắc hóa, có thể dễ dàng siêu việt sao?

Cũng quá coi thường người rồi." Hồng Quân nhìn Trần Vũ, trong đôi mắt hắn, hai vực sâu đen kịt, đen như mực, dường như có thể hấp

thu tất cả, khẽ nói: "Chủ nhân nói không sai, chỉ có ngài, mới là đại địch thật sự!" Trần Vũ lắc đầu nói: "A a, ngươi nghĩ nhiều rồi, một Hỗn Độn Thần Ma bé con, có thể đi được bước này, khiến ta cũng có chút hơi coi trọng, thật sự cảm thấy thú vị đến mức này, mới thật sự không tồi." Hồng Quân nhướng mày, ngữ khí kinh nghi bất định nói: "Ngài... biết thân phận của Chủ nhân?" Nữ Oa và Hậu Thổ, cũng nhìn về phía Trần Vũ, cũng rất hiếu kỳ.

Trần ca ca đã sớm nói, Hồng Hoang có địch nhân thật sự, nhưng không phải Thiên Đạo đã chạy trốn trước kia, càng không phải tên Hồng Quân đó, mà là một cường giả khủng bố chân chính vượt xa họ! "Ha ha, có ta không biết sao?" Trần Vũ cười lớn nói, "Không phải chỉ là một cây dương liễu rỗng ruột bé nhỏ, đạt được một kỳ ngộ lớn mà thôi!" "A!" Bất kể Hồng Quân giả kia, Nữ Oa, Hậu Thổ, hay ba thị nữ phía sau Trần Vũ, sau khi nghe lời hắn nói, đều lập tức ngây người!

Dương Mi lão tổ!

Không, ngay cả Trần Vũ cũng phải coi trọng, đại địch của Hồng Hoang, siêu cấp cường giả thần bí mà Thiên Đạo cam tâm làm nô lệ, chính là Dương Mi năm xưa trong Hồng Hoang.

Không đúng, Hồng Hoang, từ đầu đến cuối, chưa từng thuộc về Dương Mi!

Hoặc giả, Dương Mi chưa từng xuất hiện trong Hồng Hoang.

Nhưng, điều đó không ảnh hưởng đến danh khí của hắn trong thế giới Hồng Hoang, chỉ cần là cường giả, không ai là không biết.

Mấy vị có mặt ở đây, ngay cả Thường Hi, cũng biết Dương Mi lão tổ.

Dương liễu rỗng ruột, cũng được mệnh danh là Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, từ linh căn mà lột xác thành bản thể, có thể tu hành,

giống như Trấn Nguyên Tử lột xác từ Cây Nhân Sâm Quả mà đi con đường tu hành.

Không, Dương liễu rỗng ruột, mạnh hơn Trấn Nguyên Tử rất nhiều.

Nghiêm khắc mà nói, Trấn Nguyên Tử là mô phỏng Dương Mi. "Ta đã sớm nên nghĩ tới điều đó!" Nữ Oa bỗng nhiên tỉnh ngộ nói. "Là ba vị Thần Ma Hỗn Độn năm xưa, ba tồn tại cường đại chưa bị Đại Thần Bàn Cổ chém giết.

Đạo Tổ Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu, trong thế giới Hồng Hoang, đã khuấy động phong ba máu tanh, Long Hán chi tranh cũng chỉ là một ván cờ của hắn." Nữ Oa cảm khái.

Nhìn về phía Phiêu Tinh Lĩnh xa xôi, lúc này không còn Hồng Quân, không còn Địa Tạng.

Phong Bá Vũ Sư bị Hạn Bạt khắc chế chặt chẽ, Vu Tộc đã mất đi át chủ bài cuối cùng.

Cũng đã mất đi sự kiêu ngạo cuối cùng.

Xi Vưu, đã thần phục!

Cửu Phượng, đã làm tọa kỵ cho Viêm Đế.

Ứng Long ở xa cũng chưa chết, chỉ bị trọng thương thoi thóp, bị Hoàng Đế thu phục.

Cuộc đại chiến giữa hai tộc Vu và Nhân đã kết thúc, chấn động cả Hồng Hoang.

Nhưng, trong mắt các cường giả như Nữ Oa, đó cũng chỉ là một ván cờ.

Một ván cờ rèn luyện Nhân Tộc, rèn luyện cả Hồng Hoang! "Vị Dương Mi lão tổ nắm giữ tất cả pháp tắc không gian chí cao, không

sợ bất kỳ công kích nào, càng không thể nào lại khiêm tốn như vậy." Hậu Thổ thì mở miệng nói, nhìn chằm chằm vào đôi mắt Hồng Quân. "Truyền văn, khi Hồng Quân vừa thành Thánh, trong Hỗn Độn hư không truy tìm mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, đã gặp Dương Mi, xảy ra đại chiến, Hồng Quân thảm bại.

Chương 192

Ta nghĩ, năm xưa, hắn đã có ý định thần phục rồi!" Trên khuôn mặt lạnh lẽo của Hồng Quân, lộ ra một tia giãy giụa, dường như ý thức Hồng Quân vốn có, vẫn còn sót lại, lúc này bị kích phát. "Chủ nhân vĩ lực vô biên, tự nhiên không phải bọn ta có thể chống đối." Giọng Hồng Quân truyền ra, đã có một số thay đổi so với trước, lại giống như hai giọng nói đồng thời vang lên, ý thức Thiên Đạo và Hồng Quân tàn tồn, lúc này đang đồng thời mở lời.

Đều đối với Dương Mi, tràn ngập sự kính sợ vô tận. "Nhưng, Dương Mi vì sao lại cường đại như vậy?

Dù cho thành Thánh sớm hơn Đạo Tổ Hồng Quân, cũng không đến mức khiến Thiên Đạo Hồng Hoang năm xưa cũng phải thần phục chứ?" Hi Hòa, Nguyên Phượng mở miệng, cũng với vẻ mặt kinh nghi nhìn.

Nữ Oa và Hậu Thổ nhìn nhau, lắc đầu cười nhạt, giải thích: "Câu hỏi này, kỳ thực đã phản ánh sự cường đại của Dương Mi!

Bởi vì, vừa rồi Trần ca ca đã giải thích nguyên nhân Dương Mi cường đại!

Nhưng, các ngươi đã quên rồi!" Hi Hòa và Nguyên Phượng trừng mắt đẹp, đồng tử co rút, ngay cả tâm Thánh Nhân, cũng chấn động không thôi. "Ta... quên sao!?" Mới bao lâu chứ?

Sao lại quên được?

Trí nhớ Thánh Nhân, dù trải qua hàng trăm nghìn Hồng Hoang lượng kiếp, ức vạn triệu năm, trăm kiếp luân hồi, cũng không thể quên dù chỉ một chút ký ức chứ! "Kỳ thực rất đơn giản, bởi vì Dương Mi mà Trần ca ca nói vừa rồi, quá mạnh rồi!" Nữ Oa tiếp tục giải thích.

"Bảo bối trong tay ngươi, liên quan đến nhân quả quá lớn!

Với thực lực Thánh Nhân, dù có thể nghe thấy, khoảnh khắc tiếp theo, cũng sẽ tự động bị xóa bỏ!" Hậu Thổ cũng nói, ngữ khí có chút cổ quái, nói: "Trên thực tế, ngay cả ta khi thảo luận những đại sự trên Thánh Nhân, những tu hành giả dưới Thánh Nhân, cũng căn bản không thể nghe thấy.

Nhìn Thường Hi thì biết." Lúc này Thường Hi, quả nhiên với vẻ mặt mờ mịt và hiếu kỳ, nhìn Nữ Oa, Hậu Thổ đi đến trước mặt Trần ca ca, đàm đạo thiên địa, còn có một lão giả thần bí cũng ở bên cạnh.

Tất cả đại sự được bàn luận bên trong, Thường Hi căn bản không nghe thấy, cũng không nhìn thấy, những gì cô bé nhìn thấy đều là một bộ giả tượng khác.

Loại giả tượng này, cũng không phải ảo cảnh có thể chế tạo, mà là một sự thể hiện của Đại Đạo.

Nhìn thần sắc ngây thơ lại oán trách của Hi Hòa và Nguyên Phượng, Trần Vũ lắc đầu, cười nói: "Kỳ thực, cũng không phải chuyện lớn.

Trong lãnh địa của ta, ta làm đại sự, nhân quả cũng sẽ không tìm tới ta." Về điểm này, Trần Vũ rất tự tin, độ dung hợp Đại Đạo đạt 90%, có thể thao túng nhân quả của bất kỳ tồn tại nào trong Hồng Hoang.

Bất kỳ tồn tại nhân quả nào!

Bao gồm cả Thiên Đạo năm xưa!

Chỉ là, loại Thiên Đạo rác rưởi này, Trần Vũ không thèm để mắt, nếu không, một ý niệm, có thể khiến hắn cải tà quy chính, phản bội Dương Mi, trở thành nô lệ của mình!

Độ dung hợp này, Trần Vũ cũng mới đạt được không lâu, sự điềm

tĩnh và thái độ xem kịch trước kia, cũng là một kiểu che giấu thực lực.

Giờ đây, hắn có thể thực sự coi thường tất cả, và có thể bảo vệ tất cả trong Hồng Hoang. "Hỗn Độn Châu, các ngươi đều biết chứ?" Trần Vũ hỏi.

Nữ Oa và Hậu Thổ, trước đó đã hiểu rõ mọi chuyện, lúc này kinh ngạc là Nguyên Phượng, Hi Hòa, Thường Hi ba nữ. "Món Hỗn Độn Chí Bảo đó!" Thường Hi kinh hô.

Nguyên Phượng thần sắc ngưng trọng, dù sao nàng cũng là tồn tại Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên, sau khi Trần Vũ ngăn cản tất cả lực lượng nhân quả liên quan đến Dương Mi, nàng có thể lập tức liên kết những điều mình hiểu, xâu chuỗi ra chân tướng.

Nguyên Phượng bổ sung: "Chính xác hơn, là món Hỗn Độn Chí Bảo duy nhất chưa từng bị phá nát!" "Tứ đại Hỗn Độn Chí Bảo, 36 phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, Bàn Cổ Phủ, đều sau khi Khai Thiên, cùng với Bàn Cổ, không thể chịu đựng công đức Khai Thiên, mà vỡ nát!

Chỉ còn lại Hỗn Độn Châu." Trong đôi mắt Nguyên Phượng, quang mang lấp lánh, nói: "Và, Hỗn Độn Châu, không chỉ trong Hồng Hoang, mà cả Hỗn Độn thế giới, chư thiên vạn giới, đều xứng đáng là chí bảo số một!" "Hỗn Độn Châu, ẩn chứa vô tận càn khôn." Nguyên Phượng lẩm bẩm.

Lúc đó, Nữ Oa nhìn về phía Trần Vũ, hỏi: "Trần ca ca, ý của huynh là, Hỗn Độn Châu đó, đã bị Dương Mi luyện hóa, hình thành một đại thế giới?

Lớn đến mức nào?" Trần Vũ hỏi ngược lại: "Năm xưa, ta đã tặng một Hỗn Độn Hồ Lô cho Đông Vương Công, ngươi biết chứ?" Thường Hi liên tục gật đầu, chỉ vào ba tiên đảo bên ngoài Bất Chu Sơn, nói: "Biết!

Biết!

Đông Vương Công đã dùng nó khai tịch một đại thế giới, bên trong rất lớn, có thể dễ dàng chứa cả ba tiên đảo." Trần Vũ gật đầu nói: "Đúng.

Chương 193

Rất lớn.

Nhưng, sau khi Đông Vương Công thành Thánh, hiện giờ bên trong Hỗn Độn Hồ Lô đã trở nên lớn hơn, tiếp cận thế giới Hồng Hoang năm xưa!" "Hỗn Độn Châu, có 81 đạo cấm chế, Hỗn Độn Hồ Lô chỉ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có 44 đạo cấm chế.

Về đẳng cấp, Hỗn Độn Châu cao hơn Hỗn Độn Hồ Lô hai đại đẳng cấp!" "Một đại đẳng cấp, kích thước chênh lệch mười vạn lần!

Hai đại đẳng cấp, chênh lệch trăm ức lần!" Trần Vũ cười ha ha, nhìn về phía Hồng Quân. "Cho nên, mặc dù đại thế giới của Dương Mi kia, không khoáng vô thú, nhưng về kích thước, so với Hồng Hoang của ta, phải lớn gấp mấy chục đến gần trăm lần nhỉ?

Mà ngươi, có tiến bộ như vậy, chỉ vì được một mảnh lá của hắn mà thôi." Sắc mặt Hồng Quân đại biến.

Trần Vũ cong ngón tay búng một cái, thân thể Hồng Quân bạo toái, hóa thành một mảnh lá liễu.

Một mảnh lá liễu huyết sắc!

Hai ngón tay kẹp lấy mảnh lá liễu huyết sắc, Trần Vũ cười nhạt nói: "Được rồi, bây giờ mọi người đều biết rõ căn nguyên, ta có thể thật sự bắt đầu đàm phán rồi." Trần Vũ chỉ cong ngón tay búng một cái, Hồng Quân mà Nữ Oa dốc toàn lực cũng không thể chém giết được, lập tức thân thể bạo toái!

Triệt để tiêu tan!

Mọi thứ liên quan đến hắn, toàn bộ đều bị cắt đứt liên hệ, chặt đứt nhân quả, xóa bỏ thời không. "Không nhập luân hồi của ta, triệt

để không còn nữa rồi." Hậu Thổ khẽ nói.

Đã bao nhiêu năm rồi, Trần Vũ mới lần đầu tiên ra tay!

Ra tay theo đúng nghĩa đen, mặc dù, cũng chỉ là cong ngón tay búng một cái mà thôi.

Lúc này, giữa ngón trỏ và ngón giữa, kẹp lấy mảnh lá liễu huyết sắc, hắn thản nhiên nhìn. "Cút ra đây đi!

Với thân phận và thực lực của ngươi, không có tư cách phái sứ giả đến gặp ta đàm phán!

Phân thân, cũng không đủ tư cách!" Trần Vũ thản nhiên nói, ngữ khí vẫn bình thản như không.

Nhưng Hậu Thổ và Nữ Oa, đều cảm ứng được, một cỗ khí thế siêu nhiên tất cả, lăng giá trên tất cả đang dâng lên phía sau Trần Vũ, chư thiên vạn giới thần phục, chư Thánh đỉnh lễ mô bái.

Trần Vũ lần đầu tiên, triển lộ uy nghiêm của mình.

Nguyên Phượng, Hi Hòa hai vị Thánh Nhân, vẫn không cảm nhận được, uy áp khí thế này của Trần Vũ, chỉ nhắm vào mảnh lá liễu huyết sắc trong tay hắn.

Ong!

Không gian chấn minh, vô số Đại Đạo pháp tắc ngưng tụ, hình thành xiềng xích trật tự, càng lúc càng lớn, càng lúc càng thô, sau đó trở thành từng dòng sông trật tự, hội tụ thành biển.

Biển Trật Tự!

Biển cả không ngừng hùng vĩ, lại không ngừng cô đọng, rồi lại bành trướng lớn hơn.

Sau khi lặp đi lặp lại hàng trăm nghìn lần như vậy, đã hình thành một khối pháp tắc nồng dịch cường đại vô cùng!

Hậu Thổ và Nữ Oa nhìn mà tim đập kịch liệt, Nguyên Phượng và Hi Hòa, thì tim kinh hồn phách lạc.

Loại pháp tắc nồng dịch này, ngay cả khi Trần ca ca trọng luyện Hồng Hoang trước kia, cũng không dùng nhiều pháp tắc như vậy!

Trần Vũ, vẫn ngồi trên ghế gỗ, thản nhiên nhìn tất cả.

Nhanh chóng, pháp tắc nồng dịch cô đọng lại, hóa thành một biển máu, biển máu sôi trào, từng tầng từng lớp, mỗi giọt đều là một biển máu ngưng tụ. "A a, không hổ là Chưởng Khống Giả Đại Đạo Hồng Hoang, hoặc giả, là Đại Đạo Hồng Hoang?

Thực lực mạnh, tính tình cũng không nhỏ a." Trong biển máu, một giọng nói truyền ra.

Chỉ nghe giọng nói này, mấy vị Thánh Nhân, đều cảm thấy một trận ghê tởm, dường như đang ở trong một biển máu đặc quánh tanh tưởi.

Xoẹt!

Biển máu sôi trào, hóa thành một bóng người huyết sắc, thân mặc trường bào huyết sắc màu đỏ sẫm, tướng mạo lại tiên phong đạo cốt, râu tóc đều bạc trắng.

Chương 194

Chỉ có, một đôi mắt, vành mắt huyết hồng một mảng, còn con ngươi đen ở trung tâm, lại là một hắc động thật sự.

Dương Mi!

Trong Hỗn Độn thế giới, không biết từ lúc nào, không biết bằng cách nào, đã chứng Đạo thành Thánh, là cường giả vô thượng!

Phân thân Dương Mi vừa xuất hiện, cả thế giới Hồng Hoang đều bài xích, dường như hắn là kẻ địch u ám nhất, không được chào đón nhất của vạn giới!

Giống như Trần Vũ, phía sau hắn, vẫn có vạn giới đang lơ lửng, nhưng không phải thần phục, mà bị trực tiếp trấn áp, giẫm đạp, vô số tinh thần vẫn lạc, vô số sinh mệnh ai oán, vô tận oan hồn và tử khí.

Thiên Đạo Hồng Quân trước kia, so với Dương Mi lúc này, đơn giản là tiểu vu kiến đại vu, ngay cả chín trâu một sợi lông cũng không bằng.

Bởi vì, hắn chỉ là một mảnh lá liễu, là phân thân của Dương Mi!

Nhìn phân thân Dương Mi thật sự xuất hiện, bất kể Nữ Oa, Hậu Thổ, đều nội tâm chấn hám, biển pháp tắc chí cao vô thượng kia, không ngừng bị khô cạn, không ngừng bị ô nhiễm, như gặp phải ngọn lửa đen tối nhất.

Nữ Oa cảm giác, quy tắc vận hành Thiên Đạo Hồng Hoang, đều bị ảnh hưởng.

Lục Đạo Luân Hồi của Hậu Thổ, vận chuyển cũng chậm chạp, xuất hiện không ít lỗ hổng.

Trên Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, còn có một đại cảnh giới!

Nữ Oa và Hậu Thổ, đều có một loại bi lương và khủng cụ.

Khó trách, Trần ca ca vĩnh viễn sâu không lường được, cũng có lúc phải nghiêm túc đối mặt, đích xác hắn là đại địch của Trần ca ca!

Cũng may có Trần ca ca, nếu không, sinh linh Hồng Hoang sớm đã bị Dương Mi thôn phệ rồi! "Ta chỉ bảo ngươi tự mình đến nói chuyện với ta, chứ không hề nói, ngươi có tư cách xuất hiện trước mặt ta.

Bởi vì, ngươi quá ghê tởm." Lúc đó, Trần Vũ nhẹ nhàng nói.

Dương Mi vừa rồi cũng thản nhiên, khí thế nắm giữ tất cả bỗng nhiên khựng lại, nhíu mày nói: "....." "Diệt!" Trần Vũ nheo mắt, mở miệng, phun ra một chữ.

Thật sự phun ra một chữ!

Chữ "Diệt" từ miệng bay ra, dường như là trung tâm của chư thiên vạn đạo, các loại pháp tắc Đại Đạo ngưng tụ, siêu việt tất cả, ma diệt tất cả, vạn đạo không xâm, lại có thể phá vạn đạo!

Sức mạnh hội tụ của chư thiên vạn giới!

Chữ "Diệt" xuyên qua tất cả thời gian và không gian, thậm chí còn không có khái niệm thời không, dường như nó vẫn luôn ở trên người Dương Mi, xuất hiện hàng trăm nghìn vạn năm.

Lúc đó, sắc mặt phân thân Dương Mi đại biến, kêu lên: "Sức mạnh của ngài..." Bùm!

Phân thân Dương Mi vỡ tung, liên tiếp bạo tạc ức vạn lần, ức vạn vũ trụ thế giới trong cơ thể hắn cũng theo đó mà bạo toái, thu nạp vô tận tử khí, sát khí, huyết khí.

Bất kể là sức mạnh nào, dưới thân phận chữ "Diệt" đều bị điên cuồng chém giết, sức mạnh lăng giá trên tất cả không ngừng ma diệt hắn!

Nữ Oa và Hậu Thổ hai nữ đều nhìn ngây người, chỉ có họ mới có thể đại trí nhìn rõ, sức mạnh rốt cuộc có lực lượng khủng khiếp như thế nào giao phong, dường như là việc tái tạo Tân Hồng Hoang trước kia!

Sau một lúc lâu, tất cả yên tĩnh lại.

Giữa hai ngón tay Trần Vũ, lại một lần nữa kẹp lấy mảnh lá liễu huyết sắc vừa rồi, dường như cảnh tượng khủng bố Dương Mi hóa hình, rồi bị tiêu diệt kia, đều chỉ là ảo ảnh. "Được rồi, bắt đầu đàm phán đi." Trần Vũ vẫn thản nhiên nói.

Tiêu diệt phân thân Dương Mi vừa rồi, đánh hắn về nguyên hình, Trần Vũ không tốn chút sức lực nào.

Yên tĩnh.

Mảnh lá liễu huyết sắc trầm mặc một lúc lâu, mới truyền ra giọng nói u ám, chứa đầy phẫn nộ của Dương Mi: "Bản tổ không đàm phán!" "Ồ?

Bị tổn thương tự tôn rồi sao?" Trần Vũ nhướng mày, cười nói, "Ha ha, không tiện, ta xin lỗi, ta thật sự không có tự tôn, thật sự xin lỗi. ..." Nghe Trần Vũ nói như vậy, trong lòng Dương Mi dễ chịu hơn chút, vừa định mở miệng, lại nghe Trần Vũ tiếp tục nói: "Nếu ta biết ngươi có tự tôn, ta nhất định sẽ thúc đẩy pháp tắc thời gian, trêu đùa ngươi ức vạn năm, rồi mới đánh ngươi về nguyên hình." "Phụt chậc!" Nữ Oa che miệng cười, không nhịn được bật cười thành tiếng, bầu không khí nghiêm túc căng thẳng vừa rồi, bị hai câu nói của Trần Vũ phá tan.

Giọng Dương Mi phẫn nộ truyền ra: "Ta thừa nhận, ngài mạnh!

Nhưng, ngài không có khả năng bảo vệ tất cả sinh linh Hồng Hoang!" "Ngươi đang uy hiếp ta?" Giọng Trần Vũ càng thêm bình

tĩnh.

Chương 195

"Không, ta chỉ muốn nói, ngài chưa đạt đến giới hạn trưởng thành, ta cũng vậy. "Giọng Dương Mi truyền ra từ lá liễu, "Ta đều muốn sức mạnh của đối phương." "Nếu đạt được đại Hồng Hoang của ngài, vạn giới Hỗn Độn của ta có thể có được tất cả pháp tắc và sinh cơ viên mãn.

Nếu đạt được vạn giới Hỗn Độn của ta, thì có thể khiến đại Hồng Hoang của ngài lại tăng vọt!

Chúng ta bất kể ai thắng lợi, đều có thể hoàn thành bước cuối cùng đó." Trần Vũ lắc đầu nói: "Không, ta không thèm để mắt đến cái vạn giới rách nát kia.

Chỉ là một thế giới do Hỗn Độn Châu hóa thành mà thôi, pháp tắc không toàn vẹn, lại chẳng có mấy sinh mệnh thú vị, chỉ lớn thì có ích gì?" "Lớn thì vô dụng?

Đối với ngài thì vô dụng, nhưng đối với thuộc hạ của ngài thì sao?

Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân siêu việt Thánh Nhân, ta nghĩ, dù là đại Hồng Hoang của ngài, cũng không thể sinh ra mấy vị chứ?

Ta liên thủ, có thể!" Mảnh lá liễu màu đỏ bỗng nhiên bốc lên một vầng hồng quang, bên trong hiển hóa ra vô số vạn giới, tinh thần.

Cuối cùng, mảnh lá liễu màu đỏ hóa thành một bảng đơn huyết hồng, bao gồm tên của sinh linh chư thiên vạn giới. "Vạn Giới Phong Thần Chiến!

Cuộc đại chiến Phong Thần thật sự, ngươi... dám không!" Vạn Giới Phong Thần!

Thật bá khí biết bao!

Chỉ nghe bốn chữ này, mấy vị nữ Thánh dường như thấy chư thiên vạn giới run rẩy, vô số sinh linh giãy giụa trong chiến hỏa, kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu bị diệt.

Đương nhiên, cũng có thể kẻ yếu thừa thế quật khởi, kẻ mạnh vận khí không tốt, bị cường giả hơn tiêu diệt.

Một thời đại mà ai cũng có thể hóa rồng, mà cũng ai cũng có thể hóa sâu bọ, tốt nhất và cũng tồi tệ nhất! "A a, có gì mà không dám!" Trần Vũ cười nhạt nói, một câu nói, đã định đoạt con đường sinh tử của vô số sinh linh sắp tới.

Dương Mi khó nén ý cười, nói: "Tốt!

Vậy ta xem xem, ai sẽ là người đầu tiên làm chủ vạn giới, ai sẽ là người đầu tiên có năng lực thôn tính đối phương!

Ai sắc phong chư thần vạn giới mạnh hơn!" "Cái Phong Thần Bảng đó không được, trước tiên hãy làm một bảng tốt hơn đi." Trần Vũ lắc đầu trào phúng.

Vừa nói, hắn vươn tay ra, vô tận lực lượng tạo hóa dũng động, Hỗn Độn và Hồng Mông Tử Khí giao thoa, dường như khai thiên tích địa, một chiếc lá sen xanh biếc xuất hiện. "Hỗn Độn Thanh Liên!" Giọng Dương Mi tràn ngập chấn kinh!

Ngay cả hắn, cũng khó che giấu được cảm xúc kịch liệt dao động.

Đó là Hỗn Độn Thanh Liên a, tồn tại cường đại đã thai nghén Bàn Cổ, dù sau này đã vỡ nát, cũng hình thành các loại Tiên Thiên Chí Bảo, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Phần lớn pháp bảo đỉnh cấp trong Hồng Hoang, đều có nguồn gốc từ Hỗn Độn Thanh Liên.

Trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo, tuy không có xếp hạng rõ ràng, nhưng mọi người đều cho rằng Hỗn Độn Thanh Liên là lợi hại nhất.

Nếu Trần Vũ có được Hỗn Độn Thanh Liên, không, không thể nào, đẳng cấp Hỗn Độn Chí Bảo, đã sớm vỡ nát rồi, sao có thể có được?

Khoảnh khắc tiếp theo, Dương Mi thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy Hỗn Độn Thanh Liên hiện ra, chỉ là một chiếc lá sen.

Không, chiếc lá sen này, lớn hơn cả một đại thế giới, che trời lấp nhật, tinh thần như hạt cát, vương dương như giọt nước, cuộn trào trên đó. "Dùng cái này làm Phong Thần Bảng, mới có ý nghĩa chứ." Trần Vũ cười ha ha nói.

Nhìn chiếc lá sen Hỗn Độn trên bầu trời, đang nhanh chóng biến hóa, hình thành một bảng đơn khổng lồ, Dương Mi mày ngài giật giật, nội tâm chấn hám.

Ngay cả Nữ Oa, Hậu Thổ đều có thể nhìn rõ, Dương Mi tự nhiên cũng có thể hiểu được, chiếc lá sen Hỗn Độn này, căn bản là do Trần Vũ trực tiếp chế tạo ra!

Một phần của Hỗn Độn Chí Bảo, có thể được chế tạo từ hư không, đây là một khái niệm hoàn toàn khác!

Không chỉ liên quan đến sức mạnh, mà còn có sự liên đới nhân quả sâu xa hơn, dù sao lá sen Hỗn Độn Thanh Liên, liên quan đến các nhân vật lớn trong Hồng Hoang, cũng như sự phát triển của các sự kiện lớn.

Nhìn vẻ mặt thong dong của Trần Vũ, nếu hắn dốc toàn lực, liệu có thể trực tiếp chế tạo ra cả cây Hỗn Độn Thanh Liên hoàn chỉnh!?

Chương 196

Trong lòng, Dương Mi có cảm giác kinh hồn bạt vía, mặc dù vẫn luôn đánh giá cao Trần Vũ, nhưng lúc này vẫn nhận ra, mình đã quá coi thường đại địch này.

Trần Vũ cong ngón trỏ hướng ra ngoài vẽ một cái, Phong Thần Bảng lá sen Hỗn Độn trên Cửu Thiên, ầm ầm chấn động, khí tức bá đạo diệt vạn giới giải phóng.

Sắc mặt Dương Mi đại biến, Phong Thần Bảng do mảnh lá liễu đỏ của hắn hóa thành, trực tiếp bị lá sen Hỗn Độn va chạm, bao phủ, thôn phệ! "Hừ!" Dương Mi hừ một tiếng nặng nề, sắc mặt lập tức trở nên đỏ bừng, sau đó lại tái nhợt.

Hắn dốc toàn lực thu hồi Phong Thần Bảng, kinh ngạc và phẫn nộ phát hiện, bảng đơn đã bị tàn khuyết quá nửa, dù cho còn lại một nửa nhỏ, cũng chỗ nào cũng lồi lõm, khí Hỗn Độn đang phân giải.

Sức mạnh của Dương Mi tuôn trào, như vạn biển sôi trào, cuồn cuộn sức mạnh đen đặc hung dũng tuôn ra, triệt để ma diệt khí Hỗn Độn.

Nhìn thần sắc kinh nộ của Dương Mi, Trần Vũ khinh thường nói: "Chỉ cần có một Phong Thần Bảng là được rồi, cái kia quá rác rưởi, vứt đi thôi." Thấy Dương Mi trợn mắt nhìn phẫn nộ, Trần Vũ tiếp tục nói: "Cái gọi là Vạn Giới Phong Thần Bảng, vậy thì ta phải làm cho nó danh xứng với thực mới được.

Ta sẽ đặt ra một mục tiêu, cùng nhau tranh đoạt!" Trong mắt Dương Mi quang mang lóe lên, trầm giọng nói: "Mục tiêu?" "Ba trăm sáu mươi lăm vị Thiên Vương Đại Chư Thiên, ba ngàn sáu trăm vị Giới Chủ Đại Giới, cùng với cuối cùng một vạn lẻ tám trăm vị Đại

Đế!" Trần Vũ thản nhiên nói, "Thế nào?" Dương Mi gật đầu, nói: "Ba cấp bậc này có thể chấp nhận.

Nhưng, thực lực từng cấp bậc như thế nào?

Bên ngươi nhân bản nhiều, không thể nào để một số Thái Ất Kim Tiên đảm nhiệm vị trí Đại Đế, Đại La nắm giữ Giới Chủ chứ?" Trần Vũ càng thêm khinh thường liếc Dương Mi một cái, trào phúng nói: "Thái Ất?

Hừ, quả nhiên không có kiến thức.

Ta nói cho ngươi biết, dù là vị trí Đại Đế yếu nhất, cũng ít nhất cần tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong!" Ngay cả Dương Mi, cũng thần sắc chấn động: "Ý của ngài là, hơn vạn vị Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Hơn ba ngàn vị Thánh Nhân!

Hơn ba trăm vị Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, tham gia Vạn Giới Phong Thần!" Nữ Oa và Hậu Thổ, cũng chấn hám nhìn Trần Vũ, thủ bút này cũng quá lớn rồi!

Hồng Hoang hiện nay, cực kỳ cường đại, nhưng cũng chỉ có hai mươi tám tôn Thánh Nhân, hơn trăm tôn Chuẩn Thánh, cùng với hai vị trên Thánh Nhân.

Vạn Giới Phong Thần, ít nhất phải có thực lực gấp trăm lần như vậy?

Trần Vũ vẫn thản nhiên, nhưng trong đôi mắt cũng bốc cháy một cỗ hỏa diễm, nói: "Đúng!

Những ai có thể chiến đấu đến cuối cùng, đạt được những thần vị này, sẽ không thấp hơn thực lực đó!

Dù có thiếu sót, ta cũng sẽ trợ giúp một tay!" "Ngươi... dám không?" Trần Vũ nhìn Dương Mi.

Trên mặt Dương Mi lộ ra thần sắc kinh ngạc, xấu hổ, cuối cùng lớn tiếng nói: "Có gì mà không dám!" "Tốt!

Vậy ta xem xem, ai sẽ là người đầu tiên đạt được những thần vị này!" Trần Vũ nói, tay khẽ vẫy, Phong Thần Bảng càng lúc càng lớn, cuối cùng bao phủ cả đại Hồng Hoang, không biết bao nhiêu ức vạn triệu năm ánh sáng!

Nữ Oa và Hậu Thổ phiêu nhiên xuất hiện, mỗi người giữ một bên, kéo bảng đơn ra, triển lộ uy thế Thánh Vĩ vô thượng và pháp tướng, truyền âm vào cả Hồng Hoang: "Thánh Sư pháp chỉ, Vạn Giới Phong Thần!" Dưới sức mạnh của Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, cùng với bảng đơn, quy tắc phong thần, trong nháy mắt đã khắc sâu vào tâm thần của tất cả sinh linh Hồng Hoang, từ Phục Hi Thánh Nhân Lục Trọng Thiên trở lên, cho đến con kiến mới sinh, đều biết quy tắc và ý nghĩa của trận chiến này. "Vạn Giới Phong Thần Chiến, không biết sẽ khai mở bao lâu, hiện tại mới bắt đầu, chiến tranh trên Thánh Nhân không dễ khai mở.

Ta trước tiên điểm khai vị tiểu thái, thế nào?" Dương Mi nhìn về phía Trần Vũ, trong ngữ khí lộ ra vẻ tự tin nắm chắc phần thắng. "Tùy tiện." Trần Vũ thản nhiên nói. "Tốt!" Dương Mi không nhịn được lộ ra ý cười, "Vậy ta xin múa rìu qua mắt thợ!

Bản tọa, có thể ở giai đoạn đầu, sẽ đi trước một bước!

Ha ha ha..." Trong tiếng cười đắc ý của Dương Mi, một cỗ sức mạnh từ hư không vô tận truyền đến.

Trên bầu trời đại Hồng Hoang, trong Phong Thần Bảng khổng lồ kia, vị trí Đại Đế ở dưới cùng, "đinh đinh" liên tiếp sáng lên, hình thành những điểm sáng dày đặc, ước chừng mấy nghìn! "Hơn bốn nghìn vị trí Đại Đế, Bản Tọa xin nhận trước." Dương Mi chắp tay với Trần Vũ, cười nói.

Nữ Oa kinh nộ không thôi, kêu lên: "Gian lận!

Ngươi đã thôn tính nhiều thế giới như vậy từ trước!" Dương Mi lắc đầu, nhưng không nhìn Nữ Oa, mà nhìn về phía Trần Vũ nói: "Vạn Giới Phong Thần, vốn dĩ ngoài thế giới Hỗn Độn Châu của ta, và đại thế giới Hồng Hoang của ngài ra, bất kỳ thế giới nào khác, đều có thể làm chiến trường của ta.

Bản Tọa quả thực đã ra tay với các thế giới khác từ sớm, vậy thì sao?

Vừa rồi đâu có quy định là không được đâu?" Trần Vũ gật đầu, xua tay với Nữ Oa nói: "Vài nghìn vị Đại Đế bé con, không đáng nhắc tới!" Vừa nói, Trần Vũ lần đầu tiên đồng thời đưa hai tay ra, mười ngón tay như gảy đàn, búng động trong hư không, từng đạo sợi tơ xuất hiện trong hư không, xuyên thủng hư không vô tận, lan tràn đến vô tận nơi xa.

Chương 197

"Rít!

Khai mở Vạn Giới Thông Đạo!" Dương Mi đại kinh thất sắc, vẻ đắc ý vừa rồi, lập tức biến mất.

Vạn Giới Thông Đạo!

Cái gọi là vạn giới này, không phải một tinh cầu, cũng không phải một tinh hệ, thậm chí không chỉ là một vũ trụ.

Mà là một đại thế giới thật sự!

Một đại thế giới, bên trong bao hàm ít nhất mấy chục đến hàng trăm vũ trụ, sinh mệnh vô số.

Một số đại giới trong vạn giới, có thể tự thành chư thiên, dù không bằng loại siêu cấp đại thế giới như Hồng Hoang, nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ. "Có thể dễ dàng liên kết vạn giới như vậy!..." Sắc mặt Dương Mi ngưng trọng.

Nếu là hủy diệt vạn giới, dù là một đại thế giới, một tôn Chuẩn Thánh, thậm chí một tôn Đại La, cũng có thể dễ dàng làm được.

Nhưng, thân ở trong đại Hồng Hoang, liên hệ không biết xa bao nhiêu, cách bao nhiêu giới bích thế giới, không gian thứ nguyên, điều này không chỉ liên quan đến thời gian và không gian, mà còn có nhân quả quan trọng nhất!

Dương Mi đi con đường hủy diệt, thôn phệ, không phải hắn không muốn, mà là chỉ có thể làm như vậy.

Hủy diệt dễ hơn sáng tạo, bá chiếm dễ hơn thu phục.

Dương Mi có thể tùy tiện hủy diệt vô số thế giới, nhưng lại không

thể thu phục, cũng không thể giáng lâm, không khống chế được vĩ lực.

Lúc này, thấy Trần Vũ dễ dàng liên kết vạn giới như vậy, Dương Mi lập tức vừa ghen tị vừa sợ hãi. "Được rồi, ngươi có thể cút rồi." Trần Vũ cong ngón tay búng một cái, một bàn tay vô thượng khổng lồ xuất hiện, nhắm thẳng vào trán Dương Mi, búng một cái cốc đầu!

Ầm!

Như vạn giới vỡ nát, Hỗn Độn sơ khai, năng lượng khủng bố không ngừng bạo phát trên đầu Dương Mi, lại không ngừng thu liễm, trong gang tấc, khai tịch ra từng đại thế giới khổng lồ, năng lượng vô tận nghiền nát Dương Mi bên trong!

Phụt!

Trong chớp mắt, giữa đại thế giới, Dương Mi lại không biết đã bị đánh đập bao nhiêu năm.

Khi xuất hiện trở lại, hắn phun mạnh ra một ngụm tiên huyết.

Lúc này, hắn đã rời xa Bất Chu Sơn, tia sáng cuối cùng, chỉ thấy có ba Vạn Giới Thông Đạo đang phát sáng, hắn là đã kéo theo sinh linh của ba thế giới.

Hắn phẫn hận không thôi, nhưng lại không dám giận mà không dám nói, trong lòng hừ lạnh: "Hừ!

Chẳng lẽ Bản Tọa thiếu hơn năm nghìn đại thế giới sao?

Ngươi có lẽ không biết, những đại giới cường đại hơn, thậm chí cả chư thiên, Bản Tọa cũng đã chiếm giữ nhiều hơn ngươi tưởng tượng!" "Chỉ ba nhân vật của ba thế giới, làm sao có thể tạo nên sóng lớn?" Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Sau khi Dương Mi bị Trần Vũ búng một cái cốc đầu đuổi đi, trong tay Trần Vũ, trong vô số thông đạo không gian, có ba thông đạo lóe sáng.

Khoảnh khắc tiếp theo, ba bóng người xuất hiện.

Nhậm Ngã Hành hưng phấn, Nhật Nguyệt Thần Giáo lại lớn mạnh, đè bẹp những cái gọi là danh môn chính phái không ngóc đầu lên được. "Nhật Nguyệt Thần Giáo, chiến vô bất thắng, Thánh Giáo giáo chủ, văn thành võ đức, thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ!" Tiếng quỳ bái đồng thanh của hàng nghìn người với trung khí mười phần, vẫn còn văng vẳng bên tai.

Hắn ngồi trên ghế giáo chủ khổng lồ, đắc ý phi phàm.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, hắn xuất hiện trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Đối với Thánh Nhân Hồng Hoang, đây chỉ là một đỉnh núi, nhưng đối với sinh linh dưới Đại La, đó là một siêu cấp đại lục vô tận, mặt trời, mặt trăng, tinh thần vây quanh xoay chuyển.

Một lượng lớn tinh thần vẫn lạc, rơi trên đỉnh núi, chỉ là từng viên đá.

Khói sương lượn lờ, tiên thảo tươi tốt, linh dược khắp nơi.

Chương 198

"Nhân sâm ngàn năm?

Không, không chỉ ngàn năm, lẽ nào vạn năm?" Nhậm Ngã Hành kinh ngạc đến ngây người, trong vô số linh dược, hắn chỉ nhận ra mấy cây linh dược ở rìa, dường như cỏ dại mọc lung tung.

Sau đó, mấy cây nhân sâm loại cực phẩm dược thảo duy nhất mà hắn nhận ra, bị một con thỏ ăn hết mấy miếng...

Nhìn những cảnh tượng quỷ dị trước mắt, Nhậm Ngã Hành ngây dại không thôi.

Lúc này, hắn vẫn giữ tư thế đoan tọa, chỉ là không có ghế và tay vịn, động tác của hắn dường như là trung bình tấn. "Ai!

Ai đánh lén Bản Giáo chủ!" Khoảnh khắc tiếp theo, Nhậm Ngã Hành, thân là giáo chủ một ma giáo lớn, phản ứng lại, tay trái nắm chặt một thanh đại đao ngược, che trước ngực, tay phải giấu trong ống tay áo, nội lực hùng hồn chấn động, Hấp Tinh Đại Pháp sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Sau đó, hắn nhìn hai người khác.

Một gã khổng lồ cao gần hai trượng, toàn thân xanh biếc, cơ bắp cuồn cuộn! "Tà thuật luyện thể?" Trong lòng Nhậm Ngã Hành giật thót.

Gã khổng lồ quỷ dị này, mang lại một cảm giác áp bức, mạnh hơn mười tám La Hán của Thiếu Lâm luyện thể.

Người còn lại, thì là một nữ tử tuyệt mỹ, một thân hồng y tung bay thướt tha, trang phục yêu dị, cực kỳ quyến rũ.

Khí tức nóng bỏng, rực lửa từ trên người nàng tản ra, không khí

cũng trở nên nóng rực. "Hiếm có nữ tử, có thể tu hành công pháp thuộc tính hỏa đến mức này, lẽ nào là Nhiên Mộc Đao Pháp đã thất lạc từ lâu?" Điều khiến Nhậm Ngã Hành hơi yên tâm là, hai vị cường giả thần bí kia, cũng như hắn, đều kinh ngạc, ngưng thần đề phòng.

Gã khổng lồ xanh biếc nắm chặt nắm đấm, thở gấp gáp, nữ tử hồng y thì nắm chặt mấy chiếc trâm cài tóc màu đỏ rực trong tay, sẵn sàng kích hoạt bất cứ lúc nào.

Lúc đó, trên bầu trời vô tận thánh quang dũng động, cuốn trôi tinh không, quang mang của mặt trời, mặt trăng, tinh thần, đều bị áp chế xuống!

Khí tức đặc biệt nồng đậm, theo hơi thở của ba người, tiến vào cơ thể, lập tức vô cùng kinh hỉ!

Nhậm Ngã Hành và Diễm Linh Cơ, có thể cảm nhận chân thực, nội lực chân khí trong cơ thể, lập tức tăng lên một đoạn!

Chỉ một hơi thở tùy tiện, đã sánh ngang với mười năm khổ tu!

Lục Cự Nhân, cũng cảm giác máu huyết gia tốc, sức mạnh tăng thêm một đoạn.

Khoảnh khắc tiếp theo, điều khiến hắn càng thêm kinh ngạc xuất hiện, trên bầu trời xuất hiện một tôn thiên nữ tuyệt mỹ, ngay cả Diễm Linh Cơ tự nhận mình tuyệt mỹ, lúc này cũng cảm thấy tự ti không bằng.

Thánh khiết, cao quý, cùng với cường đại!

Dù nàng như u lan trong thung lũng, tuyệt thế độc lập, nhưng cả ba người đều tin rằng, dù chỉ một tia khí tức tản ra, cũng có thể lập tức nghiền nát bọn họ!

Tiên nhân trong truyền thuyết ư?

Đang đùa giỡn ta sao? "Ba vị không cần kinh hoảng, mấy vị có thể đến được nơi này, là phúc phận trăm đời tu được.

Chủ nhân của gia chúng ta, có một cơ duyên lớn muốn tặng cho mấy vị." Thường Hi bình tĩnh nói, như trời xanh mở lời, ẩn chứa thiên uy, nhưng lại khiến người ta tuyệt đối phục tùng.

Trái tim kinh ngạc của ba người, lập tức trở nên yên tĩnh.

Nhậm Ngã Hành cắn đầu lưỡi, cơn đau khiến hắn tin rằng, đây không phải huyễn giác, cũng không phải thuốc mê, nhưng có chút hoài nghi, lấy hết dũng khí nói: "Vị tiên tử, cơ duyên lớn của ngài là gì?" "Thành tiên phong thần, phi thiên độn địa, dời núi lấp biển, cho đến trường sinh bất lão, trích tinh tróc nguyệt v.v., đều không phải chuyện khó." "Tiên tử, vô ý mạo phạm, chỉ những lời ngài nói, lão phu thật sự khó mà tin được." Nhậm Ngã Hành lắc đầu nói.

Lục Cự Nhân cũng lắc đầu nói: "Cái gọi là tiên thần, chẳng qua là khoa kỹ mạnh hơn mà thôi, ta tin ngài có thực lực như vậy, nhưng không tin thần tiên." Diễm Linh Cơ im lặng, nhưng đôi mắt đẹp lưu chuyển, tràn đầy hoài nghi. "Cũng được thôi, vậy Bản Đế cho các ngươi xem, vị của hắn đi." Mây mù phiêu tán, chỉ thấy ở nơi phồn hoa tựa gấm cao hơn, lại có ba người xuất hiện.

Nữ tử mở lời, còn cao quý hơn, thoát tục hơn vị tiên tử trước đó, tay khẽ vẫy, trước mắt ba người, mỗi người xuất hiện một cảnh tượng hình tròn, bên trong là những chuyện đã xảy ra với chính họ trước đây.

Nhậm Ngã Hành trợn tròn mắt, chỉ thấy trong hình ảnh, sau khi nhận được sự quỳ bái của chúng nhân, hắn kiêu ngạo rời đi, sau đó phó giáo chủ Đông Phương Bất Bại mà hắn luôn trọng dụng, nhân lúc hắn luyện Hấp Tinh Đại Pháp, đột nhiên ra tay khiến hắn tẩu hỏa nhập ma.

Tiếp theo, hắn bị giam cầm dưới đáy Tây Hồ hơn mười năm!

Khó khăn lắm mới được con rể tương lai Lệnh Hồ Xung cứu ra, sau khi trọng chưởng đại quyền, cuối cùng lại bị một tên thái giám ngụy quân tử Nhạc Bất Quần đánh giết!

Chương 199

Tất cả, đều quá chân thực, Nhậm Ngã Hành nhìn hình ảnh, dường như thật sự đã trải qua cảnh tượng mấy chục năm đó, giận đến nỗi tóc dựng đứng! " Cái gọi là kiêu hùng, vì để đạt thành mục đích, giới hạn thấp hơn người thường, và cũng thông minh hơn người thường.

Nhậm Ngã Hành "phụt" một tiếng quỳ xuống, đối với Trần Vũ "phanh phanh" dập đầu, nói: "Đại nhân, thượng tiên!

Xin ban cho tiểu nhân thành tiên chi pháp!" Nhậm Ngã Hành lúc này, không còn chút nào dáng vẻ kiêu hùng, kiệt ngạo bất tuần của giáo chủ ma giáo trước kia, trở nên khúm núm cung kính, bởi vì hắn phát hiện, tiên tử xuất hiện đầu tiên, là tồn tại khó tưởng tượng.

Sau đó lại thấy nữ tử kia, còn cường đại hơn nữa.

Nhưng, nữ tử đó, lại như thị nữ bình thường, đứng bên cạnh nam tử kia!

Trần Vũ cười, Nhậm Ngã Hành, quả thực thông minh, cũng thật sự là kiêu hùng, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn, có lẽ điểm yếu duy nhất, là con gái hắn Nhậm Doanh Doanh.

Trần Vũ lắc đầu cười nói: "Muốn thành tiên chi pháp?" "Vâng!

Chỉ cần thượng tiên ban pháp, tiểu nhân nguyện. ..." "Không được." Trần Vũ cắt ngang lời hắn.

Nhậm Ngã Hành kinh ngạc, ảo não. "Đừng gọi ta là thượng tiên, gọi ta là Thánh Sư đi." Trần Vũ tiếp tục nói, "Thành tiên chi pháp quá yếu rồi, ta có thành Thánh chi pháp, ngươi muốn không?" "A?" Thường Hi cười nói: "Trần ca ca, hắn còn chưa thành Nhân Tiên, lại ban thành Thánh chi pháp, không phải quá xa vời sao?

Hắn nghe còn không hiểu, làm sao học tập?" "Tiểu Thường nói sai rồi, người ở thế giới vũ thấp, tuy rằng ngay cả Nhân Tiên cũng không thể đột phá, nhưng đó là do đẳng cấp thế giới.

Hầu như không có thiên địa linh khí, tất cả đều dựa vào tu hành nội lực." "Nếu để họ đến Hồng Hoang, các cao thủ hạng nhất, cơ bản đều có thể trở thành Thái Ất Kim Tiên, thậm chí là cường giả hơn nữa!

Như vị giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo kia, thành Đại La, không phải chuyện khó." Nghe Trần Vũ nói vậy, dù Nhậm Ngã Hành không hiểu, nhưng biết là lời khẳng định dành cho mình, lập tức vui mừng không thôi.

Trần Vũ nói: "Thành Thánh chi pháp, kỳ thực cũng không cần ta ban, ngươi có!" Nhậm Ngã Hành kinh ngạc, sau đó hồi thần, hỏi: "Thánh Sư, ngài nói, là Hấp Tinh Đại Pháp mà tiểu nhân tu hành sao?" "Hấp Tinh Đại Pháp, có thể bá đạo hấp thu nội lực của người khác, rất lợi hại." "Nhưng, nó là một bán thành phẩm, chỉ có thể hấp thu, không thể tiêu hóa.

Hấp thu nội lực dị chủng của người khác, bị áp chế trong cơ thể, ít giúp đỡ, ngược lại thường xuyên phải áp chế." Trần Vũ lắc đầu nói.

Nhậm Ngã Hành trong lòng càng thêm bội phục, cũng hoàn toàn không còn nghi ngờ. "Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm, vừa vặn có thể tiêu ma nội lực dị chủng.

Không, cũng đẩy ra ngoài phần lớn, một phần nhỏ được hấp thu.

Nếu hai đại công pháp phối hợp, trong võ lâm đó, sẽ nhanh chóng trở thành tồn tại vô địch, minh chủ võ lâm thật sự." Nhậm Ngã Hành nói: "Đáng tiếc, phương trượng Phương Chính của Thiếu Lâm không yếu.

Những cao tăng tiềm tu trong Tàng Kinh Các cũng không ít, khó mà có được Dịch Cân Kinh." Thường Hi tú mi khẽ cau nói: "Trong mắt Trần ca ca, ngươi còn tiếc nuối cái Dịch Cân Kinh đó?

Trong khi thần dược biến thành cỏ dại!" "Cái Hấp Tinh Đại Pháp rách nát đó, ngay cả một tinh thần cũng không thể hấp thu, cũng có ý tứ gì mà gọi là như vậy?" Thường Hi bĩu môi nói, "Nhìn đây!" Thường Hi đưa tay ra tóm một cái, bên ngoài Bất Chu Sơn, một dòng tinh hà va chạm, bên trong hàng tỷ tinh thần lấp lánh quang mang, ngưng tụ ra nhiệt độ cao và quang lượng khủng bố, hội tụ về lòng bàn tay thon dài của nàng.

Cuối cùng, một tinh thần rực rỡ, ngưng tụ trong tay nàng, ánh sáng và nhiệt độ bị từng tầng phong ấn, hình thành một quả cầu ánh sáng lớn bằng quả trứng gà, ném về phía Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành nhìn mà ngây người, lúc này thấy quả cầu ánh sáng ném tới, lông gáy dựng ngược, nhưng hắn cũng là một đại kiêu hùng, nghiến răng, vồ lấy quả cầu ánh sáng.

Bốp!

Nắm chặt quả cầu ánh sáng, như nắm chặt một quả trứng nóng, không có cảm giác gì thừa thãi. "Cũng có vài phần can đảm, được rồi." Thường Hi nói, "Đây mới là Hấp Tinh Đại Pháp thật sự, có thể hấp nạp lực lượng một dòng tinh hà, dùng cho bản thân, tuy rằng có chút ít, nhưng đây cũng chỉ là tầng thứ nhất mà thôi, cứ dùng tạm đi." Tay Nhậm Ngã Hành có chút run rẩy, nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy nói: "Cảm vấn tiên tử, công pháp này, tổng cộng có mấy tầng?" Thường Hi có chút ảo não nói: "Ta có thể thôi diễn ra chín tầng, tỷ ta có thể thôi diễn ra mấy chục tầng, Nữ Oa tỷ tỷ chắc có thể thôi diễn ra mấy trăm tầng.

Còn Trần ca ca ư... thì không biết rồi." Phịch!

Một tiếng giòn tan truyền đến, là Lục Cự Nhân thấy từng cảnh tượng chấn hám, cũng học Nhậm Ngã Hành như vậy, dùng sức quỳ xuống.

Đá núi Bất Chu Sơn cứng rắn đến mức nào, xương bánh chè của hắn trực tiếp nứt toác, đau đến nỗi nhe răng trợn mắt, cố nhịn đau, run rẩy nói: "Ta... cũng, xin tiên tử cũng giúp ta nghiên cứu một bộ công pháp đi!

Nhìn xem Thượng Đế..." "Thượng Đế của ngươi, ta một tay có thể bóp chết một nắm!" Hậu Thổ cắt ngang lời hắn, "Đạo nhục thân của ngươi, đi đường cũng quá thưa thớt bình thường, trực tiếp đi vào ngõ cụt rồi." "Vì Trần ca ca đặc biệt bắt ngươi về, ta cho ngươi một cơ hội, giúp ngươi phá vỡ trọng tố đi. "Hậu Thổ nói, đưa tay ra tóm một cái.

Chương 200

Trong Phiêu Tinh Lĩnh, Hình Thiên đang cùng Viêm Đế Nhân Tộc chỉnh đốn tàn quân Xi Vưu, tâm thần có cảm ứng, thu huyết sắc đại phủ lại, mặc cho một bàn tay khổng lồ tóm lấy hắn. "Bái kiến Thánh Sư, bái kiến Hậu Thổ Nương Nương!" Hình Thiên đối với Trần Vũ, Hậu Thổ trước sau cúi lạy, nhiên hậu mới đến Nữ Oa, còn về Hi Hòa, Thường Hi hai nữ, hắn căn bản không để ý. "Phương thức thể tu của tên gia hỏa này, đơn giản là đang vũ nhục Đạo nhục thân của ta, ta giúp ngươi làm lại, chiến trường sắp tới, ngươi cũng tham gia đi." Hậu Thổ chỉ vào Lục Cự Nhân, nói với Hình Thiên.

Để Hình Thiên lên chiến trường vạn giới, kỳ thực Hậu Thổ đang ưu ái Hình Thiên, cũng là chiếu cố Vu Tộc.

Hình Thiên gật đầu, nắm chặt huyết sắc đại phủ, đối với Lục Cự Nhân chém xuống một búa! "A!" Lục Cự Nhân thảm thiết kêu một tiếng, Diễm Linh Cơ đứng gần đó che miệng kinh hô.

Phụt chậc!

Diễm Linh Cơ nhìn mà đôi mắt đẹp trợn tròn, nhục thân vô song của bạn đồng hành nàng, e rằng cũng không bằng Lục Cự Nhân, lúc này lại toàn thân tiên huyết phun ra, dường như mỗi tế bào đều bị chém nát, nhưng thân thể lại an nhiên vô sự, chỉ có một lượng lớn tiên huyết chảy ra. "Trước tiên đừng tu phục.

Ta ban công pháp, trọng tố nhục thân, thoải mái rồi, Hồng Hoang tuy lớn, nhưng linh khí không thể tùy tiện hấp thu, để ngươi đi trên chiến trường vạn giới mà khôi phục và tu hành đi." Trần Vũ mở miệng nói, ba khối ngọc bài phi xuất, lạc hướng tam nhân thủ trung.

Khoảnh khắc tiếp theo, ba người lập tức hiểu rõ, bên trong có

công pháp tu hành chi tiết của mình, chỉ trừ tầng thứ nhất ra, còn lại đều cần một lượng lớn chiến công để đổi lấy.

Nguồn chiến công, cũng có quy hoạch rõ ràng.

Diễm Linh Cơ, nhận được công pháp thuộc tính hỏa, có thể thao túng năng lượng thuộc tính hỏa.

Công pháp nàng nhận được, là một loại công pháp thuộc tính hỏa do Nguyên Phượng sáng tạo, luyện đến tầng thứ chín, có thể hình thành Phượng Hoàng Chân Hỏa, thiêu chết Chuẩn Thánh!

Sau khi nhận được công pháp, nàng đã biết đẳng cấp tu hành của thế giới trước mắt.

Năm xưa nàng cũng là cường giả, nhưng ở đây, thật sự ngay cả một con kiến cũng không bằng.

Chuẩn Thánh, thổi một hơi, một sợi tóc, thậm chí chỉ cần một ý niệm, thế giới nàng từng sinh sống, sẽ bạo toái tiêu tan! "Hình Thiên, đưa ba người họ đi đi.

Chiến trường vạn giới, ta cho các ngươi một canh giờ, sau đó mỗi người tự mình lên chiến trường, nếu không thể sống sót, thì cũng không cần ta bảo hộ." "Nếu có thể sống sót, nỗ lực giành chiến công, có thể đổi lấy tất cả những gì các ngươi muốn!" Trần Vũ nói, tay khẽ vẫy, lại một lần nữa khai mở một Vạn Giới Thông Đạo.

Bốn bóng người lóe lên, tiến vào thông đạo, lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Phan Đa Lạp Tinh, chủ tinh của Phan Đa Lạp Giới, có đường kính ba trăm triệu năm ánh sáng!

Đây là một hành tinh khổng lồ trong vạn giới.

Giống như một ngôi cự tinh, nhật nguyệt tinh thần đều xoay quanh

nó, trở thành trung tâm của giới này.

Các hành tinh sự sống khác trong giới này cũng đều lấy Phan Đa Lạp Tinh làm đế, đỉnh lễ mô bái.

"Phan Đa Lạp" trên hành tinh này có ý nghĩa là "mỹ nữ mang quà tặng".

Tương truyền, hành tinh này ngày xưa là một hành tinh xinh đẹp cực kỳ nổi tiếng.

Chủ nhân của hành tinh là một quần thể tinh linh.

Bất luận nam nữ, họ đều có dung mạo tuấn mỹ, thân hình tu trường, đôi tai nhọn hoắt.

Đây là những sinh linh đặc biệt được sinh ra khi sự sống đạt đến cực hạn, tượng trưng cho sự sống, hòa bình, hữu ái, là đại danh từ của chân thiện mỹ.

Sau khi Trần Vũ phất tay, Hình Thiên dẫn theo Nhậm Ngã Hành, Lục Cự Nhân và Diễm Linh Cơ rời đi, các cường giả đỉnh cấp của Hồng Hoang lập tức biết được tin tức này.

Với thân phận Thánh Nhân, sau khi Trần Vũ phá vỡ rào chắn vạn giới, họ tự nhiên có thể tức khắc cảm ứng được tình hình của giới này.

Nữ Oa khẽ nhíu mày, ngữ khí tràn đầy phẫn nộ: "Dương Mi, thật đáng chết!" Phan Đa Lạp Tinh lúc này, nói đúng hơn là toàn bộ Phan Đa Lạp Giới, khí tức sự sống xanh tươi ngày xưa đã hoàn toàn biến thành ô yên chướng khí, bị ô nhiễm triệt để.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Vài tiếng xé gió vang lên, hư không nổ tung.

Khí huyết của Hình Thiên hình thành từng lớp hộ tráo, chấn nát hư

không, bảo hộ ba vị "lâu nghĩ" (những kẻ yếu ớt) nhanh chóng hàng lâm xuống Phan Đa Lạp Tinh.

Chương 201

Ngay lập tức, từng màn thảm cảnh của Phan Đa Lạp Tinh đập vào mắt mọi người.

Khắp nơi chiến hỏa ngút trời, khói đen cuồn cuộn bốc lên từ ngôi cự tinh, thẳng tắp xuyên mây.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, các dòng sông chuyển thành màu đỏ sẫm, đặc quánh, không biết đã dung nhập bao nhiêu tiên huyết.

Vô số tinh linh có làn da xanh lam, xanh lục, xanh đậm, chết thảm nơi hoang dã.

Tiếng kêu than khắp chốn.

Một số tinh linh còn sót lại hoặc là liều chết phản kháng, hoặc là bỏ chạy tán loạn.

Từng luồng khói đen đặc quánh cuồn cuộn về phía những tinh linh còn sót lại, cuốn sạch, giống như cơn sóng thần kinh khủng nhất giữa các vì sao, muốn cuốn trôi một bãi cát mềm mại.

Trong thần sắc kinh ngạc bất định của bốn người, ngọc bài trên người đột nhiên lóe sáng, sau đó một luồng tin tức truyền vào tâm thần mọi người: "Vạn Giới Phong Thần chính thức bắt đầu, hệ thống chiến công kích hoạt.

Hình Thiên hộ vệ ba người trong một thời thần, không chịu bất kỳ công kích nào, có thể nhận được ba trăm điểm chiến công!" "Ba người có thể lợi dụng một thời thần này để tu hành công pháp đã nhận được, không cần phòng bị đối thủ, chém giết địch nhân để thu thập điểm chiến công, đổi lấy năng lượng, đề thăng tầng tu vi đầu tiên của công pháp mới.

Đối với các tầng công pháp sau, cũng cần điểm chiến công để đổi lấy.” Bốn người trong lòng chấn động, triệt để hiểu rõ.

“Hử?

Lại có thám tử dị tộc ngoại giới tới, giết!” Cùng lúc đó, sự xuất hiện của bốn người cũng đã thu hút sự chú ý của một kẻ.

Trong làn sóng đen cuồn cuộn, một tiếng gầm sắc nhọn truyền ra.

Mặc dù không cùng một hành tinh, thậm chí không cùng một giới, cách biệt văn hóa to lớn, nhưng sự giao lưu giữa những cường giả chân chính luôn thông qua cảm ứng tâm thần, vĩnh viễn không đổi.

Tiếng gầm sắc nhọn đó nhắm thẳng vào Hình Thiên.

Xoẹt!

Xoẹt!

Hai tiếng xé gió sắc nhọn vang lên, không gian bị xé rách, hai mũi tên nhọn xé toạc hư không, để lại hai luồng thông đạo dài trên không trung, tức khắc xuất hiện trước mặt bốn người!

Dù chỉ có hai mũi tên, nhưng chúng đã trực tiếp khóa chặt bốn người!

Hai mũi tên trước sau, mỗi mũi tên khóa chặt một mục tiêu.

Nếu mũi tên phía trước không thể giết chết bốn người trong một đòn, thì mũi tên phía sau sẽ bổ sung, khóa chặt bốn phương tám hướng, cắt đứt mọi lối thoát của mọi người!

Hình Thiên trong lòng kinh ngạc, loại tiễn thuật mạnh mẽ như vậy, trong thời gian hắn sống và chiến đấu nhiều năm ở Hồng Hoang, chỉ có tiễn thuật của hảo huynh đệ Hậu Nghệ mới có thể mạnh hơn hai mũi tên này, những tiễn tu khác đều không bằng!

Hình Thiên không nói hai lời, vung đại phủ huyết sắc, bổ một phủ

xuống phía trước!

Hai mũi tên nhọn tốc độ quá nhanh, quỹ đạo quá quỷ dị, Hình Thiên căn bản không thể bổ trúng.

Nhưng, hư không trực tiếp bị một nhát phủ bổ toang, sức mạnh cuồng bạo bá đạo, như những ngôi sao thời Thái Cổ cuồn cuộn nghiền ép, trực tiếp nghiền nát hai mũi tên nhọn, khiến chúng nổ tung giữa không trung, tiễn khí tung hoành, sau đó lại bị triệt để ma diệt.

"Hả?

Cùng cấp bậc với tướng quân?

Tướng quân!

Có cường giả!" Trong làn khói đặc, một giọng nói kinh ngạc truyền ra.

Ngay sau đó, lại một tiếng gầm giận dữ: "Theo bản tướng lên!" Xoẹt!

Từ trong làn khói đen, một con tinh linh khổng lồ lao ra!

Cao tới trăm trượng!

Nó được kết hợp từ hàng vạn thi thể tinh linh, toàn thân đen kịt như mực, chảy ra tiên huyết ô trọc, tỏa ra sức mạnh phụ diện như huyết tinh, tàn bạo, tử vong, ô trọc.

Ngay cả không khí cũng bị ăn mòn!

Con hắc sắc tinh linh ma vương này tay cầm một cây cung khổng lồ, cây cung đó cũng được tạo thành từ những chiếc tai nhọn của tinh linh!

Chương 202

Nó giương cung lắp tên, nhắm thẳng vào Hình Thiên mà bắn!

Hình Thiên hừ lạnh một tiếng, vung cự phủ huyết sắc, cùng hắc sắc tinh linh ma vương chiến đấu.

Làn sóng đen cũng bỏ qua những tinh linh còn sót lại, lao về phía Nhậm Ngã Hành, Diễm Linh Cơ và Lục Cự Nhân.

Lục Cự Nhân tuy vóc dáng lớn, nhưng thấy cảnh này lại trong lòng nhảy dựng, hơn nữa sức mạnh nhục thân của hắn trước đó đã bị Hình Thiên ma diệt, lúc này tuy thân thể to lớn, nhưng chỉ trông có vẻ mạnh mẽ mà không có tác dụng thực sự, liên tục lùi bước.

Nhậm Ngã Hành lại dựng lông mày rậm, quát lớn một tiếng: "Thượng tiên ban cho bản tọa vô thượng thánh pháp, vừa hay dùng những tiểu ma vật này để khai đao, trợ ta tu hành, đạp lên con đường phi thăng thành tiên!" Sức mạnh từ hai tay hắn bạo dũng, hình thành hai đạo lốc xoáy dài vài thước.

Mặc dù nhìn từ uy thế, chúng yếu hơn gấp mười lần so với những đạo lốc xoáy dài vài trượng trước kia, nhưng Nhậm Ngã Hành lại biết rằng, chúng đã mạnh hơn gấp mười lần!

Trong võ lâm, hắn cũng là cao thủ hạng nhất, nhưng không thể đè bẹp chúng cường, có những cường giả có thể ngang sức với hắn, nhưng lúc này, hắn lại xứng đáng đứng đầu!

"Hấp Tinh Đại Pháp!" Nhậm Ngã Hành khôi phục thân phận ma giáo giáo chủ hung hãn ngày xưa, không sợ chết, trực tiếp xông vào đại quân hắc ám tinh linh, triển khai cận thân công kích.

Hắn vỗ một chưởng lên thân một con hắc ám tinh linh, công pháp

vận chuyển, trực tiếp nuốt chửng toàn bộ các loại năng lượng tinh khí thần trong cơ thể nó!

Con hắc ám tinh linh đó, vốn mạnh hơn một chút, gần đạt đến cấp độ thành thần, thân thể lập tức khô héo, biến thành một bộ xác khô!

"Đánh giết một tên tiểu tốt hắc ám tinh linh đỉnh phong Luyện Thần Phản Hư, đạt được 0.1 điểm chiến công!" Đúng lúc đó, ngọc bài trước người lại lóe sáng, một giọng nói lạnh nhạt truyền vào tâm thần hắn.

"Hử?

Chỉ có 0.1 điểm?" Nhậm Ngã Hành nhíu mày, nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, hắn kinh hỉ.

Bởi vì vị siêu cấp cường giả bảo hộ hắn, dường như một giờ cũng chỉ nhận được ba mươi điểm chiến công, với tốc độ giết địch của hắn, một thời thần, hít!

Nhậm Ngã Hành phấn khích, xông thẳng vào đại quân hắc ám tinh linh, điên cuồng chém giết, thôn phệ!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Bên cạnh, Diễm Linh Cơ cũng không cam chịu kém cỏi, những chiếc trâm cài tóc đỏ rực trong tay liên tiếp bay ra, dày đặc như mưa bão, không biết nàng lấy đâu ra nhiều trâm cài tóc đến thế.

Ngay sau đó, những năng lượng như hỏa xà, hỏa mãng lại xông vào đại quân hắc ám tinh linh, điên cuồng thiêu đốt.

Hình Thiên kéo dài thời gian, trêu đùa con tinh linh ma vương trước mặt.

Thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ chỉ là một thế giới võ hiệp cấp thấp.

Các võ giả trong đó, tuy không được xếp hạng, nhưng lại có nội lực, sức chiến đấu vượt xa người thường, hai cánh tay ít nhất có vài trăm cân lực, trong giới tu hành, họ chỉ mới nhập môn, ở tầng Luyện Tinh Hóa Khí.

Cao thủ hạng hai là Luyện Khí Hóa Thần, tùy tiện có thể khai bia liệt thạch (đập đá tạc bia).

Cao thủ hạng nhất, phi hoa trích diệp giai khả thương nhân (ngắt hoa hái lá đều có thể làm bị thương người), một đôi đũa có thể giết chết hai võ giả không nhập lưu.

Đương nhiên, cấp thấp thì vẫn là cấp thấp, không tu nguyên thần, cũng không cách nào tu nguyên thần, trong cùng cấp độ, võ giả hạng nhất tự nhiên không bằng tu hành giả Luyện Thần Phản Hư, vẫn còn quanh quẩn ở cửa ải Luyện Khí Hóa Thần.

Hoặc giả, giới hạn của cấp thấp là Luyện Khí Hóa Thần.

Nhưng, Nhậm Ngã Hành lúc này, lại chém giết một đại quần thể hắc ám tinh linh dưới cấp thành tiên, khiến chúng vứt giáp bỏ mũ, để lại khắp nơi xác khô.

Mặc cho hắc ám tinh linh công kích, đánh lén, bày trận, thậm chí kích hoạt bí pháp thế nào, cũng bị Hình Thiên đang đại chiến trên không trung dễ dàng hóa giải.

Công pháp của Nhậm Ngã Hành quả thực bá đạo, cũng kinh khủng.

Các loại năng lượng âm tà của hắc ám tinh linh cũng bị hắn điên cuồng thôn phệ, dính vào là chết, chỉ trong chớp mắt đã biến thành xác khô.

Diễm Linh Cơ, thao túng hỏa xà, hỏa mãng, cuối cùng đã hóa thành hỏa giao!

Sức mạnh của nàng không ngừng tăng trưởng, trong lòng kinh hỉ: "Xem ra, lần này ta quả thực đã gặp được kỳ ngộ to lớn!

Chẳng lẽ, những tộc nhân đã chết đang cùng lúc phù hộ ta sao?" "Chỉ cần mạnh hơn một chút nữa, ta có thể báo thù rồi!" Diễm Linh Cơ khẽ mím môi, ánh mắt càng lạnh.

Chém giết những hắc ám tinh linh này, không chỉ giúp nàng mạnh hơn, mà còn khiến nàng cảm nhận được những tinh linh chân chính đáng thương đang bỏ chạy kia, giống như gia quốc ngày xưa của nàng bị Yến quốc công kích, cuối cùng nhà tan cửa nát, quốc phá sơn hà.

Lục Cự Nhân cũng bị sự tiến bộ của Nhậm Ngã Hành và Diễm Linh Cơ kích thích, hắn phát hiện, hai người mỗi khi chém giết một con hắc ám tinh linh, khí tức của họ lại mạnh hơn một chút.

Nếu Nhậm Ngã Hành thôn phệ năng lượng của hắc ám tinh linh thì có thể hiểu được.

Chương 203

Nhưng Diễm Linh Cơ lại trực tiếp dùng liệt hỏa kinh khủng thiêu cháy chúng thành tro tàn, căn bản không dính một chút sức mạnh đáng ghét kia, nhưng vẫn đang đề thăng!

"Chẳng lẽ, đây là lợi ích mà cái gọi là chiến công mang lại sao?" Lục Cự Nhân trong lòng kích động không thôi, như thể phát hiện ra một đại lục mới.

Thân thể hắn, tuy vẫn to lớn, nhưng không có sức mạnh như ngày xưa, chẳng khác gì người thường, như thể hắn lại trở về thời kỳ là người thường.

Lúc này, Lục Cự Nhân gắng gượng thân thể, tiến gần chiến trường, đứng ở chiến trường bên Diễm Linh Cơ, đợi rất lâu, cuối cùng cũng có một con cá lọt lưới, một con hắc ám tinh linh phấn khích không thôi, nhắm vào mắt Lục Cự Nhân, bắn ra một mũi tên tràn đầy phẫn nộ!

Phụt!

Nhưng, mũi tên đó vẫn chưa kịp tới gần Lục Cự Nhân, đã bị một đạo sức mạnh hùng hồn từ trên trời giáng xuống đánh nát.

Hình Thiên!

Hình Thiên đã trở thành một vị thần bảo hộ thực sự, bất kể đối thủ mạnh đến đâu, chỉ cần muốn làm hại ba người, Hình Thiên lập tức ra tay!

Bất kể đối thủ mạnh đến đâu, dưới tay Hình Thiên, đều như chém dưa thái rau.

Đối thủ của hắn, con tinh linh ma vương khổng lồ ghê tởm kia, từ

chỗ khinh thường chuyển sang kinh nghi, rồi kinh ngạc, cuối cùng là kinh khủng.

Nó muốn chạy trốn, nhưng lại bị Hình Thiên trói buộc, giống như mèo vờn chuột, lại giống như người nông dân đang luyện tập bổ củi, bổ con tinh linh ma vương đó đến mức đầu vỡ máu chảy, nguyên khí đại thương.

"Quả nhiên!

Ta sẽ không bị thương, bất kể ta yếu đến đâu, hoặc đối phương mạnh đến mức nào, ta cũng sẽ không bị thương!" Lục Cự Nhân trong lòng đại hỉ, yên tâm, giơ nắm đấm khổng lồ, giáng một quyền mạnh mẽ lên đầu con hắc ám tinh linh vừa rồi.

Rầm!

Lục Cự Nhân cảm thấy nắm đấm đau nhức không chịu nổi, giống như người thường ngày xưa, dốc toàn lực đấm vào tường vậy.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, một chuyện khiến hắn kinh hỉ đã xảy ra, chỉ thấy con hắc ám tinh linh kia, đầu vỡ máu chảy, lập tức đổ gục xuống chết!

"Dùng quyền giết hắc ám tinh linh, thưởng 0.1 điểm chiến công, nhưng do do dự quá lâu, điểm chiến công giảm một nửa!" Ngọc bài khẽ lóe sáng, một giọng nói truyền vào não Lục Cự Nhân, khiến thần sắc hắn chấn động.

Ngay sau đó, hắn cảm giác, một luồng năng lượng tuy nhỏ bé, nhưng chất lượng cao không thể sánh bằng, cũng không biết từ đâu xuất hiện, trực tiếp dũng mãnh chảy vào nắm đấm đang đau nhức không chịu nổi.

Chỉ trong một khoảnh khắc, cơn đau nhức vừa rồi lập tức biến mất, phần da thịt bị tàn phá cũng trực tiếp hồi phục!

Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh của mình cũng đang hồi phục!

Thì ra, đây mới là tu hành nhục thân chân chính, đây mới là sức mạnh nhục thân chân chính!

Ba người trở nên điên cuồng, càng giết càng hăng, càng giết càng mãnh liệt, có thêm nhiều kinh nghiệm hơn.

"Thả bản vương đi!

Bằng không, bản vương nhất định sẽ bẩm báo phụ hoàng, sai cường giả đến đây chém giết!" Con hắc ám tinh linh vương khổng lồ lúc này giả mượn oai hùm nói.

Hình Thiên đã ngược đãi nó nửa ngày, nghe vậy nói: "Nga, được, ta biết rồi.

Cho nên, ta quyết định, ta chém ngươi trước thì tốt hơn, ít nhất sẽ không chịu thiệt." Hình Thiên vừa nói, động tác trong tay lại không ngừng, cự phủ giữa không trung ầm ầm giáng xuống, trực tiếp khóa chặt hắc ám tinh linh vương, bổ về phía đầu lâu!

"A!" Hắc ám tinh linh vương thảm kêu một tiếng, đầu lâu bị một nhát phủ bổ toang, lực lượng kinh khủng nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân.

Bành!

Trong chớp mắt, hắc ám tinh linh vương hóa thành vô số mảnh vỡ, sau đó lại bị nghiền nát thành khí đen, cuối cùng bị triệt để ma diệt.

"Chém giết hắc ám tinh linh vương, đạt được 10 điểm chiến công; hộ vệ ba người trưởng thành một thời thần, đạt được 30 điểm chiến công!" Giọng nói vang lên trong tâm thần Hình Thiên.

Nhưng, Hình Thiên cũng không trực tiếp sử dụng những chiến

công này, chuẩn bị tiếp tục, hoàn thành đại kế hoạch là nhục thân thành Thánh!

Mệnh lệnh của Trần Vũ, Hình Thiên tự nhiên sẽ không trái.

Sau một thời gian, hắn trực tiếp bước một bước lên hư không, xông vào chỗ sâu nhất của màn sương mù, không còn để ý đến ba người kia nữa.

Nhưng Nhậm Ngã Hành cũng căn bản không sợ hãi, sức mạnh không ngừng bạo tăng lúc này đã mang lại cho hắn sự tự tin mạnh mẽ.

Hấp Tinh Đại Pháp một lần nữa có được khả năng bao trùm mấy trượng, dốc toàn lực thi triển một chiêu, có thể đồng thời hút khô mười mấy con hắc ám tinh linh!

Chương 204

Diễm Linh Cơ cũng tương tự, sau hỏa giao, nàng không hóa thành hỏa long, mà là hỏa vũ!

Hỏa vũ nhìn có vẻ yếu, nhưng diện bao phủ quá rộng, trực tiếp suy yếu một phần lớn quân địch, khiến Nhậm Ngã Hành và Lục Cự Nhân chém giết càng hăng.

Mà điểm chiến công phân phối công bằng, Diễm Linh Cơ thi triển hỏa vũ phụ trợ cũng có thể nhận được chiến công.

Nhậm Ngã Hành và Lục Cự Nhân, tuy chém giết nhanh hơn, nhưng giá trị chiến công đơn lẻ nhận được cũng giảm xuống một chút so với trước.

Rầm!

Cũng không biết qua bao lâu, Nhậm Ngã Hành đột nhiên thân thể chấn động, một luồng sức mạnh khổng lồ từ trên người hắn tuôn ra.

Gần như đồng thời, Diễm Linh Cơ cũng kiều khu run rẩy, năng lượng thuộc tính hỏa cuồng bạo tràn ra, quần áo trên người nàng tức khắc bốc cháy, liệt hỏa hùng hùng một lần nữa tổ hợp thành một bộ y phục mới.

“Ha ha ha, bản tọa cuối cùng cũng luyện tầng thứ nhất đến đại thành rồi!

Bản tọa thành tiên rồi!” Thành tiên rồi!

Nhậm Ngã Hành mừng rỡ như điên, trong một thời thần, mỗi lần công kích, thực lực lại đề thăng một tầng, hoàn toàn chìm đắm trong sự sảng khoái đó, quên đi tất cả.

Khi Hình Thiên đột nhiên rút phòng hộ, đại quân vô cùng vô tận

bên cạnh lập tức mang đến áp lực và sát khí khủng bố, hàng chục vạn mũi tên nhắm thẳng vào họ mà bắn tới!

Vừa đúng lúc đó, năng lượng trong cơ thể hắn cũng bạo trướng đến cực hạn.

Bản Hấp Tinh Đại Pháp cải tiến mà Thường Hi theo lệnh ban cho trước đó, tầng thứ nhất giống như một cái bể nước siêu cấp khổng lồ, lúc này đã chứa đầy!

Thành tiên!

Diễm Linh Cơ cũng kiều khu chấn động, gần như nhanh hơn Nhậm Ngã Hành một khoảnh khắc, phá vỡ bình chướng tiên phàm!

Cũng khó trách, vị diện mà Diễm Linh Cơ sinh sống, sử dụng năng lượng thuộc tính càng thuần túy, thậm chí có thể hóa hình hiển lộ, dù không phải trung võ vị diện, cũng đã gần đạt đến đó.

Diễm Linh Cơ, với tư cách là người kiệt xuất trong số đó, căn cơ mạnh hơn Nhậm Ngã Hành không ít.

Lúc này, tầng thứ nhất của Phượng Hoàng Thần Hỏa do Nguyên Phượng truyền thụ cũng được lấp đầy bằng chiến công thu được, phá vỡ bình chướng, phi thăng thành tiên!

Bên ngoài thân Nhậm Ngã Hành, lực hút kinh khủng do Hấp Tinh Đại Pháp hình thành, trực tiếp hút toàn bộ tiểu binh tộc tinh linh vào trong, hình thành một hắc động bán kính trăm trượng!

Hắc động không ngừng khuếch trương, ngàn trượng, vạn trượng!

Trong phạm vi vạn trượng, số lượng đại quân tinh linh không dưới một vạn, thậm chí mấy vạn đại quân, chỉ cần một hơi thở, sẽ bị Nhậm Ngã Hành thôn phệ, hình thành điểm chiến công dày đặc như mưa bão.

Nhậm Ngã Hành lúc này, giống như một tôn ma tiên, thôn thiên phệ địa, bá đạo vô song!

Diễm Linh Cơ, thì là liệt diễm quân vương, sau lưng là một hư ảnh phượng hoàng khổng lồ, tuy rằng ảm đạm, nhưng lại phát ra khí tức cường đại, đủ sức hủy thiên diệt địa, thiêu đốt vạn vật, cũng trong phạm vi vạn trượng, toàn bộ hắc ám tinh linh đều bị thiêu cháy!

"Công pháp, quá mạnh mẽ rồi!

Chỉ tầng thứ nhất, đã có thể khiến ta phi thăng thành tiên!

Nếu tu hành thành công tầng thứ hai, sẽ mạnh đến mức độ nào?" Nhậm Ngã Hành trong lòng mong đợi, nhìn những điểm chiến công không ngừng đổ về, một cảm giác thỏa mãn to lớn dâng trào.

"Tầng thứ hai, cần một vạn điểm chiến công, có thể thành Địa Tiên quả vị." Nhậm Ngã Hành nhìn vào ngọc bài, thầm suy tính về việc đổi công pháp sau này và chiến công.

"Tầng thứ ba, chắc cần mười vạn điểm chiến công, để thành Thiên Tiên, sau đó Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, chắc đều theo tỷ lệ đổi chiến công gấp mười lần." "Mà, ngoài công pháp tu hành bắt buộc cần dùng chiến công để đổi, còn có đủ loại cấp bậc linh bảo, đan dược, thậm chí thánh địa tu hành, trận pháp công kích phòng ngự, v.v., bất kỳ thứ gì cũng có thể đổi bằng chiến công!" Nhậm Ngã Hành nhìn đại quân hắc ám đang xông tới, dường như chúng không phải kẻ địch, mà là một đám thịt mỡ béo bở!

"Giết!" Nhậm Ngã Hành quát lớn một tiếng, nhảy vọt lên, Song Tinh Đại Pháp vận chuyển đến cực hạn, điên cuồng hấp thu hắc ám tinh linh xung quanh, khí tức lại bạo tăng.

Hắc ám tinh linh có thể bá chiếm Phan Đa Lạp Tinh, thậm chí toàn bộ Phan Đa Lạp Giới, tự nhiên không dễ dàng tiêu diệt đến thế.

Rất nhanh, những tiểu binh hắc ám tinh linh đang chết dần đã thu hút sự chú ý của các cường giả hắc ám tinh linh, từng tôn đội trưởng cấp độ Tiên Nhân, tiểu tướng xông tới, sát phạt Nhậm Ngã Hành và Diễm Linh Cơ.

Tốc độ và số lượng địch mà Diễm Linh Cơ chém giết, một chút cũng không thua kém Nhậm Ngã Hành, thậm chí, nàng còn khát khao trở nên mạnh hơn Nhậm Ngã Hành, mối thù vô tận, còn khiến người ta có động lực hơn cả chí xưng bá.

Lục Cự Nhân ở phía sau, nhìn hai đồng bạn dũng mãnh, vừa hâm mộ, vừa hối hận.

Nếu vừa rồi gan lớn hơn một chút, cùng xông vào chém giết hắc ám tinh linh, dùng công pháp luyện thể do vị mãnh nhân không đầu truyền thụ để rèn luyện lại thân thể, lúc này thành Tiên Nhân chi vị, liệu có một phần của hắn không?

"Trảm trảm trảm!" Tiếng Hình Thiên gầm rống vang vọng khắp Phan Đa Lạp Tinh, thực lực kinh khủng đỉnh phong Chuẩn Thánh được triển lộ triệt để.

Chương 205

Nếu hắn không thu liễm thực lực, để tránh làm thương hại những kẻ khác, thì hành tinh khổng lồ đường kính ba trăm triệu năm ánh sáng này, căn bản không thể chịu nổi một nhát phủ bổ toàn lực của hắn!

Lúc này, bầu trời ầm ầm nổ tung, một vết nứt khổng lồ dài hàng vạn ức dặm xuất hiện trên không trung, hư không trực tiếp bị xé nát!

Rầm rầm rầm!

Trong vết nứt đó, thậm chí trong phạm vi mấy triệu năm ánh sáng quanh rìa vết nứt, tất cả các đại tướng hắc ám tinh linh, tinh linh vương, đều vỡ nát, toàn bộ tử vong!

"Tấm Bàn Cổ Tinh Huyết: mười ức điểm chiến công!

Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ mười vô thượng: trăm ức điểm chiến công!" Trong khối ngọc bài kia, hai chí bảo đổi được mạnh nhất, khiến chiến huyết của Hình Thiên hoàn toàn sôi trào, chiến ý bùng cháy!

Đại phủ huyết sắc của Hình Thiên, không chỉ bổ toang bầu trời, bổ chết vô số cường giả hắc ám tinh linh, mà còn phá tan toàn bộ tử khí đặc quánh, ô trọc chi khí cuồn cuộn bao phủ nặng nề Phan Đa Lạp Tinh!

Hoa lạp lạp!

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng lá cây xào xạc vang lên, một cây cự thụ che trời, một lần nữa hiển lộ trên Phan Đa Lạp Tinh, điên cuồng lay động những cành cây khổng lồ, mỗi một cành cây, đều thô như sơn mạch, thậm chí còn lớn hơn một số tinh thần!

Trên cự thụ, phần lớn đều bị vật chất đen bao phủ, chỉ còn lại một

số màu xanh lục còn sót lại, loang lổ hỗn tạp, không còn được một phần mười như ban đầu, lực lượng sinh mệnh vốn dồi dào cũng đã bị chuyển hóa thành tử vong, hắc ám chi khí.

"Sinh Mệnh Cổ Thụ!" Hình Thiên trong lòng đại hỉ, thi triển thần thông Tượng Thiên Pháp Địa, thân thể bạo tăng, một bước vạn ức dặm, dùng nhục thân kinh khủng trực tiếp đâm xuyên hư không, xông về phía cự thụ!

Trên cự thụ, có từng mặt hồ cũng bị nhiễm thành màu đen, từ bên trong nhảy ra từng con hắc ám tiểu tinh linh.

Nhưng vừa xuất hiện, chúng đã hấp thu tử khí hắc ám nồng đậm xung quanh, thân thể và thực lực đều nhanh chóng bạo tăng, nhanh chóng có thể hình thành từng chi đại quân, sát nhập Phan Đa Lạp Tinh.

Chỉ có vài cái hồ lẻ tẻ, ở trung tâm nhất vẫn giữ được màu xanh lục nguyên bản, tinh linh sinh ra từ bên trong vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu, cùng những hắc ám tinh linh kia chém giết lẫn nhau.

Thấy Hình Thiên xuất hiện, và chém giết một lượng lớn cường giả hắc ám tinh linh, những tinh linh vốn bị dồn vào đường cùng, lập tức đại hỉ, lũ lượt từ nơi ẩn nấp xuất hiện, nhìn về phía Sinh Mệnh Cổ Thụ.

"Đi!

Ta cũng đi!" Nhậm Ngã Hành hơi do dự, cũng lao về phía Sinh Mệnh Cổ Thụ.

Bởi vì, lúc này gần như tất cả cường giả hắc ám tinh linh đều đang đổ về phía Sinh Mệnh Cổ Thụ, chỉ còn lại một số tiểu binh, dù số lượng nhiều, nhưng chém giết nhanh, hiệu suất tổng thể cũng không cao.

Chém giết một tôn đội trưởng hắc ám tinh linh cấp độ Tiên Nhân,

chiến công thu được gấp mười, thậm chí mấy chục lần tiểu binh!

Trên Sinh Mệnh Cổ Thụ, trong một tòa cung điện khổng lồ, một căn mật thất nhỏ nhất bên trong cung điện đen tối, phát ra lực lượng sinh mệnh vô tận, dùng để tiêu trừ sự xâm thực của tử khí hắc ám đáng sợ.

Trong mật thất nhỏ đó, một vị nữ hoàng có dung mạo tuyệt mỹ, hoạt bát đáng yêu nhưng cũng tràn đầy uy nghiêm, đột nhiên mở đôi mắt đang nhắm nghiền.

"Cuối cùng cũng có viện binh chân chính rồi sao?" Xoẹt!

Tiếng xé gió sắc nhọn vang vọng khắp thiên địa, trực xông lên cao không ức vạn dặm, bùng nổ ra, hóa thành từng đạo lưu quang muôn màu muôn vẻ.

Tập kết lệnh!

"A!

Nữ vương còn sống!

Khí tức của nữ vương!

Tập kết lệnh do chính người ban ra!" Trên Phan Đa Lạp Tinh rộng lớn, những tinh linh đang ẩn náu khắp nơi, chạy trốn tứ phía, lúc này đều nhìn lên tập kết lệnh đặc biệt trên cao không, ai nấy đều kích động không thôi, chiến ý sôi trào.

Tập kết lệnh cấp cao nhất sẽ trực tiếp kích thích sâu thẳm linh hồn của tinh linh, nỗi sợ hãi, hoang mang, không cam lòng trước đó đều biến mất, hóa thành sự phản công kiên cường bất khuất trong tuyệt cảnh!

Trước đó, trong những lần thất bại liên tiếp, nữ vương cũng không hề ban ra tập kết lệnh, mặc cho tộc tinh linh tứ tán chạy trốn,

để bảo tồn một phần huyết mạch và sức mạnh cho tộc tinh linh.

Lúc này, tất cả tinh linh đều quay về phía Sinh Mệnh Cổ Thụ!

Xoẹt!

Tiếng xé gió sắc nhọn thứ hai, gần như ngay sau đó, cũng vang lên trên cao không.

Chỉ có điều, lần này, những luồng sáng ô uế đen kịt như mực, như những tia sét đen, nhanh chóng khuếch tán trên không trung, bao trùm phạm vi cực rộng.

Nhậm Ngã Hành, Diễm Linh Cơ, lúc này chiến công điểm đã tích lũy khá nhiều, sắp trở thành Địa Tiên.

Chương 206

Ban đầu họ đã từ bỏ việc chém giết, hướng về Sinh Mệnh Cổ Thụ, tốc độ thu được điểm chiến công đã giảm đáng kể.

Nhưng rất nhanh, đại quân hắc ám tinh linh vừa rồi bị bỏ lại cũng đã quay đầu, tiến về phía Sinh Mệnh Cổ Thụ.

"Ha ha ha, đại tiệc của ta tới rồi sao?" Nhậm Ngã Hành trong lòng đại hỉ, vừa đi vừa chiến, bắt đầu chém giết trong quân đội đang hành tiến.

Nhưng, rất nhanh sắc mặt hắn biến đổi, cũng chẳng thèm để ý đến sĩ diện, quay người bỏ chạy!

Xoẹt!

Một mũi tên đen tức khắc bay tới, trên đường hành tiến, nó không hề gây ra bất kỳ động tĩnh nào, chỉ khi sắp tới gần, nó mới bùng phát, trực tiếp đâm xuyên hư không, sau đó kích động hư không nổ tung, hình thành một hắc động khổng lồ bán kính vạn dặm, nuốt chửng mọi thứ xung quanh!

Chân Tiên!

Nhậm Ngã Hành cảm thấy da đầu tê dại, ngay cả Địa Tiên cũng không phải đối thủ của hắn, tuy có thể dựa vào công pháp mạnh mẽ, lấy yếu thắng mạnh, Địa Tiên tầm thường cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng Thiên Tiên tuyệt đối có thể nghiền ép!

Huống chi, trên Thiên Tiên còn có Chân Tiên!

May mắn thay Nhậm Ngã Hành phản ứng cực nhanh, cảm giác nguy cơ mạnh mẽ, kỹ năng được rèn luyện nhiều năm với tư cách ma giáo giáo chủ, lúc này đã cứu mạng hắn.

“Đại quân hắc ám tinh linh có hành động lớn, không thể xảy ra sai sót, lúc này chiến đấu làm rối loạn, ảnh hưởng tốc độ tiến lên, nhất định sẽ bị cường giả nhắm tới.” Nhậm Ngã Hành phản ứng lại, tức khắc hiểu rõ mọi chuyện.

Hắn nhìn về phía Diễm Linh Cơ, phát hiện người phụ nữ xinh đẹp này, không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh, vừa rồi không ra tay, lúc này lại đứng từ xa quan sát, khiến Nhậm Ngã Hành cảm thấy trên mặt nóng rát.

Một nha đầu còn nhìn ra được, bản tọa lại không nhìn ra, thật mất mặt quá!

Lục Cự Nhân ở phía cuối, vội vàng thu tay lại, lúc này thân thể của hắn vừa mới đột phá tầng chuyển hóa đầu tiên, có được sức chiến đấu cấp Nhân Tiên, tuy thiếu thuật pháp thần thông của tiên nhân, nhưng phòng ngự và sức mạnh nhục thân lại cường đại hơn.

Ba người đi theo sau đại quân tộc tinh linh, tiến về phía Sinh Mệnh Cổ Thụ.

Nhưng, cách cổ thụ vài ngàn dặm, không thể tới gần nữa.

Trên Sinh Mệnh Cổ Thụ, đã xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Hình Thiên vung cự phủ, chiến đấu với từng tôn hắc ám tinh linh đế hoàng!

Mỗi một tôn hắc ám tinh linh đế hoàng đều có tu vi Chuẩn Thánh, ở đây có đến mười mấy tôn, trong đó có ba tôn đều là đỉnh phong Chuẩn Thánh.

Tiễn thuật của chúng xuất thần nhập hóa, xuyên thủng thời không và hư không, hư không xung quanh Sinh Mệnh Cổ Thụ bị xuyên thành tổ ong.

Phan Đa Lạp Tinh tuy khổng lồ, nhưng cũng xa không bằng Hồng Hoang ngày xưa, càng không thể sánh với Tân Hồng Hoang hiện nay, độ cứng không gian không mạnh, sức chiến đấu của Đại La Kim Tiên có thể dễ dàng xé nát nó.

Lúc này, dưới đại chiến của từng tôn Chuẩn Thánh, hư không bị xé rách đến thiên sang bách khổng, mãi không thể hồi phục.

Hình Thiên uy mãnh cực điểm, một thanh đại phủ huyết sắc bổ nát thiên địa, bá đạo vô song, căn bản không cần cố ý nhắm vào ai, trong phạm vi rộng lớn nơi phủ đầu bổ chém, đều tràn ngập sát ý vô tận.

Bầu trời đang đổ mưa máu đen, tôn hắc ám tinh linh đế hoàng đỉnh phong Chuẩn Thánh kia, dưới một bước bất cẩn trước đó, trực tiếp bị Hình Thiên một nhát phủ bổ nát!

Các tinh linh đế hoàng còn lại, kinh nộ không thôi, nhưng không dám tiến lên, dựa vào tiễn thuật cao siêu từ xa mà xoay sở với Hình Thiên.

Hình Thiên không giỏi đánh xa, nhưng giao hảo với Hậu Nghệ nhiều năm, luận bàn vô số, cũng đã nghiên cứu ra một số bí quyết.

Đột nhiên, hắn ném đại phủ huyết sắc về phía hai tôn đế hoàng đỉnh phong Chuẩn Thánh.

"Mau giết!" Hai tôn đế hoàng hắc ám tinh linh đỉnh phong Chuẩn Thánh đại hỉ, hợp lực ngăn cản đại phủ huyết sắc, không chỉ ngăn cản, mà còn muốn trực tiếp khóa chặt đại phủ, không cho Hình Thiên có thủ đoạn công kích tiếp theo.

Với tư cách đỉnh phong Chuẩn Thánh, nhãn lực của chúng tự nhiên phi phàm, nhìn ra được Hình Thiên mạnh mẽ, phần lớn dựa vào cây cự phủ quái dị kia.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng kinh khủng đã

xuất hiện!

Hình Thiên ở xa xa, toàn thân khí tức bạo dũng, khí huyết huyết sắc bùng cháy, thanh đại phủ huyết sắc kia, đột nhiên nổ tung, hóa thành hai đoạn, cán phủ trong chớp mắt biến thành đẫm máu, lồi lõm không đều, nhưng lại là một đoạn xương sống đẫm máu!

Phần đầu phủ, càng kinh khủng hơn, hóa tác một cái đầu lâu trợn mắt giận dữ!

"Giết!" Hình Thiên gầm rống một tiếng, trong sự kinh ngạc của hai tôn đỉnh phong Chuẩn Thánh, cán phủ xương sống hình thành một cây trường mâu huyết sắc, phụt một tiếng đâm xuyên mi tâm một tôn hắc ám tinh linh đế hoàng đỉnh phong Chuẩn Thánh!

Cái đầu lâu kia, thì một đầu đâm thẳng vào đầu một tôn tinh linh đế hoàng khác!

Cát sát!

Chương 207

Hai tiếng giòn tan vang lên liên tiếp, chỉ phát ra một tiếng giòn giã.

Sau đó, hai tôn hắc ám tinh linh đế hoàng đỉnh phong Chuẩn Thánh, đầu lâu ầm ầm nổ tung, từ bên trong bay ra hai con tiểu tinh linh đen kịt, kinh khủng muốn bỏ chạy.

Nhưng, bất kể là cái đầu lâu hay xương sống đó, đều ẩn chứa sát ý vô tận, giống như làn sóng huyết sắc, nuốt chửng hai con tiểu tinh linh, triệt để diệt sát nguyên thần tinh phách của chúng!

"Chém giết hai tôn hắc ám tinh linh đế hoàng đỉnh phong Chuẩn Thánh, đạt được hai triệu điểm chiến công!" Hình Thiên cũng không bất ngờ, một tôn đỉnh phong Chuẩn Thánh, một triệu chiến công, hắn vừa mới nhận được một lần rồi.

"Giết!

Toàn lực xuất thủ!

Không giết được, tất cả chúng ta đều phải vẫn lạc!" Những hắc ám tinh linh đế hoàng còn lại, hoàn toàn kinh khủng, năng lượng đen trên người bốc cháy, thiêu đốt sinh mệnh và năng lượng, phát ra một đòn toàn lực.

Hình Thiên, sau khi vung huyết sắc trường mâu, tay phải một lần nữa nắm lấy chỗ cổ bị đứt lìa, hai ngón tay giữa găm vào huyết nhục, mạnh mẽ rút ra!

"Ra đây!

Cùng ta giết!" Hình Thiên gầm rống một tiếng, cánh tay phải mạnh mẽ dùng sức.

Keng!

Tiếng trường thương chấn động khanh thương vang vọng khắp thiên địa, một cây côn gỗ dài màu xanh xuất hiện, nhưng đầu thương lại hư ảo.

Kình Thiên Thương!

Được chế tác từ mộc tâm của Kiến Mộc thông thiên, chứa đựng tinh thần bất khuất của Kiến Mộc trực thông trời cao, thà gãy chứ không cong.

Ngày xưa Ma Tổ La Hầu phụng mệnh Trần Vũ, khi Hình Thiên và Hậu Nghệ đối phó Đế Tuấn thì ban cho Hình Thiên trường thương, khiến hắn trở thành xương sống của tộc.

Lúc này, Hình Thiên một lần nữa rút trường thương ra, sát phạt những hắc ám tinh linh đế hoàng còn lại!

Ba ba ba!

Từng tiếng vỡ vụn giòn tan, giống như ngón tay chọc vỡ từng bong bóng.

Yên tĩnh!

Phan Đa Lạp Tinh vốn chấn động vì tiếng hò giết chóc, giờ đây hoàn toàn yên tĩnh.

Hai tôn hắc ám tinh linh đế hoàng đỉnh phong Chuẩn Thánh, vẫn lạc rồi, đồng thời vẫn lạc.

Ngay sau đó, không đợi mọi người phản ứng, Hình Thiên với tư thái hung mãnh, một lần nữa rút ra một cây trường thương, thương xuất như rồng, mang theo khí thế nhất vãng vô tiền, suất tiên (dẫn đầu) đâm xuyên mi tâm tôn đế hoàng đỉnh phong Chuẩn Thánh còn lại!

Tiếp đó, mấy tôn hắc ám tinh linh đế hoàng Chuẩn Thánh bình thường còn lại, càng không có chút sức phản kháng nào, đều bị miểu

sát.

Thậm chí, có hai tôn yếu nhất, bị thương ý đánh giết.

"Chém giết… đạt được chiến đấu mang tính quyết định, đạt được mười triệu điểm chiến công!" Trong tâm thần Hình Thiên, sau khi liên tiếp nhận được chiến công chém giết tinh linh đế hoàng, cuối cùng hắn nhận được mười triệu điểm chiến công, nhiều hơn rất nhiều so với trước đó!

Nhưng, khi nhìn thấy tất cả các vương giả tinh linh cấp Đại La Kim Tiên xung quanh đều bỏ chạy tán loạn, toàn bộ đại quân hắc ám tinh linh đại bại, Hình Thiên đã hiểu ra.

Một trận chiến, đã kết thúc.

Trong lòng hắn, có một cảm giác thất vọng nhàn nhạt, xong rồi sao?

Với tư cách là Đại Vu đỉnh cấp nhất, Hình Thiên ngày xưa, hầu như đã tham gia vào mọi trận chiến Vu Yêu chi tranh, sau đó kết minh với Nhân tộc, lại chiến đấu với Xi Vưu.

Những trận chiến đó, mỗi trận đều kinh thiên động địa, kịch chiến trường kỳ, thi cốt chất đầy khắp nơi.

Trận chiến trước mắt này, nhìn có vẻ kịch liệt, nhưng thực tế cũng chỉ đến thế, chẳng có một kẻ nào đáng để đánh cả.

"Thánh Sư đại nhân đối xử với thuộc hạ của người, cũng quá yếu ớt rồi sao?" Hình Thiên lẩm bẩm, thu hồi xương sống và đầu lâu, lắp ráp lại thành một thanh chiến phủ.

Giọng nói của hắn không lớn, lại cách biệt bởi không gian vô tận và rào chắn đại thế giới.

Nhưng, trên bảng Phong Thần khổng lồ giữa không trung Đại

Hồng Hoang, từ khi Hình Thiên và ba người tiến vào Phan Đa Lạp Tinh, mọi hành động đều nằm dưới sự chú ý của tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Tất cả sinh linh đều có thể nghe thấy.

Chương 208

Còn Nữ Oa và Hậu Thổ, hai vị Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, tự nhiên nghe rõ mồn một.

"Ha ha, gia hỏa này, cũng thật sự trưởng thành rồi, không làm ta mất mặt." Trần Vũ cũng không nhịn được cười nói.

Vừa nói, hắn nhìn thoáng qua hư không phía trước, lắc đầu trêu chọc: "Trốn làm gì?

Trốn thì không mất mặt sao?" Không gian khẽ chấn động, thân ảnh Dương Mi xuất hiện, lướt nhìn bảng Phong Thần, khẽ nhíu mày.

Lúc này, trong Phan Đa Lạp Tinh, tất cả hắc ám tinh linh đều rơi vào cảnh đại bại.

Các hắc ám tinh linh cấp Đại La Kim Tiên, Hình Thiên chỉ tùy ý vung vài nhát phủ, đã lần lượt vẫn lạc.

Sinh Mệnh Cổ Thụ cũng như mãnh hổ xuất lồng, bức ra lực lượng hắc ám trong cơ thể, lực lượng sinh mệnh dần dần hồi phục, cành cây khổng lồ như đao thương kiếm kích, lá cây như phi đao, rễ cây như đại địa, địa sát lục (đồ sát) những hắc ám tinh linh.

Tinh Linh Nữ Vương xuất hiện, lơ lửng trên không trung, chỉ huy tộc tinh linh ban đầu, phản kích, phát tiết sự ấm ức và phẫn nộ ngày xưa.

Còn Nhậm Ngã Hành, Diễm Linh Cơ hai người, chiến công đã đủ, đổi lấy công pháp tiếp theo, lại một lần nữa đột phá, trở thành Thiên Tiên.

Cùng với sự đề thăng chiến lực, tốc độ thu được chiến công cũng nhanh hơn, tốc độ đột phá công pháp phía sau, không những không

chậm lại, mà ngược lại còn nhanh hơn, xem ra không bao lâu nữa sẽ thành Chân Tiên.

Ưu thế của họ đã thể hiện rõ, căn cơ mạnh mẽ, chỉ là ngày xưa không có công pháp và tài nguyên tu hành, bị hạn chế bởi hoàn cảnh thiên đạo nguyên bản mà thôi.

Lúc này, dốc toàn lực phóng thích, đã triển lộ tư thái Chuẩn Thánh, việc trở thành đỉnh phong Chuẩn Thánh, cũng không phải việc khó.

Trần Vũ phất tay một cái, trên bảng Phong Thần khổng lồ, thời gian nhanh chóng trôi đi.

Tỷ lệ thời gian trên Phan Đa Lạp Tinh thật sự so với Đại Hồng Hoang là một so với một triệu, trên Đại Hồng Hoang chỉ trôi qua vài hơi thở, trên Phan Đa Lạp Tinh đã trôi qua vài năm.

Vài năm thời gian trôi qua, trên Phan Đa Lạp Tinh, cuộc phản công cơ bản đã kết thúc.

Hắc ám tinh linh gần như bị tiêu diệt triệt để, những kẻ còn sống sót, cũng ẩn mình sâu hơn cả tộc tinh linh ngày xưa.

Sinh Mệnh Cổ Thụ hoàn toàn hồi phục, dưới sự giúp đỡ của Kình Thiên Thương làm từ mộc tâm Kiến Mộc của Hình Thiên, nó phá vỡ cái cũ lập cái mới, hoàn thành một lần thuế biến sinh mệnh.

Tất cả linh hồn tinh linh đã chết, không còn tiêu tán giữa thiên địa, mà quy về Địa Phủ!

Lục Đạo Luân Hồi của Hậu Thổ, đã bao trùm giới này.

Thiên Đạo của Nữ Oa, cũng bao trùm giới này.

Phan Đa Lạp Tinh, từ sự thống trị và sát lục đen tối của Dương Mi được giải thoát, quy về dưới sự khống chế của Đại Đạo, bị Trần Vũ nắm giữ.

Độ dung hợp của Trần Vũ với Đại Đạo trị, cũng tăng thêm một chút.

Sau khi độ dung hợp của Trần Vũ với Đại Đạo vượt quá 90%, dù chỉ điểm người khác thành Thánh, cũng không còn tăng bao nhiêu Đại Đạo trị dung hợp nữa, chứ đừng nói đến việc trực tiếp đề thăng 5% như trước.

Cảm nhận sức mạnh của Trần Vũ lại đề thăng thêm một chút, giảm đi một chút, sắc mặt Dương Mi càng khó coi hơn.

Trần Vũ phất tay một chiêu, thông đạo vạn giới một lần nữa mở ra, năm người xuất hiện.

Ngoài Hình Thiên, Diễm Linh Cơ, Nhậm Ngã Hành, Lục Cự Nhân bốn người, còn có Tinh Linh Nữ Vương.

Nhìn thấy Hình Thiên và những cường giả kiệt ngạo bất tuần khác cũng cung kính hành lễ với Trần Vũ, nàng cũng không dám chậm trễ, tay phải nắm quyền, đặt lên ngực trái, quỳ một gối trước Trần Vũ, cung kính nói: "Tinh Linh Nữ Vương Đái Lệ Ti, đa tạ Thánh Sư đại nhân phái cường giả đến cứu mạng!" Trần Vũ nhìn Tinh Linh Nữ Vương, những người cách biệt vô số rào chắn dị thế giới, trước đó khi Dương Mi không ra tay, hắn cũng không gặp nàng, lúc này cũng có chút hứng thú.

Tinh Linh Nữ Vương cực kỳ xinh đẹp, nhu mỹ mà mang theo anh khí, cao quý mà mang theo dã tính, hơn nữa sự khác biệt với Nhân tộc và tiên thiên sinh linh Hồng Hoang, khiến nàng hấp dẫn người khác.

Nữ Oa và Hậu Thổ nhìn nhau, đều thấy sự lo lắng trong mắt đối phương, cũng như một chút ghen tị.

"Thôi rồi, Trần ca ca lại có thêm phụ nữ mới bên cạnh, ai, Trần ca ca thật sự quá ưu tú, quá mạnh mẽ, quá thu hút người khác…" "Không

sao, không đáng gọi là ân cứu mạng, chỉ là chuyện tiện tay mà thôi, đáng lẽ nên cảm ơn vị Dương Mi lão tổ kia, cố ý khoe khoang, để lộ vị trí rào chắn giới này ra." Trần Vũ cười ha ha nói.

Hắn lại nhìn về phía Hình Thiên, nói: "Hình Thiên, giới tinh thần kia, cũng chưa quy về ai.

Cho nên, ngươi cũng nên cảm ơn." Tinh Linh Nữ Vương thông minh, nhìn ra được Trần Vũ và Dương Mi không hợp nhau, lúc này tùy ý nói với Dương Mi: "Đa tạ Dương Mi lão tổ." Hình Thiên càng nâng huyết phủ nhìn về phía Dương Mi, sát ý lẫm liệt nói: "Cảm ơn Dương Mi!" Sắc mặt Dương Mi lão tổ càng khó coi hơn, nhưng lại không thể so đo với hai kẻ yếu ớt còn chưa thành Thánh, hắn hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Trần Vũ nói: "Đừng đắc ý!

Ngươi chỉ chiếm cứ một tiểu giới mà thôi!" Lúc này, trên bảng Phong Thần, trong số mấy ngàn điểm sáng của Dương Mi lão tổ, một điểm sáng đã ảm đạm đi.

Ở chỗ bảng danh sách vốn trống của Trần Vũ, một viên đại giới lại sáng lên!

Phan Đa Lạp Tinh nguyên bản chỉ thuộc về thế giới cấp Đại Đế hạng ba, lúc này lại thăng một cấp, trở thành một Đại Giới, chỉ đứng sau ba trăm sáu mươi lăm chư thiên.

Chương 209

Hình Thiên, cũng đã trở thành Giới Chủ!

Nếu hắn không dốc sức áp chế, trực tiếp đột phá thành Thánh, chỉ là sẽ không thuần túy như nhục thân thành Thánh, nên hắn không muốn, chuẩn bị đi con đường nhục thân thành Thánh.

Sau đó, lại có khí vận Đại Giới gia trì, dù vừa mới thành Thánh, trong số các Thánh Nhân, hắn cũng sẽ là một cường giả!

Hình Thiên đã nhận được lợi ích lớn, ba người còn lại cũng không ít.

Nhậm Ngã Hành, Diễm Linh Cơ vốn có tu vi Kim Tiên, lúc này dưới sự gia trì của khí vận Phan Đa Lạp Giới, tu vi trực tiếp nhảy vọt một đại cấp bậc, trở thành cường giả Thái Ất Kim Tiên!

Chỉ trong vỏn vẹn vài năm!

Từ một thế giới cấp thấp, cùng lắm chỉ sánh ngang thực lực cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, bắt đầu tu luyện lại, sau đó trưởng thành đến mức này.

Thái Ất Kim Tiên, ngay cả trong Hồng Hoang, cũng là cường giả một phương, thống lĩnh một tiểu tinh hà, sở hữu hàng ngàn vạn hành tinh sự sống, nhận sự cung phụng và tín ngưỡng của ức vạn sinh linh.

Một cơn giận dữ, tinh hà băng vỡ, ức vạn sinh linh đồ thán.

Hồng Hoang ngày xưa, Đại La Kim Tiên là bá chủ, ít khi ra tay, Thái Ất Kim Tiên mới là những kẻ chân chính nắm giữ Hồng Hoang.

Đương nhiên, sau khi tam tộc Long Phượng Kỳ Lân hoàn toàn quật khởi, không còn tồn tại hiện tượng đó, nhưng Thái Ất Kim Tiên, vẫn là trụ cột giữa dòng.

Lúc này, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều biết được một con đường nhanh chóng tiến tới cường đại!

Đó là được Thánh Sư đại nhân chọn trúng, tiến vào thế giới xa xôi vô tận để chinh chiến sa trường, lập công lập nghiệp.

Không chỉ có thể thu được vô số chiến công, nhận được các loại bảo bối đề thăng tu vi, mà còn có thể phân phong tinh vực, trở thành bá chủ một phương.

Nhìn thần sắc mong đợi của vô số cường giả trong Hồng Hoang, Trần Vũ cười nói: "Các vị đừng vội, chưa nghe Dương Mi lão tổ nói sao?

Có cả ngàn tinh vực đấy, có cả ngàn cơ hội." Vô số sinh linh Hồng Hoang nghe vậy, lập tức cười vang, đại thanh hoan hô, cảm tạ Thánh Sư.

Trần Vũ khẽ cười, nhìn Dương Mi nói: "Dương Mi, nhiều tinh vực như vậy đang chờ đợi kìa, cho nên, đừng lãng phí thời gian, ta bắt đầu cái tiếp theo đây." Vừa nói, hắn cong ngón tay điểm một cái, trên bảng Phong Thần, một ngôi sao khác trong số của Dương Mi lão tổ đã lóe sáng.

Thấy Trần Vũ chọn trúng ngôi sao đó, Dương Mi nhíu mày, khóe miệng mang theo một tia cười lạnh: "Ha ha, đừng đắc ý quá sớm, ai là thợ săn và ai là con mồi, chưa chắc đã biết được, đừng đưa quá nhiều tới, đến lúc đó, ta có thể cười mà nhận lấy đó!" Dưới tiền đề lớn là Thánh Nhân không ra tay, Dương Mi có lòng tin, tinh vực này, tuyệt đối có thể khiến Trần Vũ nếm mùi bị vả mặt!

Tuy rằng, tinh vực đó trên phân loại chỉ là cấp ba, nhưng thực lực chân chính, tuyệt đối thuộc về cấp hai, thuộc về Đại Giới, vượt xa Phan Đa Lạp Tinh trước đó!

Bởi vì, đó là một Đại Giới được Dương Mi bí mật thu thập tinh huyết và hỗn độn ma khí chính yếu của hỗn độn ma viên xếp thứ năm trong Tam Thiên Hỗn Độn Thần Ma bị Bàn Cổ chém giết ngày xưa, sau đó chế tạo ra ở nơi sâu thẳm hỗn độn xa rời sự khai thiên tích địa của Bàn Cổ!

Hỗn Độn Ma Viên Giới!

"Xem, không chỉ biết trộm, biết trốn, biết tàng, lén lút cũng là một tay giỏi, thủy tổ của sự lén lút!" Trần Vũ chỉ ngón tay một cái, không biết cách bao nhiêu khoảng cách và rào chắn giới, Hỗn Độn Ma Viên Giới, tất cả chướng ngại bị chọc xuyên, liên hệ với Đại Hồng Hoang, tình tiết bên trong được chiếu lên bảng Phong Thần.

Lúc này trên bảng Phong Thần, có cái thứ hai sau Phan Đa Lạp Tinh.

Hình Thiên sau khi thành Giới Chủ, dẫn theo vài Đại Vu trung thành đi thống trị, tiếp tục chinh chiến các tinh thần còn lại của Phan Đa Lạp Giới.

Còn Tinh Linh Nữ Vương, cũng như Nhậm Ngã Hành, Diễm Linh Cơ, Lục Cự Nhân ba người, đều ở lại.

Đại cục của Phan Đa Lạp Giới đã định, chiến tranh, trong Đại Hồng Hoang không còn nhiều người quan tâm nữa, mọi người đều đổ dồn mắt về hình chiếu của Hỗn Độn Ma Viên Giới.

Ma Viên Giới này, ít nhất phải đồ sộ hơn Phan Đa Lạp Giới gấp mười lần!

Hỗn Độn Chi Khí và Ma Khí kết hợp hoàn hảo, cùng với khí huyết tinh huyết nồng đậm mạnh mẽ, tạp nham lẫn lộn trong Đại Giới này, không gì không hiển lộ khí tức cương mãnh bá đạo.

Trong Hỗn Độn Ma Viên Giới này, có tinh thần, nhưng phần lớn

đều tàn phá, cũng không biết là do Dương Mi tạo ra khi bị phá vỡ, hay bị các cường giả bên trong đánh nát.

Trên tinh thần, thỉnh thoảng, có thể thấy từng tôn ma viên khổng lồ nhảy ra từ bên trong tinh thần, chém giết lẫn nhau giữa tinh không, quyền quyền đến thịt, cuồng bạo vô cùng.

Có kẻ chủ tu Hỗn Độn Chi Khí, biến hóa đa đoan.

Có kẻ chủ tu Ma Khí, toàn thân ma khí cuồn cuộn, tà ác cuồng bạo, là ma viên chân chính.

Có kẻ tu khí huyết, nhục thân cường hãn, khí huyết xung thiên.

Sinh linh Hồng Hoang nhìn mà mắt hoa thần loạn, xách xách xưng kỳ (khen ngợi), những kẻ trước đó có chút mong đợi đi chinh chiến, phần lớn đều co rúm lại.

Không có nguyên nhân khác, những loại ma viên này, quá mạnh mẽ, không phải đi lãnh chiến công, mà là đi chịu chết.

Chương 210

Trong Hồng Hoang, cũng có huyết mạch truyền thừa Hỗn Độn Thần Ma, chủ yếu là Tứ Đại Linh Viên Hầu: Linh Mẫn Thạch Hầu, Xích Kẽ Mã Hầu, Thông Tí Viên Hầu, Lục Nhĩ Mi Hầu.

Nhưng, số lượng mấy đại linh hầu đều cực kỳ hiếm hoi, thậm chí chỉ nghe danh mà không thấy thân.

Trong Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên, các loại ma viên hầu, đã hình thành một chủng tộc đồ sộ.

Nhìn thần sắc chấn động của sinh linh Hồng Hoang, Dương Mi trong lòng đắc ý, nói: "Các vị, chỉ cần không phá hoại quy tắc, dưới Thánh Nhân đều có thể ra tay.

Số lượng chỉ cần dưới mười người, đều có thể." Thánh Nhân khó có thể chứng đạo thành công, đỉnh phong Chuẩn Thánh, đối với Dương Mi, cũng là kẻ hiếm có.

Ngay cả trong Hỗn Độn Ma Vực, cũng chỉ có tám tôn đỉnh phong Chuẩn Thánh, còn các loại ma viên có thực lực Chuẩn Thánh khác, thì không ít, đủ vài chục tôn.

Dưới ưu thế chiến đấu trên sân nhà và số lượng, Dương Mi tin rằng, mười tôn đỉnh phong Chuẩn Thánh, cũng không phải đối thủ của những ma viên này.

Trần Vũ lắc đầu, thản nhiên nói: "Mười tôn?

Quá xem trọng chúng rồi, bốn tôn, đủ rồi." Dương Mi lướt nhìn trong Đại Hồng Hoang, mấy tôn Chuẩn Thánh đỉnh phong mạnh nhất, Long Quân nhị đế, Hậu Nghệ, Côn Bằng.

Thậm chí, ba vị thủ đồ của Tam Thanh, Huyền Đô, Quảng Thành

Tử, Đa Bảo, còn có phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng, những kẻ này đều nằm trong phạm vi dò xét của hắn, hắn đoán Trần Vũ sẽ phái bốn tôn nào đi.

Trần Vũ một lần nữa lắc đầu, càng thêm khinh thường nói: "Ta đâu có định phái bốn tôn đỉnh phong Chuẩn Thánh, quá xem trọng chúng rồi." Vừa nói, Trần Vũ đưa tay ra, bốn ngón tay như gảy đàn cầm, đinh đinh vài tiếng vang lên, bốn thông đạo không gian một lần nữa mở ra.

Ong!

Thông đạo không gian thứ nhất mở ra, một hòn đảo nhỏ bằng hạt vừng, thậm chí cả một hành tinh, đối với cường giả Hồng Hoang, cũng chỉ là một hạt vừng.

Trên hòn đảo nhỏ đó, một con tinh tinh cao năm sáu trượng, đang chiến đấu với ba con thằn lằn lớn đứng bằng hai chân, thể hiện một vẻ đẹp bạo lực thu hút nhãn cầu.

Ánh sáng lóe lên, con tinh tinh biến mất, ba con thằn lằn lớn đang đông trương tây vọng (nhìn đông ngó tây).

Thông đạo không gian thứ hai lóe lên, bên trong xuất hiện một con vượn khổng lồ đầu trắng, lông đỏ như máu, tản ra hung uy cường đại.

Trong thế giới thứ ba, lại là một con vượn lông trắng, nhỏ hơn con trên đảo một chút, đang cùng chủ nhân của nó, chiến đấu với một con cự lang, cự ngạc.

Thế giới thứ tư xuất hiện, bảng Phong Thần cũng khẽ chấn động, mọi người kinh nghi bất định, lại tràn đầy mong đợi.

Cuối cùng cũng có một thế giới hơi lớn hơn một chút.

Một tôn người vượn tay cầm một cây thiết bổng, chiến thiên đấu

địa, uy mãnh vô cùng!

Kinh ngạc!

Tất cả sinh linh Hồng Hoang, cũng như Dương Mi, thậm chí cả Nữ Oa và Hậu Thổ tự cho là đã hiểu rõ Trần Vũ, đều kinh ngạc vô cùng.

Một con tinh tinh đen và một con trắng, nhìn có vẻ cuồng bạo vô cùng, một cánh tay có thể đạt một hai nghìn cân lực.

Nhưng, ở trên hành tinh hạt vừng mà chúng sinh sống, chúng xưng hùng xưng bá, còn trong Hồng Hoang, chúng thật sự là lũ lâu nghĩ (những kẻ yếu ớt) mà!

So với Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên kia, chúng chỉ như đống đất nhỏ bên cạnh con rồng khổng lồ, căn bản không cùng một đẳng cấp, không phải là đi chịu chết, mà thậm chí còn không đủ để lấp kẽ răng, người ta có thể còn lười thèm để ý.

Cùng lắm, thổi một hơi là trực tiếp tiêu diệt!

Bốn suất danh ngạch, trực tiếp lãng phí hai suất.

Ngay cả con cự viên đầu trắng lông đỏ trong thế giới thứ ba, nhìn chiến lực không tồi, nhưng cũng không mạnh, cùng lắm chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên mà thôi, miễn cưỡng có thể lấp kẽ răng.

Nhìn Trần Vũ chọn ra mấy con viên hầu như vậy, Dương Mi suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng.

Nhưng, thế giới thứ tư vừa mở ra, sắc mặt Dương Mi đột nhiên kinh hãi.

Các sinh linh Hồng Hoang khác, cũng một lần nữa kinh ngạc.

Mạnh!

Quá mạnh rồi!

Dù cách vô tận khoảng cách, chỉ nhìn một hình chiếu, cũng có thể cảm nhận được, tôn cường giả kia với ý chí chiến đấu cuồng bạo chiến thiên đấu địa, tính cách phóng khoáng bất kham.

Đấu Chiến Thánh Hoàng!

Chương 211

Lúc này, toàn thân ý chí chiến đấu ngưng tụ thành thực chất, hình thành liệt hỏa chiến ý thao thiên, hùng hùng bốc cháy.

Chỉ riêng chiến ý đã mạnh mẽ, sánh ngang thần hỏa bình thường!

Mà, hắn lúc này, mạnh thì mạnh thật, nhưng lại đang ở cuối con đường sinh mệnh, đang bấu víu vào đó, thiêu đốt tất cả vì một mục đích duy nhất, để đổi lấy sức chiến đấu vô thượng kia.

"Ý chí chiến đấu khủng bố như vậy, quả thực trước nay chưa từng có, e rằng, chỉ có chiến ý của Hình Thiên mới có thể chống lại được!

Chiến ý không liên quan đến thực lực, không liên quan đến tu vi, mà là chấp niệm sâu thẳm nhất trong nội tâm!" Hậu Thổ cảm khái nói, ngay cả nàng cũng bị chiến ý của tôn cường giả này khuất phục, kinh thán nói.

"Đại thế giới kia, có điều kỳ lạ, dưới vẻ ngoài phồn hoa cường đại, nơi sâu thẳm nhất lại chết khí trầm trầm, cả thế giới, như bị liệt hỏa phanh du (chiên trong dầu sôi), cùng một dạng, đều đang thiêu đốt tiềm lực cuối cùng." Đôi mắt Nữ Oa lóe sáng, cũng cảm khái không thôi.

Tu vi chân chính của tôn cường giả này, không phải cảnh giới Đại La, nhưng lúc này dưới tiền đề thiêu đốt tất cả, hắn đã phá vỡ bình chướng giữa Đại La và Chuẩn Thánh, có được sức chiến đấu cấp Chuẩn Thánh!

Trong Hồng Hoang, cũng chỉ có các tộc trưởng của tam đại tộc Long Phượng Kỳ Lân ngày xưa, khi ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên, kết hợp với sức mạnh khí vận tộc quần đồ sộ, mới có thể vượt qua

cái khe hở thiên tiệm khổng lồ đó, có được sức chiến đấu cấp Chuẩn Thánh.

Hắn vung vẩy cây thiết côn tiên quang lấp lánh, chiến đấu giữa không trung sâu thẳm vô tận, trước mặt hắn, không có vật gì, nhưng hắn lại thật sự chiến thiên đấu địa!

Bởi vì, đối thủ của hắn, là trời!

Ầm ầm!

Hư không chấn động, từng đạo vết nứt khổng lồ dường như đã phá vỡ một loại bình chướng thiên địa nào đó, thông tới một đại thế giới thần dị khác!

"Ai, con khỉ này không tệ.

Đáng tiếc, trí thông minh hơi thấp một chút.

Hoặc giả, kẻ địch của hắn, quá xảo quyệt, cũng quá vô liêm sỉ." Trần Vũ vừa nói, một thông đạo hư không hoàn toàn khác biệt nổ tung, hình thành một thông đạo hư không, cuốn Đấu Chiến Thánh Hoàng đi.

Vừa lúc đó, sâu trong hư không, một thanh thiên đao ngang không xuất hiện, yêu khí hoàng hoàng, mang theo sức mạnh phá diệt tất cả, bổ về phía Đấu Chiến Thánh Hoàng.

"Ti tiện!" Đấu Chiến Thánh Hoàng đại nộ, hắn biết ai đã ra tay.

Nhưng, thông đạo bị đánh phá kia, mang theo áp lực vô tận, như chống đỡ cửu thiên thập địa, hắn căn bản không còn quá nhiều sức mạnh để phản kích một đao đó.

Mà, thông đạo hư không bỏ qua tất cả, trực tiếp đánh bay thiên đao, bay vào sâu trong hư không, đâm xuyên kẻ thi triển đao pháp.

Phụt!

Tiếng đâm xuyên huyết nhục trầm đục vang lên, máu tươi nhuộm đỏ hư không.

Sau lưng Trần Vũ, Nguyên Phượng khẽ nhíu mày, nói: "Cường giả kia, có chút liên quan đến tộc Phượng Hoàng của ta.

Chư Thiên Vạn Giới, chẳng lẽ còn có tộc Phượng Hoàng khác?" "Chư Thiên Vạn Giới, lớn hơn trong tưởng tượng, xuất hiện sinh linh kỳ lạ, cũng không có gì kỳ quái.

Phàm sự đều có một sáng một tối, một âm một dương, đen trắng đối lập, âm dương tương sinh tương khắc." Trần Vũ giải thích.

"Có Nguyên Phượng đại diện cho quang minh, cao quý, sinh mệnh, cũng có Hắc Phượng đại diện cho hắc ám, hủy diệt." "Hắc Phượng!" Nguyên Phượng nghe vậy, trong lòng rùng mình, với tư cách Thánh Nhân, sau khi nghe từ này, nàng tức khắc có thể cảm ứng được, trong cõi u minh, có một đại địch đang chờ đợi.

Kẻ cường giả đánh lén kia, nhiều nhất không phải tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, không phải Hắc Phượng, nhưng có thể là người của phe Hắc Phượng.

Dương Mi như có điều suy nghĩ.

Thông đạo hư không, cuốn Đấu Chiến Thánh Hoàng, nhanh chóng đến Đại Hồng Hoang.

Ý chí chiến đấu nồng đậm trên người Đấu Chiến Thánh Hoàng, bị ép buộc thu lại, ngay cả năng lượng sinh mệnh đã tiêu hao, cũng như thời gian đảo ngược, toàn bộ trở về.

Nhìn thấy cảnh này, Đấu Chiến Thánh Hoàng trong lòng chấn kinh, phải có vĩ lực đến mức nào, mới có thể làm được bước này?

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Sau đó, bên cạnh lại mở ra ba thông đạo, ba con cự viên xuất hiện.

Đương nhiên, cái gọi là cự viên, trong đó hai con chỉ cao hai ba trượng, ngay cả con lớn nhất đầu trắng lông đỏ, cũng chỉ có ngàn trượng, chiến lực không đạt cấp Thánh.

Đấu Chiến Thánh Hoàng nhìn quanh một vòng, giống như các cường giả Nhậm Ngã Hành trước đó, cũng nhanh chóng phát hiện ra sự siêu nhiên của Trần Vũ, hơi do dự, khẽ chắp tay, nói: "Vừa rồi, có phải các hạ đã cứu bản thánh hoàng?" Trần Vũ cười nói: "Thấy ngươi cũng là hào kiệt hiếm có, cứ thế vẫn lạc một cách ti tiện bất công, có chút đáng tiếc." Đấu Chiến Thánh Hoàng tuy kiêu ngạo, nhưng cũng biết nếu hoàn toàn không phòng bị, cứ thế chịu một kích của Thiên Đao bất tử thì đáng sợ thế nào, dù không chết cũng bị trọng thương, tất nhiên không thể chịu nổi áp lực thông đạo thành tiên, vẫn lạc là tất nhiên.

"Đa tạ!" Đấu Chiến Thánh Hoàng trầm giọng nói, "Nhưng, người đưa ta đến nơi này…" "Chiến đấu!" Trần Vũ cắt lời hắn, chỉ vào Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên trên bảng Phong Thần, nói: "Không muốn thành Tiên trong thế giới kia sao?

Chương 212

Chiến!

Giành lấy địa vị, giành lấy tất cả!

Mấy con tinh tinh nhỏ kia cũng, nhìn thấy đồng tộc trong Tinh Vực đó sao?

Tranh đấu với chúng, có thể trưởng thành, tiến hóa, thuế biến, thoát thai hoán cốt, trở thành tồn tại khó có thể tưởng tượng!" Đấu Chiến Thánh Hoàng chăm chú nhìn Trần Vũ, lại nhìn quanh Hậu Thổ, Nữ Oa mấy vị Thánh Nhân, thần sắc ngưng trọng, lại mang theo kỳ vọng, hỏi: "Đều là Tiên Nhân sao?" Trần Vũ tự nhiên biết hắn đang nghĩ gì, cười nói: "Tiên Nhân?

Đó chẳng qua chỉ là một cách gọi mà thôi, mỗi người định nghĩa không giống nhau.

Nhân Tiên yếu nhất của ta, một kích dưới, không bao trùm mấy ngàn vạn dặm, không bằng Tiên Tam Trảm Đạo Vương Giả.

Cái gọi là Tiên Nhân, trên Đại Đế, Hồng Trần Tiên cũng tương đương với Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đương nhiên, xét về tuổi thọ, Đại Đế một hai vạn năm, không bằng Nhân Tiên của ta.

Cho nên, chiến lực mới là tiêu chuẩn để cân đo tất cả, những thứ khác đều là hư ảo.

Đi đi." Vừa nói, Trần Vũ phất tay một cái, hư không vỡ nát, một thông đạo không gian xuất hiện, phá vỡ khoảng cách vô tận và từng tầng rào chắn không gian, trực thông Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên!

"Được!" Đấu Chiến Thánh Hoàng trong mắt tinh quang lóe sáng,

nắm chặt thiết côn tiên, xông vào thông đạo không gian.

Đấu Chiến Thánh Hoàng dẫn đầu, một bước đạp vào thông đạo không gian.

Khoảnh khắc kế tiếp, trên bảng Phong Thần khổng lồ, trong Hỗn Độn Ma Giới, có thể thấy bóng dáng Đấu Chiến Thánh Hoàng.

Thân hình hắn không lớn, nhưng khí tức hùng hồn, khí chất vĩ ngạn, vừa tiến vào đã lập tức thu hút sự chú ý của toàn bộ cường giả tinh vực Hỗn Độn Ma Viên.Tên vượn Chu Yếm thấy Đấu Chiến Thánh Hoàng và những người khác đều không đáp lời mình, cũng không giận, từ một siêu cấp đại thế giới thuộc bát vực xuất hiện, rồi chui vào Cửu Thiên Thập Địa.Cửu Thiên Thập Địa cực kỳ rộng lớn, nhưng lại có Tiên Vực, Dị Vực và các giới khác cùng tồn tại tạo thành Giới Hải.Bên trên Giới Hải, trên các thế giới thấp kém, còn có Thượng Thương Chi Thượng.Với tầm nhìn của mình, Chu Yếm từ người kia đã cảm nhận được phần nào, biết những người trước mắt cực kỳ mạnh mẽ, nên cung kính, lễ phép, bắt chước dáng vẻ Nhân tộc chắp tay, cũng bước vào thông đạo không gian.Không giống như Đấu Chiến Thánh Hoàng hay hai đồng bọn của mình, những kẻ mà người khác coi là kiến hôi, nhưng ít ra cũng có chút sức chiến đấu.

Còn hai con vượn cùng tộc cao hai ba trượng kia thì đúng là kiến hôi thực sự.Kim Cương và Bạch Viên đều có trí tuệ cao, trước đây cũng từng là những kẻ khuấy đảo phong ba.Kim Cương vừa nãy còn đứng trên đỉnh tòa nhà cao nhất thế giới, vì người phụ nữ mình yêu mà đấm máy bay, khoảnh khắc tiếp theo đã tới đây.Bạch Viên cũng đã tỉnh lại từ sự điên cuồng trước đó, đang chiến đấu vai kề vai với chủ nhân năm xưa, nhưng chỉ một chớp mắt, trong lúc mơ màng đã bị đưa tới đây.Hai con vượn đều đại khái nghe hiểu được cuộc đối thoại của những cường giả kia, không dám có bất kỳ dị động nào, bèn mại động tứ chi thô dài, lao về phía thông đạo không gian.Rống!

Rống!Chúng nó cũng rất phấn khích, nhận ra man lực trước đây của mình, đứng trước những cường giả này, chẳng khác nào kiến đứng trước mặt người!Chỉ cần đi theo hai vị cường giả đồng tộc kia, tiến vào thế giới Ma Viên đó, là có thể trở nên như vậy, có sức chiến đấu mạnh mẽ, thể phách và khí lực khổng lồ!Nếu sau này chúng nó quay về, liệu những con khủng long kia còn dám khiêu khích không? Con cá sấu và con chó sói khổng lồ bay lượn kia, liệu một quyền có thể đấm nát chúng không?Khoảnh khắc tiếp theo, sự kích động của chúng nó chợt dừng lại.Phóng tầm mắt nhìn ra xa, vô số tinh thần, trên vô số tinh cầu, đủ loại vượn lớn nhỏ khác nhau đang sinh sống, phần lớn trong số đó đang đánh nhau, hoặc đang trên đường đi đánh nhau.Tiếng gầm giận dữ, tiếng chém giết vang vọng trời đất.Từng tinh cầu liên tiếp vỡ nát, trong các cuộc chiến giả này, chúng dễ dàng bị đấm nạo, thậm chí có một số cự viên trực tiếp nắm lấy tinh cầu, hung hăng ném vào đối thủ.Hai vị tiền bối đã tiến vào trước cũng bắt đầu chiến đấu.Tên Chu Yếm kia, thân thể ngàn trượng ban đầu, bạo tăng gấp ngàn lần, hóa thành cự viên vạn trượng, nhảy một bước trên một tinh cầu rộng vạn dặm, trực tiếp biến tinh cầu đó thành bàn đạp, lao về phía một tinh cầu lớn khác.Tinh cầu làm bàn đạp kia, trực tiếp bị đá văng khỏi quỹ đạo ban đầu, va vào một thái dương, nhanh chóng bị thiêu đốt và tan chảy, những con vượn đang sinh sống trên đó lần lượt bị thiêu chết!Từng cảnh tượng, khiến hai con tinh tinh (Kim Cương và Bạch Viên) da đầu tê dại, nhe răng trợn mắt, sự phấn khích trong lòng phút chốc biến thành sợ hãi.Lúc này, chúng phát hiện không biết từ khi nào trên cổ mình lại có thêm một chiếc vòng, trên đó treo một khối ngọc bài, lúc này đang phát ra ánh sáng mờ nhạt.Một đạo thanh âm truyền vào tâm thần: "《Thông Thiên Thần Tí》, lấy thiên phú thần thông của Thông Tí Viên Hầu làm chủ, thăng cấp cải thiện mà thành.

Nếu chưa đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, chớ dễ dàng tu

luyện.”“Tổng cộng chín tầng, tầng thứ nhất tặng kèm, công pháp tiếp theo cần dùng chiến công để đổi, chiến công cần lần lượt là một vạn, mười vạn…..”Trong đầu Chu Yếm, cũng có truyền âm tương tự.“Chuẩn Thánh đỉnh phong, ít nhất cũng sánh ngang Tiên Vương!” Trong lòng Chu Yếm đại hỉ, tuy rằng cấp bậc so sánh khá cao, Đại Thánh tương đương với Kim Tiên, nhưng công pháp mà nó nhận được, năm tầng đầu không cần luyện, nhưng bốn tầng phía sau, lại có thể khiến nó tiếp tục tiến thêm bốn đại cấp bậc!“Chiến công!

Chiến công!” Trong lòng Chu Yếm cuồng hỉ, chiến ý càng thêm cao ngạo, lao vào chém giết một con Ma Viên.Kim Cương và Bạch Viên từ thông đạo không gian ngã ra, nhưng phát hiện có một sức mạnh bảo hộ chúng không bị thương, đưa chúng đến rìa tinh cầu nơi Chu Yếm đại chiến, cùng những con Hỗn Độn Viên cấp thấp tư sát.Hỗn Độn Tinh Cầu, là một trong ba chủ tinh của tinh vực Hỗn Độn Ma Viên, bên trong đều là Hỗn Độn Viên.Tuy cùng một loại vượn hầu, nhưng cũng lấy huyết thống mà phân thân sơ viễn cận, chia thành bảy đẳng huyết mạch.Bảy đẳng huyết mạch, lấy mức độ nồng đậm của huyết mạch, hình thành bảy vành tinh hà bao quanh chủ tinh, tinh cầu càng gần bên trong càng ít, nhưng Hỗn Độn Chi Khí càng nồng, thực lực càng lớn.Càng xa bên ngoài, tuy số lượng Ma Viên càng nhiều, nhưng đều là những con cấp thấp nhất, thân hình không cao nửa trượng, trọng lượng trăm cân, hầu như không có sức chiến đấu.Đối với toàn bộ tộc Hỗn Độn Ma Viên, một lượng lớn Ma Viên cấp thấp nhất ở rìa, căn bản không phải đồng tộc, mà là thức ăn!Lúc này, Kim Cương và Bạch Viên rơi xuống một tinh cầu.Tinh cầu này, giống như hòn đảo Kim Cương từng sinh sống, đương nhiên, lớn hơn nhiều.Vừa hạ cánh, chúng lập tức bị vô số Ma Viên công kích.Những Ma Viên này, dù là cấp thấp nhất, rốt cuộc cũng có huyết mạch Hỗn Độn Ma Viên của năm xưa, trong cơ thể cũng có một tia Hỗn Độn Chi Khí, thân thể nhỏ bé, nhưng lại có sức mạnh lớn.Nhưng, chúng vẫn

không bằng Kim Cương và Bạch Viên, bị đánh cho một trận tơi bời, những thủ lĩnh phản kháng kịch liệt nhất, những trụ cột chính, đều bị chém giết không còn một ai.Một tầng Ma Viên tộc, cuối cùng đã thần phục.Kim Cương và Bạch Viên, cũng thu được lượng lớn chiến công, thành công đổi lấy tầng công pháp thứ hai, thân hình bạo tăng gấp mười lần, trở thành những tồn tại mạnh mẽ sánh ngang Nhân Tiên! Tầng Ma Viên tộc thứ hai trong tinh hà, đều là Ma Viên cấp Nhân Tiên, kẻ cầm đầu thậm chí đạt tới Địa Tiên.Nhưng, chúng vẫn không thể chống lại sự liên thủ của Kim Cương và Bạch Viên, cả hai tiến vào bên trong, vững vàng từng bước, từng bước đánh sâu vào nội bộ.Cách vạn ức quang niên trong tinh không, trên địa bàn Ma Viên, thân hình khổng lồ của Chu Yếm đang đại chiến với một con Ma Viên vừa bước vào cấp độ Thái Ất Kim Tiên!Tuy thấp hơn một đại cấp bậc, nhưng Chu Yếm thiên phú dị bẩm, lại có công pháp vô thượng vừa đạt được, cùng với khát vọng bách thiết giành chiến công, càng chiến càng dũng mãnh, bốn móng vuốt màu đỏ đánh cho Ma Viên máu tươi văng tung tóe.Cuối cùng, Chu Yếm thi triển chiến kỹ mạnh mẽ học được từ công pháp, Ba Đầu Sáu Tay, chiến lực tăng vọt, đánh cho Ma Viên tan nát!Chiến công nồng đậm dũng mãnh tràn vào cơ thể, trong lòng Chu Yếm đại hỉ, tinh thần chấn động, không chút mệt mỏi, tiếp tục lao vào sâu bên trong tinh cầu Ma Viên.Ở nơi xa nhất, cũng là nơi sâu nhất của tinh vực Hỗn Độn, Đấu Chiến Thánh Hoàng lơ lửng trong hư không, chiến ý đại khí bàng bạc, kéo dài bao phủ toàn bộ hư không, Tiên Thiết Côn trong tay hắn có thể trấn áp tất cả kẻ địch!"Lũ kiến hôi, tất cả biến đi!"Đấu Chiến Thánh Hoàng gầm lên, chiến ý trong cơ thể cuồng bạo, triển lộ sức chiến đấu khó có thể tưởng tượng.Chỉ dựa vào chiến ý vô tận và khí huyết chi lực, Đấu Chiến Thánh Hoàng thỉnh thoảng lại vọt tới cực hạn của Đại Đế, như thể vượt qua Đại La Kim Tiên, bước vào giai đoạn Chuẩn Thánh!Là Đại Đế của Thái Cổ thời đại, đều được tôn là Hoàng giả, chỉ có kẻ mạnh

nhất mới được tôn là Thánh Hoàng.Thánh Hoàng đầu tiên của Thái Cổ thời đại, Yêu Hoàng, đã khai sáng Thái Cổ thời đại.Đấu Chiến Thánh Hoàng, là vị Thánh Hoàng cuối cùng, sự xuất hiện của hắn cũng kết thúc một thời đại!Thậm chí còn khiến Yêu Hoàng phải lén lút tấn công và ghen tị, hiển nhiên, sức chiến đấu của Đấu Chiến Thánh Hoàng đủ để làm lung lay địa vị và kế hoạch của Yêu Hoàng.Đấu Chiến Thánh Hoàng, phong hào Đấu Chiến, cả đời sinh ra vì chiến đấu!Lúc này, Đấu Chiến Thánh Hoàng như tinh thần sáng nhất trong tinh không, phát ra ánh sáng và nhiệt lượng chói mắt, thu hút sự chú ý của tất cả cường giả.“Tên gia hỏa này, thật sự tự tin!

Cũng rất bá khí!” Hậu Thổ cười nói, “Thằng nhóc Hình Thiên không ở đây, nếu không, hai người bọn họ hoặc sẽ trở thành bạn bè, chiến hữu tốt nhất, hoặc sẽ trở thành kẻ thù đối chọi gay gắt nhất!”Trần Vũ cũng cười nói: “A.

Thế giới lớn mà hắn sinh tồn, quả thực tàn khốc, thời Mạt Pháp, ức vạn sinh linh tranh giành, tiêu hao tất cả để đổi lấy một danh ngạch, phải mất hàng vạn năm mới xuất hiện một Đại Đế.”“Để phá vỡ sự kìm hãm của thiên địa, những Đại Đế có sức chiến đấu mạnh mẽ đều sẽ thử oanh phá xiềng xích thiên địa.

Nhưng, hầu như ai cũng chỉ ra tay vào tuổi già, thực ra điều đó đại diện cho một sự may mắn.”“Chỉ có cái hầu đầu kia, ra tay vào thời kỳ sức chiến đấu đỉnh phong nhất!

Đánh cược tất cả mọi thứ!”Hậu Thổ và Nữ Oa biết tất cả, Hi Hòa và Nguyên Phượng đều kinh ngạc, gật đầu nói: “Như vậy, cái hầu đầu đó, quả thực thú vị.

Đúng rồi, Trần ca ca, không để em truyền thụ công pháp cho hắn, chẳng lẽ Trần ca ca đã truyền thụ công pháp mạnh hơn cho hắn?”Trần Vũ cười, lắc đầu nói: “Không, ta không truyền.

Ta thậm chí còn không chuẩn bị gì cho hắn, một dã nhân mãnh sĩ thực sự, không thể chịu bất kỳ ràng buộc nào.

Phải thăng hoa trong cực hạn, siêu thoát khỏi xiềng xích của Đại Đế, trưởng thành thành một tồn tại mạnh mẽ hơn!”“Chỉ là, ta đã cung cấp cho hắn, một đại chiến mà hắn hy vọng!”Oanh oanh oanh!Trong tinh không, từng tồn tại mạnh mẽ phát hiện ra sự kiêu ngạo và khiêu khích của Đấu Chiến Thánh Hoàng, nhanh chóng có từng cường giả đạp nát tinh hà, xuyên phá hư không, lao về phía Đấu Chiến Thánh Hoàng.Cường giả, ai cũng có tôn nghiêm.Đấu Chiến Thánh Hoàng tuy chiến ý cuồng bạo, nhưng tu vi của hắn rốt cuộc chỉ là đỉnh phong Đại Đế, cũng là đỉnh phong Đại La Kim Tiên.Những Ma Viên Chuẩn Thánh kia đều chưa xuất động, ba cường giả đỉnh phong Đại La Kim Tiên của chúng là Hỗn Độn Viên, Hắc Ma Viên, Huyết Ma Viên, mỗi con một đầu.Huyết Ma Viên chủ yếu kế thừa khí huyết chi lực của Hỗn Độn Ma Viên, nhục thân cường hãn nhất, cũng hiếu chiến và hung hãn nhất, hóa thân thành một siêu cấp cự viên, toàn thân lông dài huyết sắc, hai móng vuốt trước nắm thành cự quyền, hung hăng ném vào Đấu Chiến Thánh Hoàng!Hai quả cự quyền, bao phủ vạn dặm vuông, sánh ngang tinh thần, phát ra vô tận huyết quang và sát ý.Đấu Chiến Thánh Hoàng hừ lạnh một tiếng, Tiên Thiết Côn trong tay bỗng nhiên bạo tăng, dài hơn mười vạn dặm, một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, ầm ầm đánh gãy cánh tay thô tráng của Huyết Ma Viên!Trong tiếng máu tươi bắn tung tóe, hai nắm đấm của Huyết Ma Viên bay ra ngoài, giống như hai tinh cầu rơi xuống.Rống!Huyết Ma Viên kinh nộ giao gia, gầm lên một tiếng, thôi động toàn thân khí huyết, hai quyền khép lại, hung hăng đập vào nhau, sau đó không ngừng đập vào ngực.Cuối cùng, nó giương đôi tay lên, ngửa mặt lên trời gầm thét.Hưu hưu hưu!Toàn thân lông dài đỏ thẫm của nó, hóa thành huyết hồng trường mâu, mỗi cây đều dài ngàn trượng, thô vài chục trượng, bắn về phía Đấu Chiến Thánh Hoàng.“Hừ!

Dế mèn lay cây!" Đấu Chiến Thánh Hoàng hừ lạnh một tiếng, Tiên Thiết Côn mạnh mẽ đập xuống, trong chớp mắt, trên bầu trời hình thành vô số côn ảnh, một đối một, đón đỡ tất cả huyết sắc trường mâu.Oanh oanh oanh!Trong tinh không, vô số huyết sắc trường mâu, bị côn ảnh oanh nát, như một chuỗi tinh cầu nổ tung, tinh hà ảm đạm!"Huyết Ma Oanh Thiên Chùy!" Huyết Ma Viên gầm lên, trên thân thể trần trụi của nó, khí huyết dũng mãnh tuôn trào, hóa thành một bộ áo giáp dày nặng thô to, khí tức tăng thêm một đoạn, trên đôi quyền của nó, khí huyết chi lực ngưng tụ càng thêm thịnh vượng, như hai thái dương khổng lồ.Hư không vỡ nát, hình thành vô tận hắc ám, thôn phệ mọi thứ xung quanh, chỉ còn lại Huyết Ma Viên, dường như trở thành trung tâm của hư không hắc ám.Một đòn chùy kích này, cuồng bạo hơn trước mười lần không chỉ!Dường như cả thương thiên huyết sắc, ầm ầm rơi xuống!Đấu Chiến Thánh Hoàng vẫn thần sắc đạm nhiên, một tay cầm côn, hướng về cự chùy từ trời giáng xuống mà dùng sức đâm một nhát!Phốc xuy!Trong ánh mắt kinh ngạc của các cường giả, hai nắm đấm khổng lồ kia, bị một côn đâm xuyên!Trời, đã vỡ!Thái dương, đã nát!Máu tươi phun trào, hình thành biển máu ngập trời, ùn ùn đổ xuống, nhuộm đỏ từng mảng tinh hà.Máu Đại Đế nặng nề, mỗi giọt đều nặng vạn cân, ầm ầm đập nát từng tinh cầu, hình thành một vùng cấm địa chết chóc khổng lồ!"Để Bản Vương!" Con Hắc Ma Viên kia hừ lạnh một tiếng, nhảy vọt qua Huyết Ma Viên đang kinh nộ không thôi, phía sau nó ma khí bốc lên, hóa thành một đầu lâu ma hầu khổng lồ, một ngụm cắn về phía Đấu Chiến Thánh Hoàng!Huyết Ma Viên kinh nộ không thôi, nhưng cũng biết, không phải đối thủ của địch nhân, hừ lạnh một tiếng, không màng đến nỗi đau đâm xuyên hai quyền, phản thủ một chộp, cơ bắp cuồn cuộn, kẹp chặt Tiên Thiết Côn.

Thôi động Đại Đế cường đại khôi phục chi lực, trên vết thương mọc ra những chiếc răng thịt, bao quanh Tiên Thiết Côn, khiến Tiên

Thiết Côn và móng vuốt trước của nó mọc liền vào nhau.“Có chút thú vị!” Ánh sáng trong mắt Đấu Chiến Thánh Hoàng lóe lên, cuối cùng cũng có chút hứng thú, nhìn về phía con Hỗn Độn Ma Viên cuối cùng kia.Hai tay nắm lấy Tiên Thiết Côn, dùng sức chấn động, lần nữa chấn nát hai nắm đấm của Huyết Ma Viên, thậm chí hai cánh tay thô dài của nó cũng biến mất gần hết, máu tươi đầm đìa, thê thảm.Đấu Chiến Thánh Hoàng dường như không tốn quá nhiều sức lực, đã thoát khỏi trói buộc, một côn đập về phía con Hỗn Độn Ma Viên đang đứng xem.Phanh!Thân thể Hỗn Độn Ma Viên vỡ nát, hóa thành cuồn cuộn Hỗn Độn Chi Khí, hình thành hàng ngàn vạn con mãng xà Hỗn Độn, lao về phía thân thể Đấu Chiến Thánh Hoàng.Đầu lâu ma viên khổng lồ của Hắc Ma Viên, đã ở trên đỉnh đầu Đấu Chiến Thánh Hoàng.“Hừ!

Muốn nuốt Bản Thánh Hoàng?

Hàm răng của ngươi không đủ cứng đâu!” Thân thể Đấu Chiến Thánh Hoàng chấn động, đặc biệt là đầu lâu của hắn, phát ra ánh sáng màu vàng sẫm, bên trong thân thể gầy guộc, lại ẩn chứa sức mạnh nhục thân khủng bố!Khí huyết chi lực, cùng với chiến lực hùng hồn hội tụ lại, xông thẳng lên trời.Oanh!Đầu của Hắc Ma Viên, bị trực tiếp xông nát.Phốc!Bản thể Hắc Ma Viên, phun ra một ngụm máu tươi, nhe răng trợn mắt, chịu phản phệ không nhẹ.Đôi mắt Đấu Chiến Thánh Hoàng đột nhiên phun ra lửa, hai đạo kim sắc hỏa quang bắn ra, xuyên thủng từng con mãng xà Hỗn Độn bao vây, trong chớp mắt khóa chặt một con mãng xà nhỏ không dễ thấy, đưa tay túm lấy!Hỗn Độn Ma Viên đại kinh thất sắc, con mãng xà Hỗn Độn nhỏ bé kia, thân thể chấn động, hấp thu lại những cự mãng Hỗn Độn xung quanh, hóa thành một con siêu cấp mãng Hỗn Độn khổng lồ, nuốt trời nuốt nhật.Cự vĩ vẫy động, lượn vòng quanh thân thể trong không trung, vượt qua thời không, dường như trôi nổi trong một đại thế giới

khác.Công kích bao vây, nhưng vẫn có thể giáng xuống kẻ địch!Hư hư thực thực, chân chân giả giả, Hỗn Độn Chi Lực thần diệu và huyền ảo, quỷ dị kỳ đặc, cũng đặc biệt mạnh mẽ.Có thể công kích người khác, nhưng người khác lại không thể công kích mình!Nhưng, thần sắc Đấu Chiến Thánh Hoàng bất động, một đôi bàn tay lông lá to lớn, trực tiếp xé rách hư không, cố định dòng sông thời gian, phá vỡ xiềng xích không gian, ầm ầm tóm lấy chỗ cổ họng bảy tấc của cự mãng Hỗn Độn!"Vỡ!" Đấu Chiến Thánh Hoàng quát khẽ một tiếng, bàn tay dùng sức, thân thể đặc biệt của cự mãng Hỗn Độn, lại như lưu ly phát ra tiếng vỡ giòn, vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vụn huyết nhục."A!" Hỗn Độn Ma Viên xuất hiện trở lại, nhưng cho dù với thân thể gần như bỏ qua tất cả công kích, lúc này vẫn bị trọng thương."Mọi người cùng lên!" Huyết Ma Viên và Hắc Ma Viên vừa mới hồi phục thương thế đôi chút, nhìn nhau một cái rồi đồng thời gầm lên, lao về phía Đấu Chiến Thánh Hoàng.Hỗn Độn Ma Viên tự nhiên sẽ không từ chối, cũng không màng đến tôn nghiêm của cường giả nữa, bởi vì, nó đã cảm nhận được uy hiếp tử vong!Hỗn Độn Chi Khí bên ngoài thân thể nó cuộn trào, hình thành từng đầu cự viên khổng lồ, như năng lượng ngưng tụ, lại như những phân thân đặc biệt, tụ tập bên ngoài thân thể, như thể đang mang theo một đội quân Ma Viên khổng lồ, xông về phía Đấu Chiến Thánh Hoàng."Có chút thú vị." Ánh mắt Đấu Chiến Thánh Hoàng lóe lên, vươn tay, Tiên Thiết Côn lần nữa rơi vào tay hắn, rồi lại lắc đầu nói, "Nhưng, không đủ!"Một côn!Cầm Tiên Thiết Côn, lúc này Tiên Thiết Côn chỉ dài một trượng, không cao hơn hắn bao nhiêu, hướng về phía trước mà đập ra một côn!Khoảnh khắc tiếp theo, ba con Ma Viên dốc hết sức thi triển các loại công kích.Đấu Chiến Thánh Hoàng hít một hơi thật sâu, như nuốt trời nuốt đất, tinh khí cuồn cuộn trong tinh không bị hút vào cơ thể hắn, từng tinh cầu ảm đạm, rơi xuống, rồi hóa thành tro bụi giữa không trung!Toàn bộ Hỗn Độn Ma Viên Giới, đều chịu ảnh hưởng

cực lớn!Mặt đất trước mắt lần nữa vỡ nát, hư không xung quanh tan vỡ thành những mảnh nhỏ, trong chớp mắt xé rách ra, hình thành những xích liên màu xám bạc trói buộc Huyết Ma Viên và Hắc Ma Viên.Những tinh thần trên trời dường như bị những xích liên này làm chấn động, hơi rơi xuống!Nhật Nguyệt Tinh Thần!Có thể điều khiển sức mạnh lay chuyển sơn hà như vậy thật chấn động, Đấu Chiến Thánh Hoàng đứng một bên cũng nhìn rất rõ ràng, như bây giờ cảnh giới của bản thân đã đạt đến trình độ này, những Huyết Ma Viên và Hắc Ma Viên trước mắt, không phải những phàm vật tầm thường! Trong mắt hắn, chúng chẳng đáng nhắc tới!Tiên Thiết Bổng trên tay lần nữa bị chấn động, giơ cao lên, trên không trung trong chớp mắt bị xé rách ra một động khẩu.Nhân sinh trong hắc động, giống như giữa vũ trụ, hắc động kia hút cạn tất cả vạn linh sinh vật và thực vật… có vào mà không có ra!Sức mạnh cường đại làm rung chuyển, toàn bộ đại địa trong chớp mắt lung lay, Đấu Chiến Thánh Hoàng hít một ngụm khí lạnh, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy những Huyết Ma Viên và Hắc Ma Viên trước mắt có phần thú vị.Ý muốn chiến đấu mãnh liệt khiến hắn tăng tốc công kích hơn nữa!Tiên Thiết Bổng trên tay được vung ra, những xích liên trước mắt trong chớp mắt bị vung nát, theo từng cử động của Đấu Chiến Thánh Hoàng mà băng liệt! Những mảnh vỡ bị băng liệt đó, tiến vào bên trong thân thể Hắc Ma Viên lại xuất hiện những vụ nổ kịch liệt nhất, giống như những viên đạn nhỏ, trúng đích với hiệu quả sáu mươi phát một giây....."Xé rách hư không, lay chuyển tinh thần… chẳng lẽ cũng xứng được ngưỡng vọng!" Trên sức mạnh đó, Đấu Chiến Thánh Hoàng lại là đỉnh cao nhất của đại địa.Một loại đỉnh phong đó, không một ai có thể chạm tới, cũng là một tồn tại khiến người ta nghe danh đã sợ hãi."Đồ…."“…”Hắc Ma Viên nhìn Huyết Ma Viên đang bị vỡ nát bên cạnh, trong lòng lại vô cớ nổi lên một nỗi sợ hãi.Nỗi sợ hãi đó khiến nó không tự chủ lùi lại vài bước, rồi thẳng tắp nhìn chằm chằm vào

Đấu Chiến Thánh Hoàng cao cao tại thượng, tỏ vẻ luống cuống tay chân, nhưng muốn đi mà không thể đi được, giống như bị một thứ gì đó trói buộc.Nó giãy dụa liền muốn xé rách ra, những xích liên màu xám bạc bao quanh, nhưng những xích liên đó dường như có ý thức, biết bước tiếp theo nó muốn chạy về hướng nào.“Lúc này còn chạy!” Đấu Chiến Thánh Hoàng gầm lên giận dữ!Toàn thân sức mạnh trong chớp mắt bùng nổ!Mặt đất băng liệt!

Một cỗ sức mạnh bài sơn đảo hải xông phá ra.Bầu trời trong chớp mắt bị xé rách, từ đó Đấu Chiến Thánh Hoàng lại có thể một tay lấy ra một thanh búa cổ xưa.“Kia… Khai Thiên Phủ?” Bên cạnh, Nguyên Phượng, Nữ Oa, Hi Hòa trừng mắt há hốc mồm, không khỏi cảm thấy không thể tin được vùng đất lạnh lẽo mà Đấu Chiến Thánh Hoàng đã tạo ra.Sức mạnh trong vùng đất lạnh lẽo đó lại khiến người ta cảm thấy khủng bố, dù sao thì loại sức mạnh có thể lay động lòng người này không phải một sớm một chiều có thể sử dụng được.Thêm nữa, khi mặt đất vừa bị băng liệt, quả thực có thể tạo ra một hư không mới, sức mạnh hư không do Đấu Chiến Thánh Hoàng tự mình tạo ra, quả thực có thể thao túng những sinh vật khác.Nữ Oa nhìn Hi Hòa, Hi Hòa cũng bởi vì thắc mắc, dù sao thanh phủ trước mắt này không hề đơn giản, theo dòng chảy của thiên địa mở ra từ hàng trăm vạn năm trước, Bàn Cổ đã cùng dung nhập vào dòng chảy đại địa, khoảnh khắc thiên địa phân chia, vũ khí đó đã sớm biến mất vô tung vô ảnh.“E rằng có thể điểm hóa sinh tử của vạn vật sinh linh… nắm giữ sự huyền diệu của nhật nguyệt tinh thần lưu chuyển!” Trong mắt Nguyên Phượng dường như đang nhìn một vị thần linh, nhưng vị thần linh đó lại có thể khống chế sinh tử của họ.Không sai, đó là một loại khủng bố, một loại khủng bố chưa từng có trước đây.Toàn bộ đại địa bị lay động, nhưng duy độc Đấu Chiến Thánh Hoàng, vẫn dáng vẻ đạm nhiên đó, trong mắt như ẩn chứa vạn ngàn tinh thần.Giữa các tinh thần lại không bị lay động, có thể khống chế tất cả bên trong, nhưng

lại cảm thấy tất cả như những món đồ chơi trong tay, không thể thoát khỏi lòng bàn tay.Từ bây giờ, Đấu Chiến Thánh Hoàng sẽ không làm tổn hại ai.

Dù sao, trong trận chiến này, kẻ thù duy nhất chỉ là những con khỉ cuồng vọng và kiêu căng trước mặt!Để khai sáng một chiến trường trên các tinh cầu rộng lớn, chỉ có thể mở ra đại đạo mới trong Thiên Ngoại Thiên.Đạo chi do, khai tịch thiên địa chi gian phương vi kỳ trung chiến hoàng!

Đại đế!Vài loại sức mạnh không phải người thường có thể có được, những con khỉ trước mắt lại cuồng vọng tự đại, muốn dùng điều này để hãm hại một vùng đại địa như vậy, rồi đẩy hắn vào vực sâu vạn trượng.Nhưng không may, kẻ chúng gặp phải lại là một vị Đại Đế của Đấu Chiến Thánh Hoàng.Ngọn lửa trước mắt đang bùng cháy dữ dội, ngay sau đó một luồng lửa liền xông thẳng lên trời, Đấu Chiến Thánh Hoàng lần nữa vung, Khai Thiên Phủ trên tay lập tức hấp thu, con Hắc Ma Viên kia vào khoảnh khắc cuối cùng đã bị những ngọn lửa đó.Trong toàn bộ hư không, không có nơi nào không phải là Đấu Chiến Thánh Hoàng.

Nếu con Hắc Ma Viên trước mắt vào khoảnh khắc cuối cùng lại vẫn cuồng loạn như vậy, thì Đấu Chiến Thánh Hoàng muốn cho con Hắc Ma Viên này hiểu rõ nó là một tồn tại như thế nào, dù sao ở giai đoạn sử dụng vài loại sức mạnh này, bản thân hắn có một sự cân đo sức mạnh.Trong khoảnh khắc cuối cùng đó, Đấu Chiến Thánh Hoàng liền dùng Khai Thiên Phủ trong chớp mắt xé nát con Hắc Ma Viên trước mắt, những mảnh vụn bị xé nát đó tan biến trong hư không tạo thành những hạt bụi nhỏ.“Chúng ta!” Đấu Chiến Thánh Hoàng nhe răng cười, toàn bộ con người hắn khác hẳn khí thế vừa rồi.

Trong vài loại sức mạnh đó, quả thực không thể dễ dàng sử dụng được, nhưng lúc này hắn có thể cảm nhận loại năng lượng mà bản

thân phát ra mạnh mẽ đến nhường nào.Trong vài loại sức mạnh cường đại, cũng có thể sử dụng trong chớp mắt, mỗi lần sử dụng sức mạnh đều tinh xảo đến cực điểm, cho nên hắn tỏ ra một vẻ không hề sợ hãi.Ngay sau đó lại vung tay, sức mạnh hình thành xung quanh lại bị hấp thu, những mảnh vụn lốm đốm chuyển hóa giữa lòng bàn tay, tựa như một phần của những tinh thần trên trời.Tất cả mọi thứ vây quanh thân hắn, nhưng luôn không dám rời xa, tất cả năng lượng lại khiến người ta cảm thấy có chút thần bí, khiến người ta cảm thấy không thể khống chế.“Chủ nhân Hỗn Độn… ở đâu!” Đấu Chiến Thánh Hoàng hạ thấp tầm nhìn, quay đầu nhìn quanh một lượt, quả thực không phát hiện ra cái gọi là Chủ nhân Hỗn Độn cuối cùng.Cho nên trên thế gian có mấy phương địa chủ từng thống trị, nhưng giữa mấy phương địa chủ lại không có nhiều kẻ hiền lành.Quan trọng nhất là những năng lượng trên tay hắn đều vô cùng thần bí, nếu theo những loại năng lượng này mà nhanh chóng tiến hành phân chia, thì tiếp theo những loại năng lượng này sẽ hình thành một lỗ hổng.Đấu Chiến Thánh Hoàng nhảy vọt trong toàn bộ hư không, như nhàn nhã tản bộ.Ngay sau đó, một vùng tinh không xung quanh lại bị vùng đất lạnh lẽo đó ép vỡ làm đôi.Nhìn loại sức mạnh tiết tấu mà hắn đã tạo ra, lợi hại như vậy, hắn hơi thu liễm lại mấy lần, vận dụng Tiên Thiết Bổng trên vai trong chớp mắt khuếch đại tinh thể hư không.Một loại sức mạnh kinh người không phải người ngoài có thể địch nổi, cũng không phải người ngoài có thể lý giải.Nhưng bây giờ hắn lại có một loại sức mạnh vô địch, khiến người ta nghe danh đã sợ hãi.Ngay sau đó Đấu Chiến Thánh Hoàng liền từ từ hạ xuống một vùng đại địa đã được dọn dẹp, xung quanh là từng vòng lửa cuồn cuộn lan tràn, những ngọn lửa đó thiêu đốt, từ một ngọn núi này sang ngọn núi khác, khiến người ta cảm thấy cảnh tượng trước mắt vô cùng khủng bố.Ngọn lửa thiêu đốt tất cả, dường như nối liền trời đất, không có gì có thể dập tắt, cũng không có gì có thể khiến người ta cảm thấy không thể ngăn

cản, bởi vì sự tồn tại như được khuyến khích, nên mới như vậy.Đấu Chiến Thánh Hoàng hít một ngụm khí lạnh, vội vàng tăng nhanh bước chân, tất cả lại khiến người ta cảm thấy có chút không thể tin được.Ngay sau đó, từ một ngọn núi cao hắn nhìn thấy một nơi như thế ngoại đào viên, ở đó có rất nhiều những đôi cánh bay phấp phới, những tiên tử tồn tại, đôi mắt lại như búp bê, nhìn khuôn mặt không phải người cũng không phải thần.Lại một phương thiên địa mới, và cần khai thác một vùng đại địa mới.Nguyên Phượng vẫn cố chấp, khi nói chuyện với Đấu Chiến Thánh Hoàng trẻ tuổi, không khỏi liếc nhìn thanh búa khổng lồ bên cạnh, thanh Khai Thiên Phủ đó hơi rung động, mỗi phút mỗi giây rung động đều vô cùng đáng sợ.Bên trong thanh búa quả thực ẩn chứa một sức mạnh tinh thần khác biệt.Giữa các sức mạnh cường đại lại có sự lưu động, hình thành sức mạnh lay chuyển vạn vật thế gian, bài sơn đảo hải.Đấu Chiến Thánh Hoàng bước về phía trước, nhắm mắt lại rồi mở ra, những lối tắt hư không bên cạnh nhất thời biến mất, tất cả tinh thần trở lại bình yên.Ngọn lửa cũng biến mất sạch sẽ, như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra, khiến người ta càng thêm sợ hãi.Nhìn thấy những ngọn lửa này, lại có thể theo ý thức của một người mà bùng cháy, rồi tắt ngấm, hai vị thần linh lớn là Nữ Oa và Hi Hòa đứng phía sau, lại cảm thấy chấn động tâm can.“Xem ra nhân vật lợi hại thì không dễ trêu chọc!”“Sau này hãy bao dung hơn một chút…”Trong lòng Nữ Oa, Hi Hòa không khỏi nổi lên một tia sợ hãi, toàn thân nổi da gà, hoảng hốt, cẩn thận từng li từng tí bước về phía trước, sợ bên cạnh lại có những chuyện kỳ quái khác xảy ra.Hiển nhiên tất cả không hề đơn giản như họ nghĩ, xem ra vài loại sức mạnh này vẫn luôn tồn tại, chỉ là tạm thời bị phong ấn mà thôi.Đấu Chiến Thánh Hoàng trong chớp mắt lại mỉm cười với những tiên tử nhỏ bé trước mặt, vẻ mặt đó so với lúc hắn đối phó với Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên đã xoay chuyển 360 độ.“Hắn là cùng một người sao?”“Đại Đế?” Nữ Oa nhìn Đấu Chiến Thánh Hoàng chợt thay

đổi ý định, trong lòng không khỏi càng thêm sợ hãi, nghi ngờ Đấu Chiến Thánh Hoàng là cười trong dao!Nhưng khoảnh khắc tiếp theo lại khiến họ càng thêm kinh hãi, bởi vì Đấu Chiến Thánh Hoàng đã đi về phía trước, vì vài tiên tử nhỏ trước mặt đang giao lưu ngôn ngữ với nhau.Vì khoảng cách thực sự quá xa, nên họ cũng không nghe thấy Đấu Chiến Thánh Hoàng đang giao lưu gì với ai.Ngay sau đó, Đấu Chiến Thánh Hoàng liền từ từ đi về phía trước, rồi trong chớp mắt phục hồi khu rừng ở đằng xa, khu rừng ban đầu phần lớn đã bị thiêu cháy, những thứ khô héo đó trong chớp mắt dung nhập vào đại địa.Đấu Chiến Thánh Hoàng vươn tay, từ từ di chuyển, khi hắn đến nơi, trên mặt đất, những cây cối khô héo ban đầu trong chớp mắt mọc thẳng lên, hình thành những tán lá cây dày đặc.Trên lá cây treo những ngôi sao lấp lánh!“Như vậy….” Đấu Chiến Thánh Hoàng nghiêng đầu, ngay sau đó một bước liền bay lên trên một khu rừng cao trăm mét, nhắm mắt lại, đôi tay hắn khuấy động tinh nguyên sức mạnh.Nữ Oa và Nguyên Phượng bị dọa không khỏi lùi lại vài bước, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, suy nghĩ kỹ lưỡng, không biết có phải lại có một tai nạn lớn nào đó xảy ra nữa không?Nhưng không có gì cả, Đấu Chiến Thánh Hoàng chỉ là giúp vùng đại địa đó hồi phục sinh cơ, và tạo ra một phương thiên sơn thủy trì mới!““Sau này cái ao này sẽ có thể nuôi dưỡng…” Đấu Chiến Thánh Hoàng đạm đạm nói vài câu, chỉ vào một vùng đất trống trơn ở đằng xa.

Mặt đất từ từ hút nước, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hiện ra những đường nét nhỏ bé, trong đó tuôn ra những dòng nước trong vắt.

Chương 213

Nhìn thấy những dòng nước trong vắt này từ từ xuất hiện, mấy tiên tử nhỏ bé bên cạnh, không thể không vui mừng.Tuyệt vời quá!”“Tổng cuối cùng không phải chịu đựng sự hành hạ của những Huyết Ma Viên và Hắc Ma Viên nữa…”Giữa các tinh cầu đại địa, tất cả vạn vật sinh linh đều phải ở trong trạng thái cân bằng, nếu có thứ gì phá hủy, thì bên trong sẽ gây ra sự diệt vong của chủng loài.Đấu Chiến Thánh Hoàng là một Đại Đế của một phương thế giới, lại muốn lấy điều này làm mục tiêu, rồi nâng cao tu vi của bản thân, leo lên đỉnh phong Đại Đế!Hắn tùy tiện vung tay một cái, giữa đại địa liền rừng rậm phục hồi, xanh tươi um tùm.Tất cả mọi thứ trong khoảnh khắc đều được điểm hóa sinh tử, giống như từ chết sống lại.Nhưng bây giờ hắn vẫn không quên cái gọi là sức mạnh điểm hóa sinh linh, bây giờ cũng sẽ rất nỗ lực tiếp tục truyền thừa mỗi loại sức mạnh này.Mấy tiên tử nhỏ bé, thân hình không lớn hơn lòng bàn tay, lại tỏ vẻ cung kính, nhìn Đấu Chiến Thánh Hoàng.“Vô cùng cảm ơn ngài!” Một trong số những tiên tử nhỏ bé thẹn thùng bước đến bên cạnh Đấu Chiến Thánh Hoàng, dáng vẻ tiên tử nhỏ bé đó quả thực rất đẹp, nhưng thân hình quá nhỏ!Đấu Chiến Thánh Hoàng gật đầu, trong chớp mắt liền dịch chuyển không gian xuất hiện trước mặt Nguyên Phượng, Hi Hòa và Nữ Oa.“Đi tìm Đại Đế Hỗn Độn…” Giọng điệu của hắn bình thản, nhưng không khỏi khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Trong khoảnh khắc đó, vài loại sức mạnh quả thực có thể ngưng tụ trong chớp mắt, khiến người ta cảm thấy vô cùng thần bí.Giữa ngón tay hắn khống chế sức mạnh của sinh linh, và có thể dùng Tiên Thiết Bổng đó để điểm hóa chúng sinh.“Tiếp theo nên đi về hướng nào!” Nữ Oa cung kính bước về phía trước.

Trải qua trận chiến giữa Huyết Ma Viên và Hắc Ma Viên vừa rồi, nàng càng kính ngưỡng Đấu Chiến Thánh Hoàng hơn ba phần.Thế gian rốt cuộc chỉ có một phương Đại Đế!Đấu Chiến Thánh Hoàng bước nhanh về phía trước, lại kéo giãn khoảng cách hàng vạn mét với Nguyên Phượng trước mặt!"Muốn đi theo hắn đi đâu?" Hi Hòa và Nguyên Phượng theo sau, lại vẻ mặt khó hiểu, hỏi ngược lại có phải muốn cùng vị Đấu Chiến Thánh Hoàng này đi đến những thông đạo khác không.

Trong khoảng thời gian mê mang, trước mắt quả thực đột nhiên xuất hiện một vết nứt, trên vết nứt xuất hiện những mảnh vụn nhỏ của những khe hở lốm đốm, trong chớp mắt liền lan rộng ra, hình thành những thứ lốm đốm.

Có thể thấy, những mảnh vụn này lại muốn bắt đầu trở lại trạng thái ban đầu.

Trần Vũ mỉm cười đạm nhiên, đối mặt với Đấu Chiến Thánh Hoàng và những cuộc tấn công khủng bố của Huyết Ma Viên vừa rồi, hắn đã nhìn rõ, cảnh giới mà vị Đấu Chiến Thánh Hoàng trước mắt này sở hữu quả thực rất mạnh.

Nếu những cường giả này không thể tuân theo các Pháp tắc bên trong, thì chỉ có con đường chết, cho nên mới có thể trở thành những vong hồn dưới lưỡi dao, chứ không phải trong chớp mắt.

Trong chớp mắt, những thông đạo này đã được mở ra, tuy có chút hoảng sợ, nhưng chuyện này cũng không ngại, nên vội vàng mở thông đạo khác, sau đó liền khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Khi đến đây, những hư không bên cạnh lại xuất hiện từng vết nứt, ngay sau đó từ thông đạo hư không xuyên qua lại là từng đường thẳng.

Cái gì?Trần Vũ vẻ mặt khó hiểu, nhưng lúc này giữa lòng bàn tay

quả thực xuất hiện vài vết nứt.Ngay sau đó Nữ Oa bên cạnh quả thực đột nhiên bước về phía trước, vẻ mặt thẹn thùng nhìn, rồi điểm hóa thông đạo trước mắt.“Ta nên đi đến những lãnh địa khác, cướp đoạt thêm lãnh địa Thiên Ngoại Thiên…” Bước tiếp theo, toàn bộ thân hình Trần Vũ biến đổi, tốc độ tăng nhanh, trong chớp mắt liền tiến vào cái hắc động trước mắt, còn Đấu Chiến Thánh Hoàng đã bị hút vào.Trong khoảnh khắc, toàn bộ tinh không hình thành sự chuyển biến, lại hình thành những mảnh vỡ nhỏ li ti.Giữa những mảnh vỡ nhỏ li ti đó xuất hiện những điểm tròn màu đen hình thành một hắc động khổng lồ, hắc động đó trong khoảnh khắc xuất hiện một vật thể bay khổng lồ.Thân hình khổng lồ, như một con Đại Bằng, cái gọi là Đại Bằng triển sí, phù dao trực thượng…“Xem ra, vị thần thánh kia, chẳng lẽ là tộc Phượng?” Giữa những mãnh thú khổng lồ trước mắt lại xuất hiện thêm những xích liên cường đại, những xích liên này biến hóa đa đoan, trong chớp mắt liền xông ra.Không phải, giữa những xích liên này, quả thực có thể thấy có người thấp thoáng đang sử dụng tinh nguyên của mình.Mỗi người tu vi đều không giống nhau, tự nhiên dựa theo một loại sức mạnh mà xem xét, cường độ phân chia tăng cường đều có khả năng.Trần Vũ hít một ngụm khí lạnh, trong chớp mắt liền quay người đi, muốn xem cái gì, lúc này mỗi loại sức mạnh lại tạm dừng, giống như ở một hư không, khiến hắn thực sự không hiểu tại sao.Sức mạnh trong hư không đó căn bản không hình thành một điểm nào, nhưng trong chớp mắt lại biến mất vô tung vô ảnh.Tinh không chuyển hóa không ổn định, nhưng lúc này lại đến một nơi xa lạ, trên bầu trời ở đó có những đôi cánh mạnh mẽ đang bay lượn.“Một phương thế giới đại địa… vị thần linh ở trong đó!”“Vậy ta ở đây làm gì?

Chẳng lẽ lại phải trải qua một trận ác đấu nữa?”“Không, ta đánh tương du!”…Nữ Oa thở phào một hơi, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn mấy con đại bàng thần điểu đang bay lượn trên bầu trời, trong lòng lại mê

mang ném tất cả vấn đề cho Trần Vũ, nhưng lộ trình lại không có phạm vi trả lời.Hi Hòa và Nguyên Phượng thì nhàn rỗi, tự mình thì thầm vài câu dưới đáy lòng.“Sự chuyển biến của tinh thần có thể khống chế sức mạnh biến hóa vạn biến của vũ trụ rốt cuộc là gì và sở hữu tất cả…”“Nhưng không phải ta sở hữu là sở hữu, trước đây không phải muốn đi tìm một vị Đại Đế Hỗn Độn sao!” Trần Vũ quả thực một lời kinh tỉnh người trong mộng, Đấu Chiến Thánh Hoàng đang mê mang bên cạnh, trong chớp mắt liền bay lên, ở độ cao trăm mét, đồng tử của hắn hơi rung động.Trước mặt, toàn bộ đại địa bắt đầu từ từ cháy xém, những vết nứt lốm đốm lại bắt đầu xuất hiện, Hi Hòa và Nguyên Phượng bên cạnh, nhìn thấy tình huống này lập tức biến thân rời đi, rời khỏi lãnh địa nơi Đấu Chiến Thánh Hoàng đang ở.Trước đó, mấy hư không, kết giới đã được tạo ra, vì khó kiểm soát, nên hắn cũng không tiếp tục ở trong kết giới hư không đó, không lâu sau, vị Đấu Chiến Thánh Hoàng trước mắt lại tạo ra một kết giới hư không mới.Dự đoán chuyện trước mắt e rằng không đơn giản, trong chớp mắt lại có một không gian khác, nếu tiếp theo trong không gian này có thể mở ra một thông đạo, thì càng tốt.Không một khắc nào, hắc động đen kịt phía sau Đấu Chiến Thánh Hoàng, quả thực không hoàn toàn mở ra, hoặc bị thứ gì đó chặn lại, căn bản không mở ra được.Trần Vũ hít một ngụm khí lạnh, tỏ vẻ lực bất tòng tâm, nhưng lúc này hắn lại có một phương pháp, âm thầm từ trong tay biến ra một món đồ chơi mới.“Ca ca muốn làm gì!” Câu cá?Nữ Oa ôm đầu, cẩn thận từng li từng tí ngồi lên nắm đấm để nhìn trộm, Trần Vũ rốt cuộc đang làm gì ở đó, không Trần Vũ cứ thế ném lưỡi câu xuống đất, người em này khô khan hàng tỷ lần, chẳng lẽ có cá sao?“Trần Vũ ca ca ~” Một giọng nói dịu dàng truyền đến, Lục An quay đầu lại khẽ ừ một tiếng.“Trần Vũ ca ca, đang làm gì!” Nhìn thấy động tác quỷ dị như vậy của Trần Vũ trước mắt, Nữ Oa lại không khỏi hỏi thêm một câu, không nói gì, nơi mà Trần Vũ làm trong chớp mắt liền bật lên,

mặt đất cũng trong chớp mắt băng liệt ra, hình thành từng tảng đá lớn, trong chớp mắt sụp đổ xuống.Nhìn những tảng đá sụp đổ xuống, Trần Vũ trên TV đang ngồi trên một tảng đá lớn bay lên không trung hàng trăm mét, trong tay lại móc ra một thứ mới.“Đại ô quy?” Mang thai sẽ có một con đại ô quy ẩn dưới lòng đất sao?

Trần Vũ trăm sự không giải thích được, thực sự không hiểu tại sao ở đó lại có một con rùa, nhưng thứ mà hắn vừa dùng lưỡi câu câu được quả thực không phải.Một con đại ô quy trong chớp mắt bật lên, bốn chân chổng lên trời, hướng về phía Trần Vũ nhe răng trợn mắt, há to những chiếc răng sắc nhọn.Những chiếc răng đó há ra vô cùng khủng bố, lúc này hắn cũng có thể cảm nhận được những biểu cảm quỷ dị mà hắn nhìn thấy từ những chiếc răng đó, hiển nhiên đều rất rõ ràng, mấy sức mạnh bên trong đều do cái vật thể lớn đó ngưng tụ thành.Mọi người vẻ mặt khó hiểu, nhưng lúc này dựa theo cảnh giới của bản thân mà kích phát ra tinh nguyên có thể đối kháng với con đại ô quy này.Chỉ khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, con đại ô quy này lại ở đâu?Trên thân rùa hiển nhiên xuất hiện vài vết nứt, hiển nhiên họ biết rõ con rùa trước đó đã trải qua một trận ác đấu, lúc này tiến vào trong đất, khi đang ngủ đông quả thực không ngờ lại gặp phải Trần Vũ.Trần Vũ nhanh chóng lật con rùa này vài lần, sau đó nặng nề ném con rùa này xuống đất.Con rùa bị ném xuống đất, đầu nó lại lật ngửa, hai mắt đáng thương nhìn chằm chằm Trần Vũ, trong miệng cũng không biết đang gầm gừ cái gì.Mặt đất băng liệt ra, toàn bộ ảo cảnh hư không xuất hiện sức mạnh bài sơn đảo hải, ngay sau đó sóng gió hung dữ ở đằng xa lao về phía đó.Trần Vũ hít một ngụm khí lạnh, lại cảm thấy thú vị, vội vàng cưỡi lên lưng đại ô quy, nhưng không có một con đại ô quy nào lại ngoan ngoãn như vậy, tranh thủ tìm mệnh lệnh của Trần Vũ, chạy đến trước mặt những con sóng đó.“Để con rùa ngoan ngoãn tắm rửa một chút ~” Trần Vũ trong miệng không biết đang ngân nga khúc điệu gì, dẫn đại ô quy lao về phía những con sóng

trước mắt.Đại ô quy nghiến răng nghiến lợi, nhưng không có cách nào, dù có giãy dụa cũng không thể thoát ra, lúc này chỉ có thể lao về phía trước.Khoảnh khắc tiếp theo, những con sóng đó trong chớp mắt bị vỗ tung, những con sóng này hiển nhiên tuân theo ý muốn của đại ô quy, cho nên đại ô quy là thần linh của một vùng biển.Nữ Oa phu phụ cùng lúc ngẩng đầu nhìn, trên bầu trời có mấy con chim lửa khổng lồ đang bay lượn, cái mỏ của chúng há to, có bốn chân.Nhìn rất khủng bố, nhưng tốc độ bay cực kỳ nhanh, nếu chỉ đơn thuần dựa vào tốc độ của bản thân, chỉ có thể coi là dịch chuyển tức thời tạm thời, đối mặt với những con chim hồng khổng lồ trước mắt, căn bản không có cách nào né tránh hết lần này đến lần khác.Chỉ là lúc này mọi người lại không còn bình tĩnh nữa, nhìn Đấu Chiến Thánh Hoàng đang nắn nắn đất sét bên cạnh.Đấu Chiến Thánh Hoàng vừa rồi muốn dùng hắc động lần nữa triệu hồi Khai Thiên Phủ, nhưng lại phát hiện hắc động chỉ có thể triệu hồi chứ không thể lấy ra, hoặc tu vi của bản thân trong đó lại hình thành con số không.Kết giới hư không xung quanh lần nữa được tạo ra nhưng không thể sử dụng nữa, không một ai biết sức mạnh đó như thế nào, nhưng lúc này chỉ có thể đi từng bước.Ở bước cuối cùng, khi một dấu chân đạp lên, quả thực phát hiện hắc động ban đầu trước mắt vẫn luôn tồn tại, chỉ là Đấu Chiến Thánh Hoàng không biết làm thế nào để sử dụng nó trong không gian đó.Lúc này hắn vẫn luôn có sức mạnh cổ xưa, chỉ là mỗi bước đi đều cẩn thận từng li từng tí, cũng phải từng bước vững chắc, nếu không thì những vấn đề đó sẽ trong chớp mắt đánh gục hắn.Khoảnh khắc tiếp theo, từ mấy bóng ma quỷ dị xuất hiện, Trần Vũ liền tóm lấy mấy con, hóa ra đó là mấy con chó hoang không có chủ.Chúng đều thuộc về những tiểu u hồn trên cầu Nại Hà, nhưng tại sao chúng lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ Diêm La Vương quản lý 18 tầng địa ngục không xong sao?Thêm nữa, trước đây giữa Hồng Hoang đã xuất hiện mấy vị Đại Đế, giữa trời và đất cũng phải hảo hảo quản lý trật tự này chứ.

Nếu dễ dàng để những con chó hoang này thoát ra, tiếp theo sẽ gây ra tai họa lớn.

Trần Vũ không tự chủ, mấy bước cuối cùng đang kéo dài, lại thoáng chút do dự, hiển nhiên một chuyện không hề đơn giản như vậy, từng giây từng phút trôi qua, nếu theo nhịp điệu này mà xem xét, e rằng sẽ xuất hiện một số phiền toái.

Trong ngọn lửa bùng cháy trong chớp mắt, sức mạnh của vài loại ngọn lửa đó quả thực đã được nâng cao sâu sắc.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ thân thể Trần Vũ dường như bị một số ngọn lửa màu đỏ bao quanh, toàn bộ người hắn ngồi trước mặt con đại ô quy đó.Con đại ô quy gầm lên mấy tiếng, sau đó trong chớp mắt ngoan ngoãn đến bên cạnh Trần Vũ, lại hóa thành một con tiểu ô quy.“Lại có năng lực!” Hi Hòa đứng bên cạnh lại nhìn đến há hốc mồm, nuốt một ngụm nước bọt, thực sự không hiểu, cảnh giới đó làm sao sử dụng được những tinh nguyên đó, cho dù sử dụng tinh nguyên, trong một nơi mới mẻ như vậy, chẳng lẽ có thể tự mình sử dụng được.Ngay sau đó, sức mạnh cường đại bùng nổ ra, khiến người ta không nhìn rõ rốt cuộc là gì, nhưng lúc này ở một nơi mới sinh, chỉ cần có thể khống chế tốt một phần sức mạnh tiết tấu, thì có thể thành công.Trần Vũ hít một ngụm khí lạnh, vội vàng bước về phía trước, mỗi bước chân đều cẩn thận từng li từng tí, trong những bước chân đó, vài loại sức mạnh mà hắn viết ra, lại khiến người ta cảm thấy lãnh địa đó dường như không thể chạm tới.Nữ Oa cẩn thận từng li từng tí đi, mới phát hiện bên cạnh xuất hiện thêm vài đóa liên hoa, trên liên hoa có mấy hạt nhỏ.

Trần Vũ nhìn thấy cảm thấy rất tò mò, đưa tay ra mới phát hiện mấy đóa liên hoa đó biến mất.Trong chớp mắt, toàn bộ tinh không hình thành sự chuyển biến, lại hình thành những mảnh vỡ nhỏ li ti.Giữa những mảnh vỡ nhỏ li ti đó xuất hiện những điểm tròn màu

đen hình thành một hắc động khổng lồ, hắc động đó trong khoảnh khắc xuất hiện một vật thể bay khổng lồ.Thân hình khổng lồ, như một con Đại Bằng, cái gọi là Đại Bằng triển sí, phù dao trực thượng…"Xem ra, vị thần thánh kia, chẳng lẽ là tộc Phượng?" Giữa những mãnh thú khổng lồ trước mắt lại xuất hiện thêm những xích liên cường đại, những xích liên này biến hóa đa đoan, trong chớp mắt liền xông ra.Không phải, giữa những xích liên này, quả thực có thể thấy có người thấp thoáng đang sử dụng tinh nguyên của mình.Mỗi người tu vi đều không giống nhau, tự nhiên dựa theo một loại sức mạnh mà xem xét, cường độ phân chia tăng cường đều có khả năng.Trần Vũ hít một ngụm khí lạnh, trong chớp mắt liền quay người đi, muốn xem cái gì, lúc này mỗi loại sức mạnh lại tạm dừng, giống như ở một hư không, khiến hắn thực sự không hiểu tại sao.Sức mạnh trong hư không đó căn bản không hình thành một điểm nào, nhưng trong chớp mắt lại biến mất vô tung vô ảnh.Tinh không chuyển hóa không ổn định, nhưng lúc này lại đến một nơi xa lạ, trên bầu trời ở đó có những đôi cánh mạnh mẽ đang bay lượn."Một phương thế giới đại địa… vị thần linh ở trong đó!""Vậy ta ở đây làm gì?

Chẳng lẽ lại phải trải qua một trận ác đấu nữa?""Không, ta đánh tương du!"…Nữ Oa thở phào một hơi, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn mấy con đại bàng thần điểu đang bay lượn trên bầu trời, trong lòng lại mê mang ném tất cả vấn đề cho Trần Vũ, nhưng lộ trình lại không có phạm vi trả lời.Hi Hòa và Nguyên Phượng thì nhàn rỗi, tự mình thì thầm vài câu dưới đáy lòng."Sự chuyển biến của tinh thần có thể khống chế sức mạnh biến hóa vạn biến của vũ trụ rốt cuộc là gì và sở hữu tất cả…""Nhưng không phải ta sở hữu là sở hữu, trước đây không phải muốn đi tìm một vị Đại Đế Hỗn Độn sao!" Trần Vũ quả thực một lời kinh tỉnh người trong mộng, Đấu Chiến Thánh Hoàng đang mê mang bên cạnh, trong chớp mắt liền bay lên, ở độ cao trăm mét, đồng tử của hắn hơi rung động.Trước mặt, toàn bộ đại địa bắt

đầu từ từ cháy xém, những vết nứt lốm đốm lại bắt đầu xuất hiện, Hi Hòa và Nguyên Phượng bên cạnh, nhìn thấy tình huống này lập tức biến thân rời đi, rời khỏi lãnh địa nơi Đấu Chiến Thánh Hoàng đang ở.Trước đó, mấy hư không, kết giới đã được tạo ra, vì khó kiểm soát, nên hắn cũng không tiếp tục ở trong kết giới hư không đó, không lâu sau, vị Đấu Chiến Thánh Hoàng trước mắt lại tạo ra một kết giới hư không mới.Dự đoán chuyện trước mắt e rằng không đơn giản, trong chớp mắt lại có một không gian khác, nếu tiếp theo trong không gian này có thể mở ra một thông đạo, thì càng tốt.Không một khắc nào, hắc động đen kịt phía sau Đấu Chiến Thánh Hoàng, quả thực không hoàn toàn mở ra, hoặc bị thứ gì đó chặn lại, căn bản không mở ra được.Trần Vũ hít một ngụm khí lạnh, tỏ vẻ lực bất tòng tâm, nhưng lúc này hắn lại có một phương pháp, âm thầm từ trong tay biến ra một món đồ chơi mới.“Ca ca muốn làm gì!” Câu cá?Nữ Oa ôm đầu, cẩn thận từng li từng tí ngồi lên nắm đấm để nhìn trộm, Trần Vũ rốt cuộc đang làm gì ở đó, không Trần Vũ cứ thế ném lưỡi câu xuống đất, người em này khô khan hàng tỷ lần, chẳng lẽ có cá sao?“Trần Vũ ca ca ~” Một giọng nói dịu dàng truyền đến, Lục An quay đầu lại khẽ ừ một tiếng.“Trần Vũ ca ca, đang làm gì!” Nhìn thấy động tác quỷ dị như vậy của Trần Vũ trước mắt, Nữ Oa lại không khỏi hỏi thêm một câu, không nói gì, nơi mà Trần Vũ làm trong chớp mắt liền bật lên, mặt đất cũng trong chớp mắt băng liệt ra, hình thành từng tảng đá lớn, trong chớp mắt sụp đổ xuống.Nhìn những tảng đá sụp đổ xuống, Trần Vũ trên TV đang ngồi trên một tảng đá lớn bay lên không trung hàng trăm mét, trong tay lại móc ra một thứ mới.“Đại ô quy?” Mang thai sẽ có một con đại ô quy ẩn dưới lòng đất sao?

Trần Vũ trăm sự không giải thích được, thực sự không hiểu tại sao ở đó lại có một con rùa, nhưng thứ mà hắn vừa dùng lưỡi câu câu được quả thực không phải.Một con đại ô quy trong chớp mắt bật lên, bốn chân chổng lên trời, hướng về phía Trần Vũ nhe răng trợn mắt, há

to những chiếc răng sắc nhọn.Những chiếc răng đó há ra vô cùng khủng bố, lúc này hắn cũng có thể cảm nhận được những biểu cảm quỷ dị mà hắn nhìn thấy từ những chiếc răng đó, hiển nhiên đều rất rõ ràng, mấy sức mạnh bên trong đều do cái vật thể lớn đó ngưng tụ thành.Mọi người vẻ mặt khó hiểu, nhưng lúc này dựa theo cảnh giới của bản thân mà kích phát ra tinh nguyên có thể đối kháng với con đại ô quy này.Chỉ khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, con đại ô quy này lại ở đâu?Trên thân rùa hiển nhiên xuất hiện vài vết nứt, hiển nhiên họ biết rõ con rùa trước đó đã trải qua một trận ác đấu, lúc này tiến vào trong đất, khi đang ngủ đông quả thực không ngờ lại gặp phải Trần Vũ.Trần Vũ nhanh chóng lật con rùa này vài lần, sau đó nặng nề ném con rùa này xuống đất.Con rùa bị ném xuống đất, đầu nó lại lật ngửa, hai mắt đáng thương nhìn chằm chằm Trần Vũ, trong miệng cũng không biết đang gầm gừ cái gì.Mặt đất băng liệt ra, toàn bộ ảo cảnh hư không xuất hiện sức mạnh bài sơn đảo hải, ngay sau đó sóng gió hung dữ ở đằng xa lao về phía đó.Trần Vũ hít một ngụm khí lạnh, lại cảm thấy thú vị, vội vàng cưỡi lên lưng đại ô quy, nhưng không có một con đại ô quy nào lại ngoan ngoãn như vậy, tranh thủ tìm mệnh lệnh của Trần Vũ, chạy đến trước mặt những con sóng đó.“Để con rùa ngoan ngoãn tắm rửa một chút ~” Trần Vũ trong miệng không biết đang ngân nga khúc điệu gì, dẫn đại ô quy lao về phía những con sóng trước mắt.Đại ô quy nghiến răng nghiến lợi, nhưng không có cách nào, dù có giãy dụa cũng không thể thoát ra, lúc này chỉ có thể lao về phía trước.Khoảnh khắc tiếp theo, những con sóng đó trong chớp mắt bị vỗ tung, những con sóng này hiển nhiên tuân theo ý muốn của đại ô quy, cho nên đại ô quy là thần linh của một vùng biển.Nữ Oa phu phụ cùng lúc ngẩng đầu nhìn, trên bầu trời có mấy con chim lửa khổng lồ đang bay lượn, cái mỏ của chúng há to, có bốn chân.Nhìn rất khủng bố, nhưng tốc độ bay cực kỳ nhanh, nếu chỉ đơn thuần dựa vào tốc độ của bản thân, chỉ có thể coi là dịch chuyển tức thời tạm thời, đối mặt

với những con chim hồng khổng lồ trước mắt, căn bản không có cách nào né tránh hết lần này đến lần khác.Chỉ là lúc này mọi người lại không còn bình tĩnh nữa, nhìn Đấu Chiến Thánh Hoàng đang nắn nắn đất sét bên cạnh.Đấu Chiến Thánh Hoàng vừa rồi muốn dùng hắc động lần nữa triệu hồi Khai Thiên Phủ, nhưng lại phát hiện hắc động chỉ có thể triệu hồi chứ không thể lấy ra, hoặc tu vi của bản thân trong đó lại hình thành con số không.Kết giới hư không xung quanh lần nữa được tạo ra nhưng không thể sử dụng nữa, không một ai biết sức mạnh đó như thế nào, nhưng lúc này chỉ có thể đi từng bước.Ở bước cuối cùng, khi một dấu chân đạp lên, quả thực phát hiện hắc động ban đầu trước mắt vẫn luôn tồn tại, chỉ là Đấu Chiến Thánh Hoàng không biết làm thế nào để sử dụng nó trong không gian đó.Lúc này hắn vẫn luôn có sức mạnh cổ xưa, chỉ là mỗi bước đi đều cẩn thận từng li từng tí, cũng phải từng bước vững chắc, nếu không thì những vấn đề đó sẽ trong chớp mắt đánh gục hắn.Khoảnh khắc tiếp theo, từ mấy bóng ma quỷ dị xuất hiện, Trần Vũ liền tóm lấy mấy con, hóa ra đó là mấy con chó hoang không có chủ.Chúng đều thuộc về những tiểu u hồn trên cầu Nại Hà, nhưng tại sao chúng lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ Diêm La Vương quản lý 18 tầng địa ngục không xong sao?Thêm nữa, trước đây giữa Hồng Hoang đã xuất hiện mấy vị Đại Đế, giữa trời và đất cũng phải hảo hảo quản lý trật tự này chứ.

Nếu dễ dàng để những con chó hoang này thoát ra, tiếp theo sẽ gây ra tai họa lớn.

Trần Vũ không tự chủ, mấy bước cuối cùng đang kéo dài, lại thoáng chút do dự, hiển nhiên một chuyện không hề đơn giản như vậy, từng giây từng phút trôi qua, nếu theo nhịp điệu này mà xem xét, e rằng sẽ xuất hiện một số phiền toái.

Trong ngọn lửa bùng cháy trong chớp mắt, sức mạnh của vài loại ngọn lửa đó quả thực đã được nâng cao sâu sắc.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ thân thể Trần Vũ dường như bị một số ngọn lửa màu đỏ bao quanh, toàn bộ người hắn ngồi trước mặt con đại ô quy đó.Con đại ô quy gầm lên mấy tiếng, sau đó trong chớp mắt ngoan ngoãn đến bên cạnh Trần Vũ, lại hóa thành một con tiểu ô quy."Lại có năng lực!" Hi Hòa đứng bên cạnh lại nhìn đến há hốc mồm, nuốt một ngụm nước bọt, thực sự không hiểu, cảnh giới đó làm sao sử dụng được những tinh nguyên đó, cho dù sử dụng tinh nguyên, trong một nơi mới mẻ như vậy, chẳng lẽ có thể tự mình sử dụng được.Ngay sau đó, sức mạnh cường đại bùng nổ ra, khiến người ta không nhìn rõ rốt cuộc là gì, nhưng lúc này ở một nơi mới sinh, chỉ cần có thể khống chế tốt một phần sức mạnh tiết tấu, thì có thể thành công.Trần Vũ hít một ngụm khí lạnh, vội vàng bước về phía trước, mỗi bước chân đều cẩn thận từng li từng tí, trong những bước chân đó, vài loại sức mạnh mà hắn viết ra, lại khiến người ta cảm thấy lãnh địa đó dường như không thể chạm tới.Nữ Oa cẩn thận từng li từng tí đi, mới phát hiện bên cạnh xuất hiện thêm vài đóa liên hoa, trên liên hoa có mấy hạt nhỏ.

Trần Vũ nhìn thấy cảm thấy rất tò mò, đưa tay ra mới phát hiện mấy đóa liên hoa đó biến mất."Mấy đóa liên hoa quả thực giống hệt như hoa quỳnh nở chớp nhoáng, chẳng lẽ ở lãnh địa này có nhân tố Thiên Ngoại Thiên không nên khai thác sao?

Hay những nhân tố này vốn dĩ không phải là thứ ta nên khai thác!" Hóa ra là như vậy, chuyện này càng lúc càng kỳ lạ, hắn lại hít một ngụm khí lạnh, ngay sau đó quay người trong chớp mắt liền bay lên một chiếc áo bào trắng lớn, Trần Vũ ngồi bên cạnh đại ô quy."Vừa rồi làm thế nào mà biến đại ô quy thành con rùa nhỏ ngoan ngoãn như vậy, vừa rồi đại ô quy rõ ràng là Huyền Vũ…""Cái gì!

Một con rùa Huyền Vũ!""Nhưng… thần thú!" Đấu Chiến Thánh Hoàng quay đầu lại vẻ mặt kinh ngạc, lẽ ra hắn có thể tìm kiếm manh

mối về đại địa Hỗn Độn, nhưng Trần Vũ lại muốn đi theo, xuyên qua hắc động thời gian kia.Còn cái gọi là hắc động thời gian đó rốt cuộc có những thứ gì, hắn muốn nhìn cho rõ.

"Lại đến một nơi xa lạ!" Vừa rồi rõ ràng có ba đường hầm, lúc ban đầu ở tinh cầu Huyết Ma Viên kia, ta phát hiện cần phải khai phá Thiên Ngoại Thiên.

Hiện tại chỉ hấp thu tự thân, tinh nguyên không đủ.

Cần phải khai phá thêm nhiều tinh nguyên cùng quặng cá để đạt đến Hư Không Kết Giới mới được.

"Ta cần phải nâng cấp Hư Không Kết Giới, đồng thời cũng phải nâng cao tinh nguyên của bản thân.

Nếu tinh nguyên cứ mãi dừng lại ở một điểm, không có cách nào thôi diễn, vậy thì những việc đã làm đều vô ích!" Trần Vũ đưa tay điểm hóa, vạn vật thanh minh lại lần nữa xanh tốt sinh trưởng.

Đấu Chiến Thánh Hoàng ở một bên mặt đầy bất lực, trong lãnh địa đó thực sự không có tác dụng gì.

Vì thế, hắn dốc sức sử dụng tinh nguyên, nhưng không hề có tác dụng.

Chương 214

Tinh nguyên trước tiên không thể điểm hóa chúng sinh, pháp tắc cường giả bên trong dù đi đến lãnh địa nào cũng hữu dụng.

Muốn lấy đó làm sinh tồn, trước tiên phải hiểu rõ pháp tắc sinh tồn.

Tinh nguyên chia thành mấy cảnh giới, hình như mỗi cấp độ cảnh giới đều khác nhau!

Cuối cùng, mấy cảnh giới được chia ra đều không thể kể xiết.

Lúc này, hắn phải từ đó lấy ra một số thứ thuộc về bản thân để phân tích.

Thiên sắc dần tối sầm, cung điện trên trời ánh tuyết đỏ rực một mảng lớn.

Trần Vũ nhìn tình hình, liền không ngừng nghỉ rời khỏi đó, rồi đến bên cạnh một con rùa.

Con Thần vật đại quy kia cũng khá lợi hại, nhưng sức mạnh của mấy luồng gió vừa ngưng tụ trước đó, căn bản không thể xoay chuyển nó.

Sóng vỗ mênh mông, nhật nguyệt xoay chuyển trên không.

Trong một lần tinh thần chuyển hoán này, Trần Vũ chìm vào im lặng.

Ngay sau đó, trên trời xuất hiện một con vật tám chân bảy sừng, cái lưỡi của nó dài đến tận eo.

Nhìn bộ dạng quỷ dị đó, thậm chí còn nghi ngờ nó đang đeo một chiếc mặt nạ, nhưng chỉ cần nhìn kỹ mới phát hiện con vật đó căn bản

không hề thay đổi.

Lại đưa tay lên mới thấy con vật bảy sừng tám chân kia lại giống hệt một pho tượng Bồ Đề.

Bồ Đề lão tổ sao lại trưởng thành ra cái dạng quỷ quái này?

Chẳng lẽ ở cảnh giới này, những thứ bên trong đều bị hắc hóa sao?

"Đây là một không gian khác, một lãnh địa khủng hoảng khác.

Lúc này, bên trong có tất cả nhân vật trong Bảng Phong Thần, cùng với những Hỗn Độn Đại Đế, và cả những tộc nhân bị ta làm hại ban đầu…." Hi Hòa nuốt nước bọt, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Nhìn không gian không thể tưởng tượng được trước mắt đang được tạo ra, nàng chỉ có thể tìm kiếm những thứ liên quan đến bản thân, nhưng tìm từ đó cũng không có bất kỳ manh mối nào.

Rõ ràng đi theo con đường này không đủ, không còn tác dụng gì nữa.

Nếu trong cái gọi là Hư Không Kết Giới này mà thực sự tìm được một số manh mối, vậy thì tiếp theo cũng vô ích.

Không cần phải rườm rà như vậy, bởi vì nàng rất rõ ràng rằng những sức mạnh này căn bản không ổn định.

Trong không khí tràn ngập từng đợt sóng, ngay sau đó một luồng sáng màu xanh lam tức khắc bao quanh Trần Vũ.

Trần Vũ nắm lấy mấy luồng sáng xanh lam đó, mới phát hiện trên tay mình lại có thêm một thanh đại đao.

Trên thanh đại đao khắc mấy chữ lớn, mấy người bên cạnh nhìn với vẻ mặt trố mắt kinh ngạc.

"Một thanh đại đao không phải là một trong những Thượng Cổ

Thần Khí sao!" Nữ Oa mặt đầy phấn khích, rồi không ngừng nghỉ chạy đến bên cạnh Trần Vũ, vô cùng hâm mộ ghen tị, dù sao một trong những Thượng Cổ Thần Khí cũng đã lấy được, vậy những thứ khác cũng không thành vấn đề.

Con Thần Quy cường đại lại lần nữa rung chuyển thân thể mình, rồi sải bước lao đi.

Cả thân thể nó bị lật úp mấy lần, trên người có vài vết hoa văn mờ ảo.

Hình xăm màu xanh lục, cộng thêm thứ trên xương sọ đầu căn bản không thể thoát ra.

Có thể nhìn rõ vài luồng sức mạnh, không chỉ vì Trần Vũ tồn tại trong Hư Không Cảnh Giới này.

Vậy thì tiếp theo, cần phải xuyên qua nhiều Hư Không không gian hơn, sức mạnh cần sẽ càng mạnh.

Trần Vũ phất tay, mặt đất bên cạnh tức khắc sụp đổ, xuất hiện từng tòa bảo lũy nhỏ bé.

Những bảo lũy nhỏ bé này lấp lánh ánh kim hoàng, rực rỡ chói mắt.

Có thể thấy, những thứ lốm đốm xuất hiện trong ánh kim hoàng này thật kỳ lạ.

Nhưng lúc này có thể thấy, khi mấy loại sức mạnh kết hợp với nhau thì thật không thể tin nổi.

Ở giai đoạn cuối cùng này, có thể hỏi về mấy loại sức mạnh, và chuyển hóa lẫn nhau, thể hiện trong một loại năng lực.

Chương 215

Đấu Chiến Thánh Hoàng lại lần nữa nắm chặt sức mạnh Hắc Động trên tay, nhưng Hắc Động đó vẫn không thể mở ra.

Rõ ràng trong cái không gian này, căn bản không thể mở ra một lãnh địa nhỏ bé đó.

Nếu thực sự không có cách nào mở ra lãnh địa nhỏ bé đó, vậy thì những gì đang làm bây giờ đều là công cốc.

Không đầy một giây sau, khi hắn dùng sức hét lên một tiếng, toàn bộ Hắc Động tức khắc bị hấp thu.

Mấy không gian hư ảo bên trong Hắc Động tức khắc sụp đổ, hiện ra mấy khuôn mặt cực kỳ hung ác, gào thét kêu cứu trong tiếng thảm thiết.

Có thể thấy, bộ dạng đó vô cùng đau khổ.

Còn về những thứ tồn tại trong vẻ đau khổ đó thì không rõ.

Quan trọng nhất là trong khoảng thời gian tiếp theo, nếu vài luồng sức mạnh vẫn không tiêu tan, sẽ gặp phải nhiều vấn đề hơn nữa.

Khó khăn và vấn đề đều cùng tồn tại, cộng thêm những vấn đề hiện có, cũng rất rõ ràng, là một việc vô cùng phiền phức.

Trần Vũ có thể cảm nhận được vùng đại địa bên cạnh, và từ đó nhận được phần lớn tin tức của đại địa đó.

"Thì ra là vậy…" Đại Địa Chi Mẫu đã bị người ta giết chết, đồng thời để lại một vùng lãnh địa, nhưng không thể cứ mãi trong trạng thái quần long vô thủ, nên vô cùng cấp thiết phải tìm một người thống trị.

Làm sao có thể đơn giản như vậy mà tìm được một người thống

trị thích hợp đây?

Hiện nay, các đại chủng tộc đang quản lý Nhân tộc và địa giới Thiên Trúc theo từng đợt.

Trong các lãnh địa lớn đã bắt đầu minh tranh ám đấu, nên năng lực của bản thân đều tương đối cân bằng.

Nhưng khi sử dụng mưu kế gian xảo, căn bản không thể thu thập được nữa.

Vì vậy, lúc này chỉ vì sinh tồn mà chiến đấu.

"……" Trần Vũ mặt đầy khó hiểu, liền bước tới nhìn một cái cây lớn trước mắt.

Trên cái cây lớn đó hiện rõ các vòng sinh trưởng, tuổi đời, rõ ràng là một cây cổ thụ đã hơn ngàn năm.

Nhưng một cái cây tươi tốt như vậy lại mọc ở một vùng sa mạc hoang vắng.

Ngay sau đó, Đấu Chiến Thánh Hoàng ở một bên đột nhiên xuất hiện, rồi nắm chặt con Huyết Ma Viên đang bay lượn trên không.

Con Huyết Ma Viên đó trên không trung vẫy vùng sáu cánh, không ngừng gào thét, nhưng dù nó có giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi sức mạnh của Đấu Chiến Thánh Hoàng.

Đấu Chiến Thánh Hoàng nắm giữ sức mạnh của đại địa, không phải vật thể tầm thường nào có thể tranh giành được.

Trong mắt người thường có thể thấy, nếu nhìn bằng tu vi của bản thân, hắn có thể nghiền nát sinh vật trong không gian này.

Thấy vậy, Trần Vũ lẳng lặng gật đầu, cũng không để ý tới những chuyện đó.

Còn về cái cây lớn trước mắt, hắn lại khá hứng thú.

Ngay sau đó, một bóng hình khổng lồ xuất hiện, một cái đầu khổng lồ, từ đó có thể thấy chỉ có một con mắt, cái đầu đó lớn đến đáng sợ.

“Ai?

Vì sao lại ở đây!” Một giọng nói tang thương truyền đến, cả trời đất vì thế mà chấn động.

Sức mạnh Hư Không kết hợp xung quanh lại lần nữa tan vỡ trong tầng mây, đột nhiên xuất hiện một bàn tay lớn.

Bàn tay lớn đó muốn bắt Trần Vũ nhưng không được, bên cạnh Trần Vũ lại đột nhiên phát ra ánh kim hoàng.

Ánh kim hoàng đó như một bộ áo giáp bảo vệ Trần Vũ, quái vật khổng lồ trước mắt không tin, liền trực tiếp vận dụng sức mạnh của mình, rồi muốn xuyên thủng bộ áo giáp kim hoàng trước mắt.

Nhưng dù làm thế nào cũng không thể tạo ra một lỗ hổng.

Sau đó, nó thở dài rồi trôi theo dòng suối xa xa.

“Lại là trò gì nữa đây…” Trần Vũ không khỏi cảm thán một câu.

Lúc này, Nữ Oa bên cạnh cảm nhận được khí tức đại địa xung quanh, rõ ràng sức mạnh tinh khiết ngưng tụ ở nơi này phi phàm, rất khác biệt so với những nơi khác.

Chương 216

Vì sao khi trở về lại xuất hiện một chút, Trần Vũ, Trần Vũ trăm tư không giải, liền tăng nhanh bước chân, vội vàng nhìn vào, thực sự không nhìn ra nguyên do.

Không đầy một giây, bên cạnh lại xuất hiện mấy con vượn lớn.

Bộ dạng của mấy con vượn lớn đó lại rất giống với Huyết Ma Viên và Hắc Ma Viên mà Trần Vũ đã thấy ở tinh cầu trước đó.

"Lại giẫm phải vết xe đổ, lại trở về tinh cầu lúc nãy rồi sao?" Chẳng lẽ cái không gian vượt vực vừa rồi, chỉ trong một khoảng thời gian nhất định đã thực hiện vượt qua, còn những thứ khác lại không hề thay đổi chút nào?

Trần Vũ không khỏi nghĩ ngợi, nhưng máu bên cạnh tức khắc xông lên.

Đấu Chiến Thánh Hoàng nhìn mấy con hầu trước mắt liền nổi giận, lập tức vung Khai Thiên Phủ trên tay ra.

Loại ánh sáng phát ra từ Khai Thiên Phủ không phải người thường có thể chống đỡ được, có thể cảm nhận mấy luồng ánh sáng, tác dụng đối với bản thân cũng sẽ càng ngày càng lớn.

Tương phản với điều đó, Trần Vũ lại tỏ vẻ câu cá, không để ý đến những chuyện khác, mà ung dung cầm cần câu trên tay tiếp tục câu cá.

"Đã đến lúc này rồi mà còn có tâm tình câu cá ở đây…" "Đừng vội đừng vội, cá chưa cắn câu!" Trần Vũ thản nhiên nói, nhưng mấy lão già bên cạnh đã sốt ruột không chịu nổi.

Mấy lão cốt đầu vội vàng khống chế con Huyết Ma Viên khổng lồ và Hắc Ma Viên trước mắt, trong kết giới lớn này, chỉ có hai con quái

vật lớn đang đánh nhau bên trong.

"Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên, chơi trò hồi sinh sao?

Đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này, trước đó đâu có xảy ra chuyện gì đâu, chẳng lẽ ta lại vượt nhầm không gian rồi…" Thấy vậy, Nguyên Phượng và Hi Hòa nhìn nhau, thần sắc khác lạ, không khỏi thở dài.

Nhìn lại phải dựa vào Đấu Chiến Thánh Hoàng để đánh bại hai con quái vật lớn trước mắt.

Nào ngờ Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên tức khắc di chuyển vị trí, đến sau lưng Đấu Chiến Thánh Hoàng.

Đấu Chiến Thánh Hoàng lấy Khai Thiên Phủ làm chủ công, nhưng hai tên gia hỏa này lại không còn yếu ớt như trước.

Đầu tiên, chúng vung hai nắm đấm tới, khiến Đấu Chiến Thánh Hoàng không có sức phản kháng.

Nhưng lúc này, Đấu Chiến Thánh Hoàng nhìn tình huống này cũng không nán lại đây nữa, nhanh chóng phản ứng, rồi vung tay ra.

Trong kết giới do hắn kích hoạt, lại xuất hiện mấy lỗ nhỏ, nhưng Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên vẫn phát ra tiếng gào thét mạnh mẽ nhất bên trong.

Tiếng gào thét chấn động lan ra, lại hình thành một số sóng điện cường độ cao, từng đợt từng đợt bao vây, và tiếp tục tổng công kích.

"Xem ra trạng thái công kích này rất lợi hại a, trong trạng thái công kích này, căn bản không có tiết tấu dừng lại…" "Trước đó trên tinh cầu kia, sức mạnh của chúng nó cũng không tăng lên mà…" Nữ Oa có vẻ mơ hồ, không tự chủ bước tới, muốn thăm dò, nhưng quái vật khổng lồ trước mắt gián tiếp nói cho nàng biết rất nguy hiểm.

Trần Vũ cưỡi trên Huyền Vũ Quy lại tỏ vẻ thản nhiên, lẳng lặng nhìn mọi việc diễn ra, không làm bất cứ điều gì.

Huyền Vũ Quy ngáp một cái, vẻ mặt giống hệt Trần Vũ.

Ngay sau đó, phía sau lại đột nhiên xuất hiện một con tiểu Bạch Long, con tiểu Bạch Long quay người, một cái đuôi rồng quất tới.

"Nếu lấy những bộ long giáp trên người nó để làm một chiếc phi phong, cảm giác chắc sẽ không tệ!" Trần Vũ hơi kinh ngạc, nhưng hắn lại nhìn chằm chằm vào từng mảnh long giáp trên người tiểu Bạch Long.

Những mảnh vỡ nhỏ mờ ảo phát ra ánh sáng, vô cùng kỳ lạ.

Rồi hắn bước tới, ghé sát đầu vào, mới phát hiện những mảnh long giáp này đâm sâu vào cơ thể rồng.

Nếu chỉ đơn thuần rút ra, vậy thì con tiểu Bạch Long trước mắt sẽ đau mà chết.

"……" "Muốn lấy long giáp của người ta làm phi phong sao?" Nguyên Phượng bên cạnh mặt đầy bất lực.

Không còn cách nào khác, xem ra chỉ có Trần Vũ mới xứng đáng.

Dù sao, tiểu Bạch Long là sinh vật thần thánh cỡ nào, sao lại không biết chứ?

Vì thế, nàng từ từ bước tới, mới phát hiện trên người tiểu Bạch Long lại có vài vết máu lốm đốm, rõ ràng tiểu Bạch Long đã bị thương.

"Một con tiểu Bạch Long e rằng đã trải qua điều gì đó, nếu không trên người nó sao lại có vết thương của Thượng Cổ Thần Khí chứ!" Nữ Oa nhíu chặt mày.

"Thanh Long…" Bề mặt rồng rõ ràng màu trắng, từ từ… Trần Vũ

nheo nheo mắt, nhìn kỹ dưới ánh nắng mặt trời, quả nhiên phát hiện màu sắc ban đầu của tiểu Bạch Long là màu xanh.

Trong màu xanh đó lại pha chút màu trắng nhạt, nên khiến người ta không nhìn ra.

Lúc này, tiểu Bạch Long điên cuồng vẫy đuôi không ngừng, như thể muốn chạy trốn.

Chương 217

"Con Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên này… cảnh giới của bản thân đã tăng lên nhiều bậc như vậy sao!" Nguyên Phượng mặt đầy kinh ngạc, dù nàng có dùng pháp thuật của mình để kiểm tra thế nào, cũng không thể tìm ra nguyên nhân.

Vì thế, lúc này nàng chỉ có thể theo một số phương pháp để đánh bại tên gia hỏa trước mắt này, không thể để nó tiếp tục làm loạn, nếu không rắc rối tiếp theo sẽ lớn lắm.

Vì thế, nàng không ngừng nghỉ bao vây Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên.

Huyết Ma Viên nhìn những tiểu nhân đang bay lượn trên không, há cái mồm to như chậu, muốn cắn một miếng.

Có thể thấy trạng thái điên cuồng đó vô cùng khủng bố, hoặc căn bản là muốn hấp thu thêm nhiều tu vi để nâng cao cảnh giới tu luyện!

"Xoẹt xoẹt xoẹt…" Vài tiếng gió mạnh lướt qua.

Từ một bước nhảy, nhìn chằm chằm về hướng gió thổi, Trần Vũ mới phát hiện có mấy cây tre lớn đang lung lay không ngừng.

Trần Vũ nhìn mấy cây tre đó không khỏi đoán, lẽ nào lại có người đến hóng chuyện sao?

Trần Vũ nhìn thấy bên cạnh tiểu Bạch Long có một nhân vật đeo mặt nạ trợ lực.

Người đeo mặt nạ đó lơ lửng trên không, trông rất lạ mặt.

Hoặc căn bản không biết từ đâu tới.

Tiểu Bạch Long tức khắc lắc lư thân thể, ngay sau đó không xa

xuất hiện một làn quân đoàn màu đen khổng lồ.

Số lượng quân đoàn màu đen đó từ trên trời giáng xuống vô cùng kinh người, ước chừng có đến mười vạn.

"Chẳng lẽ là mười vạn Thiên Binh Thiên Tướng?" Trần Vũ thản nhiên cười.

Chuyện gì đang xảy ra trước mắt đây?

Những đầu lâu trắng bệch đó lại đội một chiếc mũ giáp màu đen, trên người mặc áo giáp màu đen, lại trông rất tiêu sái.

Nhìn những bộ áo giáp đó phản chiếu ánh kim hoàng, lại khiến người ta không khỏi rùng mình.

Giữa sự uy phong lẫm liệt lại có một loại khí tức kỳ lạ bao trùm cả đại địa.

Một cái dậm chân, khí thế bài sơn đảo hải hùng dũng.

Vũ khí trên tay là một thanh đao kiếm dài.

Dưới đao kiếm, không thể nào chớp mắt.

Cộng thêm việc có thể cảm nhận được một phần sức mạnh tức khắc được kích hoạt.

Dưới mấy loại sức mạnh này lại không thể cân bằng, nhưng lúc này vẫn đang lợi dụng.

Có thể thấy, trong một loại sức mạnh phá hoại lại có một tầng tu tiến khác.

Trần Vũ phất tay, Thiên Đao Vạn Nhận trước mắt lại lần nữa xuất hiện, như thể bị sao chép vậy.

Không biết loại đao nhận này từ không gian nào tới, nhưng Đấu Chiến Thánh Hoàng khi nhìn những đao nhận này, quả thực nhếch

mép, dường như cũng có thể nhìn thấy những chi tiết đan xen giữa những đao nhận này.

Thấy vậy cũng không còn bình tĩnh nữa, tức khắc nhảy vọt ra.

Sau khi toàn bộ không gian bị kéo ra, liền hình thành từng đợt sóng.

Mỗi một tu vi đều không giống nhau, nên mỗi người khi đạt đến một tu vi nhất định, và thừa thắng sau đó sẽ có sự đột phá của bản thân.

Loại đột phá này giống như không gian hư không do chính mình tạo ra vậy.

Chỉ cần có tu vi của bản thân trong cái gọi là không gian hư không đó, có thể chống đỡ những con quái vật tiến vào không gian này.

Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên trước mắt tức khắc thú tính đại phát, vươn ra những móng vuốt sắc nhọn, một chưởng vung tới.

Mặt đất thứ nhất nứt toác, xuất hiện một số dung nham đặc quánh.

Cảnh tượng xung quanh lại lần nữa bùng nổ, nơi vốn có vẻ như bị thiêu rụi… Trần Vũ giận không kìm được, tức khắc đứng dậy, một chưởng vung tới, Huyết Ma Viên trước mắt tức khắc ngã xuống đất.

Nữ Oa tức khắc đứng bên cạnh Trần Vũ bảo vệ hắn, với vẻ như đang bước đi trong hư không.

Chương 218

Ngay sau đó, Trần Vũ vỗ một tay, bụi bặm trước mắt liền bắt đầu từ từ rơi xuống đất, cắm rễ nảy mầm trên mặt đất, hình thành một số hoa cỏ cây cối xanh tốt.

Có thể cảm nhận được, những hoa cỏ cây cối này đều có sinh mệnh, những sinh mệnh này sẽ tiếp tục tồn tại.

Trần Vũ điểm hóa một tay như vậy, cả đại địa liền có một chút sinh khí.

"Tìm phiền phức trước mặt ta, tự không lượng sức!" Hắn vẫn thản nhiên cười, tiếp tục cái dáng vẻ câu cá ban nãy.

Rõ ràng là không muốn bị người khác quấy rầy, hai con vượn trước mắt thực sự quá đáng ghét.

"Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên, tu vi của bản thân ở một không gian khác đã đủ mạnh rồi, giờ ở không gian này lại có thể liên tục nâng cao tu vi của bản thân, xem ra không hề đơn giản!" "Vừa rồi lại hấp thu toàn bộ, dùng để tu kiến đại địa mới thì có thể được, xem ra cũng không nên lãng phí như vậy…" Thấy vậy, Hi Hòa ở một bên lại nảy ra ý đồ với Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên, nhưng hai con vượn này dù bị trói buộc hàng ngàn năm, tu vi của chúng vẫn không giảm, mà sẽ tăng lên theo năm tháng.

Mỗi loài sinh vật đều có tuổi thọ của riêng mình, nhưng một số lại có thể vượt qua tuổi thọ của bản thân rồi đạt đến một cảnh giới khác.

Ở cảnh giới đó, trước tiên phải liên tục nâng cao sức mạnh của bản thân, thoi thóp tồn tại để đảm bảo có thể sống sót.

Nếu cuối cùng mấy loại sức mạnh tiêu hao hết, không thể tiếp tục,

thì đó cũng là một đạo lý cần hiểu.

Nói cách khác, khi một loại sức mạnh đạt đến cực hạn, nhất định phải nắm vững mức độ của sức mạnh đó.

Nếu một loại sức mạnh vượt quá khả năng chịu đựng của cơ thể, vậy thì sẽ bạo thể vong.

Mỗi tu sĩ khi tiên thiên cũng phải hiểu đạo lý này.

Khi đại địa bị chia thành hai vùng thiên địa, Hỗn Hoang bên trong, sức mạnh liên tục, và nâng cao tu vi của từng người.

Trong một lần tu vi như vậy, lại đột nhiên dẫn đến một số cuộc chiến tranh chủng tộc.

Chiến tranh chủng tộc có thể khiến sức mạnh của bản thân liên tục tăng trưởng, và trong một khoảng thời gian nhất định sẽ không ngừng nghỉ.

Đây là nguyên nhân có thể từng bước trở thành cường giả.

Nhưng trong một vùng đại lục cường giả như vậy đều sẽ có một chuẩn tắc cố định, giống như khi bước vào một trò chơi, cũng có những thiết lập cố định.

Một số người có thể đăng thiên vi vương, một số lại trở thành vong hồn dưới đao của người khác, đó cũng là một đạo lý.

Giữa bàn tay của Trần Vũ liền có thể rung chuyển sinh linh thế gian, có thể điểm hóa vạn vật!

Sức mạnh như vậy không thể nào có được!

"Để ta nói cho các ngươi biết pháp tắc của vùng thiên địa này!" Giữa lúc đó, một làn khói bụi tức khắc xông lên trời, chỉ thấy trên không trung mờ ảo xuất hiện một bóng người, tay cầm đại chùy, đỉnh đầu có kim hoàn!

Có thể thấy vẻ mặt kiên nhẫn, như thể muốn giết chết tất cả hỗn độn dưới thiên địa vậy.

Sức mạnh cường đại bùng nổ, lại không phải người thường có thể khống chế được.

Hiện nay, Trần Vũ nhìn từng luồng sức mạnh liên tục tăng lên, vẫn mỉm cười thản nhiên như vậy.

"Hiện nay cảnh giới này đang thăng cấp lên một kết giới khác…" "Trong Hư Không Kết Giới sao?" Nguyên Phượng và Hi Hòa nhìn nhau, thần sắc cố ý, nhưng giờ lại tỏ vẻ lúng túng, nhìn Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên vẫn đang giãy giụa, tuy có chút nghi ngờ, nhưng không hề có cách giải quyết.

Mây trên trời tức khắc bị Hắc Ma Viên xé nát, nhưng thân thể phình trướng của Huyết Ma Viên lại khiến tất cả mọi thứ đều kinh ngạc.

Cây cổ thụ Đại Địa Chi Mẫu bên cạnh đang trợ lực cũng bị nhổ tận gốc.

Nhưng giây tiếp theo, điều khiến tất cả mọi người kinh ngạc là cái cây đó lại tức khắc trở về chỗ cũ, rồi cố gắng giãy giụa.

Chẳng lẽ một cái cây này khác với những cái cây khác sao?

Ngay sau đó liền thấy cái cây đó, lại đưa xúc tu của mình ra giữa Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên.

Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên ngửi mùi của cái cây đó, mặt đầy vẻ ghét bỏ, lắc đầu.

Giây tiếp theo, cái cây đó lại tức khắc tóm lấy Hắc Ma Viên.

Hắc Ma Viên há to miệng, rồi không ngừng cắn xé, đập xuống đất.

Mặt đất sụp đổ, lún xuống.

Có thể thấy, giờ đây mỗi luồng sức mạnh không chỉ tồn tại giữa Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên, có thể cảm nhận mỗi luồng sức mạnh đều không cân bằng.

Chương 219

Giây tiếp theo, trong vài luồng sức mạnh được lợi dụng, sức mạnh tồn tại bên trong thực sự không nhiều, nên lúc này Trần Vũ mới tỏ vẻ thản nhiên như vậy.

Mặc dù vậy, Trần Vũ vẫn không bỏ cuộc.

Lúc này, hắn vẫn lợi dụng vô cùng thỏa đáng.

Khi mỗi luồng sức mạnh ở trong đó, bản thân có thể khống chế rất tốt.

Trong không khí lại lần nữa tràn ngập một mùi hương kỳ lạ, nhưng mùi hương này lại khiến Trần Vũ vô cùng thanh nhàn.

Trần Vũ thậm chí có thể khuy thám ra, rốt cuộc ai đang ở trong đó?

"Hơn ngàn năm đã trôi qua…" Trần Vũ đưa tay lên lại điểm một cái!

Vạn vật lại lần nữa xanh tốt, mấy cây cổ thụ.

Giữa những cây cổ thụ mọc ra một số Nguyên Phượng kỳ lạ, những bông hoa đó màu sắc đều khác nhau, nhưng giây tiếp theo liền thấy những bông hoa đó, nở rộ rực rỡ vô cùng.

Cây cổ thụ trợ lực, không có bất cứ hành động nào trước mặt nữa, như thể bị thứ gì đó khống chế, căn bản không thể động đậy.

Mặt đất hơi rung chuyển, giây tiếp theo cả mặt đất sụp xuống.

Có thể thấy, mặt đất sụp xuống lại xuất hiện một số vết nứt nhỏ.

Không còn cách nào, giờ mức độ này nếu xuất hiện một số vấn đề, e rằng cái cây đó ở đây cũng không giúp được gì.

Lúc này, trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn, từ trong cái hố lại

bước ra một người khổng lồ.

Người khổng lồ đó tức khắc ngã xuống đất, như một pho tượng, mặt không biểu cảm, trên đỉnh đầu có một kim hoàn nhỏ.

"Bộ dạng sao lại giống Đấu Chiến Thánh Hoàng như vậy…" Nguyên Phượng phản ứng đầu tiên, rồi ở bên cạnh pho tượng, so sánh qua lại, quả nhiên có mấy phần tương tự.

Vượt qua cả một cảnh giới, đến đây, chỉ là để khai tịch Thiên Ngoại Thiên mà thôi.

Giữa Thiên Ngoại Thiên lại là một vũ trụ vô tận.

Muốn vượt qua, trước tiên phải có ba lối đi ngân hà.

Mỗi lối đi ngân hà đều có những ưu điểm khác nhau, giống như mỗi khi đi đến một nơi đều sẽ khác nhau.

Nhưng ở mức độ này, trước tiên phải nắm vững một chút chừng mực.

Nếu không thể nắm vững chừng mực, vậy thì rắc rối tiếp theo sẽ liên tiếp ập đến.

Tương phản với điều đó, tất cả đều lùi lại mấy bước.

Những thứ tưởng chừng đơn giản lại khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Theo một hình thức mà xem, một mặt những việc cần làm không nhiều, nhưng Hắc Ma Viên và Huyết Ma Viên lại lần nữa bị sức mạnh cường đại làm tan nát, như những mảnh vỡ thủy tinh, căn bản không thể khôi phục nguyên trạng.

Cây cổ thụ vươn ra xúc tu lớn, cung kính đến bên cạnh Trần Vũ, như thể coi Trần Vũ là chủ nhân của mình.

Trần Vũ liền thuận theo tự nhiên ngồi trên một thân cây.

“Đánh thì đánh đi, đừng quản ta!” Trần Vũ phất phất tay, bày ra vẻ mặt vân đạm phong khinh, ba lan bất kinh.

Giây tiếp theo, mây trên trời lại lần nữa nứt ra, lộ ra một vài tia sáng nhỏ.

Như thể thuộc về những thứ này, nhưng phía dưới lại lần nữa biến mất không dấu vết, ngay cả Trần Vũ cũng không nhìn ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù vậy, hắn cũng sẽ không từ bỏ cơ hội ngàn năm có một này.

Đám mây xuyên thấu giữa thiên địa đó, từ từ di chuyển về phía Trần Vũ.

Mỗi khi di chuyển, hình dạng của đám mây lại có thêm một phần biến hóa, như thể biến thành màu sắc khác vậy.

Trên không trung hơi có chút cát tường, xuất hiện một con đường kim hoàng, trên đó mờ ảo hiện ra hình dáng một lầu các.

“Trên trời xuất hiện lầu các, đây là một điềm lành a!” Hi Hòa từ từ bước tới, Nguyên Phượng đang trốn sau tảng đá cũng từ từ di chuyển thân thể của mình, ngẩng đầu nhìn.

Chương 220

Ngay sau đó, nàng một bước nhảy vọt lên, quả nhiên không được, bị một luồng ánh sáng cường đại bắn ngược trở lại.

Có thể cảm nhận được một luồng ánh sáng, đối với lực sát thương của bản thân lại có một cảnh giới nhất định.

Đấu Chiến Thánh Hoàng thấy bộ dạng này thì không quản nữa, vội vàng dùng Khai Thiên Phủ bay lên.

Khai Thiên Phủ là Thượng Cổ Thần Khí a, nên dưới sự hỗ trợ của Khai Thiên Phủ, những luồng ánh sáng đó không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho Đấu Chiến Thánh Hoàng, hoặc không cấu thành bất kỳ thương tổn nào.

Ánh sáng vẫn lấp lánh trên bậc thang, từ từ xuất hiện.

Vật liệu lưu ly kim hoàng từ từ hiện ra, như thể được trải đầy những bậc thang tinh tú, bao quanh.

Khiến người ta chìm đắm vào đó, không khỏi muốn khám phá những bí ẩn bên trong.

"Đây là Thiên Cung rồi phải không, nhưng trước đây ta ở địa bàn của mình, đâu có thấy thứ này?" Nữ Oa không khỏi thắc mắc.

Nếu có thể tạo ra một Thiên Ngoại Thiên đẹp đẽ như vậy, vậy thì cũng không uổng!

Sấm sét vạn quân trên không trung lại tức khắc rơi xuống đất.

Trần Vũ, với vẻ mặt bình tĩnh, cầm cần câu lại tỏ ra nhàn nhã.

"Thiên hiện dị tượng!" Hi Hòa nhíu chặt mày, bấm tay một cái.

Không ngờ!

Bên trong nhất định có chuyện gì đó… Ngay sau đó, những quỳnh lâu ngọc vũ ban đầu xuất hiện trên trời, tức khắc biến mất không dấu vết.

"Lại thế…" "Vừa rồi ta rõ ràng đã thấy có những bảo lũy rất đẹp ở trên đó, sao một lát sau lại biến mất rồi?" Nữ Oa nheo nheo mắt, luôn cảm thấy mình nhìn nhầm, nhưng khi nàng lại dụi dụi mắt, giây tiếp theo quỳnh lâu ngọc vũ lại lần nữa xuất hiện.

Lúc ẩn lúc hiện, rốt cuộc đang làm trò gì, thực sự không thể nào hiểu được.

Giây tiếp theo, trên không trung lại lần nữa hiện ra mấy tòa quỳnh lâu ngọc vũ, ngay sau đó lại xuất hiện thêm mấy pho Kim Sắc Thần Tượng.

Những Kim Sắc Thần Tượng đó cầm vũ khí vô cùng sắc bén, ánh mắt vô cùng sắc sảo, nhìn chằm chằm về phía Trần Vũ.

"Đang triệu hoán ta sao?" Pho tượng đó nhìn thẳng Trần Vũ, rồi vung thanh trường đao trên tay.

Trường đao vung lên trời, thiên lôi kinh hiện rơi xuống đất, mặt đất tức khắc nứt ra một khe hở.

"Tên gia hỏa này muốn đánh nhau sao?" Nguyên Phượng run rẩy lùi lại mấy bước, không thể cảm nhận ra, tu vi của pho tượng vàng trước mắt khá lợi hại, đã vượt qua nàng rồi.

Không đơn giản như vậy, mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Vì thế, trên không trung lại lần nữa xuất hiện khuôn mặt của mấy pho thần tượng.

"Ước chừng có mười vạn Thiên Binh Thiên Tướng…" "Chỉ là những bộ áo giáp trên người chúng lại có màu đen thui!"… Hi Hòa và

Nguyên Phượng nhìn nhau, rồi giơ tay đếm từng cái, sợ sẽ đếm sót, nhưng cảnh tượng trước mắt lại phi phàm, trận thế không hề giống nhau.

Giây tiếp theo, trên không trung lại lần nữa lóe lên mấy tia sét, ngay sau đó Đấu Chiến Thánh Hoàng tức khắc nhảy vọt ra, giao chiến với Kim Tượng trước mắt.

Một pho tượng tức khắc vung trường đao tới, có thể thấy, một nhát vung ra, mặt đất tức khắc nứt toác, khói mù xung quanh tức khắc bao phủ.

"Thật sự có năng lực sao?" Hi Hòa nhìn tình hình, vội vàng bịt mũi, sợ bị khói độc đó làm mê muội.

Giây tiếp theo lại phát hiện pho Kim Điêu đó tức khắc cầm thanh đại đao trên tay chém ngang.

Dưới động tác chém ngang như vậy, Đấu Chiến Thánh Hoàng lại né tránh rất nhanh.

Giây tiếp theo, Đấu Chiến Thánh Hoàng lại vung Khai Thiên Phủ trên tay.

Khai Thiên Phủ bay lượn trên cả thiên địa, lại tỏ ra khí thế bài sơn đảo hải.

"Thật sự có Thần Khí như vậy, giờ ta ở trên trời lâu như vậy mới lần đầu thấy…" Lúc này, một pho Kim Điêu lại đang nói chuyện, những lời nó nói đều có thể nghe hiểu.

"Lúc này chẳng lẽ không nên giúp một tay sao?" Nguyên Phượng mặt đầy bất lực, nhìn Trần Vũ đang nhàn nhã, Trần Vũ lắc lắc đầu, tỏ ra vẻ lướt qua.

"Nhìn hắn đánh có vui vẻ không?

Trước đây Đấu Chiến Thánh Hoàng chẳng phải đã đại chiến mấy trăm hiệp với Huyết Ma Viên và Hắc Ma Viên sao?

Chương 221

Cuối cùng chẳng phải đã thắng lợi rồi sao?" Ý là không cần giúp đỡ, Đấu Chiến Thánh Hoàng trước mắt cũng có thể thắng.

Nguyên Phượng thở dài, tỏ ra lực bất tòng tâm.

Nếu lúc này nàng lao lên, nhất định sẽ trở thành một trong những pháo hôi.

Vì vậy, giờ nàng cứ đứng bên cạnh xem xét kỹ càng, xem sẽ xuất hiện tình huống gì rồi tính.

Thấy vậy, chuyện này không thể kéo dài, nàng vội vàng chạy lên.

Trong khoảnh khắc, lại xuất hiện từng luồng phong vân.

Giữa vạn vật, người ta lại không thể nhìn rõ đang xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó liền thấy một bóng người, bước đi lên.

Một làn sương mù tức khắc bao quanh, lại khiến người ta cảm thấy vô cùng hư ảo.

Mặt đất nứt toác, sóng biển cuộn trào trên không, vạn lôi kinh hiện!

Một cảnh tượng như địa ngục ẩn hiện ra.

Trần Vũ lại không hài hòa với cục diện như vậy.

"Cảnh tượng này, ca ca có muốn giúp một tay không?" Lúc này, Nữ Oa dường như cũng sốt ruột, trên trán rịn ra mồ hôi li ti.

Có thể cảm nhận được cảnh tượng trước mắt, e rằng nơi này sắp sụp đổ.

Nếu không ngăn cản kịp thời, vậy thì rắc rối tiếp theo sẽ chỉ càng nhiều.

Thấy vậy, Trần Vũ vội vàng bước tới.

Đối với vài luồng sức mạnh, Trần Vũ tạm thời không giúp được gì, nên Trần Vũ vừa rồi mới ở đó làm như vậy.

"Mấy ngàn năm sao?

Ta đã đợi ở trên đó mấy ngàn năm, lâu rồi chưa thấy như vậy…" Kim Điêu nói, cơn gió lớn bên cạnh lại lần nữa quét qua, xoay chuyển, cả thân thể trở nên vô cùng khôi ngô.

Có thể thấy, giờ đây luồng sức mạnh ngưng tụ đó đều tập trung vào vũ khí của nó.

Kim Điêu cất một tiếng rống dài, cầm vũ khí quăng một cái.

Động tác đó lại khá hài hước.

Trong không trung này, quỳnh lâu ngọc vũ cũng là một bằng chứng.

Các loại tu vi cũng vô cùng mạnh mẽ.

Nếu muốn trở thành một tòa trọng lâu ngọc vũ, trước tiên tu vi bên trong nhất định phải vô cùng lợi hại mới được, nếu không những kết quả bên trong đều sẽ bị người khác phá hủy.

Lúc này vẫn luôn chờ đợi một cơ hội ngàn năm có một.

Những Kim Điêu trên không trung cũng đang chờ đợi, nhưng sự chờ đợi như vậy lại vô ích.

Dù sao trong lúc chờ đợi lần nữa, thực sự không có thu hoạch gì, hoặc căn bản không có ai sẽ đến một nơi như vậy.

"Lão tử ta hôm nay thật sự tức giận!" Đấu Chiến Thánh Hoàng

gầm lên một tiếng dài, vung Khai Thiên Phủ ra.

Khai Thiên Phủ bay lượn trên không trung một vòng, tức khắc trở lại tay hắn.

Có thể thấy, lực đạo như vậy lại khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Lúc này dường như đã chuẩn bị kỹ càng, căn bản không cần lo lắng.

Đón nhận làn khói bụi phù động trên mặt đất, mờ ảo tiêu tan, lại khiến người ta cảm thấy vô cùng mơ hồ.

Nhưng lúc này lại sẽ không từ bỏ cơ hội ngàn năm có một này.

"Khai Thiên Phủ, giết chết nó!" Lúc này, mấy tiểu nhân không biết từ đâu chạy ra, la hét ầm ĩ.

Chương 222

Mây đen giăng kín trên không, từ đó thò ra một cái đầu khổng lồ.

Trần Vũ nhìn kỹ, thần sắc quả thực có mấy phần vui mừng.

"…Long Tộc!" "Ngàn năm rồi, ta đã đợi ở đây thật khổ sở!" Con quái vật khổng lồ trước mắt tức khắc vươn ra móng vuốt, xé nát nửa vùng đại địa, ngay sau đó đứng yên tại chỗ, với vẻ mặt cao cao tại thượng.

Có thể thấy, con vật giống như Thần Long trước mắt lại tỏ vẻ xem kịch, nhìn chằm chằm vào trận chiến giữa Đấu Chiến Thánh Hoàng và Kim Điêu.

"Đây không phải Long tộc sao?" "Trước đây Long tộc chẳng phải đều…" Nữ Oa thở dài, dường như có lời muốn nói, nhưng lại không thốt ra.

Ngay sau đó nàng tăng nhanh bước chân, rồi bay vút lên.

Lớp lụa trắng trên người từ từ bay lượn, nhưng tất cả những gì nàng làm lại không hề có tác dụng.

Lúc này không còn chờ đợi cơ hội cuối cùng nữa, nhưng dù có chờ đợi thế nào cũng không có kết quả.

Nàng rất rõ ràng tình hình hiện tại, nên sẽ không lãng phí thời gian ở đây nữa.

Trần Vũ một bước nhảy vọt lên, rồi lơ lửng giữa không trung, thong thả bước tới, như thể mọi việc đều không liên quan gì đến hắn.

Nhìn thấy như vậy, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, dù sao lúc này lại không biết chuyện của Trần Vũ rốt cuộc là thế nào.

Sức mạnh cường đại lại lần nữa vận dụng trên tay hắn.

Trong khoảnh khắc liền bùng nổ.

Không một ai có thể lao vào trong đó hoặc không dám tham gia, dù sao trong cuộc chiến giữa một Long tộc và tộc của nó căn bản không thể tìm được nơi giúp đỡ.

"Mấy trăm năm rồi Long tộc vẫn tồn tại, chỉ là Kỳ Lân tộc giao chiến với chúng nó…" Đây đều là chuyện của mấy trăm năm trước rồi.

Trần Vũ bấm ngón tay một cái liền có thể nói ra nguyên do bên trong, có thể thấy tu vi như vậy thật lợi hại.

Giây tiếp theo liền đối diện với không trung, lại lần nữa trong tình huống này có thể thấy, trong vài luồng sức mạnh lại khiến người ta không nhìn ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng lúc này đã nỗ lực hết sức rồi.

Không còn cách nào, giờ tình huống này không thể tiếp tục chờ đợi nữa, nếu không thì chỉ đợi cái chết mà thôi.

Ngay sau đó, Nữ Oa không ngừng nghỉ bay vút lên cao trăm mét, rồi vận dụng tu vi của bản thân khai tịch một Hư Không Kết Tinh.

Nhưng trong Hư Không Kết Giới này, duy nhất chỉ có một người như chữ, không thể tức khắc triển khai.

Không còn cách nào để xem, giờ cảnh tượng này cũng vậy, chỉ có thể đứng bên cạnh quan sát.

Còn về việc Đấu Chiến Thánh Hoàng và Kim Điêu trước mắt giao chiến như vậy, cũng không có cách nào can thiệp.

Cảnh tượng kịch liệt, đại địa lại lần nữa sụp đổ, Hư Không bị xé nát hóa thành một số mảnh vỡ nhỏ.

Nhưng trong tay Đấu Chiến Thánh Hoàng lại chỉ trong chớp mắt lại lần nữa phục hồi.

Cảnh tượng thảm khốc như vậy, những cây lớn xung quanh bị nhổ tận gốc, đá vụn bay đầy trời.

Sức mạnh khí phách tràn ra, cách trăm mét liền tức khắc phá hủy những ngọn núi xung quanh đó.

Có thể thấy, những ngọn núi sông bị phá hủy đó thật tráng lệ.

Lúc này căn bản không thể theo tư duy của mình mà làm được.

Chỉ cần có thể sử dụng tốt thì có thể làm được.

Trần Vũ hít một hơi khí lạnh, cảm thấy có chút phiền muộn, liền vội vàng đứng dậy, phất tay.

Cái cây lớn bên cạnh tức khắc bật rễ, rồi lơ lửng giữa không trung.

"Đánh thì đánh đi, cứ lề mề như vậy, ta đứng bên cạnh xem cũng không chịu nổi!" Lúc này, Trần Vũ quả thực đã thốt ra câu nói như vậy.

Kim Điêu lẩm bẩm trong miệng cũng không biết đang nói gì, tức khắc cầm trường đao trên tay trực tiếp vung sang bên cạnh, lại một nhát chém tới.

Trần Vũ giả vờ sợ hãi, rồi lùi lại một bước liền tránh né.

Chương 223

Nhìn thấy bộ dạng của Trần Vũ như thể dựa vào vận may mà tránh né.

Cái Kim Điêu đó nhìn tình huống này càng thêm tức giận, lại một nhát đâm tới.

Nhưng mỗi lần Trần Vũ lại tránh được.

Liên tục tránh được mấy đường tấn công một cách dễ dàng, càng khiến tất cả mọi người đều không chớp mắt.

"Tuyệt vời!" "Bước đi này có thể…" "…Trần Vũ ca ca!" Hi Hòa và Nguyên Phượng bên cạnh không khỏi nuốt nước bọt, giơ ngón cái lên.

Thấy vậy, Trần Vũ vừa rồi vẫn mang thái độ xem kịch, nhưng khi ra tay lại khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

Cũng cảm thấy vô cùng khó tin, dù sao trong lúc mấy luồng sức mạnh được lợi dụng, lại có thể tức khắc triển khai sức mạnh cường đại như vậy, xem ra chuyện này không đơn giản.

Trần Vũ hít một hơi khí lạnh, rồi từ từ lùi lại mấy bước.

Có thể thấy, người trước mắt làm thế nào để vận dụng sức mạnh của bản thân, sức mạnh của bản thân đã thăng cấp lên một bậc khác rồi.

Cộng thêm sau một bước lùi, toàn bộ sức mạnh tập trung ở chính giữa.

Cục diện trước mắt vốn dĩ phải so tài trong kết giới của bản thân, nhưng lúc này Trần Vũ lại có thể tùy ý rời khỏi không gian do mình tạo ra.

Giây tiếp theo, Hư Không Kết Giới lại lần nữa vỡ vụn, hình thành từng đợt sóng cách ba ngàn ba trăm mét.

Có thể thấy, vật thể trong phạm vi hàng triệu mét vuông đều bị ảnh hưởng, loại ảnh hưởng này mang tính liên tục, không hề chậm lại.

"Hắc hắc hắc!" Hi Hòa nhìn thấy lại có tính toán, một chưởng vỗ xuống.

Ngay sau đó, bên cạnh lại xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Bộ dạng đen thui đó thực sự khiến người ta cảm thấy có chút mơ hồ.

"Hắc Miêu sao lại ở đây?" Ban đầu Hắc Miêu đã mang theo Trần Vũ xuyên qua mấy tinh cầu, và khai phá Thiên Không Ngoại Thiên.

Nhưng giờ Hắc Miêu lại lần nữa xuất hiện, không sớm không muộn, lại đúng lúc này.

Trần Vũ không khỏi gãi gãi đầu.

Ngay sau đó, một loại sức mạnh có thể đảo ngược Hư Không Kết Giới lại lần nữa xuất hiện.

Tất cả mọi thứ vỡ vụn, rồi lại lần nữa kết hợp lại.

Loại sức mạnh bị phá vỡ rồi kết hợp này lại không tự chủ trở thành một loại sức mạnh làm tổn thương thân thể của bản thân.

Nhưng lúc này vẫn không từ bỏ loại sức mạnh này, liên tục phát động loại công kích này.

Đấu Chiến Thánh Hoàng nắm chặt Khai Thiên Phủ trên tay, lại một đao chém tới, chém ngang.

Cái cây lớn cách hàng triệu mét cũng tức khắc nứt vỡ.

Một làn ánh nắng trên đó như thể bị chém nát.

Xem ra hôm nay e rằng là một cơn ác mộng, một đêm không ngủ.

"Nhanh chóng thu thập Huyết Ma Viên và Hắc Ma Viên vừa rồi đi, tiện thể dọn dẹp luôn cái thứ đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển đó…" Nữ Oa dường như có chút sốt ruột, liền đi đến bên cạnh Trần Vũ, còn cái Kim Điêu trước mắt thì liên tục phát động công kích vào Trần Vũ.

"Tên tiểu tử ngông cuồng!" Con Kim Điêu khổng lồ đó vung vẩy, thanh đại đao trên tay lại một nhát chém tới!

Động tác vô cùng nhanh chóng, ra đao dứt khoát.

Giây tiếp theo, cái cây lớn cách trăm mét cũng tức khắc bị xé nát mấy phần!

Không trung như thể bị xé toạc, phát ra những âm thanh vỡ vụn.

Có thể thấy, giờ kết quả này không mong muốn.

Nhưng Kim Điêu trước mắt lại như thể đã nhắm chặt vào Trần Vũ, liên tục phát động tổng công kích vào Trần Vũ.

"Trần Vũ ca ca!" Nữ Oa vẫn luôn hô hoán, ngay sau đó không nhịn được ra tay, liền vận dụng sức mạnh tinh khiết của bản thân, bảo vệ Trần Vũ.

Chương 224

Theo cấp độ hiện tại của Nữ Oa, hoàn toàn không thể đánh lại con Kim Điêu khổng lồ trước mắt.

Kim Điêu nghiến răng nghiến lợi nhìn thấy lại không thể chém trúng Trần Vũ, cả tay nó run rẩy, mặt đỏ bừng vì tức giận.

Nhưng lúc này lại có hứng thú với Trần Vũ, vội vàng xông lên, rồi một chưởng vỗ tới.

Nhưng Trần Vũ lại tức khắc dịch chuyển đến trước mặt, trực tiếp gạt bàn tay đó xuống.

Ngay sau đó, hắn lộn ngược ra sau, quật pho tượng khổng lồ đó xuống đất.

Bị quật ngã sao?

Chiêu thức!

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người đều trố mắt kinh ngạc, trong não nhanh chóng phát lại chuỗi chiêu thức của Trần Vũ vừa rồi.

Thực sự không hiểu, vừa rồi Trần Vũ đã làm gì, lại có thể tinh diệu như vậy, và trực tiếp quật ngã một pho Kim Điêu xuống đất.

Có thể thấy, bộ chiêu thức vừa rồi thực sự khiến người ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng lúc này vẫn sẽ ở đó mà xem.

Mấy cây lớn bên cạnh lung lay, những chiếc lá trên cây cũng tức khắc rơi xuống đất, hình thành một số mảnh vỡ nhỏ.

Những mảnh vỡ nhỏ đó khi rơi xuống đất lại khiến người ta

không khỏi nhìn ngắm, rồi cảm thấy hứng thú.

Ngay sau đó, Nữ Oa bị những mảnh vỡ nhỏ đó bao quanh.

Những mảnh vỡ nhỏ đó giống như những bộ long giáp, rồi bao quanh Nữ Oa bảo vệ nàng.

Trần Vũ ở phía sau Nữ Oa bấm ngón tay một cái.

Trong một giây, bấm ngón tay một cái, nhưng lúc này lông mày của Trần Vũ khẽ giãn ra, xoay chuyển.

"Dựa vào ngươi mà muốn đánh ta, đơn giản là không thể nào…" Trần Vũ thốt ra mấy lời độc địa kích thích tên gia hỏa trước mặt.

Kim Điêu nhanh chóng đứng dậy, rồi lại lần nữa cầm thanh đại đao trên tay, lại một lần nữa chém tới.

Đại đao phát ra âm thanh mạnh mẽ, nhưng đối với nó, giữa đại địa lại khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ dị.

Vì thanh đại đao đó lại ẩn chứa sức mạnh thì tự nhiên là lợi hại, nhưng thực sự không thể nào lợi dụng lần nữa!

Nhưng giây tiếp theo, Trần Vũ tức khắc nắm lấy thanh đại đao, rồi khẽ bóp một cái, đại đao như đậu phụ, tức khắc tan rã.

"Hết rồi sao?" "Giòn như vậy sao?" "Vừa rồi ta chẳng phải đã nhìn nhầm thanh vũ khí cường đại trên tay Kim Điêu đó sao… sao lại biến mất như vậy, đó phải là một Thượng Cổ Thần Khí chứ!" Hắc Miêu cũng nhìn đến mắt trợn tròn, từ từ từng bước đi tới, còn nghi ngờ Trần Vũ hôm nay có phải bật hack không.

Ngay sau đó, Đấu Chiến Thánh Hoàng phản ứng, lại lần nữa vung Khai Thiên Phủ, quay lại trước mặt Kim Điêu.

"Kẻ địch của ngươi là ta!" Ngay sau đó, mặt đất tức khắc nứt toác, trên ngọn núi cao xa xa nứt ra mấy vết, ngay sau đó không trung

nứt ra, lộ ra một số ánh nắng.

Ánh nắng rải xuống mặt đất, lại khiến người ta cảm thấy một cảm giác dịu dàng.

Có thể cảm nhận những ánh nắng đó vô cùng quan trọng đối với bản thân.

Mỗi luồng sức mạnh trên đại địa cũng có thể cảm nhận được.

Không còn cách nào, theo logic này mà xem, giờ ở lại đây nhất định sẽ gặp nguy hiểm, nên phải nhanh chóng rời đi.

Trần Vũ lắc lắc đầu, lại tỏ vẻ thản nhiên, hoàn toàn không cảm giác được có chuyện gì đang xảy ra xung quanh, thậm chí còn muốn ở lại đây để ngắm cảnh.

"Trần Vũ ca ca, tên gia hỏa này có bị thương không?" Nữ Oa vô cùng sốt ruột đi đến bên cạnh Trần Vũ.

Mặc dù từ đầu Trần Vũ ca ca vẫn luôn giúp đỡ, nhưng nàng sợ Trần Vũ sẽ gặp phải một số vấn đề.

Giây tiếp theo, không trung nứt toác.

Trần Vũ lại lần nữa bấm ngón tay một cái.

Chương 225

Mấy đám mây trên không trung từ từ xé nát, tất cả những ánh nắng đó đều rải rác trên người Trần Vũ.

Cả thân thể Trần Vũ phát ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Những ánh sáng vàng rực rỡ đó bao quanh, thực sự khiến người ta không thể nhìn ra nguyên do bên trong.

Nhưng lúc này vẫn đang tắm mình trong ánh nắng như vậy.

Không còn cách nào, giờ một loại hình thức đã được mở ra.

Một thế giới khác trên không trung, giống như tung hoành vũ trụ vậy.

Vạn vật đã trải qua những biến đổi tang thương của biển dâu trong ngàn năm.

Trần Vũ phất tay, đại địa lại lần nữa cuộn trào.

Trần Vũ nhíu mày, sấm sét vạn quân trên không trung, tức khắc đánh xuống.

Có thể thấy, giờ một loại lượng này không thể dễ dàng khống chế được.

Dù sao trong mỗi luồng sức mạnh, muốn khống chế lại cũng cần nhiều sức mạnh hơn nữa.

Giây tiếp theo, Trần Vũ phất tay.

Lúc này, hoa sen trên đất từ từ nở rộ, phù động hình thành từng chiếc lá sen.

Ngay sau đó phù động đến trước mặt Trần Vũ.

Trần Vũ từ từ cầm mấy đóa sen đó trong tay.

Không biết từ đâu có những thứ này, lại bỏ qua hai pho tượng trước mắt.

"Thằng nhóc này, dám coi thường ta…" Không đợi Kim Điêu tối thượng nói hết lời, Đấu Chiến Thánh Hoàng trực tiếp cầm Khai Thiên Phủ bước tới, lại một đao chém tới, không hề do dự.

Những bộ áo giáp trên người Kim Điêu lộ ra những mảnh vỡ lốm đốm.

Rõ ràng vừa rồi, tất cả sự chú ý đều tập trung vào Trần Vũ, không kịp tránh né.

"Ta vừa nói chuyện với ngươi mà, ngươi không nghe rõ sao, đối thủ của ngươi không phải ta mà là thằng nhóc kia sao?" Đấu Chiến Thánh Hoàng nuốt nước bọt để tích lực, một bước nhảy vọt lên cao ngàn mét, rồi lại cầm Khai Thiên Phủ thẳng đứng chém xuống, tăng cường lực xung kích của phủ, trực tiếp chém khiến cả đại địa chấn động.

Kim Điêu đứng trên đại địa vất vả đón nhận chiêu này, nhưng bảo đao trên tay nó dường như đã bị Trần Vũ làm vỡ, nên căn bản không thể cản được một đòn tấn công cường đại như vậy.

Mặt đất va chạm tạo ra từng đợt sóng, thực sự khiến người ta không thể nhìn rõ luồng sức mạnh bên trong!

Rồng bay lượn, mây trắng trên trời tức khắc biến thành một mảng đen!

"Mấy trăm năm khó được… Trời giáng điềm lành!" Hi Hòa luôn kéo mái tóc bạc trắng của mình, y y nha nha reo hò, cả người đều khác hẳn, như thể đang ăn mừng… "Hi Hòa bình tĩnh…" Nguyên Phượng bên cạnh mặt đầy bất lực, liền nhún nhún vai, nhưng cảnh tượng

trước mắt lại khiến nàng trố mắt kinh ngạc.

Tầng mây chồng chất, che trời lấp đất hùng dũng.

Ngay sau đó, từng tầng mây đen tức khắc nghiền nát Thần Điêu dưới đất.

Lúc này, Đấu Chiến Thánh Hoàng cầm Khai Thiên Phủ trên tay, lại một đao chém tới.

Một đao chém ra, cả mặt đất lại lần nữa nứt toác!

Ngay sau đó, xuất hiện một vật thể hình rồng.

Trần Vũ một tay liền nắm lấy cái hư ảnh rồng đó trong hư không.

"Thì ra chỉ là một hư ảnh…" Nhưng không ngờ, giây tiếp theo, Thiên Cung trên trời lại lặng lẽ biến mất!

Lúc này, Thần Điêu đang tranh đấu với Đấu Chiến Thánh Hoàng cũng dần dần biến mất.

"Vừa rồi tất cả mọi thứ chẳng lẽ đều là do ta mắt kém nhìn nhầm sao?" Nguyên Phượng nheo nheo mắt, mặt đầy bất lực.

Cảnh tượng vừa rồi lại lặng lẽ biến mất không dấu vết, như thể chưa từng xảy ra vậy.

Tất cả mọi thứ trở về trạng thái bình yên lặng gió.

Chương 226

Đại địa lại lần nữa xanh tốt, những cây bị thiêu cháy cũng sinh trưởng mạnh mẽ.

Trần Vũ thản nhiên cười, liền phất tay điểm hóa.

Hoa cỏ trên đại địa tức khắc mọc lên, lại lộ ra một màu xanh nhạt.

Tất cả mọi thứ đều trở về ban đầu.

Lúc này, tất cả mọi thứ đều đang sinh trưởng.

Nữ Oa từ từ bước tới, mỗi bước chân dưới đất đều sẽ mọc ra những bông hoa cỏ lốm đốm.

Cả dáng người nàng như một tinh linh, phất tay, lớp lụa trắng trên người bay lượn.

Cộng thêm mái tóc đen nhánh, càng khiến nàng nghiêng nước nghiêng thành.

"Không đúng, tất cả những gì vừa rồi đều thực sự xảy ra!" Đấu Chiến Thánh Hoàng ho khan mấy tiếng, mặt đầy nghiêm túc.

Tinh nguyên phát ra trên người hắn vẫn đang bùng nổ tăng cường.

Có thể cảm nhận được loại sức mạnh đó vẫn luôn liên tục tăng lên, chưa từng giảm xuống.

Ngay sau đó, một cơn lốc xoáy lại lần nữa quét qua.

Trong cơn lốc xoáy lại lấp lánh sấm sét vạn quân.

Tất cả mọi người đều trố mắt kinh ngạc, bởi vì Thiên Cung mà họ nhìn thấy, lại ở trong cơn lốc xoáy đó.

Chuyện gì đang xảy ra?

Thiên Cung vừa rồi rõ ràng đã biến mất, sao lại xuất hiện ở đó?

Vị trí của Thiên Cung dường như đang thay đổi từng giờ từng phút.

Trần Vũ phất tay, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một con Huyền Vũ Thần Quy.

Huyền Vũ ngáp một cái, như thể vừa mới tỉnh ngủ, từ từ bò đến trước mặt Trần Vũ.

Rồi cũng không biết đã lầm bầm gì với Trần Vũ.

Ngay sau đó, nó cõng Trần Vũ bơi về phía trước.

Có thể cảm nhận được, tinh nguyên phát ra từ Huyền Vũ Thần Quy sẽ tăng cường cùng với tinh nguyên của Trần Vũ.

Thân phận của Trần Vũ, nên ban đầu bị Nữ Oa làm lộ, nhưng tu vi của bản thân lại mạnh mẽ.

Ngay sau đó, trong cơn lốc xoáy đó, Trần Vũ lại như rồng lướt nước, chỉ cần một cái điểm nhẹ liền phá vỡ.

Ngay sau đó, cơn lốc xoáy liền tức khắc ngưng tụ thành một số giọt nước nhỏ trong hư không, tăng tốc độ rơi xuống.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Trần Vũ không khỏi biến những giọt nước nhỏ lơ lửng trong hư không đó thành mưa đá.

Mưa đá từ trên trời giáng xuống.

Cảnh tượng đó giống như thiên thạch rơi xuống, khiến người ta vô cùng hoảng sợ.

Nhưng những hạt mưa đá rơi xuống đất, như thủy tinh vỡ vụn, tức khắc hòa vào đại địa, tăng thêm nhật nguyệt tinh hoa cho đại địa.

Một loại năng lượng tinh hoa vô cùng lợi hại, hoặc trong đó vốn là

một loại sức mạnh đã hòa nhập vào đại địa.

Lúc này, Thần Điêu cũng từ từ di chuyển, tức khắc đến bên cạnh Trần Vũ.

Không biết Trần Vũ vừa rồi đã làm gì có dụng ý gì.

"Vừa rồi loại trói buộc như vậy…" Nhìn Đấu Chiến Thánh Hoàng bên cạnh, vẻ mặt mơ hồ như vậy, Trần Vũ thản nhiên cười.

"Diễn hóa chúng sinh!" Cái gọi là chúng sinh, vạn vật đều có linh!

Pháp tắc trong đó ai mà không hiểu?

Chương 227

Trong đó, bản thân lại là một loại tinh nguyên như vậy.

Mỗi người đều nên có một chút ý niệm.

Lúc này, nếu tất cả mọi thứ đã biến mất, vậy thì cứ để nó biến mất.

"Pho Thần Điêu vừa xuất hiện quả thực tồn tại, chỉ là Thiên Cung đó đã dẫn đến sự biến mất." Trần Vũ nhẹ nhàng miêu tả những gì mình đã hiểu, nhưng lời nói như vậy, Đấu Chiến Thánh Hoàng bên cạnh vô cùng không hiểu.

Lúc này, Hắc Miêu tức khắc xuất hiện, vung đôi tay của mình ra.

Trong Thiên Cung lại lần nữa xuất hiện một động đen ngũ sắc.

Gió mạnh đang xoay tròn và lưu chuyển.

Toàn bộ Hư Không Kết Giới trước mặt bị phá vỡ thành từng mảnh, như phát ra âm thanh thủy tinh vỡ vụn, giòn tan.

"Lại chơi xuyên việt sao?" "Đưa ta đến Hồng Hoang đại địa, nơi đó…" "Đến đó làm gì?"… Nữ Oa nửa mở mắt, trạng thái tức khắc kích hoạt, kết giới của bản thân bảo vệ.

Tất cả tinh nguyên trong khoảnh khắc bị chấn động, những hoa cỏ xung quanh cũng hơi bị ảnh hưởng.

Nhìn tình hình như vậy, tất cả mọi người đều kính cẩn, trố mắt kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hồng Hoang đại địa rốt cuộc ở đâu?

Ai lại biết?

Xuyên việt giữa toàn bộ vũ trụ, giống như khai tịch một vùng

thiên địa, lại muốn khai tịch một cảnh giới ngoại giới khác.

"Lần này ta muốn khai tịch Thiên Ngoại Thiên thuộc về mình!" Trần Vũ bày ra vẻ mặt vân đạm phong khinh, ba lan bất kinh, một bước dậm chân liền giẫm ra, bước chân lơ lửng trong hư không như chuồn chuồn đạp nước.

Tinh nguyên xung quanh theo lồng ngực mình từ từ cuộn trào, tràn ngập mạch đập của cả cơ thể cuồn cuộn năng lượng!

Giữa hai tay như đang nắm chặt hai thanh đại đao kim hoàng.

Trên người phát ra một loại khí tức kim hoàng, như một bộ áo giáp vàng bay trên người, khiến người ta cảm giác vô cùng sức mạnh.

Đại địa lại lần nữa nứt toác, hiện ra những vết tích khác nhau.

Nhưng trong đó tất cả mọi người đều vô cùng mong đợi, lần này Hắc Miêu lại khai phá ra một tinh cầu như thế nào.

Cái gọi là đại chiến tinh cầu, không phải Thiên Ngoại Thiên muốn khai tịch bên ngoài Hồng Hoang.

Nhưng trong cái gọi là Thiên Ngoại Thiên đó, ai có thể tìm được đế vương thực sự?

Cái gọi là Hỗn Độn Đế Vương mạnh nhất lại ở phương nào?

Chẳng lẽ thời gian đã trôi đi, muốn biến cái không gian này trở lại khoảng thời gian hàng trăm năm trước.

Mỗi cường giả đều có nhược điểm của riêng mình, nhưng trong đó lại chơi trò đột phá vô cực hạn.

Loại đột phá này cần phải chuyển đổi vô số Thiên Ngoại Thiên.

"Chuẩn bị!" "Lần nữa nhảy vọt!" "Thiên Ngoại Thiên!" Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, nhìn cái lỗ đen nhỏ xíu trước mắt dần dần mở rộng, cho đến khi bao trùm tất cả mọi người.

Trần Vũ tung mình nhảy một cái, liền mang theo Huyền Vũ Thần Quy cùng tiến vào lỗ đen đó, hắn mặt mày hưng phấn, muốn xem thử liệu có thể tìm được Hỗn Độn Đế Vương trong truyền thuyết hay không.

Còn về Đấu Chiến Thánh Hoàng đi theo bên cạnh, càng kinh ngạc hơn nữa, hết lần này đến lần khác nhìn bản đồ đại chiến tinh cầu, lại tràn đầy tinh thần.

Có thể cảm nhận được một loại sức mạnh đang ngưng tụ bên trong, lại càng thêm khác biệt, con Huyền Vũ Thần Quy bên cạnh cũng dần dần thăng hoa.

Lúc này Huyền Vũ Thần Quy trông rất đau khổ, nó co mình lại, mai rùa cũng dần xuất hiện một vài vết nứt lốm đốm, như thể bị thứ gì đó tấn công.

Nhìn thấy tình huống này, Trần Vũ từ từ đặt lòng bàn tay lên lưng Huyền Vũ Thần Quy, sau đó cảm nhận.

Bên trong Huyền Vũ Thần Quy, Trần Vũ lại có thể nhìn thấu được rằng nó có một tòa bảo lũy, mà tòa bảo lũy này lại kết nối với cái Thiên cung vừa nãy.

Chẳng lẽ bên trong Huyền Vũ Thần Quy có một lối đi tới Thiên cung, để tiến vào không gian nhảy vọt sao?

Cái Thiên cung đó bắt đầu đi theo Huyền Vũ Thần Quy, hoặc là Huyền Vũ Thần Quy đã mang Thiên cung đến cho Trần Vũ.

Chương 228

Xem ra giờ đây không chỉ có một con Huyền Vũ Thần Quy, mà còn mang theo một tòa Thiên cung.

Nếu vậy, thì con thần điêu kia cũng sẽ...

Trần Vũ không khỏi mỉm cười, đã vậy thì cứ để nó theo đi.

Ngay sau đó, một luồng sáng lóe lên trước mắt.

Huyền Vũ Thần Quy nghiến răng nghiến lợi, như đang chịu đựng muôn vàn đau đớn, nhưng giây tiếp theo, nó đau đến mức thoi thóp.

Trần Vũ thấy tình hình như vậy, vội vàng dùng hai tay vỗ lên người Huyền Vũ Thần Quy, sau đó từ từ xoa mai rùa của nó, có thể cảm nhận được nhiệt lượng tỏa ra từ mai rùa.

Nhiệt lượng đó không ngừng thăng lên, và thăng lên một cảnh giới khác, hoàn toàn tiêu tán ra.

Lúc này, nguyên tinh của Trần Vũ cũng từ từ rót vào mai rùa của Huyền Vũ Thần Quy, dùng nó để trấn áp cái Thiên cung bên trong mai rùa.

Thiên cung kia đang rục rịch như muốn xé toạc ra.

Nói từ một góc độ khác, tại sao Huyền Vũ Thần Quy lại có Thiên cung trong cơ thể?

Sự tồn tại của Thiên cung này lẽ nào có liên quan đến Huyền Vũ Thần Quy trước mắt?

Trần Vũ chưa kịp tìm hiểu rõ, trước mắt đã xuất hiện một luồng sáng, ngay sau đó tất cả mọi người đều bay về phía luồng sáng đó, hạ xuống một nơi vô cùng hoang vu.

Xung quanh tỏa ra vài luồng sáng xanh lam, khi tụ lại lại giống hệt cực quang.

Nơi này vừa huyền diệu, lại khiến người ta cảm thấy có một loại sức mạnh ngột ngạt.

Ngay sau đó, trong Thiên cung lại xuất hiện một pho tượng màu xanh biếc.

Pho tượng đó lơ lửng giữa không trung, lại khiến người ta cảm thấy vô cùng khó tin.

Ngay sau đó, pho tượng đột nhiên xé rách, xung quanh xuất hiện một số xiềng xích màu trắng, những xiềng xích đó nhanh chóng ngưng tụ, sau đó vây quanh Nữ Oa, Hi Hòa và Nguyên Phượng.

Rốt cuộc là tại sao ở đây lại có cảnh tượng kỳ ảo đến vậy?

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, không biết gì, cho dù dùng sức mạnh của bản thân để thăm dò, cũng không thăm dò được chút tinh hoa nhật nguyệt nào.

Rõ ràng ở nơi này không có mặt trời và mặt trăng, có vẻ đã rời xa Hồng Hoang.

Đấu Chiến Thánh Hoàng hít một hơi thật sâu, từ từ mở mắt, vung tay lần nữa, Khai Thiên Phủ trên tay phát ra ánh sáng vàng kim, trong nháy mắt xuất hiện một vài luồng sáng, như thể đang cầm một chiếc đèn pin.

"Đi về phía đó.

Ta đi về phía đó, nhưng những xiềng xích này lại vây quanh ta?

Chẳng lẽ những xiềng xích này có sức mạnh giam cầm ta sao?" Nữ Oa thò đầu ra, có vài phần kinh ngạc.

Khi nàng tùy tiện bước một bước, những xiềng xích đó từ từ di

chuyển, theo từng bước chân của nàng mà di chuyển.

Nhìn theo những xiềng xích này, trong Thiên cung lơ lửng một pho tượng.

Rõ ràng những xiềng xích này đều tuân theo pho tượng đó, nhưng hình dáng pho tượng lại vô cùng quỷ dị, giống như một chiếc quan tài lớn, nhưng bên ngoài lại khắc một khuôn mặt vô cùng dữ tợn.

Mọi người đều cẩn thận từng li từng tí, dù sao đây là một nơi xa lạ, trước tiên phải thăm dò xung quanh.

Từ xa, những ngọn núi cao chót vót sụp đổ ngay lập tức, thác nước cuồn cuộn, như dòng sông chảy xiết mang theo sức mạnh dời non lấp biển, cuồn cuộn đổ về hướng này.

Nhìn những thác nước từ xa như vậy, Nữ Oa, Hi Hòa và Nguyên Phượng khá thông minh, ngay lập tức lăng không, vận dụng sức mạnh kết giới của bản thân để bảo vệ.

Mây xanh lơ lửng, luồng sáng trong Thiên cung vẫn hiển hiện, nhưng lại khiến người ta không thể nhìn ra được điều gì.

Còn tiểu nhân vật xuất hiện bên cạnh kia, từ từ di chuyển bước chân, rõ ràng đang di chuyển về phía Trần Vũ.

Còn lúc này, Trần Vũ lại lo lắng nhìn Huyền Vũ Thần Quy đang thoi thóp bên cạnh.

Toàn thân Huyền Vũ Thần Quy đang co giật, trông có vẻ như không trụ được bao lâu nữa.

Hai mắt nó trợn tròn, miệng há rộng, nôn ra một thứ chất lỏng không rõ màu sắc.

Chương 229

Ngay sau đó, Huyền Vũ Thần Quy dần dần phình to, mai rùa cũng từ từ mở rộng.

Có thứ gì đó bên trong, và muốn phá vỡ mai rùa của Huyền Vũ Thần Quy để thoát ra.

Nhưng Huyền Vũ Thần Quy là một trong Tứ Đại Thần Thú thượng cổ, làm sao có thể dễ dàng để cái Thiên cung bên trong thoát ra được?

Tại sao Thiên cung này lại ẩn chứa trong Huyền Vũ Thần Quy?

Trần Vũ nhắm mắt lại, lần nữa muốn biết chuyện này, liền tiến vào thần thức của Huyền Vũ Thần Quy, nhìn thấy một vùng thiên địa màu xanh lam.

Con rùa đó từ từ trôi nổi trên mặt biển, nhưng lại phát hiện ở chính giữa biển quả nhiên có thứ gì đó đang trôi về phía Huyền Vũ Thần Quy.

Cái này!

Trần Vũ muốn mở to mắt, nhưng lại khống chế nguyên tinh của bản thân không tăng lên, mà ngược lại càng muốn mở rộng sức mạnh nguyên tinh của mình, để xem Huyền Vũ Thần Quy đã trải qua những gì, hoặc đã nuốt thứ gì.

Lúc này Huyền Vũ Thần Quy đang ở giữa đại dương, vẻ mặt đói bụng lao thẳng tới, ngay sau đó mảnh vỡ trôi nổi trên mặt biển bị Huyền Vũ Thần Quy nuốt chửng ngay lập tức.

Xem ra Huyền Vũ Thần Quy từng nuốt một mảnh vỡ màu xanh lam vào cơ thể.

“Trước đây nó đã nuốt thứ gì đó, khiến mai rùa lại trở nên như thế này...” Trần Vũ lẩm bẩm một mình, nhưng vẫn tận dụng bản thân để từng bước thăm dò.

Huyền Vũ Thần Quy, một trong Tứ Đại Thần Thú thượng cổ, lại nuốt một vật nhỏ xíu, sau đó vật nhỏ này dường như lấy cơ thể Huyền Vũ Thần Quy làm vật chủ để không ngừng sinh trưởng.

Xem ra thứ mà Huyền Vũ Thần Quy từng nuốt không phải là một thứ hiền lành.

Như vậy, Trần Vũ thầm gật đầu, ngay sau đó tiếp tục tiến về phía trước để thăm dò, vì hắn cũng muốn biết thứ nhỏ bé kia rốt cuộc đến từ đâu, tiếp tục mở rộng sức mạnh của mình để tìm kiếm.

Mảnh vỡ màu xanh biếc kia bơi từ một phía khác của biển đến, nhưng theo mảnh vỡ đó mà nhìn về phía đó, Trần Vũ nhìn thấy một tòa bảo lũy màu vàng kim đang đứng đó, và khí tức mạnh mẽ đó cũng từ từ tiêu tán.

Ban đầu, những mảnh vỡ rơi trên mặt đất đã tan chảy hoặc trôi nổi trong nước, hoặc hình thành những hạt bụi trong hư không.

Nhưng có vài mảnh vỡ còn nguyên vẹn trôi theo đại dương, từ từ trôi đến chỗ Huyền Vũ Thần Quy.

Huyền Vũ Thần Quy vì quá đói nên đã nuốt mảnh vỡ đó vào bụng.

Bây giờ mai rùa của Huyền Vũ Thần Quy lại trở thành vật chủ cho mảnh vỡ này sinh trưởng.

“Có một tòa bảo lũy khổng lồ... vừa nãy là cái Thiên cung đó sao?” Trần Vũ mở rộng nguyên tinh của mình, lần nữa thăm dò.

Trong khoảnh khắc đó, tòa bảo lũy kia sụp đổ ngay lập tức.

Trong cảnh tượng đó có một bóng đen, khuôn mặt dữ tợn, nụ cười

méo mó, quỷ dị.

Người đó là ai?

Lại làm loạn như vậy trong Thiên cung!

Ngay khi Trần Vũ muốn nhìn rõ mặt người đó, người đó lại đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt bình thản nhìn Trần Vũ, như thể biết có người đang nhìn.

Lúc này Trần Vũ không nhìn ảo ảnh mảnh vỡ trong cơ thể Huyền Vũ Thần Quy nữa, nhưng bóng người trong ảo ảnh mảnh vỡ kia lại nhìn Trần Vũ.

"Tất cả rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ có một luồng sức mạnh tồn tại từ mấy nghìn năm trước, sau đó bị một số vật chất phá hủy, rồi lơ lửng trong một vùng thiên địa..." Trần Vũ từ từ mở mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó nằm trên người Huyền Vũ Thần Quy.

Lúc này Huyền Vũ Thần Quy không còn cảm giác khó chịu như vừa nãy nữa.

Trần Vũ dường như đã phát hiện ra một bí mật động trời, hắn nhắm mắt lại, lần nữa hình dung khuôn mặt người đó vừa nãy, nhưng mãi vẫn không thể làm rõ khuôn mặt đó.

Rõ ràng khuôn mặt đó vô cùng mơ hồ, trạng thái mơ hồ đó không phải người bình thường có thể nhìn rõ.

Vì vậy, Trần Vũ thở dài một tiếng, rõ ràng Trần Vũ đã từ bỏ, vì khuôn mặt người đó vô cùng quỷ dị.

Nếu nhìn theo giai đoạn hiện tại, căn bản không thể nhìn rõ, dù sao đó cũng là ký ức trong mảnh vỡ.

Rốt cuộc là loại thứ gì đã được giải phóng trong năm nay, lại tồn

tại trong một vùng thiên địa như vậy?

Chương 230

Loại quái vật sức mạnh nhẹ nhàng trong thiên địa kia vẫn luôn tồn tại, nhưng lúc này lại biến mất không còn tăm hơi, như thể đã chìm vào giấc ngủ!

Ngay khi Trần Vũ đang trầm tư, Đấu Chiến Thánh Hoàng bên cạnh ngay lập tức dùng Khai Thiên Phủ trên tay, lần nữa chém vỡ Thiên cung kia.

Trong Thiên cung xuất hiện một số mảnh vỡ dày đặc, ngay sau đó một cây cầu vồng như ngân hà trùng trùng điệp điệp xuất hiện.

Có thể thấy sức mạnh của thần khí thượng cổ mà Khai Thiên Phủ vừa triệu hồi ra, rốt cuộc là thiêng liêng đến mức nào.

Trần Vũ phản ứng lại, liền lần nữa xoa Huyền Vũ Thần Quy.

Lúc này Huyền Vũ Thần Quy rõ ràng có trạng thái tốt hơn vừa nãy.

Không nói chuyện phiếm nữa, trước mắt lại là một nơi khác, Thiên cung màu xanh biếc và đại địa dường như nối liền thành một đường.

Xung quanh trông có vẻ hoang vắng, nhưng màu sắc đó lại khiến người ta không khỏi muốn đi sâu vào đó.

Trên cột đá có vài con cá voi khổng lồ phi nhanh, ngay sau đó vẽ một đường cong tuyệt đẹp trong Thiên cung.

Trần Vũ nhìn những đường cong đó, trong lòng không khỏi đoán rằng liệu có phải lại đến tinh cầu của chủng tộc nào đó rồi không.

Nhưng giây tiếp theo, từ xa đột nhiên bay đến một số con dơi vô cùng đáng sợ.

Những con dơi đó mở to mắt, đôi cánh vô cùng khổng lồ.

Khi bay đến gần mới phát hiện ra kích thước của chúng còn lớn hơn một quả táo!

Miệng chúng há to, những chiếc răng nanh sắc nhọn lộ ra, điên cuồng lao về phía trước, đôi cánh như muốn tấn công về phía đó.

Nhưng trạng thái tấn công đó không một ai có thể nhìn rõ.

Nếu nhìn theo một quy luật nào đó, lẽ nào chúng đang bỏ chạy?

"Tại sao lại bay về phía này..." "Hút lấy chúng nó đi!" Chưa đợi Hi Hòa và Nguyên Phượng phản ứng, Đấu Chiến Thánh Hoàng bên cạnh trực tiếp cầm Khai Thiên Phủ bay tới.

Vài con dơi khổng lồ ngay lập tức rơi xuống đất, nhưng lại chia thành hai con, rồi lại tiếp tục bay đi.

Rõ ràng những con dơi này căn bản không thể bị tiêu diệt, dù sao bị chém, sau khi chém càng nhiều nhát, cơ thể chúng phân liệt thành những bộ phận đó lại phục sinh.

"Đừng như vậy, nếu không thì số lượng sẽ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó sẽ càng khó đối phó..." "Bây giờ chúng ta trông có vẻ như đang sợ hãi chúng, hoặc có thứ gì đó ở phía sau, không ngừng đuổi theo chúng!" Giữa thiên địa, dù là thế giới nào cũng sẽ có thiên địch tồn tại.

Nếu gặp thiên địch thì chỉ có thể bỏ chạy, nếu không ở lại đó sẽ mất mạng!

Trần Vũ ngẩng đầu, sau đó dùng nguyên tinh của mình để tiến gần hơn đến những con dơi đó, xem phía sau những con dơi đó có thứ gì đang đuổi theo, lại có thể khiến những con dơi có thể phục sinh kia sợ hãi đến vậy.

Giây tiếp theo, mọi người lại nhìn thấy một đám mây đen cuồn cuộn che trời lấp đất, nhưng khi nhìn kỹ lại, quả nhiên phát hiện thứ đó căn bản không phải mây.

"Đó là..." Thứ đen sì, nhớt nháp đó lại giống hệt những con dơi.

Cả một vùng đó bao phủ toàn bộ hải vực, tất cả mọi thứ trước mắt đều trở nên hỗn loạn!

Trần Vũ không khỏi hít một hơi khí lạnh!

"Số lượng lại nhiều đến như vậy!" "Chẳng lẽ cũng xuyên qua cùng ta sao?" "Đấu Chiến Thánh Hoàng, quái vật này liệu có đỡ nổi không?" Mọi người quay đầu lại, đồng loạt nhìn con thần điêu bên cạnh.

Con thần điêu nuốt nước bọt, trên trán rịn ra những giọt mồ hôi dày đặc.

Đôi mắt Đấu Chiến Thánh Hoàng ngưng tụ lửa, ngọn lửa như một dòng tinh hà rộng lớn, siêu việt hàng tỷ năm ánh sáng.

Ngọn lửa mang theo nhiệt độ và khí thế không thể cản phá, thiêu đốt khí Hỗn Độn ngưng tụ quanh thân.

Hư thực lẫn lộn, khí Hỗn Độn có thể mê hoặc vạn vật, tràn đầy huyền diệu, vượt qua khoảng cách hàng trăm triệu năm, ghép lại một câu chuyện giả dối.

Tất cả những gì vừa trải qua, chẳng qua là để Đấu Chiến Thánh Hoàng quên đi chiến trường hiện tại, bằng một logic đặc biệt bổ sung một diễn biến mới, dưới ảnh hưởng của quy tắc thời gian, ban cho Đấu Chiến Thánh Hoàng một khả năng khác.

"Ăn ta một gậy!" Đấu Chiến Thánh Hoàng với đôi mắt rực lửa, nhấc cánh tay lông lá, vung mạnh vào hư không.

Trong vài hơi thở, hư không xung quanh vỡ vụn, không chịu nổi một đòn đầy giận dữ.

Bụi sao trong hư không ngay lập tức hóa thành cát bụi, bị gió côn sắt Tiên Thiên quét bay đến nơi xa hàng tỷ năm ánh sáng.

Chương 231

Cát bụi vì thế mà có năng lượng khổng lồ.

Từ xa, Ma Viên trên tinh cầu không địch nổi sức mạnh của cát bụi, kêu gít lên thảm thiết, tiếng ai oán không ngừng, sau đó toàn bộ cơ thể hóa thành thịt nát, máu tươi tuôn trào.

Sau khi hư không vỡ vụn, khí Hỗn Độn tan đi, Hỗn Độn Viên chủ tu khí Hỗn Độn lộ ra hình dáng, nó biến hóa đa dạng dưới khí Hỗn Độn, cố gắng xé nát thần trí Đấu Chiến Thánh Hoàng.

Tất cả chỉ diễn ra trong vài hơi thở.

Hỗn Độn Viên ẩn mình trong khí hư không, cố gắng nuốt chửng Đấu Chiến Thánh Hoàng đang chìm đắm trong thế giới nó tạo ra.

"Đã tỉnh dậy vào thời điểm then chốt." Hỗn Độn Viên không cam lòng nhìn Đấu Chiến Thánh Hoàng trở về chiến trường vào phút cuối.

Khí Hỗn Độn pha lẫn sức mạnh thôn phệ, biến thành màu đen đặc quánh, như một dòng tinh hà cuồn cuộn phun ra, khí thế bùng nổ.

"Dám dùng thủ đoạn như vậy!" Đấu Chiến Thánh Hoàng hừ lạnh một tiếng.

Côn sắt Tiên Thiên bùng phát khí tức mãnh liệt, ngưng tụ các tinh thần và mặt trời xung quanh, sau đó quét xuống, đồng loạt va chạm với Hỗn Độn Viên, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa.

Làn sóng xung kích do tinh thần và mặt trời ngưng tụ va chạm với dao động như tinh hà đen đặc, chống đỡ lẫn nhau.

Các mảnh vỡ hư không vỡ vụn xung quanh cuộn xoáy trong cơn sóng mạnh mẽ, xoay quanh hai làn sóng xung kích.

Đấu Chiến Thánh Hoàng cười lạnh một tiếng, lần nữa dùng sức vung côn sắt Tiên Thiên.

Khí thế không thể cản phá càng thêm nồng đậm, tạo ra một lực hút khổng lồ.

Các tinh cầu trong dải ngân hà bên ngoài bị một lực hút cuốn vào.

Giữa những tinh cầu đang rục rịch, cuối cùng không địch nổi lực hút mạnh mẽ, phun ra, ngưng tụ vào giữa côn sắt Tiên Thiên với tốc độ hàng triệu năm ánh sáng, sau đó tạo thành một dòng tinh hà mới chảy dài, lao mạnh về phía Hỗn Độn Viên.

Với tốc độ hàng triệu năm ánh sáng được gia trì, sau những đòn tấn công mạnh mẽ trước đó, số lượng và số lượng cộng lại tạo thành sự biến đổi về chất, khí tức do toàn bộ làn sóng xung kích tấn công tạo thành khiến toàn bộ tinh cầu bị phân rã.

Tinh cầu không chịu nổi lực tấn công mãnh liệt như vậy, nứt ra những vết nứt sâu đến hàng vạn trượng, đổ nát tan hoang, đầy vết sẹo.

Hỗn Độn Viên nghiến răng nghiến lợi cố gắng chống đỡ, chịu vô số vết thương.

Máu tươi từ vết thương tuôn trào, phát ra âm thanh như suối chảy, như mười vạn dòng suối đỏ chảy ra.

Máu tươi chảy xuống mặt đất, cuối cùng rơi vào vết nứt, phun trào ra, như có máu đỏ trên vết nứt.

Hỗn Độn Viên chủ tu Hỗn Độn Chi Lực.

Vậy tự nhiên lấy Hỗn Độn Chi Lực làm nguồn bổ sung sức mạnh cho bản thân.

Chẳng qua là ngay khi Đấu Chiến Thánh Hoàng tỉnh táo, đã đánh

tan toàn bộ sức mạnh của một dải ngân hà, tiêu biến sau hàng tỷ năm thời không.

Cho nên, lúc này Hỗn Độn Viên đã gắng sức chống đỡ, thắng bại đã định, chỉ là Hỗn Độn Viên vô cùng không cam tâm, nghiến răng chờ đợi cứu viện.

Đấu Chiến Thánh Hoàng không còn để ý đến Hỗn Độn Viên, toàn thân tràn đầy chiến ý, chỉ muốn nhanh chóng lao vào chiến trường tiếp theo, hà cớ gì phải lãng phí thêm thời gian với Hỗn Độn Viên.

Thân thể Đấu Chiến Thánh Hoàng ngay lập tức phình to hàng chục vạn trượng, với tư thế cao ngạo thẩm thị toàn bộ tinh cầu, sau đó nhấc chân phải, giẫm mạnh xuống.

Ban đầu toàn bộ tinh cầu đã có rất nhiều vết nứt, lúc này càng khó chịu nổi một cú đạp có chủ ý của Đấu Chiến Thánh Hoàng.

Toàn bộ tinh cầu phát ra âm thanh giòn tan.

“Rắc!

Rắc!” Tiếng nứt gãy liên tiếp vang lên, vết nứt càng ngày càng sâu, như muốn xé toạc toàn bộ tinh cầu thành hàng tỷ mảnh.

Trong vài hơi thở, một tinh cầu thực sự đã biến thành hàng tỷ hạt.

Đấu Chiến Thánh Hoàng lăng không nhảy một cái, vượt qua hàng ức vạn năm ánh sáng, đạp lên vô số tinh thần.

Giữa các quy tắc không gian, hắn khôi phục hình dáng bình thường, trong chớp mắt đã xuất hiện trên một tinh cầu khác.

Hỗn Độn Viên chết tiệt chịu đựng uy lực của sóng xung kích, nhưng dưới chân nó không còn bất kỳ điểm tựa nào, đành phải đứng giữa hư không.

Dưới sự tiêu hao lực lượng lẫn nhau, không thể chịu nổi, bị sóng

xung kích đánh trúng, nặng nề rơi vào hư không, sau đó sức mạnh của ngọn lửa trong sóng xung kích đã biến nó thành tro bụi.

Chương 232

"Tiêu diệt Hỗn Độn Viên cấp Chuẩn Thánh, thưởng chiến công..." Một âm thanh truyền đến trong tâm thần Đấu Chiến Thánh Hoàng.

Tất cả những gì trước đó lại hóa thành tro bụi.

Giờ đây, đây là một thế giới Vạn Giới Phong Thần Chiến!

"Vừa nãy con Hỗn Độn Viên đó rõ ràng là cấp Chuẩn Thánh, không dám ứng chiến, lại tạo ra một thế giới giả để chơi trò đánh lén." "Giới vực do Dương Mi Đạo Nhân quản lý thực sự không ra sao, nhìn khí thế hừng hực, thực chất lại không chịu nổi một đòn." "Thế giới của Dương Mi Đạo Nhân toàn là màu đen sì, thế giới Hồng Hoang của ta vẫn hơn." Trong thế giới Hồng Hoang, vài vị Thánh Nhân nhìn vào màn hình trong Bảng Phong Thần mà nhàn rỗi trò chuyện vài câu, giữa lời nói mang ý vị châm chọc vô tận.

Lần này là vòng thứ hai, không thể thấy được chỗ lợi hại của Dương Mi Đạo Nhân.

Chẳng qua lần này chỉ là tranh đấu ở tinh vực cấp ba mà thôi, hậu tục sẽ có một trận chiến kinh thiên động địa, cân sức cân tài như thế nào thì chưa thể biết được.

Mặc dù là những lời Thánh Nhân nói, nhưng trong mắt Trần Vũ và Nữ Oa, lại như đang nghe ở bên cạnh, biết rõ mồn một.

Sức mạnh của Dương Mi Đạo Nhân đương nhiên cũng có thể nghe thấy, mặt mày đen sầm.

Những người này thấy hai lần gần đây hắn đều sắp thua, liền thêm dầu vào lửa như vậy.

Hoàn toàn quên rằng sức mạnh của họ căn bản không thể chống

đỡ được đòn tấn công của hắn sao?

Đang tìm cái chết!

Trần Vũ liếc mắt một cái liền hiểu rõ suy nghĩ của Dương Mi Đạo Nhân, quả nhiên là lòng dạ hẹp hòi, đến cả cảm xúc của người khác cũng không thể chịu được.

E rằng đừng trút cơn giận thua trận lên người khác.

"Dương Mi, ngươi sẽ không đến cả cảm xúc nhỏ nhoi này của người khác cũng không chịu được chứ." Trần Vũ nửa cười nửa không nhìn Dương Mi Đạo Nhân, giữa lông mày lại mang theo uy lực vô thượng.

"Dương ca ca, có những người không chỉ không chịu thua, mà còn không thể chịu đựng được lời nói thật của người khác." Nữ Oa cũng hiểu rõ sự tình, mỉm cười nói.

"Mới chỉ là ván thứ hai thôi, chẳng qua mới bắt đầu thôi.

Có những người từ hai sự việc ngẫu nhiên đã nhìn ra được, một ván đấu vẫn chưa thực sự kết thúc, thật sự ngu xuẩn và đáng cười!" Dương Mi hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói mang theo rất nhiều sự khó chịu.

Nếu không phải Trần Vũ đang áp chế, những người có thực lực không bằng đó, hắn đã sớm giải quyết rồi.

Bây giờ Thánh Nhân đã không còn đại diện cho trình độ của thời đại Hồng Hoang ngày xưa nữa, có rất nhiều người siêu việt hơn họ, mà bọn họ dám tùy tiện nói năng bừa bãi chỉ vì nghĩ mình là Thánh Nhân.

Thật ra, Dương Mi cũng biết, những Thánh Nhân này sớm đã biết thời đại Hồng Hoang hiện tại không còn là thời đại Hồng Hoang ngày xưa nữa.

Hàm lượng vàng của Thánh Nhân đã giảm mạnh, sở dĩ không dám nói là vì có Thánh Tiên Trần Vũ.

Vì Thánh Tiên và Dương Mi đã tiến hành một trận cá cược, mở ra Vạn Giới Phong Thần Chiến chấn động toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Sớm đã thấy sức mạnh khó lường của Thánh Tiên, đương nhiên họ sẽ không chọn Dương Mi.

Theo một ý nghĩa nào đó, việc chê bai Dương Mi bị những Thánh Nhân này coi là cách để thể hiện bản thân, để Thánh Tiên chú ý.

Dù sao, họ biết rõ sức mạnh của Thánh Tiên siêu việt, chắc chắn có thể nghe rõ những lời họ thảo luận.

Tất cả mọi người có mặt đều biết điều đó, đặc biệt là Dương Mi, nên mới càng tức giận hơn.

"Cứ tiếp tục quan chiến đi." Trần Vũ cười nhẹ nói.

Trong lòng Dương Mi cảm thấy ấm ức, đúng là đã phá công rồi.

Nhìn mấy trận đấu khiến hắn có chút bất an.

Chu Yếm, một con vượn khổng lồ cao vạn trượng, đang đứng trên một tinh cầu trong dải ngân hà thứ năm.

Trước đó, trong dải ngân hà thứ tư, hắn đã phá hủy phần lớn các tinh cầu trong toàn bộ dải ngân hà.

Chu Yếm không ngừng dùng sức đá vào một tinh cầu, khiến nó lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, va chạm vào một tinh cầu khác.

Lực tấn công ngay lập tức lan đến các tinh cầu lân cận, vô số tinh cầu bị liên lụy.

Sức mạnh va chạm với sức mạnh, vượt qua hàng trăm triệu năm ánh sáng, không chỉ làm hư không xung quanh vỡ nát, mà cuối cùng không thể giữ thăng bằng, hình thành một lực đẩy khổng lồ.

Trong nháy mắt, hàng trăm triệu tinh cầu đã bị hủy diệt, trở thành cát bụi trong hư không.

Chương 233

Hàng tỷ đồng bào vượn trên đó cuối cùng cũng theo sự hủy diệt của tinh cầu, thân thể không chịu nổi sức mạnh khổng lồ, hóa thành những mảnh vụn tan tành, cuối cùng cũng hóa thành cát bụi, biến mất trong hố đen hư không.

Sảng khoái!

Chu Yếm nghe tiếng tích lũy chiến công không ngừng vang lên trong đầu, lại cảm nhận được thực lực tăng cường, cảm giác vui sướng trong lòng đạt đến đỉnh điểm.

Lúc này, hắn đang trừng mắt nhìn dải ngân hà thứ năm, toàn thân tràn đầy chiến ý, khát khao chém giết, khát khao chiến công.

Bốn móng vuốt đỏ không thể nhịn được mà mở ra, ba cái đầu tràn đầy chiến ý, sáu cánh tay không ngừng vung vẩy.

Ngay sau đó, hai con Ma Viên cấp Đại La Kim Tiên lao mạnh về phía Chu Yếm.

Chúng cũng khổng lồ như vạn trượng, toàn thân ngưng tụ sức mạnh vô tận, mạnh mẽ vung nắm đấm tấn công Chu Yếm.

Chu Yếm vung sáu nắm đấm của mình để đối đầu với bốn nắm đấm của hai con Ma Viên.

Bốn cánh tay đối đầu trực diện, hai cánh tay còn lại lại vung vào hư không, quét lấy vô số mảnh vỡ hư không, theo nắm đấm tấn công Ma Viên.

Hai con Ma Viên nhìn nắm đấm khổng lồ hàng trăm vạn dặm trước mặt, nó quét lấy hàng vạn mảnh vỡ, mang theo sát ý bùng nổ, vội vàng dùng sức mạnh tách khỏi Chu Yếm.

Chúng nhảy lên không trung, tránh khỏi luồng xung kích của mảnh vỡ hư không, cuối cùng lại nặng nề rơi xuống bề mặt tinh cầu, giẫm xuống bốn cái hố khổng lồ dài vạn dặm.

"Lại đến!" Chu Yếm hưng phấn nói.

Những trận đánh bình thường thật sự quá không sảng khoái, nhưng trận này lại có thể đánh đến mức tận hứng, vượt qua hàng tỷ năm ánh sáng.

Đây là lần đầu tiên có thể đánh sảng khoái như vậy.

Mặt trời, tinh thần, tinh cầu và hư không có thể tùy ý bị phá hủy.

Vô số va chạm tạo ra vẻ đẹp bạo lực, khiến tâm thần chìm đắm.

Một luồng sức mạnh thật sự quá mạnh mẽ, khiến hắn thực sự có chút ham muốn.

Thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Khí Hỗn Độn trong cơ thể hai con Ma Viên cuồn cuộn, sản sinh sức mạnh vô tận, ngẩng mặt lên trời gào thét, lần nữa dùng sức mạnh vô tận đồng loạt vung quyền.

"Hừ!" Thân thể Chu Yếm chấn động, thân thể thu nhỏ một chút, ngưng tụ sức mạnh vào sáu nắm đấm, nghênh đón công kích của hai con Ma Viên.

Dòng khí từ nắm đấm va chạm lan tỏa hàng chục triệu dặm xung quanh, hủy diệt vô số sinh vật nhỏ.

Một quyền này không phân định thắng bại.

Cuộc đối đầu giữa các nắm đấm càng kích thích trận chiến giữa chúng.

Vô số nắm đấm hỗn loạn vung về phía nhau, tốc độ vẫn phá vỡ vô số quy tắc thời gian.

Dù nhanh hay chậm, các nắm đấm đã phá vỡ hàng tỷ năm ánh sáng.

"Rống!" Tiếng gầm giận dữ xen lẫn, sáu cái hố sâu hàng trăm vạn dặm lại lần nữa hình thành.

Toàn bộ bề mặt tinh cầu tràn ngập những hố sâu, trông vô cùng thâm thúy.

"Bốp!

Bốp!" Chu Yếm cảm nhận được một chút áp lực do số lượng mang lại, chìm đắm vào đó để đột phá.

Sau đó, hắn liền động thêm hai cái đầu khác, mang theo sức mạnh phá vỡ mạnh mẽ tấn công hai con Ma Viên.

Hai con Ma Viên đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng Chu Yếm có ba đầu sáu tay, lại có công pháp không ngừng thăng cấp, có thể nói là cân tài cân sức, thậm chí còn hơn một bậc.

Chẳng qua khi sức mạnh đối đầu với sức mạnh, Chu Yếm lại cảm nhận được nhiều sức mạnh hơn, để có thể chiến đấu tốt hơn, nên hắn không dùng hai cái đầu kia, chỉ dùng sáu cánh tay.

Hai con Ma Viên bị một đòn đánh choáng váng, thân thể nghiêng sang một bên một chút.

Chu Yếm mạnh mẽ vung hai cánh tay, vươn ra móng vuốt đỏ.

Khi vung lên, vô số tinh thần bị va chạm trong hư không trực tiếp hóa thành cát bụi.

Chương 234

Móng vuốt mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa tấn công hai con Ma Viên.

Một đòn thành công, trực tiếp xé toạc phòng ngự trên cơ thể Ma Viên, khoét ra bốn vết thương dài hàng triệu dặm ở bụng hai con Ma Viên.

Móng vuốt để lại vết thương không thể xóa nhòa trên cơ thể chúng, những khối thịt rơi vào hư không, máu tươi tuôn trào vô tận.

Vết thương này thực sự quá nguy hiểm, máu chảy ra từng khối lớn, khiến hai con Ma Viên như bị nhuộm đỏ máu, nằm trong dòng sông máu, mang theo ý vị thoi thóp.

Vì Chu Yếm có tu vi Chuẩn Thánh, đòn tấn công mà hắn phát ra, hai con Ma Viên căn bản không có thực lực để hồi phục.

Hai con Ma Viên cũng không hiểu đạo lý hồi phục, chỉ biết đạo lý dùng quyền.

"Đánh bại hai con Ma Viên cấp Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhận được chiến công..." Chu Yếm vẩy đi máu tươi trên móng vuốt, nghe âm thanh truyền đến trong tâm thần, mặt mày vui mừng.

Toàn bộ tinh vực Hỗn Độn Ma Viên, Kim Cương và Bạch Viên thì từ dải ngân hà thứ nhất từ từ tấn công vào các dải ngân hà bên trong.

Chu Yếm thì từ dải ngân hà thứ tư tấn công vào các dải ngân hà sâu hơn.

Đấu Chiến Thánh Hoàng thì danh xứng với thực đang chiến đấu ở nơi sâu nhất của dải ngân hà, đối thủ của hắn đều là cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Là những người được phân công xử lý vài vòng ngoại vi, Kim Cương và Bạch Viên cùng nhau tấn công, từng bước hợp tác.

Mặc dù quãng đường của họ rất xa, cách hàng vạn tỷ năm ánh sáng, nhưng cũng đã tiến vào nơi sâu nhất của tinh vực Hỗn Độn!

Tầng thứ ba của Ma Viên là cấp Địa Tiên, trong đó có một số là cấp Thiên Tiên.

Chẳng qua mới vừa tiến vào Thiên Tiên mà thôi, họ không có tư cách tiến vào dải ngân hà thứ tư.

Dù sao, điểm quan trọng nhất của toàn bộ vòng tinh hà là xem mức độ huyết mạch nồng hậu, và mức độ lớn nhỏ của khí Hỗn Độn bên trong.

Một số Ma Viên chỉ ở cấp Thiên Tiên, căn bản không thể nhìn ra tiềm lực của chúng nhiều đến mức nào, nên vẫn chỉ có thể ở vòng ngoài, chẳng qua khả năng bị coi là thức ăn đã giảm đi mà thôi.

Thân thể của họ so với lúc mới tiến vào không gian thông đạo đã lớn hơn gấp mấy chục lần.

Thực lực không ngừng tăng cường trong chiến đấu, nên họ đối phó với Ma Viên ở dải ngân hà thứ ba cũng không hề sợ hãi.

Trên đường đi, Kim Cương và Bạch Viên đã đánh bại vô số tinh cầu ở hai dải ngân hà.

Trong chiến đấu, họ đã hình thành rất nhiều sự ăn ý, không nghi ngờ gì nữa, điều này càng có lợi cho chiến đấu, khiến hiệu quả tấn công của cả hai tăng lên đáng kể.

Cũng trong một số trận chiến, cả hai có thể cảm nhận sự chênh lệch thực lực đang dần thu hẹp, vì ý thức của họ so với hai vị đại thần khác vừa tiến vào một tinh vực, chênh lệch rất lớn.

Một số trận chiến khiến họ có cảm giác khoảng cách với Đấu Chiến Thánh Hoàng và Chu Yếm đang thu nhỏ lại, nhưng sâu thẳm trong lý trí, họ biết rằng những gì Đấu Chiến Thánh Hoàng và Chu Yếm thu được trong chiến đấu chắc chắn sẽ lớn hơn họ!

"Rống!" Khát vọng có thể trở thành những cao thủ như Đấu Chiến Thánh Hoàng và Chu Yếm, tràn đầy sự cuồng nhiệt chiến đấu với những Ma Viên này.

Chiến công!

Mạnh mẽ!

Kim Cương và Bạch Viên lăng không bay lên, sau đó vượt qua hàng ức năm ánh sáng thời không, chiến lực bùng nổ tấn công Ma Viên.

Rõ ràng, mặc dù không thuộc cùng một chủng tộc, nhưng sự tương đồng giữa chúng khiến Kim Cương và Bạch Viên nhận thức được cường giả mạnh mẽ đến mức nào, và do đó đã coi Đấu Chiến Thánh Hoàng và Chu Yếm là mục tiêu.

Hai người đó là những cường giả khiến họ tâm phục khẩu phục!

"Hai con này tuy tư chất không đủ, thực lực cũng yếu kém, nhưng đối mặt với cường giả, lại có lòng hướng tới, chiến ý mãnh liệt." Hậu Thổ Nương Nương mỉm cười nhìn Bạch Viên và Kim Cương, có ấn tượng sâu sắc hơn rất nhiều với cả hai.

"Có mục tiêu xa hơn thì tốt." Trần Vũ cười gật đầu, có tâm tính như vậy, vẫn không tệ.

"Ở giới này, không phá thì không thành.

Cũng có thể phá vỡ giới hạn hiện có.

Chẳng qua chiến ý của Đấu Chiến Thánh Hoàng thực sự hiếm có

thể địch nổi.

Nếu cũng có chiến ý như vậy thì khó khăn rồi.” Nữ Oa cũng tham gia vào cuộc trò chuyện.

“Chiến ý thực tế có thể coi là một loại quy tắc, trong chiến đấu có thể phát huy tác dụng tốt, cũng có thể phá vỡ giới hạn về chất.

Chương 235

Cái này càng cần một tâm tính bất khuất.” Trần Vũ cười nói.

Hắn thích nhất là chiến ý rực rỡ và linh hồn bất khuất của Đấu Chiến Thánh Hoàng.

Dương Mi thì hận không có ai để trò chuyện bên cạnh, cũng hận trong tinh vực Hỗn Độn Ma Viên không có ai đủ mạnh, khiến hắn cũng muốn khoe khoang một phen.

Ba người kia đang trò chuyện, trong tai Dương Mi nghe đó chính là khoe khoang, mang quá nhiều vẻ nhẹ nhàng, nghe mà thực sự cảm thấy đáng ghét.

Ván tiếp theo nhất định phải tìm lại thể diện!

Vì giữa các không gian thời gian khác nhau có sự chênh lệch thời gian khác nhau, vài vị Thánh Nhân siêu việt chẳng qua chỉ đang trò chuyện về những chuyện nhỏ nhặt.

Trong thế giới Hỗn Độn Ma Vực, đã trôi qua rất lâu rồi.

Chu Yếm đã đạt đến dải ngân hà tầng thứ sáu.

Chỉ cần đánh xong một dải ngân hà nữa, là có thể tiến vào khu vực cốt lõi nhất.

Kim Cương và Bạch Viên cũng đã tiến vào dải ngân hà thứ tư.

Trong dải ngân hà thứ tư chỉ có rất ít tinh cầu, vì trước đó Chu Yếm đã dùng sức mạnh đẩy và hút lẫn nhau, trực tiếp phá hủy hơn nửa các tinh cầu trong dải ngân hà này.

Cho nên, đối với họ, dải ngân hà thứ tư sẽ nhanh chóng đi qua.

Thực ra sâu thẳm trong lòng họ có chút thất vọng.

Nếu đánh bại tất cả Ma Viên trên các tinh cầu trong dải ngân hà thứ tư, chắc chắn thực lực sẽ tăng lên một tầng nữa.

Nhưng dù sao cũng còn lại một số Ma Viên ở dải ngân hà thứ tư cho họ, để họ có thể trải qua một kiếp nạn, không đến nỗi phải bỏ qua một cấp độ khảo nghiệm để tiến vào cấp độ khảo nghiệm tiếp theo.

Đối với Kim Cương và Bạch Viên, điều này thực sự có chút miễn cưỡng, dù sao tư chất của họ tương đối khó mà thực sự vượt cấp, đến lúc đó sẽ đánh rất thảm khốc.

Loại thảm khốc đó, không có nghĩa là cuối cùng thực sự có thể thắng, dù sao bây giờ cũng không có Hình Thiên bảo hộ.

Đấu Chiến Thánh Hoàng và Chu Yếm chỉ cách họ hàng chục tỷ năm ánh sáng, và giữa họ có chút không thuận mắt nhau, có lẽ sẽ không giúp đỡ.

"Ta không thể bị đánh bại nhanh như vậy, phải dựa vào rèn luyện để ta mạnh lên." Giọng Kim Cương thô kệch vang lên.

Rõ ràng nó cũng đã nhận thức được vấn đề về thực lực.

Đánh nhau với vô số tinh cầu trong một dải ngân hà có thể rèn luyện tốt, và củng cố thực lực, nhưng bây giờ một dải ngân hà rõ ràng là không đủ.

"Vậy ta sẽ cố gắng không ra tay quá nặng, kẻo trực tiếp giết chết ngươi.

Mặc dù thời gian ở lại sẽ lâu hơn một chút, nhưng ta cũng cảm thấy như vậy sẽ yên tâm hơn." Bạch Viên gật đầu tỏ vẻ rất đồng tình.

Đối với việc vượt qua dải ngân hà tiếp theo, nó cũng không có quá nhiều tự tin.

Dù sao, nó không biết trình độ của dải ngân hà tiếp theo như thế

nào.

Thực tế, Chu Yếm ở dải ngân hà thứ năm cũng đã để lại một số Ma Viên cho Kim Cương và Bạch Viên, chẳng qua là lúc đó đánh quá hăng nên chỉ để lại một phần nhỏ.

"Chiến!" Bạch Viên và Kim Cương đồng thanh hô lớn, sau đó lại lần nữa lăng không bay lên, vượt qua vô số hư không, gấp khúc hàng chục tỷ năm ánh sáng, hạ xuống một tinh cầu trong dải ngân hà thứ tư.

Tinh cầu này vì ở vị trí xa xôi, nên không bị Chu Yếm phá hủy.

Trên đó có rất nhiều Ma Viên.

Gặp kẻ địch, các Ma Viên đều hưng phấn, gầm thét cuồng loạn, lao về phía Kim Cương và Bạch Viên, vung nắm đấm, cánh tay dài hàng trăm trượng mạnh mẽ nghênh đón Kim Cương và Bạch Viên.

Kim Cương và Bạch Viên cũng tràn đầy chiến ý, bỏ qua mọi suy nghĩ lung tung, chỉ còn lại chiến đấu, mạnh mẽ lao lên.

Nơi sâu nhất của tinh vực Hỗn Độn Ma Viên, Đấu Chiến Thánh Hoàng với chiến ý bàng bạc trên người, lại một lần nữa lơ lửng giữa hư không, phủ thị tinh cầu.

Một tinh thần lấp lánh, một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong Ma Viên lăng không từ tinh thần xuất hiện.

Vị Ma Viên này là một Huyết Ma Viên cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Từ không gian thời gian cách hàng trăm triệu năm ánh sáng, nó xuyên phá hư không, lao đến.

Chương 236

Rõ ràng, nó biết ba cường giả cấp Đại La Kim Tiên đỉnh phong trước đó đều đã bị Đấu Chiến Thánh Hoàng, vị cường giả với chiến ý vô tận này, giải quyết.

"Bốp!" Cho dù là một cường giả cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, Đấu Chiến Thánh Hoàng cũng không có chút sợ hãi nào.

Ngược lại, hắn ngưng tụ thêm nhiều chiến ý hơn, nhất định phải chiến đấu với cường giả lần nữa.

Chiến ý của hắn như ngọn lửa bùng nổ, hư không dường như vì chiến ý mà càng thêm nóng rực.

Một số tinh thần ở gần đó đều bị tan chảy.

Sức mạnh của vị cường giả Huyết Ma Viên này mạnh hơn rất nhiều so với Huyết Ma Viên trước đó.

Khí huyết chi lực trong cơ thể nó vô cùng bàng bạc và nồng hậu, cho thấy nhục thân của nó càng mạnh mẽ.

Nó cũng rất thích chiến đấu, thân thể ngay lập tức phình to, che trời lấp nguyệt, lớn đến hàng vạn dặm.

Lông dài màu huyết sắc trên khắp cơ thể nó cũng dài đến hàng triệu dặm.

Hai móng vuốt trước có thể tùy tiện hủy diệt vô số tinh thần.

Hàng vạn dặm tinh thần dễ dàng bị nó nắm trong lòng bàn tay, chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, liền có thể hóa thành tro bụi.

Vô tận huyết quang và sát ý lóe lên quanh thân nó.

Áp lực mà huyết quang và sát ý cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong

mang lại nặng nề hơn rất nhiều.

Nhưng khi đối mặt với áp lực mạnh hơn không chỉ gấp mười lần so với trước đó, chiến ý trên người Đấu Chiến Thánh Hoàng ngay lập tức nồng đậm hơn gấp mấy chục lần.

Chỉ có cường giả mới có thể khiến hắn càng thêm bùng nổ!

Côn sắt Tiên Thiên trong tay hắn sớm đã theo chiến ý bùng nổ của hắn mà tăng vọt lên hàng chục vạn dặm, và cũng không ngừng phát ra nhiệt huyết muốn chiến đấu với Huyết Ma Viên.

Huyết Ma Viên thấy vậy hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức túm lấy một tinh cầu, dùng sức mạnh có thể làm tinh cầu vận chuyển cực nhanh, ném mạnh nó về phía Đấu Chiến Thánh Hoàng.

Tinh cầu cuộn xoáy trong hư không với tốc độ như lốc xoáy, xuyên qua giới hạn ánh sáng, bay qua hàng trăm triệu năm ánh sáng.

Trên thân tinh cầu bốc lên ngọn lửa dài hàng vạn trượng, muốn thiêu rụi đối tượng đang bay đến.

Đấu Chiến Thánh Hoàng thấy thế chỉ hừ lạnh một tiếng, cầm cây côn sắt Tiên Thiên dài hàng chục vạn dặm, quét mạnh một cái, liền trực tiếp khiến tinh cầu đang mang lửa đó quay ngược lại với tốc độ không thể đảo ngược, lao mạnh về phía Huyết Ma Viên.

Tốc độ quay ngược của quả cầu lửa càng nhanh hơn, ngọn lửa cháy trên đó lại một lần nữa tăng lên vài vạn trượng, nhiệt độ hủy thiên diệt địa khiến toàn bộ không khí đều bị vặn vẹo.

Huyết Ma Viên không dám dùng nhục thân để chống đỡ.

Mặc dù lực phòng ngự của nó cũng kinh người, nhưng nó không ngu ngốc đến mức muốn dùng bản thân để chống đỡ.

Ngay lập tức, nó với tốc độ nhanh như chớp vượt qua hàng chục

tỷ năm ánh sáng, lần nữa túm lấy một tinh cầu.

Nó dùng tinh cầu trong tay mạnh mẽ va chạm với quả cầu lửa đang quay ngược nhanh chóng.

Một lần qua lại chỉ trong một hơi thở.

Nhưng ở cấp độ này, những gì có thể làm được trong một hơi thở thực sự quá nhiều.

Cuộc đối đầu giữa chúng có thể trực tiếp hủy diệt thiên địa nhiều lần.

Nếu không phải ở thế giới này, e rằng toàn bộ giới vực đều sẽ bị hủy diệt.

Tinh cầu va chạm với tinh cầu tràn đầy lửa.

Vì khối lượng nhỏ hơn, nên nó bị tinh cầu lửa húc bay, bay xa hàng nghìn năm ánh sáng, nhưng vẫn khiến tinh cầu lửa bay về phía Đấu Chiến Thánh Hoàng.

Đấu Chiến Thánh Hoàng lại không có tâm tình tiếp tục dùng cách làm tinh cầu quay ngược nữa, hắn vung một gậy đánh vào tinh cầu lửa đó, trực tiếp đánh tinh cầu đó sâu thành hai nửa, trực tiếp dừng quỹ đạo vận hành của nó.

Hai nửa tinh cầu lửa rơi thẳng vào hư không, cứ thế biến mất.

Đấu Chiến Thánh Hoàng ngay sau đó đạp lên một tinh thần, tay cầm côn sắt Tiên Thiên, mang theo thế quét lá rụng, không thể cản phá mà vung về phía đầu Huyết Ma Viên.

Hắn thích kiểu tốc chiến tốc thắng như vậy hơn!

Chương 237

Con Huyết Ma Viên này rõ ràng tuy hiếu chiến, nhưng vì thực lực mà Đấu Chiến Thánh Hoàng đã thể hiện trước đó, nên nó mang theo một chút cẩn trọng.

Dù sao, thi thể của ba con Ma Viên cấp Đại La Kim Tiên đỉnh phong kia vừa mới biến mất không lâu.

Trong không khí vẫn còn vương vấn mùi máu tanh.

Đồng loại đương nhiên có thể ngửi thấy.

Mùi máu tanh đó khiến nó không khỏi cẩn trọng hơn, dù sao nó cũng không muốn cứ thế mà ngã xuống đây.

Huyết Ma Viên vội vàng đưa cự chưởng ra để chặn cú đánh mãnh liệt đó.

Hai bên va chạm phát ra âm thanh dữ dội, chấn động toàn bộ hư không.

Âm thanh lớn đến mức đó, thậm chí mang theo rất nhiều sóng âm tấn công, trực tiếp chấn động các tinh thần trên bầu trời hàng vạn dặm gần đó thành cát bụi, không có chút sức phản kháng nào, chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Đấu Chiến Thánh Hoàng chính thức giao đấu với đối thủ, chiến ý và khí huyết chi lực bùng nổ không ngừng tăng lên.

Trái tim hắn mang theo sức mạnh vô tận tiếp tục vung xuống, nhất định phải phân đôi bàn tay trước mặt.

Huyết Ma Viên vừa giao thủ với Đấu Chiến Thánh Hoàng lúc đầu cảm thấy có thể chống đỡ được lực tấn công đó, nhưng sau đó theo thời gian trôi qua, nó kinh hãi phát hiện, sức mạnh của đối thủ không

ngừng tăng cường.

Hư không bắt đầu sản sinh mảnh vỡ.

Theo sức mạnh tăng cường, mảnh vỡ hư không càng ngày càng nhiều, các hố đen hình thành gần đó.

Huyết Ma Viên cảm thấy đau đớn kịch liệt truyền đến từ tay, bàn tay dài hàng chục vạn dặm dường như sắp bị cắt đôi.

Nó vội vàng bất chấp tất cả điều động toàn thân khí huyết chi lực, không ngừng khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, đồng thời khí huyết trên người càng thêm bàng bạc và nồng hậu, nhất định phải đánh bại đối thủ.

"Xuống cho ta!" Đấu Chiến Thánh Hoàng lại một lần nữa cảm nhận chiến ý bùng cháy trên người Huyết Ma Viên, càng thêm đấu chí hừng hực.

Theo một tiếng hô nhẹ, côn sắt Tiên Thiên lại tăng thêm hàng chục vạn công lý.

Huyết Ma Viên cảm thấy một cơn đau nhói ở tay, máu tươi tuôn trào, toàn bộ bàn tay xuất hiện một vết thương dài hàng chục vạn dặm.

"Xem ta đây!" Côn sắt Tiên Thiên trong tay Đấu Chiến Thánh Hoàng ngay lập tức biến thành vô số hư ảnh.

Giữa vô số hư ảnh đó có rất nhiều hư không bị xé rách, thậm chí có cả tinh cầu bạo liệt.

"Huyết Ma Khí Huyết Biến!" Huyết Ma Viên gầm lên giận dữ, ngay lập tức cũng biến thành vài hư ảnh đứng trước mặt để chống đỡ.

Những hư ảnh đó có một phần mười thực lực và lực phòng ngự

của nó, đồng thời vung tay, mạnh mẽ phản công.

Cú tấn công mạnh mẽ như mặt trời, kèm theo vô số hư không vỡ vụn, một mặt tối đã lộ ra, mang theo lực hút vô tận, hút tất cả cát bụi do các tinh cầu vỡ vụn trước đó vào.

Côn sắt Tiên Thiên vàng chóe va chạm với chưởng của hư ảnh phối hợp, khí huyết lan tỏa, biến toàn bộ tinh không thành bầu trời màu máu, để lại dấu ấn màu đỏ trên bề mặt tinh cầu.

Đấu Chiến Thánh Hoàng đã thành công trọng thương Huyết Ma Viên.

Máu tươi rơi xuống bề mặt tinh cầu, tạo ra vài cái hố lớn hàng trăm vạn dặm.

Côn sắt Tiên Thiên đương nhiên cũng cảm nhận được uy lực khổng lồ, vui vẻ kêu vang một tiếng.

Nó cũng đã sớm có thần trí.

Hư ảnh do Huyết Ma Viên hóa thành bị côn sắt Tiên Thiên đánh nát bươm, hư ảnh tan thành từng mảnh bay về bốn phương tám hướng, vượt qua vài tinh cầu, xé rách hư không vô tận, tinh thần vỡ vụn, vạn vật ai oán.

“Lại nhận ta một gậy nữa!” Đấu Chiến Thánh Hoàng hiên ngang hô lớn.

Giữa trán hắn rực cháy ngọn lửa nồng đậm, toàn thân lông lá đều xù ra.

Chiến ý màu đỏ bao quanh toàn thân hắn, như một vị vương giả bước ra từ ngọn lửa, liệt hỏa làm trợ lực cho hắn.

Sắc mặt Huyết Ma Viên biến đổi.

Vừa nãy chiêu đó đã khiến nó bị thương không nhỏ, lòng bàn tay

đau nhức dữ dội, máu tươi cũng không ngừng chảy.

Lúc này nó đương nhiên không thể dùng cự chưởng để đỡ một gậy nữa.

Chương 238

Nếu không, cự chưởng của nó chắc chắn sẽ trực tiếp vỡ nát, tan lạc trong hư không.

Toàn bộ cục diện chắc chắn sẽ phân định thắng bại.

Thân thể hàng triệu trượng đột nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một con vượn nhỏ màu đỏ vài mét, linh hoạt nhảy trên một tinh thần.

Đấu Chiến Thánh Hoàng vung côn sắt Tiên Thiên, trực tiếp đánh nát tinh thần đó.

Cho dù hóa thành vật nhỏ bé, nó vẫn bị hắn khóa chặt trong mắt.

Huyết Ma Viên nghiến răng, vượt qua hàng chục tỷ năm ánh sáng, đến một tinh thần ở một không gian thời gian khác, né tránh đợt tấn công của Đấu Chiến Thánh Hoàng.

Nó điên cuồng điều động toàn thân khí Hỗn Độn, muốn sớm hồi phục vết thương trên cự chưởng.

Nhưng Đấu Chiến Thánh Hoàng không cho Huyết Ma Viên bất kỳ phản ứng nào.

Ngay sau đó, một cú quét ngang ngàn quân nữa đã giáng xuống.

Phong côn làm chấn động tinh không và hư không xung quanh thành cát bụi.

Huyết Ma Viên không kịp chạy trốn đến một nơi khác, bị côn sắt Tiên Thiên đánh trúng mạnh mẽ, phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi Chuẩn Thánh ẩn chứa rất nhiều năng lượng và lực tấn công.

Hư không bị máu tươi nhuộm đỏ, mang theo vài vết nứt.

“Hà cớ gì phải hóa thành tiểu nhân vật?” Đấu Chiến Thánh Hoàng thân thể dài hàng triệu trượng, nhìn con Huyết Ma Viên không đủ mười mét phía dưới, không khỏi nhíu mày nói.

Cho dù nhỏ bé như vậy, cũng không thể không bị khóa chặt.

Hà cớ gì lại chật vật đến thế?

Huyết Ma Viên biết rõ biến nhỏ cũng không thể né tránh công kích nữa, đột nhiên lại một lần nữa hóa thành hàng trăm vạn trượng, lại biến thành một vật khổng lồ, chân đạp tinh cầu, đầu đội vô số tinh thần, hư không làm bạn.

“Hay lắm!” Đấu Chiến Thánh Hoàng sảng khoái cười lớn.

Hắn thích nhất là đánh đến mức tận hứng, không trốn tránh, thậm chí còn không hết sức.

Huyết Ma Viên khôi phục thân thể hàng triệu trượng như vậy, lại rất hợp ý hắn.

“Huyết Uyên Thần Ma Quyền!” Huyết Ma Viên lần này không đợi Đấu Chiến Thánh Hoàng tấn công, mà đã với tốc độ nhanh như chớp vượt qua hàng trăm triệu năm ánh sáng, lao thẳng vào Đấu Chiến Thánh Hoàng dùng Huyết Uyên Thần Ma Quyền.

Cự chưởng hàng triệu trượng mang theo màn sương máu nồng đậm bao trùm tới.

“Hừ!” Đấu Chiến Thánh Hoàng nắm chặt hai nắm đấm, máu ngưng tụ trên nắm đấm, ngọn lửa bùng cháy, thân thể lơ lửng trên hư không, nắm đấm lao về phía cự quyền.

Hai nắm đấm va chạm, hỏa quang và huyết quang bao trùm hàng trăm vạn công lý xung quanh.

Hai làn sóng quang ba che phủ, sâu trong hư không vang lên một

trận oanh động, phát ra những tiếng kêu chấn động.

Ngay sau đó hư không phát ra tiếng xé rách.

Hai làn sóng quang ba tấn công khiến xung quanh như bị xé làm đôi.

Những hố đen khe hở lớn xuất hiện, cuốn các mảnh vỡ hư không vào.

"Phụt!" Huyết Ma Viên lần nữa phun ra máu tươi.

Ánh sáng huyết sắc chìm vào thế suy tàn, phạm vi lan tỏa của nó dần dần thu hẹp.

"Rắc!" Màn sáng huyết sắc vỡ nát.

Huyết Ma Viên không thể chịu đựng nổi, thân thể hàng triệu trượng lung lay sắp đổ, cuối cùng mạnh mẽ đổ xuống.

Phía sau nó, hư không và tinh thần trong phạm vi vài trăm vạn dặm trực tiếp bị thân thể cực kỳ khổng lồ của nó đè nát, đổ nát tan hoang.

Hư không không chịu nổi, bị xé rách càng thêm đáng sợ.

Đấu Chiến Thánh Hoàng thu nắm đấm lại, không cần tấn công nữa.

Chương 239

Huyết Ma Viên không còn sức chiến đấu, thoi thóp, chỉ còn vài hơi thở nữa là sẽ biến mất giữa tinh vực này.

"Đánh giết Huyết Ma Viên cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhận được chiến công..." Một âm thanh vang lên trong tâm thần Đấu Chiến Thánh Hoàng.

Ngọc bài của hắn lóe lên vài cái, hắn không mấy để ý.

Đối với việc nhận được chiến công, Đấu Chiến Thánh Hoàng không có bất kỳ biểu cảm nào, cũng không có bất kỳ niềm vui nào.

Hắn chỉ quan tâm đến việc chiến đấu!

Trên một tinh cầu nào đó trong dải ngân hà thứ sáu, Chu Yếm nhíu mày, vì đối thủ lần này khác với những gì hắn đã gặp trước đây.

Mấy dải ngân hà trước, hắn gặp toàn là những Huyết Ma Viên kiểu khai đại hợp đại, lấy sức mạnh làm trọng yếu.

Ở dải ngân hà thứ sáu, Chu Yếm lần đầu tiên gặp Hỗn Độn Ma Viên, nổi tiếng với sự biến hóa đa đoan.

Điều này khiến hắn có chút không thích ứng.

Chẳng qua sự không thích ứng này chỉ là tạm thời mà thôi.

Tinh thần Chu Yếm chấn động, hai mắt phát ra ánh sáng chói lọi kinh người.

Những trận chiến trước đây thực sự đã trở nên rập khuôn rồi.

Gặp phải một loại đối thủ mới thực sự là một điều vui vẻ.

Hỗn Độn Ma Viên giỏi lợi dụng khí Hỗn Độn, quỷ dị đa đoan.

Chỉ trong một khoảnh khắc, liền hóa thành khí Hỗn Độn vô tận.

Hàng vạn con Hỗn Độn Mãng Xà xuất hiện, trên thân bao quanh khí tức trắng mờ, trông vô cùng đáng sợ.

Một con vừa trốn thoát từ khu vực trung tâm, biểu hiện đáng sợ của Đấu Chiến Thánh Hoàng khiến nó ngay lập tức nảy sinh lòng khiếp sợ, không muốn tiến lên tìm đánh, nhanh chóng vượt qua hàng trăm nghìn tỷ năm ánh sáng, đến một tinh cầu ở dải ngân hà thứ sáu.

Nó chú ý đến Chu Yếm, cảm thấy hắn yếu hơn vị ở khu vực trung tâm, nên lại chủ động xuất hiện, muốn chém giết Chu Yếm.

"Một con Hỗn Độn Ma Viên lại thực sự bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh." Hi Hòa liếc nhìn Dương Mi, giọng nói mang theo ý cười.

"Chỉ đáng tiếc, e rằng nó cũng sẽ phải hối hận, tại sao không chạy trốn xa hơn chút nữa." Khi Hậu Thổ Nương Nương mở miệng, trận chiến giữa Chu Yếm và Hỗn Độn Ma Viên đã sắp bắt đầu.

"Không chắc đâu!" Dương Mi liếc nhìn cảnh chiến đấu trong màn hình, cười lạnh nói.

Lần này, nhất định Hỗn Độn Ma Viên sẽ thắng Chu Yếm!

"Sao?

Ta lại thấy Hậu Thổ nói đúng." Trần Vũ dừng ăn Hoàng Trung Lý mà Nguyên Phượng đút, cười nhẹ nói.

"Không thể nào lúc nào cũng thắng được." Dương Mi hừ lạnh một tiếng, lần này không thể nào lại kiêu ngạo như vậy được.

Trần Vũ cười cười, không còn để ý, thong dong ăn Hoàng Trung Lý.

Sau khi Hỗn Độn Ma Viên hóa thành hàng vạn con Hỗn Độn Mãng Xà, liền phun trào ra, tuôn xối xả, dày đặc lao về phía Chu Yếm.

Vô số tinh thần bị những con Hỗn Độn Mãng Xà này hoặc đánh bay, hoặc trực tiếp đâm nát, đủ để thấy sức mạnh của chúng không hề nhỏ.

Chu Yếm hừ lạnh một tiếng.

Đối mặt với tình hình đáng sợ do số lượng hàng vạn con tạo ra, hắn không hề hoảng sợ chút nào.

Ba đầu sáu tay đồng loạt vung lên, quét lấy vô số tinh thần và mảnh vỡ hư không xung quanh, sau đó biến những tinh thần và mảnh vỡ hư không đó thành vạn mảnh.

Hàng vạn tinh thần cùng những mảnh vỡ hư không lần lượt tấn công hàng vạn Hỗn Độn Ma Mãng kia, bị Chu Yếm dùng sức mạnh cuốn đi, chúng đã không còn là những mảnh vỡ tinh thần và hư không đơn thuần không có lực công kích nữa, mà đã ẩn chứa rất nhiều năng lượng.

Có Hỗn Độn Ma Mãng thì há miệng nuốt chửng những mảnh vỡ tinh thần và hư không, có con thì dùng đuôi quét, đẩy chúng vào trong hắc động.

Một số Hỗn Độn Ma Mãng yếu ớt hơn thì tự rước lấy khổ, thân thể bị những mảnh vỡ hư không xuyên thủng, lập tức phân giải thành Hỗn Độn chi khí, nhưng lại không cách nào phục hồi trở lại thành Hỗn Độn Ma Mãng nữa.

Những Hỗn Độn Ma Mãng dùng đuôi quét những mảnh vỡ tinh thần và hư không thì có rất nhiều con bị đánh bay, rơi xuống dưới tinh cầu.

Chương 240

Chỉ trong chớp mắt, một nửa số Hỗn Độn Ma Mãng đều bị đánh tan, số còn lại một lần nữa chỉnh đốn đội hình, từ từ có Hỗn Độn chi khí ngưng tụ lại, lại lần nữa hóa thành vô số Hỗn Độn Ma Mãng.

"Thì ra là vậy." Chu Yếm nhìn thấy, lập tức hiểu ra những Hỗn Độn Ma Mãng này nếu không một kích trúng ngay, đánh phá nhược điểm của chúng, nếu không chỉ cần còn Hỗn Độn chi khí, chúng sẽ sinh sôi không ngừng, vĩnh viễn không dứt.

Đến lúc đó, Chu Yếm chắc chắn sẽ bị tiêu hao đến kiệt quệ, khó lòng phá giải cục diện.

Ánh mắt Chu Yếm khẽ híp lại, tiếp tục cuốn lấy hàng vạn dặm tinh thần và mảnh vỡ hư không, vượt qua hàng tỷ năm ánh sáng, tấn công trước một bước.

Hắn biết, nhược điểm nhất định ẩn giấu trong những Hỗn Độn Ma Mãng này, vừa rồi không phát hiện ra, lần này đặc biệt lưu ý, nhất định phải tìm ra bản thể Hỗn Độn Ma Viên ẩn trong Hỗn Độn Ma Mãng.

Đối mặt với đợt xung kích mới, một số Hỗn Độn Ma Mãng đã trở nên thông minh hơn, không dám há miệng lớn nuốt chửng như trước, sợ rằng nuốt không được lại bị xuyên thủng, cũng không dám tùy tiện dùng đuôi quét vào những mảnh vỡ hư không và tinh thần này nữa.

Những con có thể né tránh thì chọn né, những con không thể né thì chỉ đành liều mạng va chạm.

"Tìm thấy rồi!" Chu Yếm tìm ra điểm bất thường giữa hàng vạn Hỗn Độn Ma Mãng, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười, đột nhiên điểm nhẹ một cái rồi bay lên không, vượt qua hàng tỷ năm ánh sáng,

trực tiếp tóm lấy con Hỗn Độn Ma Mãng kia.

Rõ ràng, những Hỗn Độn Ma Mãng vừa rồi có thể tránh né mảnh vỡ hư không và tinh thần tấn công đều ở xung quanh một con Hỗn Độn Ma Mãng khác.

Bởi vậy chúng mới có thể né tránh, còn những con ở xa hơn thì khó khống chế, chỉ có thể bị tấn công đánh tan, rơi vào hư không.

Một con Hỗn Độn Ma Mãng bị Chu Yếm tóm trong tay, sắc mặt đại biến, lập tức nghiến răng hóa lại thành Hỗn Độn chi khí, muốn thoát khỏi tay Chu Yếm.

Chu Yếm cười lạnh một tiếng, sáu cánh tay đều xuất động, siết chặt lấy đoàn Hỗn Độn chi khí kia, tuyệt đối không cho nó thoát ra để ngưng tụ lại.

Một phần Hỗn Độn chi khí này chắc chắn là khí tức bản nguyên nhất của Hỗn Độn Ma Viên kia, bởi vậy mới vô cùng đặc thù, nếu không thể ngưng tụ lại một luồng Hỗn Độn chi khí này, thì nó sẽ không thể ngưng tụ lại thân thể của mình.

Luồng Hỗn Độn chi khí này bị Chu Yếm sáu cánh tay siết chặt, nhưng lại tràn đầy ý muốn giãy dụa, vừa nhìn đã biết, đây thật sự là chủ thể của Hỗn Độn Ma Viên kia, dù bị tan tác nát vụn như vậy vẫn có thể giãy dụa.

Giống như những Hỗn Độn Ma Mãng hóa thân kia, bị tan tác như vậy thì sớm đã tiêu tán trong hư không rồi.

Cử động như vậy, chẳng qua càng chứng minh phán đoán và lựa chọn của Chu Yếm là chính xác, hắn cười lạnh một tiếng, một cánh tay dùng sức ném luồng Hỗn Độn chi khí kia về phía không gian thời gian cách đó hàng tỷ năm ánh sáng.

Còn lại Hỗn Độn chi khí, thì năm cánh tay siết chặt, thế tất phải

nghiền nát luồng Hỗn Độn chi khí này, hóa lại thành nguyên tố, chảy vào trong hư không.

Một tia Hỗn Độn chi khí bị ném về phía không gian thời gian cách đó hàng tỷ năm ánh sáng cuối cùng hóa thành một cái đầu Hỗn Độn Ma Viên, hai mắt mở to trừng trừng, tràn đầy nộ khí, nó có thể cảm nhận được thân thể của mình lúc này đang đối mặt với nguy hiểm cực lớn.

Rất có khả năng thân thể sẽ bị nghiền nát, như vậy thì sẽ không thể ngưng tụ lại thân thể nữa, trừ phi chờ đợi bản nguyên chi khí ngưng tụ lại, nhưng đó cũng phải là mấy trăm vạn ức thời không sau, một cái đầu trống rỗng tuyệt đối không thể chờ đến lúc đó, nó sẽ sớm hóa thành năng lượng tiêu tán trong hư không, phản hồi hư không.

"Thật sự không chịu từ bỏ mà." Chu Yếm cảm thấy luồng Hỗn Độn chi khí trong tay giãy dụa càng lúc càng dữ dội, hiểu ra đó chắc chắn là do ý chí của tia Hỗn Độn chi khí mà hắn cố ý thả ra lúc nãy quá mạnh mẽ.

Chỉ tiếc là, làm gì cũng chỉ vô ích mà thôi, luồng Hỗn Độn chi khí này tuyệt đối không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn nữa, hắn có thể cảm nhận được sắp đạt đến một điểm giới hạn.

Chỉ cần vượt qua điểm giới hạn của một rào cản, luồng Hỗn Độn chi khí này liền có thể hóa lại thành năng lượng, trở về trong hư không.

Trong Ngũ Tinh Hà, Bạch Viên và Kim Cương tiếp tục không ngừng ma luyện, đặc biệt trân trọng mỗi một đối thủ gặp được, thực sự là ở trên tinh cầu trong một Tinh Hà, số Ma Viên tồn tại còn lâu mới đủ nhu cầu của bọn họ.

Dù sao, một số Ma Viên này không chỉ mang lại chiến công, mà còn là một cơ hội ma luyện tốt.

Nếu lần này có thể gọi là đại kỳ ngộ, vậy nhất định phải nắm bắt đại kỳ ngộ này, để năng lực của mình thăng tiến một đoạn lớn.

Nếu có thể ở bên cạnh Thánh Sư hầu hạ đương nhiên là chuyện tốt, chỉ tiếc là bọn họ trông đầu tròn tròn, chắc khó mà sánh được với những tiên nữ kia.

Bởi vậy, họ cảm thấy khả năng lớn là sẽ trở về thế giới ban đầu của mình.

"Đợi ta trở về thế giới đó, ta sẽ là vô địch trong số vô địch!" Bạch Viên và Kim Cương đắc ý nghĩ, cảm thấy sau khi trở về thế giới ban đầu của mình sẽ càng thêm uy mãnh.

Đặc biệt là Kim Cương, nghĩ đến càng thêm tốt đẹp.

Hắn mỉm cười sung sướng nghĩ, đến lúc đó giải quyết mấy tên lâu la nhỏ bé kia, rồi cùng mỹ nhân hạnh phúc bên nhau.

Trần Vũ ở cách xa hàng mười vạn ức năm ánh sáng, nhưng cũng biết suy nghĩ của Kim Cương, không khỏi liếc nhìn Kim Cương một cái.

Trong trận chiến kịch liệt như vậy, Kim Cương lại đầy rẫy những suy nghĩ viển vông.

Toàn là những hình ảnh rác rưởi, đúng là một con viên hầu tài tình!

Chỉ tiếc là, không thể thả hắn trở về thế giới ban đầu, dù sao hắn có thể phá hoại sự cân bằng của những thế giới đó, sẽ khiến những thế giới cấp thấp kia không chịu nổi năng lượng.

Những thế giới đó nếu không chống đỡ được chắc chắn sẽ sụp đổ, giống như ăn quá no vậy, trực tiếp bành trướng rồi bùng nổ, cuối cùng hóa thành mảnh vụn và bụi phấn.

Chương 241

Sinh linh nguyên bản của những thế giới đó chỉ có thể bi thảm kết thúc hành trình sinh mệnh.

Bởi vậy, Kim Cương tuyệt đối không thể trở về thế giới ban đầu của mình.

Còn về mỹ nhân, thì cứ tìm trong thế giới viên hầu đi, xem có viên cái nào không.

Trần Vũ bật cười nghĩ, rất có thể Kim Cương sẽ hoàn toàn phớt lờ viên cái, mà đi tán tỉnh mỹ nhân trong những thế giới có thể chịu đựng được năng lượng khổng lồ.

Kim Cương đầy rẫy những suy nghĩ viển vông không hề hay biết, hiện tại các loại suy nghĩ bỉ ổi đều chỉ là công cốc, hắn sắp phải đối mặt với nhiều viên cái hơn.

Lúc này, hắn và Bạch Viên đang ra sức đối đầu với Ma Viên, may mắn là không phải Ma Viên của Ngũ Tinh Hà vừa mới đụng độ, mà đã quen thuộc với cấp độ khó, sẽ không đánh đến mức cực kỳ gian nan, thật sự là đang luyện tay.

Ma Viên mà Chu Yếm để lại thực sự có hạn, cuối cùng hắn sắp đánh bại hết Ma Viên dưới trướng, chỉ đành vượt qua hàng tỷ năm ánh sáng, đến Lục Tinh Hà.

Trong một Tinh Hà, Chu Yếm không rời đi, sau khi con Hỗn Độn Ma Viên ban đầu được giải quyết, liền có những đối thủ khác xuất hiện.

Một con Ma Viên thân thể bị Chu Yếm đánh gục, rơi mạnh xuống tinh cầu, trên tinh cầu lập tức xuất hiện một cái hố lớn mấy triệu

dặm, thân thể Ma Viên không hoàn toàn tan rã, chỉ là không còn sức chiến đấu, thoi thóp hơi tàn, một lát sau, con Ma Viên kia mới hóa thành năng lượng trở về trong hư không, tu bổ một thế giới vì chiến đấu mà xuất hiện vô số vết nứt và hắc động.

Sau khi Chu Yếm đánh bại một con Ma Viên, lập tức cảm nhận được Kim Cương và Bạch Viên đã đến Lục Tinh Hà, chỉ là ở trên một tinh cầu cách đó hàng tỷ năm ánh sáng.

Về thực lực, Kim Cương và Bạch Viên đã mạnh hơn rất nhiều so với khi ở thế giới đầu tiên.

Kim Cương và Bạch Viên cảm nhận được ánh mắt nhìn chằm chằm từ cách đó hàng tỷ năm ánh sáng, cũng đáp lại bằng ánh mắt, ba người ánh mắt giao chiến, nhưng lại không hề có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

Ngược lại còn có một loại ý vị đồng loại tương tranh, giữa những ánh mắt nhìn nhau lóe lên tia lửa, muốn tỷ thí một phen.

Đối với họ, mỗi một tinh cầu trong Lục Tinh Hà đều là một chiến trường sinh tử, cũng là một đấu trường tranh tài.

Những Ma Viên trên từng tinh cầu đều không hề hay biết, không khỏi phải đối mặt với sự tàn sát, đối mặt với những đòn tấn công đầy bạo lực và tốc độ tấn mãnh.

Trong toàn bộ Lục Tinh Hà, Chu Yếm đột nhiên nhảy vọt vào một tinh cầu mới, bên trong có vô số Ma Viên, tinh cầu mà Kim Cương và Bạch Viên đang ở chưa trải qua chiến đấu, nên không cần đổi.

Một cuộc tỷ thí lấy tinh cầu làm đơn vị tính toán cứ thế bắt đầu, cuộc đối đầu không rõ nguyên do càng lúc càng kịch liệt.

Chu Yếm không còn đánh đấu từ từ như trước, đầy vẻ nhàn nhã, mà hoàn toàn bắt đầu một trận đòn đơn phương dữ dội, bạo lực tóm

lấy một con Ma Viên điên cuồng xoay tròn, đánh cho vô số tinh thần trong hư không bay loạn xạ, sau đó ném con Ma Viên đó về phía những con Ma Viên khác, dùng một lực trấn áp mười cuộc hội họp.

Một con Ma Viên có kích thước vài triệu cây số, có thể đánh gục mấy chục con Ma Viên khác, như vậy có thể thấy vô số Ma Viên chồng chất lên nhau, mấy con Ma Viên ở dưới cùng trực tiếp bị ép thành thịt nát, những con ở trên một chút thì bị ép bẹp, dù sao một con Ma Viên cũng nặng mấy triệu cân.

Đối với những Ma Viên ở phía trên, hắn trực tiếp nhảy vọt lên không, một bước vượt qua hàng ức năm ánh sáng, đạp lên trên cùng, thân thể khổng lồ mấy triệu trượng đủ nặng hàng ngàn vạn.

Tiếp đó nghiền nát những Ma Viên khó nhúc nhích phía dưới thành bụi phấn, hóa thành từng đống bụi phấn, bay vào trong hư không, không còn thấy được nữa.

Kim Cương và Bạch Viên thì phối hợp với nhau.

Với tốc độ tấn mãnh, không lãng phí một chút thời gian nào, quyền cước giao nhau đánh gục vô số Ma Viên, cuối cùng lại nhảy lên không trung, đá rơi một ngôi sao, trực tiếp nghiền nát những Ma Viên kia, khiến chúng cũng hóa thành bụi phấn, trở về trong hư không.

Hiệu quả cho thấy, phương pháp của Chu Yếm nhanh chóng và hiệu quả hơn cả Kim Cương và Bạch Viên, bởi vậy chỉ vài hơi thở sau, tinh cầu mà Chu Yếm đang ở, có nhiều Ma Viên hơn, hóa thành bụi trần trở về trong hư không.

Chẳng qua trong một Tinh Hà có vô số tinh cầu, toàn bộ cuộc tỷ thí hiện tại không thể phân thắng bại, thời gian phải bỏ ra còn nhiều lắm.

Đối với việc trong tâm thần vang lên vô số tin tức thu được chiến công, hắn không hề có bất kỳ niềm vui nào, mà càng muốn phân thắng

bại với bên kia.

“Không phải đang tỷ thí sao?” Nữ Oa bật cười nói, quả nhiên giữa đồng loại càng dễ nảy sinh ý muốn tranh đấu.

Như ở vòng đầu tiên, Nhậm Ngã Hành, Diễm Linh Cơ và Lục Cự Nhân không hề xảy ra tình huống như vậy, ngược lại còn giúp đỡ lẫn nhau trong các đòn tấn công, trông hệt như những đồng minh vậy.

Đâu như Chu Yếm và Kim Cương Bạch Viên, vừa gặp mặt đã thấy không vừa mắt, ngược lại đều nảy sinh tâm tư muốn so tài với nhau.

“Như vậy ngược lại có thể khiến chiến đấu kết thúc nhanh hơn một chút, hoàn toàn là nghiền ép đơn phương thôi, Dương Mi Chân Nhân xem mà sắc mặt đã đen sì rồi.” Hậu Thổ ngược lại không mấy để ý đến cuộc tranh tài thật sự này, vui vẻ khi nhìn thấy Dương Mi Chân Nhân sắc mặt xanh mét.

Dương Mi nghe lời Hậu Thổ nói xong, sắc mặt càng thêm đen.

Cuối cùng của hai trận chiến, bất kể là Tinh Linh Hắc Ám hay Ma Viên, đều hoàn toàn bị những người Trần Vũ phái ra nghiền ép, thương vong thực sự quá thảm trọng.

Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang trong thế giới Hồng Hoang đều đang quan sát trận chiến này, Vạn Năng Phong Thần Chiến liên tục hai lần thất bại, những sinh linh này phía sau chắc chắn sớm đã nghị luận xôn xao, Dương Mi Chân Nhân cảm thấy mặt mũi mình có chút không giữ được.

Vạn Năng Phong Thần Chiến mà hắn cố ý khởi xướng hai trận đều thất bại, một vòng tuy chưa kết thúc, nhưng mọi người đều đã rõ ràng nhìn ra kết quả cuối cùng.

“Đấu Chiến Thánh Hoàng cũng đã giải quyết gần hết những Ma

Viên cấp Chuẩn Thánh kia rồi, kết quả một trận chiến đã phân thắng bại.” Trần Vũ cười nhạt nói, sau một vòng chiến đấu, thực lực của Đấu Chiến Thánh Hoàng đều đã thăng tiến.

Chương 242

Chẳng qua Đấu Chiến Thánh Hoàng bằng vào vô tận chiến công đã có thể thành Thánh, dù sao hắn đã tiêu diệt đến bảy con Ma Viên cấp Chuẩn Thánh, còn Chu Yếm thì đã đạt đến giai đoạn Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ kém một chút là có thể thành Thánh, trong khu vực trung tâm, còn có một cường giả đỉnh phong cấp Chuẩn Thánh để hắn ma luyện một phen, Kim Cương và Bạch Viên cũng đã đạt đến Chuẩn Thánh đệ bát trọng.

"Thế giới tiếp theo do ta lựa chọn, nhất định phải giành lại một ván cho thật tốt!" Dương Mi nghiến răng nghiến lợi nói, mọi sự không quá ba, tuy có hàng trăm trận chiến để so tài, nhưng ba trận đầu liên tiếp thua, thì thế cục suy yếu đã định rồi.

Bởi vậy, lần này hắn thế tất phải ra một chiêu lớn thật tàn nhẫn, nhất định không để cục diện như vậy xuất hiện thêm lần nữa, những người Trần Vũ phái ra đánh quá ung dung, thực sự là một sự sỉ nhục lớn.

"Đương nhiên có thể." Trần Vũ không mấy để ý nói, Dương Mi nếu ở trận tiếp theo chịu bỏ ra cái giá lớn, trực tiếp thả một thế giới Chư Thiên ra để so tài, thì đương nhiên là tốt.

Đối với Thánh Sư và các Siêu Nhiên Thánh Nhân mà nói, việc giải quyết trận chiến cuối cùng của Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên cũng chỉ tốn vài hơi thở.

Từ hàng ức vạn Ma Viên, cuối cùng sau khi toàn bộ Ma Viên của thế giới bị tứ viên giải quyết, trải qua trận chiến kịch liệt như vậy, tứ viên tỉnh lại từ trạng thái chiến đấu, cảm nhận được thực lực tăng lên kịch liệt, so với trước đây mà nói, quả thực là một trời một vực.

Trần Vũ nhìn thấy trạng thái của tứ viên, không khỏi cười, sau đó ngón tay khẽ điểm, Vạn Giới Thông Đạo mở ra, trước mặt tứ viên, xuất hiện một con đường không gian dài hun hút.

Đấu Chiến Thánh Hoàng dẫn đầu tiến vào không gian thông đạo, sau đó Chu Yếm, Kim Cương và Bạch Viên theo sát.

"Lần này đối với ta mà nói là một đại cơ duyên, dù thế nào đi nữa, ta cũng vô cùng cảm tạ." Đấu Chiến Thánh Hoàng ôm quyền, chân thành cảm tạ, đối với hắn mà nói, chiến đấu và nâng cao thực lực là điều quan trọng nhất, bởi vậy cơ duyên mà Trần Vũ cung cấp là vô cùng quan trọng, giúp hắn đột phá rất nhiều nút thắt.

"Thực lực lần này đều do ngươi tự mình chiến đấu mà có được, lần này ta sẽ giao Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên cho ngươi, tại đó thực lực của ngươi có thể tiến thêm một bước." Trần Vũ khẽ cười nói, ngược lại không nói rõ tâm tư của Đấu Chiến Thánh Hoàng.

"Sẽ không phụ Thánh Sư kỳ vọng!" Đấu Chiến Thánh Hoàng do dự một lát sau, liền đồng ý, cho dù tinh vực này đã bị đánh nát, khó mà thấy lại Ma Viên nào nữa, nhưng hắn hiểu rõ sự thần kỳ trong đó còn hơn cả thế giới ban đầu của mình.

Thánh Sư đã muốn ban tặng Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên, thì chắc chắn có đạo lý của Người.

Quan trọng hơn là, trong Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên này, thực lực của hắn có thể tiến thêm một bước, cũng có thể không ngừng chiến đấu ma luyện với những Ma Viên kia.

Như bây giờ đã có thể khiến Tinh Hà tan vỡ, một bước là có thể vượt qua hàng tỷ năm ánh sáng, Đấu Chiến Thánh Hoàng vô cùng kỳ vọng vào trình độ mà mình có thể đạt được sau này, trong lòng tràn đầy chiến ý.

“Dương Mi, tinh vực này ta nhận lấy rồi.” Trần Vũ hài lòng gật đầu, lập tức ngón tay khẽ động, trên Vạn Năng Phong Thần Bảng, trong số mấy ngàn điểm sáng của Dương Mi Lão Tổ lại có một điểm sáng mờ đi.

Sắc mặt Dương Mi đã đen không thể đen hơn được nữa, hắn nhẫn nhịn vô số cảm giác sỉ nhục trong lòng, chỉ có thể ký thác hy vọng vào lần tiếp theo, nhất định phải khiến trên bảng danh sách của Trần Vũ cũng mờ đi vô số.

Lúc này, Dương Mi vô lực ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn điểm sáng trên bảng danh sách mờ đi.

Điểm sáng đó lập tức xuất hiện trên bảng danh sách của Trần Vũ, Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên sau đó liền do Trần Vũ tùy ý xử trí.

Trần Vũ sau đó giao Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên cho Đấu Chiến Thánh Hoàng, đại giới khí vận lập tức bao quanh Đấu Chiến Thánh Hoàng, khiến hắn trở thành cường giả mạnh hơn.

Đấu Chiến Thánh Hoàng có thể cảm nhận được, theo ngón tay Trần Vũ khẽ điểm, mình dường như được khí vận bảo hộ, thực lực tổng thể đã tiến thêm một bước.

Điều mà Đấu Chiến Thánh Hoàng không biết là, theo ngón tay Trần Vũ khẽ điểm, trên Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên vốn dĩ không còn một Ma Viên nào nữa, hàng ức Ma Viên một lần nữa xuất hiện trên Tinh Hà này.

Chẳng qua chỗ sâu nhất của tất cả Tinh Hà đều trống rỗng, nơi đó sẽ là vị trí trung tâm mà Đấu Chiến Thánh Hoàng tọa trấn.

Việc tạo vật hoàn toàn từ hư vô, hiện tại tứ viên khó mà tưởng tượng được, bởi vì họ chưa từng kiến thức qua, hiện tại cũng chỉ biết hủy diệt mà thôi, cũng là tinh thần, tinh cầu, hư không có thể dễ dàng

bị hủy diệt.

Đợi sau này thật sự kiến thức qua, mới càng cảm thấy sự thần kỳ của một phương đại thế giới, cũng như thực lực của Thánh Sư sâu không lường được đến mức nào, lại có thể đạt đến cảnh giới tạo vật từ hư vô.

"Chu Yếm, Kim Cương, Bạch Viên, thực lực của các ngươi không thể đạt đến địa vị một giới chi chủ, bởi vậy sẽ không tái xuất chiến, nhưng trong mấy ngàn tinh vực còn lại sẽ có vị trí cho các ngươi." Trần Vũ lập tức nhìn về phía Chu Yếm, Kim Cương và Bạch Viên, thản nhiên nói.

"Cầu xin Thánh Sư trọng dụng!" Chu Yếm không chút do dự nói, chỉ cần có thể khiến hắn tiến thêm một bước, hắn rất sẵn lòng tham gia chiến đấu một lần nữa, loại chiến đấu có thể mang lại vô số chiến công và thực lực, hắn đã sớm lĩnh hội sâu sắc rồi.

Loại thực lực có thể hủy diệt tinh thần, hư không và tinh cầu đó, thực sự khiến hắn mê đắm đến cực điểm, vốn dĩ hắn tưởng thực lực của mình đã đạt đến đỉnh phong, đến một phương đại thế giới mới biết mình yếu ớt đến mức nào.

Người ngoài còn có người, núi ngoài còn có núi, là đạo lý không đổi ở bất cứ khi nào.

Chu Yếm vô cùng cảm khái, những trận chiến trước đó, hắn đã mê đắm sâu sắc.

Lúc này, hắn lại hy vọng sớm đầu nhập vào trận chiến tiếp theo, không biết sau này hắn có thể đạt đến thực lực vĩ đại đến mức nào, phải chăng chỉ cần một tay vung lên là có thể hủy diệt cả một thế giới?

Kim Cương và Bạch Viên lại có chút do dự, ấp a ấp úng, muốn

nói nhưng lại không dám.

Đối với thực lực hiện tại, họ đã rất mãn nguyện, cũng không muốn nâng cao đến mức lợi hại hơn nữa, chỉ muốn dùng thực lực hiện tại trở về thế giới ban đầu của mình, chấn động những sinh linh của thế giới đó.

Trần Vũ sớm đã biết Kim Cương và Bạch Viên đang nghĩ gì, mỉm cười như không nhìn họ.

"Cảm tạ Thánh Sư ban cho ta một đại cơ duyên, ta cảm thấy đã rất mãn nguyện rồi, không biết Thánh Sư có thể cho ta trở về thế giới ban đầu của mình không." Kim Cương hồi tưởng lại mỹ nhân áo hồng phiêu phiêu trong đầu, thực sự không nỡ, hắn nghiến răng nói.

Ban đầu hắn nghĩ rằng đích đến chắc chắn là trở về thế giới ban đầu, kết quả không được Thánh Sư trọng dụng, chẳng qua tuy cuối cùng sẽ trở thành một giới chủ tinh vực, uy phong lẫm lẫm.

Chương 243

Nhưng Kim Cương chỉ cần nhớ lại vô số Ma Viên đã đánh qua thì lại càng tỉnh táo, những Ma Viên đó thực sự quá xấu xí, cho dù trở thành một giới chủ tinh vực cũng không thể ôm được mỹ nhân về, vậy thì không cần nữa.

Kim Cương muốn mỹ nhân không muốn giang sơn, thậm chí muốn mỹ nhân không muốn tính mạng, đúng là một con viên hầu.

"Kim Cương, ngươi thật sự dám đề xuất, chỉ tiếc là ngươi phải hiểu, thế giới ban đầu của ngươi căn bản không thể chịu đựng nổi.

Bạch Viên, ngươi cũng vậy." Trần Vũ bật cười nhìn Kim Cương, dù bây giờ trong đầu hắn vẫn hiện lên hình ảnh mỹ nhân áo hồng.

Nữ Oa và Hậu Thổ cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một, thậm chí cảm thấy dở khóc dở cười, nhìn nhau, nhịn không được bật cười.

"À?" Kim Cương không hiểu nguyên nhân, không thể trở về thế giới ban đầu, trong lòng lập tức muốn rơi lệ, cuối cùng hắn cũng khống chế được, dấy lên hùng tâm tráng chí nhất định phải ôm được một mỹ nhân về trong thế giới này.

"Tạ ơn Thánh Sư trọng dụng!" Bạch Viên cũng hiểu rằng mình không thể trở về thế giới ban đầu nữa.

"Đấu Chiến Thánh Hoàng, đi đi." Trần Vũ ngón tay khẽ điểm, một lần nữa mở ra con đường không gian đến Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên.

Không gian thông đạo vừa mở ra, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều thở dài, tận mắt thấy trên Phong Thần Bảng những Ma Viên hỗn độn kia đều bị tứ viên đánh tan, nhưng lúc này lại phát hiện trong bảy Tinh

Hà trung tâm của Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên, hàng ức Ma Viên chen chúc dày đặc xuất hiện.

"Thánh Sư, Người đã phục sinh hàng ức Ma Viên!" "Sức mạnh tạo hóa của Thánh Sư thực sự sâu không lường được!" Các sinh linh Hồng Hoang đều cảm khái, con số hàng ức thực sự quá chấn động.

Ánh mắt Đấu Chiến Thánh Hoàng lộ ra một tia tán thán, nhìn những Ma Viên xuất hiện trong thông đạo, năng lực của Thánh Sư thực sự quá thần kỳ.

Sau đó, Đấu Chiến Thánh Hoàng bước vào không gian thông đạo, tiến vào Tinh Vực Hỗn Độn Ma Viên hiện tại thuộc về hắn.

Tại đây, hắn sẽ có một hành trình mới, sẽ đột phá những nút thắt mới!

"Được rồi, ta trực tiếp bắt đầu ván thứ ba đi!" Dương Mi đã không thể chờ đợi được nữa, chỉ để Trần Vũ phô diễn thực lực thì không có lợi cho mình, cần phải nhanh chóng dập tắt khí thế của hắn mới được.

Hắn phát hiện những thế giới đã chọn trước đó không đủ mạnh, bất kể là thế giới Tinh Linh hay thế giới Hỗn Độn Ma Viên, khả năng tái sinh thực sự quá yếu ớt.

"Dương Mi, lần này ngươi muốn chọn thế giới nào." Trần Vũ ánh mắt lướt qua mấy ngàn điểm sáng lấp lánh trên Phong Thần Bảng, những thế giới Chư Thiên ở đó cuối cùng cũng sắp lên chiến trường rồi.

"Hừ, lần này để ngươi xem ta lợi hại." Dương Mi hừ lạnh một tiếng, lập tức điểm vào một điểm sáng cực kỳ lấp lánh trên Vạn Giới Phong Thần Bảng, một ngôi sao rõ ràng sáng hơn rất nhiều so với vô số ngôi sao khác, đủ để thấy cấp bậc của nó.

Một thế giới cấp Chư Thiên!

Ánh mắt của chúng sinh linh Hồng Hoang đều chú ý đến ngôi sao cực kỳ lấp lánh đó, cảm nhận được đại chiến lần này đã nâng lên một cấp độ, quy mô chiến đấu cũng sẽ mở rộng.

"Vậy để ta xem thế giới này một chút." Trần Vũ hài lòng nhìn ván đấu Chư Thiên thế giới này, hai ngón tay khẽ chạm vào nhau, búng tay một cái, cảnh tượng bên trong Chư Thiên thế giới liền được chiếu lên Phong Thần Bảng.

Một thế giới được gọi là Hỗn Độn Ma Trùng Giới, lớn hơn thế giới Ma Viên hỗn độn gấp mấy chục lần, lớn hơn Phan Đa Lạp Giới hàng trăm lần, có kích thước đường kính lên đến hàng tỷ năm ánh sáng.

Trong thế giới đó, có hàng ức tinh cầu vận chuyển trong hư không, ở trung tâm nhất của nó có một tinh cầu lớn nhất, đường kính dài tới ức năm ánh sáng, nó tồn tại làm trung tâm của tinh cầu này, còn các tinh cầu khác thì tồn tại như phụ thuộc vào nó.

Trong vô số tinh thần lấp lánh, sinh linh của Chư Thiên thế giới này xuất hiện, từng con Ma Trùng khiến người ta cảm thấy buồn nôn đang bò khắp bề mặt tinh cầu.

Những Ma Trùng này có đủ hình dạng, toàn bộ màu da lấy màu tím, nâu và xanh lá làm chủ đạo.

Thỉnh thoảng, những Ma Trùng này đột nhiên tăng lớn thân thể, đạt đến cả triệu trượng, toàn bộ hình dạng vẻ ngoài của chúng càng trở nên rõ ràng hơn.

Cái túi, cái miệng, v.v.

đột nhiên mở rộng ra cả triệu trượng, trông càng thêm ghê tởm.

Trên vô số tinh cầu, những Ma Trùng này có những con ở giai

đoạn ấu trùng, đang không ngừng lột xác, toàn bộ kén của chúng đã dài đến mấy trăm ngàn trượng.

Lại có một số Ma Vương Trùng, miệng chúng có màu tím đậm, thân thể thì màu nâu, chúng không chỉ tiến hóa nhanh, mà sức chiến đấu kinh người, trong bầy trùng đảm nhiệm vai trò truyền đạt mệnh lệnh.

Lại có một loại Ma Nhận Trùng thiên về thân thể nhỏ gọn hơn, móng vuốt của chúng màu tím, thân thể thì màu nâu, sở hữu móng vuốt và răng sắc bén, thích ra tay bất ngờ, xé nát kẻ địch thành mảnh vụn.

Ma Bạo Trùng thì tràn đầy túi màu xanh lá, trong túi đều là dịch axit, trông ghê tởm nhất.

Chương Lang Ma Trùng thì có hình dáng đặc biệt giống một loại Ma Trùng bọ cánh cứng, lưng chúng có gai nhọn cứng cáp, vô số xúc tu có khí cụ sắc bén.

Đáng chú ý nhất là Thích Xà Trùng, chúng có thân rắn dài, nhưng thân rắn lại chủ yếu màu nâu, trên thân rắn có giáp xác, dưới giáp xác có rất nhiều khí cụ sắc bén.

Toàn bộ phần đầu của chúng lại giống côn trùng, vô cùng rắn chắc, có rất nhiều khí cụ sắc bén ẩn chứa trong đó.

"Những sinh linh này trông thật..." Các sinh linh Hồng Hoang đều muốn nói lại thôi, khó mà hình dung những sinh linh chưa từng thấy này, quả thực cảm thấy chúng trông rất kỳ lạ, không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Chương 244

Dương Mi lúc này vô cùng đắc ý, hắn phát hiện ra một Chư Thiên thế giới dưới cơ duyên xảo hợp, vừa gặp đã thấy rất hợp khẩu vị.

Quan trọng nhất là, khả năng tự lành của những Ma Trùng này đặc biệt kinh người, những người Trần Vũ phái ra muốn tiêu diệt chúng thì không khả thi lắm.

Ánh mắt Trần Vũ xuyên thấu hàng tỷ năm ánh sáng, rơi xuống trên tinh cầu lớn nhất kia, cảnh tượng ở đó vừa rồi không được chiếu lên Phong Thần Bảng.

Ở vị trí trung tâm nhất của Hỗn Độn Ma Trùng Giới, một nữ tử khổng lồ cao mấy triệu trượng hiện ra thân hình, mái tóc dày hàng triệu sợi cứng rắn đến cực điểm, phần đuôi tóc sắc bén đến cực độ.

Lưng nàng có xương cánh tựa như đôi cánh, đầu chót đuôi sắc bén đến cực điểm, đôi tay như quái vật có thể xé nát kẻ địch, ánh mắt nàng phát ra hồng quang, dung mạo méo mó, mặc giáp trụ màu tím.

Đao Phong Nữ Vương, chúa tể của những Ma Trùng này, khống chế toàn bộ bầy trùng, mệnh lệnh nàng ban ra là mệnh lệnh cao cấp nhất trong bầy trùng.

Trong ngôi sao lớn nhất kia, ngoài Đao Phong Nữ Vương ra, còn có những Ma Trùng hậu phụ trách đẻ trứng.

Trong toàn bộ ngôi sao đó, có hàng vạn Ma Trùng hậu, đang đẻ ra hàng vạn trứng Ma Trùng.

Sinh sôi vô số, sinh sôi không ngừng.

Sẽ là một trận chiến khó mà dễ dàng tiêu diệt hết!

Trần Vũ vừa nhìn đã biết nguyên nhân Dương Mi đắc ý lần này,

chính là khả năng sinh sôi.

Đối với Trần Vũ mà nói, hàng triệu Ma Trùng cũng chỉ là chuyện vung tay một cái là có thể tiêu diệt hết trong chớp mắt, thậm chí không cần vung tay, chỉ cần một ý niệm, là có thể khiến ý niệm đó trở thành hiện thực.

Đối với những nhân vật cần trưởng thành để phong thần, một trận chiến như vậy lại khó mà giải quyết, không thể cứ không ngừng giết là có thể giết hết.

Nếu chỉ đơn thuần dựa vào việc giết chóc, thì chỉ phải đối mặt với ngày càng nhiều Ma Trùng được sinh ra, cuối cùng chỉ đạt được một cục diện giằng co.

Nhưng, điều đó cũng có nghĩa là, một trận đại chiến sẽ mang lại ma luyện càng nhiều hơn!

Trần Vũ khẽ cười, lần này ngược lại có thể ma luyện thêm vài nhân vật nữa rồi, một trận đại chiến sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, mà sẽ kéo dài nhiều năm, tiếp theo ngược lại có một màn kịch hay để xem.

"Thế nào?

Lần này ngươi muốn phái ai ra đối chiến?

Đừng quên, dưới Thánh Nhân, trong vòng mười người, là quy củ đấy." Dương Mi mày râu vung vẩy nói, hắn rất tự tin vào ván này, cũng tin rằng tình huống mà ván này đối mặt sẽ khiến Trần Vũ cảm thấy khó giải quyết.

"Ván này ngược lại có chút ý tứ." Trần Vũ khẽ cười một tiếng, lập tức nâng tay phải lên, năm ngón tay như gảy dây đàn, vang lên mấy tiếng leng keng, năm con đường không gian thông đạo xuất hiện.

Ong ong ong ong ong!

Con đường không gian thông đạo thứ nhất mở ra, một nơi đầy những tòa nhà cao tầng sừng sững, dòng người đông đúc như kiến sinh sôi không ngừng, người người qua lại, tiếng ồn ào hỗn tạp vang lên khắp nơi.

Giữa lúc nhộn nhịp, trên một tòa nhà cao tầng nọ, một thân ảnh màu đỏ xanh lam đang ở trên cao của tòa nhà, nhìn xuống đám đông bên dưới, hắn đang trong tư thế cúi rạp trên tòa nhà.

Ánh sáng lóe lên, thân ảnh màu đỏ xanh lam kia biến mất, những người quen thuộc sự tồn tại của hắn kinh ngạc phát hiện ra một điều, liền bắt đầu nghị luận xôn xao.

Con đường không gian thông đạo thứ hai lóe lên, xuất hiện trên một thảo nguyên rộng lớn, một nữ tử mặc y phục xanh biếc, dung mạo thanh tú, trên đầu cài trâm tóc màu xanh lá, trên tay cầm một cây gậy trúc, nàng ngồi trên lưng một con dê, bên cạnh có rất nhiều dê khác cũng đang ăn cỏ, trông như một nữ mục đồng.

Trong lúc nàng thảnh thơi, thân hình nàng đột nhiên biến mất giữa thảo nguyên.

Con đường không gian thông đạo thứ ba mở ra, lộ ra một nam tử mặc bạch y, dung mạo lạnh lùng tuấn tú, mái tóc dài phiêu dật, tay phải cầm một thanh kiếm, tay trái cầm vỏ kiếm, nơi hắn đang ở là một sân viện cổ kính nhưng tràn đầy khí lạnh lẽo.

Lúc này, hắn đang luyện kiếm, đột nhiên kinh ngạc phát hiện trước mắt lóe lên bạch quang, sau đó trước mắt hắn không còn là sân viện quen thuộc nữa.

Con đường không gian thông đạo thứ tư mở ra, một người mặc trường bào trắng như tuyết xuất hiện trước mắt các sinh linh Hồng Hoang, hắn có chút râu ria, đôi mắt sáng như sao lạnh, trên tay cũng cầm một thanh kiếm sắc bén.

Thế giới thứ năm xuất hiện, một quái vật cực kỳ xấu xí, hai mắt to lớn trắng dã, miệng đầy răng nhọn hoắt, lưỡi lại dài tới một mét, toàn thân đen thui.

"Cái thứ năm trông kỳ lạ quá, giống hệt những Ma Trùng kia." "Sao lại có một nữ tử, trông yếu ớt không chịu nổi gió, so với những Ma Trùng kia, thật sự là chướng mắt đến kinh người." Các sinh linh Hồng Hoang nghị luận xôn xao, đối với việc Thánh Sư lần này triệu hoán năm người cũng vô cùng tò mò.

"Những người này không thể địch lại những Ma Trùng của ta, lần này ngươi đã quá sơ suất rồi, lần này ta nhất định thắng!" Dương Mi thấy những người Trần Vũ triệu hoán đều đã xuất hiện, xác định là năm người, liền càng thêm đắc ý.

Đối với những Ma Trùng này, cho dù có hàng vạn con, cũng không thể chống cự, lần này lại ước định dưới mười người, thật sự là như hổ thêm cánh cho một chiến thắng vậy.

Trần Vũ lại chỉ triệu hoán năm người, một trận chiến sẽ kéo dài quá lâu, thì có thể thắng rồi, thế cục suy yếu đã vĩnh viễn tiêu tan từ một trận thắng lợi rồi.

"Phe này đương nhiên không chỉ có năm người, nếu không thì đánh quá lâu, Chu Yếm, Kim Cương và Bạch Viên lần này cũng sẽ tái xuất trận." Trần Vũ khóe môi khẽ nở một nụ cười, lão đạo Dương Mi thực sự quá sốt ruột rồi, đáng tiếc một trận chiến sẽ còn kéo dài lắm.

Chương 245

"Cầu xin Thánh Sư trọng dụng!" Chu Yếm, Kim Cương và Bạch Viên không ngờ lại nhanh chóng được tái xuất trận như vậy, sắc mặt vui mừng, cung kính ôm quyền, đồng thanh nói.

"Hừ!

Hành động vô dụng, lãng phí thời gian vô ích, chi bằng lần này kết thúc sớm một chút." Dương Mi thấy vậy nhíu mày, Chu Yếm, Kim Cương và Bạch Viên đều đã đạt cấp độ Chuẩn Thánh, đặc biệt Chu Yếm đã đạt cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, hơi khó đối phó.

Trần Vũ chỉ cười không nói, phái ba viên hầu đi, để ngay từ đầu bảo vệ Tây Môn Xuy Tuyết.

Lần này những người được phái ra là Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành, A Thanh, Độc Dịch và Tri Chu Hiệp.

Cần cho họ thời gian thích nghi chiến trường, dù sao họ chưa từng tham gia trận chiến đặc biệt như vậy, riêng việc thích nghi với hình dạng của những Ma Trùng kia, e rằng cũng phải mất một thời gian dài.

Trong năm người hiện tại, Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành thì tương đương với trình độ đỉnh phong Đại La Kim Tiên, A Thanh, Tri Chu Hiệp và Độc Dịch thì kém hơn một chút.

Thế giới Hỗn Độn Ma Trùng chắc chắn khác biệt với thế giới ban đầu của họ, cũng hoàn toàn khác với nhận thức trước đây, đặc biệt là Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành và A Thanh đến từ thế giới võ hiệp.

Đúng vậy, tất cả những gì họ đang gặp phải đều quá sức chấn

động, bởi vì trong hệ thống nhận thức của thế giới ban đầu, không có quá nhiều khái niệm về thần võ, thậm chí siêu thần.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch tuy cũng rất kỳ lạ, nhưng thế giới mà bản thân họ tồn tại vốn dĩ đã tràn đầy sự khác thường, ví dụ như, ngược lại họ nhanh chóng có thể chấp nhận.

Đôi mắt vốn lạnh lùng của Tây Môn Xuy Tuyết lúc này có rất nhiều dao động, thực sự trải nghiệm lần này quá mức huyễn hoặc, hắn nhớ lại chuyện một khoảnh khắc trước đó.

Rõ ràng mình đang luyện kiếm, nhưng đột nhiên cảm thấy bạch quang lóe lên, trước mắt sáng bừng, đợi khi có thể nhìn rõ mọi thứ trước mắt, liền phát hiện ra một thế giới khác.

Trong số mọi người trước mắt, hắn chỉ nhìn thấy Trần Vũ với vẻ vân đạm phong khinh, trực giác trong lòng mách bảo, chính là người siêu nhiên này đã đưa họ đến đây.

"Xin hỏi các hạ lần này tìm Tây Môn có việc gì?" Tây Môn Xuy Tuyết ôm quyền, ngữ khí bình thản nói.

"Tại hạ Diệp Cô Thành, không biết các hạ có cần Diệp mỗ làm gì không?" Diệp Cô Thành bên cạnh cũng ôm quyền, nhưng ngữ khí đầy cung kính, hắn biết rõ mọi điều siêu nhiên đều do nam tử trước mắt làm.

Diệp Cô Thành vốn cũng đang luyện kiếm, kết quả trong chớp mắt, liền phát hiện ra điều khác thường, ngoài Tây Môn Xuy Tuyết quen thuộc, bên cạnh còn có một số người kỳ lạ, có người trông rất đáng sợ.

Hắn chưa từng thấy những người như vậy, trước mặt, bên cạnh một nam tử siêu nhiên lại đứng một con vượn đầu người sáu tay và hai con vượn khác.

Mọi thứ đều đang làm chấn động nhận thức của hắn, nhưng may mắn Diệp Cô Thành đã nhẫn nhịn, âm thầm tiêu hóa mọi thứ trước mắt, bởi vì hắn rõ ràng cảm thấy, thực lực của mình ở đây phảng phất như một con kiến, không còn là tồn tại đỉnh cao như ở thế giới ban đầu nữa.

"A Thanh đột nhiên đến nơi này, vô cùng hoảng sợ, tiểu nữ tử ở đây xin biết duyên do." A Thanh thân là một nữ tử, tuy tính tình mạnh bạo, võ lực cường đại, nhưng lần này đến một thế giới như vậy, lại thêm nhiều hoảng sợ, giọng nói mang theo chút run rẩy nhẹ.

Ngoài việc ở đây có nhiều người và sự việc làm chấn động nhận thức, A Thanh chỉ cảm thấy trước mặt có mấy vị tiên nữ, tiên khí phiêu phiêu, dung nhan tuyệt mỹ, khiến nàng vô cùng hâm mộ, lòng sinh hướng tới, cũng muốn được như vậy.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch cảm thấy vô cùng quái dị, nhưng vì hiểu rõ thực lực của mình yếu ớt, nên im lặng không nói gì, học theo Tây Môn Xuy Tuyết mà ôm quyền với Trần Vũ.

"Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành, hai ngươi vẫn luôn tranh giành ai là kiếm thần đệ nhất, đã ước định sẽ quyết chiến trên đỉnh Tử Cấm Thành, không bằng ở một thế giới khác tỷ thí một phen thì sao?" Trần Vũ biết rõ kiếm thuật của hai người đều cường đại, tương đồng nhưng lại tranh giành một cái đệ nhất, cuối cùng lại dẫn đến một người bỏ mạng, một người cô độc trên đời, không còn tìm được đối thủ nữa.

Trận đại chiến với Hỗn Độn Ma Trùng Giới lần này, ngược lại có thể dùng một phương thức khác để phân định đệ nhất.

Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành nhìn nhau một cái, đều nhìn ra ý động trong mắt đối phương, nếu không cần lấy cái chết của một người làm cái giá, mà vẫn có thể phân thắng bại, thì cả hai đều rất sẵn

lòng.

Bởi vì cả hai đều biết rõ, với trình độ kiếm thuật lợi hại của họ, khi đã rút kiếm thì không chết không ngừng, mới có thể phân định thắng bại.

"Các hạ, tại hạ rất sẵn lòng!" Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành hai tay ôm quyền, ngữ khí kiên định đồng thanh nói.

Sự tương đồng về tài năng giữa họ vào lúc này thể hiện rõ ràng qua lời nói.

"A Thanh, chuyện dung nhan rất dễ giải quyết, không cần quá hâm mộ." Trần Vũ nhìn A Thanh một cái, trong chớp mắt đã hiểu rõ ý nghĩ của nàng.

A Thanh nghe những lời đó, sắc mặt có chút ửng hồng, thầm tự oán trách, chẳng lẽ mình nhìn mấy vị tiên nữ kia quá lâu sao?

Mới để lộ suy nghĩ của mình ra.

Chẳng qua, chuyện liên quan đến dung nhan, A Thanh lại vô cùng động lòng, so với Tây Thi, quả thực nàng kém vài phần, nên không ai yêu thích.

Nàng võ lực cao cường, vốn dĩ phóng khoáng, tự do như gió, nhưng trong lòng lại có một điều canh cánh.

Chỉ tiếc là, dung mạo con người làm sao có thể dễ dàng thay đổi được?

Vừa sinh ra đã quyết định dung mạo một người, dù có hâm mộ Tây Thi đến đâu, cũng vô ích, căn bản không thể thay đổi được.

Nhưng không ngờ, người siêu nhiên trước mắt lại có thể thay đổi dung mạo của nàng.

Chương 246

"Tiểu nữ tử nguyện vì các hạ hiệu khuyển mã chi lao, chỉ cần các hạ phân phó, tiểu nữ tử nhất định sẽ làm!" A Thanh hai tay ôm quyền, ngữ khí kích động nói, trong đó pha lẫn quá nhiều cảm xúc hỗn tạp.

"Rất tốt, lần này tất cả các ngươi sẽ cùng đến một thế giới khác đại chiến với Ma Trùng, chiến huống tuy sẽ vô cùng kịch liệt, nhưng thu hoạch cũng sẽ càng nhiều.

Tri Chu Hiệp, Độc Dịch, lần này các ngươi sẽ được dẫn đi, để các ngươi chiến đấu với Trùng tộc, có bằng lòng không?" Trần Vũ mắt mang ý cười, nhìn Tri Chu Hiệp và Độc Dịch đang im lặng, nhưng tâm tư lại không hề ít.

Hai người bề ngoài không hỏi ra điều trong lòng, nhưng trong lòng lại đang nghĩ làm sao để thăm dò điều muốn biết, ngược lại đúng là tâm tư linh hoạt.

Hoặc có lẽ, trong lòng hai người đang mưu tính những lợi ích có thể đạt được, bởi vì họ cho rằng một thế giới không thuộc phạm vi trách nhiệm bảo hộ của mình, hiểu rõ Trần Vũ không thể bị họ lay chuyển.

Nên mới tâm tư linh hoạt suy nghĩ nhiều thứ, họ có thể cảm nhận được, đây là một cơ hội.

"Chúng ta muốn có thực lực mạnh hơn, và muốn trở về thế giới ban đầu của mình." Tri Chu Hiệp và Độc Dịch đồng thanh nói, họ cảm thấy có chút lạc lõng với thế giới này, phảng phất như một dị loại, cũng không định dừng lại ở thế giới này.

Nhu cầu có thực lực mạnh hơn cũng là để có thể uy mãnh hơn ở thế giới ban đầu.

“Được, nếu các ngươi muốn trở về thế giới ban đầu của mình, vậy ta đương nhiên sẽ mãn nguyện, lúc đó thực lực của các ngươi tự nhiên sẽ mạnh hơn bây giờ.” Trần Vũ không mấy để ý nói, cơ duyên ở trước mắt, mỗi người có những lựa chọn khác nhau.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch lập tức thả lỏng tâm, đồng thời trong lòng vui mừng, sau một cảnh ngộ khó có được này, thực lực lại sắp tăng trưởng, nhất định có thể dẫn đầu trong liên minh.

“A Thanh, ngươi sở trường dùng côn trúc, chỉ tiếc cây côn trúc kia khó mà chịu được một đòn, bởi vậy ta liền ban cho ngươi Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, làm vũ khí.” Trần Vũ ngón tay khẽ động, một cây trúc phát ra ánh sáng rực rỡ liền xuất hiện trước mặt A Thanh.

“Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn Lục Căn Thanh Tịnh Trúc!

Thánh Sư đối với nữ tử kia cũng quá tốt rồi!” Các Thánh Linh Hồng Hoang thấy cây trúc đó, liền một trận ồ lên, trong lòng nảy sinh một trận hâm mộ, nếu có thể đến thế giới đó chinh chiến thì tốt rồi.

Bút lực của Thánh Sư lần này thực sự quá lớn, chẳng qua chỉ là một nữ tử bình thường, lại có thể đạt được Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn mà ngay cả Thánh Nhân cũng không có.

Khóe môi Nữ Oa và Hậu Thổ khẽ cong lên một chút, độ cong mà người thường khó nhận ra, nhưng sâu trong lòng lại có chút ghen tị.

Tuy họ biết rõ Trần Vũ không có ý tứ gì khác, chẳng qua là vì muốn trận chiến diễn ra tốt hơn, A Thanh có Lục Căn Thanh Tịnh Trúc cũng có thể chiến đấu tốt hơn, nhưng sâu trong lòng vẫn có chút không vui.

Dù sao, A Thanh là một cô gái.

“Tiểu nữ tử tạ ơn đại ân của Thánh Sư!” A Thanh nắm lấy Lục

Căn Thanh Tịnh Trúc, liền có thể cảm nhận được sự bất phàm của cây trúc này, yêu thích không nỡ rời tay.

Bởi vì nghe các sinh linh Hồng Hoang gọi Trần Vũ là Thánh Sư, nàng liền học theo.

"Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành, hai người các ngươi thường xuyên dùng kiếm phối hợp, ở thế giới đó đã sớm nảy sinh linh trí mơ hồ, đã khác biệt so với trước đây rồi.

Mọi chuyện đã đến nước này, năm người các ngươi cứ đi chiến đấu đi.

Chu Yếm, Kim Cương, Bạch Viên, các ngươi cũng đi đi!" Trần Vũ vung tay lên, hư không phía sau năm người lập tức vỡ vụn, một con đường không gian thông đến Hỗn Độn Ma Trùng Giới liền xuất hiện.

"Nhất định không phụ Thánh Sư kỳ vọng!" Năm người cung kính nói, cuối cùng nắm chặt vũ khí trong tay, bước vào không gian thông đạo.

Chưa từng có nhận thức về một sự việc như vậy, thao tác vừa rồi của Thánh Sư một lần nữa làm chấn động tâm thần của họ, thì ra lại có người có thể đạt đến cảnh giới như thế.

Thế giới mà họ sẽ đến lần này sẽ như thế nào, trong lòng họ không hề có chút định hình nào, nói chung đều có một khái niệm, lần này chắc chắn là một trận chiến khổ sở, nhưng cũng sẽ là một trận chiến thu hoạch không ít.

Phía sau họ, Chu Yếm, Kim Cương và Bạch Viên vì nguyên nhân thực lực, ngược lại tỏ ra vô cùng thản nhiên, với thực lực hiện tại của họ thì đối phó với những Ma Trùng kia không có chút khó khăn nào.

Họ cũng đều biết rõ dụng ý của Thánh Sư khi phái họ đi lần này.

Đó là để những người này vừa có thể được ma luyện trưởng thành, lại vừa không đến nỗi chiến tử ở thế giới Hỗn Độn Ma Trùng.

Tự cho rằng không nên quá đơn giản, trừ khi gặp tình huống đặc biệt, nếu không có thể dễ dàng bảo vệ những người này, với thực lực hiện tại của họ, tình huống đặc biệt không tồn tại.

Trần Vũ biết suy nghĩ của ba viên hầu, mỉm cười đầy thâm ý, suy nghĩ của họ quá đơn giản và hiển nhiên, thế giới này không như họ nghĩ đâu.

Đi trong không gian thông đạo, chỉ trong vài hơi thở, họ đã đến hàng tỷ năm ánh sáng.

Đây chính là hiệu quả mà Trần Vũ có thể đạt được sau khi đột phá bức tường giới hạn thế giới, vận dụng cả hai loại pháp tắc thời gian và không gian.

"Hít!" Tây Môn Xuy Tuyết năm người đứng ở cuối không gian thông đạo, nhìn thế giới trước mắt, không khỏi hít một hơi thật sâu.

Hư không rộng lớn hàng ngàn ức năm ánh sáng bao quanh hàng trăm tỷ tinh cầu, trong hư không lại có hàng trăm tỷ tinh thần lấp lánh, nhật nguyệt bao quanh giữa mỗi tinh cầu, tinh cầu lại bao quanh tinh cầu lớn nhất có kích thước hàng trăm tỷ năm ánh sáng ở trung tâm, cảnh tượng thực sự hùng vĩ đến cực điểm.

Tây Môn Xuy Tuyết chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, hắn liền bị cảnh tượng một phương này làm cho nghẹt thở.

Chương 247

Hắn biết mình sắp phải đến tinh cầu cách đó hàng tỷ năm ánh sáng, nhưng lại có thể làm gì đây?

"Cứ học theo ta là được, hiện tại ngươi không còn ở thế kỷ trước đó nữa, đã sớm ở trong thế giới này, Thánh Sư đã ban cho cơ duyên rồi." Chu Yếm đi đến trước nhất, sau đó chân khẽ điểm, bay lên không, một bước vượt qua liền đến trên một trong các tinh cầu.

Kim Cương và Bạch Viên theo sát cũng làm theo, vô cùng đắc ý, cảm thấy ở vòng thứ hai đã có thể tham gia chiến đấu, thực lực được nâng cao, trước mặt những người mới lại có thêm thể diện.

".....!" Mọi người nhìn thấy họ dễ dàng như vậy đã đến được tinh cầu cách đó hàng tỷ năm ánh sáng, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Sau đó, họ nhớ lại lời Chu Yếm nói trước khi rời đi, không khỏi sâu sắc nghi vấn, bây giờ mình cũng có thể như vậy sao?

Lúc đó, họ phát hiện trước ngực đột nhiên xuất hiện một khối ngọc bài, phía trên lóe lên ánh sáng mờ nhạt.

Sau đó, Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành cẩn thận cảm nhận sự thay đổi, trước mặt Thánh Sư sự thay đổi này không rõ ràng, bởi vì thực lực của Thánh Sư quá mức cường đại, nhưng lần này ở thế giới này, không còn tồn tại cường đại như vậy nữa, họ liền phát hiện rõ ràng rất nhiều thay đổi.

Tây Môn Xuy Tuyết tay nắm chặt kiếm, sau đó cũng bay lên không, cầm kiếm phóng vút, trong chớp mắt liền bay qua hàng tỷ năm ánh sáng đó, rời xa tầm nhìn của mọi người, xuất hiện trên tinh cầu.

Diệp Cô Thành theo sát dùng lực đạp lên, hư không vì thế vỡ vụn,

sau đó xuất hiện trên tinh cầu.

"Thực sự quá không thể tưởng tượng nổi!" Tri Chu Hiệp kinh thán nói, vốn dĩ hắn đã thấy lợi hại khi có thể bay lượn nhanh chóng giữa các tòa nhà cao tầng, không ngờ bây giờ có thể một bước liền xuất hiện cách đó hàng tỷ năm ánh sáng.

A Thanh nắm chặt Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, khẽ quát một tiếng, thân hình linh động, xuyên qua không gian, cũng thuận lợi xuất hiện trên tinh cầu.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch nhìn nhau một cái, xác nhận không có vấn đề gì, cũng vội vàng đạp lên hư không, thuận lợi hội hợp với mọi người.

Tất cả đều biết rõ ở thế giới này mình rất nhỏ bé, không thể nắm rõ giới hạn, họ đều tập trung trên một tinh cầu.

Tinh cầu đó chính là tinh cầu mà Chu Yếm đang ở, còn Kim Cương và Bạch Viên thì đi đến một tinh cầu khác cách đó hàng tỷ năm ánh sáng, dù sao họ và Chu Yếm vốn dĩ không hợp mắt nhau.

Khi mọi người đứng trên tinh cầu, lại một lần nữa kinh hãi, hình dạng của những Ma Trùng thực sự quá đáng sợ.

Vô số Ma Trùng lại không quản mọi người có kinh hãi hay không, trong chớp mắt móng vuốt sắc bén biến thành lao vào mọi người, một cử động liền xé nát nhiều hư không, tinh thần phía trên lập tức trở nên tan nát không thể tả.

Tuy là Ma Trùng ở tinh cầu ngoài cùng, nhưng cũng có cảnh giới Kim Tiên, thân thể lập tức hóa thành cao mười vạn trượng, trông càng thêm hung tợn đáng sợ.

Tây Môn Xuy Tuyết phản ứng đầu tiên, lộ ra ánh mắt rực lửa, tay nắm kiếm, xé rách không gian, chém về phía móng vuốt sắc bén kia,

dưới kiếm quang, hư không xuất hiện một hắc động sâu thẳm, vô số tinh thần bị cuốn đi.

Trước mắt hắn chỉ có đối thủ, không liên quan đến chủng tộc, hắn lập tức tiến vào trạng thái trong tay không kiếm, trong lòng cũng không kiếm, người kiếm hợp nhất, vô số kiếm quang lóe lên trong hư không, trời long đất lở, trên tinh cầu xuất hiện vô số vết nứt sâu thẳm, trong hư không xuất hiện vô số hắc động.

Mấy con Ma Trùng mười vạn trượng lập tức bị kiếm quang tước thành hàng vạn mảnh vụn, tiên huyết màu tím phủ đầy bề mặt tinh cầu.

"Thiên Ngoại Phi Tiên!" Diệp Cô Thành cũng không cam chịu kém, hắn lăng không bay lên, lập tức từ trên cao tấn công, kiếm quang sắc bén, cuốn theo vô tận tinh thần, lao về phía đợt Ma Trùng khác.

Vô tận tinh thần bị chém làm đôi, những Ma Trùng này cũng vậy, một kiếm chí mạng, lập tức bị phân làm hai nửa, tiên huyết màu tím phun trào ra, cuối cùng thi thể và tinh thần bị kiếm phong cuốn vào trong hắc động.

A Thanh tay cầm Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, ánh mắt sắc bén, trong không trung vài lần tung mình, liền bay qua hàng tỷ năm ánh sáng, xuất hiện phía sau một con Ma Trùng.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc trong tay nàng sớm đã mở rộng mấy chục vạn trượng, theo tâm thần của A Thanh biến hóa, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc sau đó đột nhiên va vào một mặt trời, cuốn theo mặt trời đó mà đập mạnh vào Ma Trùng.

Kim quang rực rỡ, não bộ của Ma Trùng lập tức nổ tung, thân thể cũng sớm đã thành thịt nát, trên bề mặt tinh cầu xuất hiện một cái hố lớn triệu trượng, liệt nhật thì cuồn cuộn lăn tròn trong đó, nung cháy huyết dịch màu tím.

Tri Chu Hiệp trong tay phóng ra tơ nhện, sau đó thân hình hắn biến thành cao lớn như triệu trượng, tinh thần và liệt nhật dưới tầm mắt hắn, thân tùy ý động, hắn hiểu rõ năng lượng của thế giới này, thân thể theo đó càng lúc càng khổng lồ.

Tơ nhện sau đó cuốn quanh thân thể hàng trăm đến hàng ngàn con Ma Trùng, Tri Chu Hiệp siết chặt những sợi tơ nhện đó, chỉ cần khẽ dùng lực, những Ma Trùng đó liền lần lượt hóa thành hai nửa, huyết dịch màu tím phụt phụt trào ra.

Độc Dịch thân thể cũng theo sát biến thành cao mấy triệu trượng, lưỡi trong miệng có thể duỗi dài mấy triệu cây số, dịch độc màu đen đặc biệt trên người hắn sau đó cuộn ra hàng triệu dòng chảy, sau đó quấn lấy hàng triệu Ma Trùng, bao phủ Ma Trùng trong đó, dịch độc lập tức co rút lại, mấy triệu Ma Trùng lập tức hóa thành bụi phấn.

Ngọc bài trên người mọi người sớm đã phát ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ, vô số âm thanh vang lên trong tâm thần mọi người.

"Đánh giết Ma Trùng cấp bậc Kim Tiên, thu được chiến công..." Đương nhiên không có thời gian để kiểm tra ngọc bài này, hàng tỷ Ma Trùng đang tiến quân về phía họ, cuồn cuộn khói đặc cao đến mấy triệu trượng.

Mọi người vừa mới chìm đắm trong cảm giác vô hạn của sức mạnh thần kỳ mang lại, đều lập tức sắc mặt ngưng trọng, Ma Trùng trên một tinh cầu tuy thực lực không cao, nhưng số lượng lại đạt đến hàng tỷ con!

Hàng ức vạn con ma trùng màu tím đáng sợ khiến người ta nhìn mà da đầu tê dại, đặc biệt là với A Thanh, một cô gái, lần đầu tiên trong đời chứng kiến một cảnh tượng kinh khủng đến vậy.

Vốn dĩ nàng vẫn luôn chăn dê trên cánh đồng, nên sinh vật nàng tiếp xúc nhiều nhất chính là những chú dê đáng yêu.

Điều này càng làm nổi bật sự gớm ghiếc và ghê tởm của đám ma trùng, khiến nàng nổi cả da gà.

Hai vị nam tử kia cũng không ngoại lệ, bởi lẽ từ trước tới nay họ chưa từng gặp phải cảnh tượng như vậy.

Chương 248

Họ không khỏi run rẩy vài lần mới có thể kìm nén phản ứng khó chịu của mình, sâu sắc nhận ra rằng đây không phải lúc để cảm thấy ghê tởm.

"Vô Tình Kiếm!" Tây Môn Xuy Tuyết mặt lạnh như băng, thanh kiếm trong tay dài vạn trượng.

Ngay sau đó, hắn dùng lực vung ngang một cái, lập tức tạo ra một đạo kiếm quang dài vạn trượng.

Kiếm quang vút đi, lao thẳng vào hàng ngàn vạn con ma trùng.

Đám ma trùng hàng vạn trượng ở phía trước lập tức bị kiếm quang sắc bén chém thành nhiều mảnh.

Máu tím tươi chảy thành một dòng dài vạn trượng, cùng lúc đó rơi xuống bề mặt hành tinh, tạo nên một cảnh tượng vừa kỳ vĩ vừa ma mị.

"Nếu đã như vậy, ta sẽ phóng lớn vũ khí của mình, một đòn có thể chém giết vô số ma trùng, hắn có thể giải quyết nhanh chóng." Diệp Cô Thành thấy uy lực kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết, trong lòng tức thì cảm thấy trấn an hơn.

Tuy rằng số lượng ma trùng nhiều như hàng vạn, nhưng với uy lực tấn công hiện tại thì không cần quá lo sợ.

Những người còn lại nghe vậy đều gật đầu lia lịa, không còn căng thẳng như lúc đầu, trong lòng nhẹ nhõm thở phào.

Mỗi người chỉ cần tấn công vài chục lần là cũng gần như giải quyết xong.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo một chuyện kinh hoàng xảy ra,

khiến mọi người ngây ngẩn.

Khí vừa buông xuống trong lòng, lập tức lại dâng lên, chăm chú nhìn cảnh tượng đáng kinh ngạc trước mắt.

Những con ma trùng vừa bị đánh chết, phân thành nhiều mảnh, đang không ngừng phục nguyên.

Những âm thanh quái dị vang lên, truyền khắp hành tinh rộng hàng chục tỉ năm ánh sáng, đó là tiếng cơ thể tái sinh.

Tí tách, lạo xạo, như thể chúng đang bò ra từ vũng bùn, mang đến một cảm giác rợn người.

Mỗi con ma trùng bị chém làm đôi đều tái sinh ra các chi thể mới từ mỗi nửa.

Do đó, số lượng ma trùng tím lại tăng lên, khiến đội hình dày đặc càng thêm chật chội, làm sắc mặt của tất cả những người có mặt đều trở nên ngưng trọng.

Lần đầu tiên, mọi người mới hiểu ra rằng sự việc không hề đơn giản như vậy, kẻ thù mà họ gặp phải có khả năng phục sinh đặc biệt mạnh mẽ!

"...Làm sao bây giờ?" Giọng nói của A Thanh trở nên căng thẳng.

Hiện tại, họ phải nghĩ kỹ cách đối phó, nếu không, thứ họ phải đối mặt chỉ là ngày càng nhiều ma trùng hơn.

Chém giết bừa bãi chỉ khiến những con ma trùng phục sinh ngày càng nhiều, thậm chí cuối cùng đạt đến cấp độ hàng trăm triệu tỷ.

Mặc dù cảnh giới Thái Ất Kim Tiên của mọi người cao hơn chúng rất nhiều, nhưng cũng khó có thể chống lại thế công ào ạt của đám ma trùng.

Hiện tại, đám ma trùng này khó có thể vượt qua khoảng cách

mười vạn tỉ năm ánh sáng, nhưng tốc độ cũng không chậm, rất nhanh sẽ đối mặt với mọi người.

Vì vậy, bây giờ phải nắm bắt khoảng thời gian chênh lệch ít ỏi để tìm ra cách giải quyết.

Nếu không, đến lúc bị hàng ức vạn con ma trùng vây kín, e rằng khó mà thoát được, bị kẹt lại khó lòng thi triển thân thủ, thật sự là một cái mất mát không đáng có.

So với tình hình sau này, tình hình hiện tại chính là thời cơ tốt nhất, nên không thể do dự nữa, phải nhanh chóng đưa ra quyết định.

"Nếu không thể tiêu diệt hoàn toàn đám ma trùng này, tốt nhất là đừng động thủ.

Nhưng không động thủ, ta chỉ có thể chạy trốn, dù sao thực lực của ta mạnh hơn, tốc độ nhanh hơn, ít nhất có thể không bị đám ma trùng này làm hại." Diệp Cô Thành mím môi, sau đó với vẻ mặt ngưng trọng mở lời, trong sâu thẳm nội tâm hắn không muốn chạy trốn, bởi vì đó là hành vi của kẻ nhát gan, nhưng hiện thực lại khiến hắn khó lòng ra tay.

"Ta thà chết trận, cũng tuyệt đối không trốn tránh." Tây Môn Xuy Tuyết không chút do dự phủ định.

Giọng nói của hắn đặc biệt lạnh nhạt, nhưng lại khiến mọi người cảm thấy mạnh mẽ và dứt khoát.

Đó là bởi vì hắn luôn tôn thờ tín điều này trong cuộc đời.

Là một kiếm khách, cần phải có sát khí và sĩ khí dũng cảm tiến về phía trước, đột phá vạn khó khăn, tuyệt đối không có lựa chọn chạy trốn.

Bởi vì một khi một kiếm khách đã chọn chạy trốn, thì hắn không còn là một kiếm khách nữa, chỉ là một người cầm kiếm mà thôi.

Diệp Cô Thành nghe xong, trong lòng dâng lên sự tán dương, cũng như nhiều điều trong dự liệu của hắn, hắn hiểu rõ đối thủ của mình.

A Thanh thì cắn môi không nói, hiện tại đang chờ đợi lựa chọn của những người khác, trong sâu thẳm nội tâm nàng chỉ thiên về việc rời đi, chờ tìm được phương pháp giải quyết rồi hãy nói.

Chương 249

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch lại một lần nữa nhìn nhau.

Bởi vì năm người đến từ các thế giới quá khác biệt, nên hai người họ dường như có cùng suy nghĩ, trao đổi ánh mắt rất nhiều.

“Mới vừa vào Hỗn Độn Ma Trùng Giới mà những người này đã như vậy, căn bản không có chút khí phách nào, kết cục khó thành đại sự rồi.” Dương Mi dùng giọng điệu đắc ý và trào phúng nói, nhìn về phía Trần Vũ với ánh mắt như thể mọi việc đã an bài.

“Ồ?

Khí vận của họ sao có thể kém được?

Chẳng qua chỉ cách vài trăm triệu tỉ năm ánh sáng thôi, ngươi sao lại đưa ra một kết luận sai lầm như vậy.

Dương Mi, ngươi cần phải ngộ ra một điều đó.” Trần Vũ bình tĩnh nói.

Với năng lực của hắn, chỉ cần hắn muốn, liền có thể định vị.

“Những người Trần ca ca chọn có lẽ sẽ chỉ dừng lại ở đây.

Dương Mi, tâm thái của ngươi quá nóng vội, muốn thắng Trần ca ca, nhưng lại đoán sai rồi.” Nữ Oa cười khẽ một tiếng nói.

Nàng chưa bao giờ nghi ngờ ánh mắt của Trần Vũ, tin rằng chuyện này nhất định sẽ có sự xoay chuyển.

Dù sao, ma trùng tuy khó giải quyết, liên tục tái sinh không ngừng, nhưng chỉ cần tìm đúng phương pháp, nhất định có thể phá giải cục diện này.

Dương Mi không khỏi cau mày, không nhịn được muốn thôi diễn

vị trí của Hỗn Độn Ma Trùng Giới, nhưng lại kinh hãi phát hiện, căn bản không thể thôi diễn được, ngay cả một kết quả mơ hồ cũng không có.

"Chuyện gì đang xảy ra?

Ít nhất ta cũng phải có thể thôi diễn ra một tình huống mơ hồ, nhưng giờ lại không chút nào." Dương Mi trong lòng vô cùng khó hiểu, sau đó ngẩng đầu lên liền chú ý đến ánh mắt mang theo ý cười của Trần Vũ, tức thì rùng mình một cái, đột nhiên hiểu ra mọi chuyện.

"Ngươi!" Dương Mi tức giận nói, phát hiện Trần Vũ đã cách tuyệt thiên cơ của Hỗn Độn Ma Trùng Giới, vì vậy dựa vào thực lực của hắn không thể dò xét một phần nhỏ nào của thế giới đó.

Nhưng, một thế giới hiện tại lại khiến Dương Mi phải kinh hãi!

Trong lòng Dương Mi càng ngày càng kinh hãi sâu sắc, không thể thấu hiểu tất cả các thế giới.

Thực lực của Trần Vũ một lần nữa khiến hắn vô cùng kiêng kỵ.

Nữ Oa và Hậu Thổ đương nhiên biết chuyện gì đã xảy ra, họ nhìn nhau cười.

Với thực lực của Trần ca ca, muốn che giấu khí vận và thiên cơ của một thế giới, đó chẳng phải là chuyện dễ dàng hay sao, ai cũng không thể thôi diễn được.

Dương Mi lại càng không thể!

Trong Hỗn Độn Ma Trùng Thế Giới, Chu Yếm lại thích hành động một mình, vì vậy đã sớm rời xa Tây Môn Xuy Tuyết và những người khác, đến một nơi cách hành tinh hàng trăm tỉ năm ánh sáng.

Hắn thi triển ba đầu sáu tay, trực tiếp đánh nổ hàng trăm vạn con ma trùng trước mặt, máu tươi nhuộm đỏ khắp nơi.

Ngay sau đó, Chu Yếm cũng phát hiện đám ma trùng này không bình thường, cơ thể ma trùng ban đầu bị đánh bẹp lại dần dần mọc trở lại, đầu tiên là chi thể hồi phục, sau đó lớp vỏ ngoài cứng rắn lại mọc ra.

"Thì ra là vậy!" Chu Yếm hừ lạnh một tiếng, lúc này mới hiểu rằng thế giới này không hề đơn giản như Hỗn Độn Ma Viên Thế Giới.

Đám ma trùng này trông có vẻ kém phần uy hiếp so với ma viên, nhưng lại khó giải quyết hơn vì khả năng tự lành của chúng quá mạnh.

Chỉ có điều, dù sao Chu Yếm cũng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nên nhanh chóng tìm ra phương pháp giải quyết.

"Phá!" Ba đầu sáu tay đồng loạt triển khai, tức thì làm rung chuyển cả hư không.

Các vì sao thỉnh thoảng lại rơi xuống bề mặt hành tinh, tạo ra hàng trăm tỉ hố sâu.

Toàn bộ hư không bị xé toạc thành từng mảng lớn, lộ ra một khoảng không đen kịt.

Chu Yếm hiện tại có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, so với đám ma trùng Kim Tiên này, thực lực mạnh hơn quá nhiều.

Vì vậy, đối với hắn, dù khả năng phục nguyên của đám ma trùng rất phiền phức, nhưng cũng không quá khó giải quyết.

Đám ma trùng này lại không thể làm hắn bị thương dù chỉ một chút, dù số lượng trông rất đáng sợ.

Đây chính là khoảng cách trời vực giữa thực lực và thực lực, tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong không thể được rút ngắn bằng số lượng.

Chương 250

Dù số lượng có tăng thêm hàng vạn, hàng trăm triệu lần, thì cũng có ích gì.

"Thần Bạo Phong Quyền!" Cánh tay của Chu Yếm dài vạn trượng, khi bàn tay hắn cuộn tròn lại, có thể cuốn đi vô số phong lãng, cuốn bay hàng trăm vạn con ma trùng, sau đó bị cuốn vào những hắc động đó.

Một khi đã vào hắc động, đám ma trùng này sẽ đi đến một nơi kỳ lạ, không thể quay trở lại hành tinh này.

Khoảng cách thời gian ở đó có thể là hàng trăm tỉ năm.

Thế giới sau hắc động trông như thế nào, không ai có thể biết được.

Theo Thần Bạo Phong Quyền của Chu Yếm, hàng triệu con ma trùng không thể chống đỡ nổi cơ thể mình, từng con từng con nổi lềnh bềnh trong hư không, sau đó đồng loạt bị cuốn vào hắc động khổng lồ rộng hàng triệu dặm.

Sau khi Chu Yếm giải quyết xong hàng ức vạn con ma trùng, ánh mắt hắn xuyên qua hàng chục tỉ năm ánh sáng, kiểm tra tình hình bên Tây Môn Xuy Tuyết.

Mặc dù hắn không quan tâm đến những người đó, nhưng vẫn luôn ghi nhớ lời đồng ý của Thánh Sư.

Vì vậy, hắn không bay đến những hành tinh sâu hơn bên trong, dù sao ở đó có những kẻ địch mạnh hơn.

Những kẻ địch mạnh mẽ đó mới là nơi Chu Yếm có thể phô diễn sức mạnh của mình.

Đánh nhau với đám ma trùng tiểu lâu la này căn bản không thể khiến Chu Yếm thi triển bất kỳ sức mạnh nào.

Tây Môn Xuy Tuyết thì không quan tâm người khác có muốn chạy trốn hay không, dù chỉ có một người nguyện ý ở lại, hắn cũng sẽ với khí thế thiên quân vạn mã mà đối đầu với hàng ức vạn con ma trùng.

Vì vậy, khi đã đưa ra quyết định, hắn không còn bận tâm đến cách nghĩ của người khác.

Bất kể trong lòng họ có bao nhiêu suy nghĩ, điều đó cũng không thể ảnh hưởng đến hắn.

Hắn đã sớm chuyển suy nghĩ sang cách phá giải cục diện này.

Ngay sau đó, hắn quan sát chiến trường rộng hàng chục tỉ năm ánh sáng trước mắt, nhìn lên hư không rộng hàng trăm vạn trượng trên đầu.

Trên hư không đó có những vết kiếm loang lổ, đó là những vết tích để lại khi hắn tấn công ma trùng trước đó.

Dưới những vết kiếm đó, lại là những cái động đen kịt.

Tây Môn Xuy Tuyết chưa bao giờ nhìn thấy bầu trời như vậy, cũng không thể lý giải những cái động đen kịt này, nhưng hắn lại có một trực giác rằng phía sau những cái động này rất đáng sợ.

Nếu không cẩn thận bị cuốn vào đó, thì sẽ rất khó quay trở lại chiến trường này.

Cũng chính vì trực giác này, hắn đã tìm ra cách giải quyết đám ma trùng này.

Chỉ cần khiến đám ma trùng rời khỏi chiến trường này, thì cục diện khó khăn này sẽ được giải quyết.

Chỉ là… Tây Môn Xuy Tuyết tìm ra một phương pháp, nhưng

trong lòng lại không có chút vui mừng nào, bởi vì phương pháp này không phải là gốc rễ của vấn đề, chỉ có thể giải quyết cục diện khó khăn trước mắt mà thôi.

Cuối cùng, sẽ có một lúc phương pháp này không thể ứng phó được tình huống.

Bởi vì kẻ địch hiện tại rất yếu, nên phương pháp này có thể giải quyết đám kẻ địch yếu ớt đó.

Nhưng cuối cùng sẽ có những kẻ địch vô cùng mạnh mẽ xuất hiện, lúc đó đối mặt với tình huống đáng sợ hơn, lại phải làm sao đây?

Tây Môn Xuy Tuyết không khỏi cau mày, sau đó cầm thanh Ô Sa Kiếm trong tay.

Lưỡi kiếm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, hắn chĩa thẳng lên hư không đầy sao trên đầu, với khí thế không thể ngăn cản, hung hăng đâm xuống một nhát.

Ngay sau đó, trên hư không xuất hiện một vết nứt sâu hoắm, một vết nứt dài hàng triệu dặm.

Những ngôi sao ban đầu trên vết nứt đó đã bị chém nát, tan hoang, không thể trở lại trạng thái ban đầu được nữa.

"Ngươi làm gì vậy?" Tri Chu Hiệp hỏi.

Vị nam tử áo trắng mới đây còn tuyên bố hùng hồn sẽ ở lại, nhưng ngay sau đó lại ra tay với bầu trời, thật sự quá kỳ lạ.

Ngay cả khi ra tay, cũng không nên nhắm vào đám ma trùng đó sao?

Giết không hết cũng phải cố gắng giết, đó mới là tình huống phải đối mặt.

Trong lòng Tri Chu Hiệp suy nghĩ rất lâu, cũng đã đưa ra quyết

định sẽ ở lại, bởi vì có hai người đã bày tỏ nguyện vọng muốn ở lại, một là Tây Môn Xuy Tuyết, người còn lại là Diệp Cô Thành.

Chương 251

Tuy rằng Diệp Cô Thành không nói rõ, nhưng Tri Chu Hiệp đã nhìn ra.

Mặc dù trong lòng cực kỳ không muốn, nhưng vì đã có hai người ở lại, nên hắn cũng chỉ có thể ở lại.

Dù sao, ba người rời đi cũng không giải quyết được bất kỳ chuyện gì, còn có khả năng đối mặt với tình huống nguy cấp hơn.

"Đạo phá cục." Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói, sau đó một lần nữa cầm kiếm, ở phía bên kia hư không lại vạch xuống một vết nứt dài vạn trượng.

Lần này, hàng trăm ức con ma trùng đã có nơi để đến, kích thước của hắc động đã đủ lớn.

"Thì ra là vậy!" Diệp Cô Thành mắt sáng bừng, cũng tức thì hiểu ra mọi chuyện.

Quả thực đây là một phương pháp giải quyết.

"Hãy tống tất cả đám ma trùng này vào cái động trên trời!" A Thanh kích động hô lên, sau đó cũng hiểu ra, lần này không cần phải do dự nữa, cục diện khó khăn trước mắt đã có phương pháp giải quyết.

"Vô Tình Kiếm!" Tây Môn Xuy Tuyết ra tay trước, lăng không nhảy lên, lưỡi kiếm nhắm thẳng vào hư không mà vung mạnh.

Điều hắn cần không phải là chém giết đám ma trùng đó, mà là cuốn lên những phong lãng lớn, một cách làm mà trước đây hắn chưa từng có.

Vì vậy, lúc này khuôn mặt hắn thận trọng, đôi mắt lộ vẻ nghiêm

túc, thi triển chiêu kiếm vừa rồi.

Vô chiêu thắng hữu chiêu, vô kiếm thắng hữu kiếm, đó chính là Vô Tình Kiếm trong tâm trí hắn.

Vô Tình Kiếm xuất ra, nơi nào đi qua, nơi đó đều bị tàn phá vô tình.

Cơn lốc do đao kiếm mang lại cuồn cuộn thành hình, xuất hiện trước mắt mọi người.

Một cơn lốc đao cao vạn trượng, đường kính rộng hàng trăm vạn trượng, sau đó cuồn cuộn lao về phía đám ma trùng.

Hàng ngàn vạn con ma trùng không thể khống chế được liền bị cuốn vào trong sóng đao, sau đó bị cuốn vào trong hắc động.

"Loạn Hoa Phi Kiếm!" Diệp Cô Thành đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, không chút sai sót cầm lấy kiếm, sử dụng một chiêu thức tương tự có thể lật sông lật biển, cuốn đi phần lớn số ma trùng còn lại, trong hắc động lại được lấp đầy một đống ma trùng lớn.

"Tri Chu Ti Nhiễu!" Tri Chu Hiệp thấy những người này khi tấn công đều hô tên chiêu thức, trông rất uy vũ, nên ngay lập tức đặt cho mình một chiêu thức.

Chỉ thấy hàng vạn sợi tơ nhện từ trong tay hắn lại một lần nữa bắn ra, đồng loạt cuốn lấy hàng trăm vạn con ma trùng, rồi ném chúng vào hắc động.

"Độc Dịch Ba!" Độc Dịch hô to, cũng tự đặt cho mình một cái tên.

Vô số độc dịch chảy ra từ cơ thể hắn, lưu động với tư thế kỳ dị, cuốn lấy hàng triệu con ma trùng, sau đó quăng chúng vào trong hắc động.

"Trúc Phi Loạn Vũ!" A Thanh sắc mặt ngưng trọng, sáu cây Lục

Căn Thanh Tịnh Trúc hung hăng đánh vào đám ma trùng đó, trên tay nàng liền cảm thấy một trận trọng lực.

Hàng triệu con ma trùng bị một cây gậy đánh bay vào những hắc động đó.

Năm người sau đó không ngừng tiếp sức, lấy hàng triệu con ma trùng làm đơn vị, sau đó nhét tất cả hàng ức vạn con ma trùng vào trong hắc động.

Cái hắc động đó cũng khiến mọi người cảm thấy vô cùng thần kỳ, vẫn đen kịt, hoàn toàn không nhìn ra giới hạn của nó ở đâu, dường như có thể nuốt chửng vạn vật.

"Phương pháp này tuy tốt, nhưng xét cho cùng không phải là đạo giải quyết tận gốc, cần phải thảo luận.

Nếu không, tình huống phải đối mặt sẽ càng nghiêm trọng hơn." Diệp Cô Thành không có chút vui mừng nào, vẻ mặt ngưng trọng nói, nhìn về phía hư không mênh mông vô bờ, nơi hàng trăm vì sao đang vận chuyển, cảm thấy áp lực vô hạn.

"Trực giác của ta mách bảo ta, đây là một phần cơ duyên mà Thánh Sư ban cho ta, ta cần phải trở nên mạnh mẽ trong đó.

Đó chính là mục tiêu của ta." Tây Môn Xuy Tuyết mở lời, hiện tại điều duy nhất hắn hiểu rõ ràng chính là điểm này, vì vậy dù thế nào cũng không thể rời xa mục tiêu này.

"Ta cảm thấy, ta cần phải hiểu rõ mình có thể thể hiện sức mạnh như thế nào ở đây, giới hạn mới của ta ở đâu?

Điểm yếu của những con trùng này là gì?" Độc Dịch nghiêm túc nói, giọng nói nghe rất lạ lẫm, chính là bởi vì lúc này nói chuyện là bản thân Độc Dịch, chứ không phải một con người.

"Đúng vậy, điều đáng sợ nhất chính là số lượng đông đến không

thể tin được, và khả năng phục nguyên mạnh mẽ.

Ta có một suy đoán đáng sợ, khả năng sinh sản của loài trùng cũng vô cùng mạnh mẽ, vấn đề này thực sự quá khó giải quyết." Tri Chu Hiệp sau đó cũng đưa ra suy nghĩ của mình.

Lúc này hắn có một cảm giác ngột ngạt, cảm thấy kẻ thù phải đối mặt vĩnh viễn không thể đếm hết, bất kể mười ức, trăm ức, thậm chí ngàn ức, đều cảm thấy có thể còn kinh ngạc hơn nữa.

"Hiện tại, hành tinh này có thể là hành tinh an toàn nhất.

Chương 252

Hành tinh này cách hành tinh lớn nhất xa nhất, ta có thể biến hành tinh này thành cứ điểm của mình.

Nếu sau này ta khó giải quyết những con ma trùng đó, ta có thể quay lại hành tinh này." A Thanh nhìn hành tinh vừa được dọn sạch mà nói.

Hiện tại, điểm yếu nhất của nàng chính là không hiểu rõ tình hình của đám ma trùng đó.

"Mọi người nói đều rất có lý, điều quan trọng hơn là phía sau có thể có những kẻ địch mạnh mẽ hơn.

Mục tiêu của ta không chỉ là trở nên mạnh mẽ, mà còn phải đủ mạnh để đi đến hành tinh lớn nhất kia.

Trên hành tinh đó nhất định có những kẻ địch đáng sợ không thể tin được." Diệp Cô Thành hài lòng nhìn mọi người nghiêm túc thảo luận, sau đó nghiêm túc chỉ vào hành tinh lớn ở trung tâm mà nói.

Trong lòng hắn luôn cảm thấy không yên, chính là vì hắn không hiểu chút nào về thế giới này, cũng không có khái niệm lớn về phạm vi năng lực mà thế giới này có thể có.

Kể từ khi gặp Thánh Sư và đến thế giới này, hắn cảm thấy trên đời có những người có thể làm bất cứ điều gì mà người thường không thể tưởng tượng nổi, và có thể làm một cách dễ dàng, không tốn chút công sức nào, thậm chí có thể tạo ra một hành tinh, một thế giới!

Vì vậy, khi chưa nhìn thấy kẻ địch trên hành tinh rộng hàng trăm tỉ năm ánh sáng kia, hắn sẽ mãi không yên lòng.

Bởi vì chỉ khi chứng kiến sức mạnh của kẻ địch, có được sự hiểu biết, mới có thể chuẩn bị tốt hơn.

Dù sao, kẻ địch chưa biết mới là đáng sợ nhất, Diệp Cô Thành đã vô số lần tưởng tượng về kẻ địch chưa biết.

Tây Môn Xuy Tuyết cũng chăm chú nhìn hành tinh lớn nhất kia, trong mắt tràn đầy kiên định.

Hiện tại, hắn không có ý định so tài xem ai là số một với Diệp Cô Thành nữa.

Trước đó, hắn cần phải đánh bại kẻ địch trên hành tinh đó.

Tiền đề là cần phải nâng cao thực lực, Tây Môn Xuy Tuyết rất rõ ràng về điểm này.

Đây thực sự là một cảm giác hiếm có, bởi vì từ lâu, Tây Môn Xuy Tuyết đã cảm thấy cuộc đời có chút cô độc, đó là sự cô độc của cao thủ.

Thế gian không một ai có thể địch lại, thiên phú của hắn lại đáng sợ, thực lực lại không ngừng tăng trưởng, còn vượt xa nhiều cao thủ bình thường.

Mãi sau này hắn mới phát hiện Diệp Cô Thành cũng rất lợi hại, lúc đó mới có ý định so tài xem ai là kiếm thần số một với hắn.

Nhưng trong sâu thẳm nội tâm, hắn chưa bao giờ cảm thấy mình sẽ thua, đó là sự tự tin đến từ cảnh giới kiếm thuật mà hắn đã đạt được.

Lần này, Tây Môn Xuy Tuyết đến Hỗn Độn Ma Trùng Thế Giới, phát hiện thực lực của mình dường như quá nhỏ bé.

Đây là một thế giới không liên quan đến việc kiếm thuật có mạnh hay không, mà tràn ngập quá nhiều điều không thể tin được.

Kẻ địch mạnh mẽ đến mức khó lòng tưởng tượng, đối với hắn mà nói, đây thật sự là một cảm nhận mới mẻ, cũng khiến hắn một lần nữa khơi dậy sức sống.

Bởi vì bây giờ hắn đã có những kẻ địch khó chống lại rồi!

"Ta thực sự có rất nhiều vấn đề cần giải quyết, thế giới này thực sự mang đến những thử thách vô hạn." Tri Chu Hiệp cười khổ nói, nhưng sâu thẳm trong nội tâm hắn lại tràn đầy ý chí chiến đấu.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nội tâm hắn đã thay đổi rất nhiều, bởi vì hắn có thể cảm nhận được sự kiên định của Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành, một sự kiên định thách thức những điều không thể.

Điều đó thực sự khiến hắn run rẩy, khơi dậy ý chí chiến đấu sâu thẳm trong nội tâm.

Thế giới này không có người cần bảo vệ thì sao, hắn không phải sinh ra để bảo vệ người khác, đó là trách nhiệm của hắn, nhưng không phải là trách nhiệm duy nhất.

Ở thế giới này, mặc dù đánh bại quái vật cũng không thành anh hùng, không có mọi người hoan hô, nhưng quả thực là một sự rèn luyện, không liên quan đến võ nhân, chỉ liên quan đến bản thân.

Lúc này, Tri Chu Hiệp đã cảm nhận sâu sắc điều đó, giống như tinh thần của kiếm khách trong thế giới võ hiệp yên bình.

"Hừ, dù có suy nghĩ thì cũng không giải quyết được những vấn đề khó khăn này." Dương Mi không đúng lúc hừ lạnh một tiếng nói.

Những người này chẳng qua chỉ giải quyết xong đám ma trùng trên một hành tinh nhỏ thôi.

Những con ma trùng đó chỉ là tiểu lâu la.

Đến khi gặp phải những khó khăn thật sự phía sau, lần này chẳng qua chỉ là món khai vị nhỏ mà thôi.

Chỉ là, món khai vị nhỏ này lại không giải quyết được những người này, điều này khiến Dương Mi có chút thất vọng.

Dù sao, nếu những người này ngay từ đầu không chống đỡ nổi đòn tấn công, hoặc chọn cách chạy trốn, hoặc trực tiếp bị loại khỏi cuộc chơi, thì cảnh tượng như vậy mới là điều khiến hắn hả hê nhất, mới có thể thẳng tay tát vào mặt, lấy lại thể diện đã mất trước đó.

Chương 253

Vì vậy, trong sâu thẳm nội tâm Dương Mi không thể tránh khỏi mong đợi, nhưng cuối cùng lại thấy năm người đã tìm ra một phương pháp.

Mặc dù phương pháp đó không thể duy trì hiệu quả mãi mãi, nhưng lại khiến hắn vô cùng thất vọng.

"Ta tin tưởng tiềm lực của họ." Trần Vũ thản nhiên nói, nhàn nhã ăn trái cây.

Điều hắn cần là những người này trưởng thành trong quá trình rèn luyện, và điều quan trọng nhất để trưởng thành chính là suy nghĩ.

Nếu quá đơn giản, sao có thể kích phát tiềm lực của họ được.

Những kẻ chỉ biết động thủ ngu xuẩn không thể nào sinh tồn trong Hỗn Độn Ma Trùng Thế Giới này.

Lần này cũng chỉ là một góc nhỏ của Hỗn Độn Ma Trùng Thế Giới mà thôi, bộ mặt thật của nó chưa hề lộ ra trước mắt những người này, những thử thách nghiêm trọng hơn đang chờ đợi họ.

"Chiến công!" Diệp Cô Thành mắt sáng bừng, quên mất điểm này, kích động cầm lấy ngọc bài.

Một thứ mà tất cả đều đã bỏ qua, có lẽ đây mới là chìa khóa phá giải cục diện này.

Những người khác cũng lần lượt cầm ngọc bài ra xem, thứ mà trước đây họ chưa từng thấy.

Chính là vì năm người đến từ các thế giới khác nhau, không có cơ duyên như vậy, nên không biết cách xem ngọc bài, bởi vì thế giới của họ trước đây không có tình huống như vậy.

“Công pháp!” A Thanh mắt sáng rỡ kích động nói.

Những chiến công đó có thể đổi lấy công pháp, thậm chí có thể đổi lấy rất nhiều thứ thần kỳ mà chỉ nghe tên đã biết.

Ngay sau đó, năm người lần lượt dùng chiến công của mình đổi lấy những thứ mình thích, thực lực của họ đều được nâng cao.

“Ta cảm thấy bản thân hiện tại lại khác trước, thật sự quá thần kỳ.” Tây Môn Xuy Tuyết kinh ngạc nói.

Cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ một chút nữa thôi là đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Dù sao, hắn chỉ vừa chém giết đám ma trùng trên hành tinh xa nhất của Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Giới.

Tuy rằng cảnh giới của Tây Môn Xuy Tuyết chỉ tăng lên một chút, nhưng thực lực lại tăng lên một bước lớn.

Cảm giác toàn thân khác biệt thật sự quá rõ ràng.

“Kiếm Khứ!” Tây Môn Xuy Tuyết mắt ngưng lại, phi kiếm rời tay, thẳng tắp bay về phía hư không cách đó hàng chục tỉ năm ánh sáng.

“Rầm!” Một tiếng động lớn đột nhiên vang lên, hư không bị nổ tung trực tiếp tạo ra một vết nứt, một hắc động vạn trượng, đen kịt vô cùng, nhìn mà rợn người.

Phi kiếm ngay sau đó bay trở lại tay Tây Môn Xuy Tuyết.

“Ta cũng vậy!” Diệp Cô Thành nói với vẻ ngạo nghễ.

Lúc này hắn cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh cuồn cuộn, khoảnh khắc này đã khác biệt so với khoảnh khắc trước.

Hắn cần phải giải phóng toàn bộ sức mạnh của mình, ngay sau đó liền thi triển một chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên.

Thanh bội kiếm Phi Hồng của hắn toàn thân lạnh lẽo lóe lên, sau đó như ánh sáng lam chói mắt nhấp nháy, như một đòn sấm sét, toàn thân toát ra khí tức bất phàm.

Kiếm quang như sấm sét từng đạo từng đạo đánh vào hư không đó.

"Rắc!

Rầm!

Kịch!" Đầu tiên là tiếng các vì sao rơi xuống, sau đó là tiếng hư không vỡ nát.

Toàn bộ hư không trên hành tinh này vì hai chiêu kiếm mà trở nên vô cùng tan hoang.

Khí tức đen kịt bao trùm trọng đại toàn bộ hành tinh, các vì sao trên hư không bắt đầu trở nên thưa thớt, không còn cảnh tượng ngàn sao rực rỡ như ban đầu nữa.

"Hai vị làm cho các vì sao và hư không thành ra thế này, ta lại không có cơ hội thi triển thân thủ nữa rồi, nếu không thì các vì sao trên hư không có lẽ đã biến mất hết." Tri Chu Hiệp nói đùa.

Vốn dĩ hắn đang định dùng tơ nhện đánh vào các vì sao và hư không, thử xem uy lực tơ nhện sau khi thực lực cường đại hơn sẽ thế nào.

Kết quả lại chậm hơn Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành một bước, các vì sao và hư không trên trời đã không còn đủ để hắn ra tay nữa.

Chương 254

“Không còn các vì sao và hư không, vậy thì lấy cái cây cổ thụ to lớn đằng xa kia mà thi triển một phen.” Diệp Cô Thành cười lớn một tiếng, sau đó chỉ tay vào một cây đại thụ dài vạn trượng ở đằng xa mà nói.

Một cây đại thụ vạn trượng cách đó rất xa, không liên quan đến chiến trường vừa rồi, vì vậy vẫn có thể tồn tại trên hành tinh.

“Được thôi, để ta thi triển một phen!” Tri Chu Hiệp xoay cổ tay một cái, hàng triệu sợi tơ nhện phát ra ánh sáng lạnh lẽo tức thì với tốc độ nhanh như chớp vượt qua hàng tỉ năm ánh sáng, mang theo sát khí đằng đằng mà tấn công cây đại thụ vạn trượng kia, muốn dùng sức mạnh phá tan cái cây đó.

“Rắc!

Rầm!” Phần thân cây cổ thụ vạn trượng đó rơi xuống vài điểm, đó là những vết tích mà tơ nhện đã phá vỡ thân cây để lại.

Sau đó thân cây nổ thành hai mảnh, đổ thẳng sang hai bên, phát ra âm thanh dữ dội.

Bề mặt hành tinh bị đập ra hai cái hố lớn hình cây.

“Ta không tiện thi triển, tóm lại là lợi hại hơn rất nhiều rồi.” Khuôn mặt Độc Dịch càng thêm đáng sợ, giọng nói khàn khàn nói câu này.

Lần này, phạm vi tấn công của độc dịch đã mở rộng vài triệu dặm, hắn cảm nhận được bằng trực giác.

“Ta vừa mới hiểu ra chỗ thần kỳ của sáu cây Lục Căn Thanh Tịnh Trúc này, cây trúc mà ta dùng trước đây so với nó thật sự là một trời

một vực.

Vốn dĩ ta đã quen dùng cây trúc của mình, nên không nghĩ rằng có thể dùng tâm thần để điều khiển sáu cây Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.” A Thanh có chút ngượng ngùng nói.

Vốn dĩ nàng dùng sáu cây Lục Căn Thanh Tịnh Trúc như vậy, thật sự đã làm uổng phí tiên thiên bảo bối, sử dụng vô một ti mỹ cảm.

Ngay sau đó, tâm thần A Thanh khẽ động, sáu cây Lục Căn Thanh Tịnh Trúc tức thì huyền không trên tay nàng, phát ra ánh sáng rực rỡ, quanh thân vờn quanh khí tức đặc biệt, nhìn qua liền biết đó là vật phi phàm.

Sáu cây Lục Căn Thanh Tịnh Trúc “hưu” một tiếng bay về phía hư không cách đó hàng ức năm ánh sáng, sau đó thi triển một bộ côn pháp trong hư không.

Đây chính là sở học mà A Thanh cả đời giỏi nhất, đánh khắp thế giới đó không đối thủ.

Lúc này một bộ côn pháp do Lục Căn Thanh Tịnh Trúc thi triển, mang lại hiệu quả không chỉ là bình thường nữa.

Hư không vốn đã tan hoang, ngay lập tức lại chịu những đòn tấn công phát ra từ Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Trong hắc động tiếp nhận một đợt tấn công, phát ra âm thanh như sấm sét điện giật, ầm ầm vang dội, nghe mà khiến người ta kinh hãi.

Mãi một lúc lâu sau, hắc động trên hư không mới dần dần im lặng, khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Sáu cây Lục Căn Thanh Tịnh Trúc theo tâm thần A Thanh khẽ động, liền “hưu” một tiếng, bay vút hàng ức năm ánh sáng, một lần nữa quay trở lại tay nàng.

“Tin rằng mọi người đều cảm thấy loại cảm giác này, thực sự quá kỳ diệu.

Ta có thể đạt đến cảnh giới mạnh mẽ như vậy, bản thân ta trước đây hoàn toàn không dám tưởng tượng.” Trong mắt Diệp Cô Thành lóe lên càng nhiều vẻ không thể tin được và kinh ngạc.

Hiện tại hắn đặc biệt may mắn vì Thánh Sư đã lựa chọn hắn, thông qua cơ duyên này, mới có thể có cảm giác kỳ diệu như vậy.

“Hiện tại còn xa mới đạt được giới hạn.

Sự cường đại mà Thánh Sư nói không chỉ dừng lại ở mức độ nhỏ bé hiện tại.” Tây Môn Xuy Tuyết nhìn thanh kiếm trong tay, khóe miệng cong lên một nụ cười.

Hắn biết rằng tương lai có thể sẽ thấy những điều mạnh mẽ hơn, mạnh hơn rất nhiều so với hiện tại.

Một tương lai quá đỗi tươi đẹp.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch trong lòng điên cuồng đồng tình, nhìn nhau một cái, đều có thể nhìn ra sự hối hận trong mắt cả hai.

Bây giờ họ không còn muốn quay trở về nữa, vì vậy cảm thấy hối hận vì yêu cầu trước đây của mình.

Với thực lực mạnh mẽ và đáng sợ như bây giờ, những gì nhỏ bé trước đây họ chưa từng có.

Giờ đây, cảm thấy tầm nhìn đã cao hơn, nên khi nhìn lại quá khứ liền không khỏi lắc đầu.

Khả năng tùy ý hủy diệt tinh thần và hư không trong thế giới đó cũng không dám nghĩ tới.

Chỉ là ở phương diện tiềm lực con người có nhiều nghiên cứu hơn, nhưng lại bị giới hạn trong một phạm vi nhất định.

Tuy rằng ở thế giới ban đầu thực lực không tệ, nhưng sau khi trải nghiệm cảm giác thực lực cường đại phi thường, liền có thể rõ ràng biết được mình trước đây nhỏ bé đến mức nào, yếu ớt như con kiến.

Giờ đây, muốn giải quyết bản thân trước đây cũng chỉ là chuyện vung tay một cái mà thôi.

Chương 255

A Thanh khóe miệng cong lên một nụ cười, tay vuốt ve Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, trên mặt hiện lên nụ cười ngượng ngùng.

Nhìn thấy tiên nữ bên cạnh Thánh Sư, nụ cười thu lại, nàng có chút tự ti mà cúi đầu xuống.

Sau đó lại nghĩ Thánh Sư sẽ khiến mình trở nên xinh đẹp, cũng có dung mạo nghiêng thành như Tây Thi, lại một lần nữa mỉm cười.

"Vì hiện tại ta đều đã nâng cao thực lực, vậy thì bây giờ bàn về cách giải quyết sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Mỗi khi ta tiêu diệt ma trùng trên một hành tinh đều có thể nhận được sự thăng tiến thực lực, đây là một tin tức cực kỳ tốt đối với ta, cũng giúp ta có nhiều thời gian đệm để đối phó với những con ma trùng mạnh mẽ sau này." Diệp Cô Thành sau khi vui mừng xong, liền sắc mặt nghiêm túc, bàn bạc chính sự.

Vừa mới trải nghiệm chuyện vui vẻ, bây giờ nên bàn đến chuyện nguy cơ.

Hiện tại, hắn càng ngày càng cảm thấy có cảm giác cấp bách, loại cảm giác cấp bách đó giống như một ý niệm mãnh liệt rằng tuyệt đối không thể khiến Thánh Sư thất vọng.

Vì vậy, hắn càng ngày càng nghiêm túc đối đãi.

"Điểm đáng sợ nhất của ma trùng mà ta gặp phải hiện tại chính là khả năng tái sinh.

Không biết với thực lực hiện tại của ta đi đối phó với đám ma trùng trước đây liệu có thể tiêu diệt được không." Tây Môn Xuy Tuyết cũng không còn vẻ lạnh lùng như trước nữa, bởi vì mục tiêu của hắn

đã thay đổi, nên tính cách tương ứng cũng có chút biến đổi.

Tất cả đều vì muốn nhanh chóng giải quyết những con ma trùng phiền phức đó, sau đó có thể nhanh chóng hơn tiến công lên hành tinh lớn nhất, đối đầu với đối thủ đáng sợ thật sự.

Đó chính là điều hắn khao khát nhất hiện nay.

"Muốn biết liệu có thể hay không, vậy thì chỉ có thể đi đến hành tinh tiếp theo thử nghiệm một phen.

Ta cảm thấy hiện tại ta cũng không thể đưa ra phương pháp giải quyết tận gốc, bởi vì ta hiểu biết quá ít về ma trùng.

Tốt hơn hết là nên đi đến hành tinh tiếp theo." Giọng nói khàn khàn khó nghe của Độc Dịch vang lên, trong đôi mắt trắng đục lộ ra vẻ điên cuồng.

"Thật sự không nghĩ ra phương pháp nào, thực chiến quả thực là phương pháp tốt nhất.

Ta muốn trong thực chiến tìm hiểu thêm về ma trùng, tốt nhất là có thể bắt một số ma trùng khác nhau để giải phẫu một phen, tìm hiểu cấu tạo của chúng, đồng thời tìm hiểu nguyên nhân vì sao khả năng tự lành của chúng lại mạnh đến vậy." Khuôn mặt ẩn dưới lớp vỏ ngoài của Tri Chu Hiệp lóe lên ánh sáng lạnh lẽo sâu sắc.

Lúc này hắn tràn đầy suy nghĩ muốn giải phẫu đám ma trùng đó.

Ở thế giới đó, việc giải phẫu sinh vật là một chuyện vô cùng bình thường, đồng thời giải phẫu cũng là nguồn gốc của việc thu thập kiến thức.

Bởi vì giải phẫu đã thu được rất nhiều kiến thức, thúc đẩy sự phát triển của nhiều kỹ thuật.

Ở thế giới này nhất định cũng như vậy.

Chỉ cần giải phẫu đám ma trùng đó, tìm hiểu rõ ràng, đến lúc đó tự nhiên sẽ có cách giải quyết.

Nếu giải phẫu một con ma trùng không ra kết quả, vậy thì giải phẫu trăm con ma trùng.

Nếu không thể có được kết quả, vậy thì giết hàng ngàn vạn con ma trùng, thậm chí hàng ức vạn con ma trùng, ngay cả toàn bộ ma trùng trên một hành tinh cũng giải phẫu mà không may không ra kết quả!

Đối với cách làm của Tri Chu Hiệp, Độc Dịch vô cùng đồng tình, hắn và Tri Chu Hiệp dường như đến từ cùng một thế giới, tự nhiên có chung nguồn gốc văn hóa, vì vậy sự đồng tình với việc giải phẫu cũng vô cùng mạnh mẽ.

Hắn cũng sâu sắc cảm thấy, giải phẫu mới là cách tốt nhất để tìm hiểu ma trùng.

Chỉ dựa vào việc đối đầu trực tiếp hoặc áp đảo một chiều căn bản không thể thu được nhiều thông tin hơn về ma trùng.

Ở thế giới Hỗn Độn Ma Trùng này, hiển nhiên căn bản sẽ không có bất kỳ tài liệu nào về ma trùng, cũng sẽ không có người thần kỳ nào xuất hiện để giải thích nguồn gốc và toàn bộ quá trình phát triển sinh sản của ma trùng.

Dù sao rất rõ ràng, điều quan trọng nhất ở thế giới này chính là chiến đấu.

Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành và A Thanh thì im lặng.

Từ trước đến nay họ không có khái niệm về việc giải phẫu.

Hơn nữa, trong thế giới của Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành, giải phẫu là một việc mà chỉ những người trong ma tộc mới làm.

Người của chính đạo, chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy, và sâu sắc cảm thấy cách làm đó vô cùng tàn nhẫn.

Vì vậy, Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành lúc này nhìn Tri Chu Hiệp và Độc Dịch với ánh mắt hoàn toàn khác trước, rõ ràng lộ ra thông điệp rằng: hai người này là tộc nhân ma tộc!

Nhưng may mắn là, sau một lúc, hai người họ đã phản ứng lại.

Chương 256

Đối tượng đáng tin cậy mà họ trịnh trọng đối đãi không phải là con người, mà là những con ma trùng đáng sợ, vì vậy việc giải phẫu cũng không phải là chuyện đáng sợ.

Ánh mắt rõ ràng đó mới biến mất.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch thì không hiểu vì sao Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành vừa rồi lại nhìn họ bằng ánh mắt như quỷ dữ, chỉ thiếu điều không lộ ra sự bài xích rõ ràng.

Nhưng, ánh mắt như vậy của Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành không kéo dài bao lâu, nên Tri Chu Hiệp và Độc Dịch cũng không nhất thiết phải tìm hiểu.

"Phương pháp này rất tốt, quả thực phương pháp này có thể giúp ta tìm hiểu ma trùng nhanh hơn." Diệp Cô Thành khóe miệng nhếch lên một nụ cười, đồng tình sâu sắc mà nói, dường như chuyện hắn vừa rồi nhìn Tri Chu Hiệp và Độc Dịch bằng ánh mắt kỳ lạ không hề tồn tại.

"Đúng vậy!

Đến lúc đó ta sẽ giải phẫu, bổ sung thông tin cho nhau, có thể nhanh chóng nắm bắt thông tin về ma trùng!" Độc Dịch dùng giọng điệu hưng phấn kỳ lạ nói.

Độc Dịch trời sinh có hứng thú kỳ lạ với việc giải phẫu, vì vậy mới hưng phấn như vậy về chuyện giải phẫu.

Diệp Cô Thành tuy rằng đã chấp nhận việc giải phẫu, nhưng khi nghĩ đến việc phải dùng kiếm từng nhát từng nhát mổ xẻ những con ma trùng ghê tởm đó, để lộ ra máu tím bên trong, cùng với những cơ

quan chưa biết, phải nghiêm túc và tỉ mỉ kiểm tra, sắc mặt hắn không khỏi trở nên kỳ quái, dường như đã tái nhợt đi một chút.

Tây Môn Xuy Tuyết đương nhiên cũng có cùng cảm giác, vì vậy sắc mặt hắn cũng lộ vẻ cổ quái, nhìn Diệp Cô Thành một cái.

Hai người dường như đã tìm thấy sự đồng cảm, đều biết đối phương có cùng cảm giác với mình, đó là có chút không thể chấp nhận việc tự tay giải phẫu.

Dù sao những con ma trùng đó thật sự quá ghê tởm!

A Thanh là một cô gái nhỏ thì càng không cần phải nói.

Độc Dịch căn bản không coi A Thanh là một cô gái, cũng đưa nàng vào danh sách những người cần giải phẫu.

Vì vậy, A Thanh lại một lần nữa không khỏi hoài niệm những chú cừu đáng yêu trên thảo nguyên biết bao.

Giờ đây, nàng phải đi giải phẫu những con ma trùng đáng sợ đó.

Vì sao cùng không phải là con người, nhưng giữa hai loại sinh vật lại có sự khác biệt lớn đến vậy.

Nếu để A Thanh đi giải phẫu một con cừu, thì tuyệt đối không có vấn đề gì, dù sao nuôi cừu là để phục vụ cuộc sống.

Hiển nhiên, cấu tạo bên trong của cừu so với cấu tạo bên trong của ma trùng đẹp mắt hơn rất nhiều, cũng sẽ không khiến người ta có cảm giác ghê tởm.

"Việc khó khăn đầu tiên thực sự trong Hỗn Độn Ma Trùng Thế Giới lại là giải phẫu.

Chuyện này thật sự quá buồn cười." Nguyên Phượng không nhịn được cười duyên nói.

Nhìn thấy sắc mặt kỳ quái của A Thanh liền không nhịn được

nữa.

Con gái thật sự quá yếu ớt, trong thế giới Hồng Hoang, những chuyện như đánh nhau, máu thịt văng tung tóe là điều vô cùng bình thường.

"Trần ca ca, giữa năm người này lại có rất nhiều điểm khác biệt, có thể thấy các thế giới ban đầu của họ thật sự khác nhau một trời một vực, nên mới có tình huống như vậy." Nữ Oa lại có hứng thú vô cùng nồng hậu với chuyện này, trong đó có rất nhiều điều thú vị mà nàng có thể nhìn thấy.

"Ta lại cảm thấy cách họ chung sống bình thường có chút thú vị, khiến ta mong đợi." Hậu Thổ nhìn Trần Vũ cũng cười duyên.

"Năm người này có nhiều điểm thú vị hơn thế." Trần Vũ cười nói.

Biểu hiện của ba nữ nhân lúc này dường như đang xem chuyện bát quái.

"Năm người này hiển nhiên không thể hợp tác với nhau.

Nhất định sẽ có những lúc bất đồng lớn hơn.

Xem xem họ có thể kiên trì đi hết vài trăm tỉ hành tinh hay không, tuyệt đối không thể chống đỡ được một phần ba số đó, thậm chí có thể vài hành tinh là sẽ chia đường ai nấy đi!" Dương Mi ác độc nói.

Dường như từ chuyện giải phẫu, hắn đã phát hiện ra dấu hiệu cho thấy năm người mà Trần Vũ tìm thấy có thể chia rẽ.

Trong lòng hắn liền có chút đắc ý.

"Ngươi luôn như vậy, thật sự có lỗi với thân phận Thánh Nhân siêu việt." Trần Vũ hiện tại từ trên người Dương Mi không nhìn thấy cảm giác ban đầu nữa.

Có thứ gì đó đang dần mất đi từ trên người Dương Mi.

Hiển nhiên Dương Mi hiện tại không hề nhận ra điều này.

Chương 257

“Sự thật sẽ nhất định diễn ra theo cách ta nói.

Cứ chờ xem rồi sẽ biết.

Tóm lại, tuyệt đối không có lý lẽ nào ba ván đều thắng, chẳng phải quá bất công sao!” Dương Mi nghe lời Trần Vũ nói xong liền cứng mặt lại, sau đó chau mày lạnh lùng nói, nhất quyết muốn lấy lại thể diện.

“Vì sao ba người lại có biểu cảm như vậy, chuyện giải phẫu không phải rất bình thường sao?

Trông có vẻ rất bài xích, lẽ nào thế giới của các ngươi trước đây không có khái niệm giải phẫu sao?” Tri Chu Hiệp cau mày nhìn Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành và A Thanh, vô cùng khó hiểu hỏi.

Độc Dịch ngay sau đó cũng lè lưỡi, trong đôi mắt trắng đục lộ ra vẻ kinh ngạc.

Giải phẫu chính là một biểu tượng của xã hội hiện đại mà.

Ba người này ngay cả giải phẫu cũng không thể chấp nhận được, vậy chẳng phải thế giới ban đầu của họ không hề khoa học kỹ thuật như vậy sao, rốt cuộc là một thế giới như thế nào?

“Thế giới của ta thường xuyên luyện công luyện kiếm.

Thế giới võ hiệp muôn màu muôn vẻ, khoái ý ân cừu giang hồ.

Chuyện giải phẫu thường là việc mà ma đạo mới làm, chính đạo của chúng ta không dung thứ.

Vì vậy, ta và Tây Môn Xuy Tuyết chưa từng làm chuyện như vậy, lúc này có chút không thể chấp nhận được.” Diệp Cô Thành không

khỏi sờ sờ mũi nói, trong lòng thầm bổ sung: giải phẫu những thứ khác thì có thể chấp nhận được, nhưng giải phẫu ma trùng thật sự quá ghê tởm, khiến hắn có chút không thể chấp nhận.

“Thì ra là vậy, ở thế giới của ta và Độc Dịch, giải phẫu là chuyện bình thường không gì sánh bằng.

Ma trùng tuy ghê tởm, nhưng ta trước đây cũng đã giải phẫu những động thực vật ghê tởm hơn, nên cũng rất có thể chấp nhận được.” Tri Chu Hiệp sau khi hiểu rõ bối cảnh thế giới ban đầu của Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, liền nói với vẻ rất thông cảm.

“Tuy hiện tại ta không thể chấp nhận được, nhưng không có nghĩa là ta sẽ không làm chuyện đó.

Vì vậy đừng lo lắng, ta và Tây Môn Xuy Tuyết làm việc tuyệt đối không dây dưa. ” Diệp Cô Thành lúc này cũng khôi phục vẻ nghiêm túc, nói với khí chất trịnh trọng.

“Ta chỉ tiếp xúc với cừu đáng yêu, cũng chỉ giết cừu.

Ta sẽ nghiêm túc giải phẫu những con ma trùng đó.” A Thanh liền nói tiếp, sau đó cũng kiên định nói.

Trong mắt nàng cũng lộ ra vẻ kiên định, sâu sắc hiểu rằng, chỉ có xông pha thế giới này, mới có thể ở lại thế giới kỳ diệu của Thánh Sư.

Cũng có thể ở bên cạnh Thánh Sư.

Dù không thể ở bên cạnh như những tiên nữ kia, thì có thể nhìn thêm vài lần cũng tốt.

Tổng cộng lại, tốt hơn là sau này quay về thế giới ban đầu, cách vô số rào cản, lại có thực lực như thế nào mới có thể gặp lại Thánh Sư một lần nữa chứ?

“Nếu đã vậy, chúng ta nhanh chóng xuất phát đi.

Ta thực sự đã nóng lòng rồi, đám ma trùng đó, hừ!" Độc Dịch nói với giọng điệu vội vã, vẻ hưng phấn trong đôi mắt trắng đục càng thêm nồng đậm.

Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành thấy biểu hiện này, không khỏi nhìn nhau một cái.

Người có vẻ ngoài kỳ lạ ở thế giới ban đầu cũng là một người không an phận, nếu không thì sao lại thích chuyện tàn nhẫn như giải phẫu đến vậy.

"Xuất phát đi!" Diệp Cô Thành ngay sau đó thu hồi ánh mắt, hùng hồn nói.

Năm người lần lượt thi triển thực lực, vượt qua hàng chục tỉ năm ánh sáng, đến một hành tinh khác ngoài hành tinh hiện tại.

Sau khi rời đi không lâu, Chu Yếm, người vẫn luôn âm thầm quan sát, đã hiển lộ thân hình.

Vừa nãy, sau khi Tây Môn Xuy Tuyết giải quyết xong đám ma trùng còn lại trên một hành tinh, Chu Yếm đã lặng lẽ ẩn mình.

Bởi vì hắn biết rằng cần phải để vấn đề cho năm người tự giải quyết.

Sự tồn tại của hắn chắc chắn sẽ khiến năm người coi đó là một sự dựa dẫm, điều này không có lợi cho sự trưởng thành của họ.

Trên một hành tinh khác trong Hỗn Độn Ma Trùng Thế Giới, hàng tỉ con ma trùng đang vận động.

Ngay sau đó, những cái đầu nhỏ dày đặc đều ngẩng lên, kinh ngạc nhìn về một hướng.

Chương 258

Kẻ địch đã ở đó.

Đó chính là thông tin mà chúng tiếp nhận trong đầu.

Đồng thời, ngay sau đó có một mệnh lệnh được ban ra trong đầu chúng, đó chính là phải giải quyết những kẻ địch đó.

Vậy là, chỉ trong chớp mắt, hàng tỉ con ma trùng đều lần lượt lựa chọn, phóng to cơ thể mình lên hàng vạn trượng.

Ngay sau đó, chúng bò lên cơ thể mình, mỗi bước đi hàng chục tỉ vạn bước, đồng loạt di chuyển về phía vị trí mà Tây Môn Xuy Tuyết xuất hiện.

Tất cả chúng đều biết mệnh lệnh tối cao trên hành tinh mà chúng đang ở.

Dù phải lật đổ cả hành tinh trùng lực cũng không tiếc, nhất định phải giữ năm người lại đó, đồng thời cũng phải tiêu diệt họ một cách triệt để.

Khi một ý niệm tràn ngập trong não trùng, trong đôi mắt li ti của chúng phát ra ánh sáng kỳ dị.

Trong não trùng không còn bất kỳ chuyện gì khác, chúng chỉ biết hành động theo mệnh lệnh, bởi vì những mệnh lệnh đó căn bản không thể phản kháng, cũng không có chút tâm trí phản kháng nào.

"Những con ma trùng đó trong chớp mắt đều biến thành lớn vạn trượng, đều đồng loạt kéo về phía ta.

Tuyệt đối không bình thường!" Tây Môn Xuy Tuyết ánh mắt xuyên qua thời không hàng chục tỉ năm ánh sáng, liền nhìn thấy đàn trùng đang đổ quân về phía mình, giọng điệu ngưng trọng nói.

Vì đã lựa chọn một hành tinh, lại hiểu rõ rằng đám ma trùng này rất khó giải quyết, tự nhiên hắn chọn vị trí ở xa đám ma trùng đó.

Chờ đợi thời cơ thích hợp có thể giải phẫu đám ma trùng này, xuất hiện giữa đám ma trùng đó, dù sao đối với hắn mà nói, đó cũng chỉ là chuyện trong một hơi thở mà thôi.

Vì vậy, ban đầu hắn muốn quan sát đám ma trùng này từ xa.

Dù sao một số thói quen sinh hoạt của ma trùng thường cũng tiết lộ rất nhiều thông tin.

Những thứ này trước đó trên hành tinh kia hắn chưa kịp quan sát, đã tiêu diệt hết ma trùng trên hành tinh đó.

Vì vậy, hắn chỉ có thể quan sát trên hành tinh này một phen.

Điều kỳ lạ là, vừa mới hạ cánh trên một hành tinh, hàng tỉ con ma trùng trên hành tinh này đã đồng loạt phản ứng, điều này không nghi ngờ gì đã phơi bày một vấn đề đáng sợ, khiến hắn lập tức tỉnh ngộ.

"Xem ra đàn trùng này có thể nhận lệnh từ xa." Diệp Cô Thành nhìn hành tinh lớn nhất đang lóe lên ánh sáng chói mắt ở xa, giọng điệu ngưng trọng nói.

Lần này, người đứng sau đã ra lệnh, trùng hợp lại rõ ràng cảm nhận được hành động của năm người, đồng thời người đứng sau cũng định ra tay rồi.

"Ta mới là hành tinh thứ hai…" A Thanh không khỏi cười khổ nói.

Ý tứ trong lời nói của nàng chưa dứt, bốn người còn lại đều hiểu.

Cơ hội để người đứng sau trên hành tinh lớn nhất ra tay thực sự quá nhiều, hành động có thể tồn tại điểm yếu của họ sẽ vô tình bộc lộ trước mặt người đó.

"Đám trùng quần này cũng chỉ là pháo hôi dùng để thăm dò ta mà

thôi.” Độc Dịch dùng giọng điệu âm u nói.

Thăm dò một lần, hai lần thì không đáng sợ, nhưng cơ hội thăm dò hàng ngàn vạn lần, hàng ức lần mới là đáng sợ nhất, sẽ đối mặt với tình huống khó khăn hơn.

“Bất kể thế nào, hàng chục tỉ con trùng quần đang tiến về phía ta.

Chuyện lộ điểm yếu như vậy chỉ có thể đợi sau này tiếp tục thảo luận.

Trước tiên hãy quét sạch đám ma trùng trên hành tinh này đi đã!” Tây Môn Xuy Tuyết trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, giọng điệu tràn đầy ý chí chiến đấu nói.

Trong lời nói, thanh kiếm trong tay hắn đã phát ra tiếng “ong ong”, hiển nhiên thanh kiếm cũng cảm nhận được ý chí chiến đấu của Tây Môn Xuy Tuyết.

“Quả thực là như vậy, những chuyện khác chỉ có thể đợi sau này.

Ít nhất chuyện này đã cho ta biết về chuyện mệnh lệnh từ xa, đối với đối phương, ta lại hiểu thêm một chút.

Đừng quên, ma trùng có thể giữ sống bao nhiêu thì giữ bấy nhiêu, ta muốn giải phẫu chúng!” Tri Chu Hiệp giơ hai tay lên, ý nghĩ bên trong dường như rục rịch muốn động, hắn cũng thật sự không chịu nổi nữa rồi, chỉ muốn nhanh chóng bắt lấy đám ma trùng này để giải phẫu một phen.

“Vô Tình Kiếm!” “Thiên Ngoại Phi Tiên!” “Tri Chu Ti Vũ!” “Độc Dịch Loạn Sát!” “Lục Thanh Trúc Sát!” Năm giọng nói đồng thanh vang lên.

Tất cả đều đã quen hô tên chiêu thức trước khi ra chiêu.

Những cái tên như “Tri Chu Ti”, “Độc Dịch” và “Lục Thanh Trúc

Sát" đều là do họ tùy tiện đặt ra, ngẫu hứng kêu loạn, tóm lại là phải hô đúng.

Chương 259

Năm đạo tấn công có thể chấn vỡ một hành tinh như trời giáng xuất hiện.

Dù sao, hành tinh này và hành tinh vừa rồi cách nhau không xa, lại đều cách hành tinh lớn nhất rất xa.

Thực lực của ma trùng trên hành tinh này cũng chỉ là bình thường, không khác Kim Tiên cảnh giới là bao.

Vì vậy, đối với năm người, điều cần làm là cố gắng ít bộc lộ điểm yếu nhất có thể, tránh để người đứng sau trên hành tinh lớn nhất sớm phát hiện.

Đồng thời cũng phải cố gắng giữ cho đám ma trùng sống sót, để sau khi trận chiến kết thúc có thể giải phẫu một phen.

Chiêu Vô Tình Kiếm trực tiếp một lần nữa chém giết đám ma trùng cách đó hàng chục tỉ năm ánh sáng.

Bộ não ma trùng cao hàng vạn trượng chẳng qua chỉ là một cái bá tử sáng loáng mà thôi.

Chiêu Vô Tình Kiếm trực tiếp chém đứt đầu của con trùng chúa đó.

Thế là xuất hiện một cảnh tượng như vậy: hàng vạn cái đầu ma trùng lớn hàng vạn dặm bị một kiếm chém đứt, sau đó đồng loạt bay vào hư không.

Máu tím tươi dài hàng chục triệu dặm, bay lượn trong hư không.

Sau đó, những thân trùng không đầu, không còn bộ não chỉ huy cơ thể, đều đồng loạt dừng bước tiến, rồi đồng loạt đổ xuống.

“Rầm!

Rầm!” Tiếng hàng trăm vạn thân trùng không đầu đổ xuống khiến bề mặt hành tinh chấn động, một lần nữa để lại dấu ấn mới trên hành tinh, đó là hàng trăm vạn cái hố sâu.

Chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên trong không trung hình thành vô số kiếm ảnh bay loạn, những kiếm ảnh này sau đó lần lượt tấn công hàng trăm vạn con ma trùng.

Bởi vì thực lực của Diệp Cô Thành tăng trưởng, uy lực của một chiêu cũng tăng lên rất nhiều.

Chỉ trong chớp mắt, chi thể đang tiến lên của hàng trăm vạn con ma trùng đã bị chém đứt đồng loạt.

Những con ma trùng không còn chi thể “rầm” một tiếng từ trong hư không rơi xuống.

Bởi vì những con ma trùng này đã phóng to cơ thể mình lên hàng trăm vạn trượng, vậy thì tứ chi của chúng cũng tương ứng biến thành hàng chục vạn trượng.

Việc tứ chi bị chém đứt khiến những con ma trùng này từ trên cao lơ lửng rơi xuống bề mặt hành tinh.

Chiêu Tri Chu Phi Vũ thì lại bắn ra hàng trăm vạn sợi tơ nhện.

Chỉ là những sợi tơ nhện này đang linh hoạt múa lượn trong hư không.

Những sợi tơ nhện của Tri Chu Hiệp tựa hồ hàng triệu sợi đang nhảy múa, bùng nổ ra, tràn đầy sự linh hoạt tột cùng, quấn chặt lấy cổ hàng triệu con ma trùng, sau đó siết chặt cổ chúng.

Dù cho cổ của những con ma trùng này có to lớn đến mấy vạn trượng, nhưng cũng không thể chống lại uy lực của tơ nhện.

Hàng triệu con ma trùng cứ thế bị siết chết một cách thê thảm, bỏ mạng trên đường tiến công, giống như hàng triệu con ma trùng anh em trước đó, chưa kịp thi triển chút thân thủ nào.Với chiêu Độc Dịch Loạn Sát, thứ độc dịch màu đen dính dớp, quỷ dị và đặc biệt trên thân Độc Dịch lại một lần nữa tách rời, lập tức phân thành hàng triệu phần.

Sức mạnh mà mỗi phần mang theo đã tăng cường theo thực lực của Độc Dịch.

Hàng triệu phần độc dịch như thể sống dậy, phát ra tiếng cười quỷ dị, nhưng lại vô cùng hưng phấn.

Chúng mãnh liệt chọn lấy hàng triệu con ma trùng, như thể đang chọn thức ăn, rồi không ngừng co ép những con ma trùng đó, quyết tâm khiến chúng cảm nhận nỗi đau vô tận khi thân thể bị nghiền nát.

Chỉ trong vài nhịp thở, những con ma trùng lớn hàng triệu trượng đã bị ép thẳng thành ba mươi vạn trượng, thu nhỏ đến hàng trăm lần.

Nếu theo tính cách ban đầu của Độc Dịch, hắn sẽ trực tiếp nghiền nát chúng thành phấn vụn mới là tốt nhất.

Chẳng qua giờ đây hắn muốn giữ lại những con ma trùng này để giải phẫu kỹ càng, nên đã quyết định giữ lại mạng chúng.

Vì vậy, hắn thu nhỏ uy lực của sự co ép, tiến hành một màn tra tấn chậm rãi.

Lại thêm một nhịp thở nữa, những con ma trùng vốn bị ép còn ba mươi vạn trượng lại thu nhỏ thêm hàng trăm lần, trực tiếp bị ép thành một vạn trượng, so với thân thể khổng lồ ban đầu, giờ đây quả thực bé nhỏ đáng thương.

Cũng chính vì ma trùng bị ép nhỏ quá nhiều, rất nhiều độc dịch đã không còn dùng đến.

Những phần độc dịch đó như sống dậy, lại một lần nữa chọn những con ma trùng khác để tiến hành một đợt tra tấn mới.

Dẫu sao, ở đây còn có hàng chục tỷ con ma trùng, đối thủ nhiều vô kể.Chiêu Lục Thanh Trúc Sát của A Thanh so với chiêu thức của bốn người kia, lại có phần nhu mỹ, thiếu đi nhiều sát khí.

Chương 260

Chỉ thấy trong tay A Thanh, một cây gậy trúc thanh tịnh phát ra ánh sáng ngũ sắc, lập tức cũng hóa thành hàng triệu phần, bay lượn trên không trung, xuất hiện trước thân hàng triệu con ma trùng.

Nàng triển khai một bộ côn pháp, lập tức đánh cho hàng triệu con ma trùng thoi thóp.Dưới sự xuất chiêu đồng loạt của năm người, chưa đầy hai nhịp thở, những con ma trùng kia mới đi được một ức bước thì đã có mấy ngàn vạn con ma trùng phải dừng lại.

Những con ma trùng này muốn đến trước mặt năm người, e rằng sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Dẫu sao, thực lực của những ma trùng này không thể đạt đến trình độ có thể vượt qua năm ánh sáng với tốc độ như vậy, nên chỉ có thể là như thế.

Muốn tiếp cận đối thủ thì cũng đành bó tay.

Không chút do dự, năm người lần lượt điều khiển vũ khí trong tâm thần tiếp tục tiến hành một vòng nghiền ép đơn phương mới, đồng thời vẫn chú ý giữ lại mạng sống của những con ma trùng này.

Chỉ là, nhìn hàng chục tỷ con ma trùng trên toàn bộ tinh cầu, năm người đều không khỏi rùng mình.

Mọi người đều đã giữ lại thi thể của những con ma trùng này.

Nếu thật sự muốn giải phẫu hàng chục tỷ con ma trùng thì cảnh tượng đó quả thực không dám tưởng tượng.Và gần như cùng lúc đó, chiêu thức của năm người đột nhiên trở nên sắc bén hơn, trực tiếp nghiền nát những con ma trùng còn lại.

Khoảng mười nhịp thở, trên một tinh cầu vừa mới được dọn dẹp,

hàng chục tỷ con ma trùng ban đầu đều đã bị tiêu diệt, không còn khả năng tiến thêm một bước nào nữa.Từ một nơi cách đó hàng trăm tỷ năm ánh sáng, dường như có tiếng gào thét của một nữ tử vang lên, nhưng lại bị hạn chế bởi một giới hạn nào đó, không thể lập tức vượt qua hàng trăm tỷ năm ánh sáng đến tinh cầu này để ra tay với năm người.

Và, trong khoảnh khắc của nhịp thở tiếp theo, người ta lại có thể nghe thấy tiếng gào thét của nữ tử kia càng thêm thê lương, nghe tiếng gào thét ấy là có thể hình dung được vẻ mặt dữ tợn của nàng.Sau khi tiêu diệt hết hàng chục tỷ ma trùng, phản ứng đầu tiên của năm người không phải là đi kiểm tra những con ma trùng đó, mà là lần lượt lấy ra ngọc bài đeo trong lòng.

Hiện tại, thứ này đã trở thành thứ được coi trọng nhất.

Họ hiểu sâu sắc rằng, một tấm ngọc bài chính là vật mấu chốt để tiếp tục tiến về phía trước.

Vì vậy, tầm quan trọng của tấm ngọc bài này trong lòng họ không ngừng tăng lên, trở thành yếu tố đầu tiên phải làm sau khi tiêu diệt ma trùng, đó là kiểm tra chiến công bên trong ngọc bài, sau đó dùng chiến công đó đổi lấy vật phẩm để nâng cao thực lực.Sau khi trải qua sự hưng phấn ban đầu, năm người đều hiểu rằng, cái gọi là ma trùng thực ra là nguồn gốc của chiến công.

Mặc dù một tinh cầu có đến hàng chục tỷ ma trùng, nhưng vì thực lực của chúng rất nhỏ, nên chiến công có thể đổi được là vô cùng hạn chế.

Muốn có thêm chiến công thì chỉ có thể tiêu diệt ma trùng ở cảnh giới lợi hại hơn, đây cũng là động lực lớn nhất để họ tiêu diệt ma trùng hiện tại.Đồng thời, không thể phủ nhận rằng, năm người đều hiểu sâu sắc rằng mọi người đều muốn trở nên cường đại, và những

con ma trùng này đã trở thành một loại tài nguyên, một loại tài nguyên mà ai cũng muốn, trong đó tồn tại yếu tố công bằng.

Vì vậy, khi thi triển chiêu số, họ đều tính toán từng chút một, cố gắng phân chia ma trùng với sự chênh lệch không quá rõ ràng.

Dẫu sao, muốn chính xác không sai một li thì là điều không thể.

Lẽ nào, còn phải quản đến một hai con số nhỏ sao?

Bởi vậy, sự chênh lệch về số lượng ma trùng bị giết là khá nhỏ, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến sự hòa thuận của năm người.

Họ đều là đội ngũ được thành lập tạm thời, nếu không hiểu rõ rằng phải hợp tác mới có thể xông pha trong một Hỗn Độn Ma Trùng Thế Giới, thì hẳn đã sớm có người độc lập rời đi rồi.“Ta sẽ nâng cao thực lực trước, sau đó mới đi giải phẫu những con ma trùng kia.” Diệp Cô Thành đã nói ra tiếng lòng của mọi người, và tất cả đều vui vẻ chấp nhận, thích thú dùng tâm thần kiểm tra chiến công trong ngọc bài.

Sau vài nhịp thở nữa, năm người đều lần lượt chọn xong những thứ mình muốn, lập tức thực lực lại trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

Bởi vì thực lực càng về sau càng khó tăng trưởng, cho nên một tinh cầu dù có hàng chục tỷ ma trùng, số lượng tuy lớn nhất, nhưng chất lượng vẫn chỉ ở cảnh giới Kim Tiên.

Do đó, không thể mang lại sự thay đổi chất cho năm người.“Lại mạnh hơn một chút rồi.” Tây Môn Xuy Tuyết nhìn chằm chằm đôi tay của mình, nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, ngữ khí kích động nói.

Dù chỉ mạnh hơn một chút, nhưng so với trước đây đã có rất nhiều khác biệt rồi.“Xem ra phải tiêu diệt thêm vài tinh cầu ma trùng nữa mới có khả năng thăng cấp lên cảnh giới tiếp theo.” Tri Chu Hiệp nhìn đôi tay của mình, hào hứng nói.Bởi vì trước đây đã trải qua sự

hưng phấn sau khi thực lực được đề thăng, cho nên lần này, năm người đều nhanh chóng bình ổn lại tâm tình.

Ai nấy đều hiểu rằng, chuyện như vậy cần phải quen dần, trừ phi cảnh giới đạt được một bước nhảy vọt, khi đó mới là lúc thật sự vui mừng.

Hiện tại, xem ra chỉ là thực lực được nâng cao một cách bình thường mà thôi.

Trải qua đại chiến trên hai tinh cầu, tâm thái của họ đã vô nghi được nâng cao, tầm nhìn cũng đã được mở rộng hơn."Giải phẫu đi!" Độc Dịch vừa nói, vừa giơ hai tay lên, chỉ vào một cái cây cách đó mấy ức năm ánh sáng.

Cả bọn đều không tấn công cái cây này.

Theo sự biến đổi tâm thần của Độc Dịch, mấy chục chiếc lá cây lớn mười vạn trượng trên cái cây đó liền tự động tách rời khỏi cành, vèo một tiếng bay vào tay Độc Dịch."Vậy ta sẽ dùng chúng làm dao giải phẫu." Độc Dịch lập tức chia mấy chục chiếc lá cây cho mọi người.

Hắn biết, ở đây không ai muốn dùng vũ khí của mình để giải phẫu những con độc trùng đó, ngay cả hắn cũng không muốn.

Luôn sẽ khiến người ta có cảm giác dơ bẩn, cho nên hắn đã nghĩ đến việc dùng lá cây làm dao.Thực ra với thực lực của hắn, việc cách không giải phẫu là hoàn toàn có thể, chẳng qua cần rất nhiều lực lượng tinh diệu, phải khống chế sức mạnh một cách vi tế, dù sao nội tạng trong thân thể tộc trùng này rất dày đặc.

Việc khống chế sức mạnh một cách chính xác đối với hắn vô nghi là cực kỳ khó khăn, bởi vì hắn mới chỉ vừa tiếp xúc với một số sức mạnh không lâu, còn đang trong giai đoạn học tập.

Cùng với kinh nghiệm thực chiến sau này, sự khống chế sức mạnh này sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn, cho đến cuối cùng tựa như được sinh ra trong thế giới Hồng Hoang, mới thực sự thoát thai hoán cốt.Năm người đều cùng lúc dẫm chân lên mặt đất bằng thần niệm, sau đó lướt không đến bên cạnh thi thể những con ma trùng.

Trong số ma trùng này, có rất nhiều con vẫn còn thoi thóp hơi tàn, còn rất nhiều con thì đã thành thi thể, đây là kết quả cố ý của họ.

Chương 261

Họ muốn nghiên cứu các loại trùng khác nhau, bất kể sống, chết, hay nửa sống nửa chết.

Chủ yếu là Độc Dịch và Tri Chu Hiệp đã đề xuất một phương pháp như vậy, muốn thu thập thông tin về độc trùng từ mọi khía cạnh, đương nhiên không tiếc dùng phương thức này.Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành và A Thanh lại một lần nữa không kìm được mà dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía Độc Dịch và Tri Chu Hiệp, cuối cùng cũng đành bất đắc dĩ mà chấp nhận.

Họ chưa từng trải nghiệm phương thức này, nhưng lại mơ hồ cảm thấy phương thức này quả thực có thể thu thập được nhiều thông tin hơn.Một thi thể ma trùng lập tức được bắt đầu giải phẫu từ phần bụng.

Bên trong cơ thể nó, máu màu tím vẫn còn lưu lại lại bắt đầu chảy ra.

Thân thể màu nâu của con ma trùng này vì hơi thở tử vong mà trở nên lạnh lẽo hơn.

A Thanh ngẩng đầu liền thấy cảnh tượng như vậy.

Độc Dịch ra tay thực sự quá nhanh, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, một cảm giác buồn nôn tự nhiên dâng lên.

“Một thi thể không tồi, vẫn còn máu, nội tạng cũng chưa bị phá hủy, cấu tạo này quả thực rất chặt chẽ. .....” Độc Dịch bắt đầu vừa lật xem thi thể ma trùng, vừa lẩm bẩm một mình.“Đại não cần phải đặc biệt chú trọng giải phẫu, tốt nhất là có thể tìm ra nguồn gốc phát ra mệnh lệnh.” Tri Chu Hiệp dưới mặt nạ, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lùng tàn khốc, lập tức cũng tìm một cái đầu ma trùng bắt đầu giải

phẫu.Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành cười khổ nhìn nhau một cái, sau đó cũng cầm lấy lá cây trong tay, chọn một thi thể ma trùng bắt đầu giải phẫu.

Thực ra họ đều không rõ giải phẫu xong thì phải xem cái gì, dù sao từ trước đến nay họ chưa từng tìm hiểu loại sinh vật giống côn trùng như vậy.

Ở thế giới ban đầu của họ, tâm tư mọi người đều đặt vào ân oán giang hồ và võ công.

Ngoại trừ những người giang hồ có võ công liên quan mật thiết đến côn trùng, ai sẽ nghiên cứu loại côn trùng này chứ?

Vì vậy, Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành cũng chỉ có thể dựa vào một số kiến thức về côn trùng của các cao thủ giang hồ, cũng như cách dùng thuốc giải.

Còn cụ thể con côn trùng đó như thế nào, thì họ hoàn toàn không biết.

Bởi vậy, hiện tại giải phẫu chỉ là mở ra, mổ xẻ, rồi sau đó chẳng còn gì nữa.A Thanh cuối cùng cũng không đứng một mình, nàng cũng mang vẻ mặt đau khổ cầm lấy lá cây bắt đầu giải phẫu.

Trong lòng không khỏi nghĩ ngợi, nếu Thánh Sư nhìn thấy bộ dạng này của mình, liệu có cảm thấy xấu xí không?

Nàng muốn giữ một hình tượng không tệ trước mặt Thánh Sư, ít nhất là hình tượng một tiểu nữ tử.“Nhân loại các ngươi sao dám như vậy, đã tàn nhẫn như thế, ngay cả thi thể của đám ma trùng này cũng không buông tha, quả thực quá đáng!” Dương Mi méo mó mặt mày nói, không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt.

Trong trận chiến, đã đánh chết thì thôi, không ai lại giải phẫu tỉ mỉ đến vậy sau đó.

Hoàn toàn là phanh thây vạn đoạn rồi!“Ngươi nghĩ Hồng Hoang so với thế giới của Tri Chu Hiệp và Độc Dịch tàn nhẫn hơn không?

Sinh mệnh ở đây bị coi như cỏ rác.

Dương Mi lão tổ đã sống trong Hồng Hoang mấy ức vạn năm rồi mà không chấp nhận được sao?” Trần Vũ ban đầu đang xem kịch một cách thú vị, không kìm được lại nghe thấy Dương Mi lải nhải, lại là loại lời nói vô nghĩa rảnh rỗi sinh chuyện.

Trong ánh mắt hắn mang theo uy nghiêm, lạnh lùng hỏi.Toàn bộ thế giới Hồng Hoang nghe thấy cuộc đối thoại này, cũng không kìm được mà chế nhạo Dương Mi đạo nhân.

“Khi xưa Vu tộc và Yêu tộc đại chiến, cảnh tượng huyết nhục mơ hồ, phanh thây vạn đoạn là chuyện thường xuyên, thậm chí các trận chiến thời kỳ xa xưa hơn cũng đều như vậy, Dương Mi lão đạo không chấp nhận được sao?” “Dương Mi lão đạo chắc là trốn trong hư không quá lâu rồi, đã mất đi cái lòng từ bi không nguyên cớ đó rồi chăng, cái thứ đầy hắc khí kia?” “Minh Hà lão tổ nghe thấy lời này e rằng sắc mặt cũng phải đen lại, ngay cả chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng phải quản, vậy sau này chúng ta đánh nhau chẳng phải sẽ bị cho là tàn nhẫn sao?” Trong vô số năm ánh sáng mà sinh linh Hồng Hoang đã trải qua, những trận chiến mà họ chứng kiến đều không nghi ngờ gì là kinh thiên động địa, đạp phá hư không, mặt trời mặt trăng rơi rụng, trong đó khó có cảnh tượng nào không huyết nhục mơ hồ, tàn nhẫn đến tột cùng.

Từ trước đến nay không ai coi trọng sinh mạng quá nhiều, trong vô số thời gian có bao nhiêu sinh linh chết thảm, nhưng thì sao chứ?

Trước khi Tân Thiên Đình được thành lập, những chuyện này đều là chuyện thường tình.

Hiện tại, kẻ địch mà Tây Môn Xuy Tuyết năm người đang đối

mặt, lần này lại đang trong trận chiến, lại không phải người cùng một phe phái, hà cớ gì lại nói là tàn nhẫn?

Dương Mi lão đạo đương nhiên nghe rõ mồn một những lời bàn tán đó, sắc mặt lập tức càng thêm đen lại.Những con ma trùng trong Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực đều thuộc phe phái của Dương Mi, cho nên hắn mới có thái độ như vậy.

Nếu những con ma trùng đó giải phẫu Tây Môn Xuy Tuyết, Dương Mi lão đạo e rằng sẽ không nói nửa lời, thậm chí còn đắc ý dương dương tự đắc.Trên một tinh cầu nào đó trong Hỗn Độn Ma Trùng Thế Giới, chỉ trong chốc lát, toàn bộ tinh cầu đã tràn ngập những cảnh tượng đẫm máu, tất cả đều là do Độc Dịch ra tay, giải phẫu gần triệu thi thể ma trùng kịch độc.

Thực ra, cho đến hiện tại, vẫn chưa có phát hiện lớn nào.

Toàn bộ cấu tạo bên trong của ma trùng không có gì đặc biệt, hoàn toàn giống với côn trùng ở thế giới ban đầu của hắn, chỉ là nội tạng lớn hơn hàng triệu lần mà thôi.

Độc Dịch vẫn không chịu bỏ cuộc, không buông tay.

Dẫu sao, hắn đã giải quyết xong mấy ức con ma trùng, mấy ngàn vạn thi thể đang phân bố trên toàn bộ tinh cầu, giải phẫu đến mức không giải phẫu nổi nữa.“.....” Diệp Cô Thành luôn cảm thấy sự điên cuồng trong ánh mắt mờ đục của Độc Dịch càng ngày càng đậm đặc.

Hắn hé miệng muốn nói gì đó, nhưng lại có chút ngớ người nhìn Độc Dịch tiếp tục cầm chiếc lá dao sắc bén rạch thi thể ma trùng đẫm máu.

Theo lẽ thường, hắn luôn cảm thấy Độc Dịch ở thế giới ban đầu cũng không phải là hình tượng chính diện, dù sao cảm giác Độc Dịch thật sự càng ngày càng giống một nhân vật ma đạo.Tây Môn Xuy

Tuyết sau khi giải phẫu mười mấy thi thể ma trùng thì không tiếp tục nữa.

Thực sự, những thi thể đó có giải phẫu tiếp cũng không thể khám phá ra điều gì.

Chương 262

Từ chỗ ban đầu không hiểu cấu trúc ma trùng, giờ đây hắn đã biết rõ cấu trúc bên trong của chúng.

Quan trọng là, cấu trúc của những con ma trùng này đều giống hệt nhau.

Qua biểu hiện của Độc Dịch và Tri Chu Hiệp mà xem, có vẻ cấu trúc bên trong như vậy hắn không có vấn đề gì lớn.

Rõ ràng, khả năng bên trong cơ thể ma trùng có vấn đề là rất nhỏ, dù sao thế giới này hoàn toàn khác biệt rất lớn so với thế giới ban đầu của Tri Chu Hiệp.

Việc giải phẫu ở thế giới của Tri Chu Hiệp có lẽ có tác dụng, giải quyết được nhiều vấn đề.

Nhưng ở một thế giới kỳ diệu và cao cấp vô cùng như đây, việc giải phẫu có thể hoàn toàn không có tác dụng lớn nào, dù sao đây là thế giới tiên nhân, không thể so sánh với những thế giới ban đầu kia.

Vì vậy, Tây Môn Xuy Tuyết sau khi hiểu rõ sự việc, thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng không cần tiếp tục giải phẫu nữa.

Thực sự, việc giải phẫu này quá thử thách khả năng chịu đựng tâm lý của con người, hắn phải cố gắng kìm nén cảm giác muốn nôn mửa trong lòng.

Chuyện này thực sự là một trong số ít những điều không thể chấp nhận được trong đời, và đã để lại một bóng ma không thể xóa nhòa trong cuộc đời hắn.

Hắn thậm chí còn may mắn là trong lúc giải phẫu vừa rồi, bộ y

phục trắng của mình không bị vấy bẩn.“Ta cảm thấy hắn đã rơi vào một trạng thái điên cuồng nào đó, tóm lại là không cần ta tiếp tục giải phẫu những thi thể đó nữa là được rồi.” A Thanh đứng xa thật xa, cố gắng tránh xa khỏi việc giải phẫu những thi thể đó.

Nàng vô cùng hối hận, ban đầu đã bị quỷ ám mà lựa chọn ra tay giải phẫu thi thể ma trùng, kết quả cuối cùng hoàn toàn vô dụng.

Chẳng qua chỉ là hiểu thêm rất nhiều về cấu tạo bên trong của ma trùng, còn về điểm yếu thì căn bản không hề phát hiện ra.

Thái độ trước đó của Độc Dịch và Tri Chu Hiệp đã khiến mọi người cảm thấy việc giải phẫu vô cùng hữu ích, nhưng kết quả cuối cùng lại có khả năng biến thành công cốc, chỉ phí công vấy bẩn tay chân một cách không đáng có.“Có lẽ sẽ phải tiếp tục giải phẫu. .....” Diệp Cô Thành nuốt một ngụm nước bọt thật sâu, không dám tưởng tượng mà nhắm mắt lại.

Hắn thật sự không muốn nán lại trên tinh cầu này thêm nữa, nếu ở thế giới ban đầu của hắn, e rằng sẽ phải gặp ác mộng mấy ngày liền.Tri Chu Hiệp lúc này cũng có vẻ mặt phức tạp.

Một mặt là vì hắn cũng phát hiện không có thu hoạch gì lớn, hiệu quả giải phẫu hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Mặt khác, hắn cũng cảm thấy Độc Dịch có điều bất thường.

Mối quan hệ giữa hắn và Độc Dịch ở thế giới ban đầu thực ra không phải là cùng một phe phái.

Tri Chu Hiệp là một nhân vật anh hùng ở mặt sáng, còn Độc Dịch thì thiên về bóng tối.

Nếu không phải Độc Dịch từng ngăn chặn một sự kiện nguy hiểm, thì Tri Chu Hiệp đã không có một đánh giá “chính tà xen lẫn” trong lòng về hắn.

Vì Tri Chu Hiệp và Độc Dịch đều đến từ cùng một thế giới, lại cùng nhau gặp được cơ duyên này, nên mối quan hệ giữa họ bất tri bất giác đã gần gũi hơn rất nhiều.

Chỉ là, bộ dạng hiện tại của Độc Dịch khiến Tri Chu Hiệp có chút phức tạp, hắn có chút băn khoăn liệu có nên tiếp tục cùng Độc Dịch tác chiến hay không, dù sao trong sâu thẳm nội tâm hắn vẫn luôn duy trì chính nghĩa, đó là nguyên tắc của hắn.

Điều hắn lo sợ là Độc Dịch lại trở nên không thể kiểm soát.

Một khi rơi vào tình huống không thể kiểm soát, sẽ gây ra nguy hiểm cực lớn.

Vì vậy, hắn nhất định phải chuẩn bị sớm, tốt nhất là có thể khống chế Độc Dịch lại, như vậy mới có thể có thêm một phần bảo đảm cho tương lai.“Thánh Sư chắc hẳn mong chúng ta nhanh chóng bước vào trận chiến tiếp theo, liệu có thể đừng để chúng ta cứ mãi như vậy không?” A Thanh nhíu mày nói.

Nàng biết Thánh Sư chắc chắn đang chú ý đến, nếu nhìn thấy chuyện như vậy, không biết ngài có cảm thấy nhàm chán và đẫm máu hay không.Tri Chu Hiệp nghe thấy hai chữ Thánh Sư, đầu óc hắn lập tức khôi phục sự tỉnh táo.

Hiện tại đã không còn ở thế giới ban đầu nữa, mà vẫn dùng logic của thế giới đó để nhìn nhận mọi việc.

Bất kể là việc giải phẫu trước đó, hay những phương pháp vừa rồi, trên thực tế đều quá sai lầm.

Độc Dịch ở thế giới đó là một kẻ đầy nguy hiểm, nhưng ở thế giới này, hắn lại như một con kiến hôi bình thường, cường giả thực sự quá nhiều, huống hồ còn có những người sâu không lường được tồn tại như vậy.Trên tinh cầu lớn nhất của Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực,

Đao Phong Nữ Vương lúc này mặt mày tràn đầy vẻ phẫn nộ, trên người nàng tản ra khí tức khủng bố.

Cùng với khí tức trên người nàng càng đáng sợ, các vì sao trên hư không bắt đầu run rẩy, thậm chí có rất nhiều tinh cầu mới thành hình không chịu nổi khí tức đáng sợ này, trực tiếp rơi xuống từ hư không.

"Những kẻ đó dám đối xử với bộ hạ của ta như vậy, chết rồi còn phải phanh thây, tuyệt đối là sỉ nhục cực lớn đối với ta!

Ta nhất định sẽ khiến chúng phải trả giá!" Đao Phong Nữ Vương nghiến răng nghiến lợi nói.

Mái tóc của nàng theo ngọn lửa phẫn nộ mà lơ lửng giữa không trung, những chỗ nhọn hoắt trên tóc càng trở nên sắc bén hơn, như muốn theo ý nghĩ của chủ nhân mà hung hăng tấn công.Đao Phong Nữ Vương cư ngụ ở nơi cao nhất của toàn bộ tinh cầu, cao đến mấy ngàn vạn trượng, rộng mấy ức năm ánh sáng.

Ở bên ngoài khu bảo lũy của Đao Phong Nữ Vương cách mấy chục năm ánh sáng, có rất nhiều ma trùng vương hậu đang chiếm giữ ở đó, cũng nghe thấy tiếng gào thét phẫn nộ của Đao Phong Nữ Vương.

Chương 263

Thân thể dài mấy triệu trượng của chúng khẽ run lên, lặng lẽ cúi đầu.

"Rốt cuộc là ai đã ngăn cản ta rời khỏi tinh cầu này!

Nếu không như vậy, những kẻ đó đã sớm bị ta nghiền nát rồi, đâu dám làm ra chuyện như thế!" Đao Phong Nữ Vương càng nghĩ càng tức giận.

Đương nhiên nàng biết, người có thể khiến nàng không thể rời khỏi tinh cầu chắc chắn không phải tầm thường, nhưng thực sự không thể đoán ra rốt cuộc là ai.Nàng chưởng quản hàng trăm tỷ ma trùng, dưới trướng có hàng triệu ma trùng vương hậu không ngừng sinh sôi nảy nở, thế lực ma trùng ngày càng lớn mạnh, sớm đã nuốt chửng các sinh vật khác, và trong toàn bộ tinh vực này chỉ còn một chủng tộc duy nhất.

Với tư cách là chủ nhân đương nhiên của ma trùng, có thể tùy tâm sở dục khống chế chúng, vậy khi nào lại chịu sự hạn chế như vậy?

Sự hạn chế này đột nhiên xuất hiện khi năm người kia xuất hiện.

Dù thế nào đi nữa, nàng muốn đích thân đi giải quyết năm tiểu lâu la đó, nhưng lại phát hiện căn bản không thể hành động, hoàn toàn bị khống chế trong tinh cầu.

Nàng không thể hiểu rốt cuộc ai có thể làm được điều này, bởi vì nàng tự cho mình là cường giả mạnh nhất trong toàn bộ tinh vực.Chỉ là, năm người kia rốt cuộc đã xuất hiện như thế nào?

Phải đến khi ma trùng trên tinh cầu kia liên tục bị tiêu diệt, cho đến cuối cùng toàn bộ ma trùng trên tinh cầu đều bị diệt vong, Đao

Phong Nữ Vương mới nhận ra một điều.

Ngay từ đầu nàng đã cảm thấy lửa giận ngút trời, đã có người như vậy, có thể tồn tại trong một tinh vực mà nàng hoàn toàn không hề hay biết, chỉ là không xuất hiện mà thôi.

Vậy thì hãy để bọn chúng bị hủy diệt đi.

Trước đây có ẩn náu tốt đến mấy, lần này đã lộ diện thì hãy biến mất trong hư không đi.

Nhưng ai ngờ, năm người kia đã giải quyết xong toàn bộ ma trùng trên tinh cầu đó.

Mặc dù ma trùng trên tinh cầu đó, Đao Phong Nữ Vương căn bản không thèm để mắt tới, nếu không phải thực lực của chúng là yếu nhất, căn bản sẽ không bị phân phối đến tinh cầu biên viễn nhất.

Nhưng hành vi như vậy vẫn là một sự khiêu khích, Đao Phong Nữ Vương cho rằng như vậy.

Vì vậy nàng liền trực tiếp đích thân đi giải quyết năm người đó, dù sao hiếm khi có người xuất hiện, cũng tiện ra tay.

Vừa lúc để năm người đó cảm nhận cái gọi là thực lực cường đại, việc giải quyết những con ma trùng cấp Kim Tiên căn bản không đáng kể.Nhưng ai ngờ, Đao Phong Nữ Vương vừa bước một bước đã đi mấy chục năm ánh sáng, sau đó liên tục vượt qua mấy bước, đang định trực tiếp vượt qua tinh cầu biên duyên kia, thì lại phát hiện căn bản không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Phía trước dường như có thứ gì đó không thể vượt qua.

Bất kể nàng sử dụng quy tắc thời gian và quy tắc không gian như thế nào, cũng không thể tiến thêm một bước.

Ánh mắt Đao Phong Nữ Vương ngưng lại, ngọn lửa xanh bùng

cháy dữ dội, xương sống lưng của nàng rung lên cao mấy triệu trượng, trong tay ngưng tụ ngọn lửa xanh cao triệu trượng, gầm thét, phẫn nộ lao về phía trước tấn công mạnh mẽ.

Hư không từng phần bị một đòn tấn công chấn động mạnh.

Hàng ngàn vạn vết nứt xuất hiện trên hư không, các vì sao trên hư không dài mấy ức năm ánh sáng đều đồng loạt bị đòn này nghiền nát thành phấn vụn.

Những hố đen đen kịt đột nhiên thay thế những vì sao lấp lánh ban đầu, đủ để thấy uy lực của một đòn tấn công dưới cơn thịnh nộ của Đao Phong Nữ Vương lớn đến mức nào.

Đao Phong Nữ Vương mang ánh mắt đắc ý nhìn hiệu quả mà mình đã thi triển.

Kẻ bí ẩn kia muốn giam cầm nàng, nhưng lại không biết thực lực của nàng.

Phá vỡ cái cấm cố kia chẳng qua là một chuyện dễ dàng mà thôi.

Sau đó, Đao Phong Nữ Vương đắc ý lại bước thêm một bước nữa.

Một bước này vốn dĩ có thể vượt qua mấy chục tỷ năm ánh sáng, nhưng lại không có gì xảy ra, nàng vẫn bị giam cầm tại chỗ.

Bởi vậy, điều nàng tưởng rằng đã phá vỡ cấm cố hoàn toàn không xảy ra!Sắc mặt đắc ý của Đao Phong Nữ Vương lập tức đông cứng lại, nàng không dám tin vào mắt mình, nhìn mọi thứ trước mắt, cấm cố vẫn còn tồn tại!

Rõ ràng kẻ bí ẩn đằng sau có thực lực cao hơn nàng rất nhiều!

Một nhận thức như vậy khiến sắc mặt Đao Phong Nữ Vương càng thêm đen lại.

Nàng đã quen hô phong hoán vũ trong một tinh vực, làm sao có thể xảy ra tình huống như vậy?

Tình huống bị người khác chế ngự như thế khiến cả người nàng nổ tung.

“Dù ta không thể rời khỏi tinh cầu này, ta vẫn có thể khiến năm kẻ đó biến mất!” Đao Phong Nữ Vương trong mắt ngọn lửa xanh bùng cháy, như đang ác độc nói với ai đó.

Sau đó, nàng liền dùng tâm niệm khống chế ma trùng trên một tinh cầu khác.

Chương 264

Tinh cầu đó chính là tinh cầu mà Tây Môn Xuy Tuyết năm người đang đến, cũng chính vì Đao Phong Nữ Vương thao túng, nên những con ma trùng đó mới hành động như vậy.Chỉ tiếc là hành động như vậy không có tác dụng lớn, dù sao thực lực ma trùng trên tinh cầu đó thực sự quá yếu kém.

Đao Phong Nữ Vương quay về bảo lũy, liền cảm nhận được ma trùng trên tinh cầu kia lại một lần nữa bị diệt vong, lửa giận trong lòng nàng càng lúc càng lớn, hạ quyết tâm nhất định phải khiến Tây Môn Xuy Tuyết năm người phải bị diệt vong!Trần Vũ tự nhiên cảm nhận được lửa giận và quyết tâm của Đao Phong Nữ Vương, không khỏi mỉm cười.

Phản ứng của Đao Phong Nữ Vương nằm trong dự liệu của hắn.

Cái cấm cố trước đó chính là do hắn đặt ra.

Tất cả đều khiến Dương Mi không hề hay biết, bởi vì Trần Vũ chỉ cần suy nghĩ về việc cấm cố, thì Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực sẽ không dám để Đao Phong Nữ Vương rời đi, mặc dù tinh vực này hiện tại thuộc quyền sở hữu của Dương Mi.

Nếu không hạn chế Đao Phong Nữ Vương, thì Tây Môn Xuy Tuyết sẽ không thể chống cự nổi, một vở kịch sẽ không thể diễn tiếp được.

Dù có Chu Yếm, Kim Cương và Bạch Viên, Đao Phong Nữ Vương cũng không khó để tiêu diệt Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng lại ảnh hưởng đến toàn bộ quá trình trưởng thành của Tây Môn Xuy Tuyết.

Dẫu sao, nếu để Chu Yếm sớm tiêu diệt Đao Phong Nữ Vương,

ma trùng sẽ dễ dàng sụp đổ, Tây Môn Xuy Tuyết sẽ không thể trưởng thành đủ.

Ngược lại sẽ lãng phí biết bao nhiêu thế giới chư thiên tốt đẹp như vậy, thế giới này vốn có thể cho những người trên cảnh giới Chuẩn Thánh lịch luyện.“Đột nhiên cười rồi?” Dương Mi cảnh giác nhìn Trần Vũ, luôn cảm thấy nụ cười của Trần Vũ chắc chắn có ẩn ý đằng sau, nếu không thì vì sao lại cười.

Hắn nhíu mày suy nghĩ kỹ lưỡng, nhưng dù thế nào cũng không thể suy ra nguyên nhân rốt cuộc là gì.

“Chỉ là thấy chuyện thú vị nên ta cười thôi.

Dương Mi, ngươi vì sao lại sợ hãi như vậy?” Trần Vũ nhướn mày cười nói.

Dương Mi chỉ cảm nhận được một chút, nhưng căn bản không thể suy ra toàn bộ tình huống sự việc, như vậy cũng không tệ.

Một sự cảnh giác như vậy đã chứng tỏ một loại trực giác Đại Đạo rồi.“Trần ca ca có cảm thấy kết quả cuối cùng của việc giải phẫu rất buồn cười không?

Muội thấy cũng rất thú vị.” Hậu Thổ cười nói, cố ý chuyển hướng chủ đề.

Nàng cảm nhận được Trần ca ca nhất định đã làm gì đó, nên mới cố ý cười như vậy.

“Một chuyện thú vị.” Trần Vũ cười nói.

Mặc dù hắn không cần Hậu Thổ chuyển hướng chủ đề, vì Dương Mi không thể suy ra được, nhưng điều đó sẽ khiến Dương Mi rơi vào trạng thái mơ hồ hơn nữa.

Quả nhiên, Dương Mi nghe nói về chuyện giải phẫu, trong lòng

không muốn tin, nhưng lại cảm thấy dường như đúng là vì một chuyện như vậy.Tốc tốc tốc tốc!

Một tràng âm thanh lạo xạo vang lên, vang vọng khắp cả tinh cầu.

Một âm thanh đặc biệt quen thuộc, lập tức khiến sắc mặt Tây Môn Xuy Tuyết thay đổi, ngay cả Độc Dịch đang chìm đắm trong việc giải phẫu cũng lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt khôi phục sự tỉnh táo.

Âm thanh đó!

"Mau xem rốt cuộc là những con ma trùng nào!" Diệp Cô Thành lớn tiếng hô, lập tức nhón chân nhẹ nhàng, lăng không trên hư không, ánh mắt sáng quắc quan sát những thi thể ma trùng, muốn xem rõ rốt cuộc những thi thể ma trùng kia có đang tái sinh hay không."Chuyện này thực sự quá kỳ lạ, đã lâu như vậy rồi mà không hồi phục, giờ lại đột nhiên như thế." Tây Môn Xuy Tuyết nhíu mày, ngữ khí cổ quái nói.

Ban đầu, ma trùng trên tinh cầu đầu tiên không lập tức hồi phục, nhưng giờ đây lại đột nhiên phát ra âm thanh đó.

Về mặt thời gian, hoàn toàn không có quy luật nào để nói, hoàn toàn khiến họ không thể hiểu nổi.Tất cả mọi người đều nhìn về phía những con ma trùng đó, sau đó đều không ngoài ý muốn phát hiện thân thể những con ma trùng kia đang dần dần hồi phục.

Ngay cả những con ma trùng bị nghiền nát sau cùng, sớm đã hóa thành thịt nát, lúc này cũng đang từ từ kết hợp lại.

Khung xương của thân thể đang không ngừng phát triển, chẳng qua vì vết thương thực sự quá đáng sợ, nên tốc độ phát triển vô cùng chậm chạp.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là, dù đã đánh nát ma trùng thành thịt nát, tế bào bên trong theo lẽ thường hẳn phải hoàn toàn bị phá hủy,

nhưng chúng vẫn có thể tái sinh trở lại.

Một nhận thức như vậy khiến họ nhíu mày.

Rốt cuộc những con ma trùng này phải làm sao mới có thể thực sự tiêu diệt được?

Cứ mãi giết không hết như vậy, thực sự quá phiền toái.“Mặc kệ nữa, những con ma trùng này hoàn toàn không phải đối thủ của ta.

Độc Dịch cũng đã tỉnh lại, ta sẽ trực tiếp phát động đại chiêu tiêu diệt chúng một lần nữa.

Mặc kệ sau này những con ma trùng này có hồi phục hay không, ta sẽ trực tiếp đi đến tinh cầu tiếp theo.” Diệp Cô Thành nhíu mày nói.

Hiện tại, hắn càng lúc càng coi thường những con ma trùng cấp độ này, chỉ là đang cố gắng giải phẫu mà thôi.

Hắn cần những kẻ địch mạnh mẽ hơn, như vậy mới có thể đạt được sự đề thăng.

Chương 265

Chỉ là, một số biểu hiện của ma trùng lại một lần nữa khiến sự bối rối trong lòng hắn không ngừng tăng lên, hoàn toàn không thể hiểu nổi về ma trùng.“Được!

Sau này chắc chắn sẽ có sơ hở lộ ra.

Hiện tại chỉ là thiếu thông tin tạm thời mà thôi, dù sao thực lực của những con ma trùng này quá yếu.” Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu, sau đó lại siết chặt thanh đao trong tay, từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ.

Vừa rồi sau khi tiêu diệt kẻ địch, hắn đã cất kiếm đi.

“Mỗi người một phần.” Tri Chu Hiệp giơ hai tay ra, tạo thành hình dạng năm móng vuốt, nhìn chằm chằm vào những con ma trùng đang hồi sinh một lần nữa, mang theo sát ý nồng đậm nói.“Giải phẫu nhất định có tác dụng, chỉ là ta chưa phát hiện ra ma trùng mấu chốt mà thôi.

Những con ma trùng này khẳng định chỉ là những con côn trùng phổ thông nhất, thực lực chỉ có thể giới hạn ở mức này.

Ta chỉ cần giải phẫu những con ma trùng ở phía sau, nhất định sẽ có phát hiện.” Độc Dịch trước khi ra tay, không kìm được nói vài lời.

Đối với việc giải phẫu không có kết quả nào, hắn thực sự quá không cam tâm, vì vậy liền cho rằng cấu trúc bên trong của những con ma trùng cường hãn hơn mà hắn sẽ gặp sau này nhất định sẽ khác với cấu trúc bên trong của những con ma trùng hiện tại.Mọi người nghe lời Độc Dịch nói, vốn đang sát khí đằng đằng, lập tức không khỏi trầm mặc, thực sự không muốn tiếp tục giải phẫu những con ma trùng này nữa.

Và nhanh chóng đưa ra một quyết định giống nhau, đã Độc Dịch muốn giải phẫu như vậy, vậy thì cứ để một mình hắn đi giải phẫu.

Dẫu sao nhìn bộ dạng của hắn cũng rất am hiểu giải phẫu, hoàn toàn khác với những kẻ nghiệp dư này."Tâm trung vô kiếm, thủ trung vô kiếm.

Tâm trung hữu kiếm, thủ trung hữu kiếm.

Vô Tình Kiếm." Tây Môn Xuy Tuyết mặc niệm, sau đó ánh mắt ngưng lại, vô số ánh sáng từ trên người hắn phóng ra, như có hàng ngàn vạn thanh Vô Tình Kiếm, từ vô kiếm hóa hữu kiếm.

Ở thế giới này, công pháp của hắn có thể đạt đến trình độ khó có thể tưởng tượng được.

Cái gọi là có kiếm hay vô kiếm trước kia chỉ là một thanh kiếm, nhưng lần này, chỉ cần trong lòng Tây Môn Xuy Tuyết có kiếm, dù trong tay không có nhiều kiếm như vậy, thì vẫn sẽ có nhiều kiếm xuất hiện, đó chính là kiếm được huyễn hóa từ tâm thần.

Dù là kiếm huyễn hóa ra, nhưng chúng vẫn như những thanh kiếm thực sự tồn tại, có thể giết địch trong vô hình."Đi!" Tây Môn Xuy Tuyết ánh mắt ngưng lại, khẽ quát một tiếng.

Vô số kiếm trên người hắn lập tức bay thẳng về phía hàng ức con ma trùng đang hồi sinh, tạo thành vô số sóng ánh sáng.

Toàn bộ tinh cầu lập tức chấn động, dưới một kiếm này, liền có mấy ngàn vạn ma trùng trực tiếp biến mất trong hư không.

Lần này chúng trực tiếp hóa thành phấn vụn, còn đáng sợ hơn cả thịt nát.

"Như vậy, những con ma trùng này chắc hẳn sẽ không hồi sinh nữa." Tây Môn Xuy Tuyết mãn ý nhìn hàng chục con đang bay vào hư không.

Vừa rồi, hắn đã tung ra chiêu thức mạnh nhất của mình, biến những con ma trùng thành phấn vụn, vậy liệu chúng có thể hồi sinh lần nữa không?“Đúng rồi!

Sao ta lại không nghĩ ra phương pháp này!

Lần này đến lượt ta.” Diệp Cô Thành kinh hỉ hô lên.

Trước đây hắn không hề nghĩ ra phương pháp nào cả.

Nếu hóa thành thịt nát mà vẫn có thể hồi sinh, vậy thì phải nghiêm trọng hơn nữa, hóa thành phấn vụn.

Chẳng qua, hóa thành phấn vụn cần uy lực lớn hơn gấp mười lần mà thôi.

Tây Môn Xuy Tuyết vừa rồi giải quyết gần ngàn vạn ma trùng, tiêu hao không ít, dù sao đó là tuyệt chiêu của Tây Môn Xuy Tuyết.“Thiên Ngoại Phi Tiên, gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật, hóa thành hư vô!” Diệp Cô Thành hai mắt sáng rực, lớn tiếng niệm chú ngữ, lập tức trên kiếm của hắn phát ra ánh sáng chói mắt, một chiêu kiếm hùng mạnh chấn động bay ra, trong một khoảnh khắc liền bay vút mấy ức năm ánh sáng, xuyên qua thời gian và không gian vô tận, không hề tiêu hao một chút uy lực nào, giữ lại uy lực lớn nhất trước mặt kẻ địch.

Mấy ngàn vạn ma trùng lại một lần nữa biến mất trên tinh cầu này.

Vô số phấn vụn hình thành dòng chảy cuộn vào trong hố đen đen kịt, không thể nào lưu lại trên tinh cầu này nữa, mà bay đến một nơi không thể dự đoán được.

Diệp Cô Thành hân hoan nhìn đôi tay của mình.

Chiêu thức lần này của hắn nhìn rất đơn giản, chỉ là nhẹ nhàng vung một cái, nhưng lại có thể tạo ra uy lực lớn đến vậy.

Chẳng qua, tương ứng với đó, sự tiêu hao của hắn cũng vô cùng lớn.

Bên trong mang theo rất nhiều sức mạnh, nên nhất thời không thể dễ dàng tung ra chiêu thứ hai.Như lời Diệp Cô Thành đã nói trước đó, hắn liếc mắt nhìn Tây Môn Xuy Tuyết, ánh mắt dò hỏi không lời.

Sau đó, Tây Môn Xuy Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, khiến phỏng đoán trong lòng Diệp Cô Thành được chứng thực.

Quả nhiên, Tây Môn Xuy Tuyết cũng như Diệp Cô Thành, chiêu thức vừa rồi là chiêu thức lợi hại nhất mà hắn đã thi triển ở thế giới cũ, đã tiến hóa từ tuyệt chiêu của thế giới ban đầu.

Chẳng qua, cũng chính vì uy lực lớn nhất, tương ứng với đó sự tiêu hao năng lượng của nó cũng khổng lồ, nên trong vài nhịp thở không thể liên tục thi triển chiêu thứ hai.

Chương 266

Những chiêu thức đã thi triển trước đó thì lại có thể dễ dàng thi triển liên tục, hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề năng lượng, điều đó cho thấy những chiêu thức đó hoàn toàn có thể đảm đương được.

Hai chiêu mà Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành vừa thi triển hiện tại có chút khó khăn đối với họ.

Chỉ khi nào thực lực sau này được nâng cao, họ mới có thể dễ dàng nắm giữ hai chiêu này, và có thể liên tiếp thi triển tuyệt chiêu của mình.

Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành quả không hổ danh là đối thủ tương tri, giữa họ tồn tại một loại ăn ý kỳ diệu, chỉ cần một ánh mắt trao đổi là có thể truyền đạt được rất nhiều thông tin.“Xem ra điều quan trọng nhất là ta phải nâng cao thực lực.

Khi thực lực của ta được nâng cao, uy lực mà ta có thể tạo ra sẽ hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của ta, ngay cả năng lực hồi sinh của những con ma trùng đó cũng không thể làm khó ta.” Diệp Cô Thành lúc này không còn phiền não vì ma trùng nữa, bởi vì hắn đã nhìn thấy hy vọng.

Đồng thời, hắn cảm thấy trước đây mình đã thật sự lạc lối.

Hắn dường như lại một lần nữa tìm thấy kiếm khách chi tâm của mình.

Kiếm khách chính là dùng kiếm để giải quyết mọi vấn đề, cũng là dùng thực lực để giải quyết mọi vấn đề.

Về phần vấn đề có nghiêm trọng đến đâu cũng không nên làm vướng bận tâm trí hắn.

Chỉ cần có một trái tim dũng cảm tiến lên, không sợ bất kỳ gian nan nào, chuyên tâm nâng cao thực lực.

Chỉ có như vậy, bất kể kẻ địch có cường đại đến đâu, quỷ dị đến đâu, cũng sẽ không thực sự làm khó được hắn.

Dẫu sao cuối cùng vẫn phải dựa vào thực lực để giải quyết vấn đề.Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành lại một lần nữa tìm thấy kiếm khách chi tâm của mình.

Nỗi sợ hãi và bất an tột độ do thế giới đột ngột và những điều quỷ dị chưa từng trải qua trước đây, vào khoảnh khắc này đều đã tan biến.

Trong lòng họ đều đã hiểu rõ con đường mà mình muốn chứng đạo, đó chính là kiên trì với thế giới trước đây, giữ vững một trái tim kiếm khách, tin tưởng vào uy lực mà kiếm có thể mang lại, không để bất kỳ biến động bên ngoài nào ảnh hưởng đến tâm trí mình.Trần Vũ nhìn ánh sáng lóe lên trên người Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành, lộ ra nụ cười mãn ý.

Hai người họ đã một lần nữa kiên định con đường của mình, vậy thì sau này sẽ không còn xa nữa để trở thành Thánh Nhân, dù sao cũng đã có một khởi đầu.

Về phần con đường mà những người khác kiên định trong lòng đều chưa xuất hiện.

Hiện tại, chỉ có Đấu Chiến Thánh Hoàng, Chu Yếm, Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành là có đạo trong lòng, chẳng qua mức độ đi trên con đường đó là khác nhau mà thôi.

Chẳng hạn như Đấu Chiến Thánh Hoàng, ngay từ đầu đã không hề dao động.

Ở thế giới ban đầu của hắn cũng vậy, ở thế giới Hồng Hoang vẫn như vậy, đó chính là ý chí chiến đấu nồng đậm đối mặt với vạn khó

khăn trên thế gian, không sợ hãi bất kỳ kẻ địch cường giả nào.

Mức độ kiên định trong nội tâm của hắn, hiện tại Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành không thể sánh bằng, dù sao mà nói, những ma nạn mà Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành đã trải qua quá ít ỏi.Lần này mặc dù Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành đều đã xác định được phương hướng mình muốn đi, nhưng hiện tại họ chỉ đang đối mặt với kẻ địch ở cảnh giới Kim Tiên mà thôi.

Về phần sau này khi đối mặt với những kẻ địch mạnh mẽ như Đao Phong Nữ Vương, thậm chí là những kẻ địch có thực lực vượt xa Đao Phong Nữ Vương, liệu có làm lay động đạo trong lòng họ hay không, thì vẫn còn chưa biết.“Mọi người đều dùng đại chiêu rồi, vậy thì ta cũng vậy!” Tri Chu Hiệp chấn động nhìn chiêu thức hoàn toàn khác biệt so với trước đây của Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành, không khỏi hào hứng nói.

Hình thức ra chiêu của hắn vốn rất tương tự, do thói quen ra chiêu trước đây mà bị hạn chế.

Nhưng hình thức chiêu thức của Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành lại mang đến cho hắn một số linh cảm.

Chẳng qua hắn không có kiếm pháp, chỉ có thể dựa vào tơ nhện để biến hóa mà thôi.

Tri Chu Hiệp trong đầu chuyển vài ý niệm, sau đó mắt hắn sáng lên, đã nghĩ ra một chiêu thức.“Tri Chu Ti Đoạn!” Tri Chu Hiệp lớn tiếng hô.

Sau đó, từ trong tay hắn bay ra hàng ngàn vạn sợi tơ nhện.

Trước đây những sợi tơ nhện này nối liền với tay Tri Chu Hiệp, sau đó trong một nhịp thở sẽ dài ra vạn trượng để tấn công những con ma trùng đó.

Lần này chúng lại tách rời khỏi tay Tri Chu Hiệp.

Những sợi tơ nhện đó sau đó như sống dậy, bay lượn trên không trung, ánh sáng trên chúng càng lúc càng sáng, sau đó mới xuyên qua mấy ức năm ánh sáng.

Hàng ngàn vạn sợi tơ nhện dung hợp thành một thể, cuối cùng hóa thành một sợi tơ nhện dài ức vạn trượng, lao thẳng về phía mấy ngàn vạn con ma trùng.

Cùng với việc bị sợi tơ nhện này chạm vào, như thể chịu phải một đòn tấn công khủng khiếp, toàn bộ thân thể ma trùng lập tức bắt đầu sụp đổ, sau đó trong vài nhịp thở hóa thành tro bụi.

Chúng cũng giống như những con ma trùng trước đó, bị cuốn vào hố đen, không thể nào hồi sinh được nữa.Mặc dù việc ma trùng hồi sinh đã bị đảo ngược, nhưng điều đó cũng không mang lại cho Tri Chu Hiệp một thu hoạch đặc biệt nào khác.

Ba người lại một lần nữa làm mới nhận thức của mình về chiêu thức ở thế giới này, không khỏi cảm thán rằng tư duy hiện tại của mình thực sự lại bị hạn chế.

Chỉ là Tri Chu Hiệp lần này không có khả năng chứng đạo.

Đối với cái gọi là chính nghĩa trong miệng hắn ở thế giới ban đầu, trên thực tế ở thế giới này hắn không hề có cảm giác như vậy, bởi vì ở đây không có chính nghĩa nào có thể cho hắn chứng ngộ.

Chương 267

Hắn chỉ như đang đánh quái vật mà thôi, muốn tiêu diệt những con ma trùng này.

Vì vậy, ở thế giới này, ngoài tình huống Độc Dịch trước đó rơi vào trạng thái nguy hiểm, trong lòng Tri Chu Hiệp không còn hai chữ chính nghĩa nữa, và cũng vì thế mà hắn không có cơ hội để kiên định một con đường đạo.

Điều này có chút đáng tiếc, bởi vì nó có nghĩa là nếu Tri Chu Hiệp muốn thành Thánh, thì sau này hắn chỉ có thể đi tìm con đường đạo trong lòng mình.

Lần này ở Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực, e rằng khó có thể tìm ra đạo trong lòng.

Hắn đã tụt lại rất nhiều so với Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành.Chỉ là hiện tại những chuyện này Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành và Tri Chu Hiệp đều không hề hay biết, bởi vì họ quá ít hiểu biết về thế giới này, thậm chí còn không thể phân biệt được cảnh giới của kẻ địch, chỉ có thể biết kẻ địch mạnh hay yếu mà thôi.

Hệ thống nhận thức của Hồng Hoang chỉ có thể hiểu rõ sau này.

Khi đó họ mới thực sự hòa nhập vào thế giới Hồng Hoang, và mới thực sự cảm nhận được sự kỳ diệu của thế giới Hồng Hoang.

Chỉ khi nào thực sự ý thức được sự tồn tại của Thánh Nhân, sự tồn tại siêu nhiên của Thánh Nhân cũng như thực lực của Trần Vũ rốt cuộc là như thế nào, họ mới thực sự bước vào thế giới Hồng Hoang.Khi Độc Dịch ra tay không hề nói nhiều, hắn thích tấn công theo phương thức của mình, và cũng không thay đổi cách ra chiêu, nhưng đã dùng hết sức lực để nâng cao thực lực.

“Độc Dịch Loạn Sát!” Độc Dịch mắt lóe lên vẻ hưng phấn hô lên.

Lập tức, mấy ngàn vạn phần độc dịch từ trên người hắn tách ra, trong một khoảnh khắc liền bao bọc lấy mấy ngàn vạn con ma trùng.

Dưới sự nghiền ép của thực lực Độc Dịch đã được tăng cường, những con ma thú này nhanh chóng bị ép bẹp với tốc độ cực nhanh, sau đó lại một lần nữa bị nghiền ép, cuối cùng hóa thành phấn vụn.

Cùng với sự rời đi của mấy ngàn vạn phần độc dịch, hàng ngàn vạn phấn vụn bị bao bọc trong đó lập tức phiêu đãng giữa hư không.

Bởi vì không có kiếm phong thúc đẩy, rất nhiều phấn vụn không đi vào hố đen, mà cứ lơ lửng trong hư không.

“Kiếm đi!” Tây Môn Xuy Tuyết nhìn cảnh tượng này, lập tức cầm kiếm lên, vung ra một đạo kiếm quang dài mấy ngàn vạn trượng, bay thẳng về phía khu vực đó, chấn động tạo ra vô số sóng ánh sáng, sau đó quét những phấn vụn thi thể kia vào hố đen.

Vừa rồi, những phấn vụn thi thể phiêu đãng trong hư không thực sự quá đáng sợ, khiến Tây Môn Xuy Tuyết có chút khiết phích khó lòng chấp nhận.

Lúc này hắn đã sớm khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, không ai có thể lay chuyển được khiết phích đó.Độc Dịch lại không để ý đến thái độ của Tây Môn Xuy Tuyết, hưng phấn nhìn độc dịch trở về thân thể mình, vô cùng mãn ý với hiệu quả vừa thi triển.

Đồng thời hắn cũng không kìm được muốn nghiên cứu thêm những chiêu thức uy mãnh hơn.

Độc Dịch bản tính thiên về những điều quỷ dị, cảnh tượng tàn sát càng đặc biệt càng khiến hắn vui mừng.

Về phần phấn vụn thi thể, hắn hoàn toàn không cảm thấy ghê tởm, chỉ cảm thấy tự hào vì đã tạo ra cảnh tượng như vậy.

Vì vậy, Tây Môn Xuy Tuyết sau này sẽ chỉ phải đối mặt với những tình huống càng thêm tệ hại.

Đương nhiên hiện tại Tây Môn Xuy Tuyết không hề hay biết, chỉ cảm thấy Độc Dịch thực sự quá khác biệt rồi, mọi chuyện dường như có chút mâu thuẫn, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, loại mâu thuẫn này rất nhỏ, dù sao cũng chỉ là mâu thuẫn giữa những thói quen khác nhau mà thôi.

Hiện tại đang ở giữa chiến trường, thực sự không phải lúc nhắc đến những chuyện này, tất cả đều phải lấy đại cục làm trọng.Bốn người đã giải quyết xong rất nhiều ma trùng, phần cuối cùng còn lại thì để cho A Thanh.

"Trúc Tảo Hoành Không!" A Thanh trong lúc bốn người kia thi triển chiêu thức đã chuẩn bị xong chiêu mình muốn dùng.

Ở thế giới này, càng chú trọng tùy tâm sở dục, nên nàng đã thay đổi hoàn toàn côn pháp mình học trước đây, và chiêu Trúc Tảo Hoành Không liền xuất hiện.

Cây trúc thanh tịnh lục căn lập tức biến thành lớn mấy ngàn vạn trượng, trên đỉnh của nó có mấy trăm vì sao, đủ để thấy sự hùng vĩ của nó.

A Thanh dùng sức đánh mạnh cây trúc thanh tịnh xuống đất, lập tức toàn bộ tinh cầu liền dậy một trận động loạn.

Bởi vì cơ chế của nó nhắm thẳng vào phía ma trùng, nên có thể phát hiện bề mặt tinh cầu ở khu vực ma trùng đang cư trú trực tiếp bắt đầu nứt vỡ, những con ma trùng còn lại lần lượt rơi vào những vết nứt đó.

"Không biến thành phấn vụn, xem ra thực lực của ta không đủ." A Thanh có chút bất mãn nhìn chiêu thức mình vừa tung ra, bởi vì thực

lực không đủ, nên không đạt được hiệu quả như nàng mong muốn.

Hiệu quả mà nàng mong muốn trước đó chính là như bốn người kia, một côn đánh xuống mang theo sóng xung kích có thể biến những con ma trùng đó thành phấn vụn.Ai ngờ điều đó hoàn toàn không thể được, cũng chỉ như mấy chiêu trước đó, tạm thời giải quyết được những con ma trùng này.

Mọi người đều có thể dự kiến, những con ma trùng chưa bị tiêu diệt hoàn toàn này có khả năng sẽ tái sinh trở lại.

Chỉ là, giống như kế hoạch trước đó, những con ma trùng còn lại dù thế nào cũng không thể ảnh hưởng được nữa.

Việc cấp bách bây giờ là phải đi đến tinh cầu tiếp theo.Lần này họ cũng chọn một tinh cầu tương tự, nhưng kế hoạch lần này lại khác biệt rất lớn so với trước.

Họ cảm thấy cần phải nhanh chóng "dao sắc chặt đống gai", trước tiên giải quyết hết các tinh cầu ở vòng ngoài cùng, sau đó sẽ trực tiếp tiến quân đến tinh cầu tiếp theo.

Ban đầu họ cũng muốn trực tiếp tiến vào các tinh cầu bên trong hơn, nhưng lo sợ thực lực tích lũy không đủ, sẽ xảy ra đại loạn, nên đã chọn phương thức an toàn nhất, đồng thời tích lũy thực lực trước.

Và, trong vài khoảnh khắc tiếp theo, người ta có thể phát hiện, năm người Tây Môn Xuy Tuyết đã dùng vài nhịp thở để trực tiếp tiêu diệt toàn bộ ma trùng cảnh giới Kim Tiên trên một tinh cầu.

Chương 268

Tất cả ma trùng đều hóa thành phấn vụn, tất cả đều rơi vào hố đen.

A Thanh ban đầu không thể biến những con ma trùng đó thành phấn vụn, nhưng trong quá trình thực tiễn không ngừng đã tiến bộ, không cần người khác phải hoàn thành phần còn lại nữa, đã đạt đến một trình độ nhất định.Sau khi trải qua mấy vạn tinh cầu cảnh giới Kim Tiên, thực lực của mọi người đều được củng cố và nâng cao, nhưng cuối cùng cũng cảm thấy chán nản sâu sắc, bởi vì thực lực như vậy thực sự quá yếu kém, đối với họ như những con kiến hôi, giải quyết chúng không hề tốn chút tâm thần nào.

Cuối cùng, sau khi tinh cầu cảnh giới Kim Tiên cuối cùng được giải quyết xong, tất cả mọi người đều thở phào một hơi, điều đó có nghĩa là cuối cùng họ cũng sắp phải đối mặt với những con ma trùng có thể được gọi là đối thủ.

“Đi thôi!” Diệp Cô Thành vươn vai lười biếng, trong lòng lại cảm thấy có chút hạnh phúc, cuối cùng cũng đến được ma trùng ở cảnh giới tiếp theo.

Bốn người kia gật đầu, lập tức năm người đi đến tinh cầu tiếp theo.Chu Yếm đang ẩn thân lại một lần nữa hiện nguyên hình, mãn ý nhìn năm người Tây Môn Xuy Tuyết.

Mặc dù thực lực cảnh giới Kim Tiên thực sự yếu, nhưng toàn bộ quá trình không cần hắn giúp đỡ một chút nào, điều đó khiến hắn có chút mãn ý.

Đồng thời, hắn cũng vô cùng mong đợi biểu hiện tiếp theo của năm người.

Khi đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ hơn, năm người sẽ ra sao đây? Trên tinh cầu lớn nhất của Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực, Đao Phong Nữ Vương lúc này cũng mang vẻ mặt đắc ý.

Nàng thực sự quá chê bai những con ma trùng ở vòng ngoài cùng kia, dùng tâm niệm khống chế chúng cũng không thể gây ảnh hưởng đến Tây Môn Xuy Tuyết năm người.

Dẫu sao, năng lực hồi sinh và các năng lực khác của những con ma trùng đó đều rất kém.

Khi tiến vào tinh cầu mạnh mẽ hơn, những con ma trùng ở đó mới khiến Đao Phong Nữ Vương có chút mãn ý.

Dẫu sao điều đó có nghĩa là năng lực hồi sinh và các năng lực khác của những con ma trùng đó sẽ mạnh mẽ hơn, có thể để Đao Phong Nữ Vương thao túng một phen thỏa thích, không cần phải trải nghiệm cảm giác uất ức như trước nữa.

Nàng thực sự đã chán ngấy việc nhìn Tây Môn Xuy Tuyết tiến hành một màn đồ sát đơn phương, nhất định phải nhanh chóng đòi lại thể diện.

Tất cả ma trùng trên tinh cầu mà Tây Môn Xuy Tuyết đang đến đều chịu sự khống chế trọng điểm của Đao Phong Nữ Vương.

"Lần này ta xem các ngươi đắc ý thế nào!" Đao Phong Nữ Vương khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hung tợn.

Khi Tây Môn Xuy Tuyết hạ cánh xuống một tinh cầu mới, hắn liền phát hiện xung quanh mình trong chớp mắt đã bị hàng tỷ Ma Trùng vây kín.

Một số Ma Trùng đặc biệt, so với những con mà năm người Tây Môn Xuy Tuyết đã gặp trước đó, rõ ràng mang lại cảm giác bất

thường.

Đồng thời, những Ma Trùng này có thể vây kín tất cả mọi người nhanh chóng đến vậy, giống như đã mai phục sẵn để chờ đợi, nhìn chung tốc độ của chúng cũng nhanh hơn nhiều so với Ma Trùng trước kia.

Bởi vì Ma Trùng trước đây chỉ bước ra một bước là đi được vạn bước, muốn tiếp cận năm người Tây Môn Xuy Tuyết phải tốn rất nhiều thời gian, nhưng Ma Trùng trên tinh cầu này hiển nhiên lợi hại hơn gấp bội, thậm chí có thể đạt đến vài chục lần không chỉ thế.

"Chuyện gì đây?

Bầy Ma Trùng này dường như đang đợi ta xuất hiện vậy, ta vừa mới hạ cánh, chỉ trong một hơi thở, chúng đã xuất hiện." Diệp Cô Thành ngữ khí ngưng trọng nói, vẫn nhìn chằm chằm vào bầy Ma Trùng mênh mông vô tận, sắc mặt cực kỳ khó coi, không thích cái cảm giác bị người khác theo dõi, như bị ai đó nắm trong lòng bàn tay.

Hắn thích nhất là ra tay bất ngờ, như vậy mới có cảm giác kiểm soát toàn bộ sự việc, không như bây giờ, bị người ta mai phục thành công.

"Thực lực của Ma Trùng tuy ở dưới ta, nhưng số lượng nhiều như vậy, ta không thể giải quyết nhanh chóng như trước được." Tri Chu Hiệp cũng nhanh chóng nói ra suy nghĩ của mình, đồng thời đưa hai tay ra, sẵn sàng tác chiến bất cứ lúc nào, trước đó, hắn dùng tâm để quan sát bầy Ma Trùng này, muốn nhận ra sự khác biệt.

"Vô luận thế nào, một mình ta cũng không cần tốn chút sức lực nào để tiêu diệt bầy Ma Trùng này." Trong mắt Tây Môn Xuy Tuyết lộ ra vẻ kiên định và không sợ hãi khi đối mặt với cường địch, ngược lại còn có rất nhiều sự rục rịch, đối với hiện tượng mai phục rõ ràng có điểm kỳ lạ này, hắn cũng không hề để ý.

Ngược lại, trong lòng hắn cảm thấy đặc biệt thoải mái.

Vậy thì thần chắn thần, Phật chắn Phật, mặc kệ kẻ đứng sau là ai, đến thì cứ dũng cảm mà xông lên giết thôi.

Vì vậy, vào giờ phút này, trong năm người, chiến ý của Tây Môn Xuy Tuyết là mạnh mẽ nhất, nếu không phải muốn phối hợp với những người khác, e rằng hắn đã sớm xông lên tấn công rồi.

Mọi người cũng đã trải qua hàng tỷ tinh cầu chiến đấu, sau nhiều lần tôi luyện, giữa họ đã có rất nhiều sự ăn ý, sự ăn ý đó chính là lý do cho mỗi hành động.

Nếu là bình thường, sẽ không cần quan tâm đến người khác, cứ trực tiếp hành động là được, ai thèm quan tâm bốn người còn lại, tất cả mọi người đều không bị người khác kiềm chế tay chân.

Nhưng, sau nhiều trận chiến, tình cảm giữa họ tương đối bất thường, tuy chưa đạt đến cảnh giới đồng sinh cộng tử, nhưng cũng đã đạt đến cảnh giới huynh đệ giang hồ trong thế giới cũ của Tây Môn Xuy Tuyết.

Họ chấp nhận nhau, chấp nhận nhau là đồng đội, vậy thì không cần nói đến nghĩa khí, trong một thế giới bất thường như thế này, nghĩa khí là điều quan trọng, mọi chuyện đều xuất phát từ góc độ của năm người, không phải từ góc độ cá nhân.

Vì vậy, năm người giờ phút này lưng đối lưng, nhìn hàng tỷ Ma Trùng bao vây, ai nấy đều có suy nghĩ riêng, không ra tay mù quáng trước.

“Chúng ta sẽ ra tay thế nào?

Ta cảm giác bầy Ma Trùng này đang âm thầm phát động đại chiêu, đối với ta, ta cảm thấy rất nhiều điều bất ổn.” A Thanh nắm chặt sáu cây thanh tịnh trúc trong tay, nhíu mày chặt chẽ nói, với tư cách là một

tiểu nữ tử, giác quan thứ sáu luôn rất mạnh mẽ, vì là người có thực lực yếu nhất trong năm người, nên cảm nhận về nguy hiểm cũng trở nên nồng đậm hơn.

Bởi vì điều đó có thể có nghĩa là, bầy Ma Trùng này có thể uy hiếp nàng, nhưng không nhất định có thể uy hiếp được bốn người Tây Môn Xuy Tuyết.

Chương 269

Lời nói này ngược lại đã cung cấp một tiêu chuẩn để phán đoán thực lực của bầy Ma Trùng này.

Dù sao thì năm người cũng không thể biết cảnh giới trong Hồng Hoang như thế nào, tự nhiên cũng khó mà phán đoán được thực lực của bầy Ma Trùng này đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, thậm chí trong đó có hàng chục triệu con đã đạt đến đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Giờ đây, những Ma Trùng này đều không tiếc thân hình mà bành trướng đến cực hạn, những Ma Trùng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên thì thân thể bành trướng đến hàng chục triệu trượng, phía sau chúng là vô số Ma Trùng cùng cảnh giới đi theo, tạo thành một trận thế khổng lồ, khiến người ta phải khiếp sợ.

"Trước hết hãy giải quyết những con có thực lực mạnh nhất, số còn lại không đáng để lo ngại.

Đến lúc đó, ta nhất định phải phân giải chúng ra, xem xem có gì khác biệt so với Ma Trùng trước kia.

Ít nhất là tiềm năng chắc chắn khác, ắt hẳn có nguyên nhân nào đó có thể giải thích hiện tượng này." Cái lưỡi của Độc Dịch quỷ dị vươn dài ra, dùng ánh mắt đặc biệt nóng bỏng nhìn thẳng vào những con Ma Trùng có thân thể hàng chục triệu trượng kia, khiến người ta luôn cảm thấy hắn không phải đang nhìn đối thủ, mà là đang nhìn vô số món ngon vật lạ, mới có thể lộ ra biểu cảm tràn đầy dục vọng ăn uống như vậy.

Bốn người còn lại ban đầu đang suy nghĩ, nghe Độc Dịch nói liền cảm thấy suy nghĩ bị cắt đứt, ai nấy đều thấy biểu cảm của Độc Dịch

trở nên kỳ quái, bởi vì thực sự khó mà chịu đựng nổi.

Trong lòng âm thầm kinh ngạc, vì sao dù đã cùng Độc Dịch trải qua bao nhiêu tinh cầu đi chăng nữa, vẫn không thể chịu nổi bộ dạng quái dị của Độc Dịch, thực sự khiến người ta không khỏi rợn người.

Dù sao cũng có người có thể như thế, bất kỳ hành động nào cũng toát ra ý vị kỳ quái, thậm chí những gì hắn nghĩ, những gì hắn làm đều khiến người khác khó mà lý giải.

Thực sự đã trải qua quá nhiều tinh cầu rồi, bốn người còn lại dường như không còn nhìn biểu cảm của Độc Dịch nữa, trong đầu họ đều hiện lên cái bộ dạng hưng phấn quỷ dị kia, sau đó không khỏi nuốt nước bọt sâu xa.

Cho dù trong lòng mọi người lại một lần nữa cảm thán vì sao lại trở thành đồng đội với Độc Dịch, nhưng trong vô thức, sau vài lần tôi luyện, nội tâm của họ lại trở nên kiên cường hơn vì Độc Dịch.

Nếu lần này có điều gì đó, thì nội tâm của họ đã sớm vững như bàn thạch, bất kỳ chuyện gì cũng khó mà gây chấn động được nữa, dù có biến thái đến đâu, dù có kỳ quái đến đâu, thì dưới sự so sánh với Độc Dịch, cũng hoàn toàn không đủ tư cách để khiến người ta ghê tởm.

Những suy nghĩ đó chỉ là chuyện trong vài hơi thở mà thôi, từ khi hạ cánh xuống tinh cầu này, đến giờ phút này, chờ đợi bầy Ma Trùng ra tay, dùng thời gian chớp mắt để khái quát thì cũng gần như vậy rồi.

Tiếp theo, họ nhìn chằm chằm vào bầy Ma Trùng, chỉ chờ đợi chúng ra tay trước.

Làm thế nào để có được nhiều thông tin hơn từ kẻ địch?

Trong mắt năm người họ đều nghĩ như vậy, đó chính là để kẻ địch bộc lộ nhiều thông tin hơn.

Như bây giờ, cứ chờ đợi kẻ địch ra tay, là muốn trong chớp mắt thu được nhiều thông tin hơn.

Đối với thực lực của họ bây giờ, sống sót trên một tinh cầu như thế này không thành vấn đề, đã có thực lực như vậy, dù Ma Trùng ra tay trước, trong chớp mắt cũng không thể thực sự tấn công năm người Tây Môn Xuy Tuyết, ngược lại còn có thể bị đánh bay trước.

Đương nhiên, những Ma Trùng này muốn sử dụng chiến thuật biển côn trùng, dù sao nhìn bộ dạng chúng đang vây quanh năm người Tây Môn Xuy Tuyết lúc này là có thể biết được.

"Dám làm hại tộc chúng Ma Trùng của ta, nếu không để các ngươi kiến thức sự lợi hại của ta, e rằng các ngươi đã chẳng còn đặt tộc Ma Trùng ta vào mắt nữa rồi.

Giờ đây hãy để ta cho các ngươi thấy uy lực của tộc Ma Trùng ta." Một con Ma Bạo Trùng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, thân thể nó như rắn, nhưng đầu lại là một cái đầu côn trùng to lớn, nhìn rất quỷ dị, nó có thực lực đỉnh cao nhất trên tinh cầu này, lúc này lời nói của nó vô cùng đắc ý và ngông cuồng.

Cái cảm giác đó giống như sau một hơi thở nữa, năm người Tây Môn Xuy Tuyết sẽ bị nghiền nát thành từng mảnh, đủ để thấy sự tự tin của những Ma Trùng này đối với thực lực của cả quần thể côn trùng trên toàn tinh cầu.

Bởi vì thực lực của Tây Môn Xuy Tuyết thực sự cao hơn chúng một đại cảnh giới, sự chênh lệch cảnh giới này có thể bị những Ma Trùng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên này cảm nhận được, nhưng chúng lại không hề sợ hãi năm người Tây Môn Xuy Tuyết.

Điều khiến chúng kiêu ngạo đến mức coi thường tất cả là ở số lượng, một quần thể côn trùng đạt đến hàng tỷ con, trong đó toàn bộ đều ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Số lượng Ma Trùng lớn nhất là ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, sau đó là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, cuối cùng mới là những Ma Trùng đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên thống lĩnh bầy Ma Trùng.

Tây Môn Xuy Tuyết dù mạnh đến đâu cũng chỉ có năm người mà thôi, năm người lại bị hàng tỷ Ma Trùng bao vây, nhìn từ diện tích chiếm cả tinh cầu, thì sự chênh lệch thật sự quá lớn.

Thủ lĩnh Ma Trùng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đắc ý nhìn về phía sau, nơi có bầy Ma Trùng vô tận như các vì sao, sau đó nhìn số lượng đáng thương của năm người Tây Môn Xuy Tuyết, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý.

"Ma Trùng đúng là khiến ta khó chịu, đợi ta nhất định sẽ nghiền nát chúng thành bột phấn không chỉ thế.

Dám nhìn ta như vậy, dùng giọng điệu kiêu căng như thế để nói chuyện với ta, nếu không cho ngươi kiến thức sự lợi hại của ta, e rằng ngươi sẽ coi ta như lũ kiến hôi mất rồi.

Ha ha." Độc Dịch vừa nghe Ma Bạo Trùng nói chuyện với giọng điệu như vậy, trong đôi mắt trắng dã lập tức lộ ra sát ý, hắn không thể chịu đựng được cách đối xử như thế này, dù sao trong mắt hắn, những Ma Trùng này căn bản không thể uy hiếp được hắn.

Một lũ Ma Trùng có thực lực yếu hơn mình rất nhiều mà lúc này lại dám đắc ý dương dương, sự sỉ nhục này khiến Độc Dịch lập tức muốn bùng nổ, muốn dạy cho Ma Bạo Trùng cách làm Trùng.

Ít nhất phải nhìn rõ ai có thể chiếm lời nói tiện nghi.

Ai có thể đắc ý dương dương nhìn hắn, càng quan trọng là phải nhận rõ ai không thể đối xử với hắn như vậy!

Tóm lại, Độc Dịch tuyệt đối không thể bị đối xử như thế này!

"Tốt, cứ sỉ nhục chúng thêm nữa, luôn phải để chúng cảm nhận

được nhiều sự khuất nhục hơn, nếu không làm sao xứng đáng với biểu hiện trước đó.

Chương 270

Hừ!

Cứ tiếp tục đi.” Thị tuyến của Dao Phong Nữ Vương ở khắp mọi nơi, bởi vì nàng có thể thông qua bất kỳ con Ma Trùng nào để nhìn thấy tất cả mọi thứ chúng thấy, trong toàn bộ tinh vực, số lượng Ma Trùng đã đạt đến hàng trăm tỷ con.

Mọi thứ mà những Ma Trùng khổng lồ này có thể nhìn thấy đều có nghĩa là Dao Phong Nữ Vương có thể nhìn thấy.

Vì vậy, bất kể trước đó số lượng Ma Trùng Kim Tiên trên các tinh cầu bị năm người Tây Môn Xuy Tuyết chém giết nhiều đến mức nào, bao nhiêu tinh cầu đã bị họ càn quét, Dao Phong Nữ Vương đều nhìn thấy rõ ràng.

Mang theo vô tận sự phẫn nộ, nàng nhìn rõ tất cả tình huống, đối với biểu cảm đắc ý dương dương của năm người Tây Môn Xuy Tuyết, nàng đã sớm hận đến tận xương tủy, nhìn thấy họ, điều đầu tiên nàng muốn làm là khiến họ không còn đắc ý nữa, đồng thời phải khiến họ cảm nhận được sự sỉ nhục vô tận.

Chỉ có đòn đánh từ tinh thần như vậy mới có thể hóa giải sự phẫn nộ trước đó của nàng, sự tức giận mà nàng cảm nhận được đã tích lũy đến một mức độ khủng khiếp khi Ma Trùng Kim Tiên trên từng tinh cầu bị tiêu diệt.

Nếu không phải thực lực của Ma Trùng trên tinh cầu này hơi yếu, e rằng khi năm người Tây Môn Xuy Tuyết hạ cánh, tình huống mà họ gặp phải sẽ còn hiểm ác hơn, bởi vì lúc đó có khả năng sẽ trực tiếp gây nguy hiểm cho các cao thủ Ma Trùng.

Cái gọi là nguy hiểm đó là có thể làm tổn thương cơ thể, không

giống như những Ma Trùng hiện tại, chỉ dựa vào những Ma Trùng mạnh nhất của chúng căn bản không thể làm tổn thương năm người Tây Môn Xuy Tuyết.

Chỉ là, Dao Phong Nữ Vương có chút hài lòng với tình huống này, ít nhất lúc này không còn là những Ma Trùng Kim Tiên vô lực phản kháng nữa, hoàn toàn không có chỗ để thao tác, Ma Trùng trên một tinh cầu dù sao cũng có thể phát huy một số tác dụng, có thể trút bỏ sự phẫn nộ trong lòng trước.

Tất cả những Ma Trùng đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên đều lần lượt nhận được mệnh lệnh của Dao Phong Nữ Vương, sau đó đều lần lượt đáp lại, biểu thị rằng đã biết tiếp theo phải làm gì.

"Đồ yếu ớt như các ngươi.

Không đủ để Ma Trùng đại gia ta một cước giẫm nát.

E rằng không cần một cước, cả năm người các ngươi đều sẽ bị ta giẫm đạp dưới chân thôi!

Thật sự quá yếu ớt!

Mọi người xem, ta còn chẳng thèm giẫm nữa!" Một con Ma Khiêu Trùng lần đầu tiên lên tiếng, cái miệng màu tím của nó há to một cách khoa trương, nhưng lời nói lại lộ ra ngữ khí hung ác, mang theo rất nhiều sự khinh thường và miệt thị, nội tâm vô cùng tự tin, lời nói này sẽ khiến năm người cảm nhận được sự khuất nhục sâu sắc.

Đồng thời, biểu hiện vô cùng nhanh nhẹn của nó nhất định sẽ khiến Dao Phong Nữ Vương ấn tượng sâu sắc, hơn nữa, sâu thẳm trong lòng Ma Khiêu Trùng cảm thấy sự sảng khoái vô song, cái cảm giác chửi người này thực sự quá sướng, trước đây chưa từng có cảm giác như vậy.

Không khỏi từ sâu thẳm trong lòng muốn chửi thêm vài câu nữa

để một lần nữa cảm nhận sự sảng khoái đó.

Không khỏi tiếc nuối, vì sao trước đây khi trùng sinh chưa từng trải qua chuyện như thế này, uổng phí một việc vui vẻ như vậy, thực sự quá lãng phí trùng sinh.

Tiếc nuối thay.

Không thể không nói, một con Ma Trùng thực sự có thiên phú chửi người. ....

"Đã thế thì tức chết ta rồi, ta không chờ nữa, ra tay ngay đây.

Nếu không, e rằng chúng nó lại tưởng ta sợ hãi, cứ thế mà tiếp tục mắng chửi, lại còn để chúng chửi bới thật lâu!" A Thanh nghe lời nói của Ma Khiêu Trùng, lập tức tức giận đến run rẩy toàn thân, chưa từng nghe lời chửi rủa nào như vậy, lúc này hận không thể giết chết con Ma Khiêu Trùng kia để trút giận.

Đối với cảm giác này, người cảm động sâu sắc nhất chính là Độc Dịch, người cũng không thể chịu đựng được, thậm chí đã sớm bắt đầu mất kiên nhẫn rồi.

Lúc này nghe lời Ma Khiêu Trùng nói, sự mất kiên nhẫn trong lòng đạt đến một tầm cao mới, sát ý càng lúc càng nồng đậm, biểu cảm trên mặt cũng càng lúc càng đen tối.

"Đừng để bị chọc giận, rõ ràng là có vấn đề, sao lại có kẻ căm hận ta đến thế, mà lại phí thời gian mắng chửi ta?

Nhất định có kẻ đứng sau ra lệnh như vậy, nếu không, chúng đã sớm xông lên tấn công rồi, làm gì dám lãng phí nước bọt như thế." So với sự phẫn nộ của A Thanh và Độc Dịch, Diệp Cô Thành, người từng là thành chủ, lại vô cùng bình tâm tĩnh khí, hắn luôn có một trực giác, rằng nếu bị những lời chửi rủa này làm cho tức giận, ngược lại sẽ khiến ai đó đắc ý.

Hắn không thể vô ích trở thành nguồn vui của người khác, kẻ đứng sau muốn thông qua những lời sỉ nhục để khiến hắn cảm thấy khuất nhục và đạt được niềm vui, hắn thực sự không muốn nhìn thấy điều đó.

Vì vậy, hắn cố gắng giữ cho tâm trạng thoải mái, chỉ cần những Ma Trùng trước mắt này, sớm muộn gì cũng sẽ bị giải quyết, vậy thì hắn có thể nhìn những lời sỉ nhục đó một cách thoải mái, chúng chỉ là những con ngựa truy kích trước khi chết mà thôi, hoàn toàn vô ích.

"Dù sao cũng không mất miếng thịt nào của ta, nhưng ta sẽ khiến ngươi biến mất." Tây Môn Xuy Tuyết cũng lạnh lùng hừ một tiếng, trên mặt vẫn vô cảm như trước, dường như hoàn toàn không bị những lời sỉ nhục này ảnh hưởng, trong ánh mắt không có bất kỳ dao động nào, nhưng nếu nhìn kỹ ánh mắt hắn, sẽ phát hiện bên trong đã sớm tràn ngập sát ý.

Chỉ là sát ý này không bộc lộ ra ngoài mà thôi, bởi vì hắn cũng cảm thấy có điều bất thường, rõ ràng có người muốn nhìn biểu cảm khó coi của họ sau khi bị sỉ nhục, để kẻ đứng sau không đạt được ý đồ, nên hắn liền giấu sát ý này trong ánh mắt.

Điều hắn và Diệp Cô Thành nói cũng giống nhau, tóm lại chúng chỉ là những con ngựa truy kích trước khi chết, sau khi nhảy nhót vài cái, điều chúng đón nhận chính là cái chết.

Đồng thời, những sự việc này đều lộ ra một số dấu hiệu đặc biệt, càng khẳng định suy đoán trong lòng hắn, rằng kẻ đứng sau vì những việc hắn đã làm trước đó mà cảm thấy vô cùng phẫn nộ, lúc này chỉ là muốn lấy lại thể diện mà thôi.

Trên các tinh cầu trước đó, hắn không hề phát hiện dấu vết tồn tại của chúng, có khả năng giống như suy đoán trước đó, kẻ đứng sau nhất định có thể kiểm soát hành vi của những Ma Trùng này.

Tri Chu Hiệp không khỏi liếc nhìn sang trái và phải, bên trái và bên phải của hắn lần lượt là Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, lúc này trong lòng hắn đang cân nhắc suy nghĩ của hai người, và so sánh với suy nghĩ của mình, phát hiện đều tương tự.

Chương 271

Bởi vì hắn cũng giống như hai người kia đã nói, ban đầu cũng rất phẫn nộ, sau đó nghe giọng điệu phẫn nộ của Độc Dịch, lập tức khôi phục bình tĩnh, bắt đầu suy xét kỹ nguyên nhân phía sau.

"Ba hơi thở nữa, ta sẽ trực tiếp ra tay." Diệp Cô Thành ước lượng tính tình của Độc Dịch, cảm thấy hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể nhịn được ba hơi thở nữa, liền mở miệng nói, dù sao cũng không thể đến lúc đó chỉ có một mình Độc Dịch ra chiêu được.

Bốn người còn lại nghe xong đều gật đầu, sau đó bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng, trong lòng ai nấy đều nhếch lên một nụ cười, để chúng nó sống thêm ba hơi thở nữa.

"Quả nhiên là sợ ta rồi, nên mới không dám ra tay, đã vậy thì trực tiếp đầu hàng đi, Nữ Vương ta nhất định sẽ thấy biểu hiện của các ngươi tốt như vậy, để các ngươi ít nhất có thể sống sót." Một con Ma Nhãn Trùng với thân thể đầy những con mắt xanh quỷ dị lúc này không cam chịu kém cỏi mà mở miệng châm chọc, chỉ tiếc lời nói mà nó cho là đầy uy lực, lại hoàn toàn không có chút sát thương nào, ngược lại còn tiết lộ một thông tin.

Nữ Vương!

Ánh mắt của Diệp Cô Thành và những người khác đều co lại sau khi nghe từ này, ai nấy đều biết rõ kẻ đứng sau chính là Nữ Vương của tộc Ma Trùng, chỉ không biết thực lực của Nữ Vương đó như thế nào.

Ma Nhãn Trùng thấy sắc mặt mọi người biến đổi, lập tức cho rằng lời nói của mình có rất nhiều lực tấn công, ngược lại còn đắc ý dương dương một phen.

Thực tế thì, năm người Diệp Cô Thành không hề có tâm tư để ý đến Ma Nhãn Trùng, đối với những lời chửi rủa mà nó vừa nói cũng không để trong lòng, ngay cả Độc Dịch cũng vậy.

Suy nghĩ của họ xoay vần quanh từ Nữ Vương, ai nấy đều đầy rẫy suy đoán về Nữ Vương, dù sao trong tình huống này, rõ ràng chính là Nữ Vương đang bí mật ra lệnh.

Đồng thời điều đó cũng có nghĩa là, toàn bộ tộc Ma Trùng đã bị nàng để mắt tới, và thực tế cũng đúng như vậy, dù sao thì với khí thế hùng vĩ, họ đã càn quét hàng tỷ tinh cầu, làm những chuyện khiến người khác phẫn nộ đến mức phải giải phẫu.

Nếu không có ai chú ý, đó mới là điều khiến người ta thất vọng.

"Đồ ngu, đã tiết lộ sự tồn tại của ta, vô ích lại để chúng có thêm một tin tức!

Không cần tiếp tục mắng nữa, ra tay cho ta!

Vây công, hung hăng dạy cho chúng một bài học, nếu không đến lúc đó ta sẽ truy vấn, để các ngươi nếm mùi sống không bằng chết!" Dao Phong Nữ Vương với thị giác của thượng đế lại hiểu rõ điều gì đang xảy ra, năm người Diệp Cô Thành căn bản không có bất kỳ biểu cảm khuất nhục nào, ngược lại vì lời nói của Ma Khiêu Trùng mà có thêm được thông tin về kẻ đứng sau.

Càng không hiểu rõ thông tin, thì sự tồn tại đó càng trở nên thần bí, áp lực tâm lý mang lại càng lớn, hành vi của Ma Khiêu Trùng lần này lại khiến sứ mệnh của mình bị giảm sút nghiêm trọng, thực sự khiến Dao Phong Nữ Vương cực kỳ không vui.

Dù sao thì, rõ ràng trong quần thể Ma Trùng xuất hiện đồ ngu, mà đồ ngu cuối cùng lại đắc ý dương dương, thực sự khiến Dao Phong Nữ Vương nhìn thấy mà thậm chí cảm thấy nghiến răng ken két.

Vừa nãy nàng đã nhìn thấy bộ dạng của Ma Khiêu Trùng qua thị giác của các Ma Trùng khác, nàng đã hiểu rõ cái khuôn mặt côn trùng đó, nếu không phải lúc này không muốn nội hao chiến lực, thì vô ích lại khiến Tây Môn Xuy Tuyết thiếu đi một con côn trùng phải đối phó.

Quả nhiên, Ma Trùng có tiềm lực cao thì tốt, trí thông minh và tiềm lực đó không thể so với những Ma Trùng cấp thấp kia, những Ma Trùng cấp thấp này bị đào thải cũng tốt, đã trải qua bao nhiêu năm tháng như vậy rồi, vẫn không thể tiến hóa, vậy thì hãy biến mất đi.

Khóe miệng Dao Phong Nữ Vương nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn.

Dao Phong Nữ Vương cũng rất tàn nhẫn, đối với những thuộc hạ vô dụng này, nàng căn bản không còn kiên nhẫn nữa, lúc này nàng cũng không còn phẫn nộ khi những Ma Trùng này bị tiêu diệt nữa, dù sao thì những Ma Trùng thực sự có tiềm lực cũng không bị tiêu diệt.

Với khả năng đẻ trứng không ngừng tiến hóa của Ma Vương Hậu, mỗi lứa có thể sinh ra hàng tỷ Ma Trùng, Dao Phong Nữ Vương căn bản không lo lắng thuộc hạ sẽ không có.

Ngược lại, nàng cảm thấy số lượng quá lớn, một số Ma Trùng vô dụng trong toàn bộ tinh vực chỉ là đang lãng phí không gian mà thôi.

Trước đây nàng không cảm thấy cần phải tiêu diệt chúng, dù sao vấn đề chưa đến mức không thể kiểm soát được, nhưng Dao Phong Nữ Vương cũng đã sớm chú ý rằng số lượng Ma Trùng đã đạt đến mức quá lớn.

Sẽ có một ngày toàn bộ tinh vực không thể chịu đựng được số lượng khổng lồ này, dù sao khả năng sinh sản của Ma Trùng thực sự quá mạnh mẽ, số lượng Ma Trùng bị tiêu diệt lại rất ít, bởi vì Ma Trùng có một khả năng lợi hại là khả năng phục hồi.

Dưới sự tấn công cực hạn mà không bị nghiền nát thành bột phấn, khả năng phục hồi mạnh mẽ của Ma Trùng khiến chúng có thể nhanh chóng hồi phục, điều này khiến số lượng thương vong của toàn bộ tộc Ma Trùng cực kỳ nhỏ bé, vì vậy dân số tộc côn trùng của chúng luôn tăng lên một cách điên cuồng.

Điều đó có nghĩa là, toàn bộ tinh vực không có sự tiêu hao của tộc Ma Trùng mà cuối cùng lại trở về năng lượng hư không, nhưng lại không ngừng chống đỡ cho sự phát triển của số lượng tộc Ma Trùng ngày càng lớn, rõ ràng tồn tại một vấn đề lớn.

Một khi toàn bộ vòng tuần hoàn sụp đổ, sẽ hoàn toàn không còn chỗ để cứu vãn, bởi vì điều đó có nghĩa là toàn bộ tinh vực sụp đổ, trừ khi có một người như Trần Vũ có thể ra tay giải quyết vấn đề này, trong toàn bộ thế giới, không ai có thể làm được.

"Cũng có chút ý thức lo xa." Trần Vũ cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Dao Phong Nữ Vương, liền gật đầu, việc tiêu hao số lượng lớn tộc Ma Trùng này thực tế là một điều rất tốt cho toàn bộ Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực.

Dù sao thì, nhiều nhất là một nghìn năm nữa, Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực sẽ không thể chịu đựng được tốc độ sinh sản của tộc Ma Trùng nữa, bởi vì trong toàn bộ tinh vực, chỉ có tộc Ma Trùng là một chủng tộc duy nhất, không có đối thủ tương ứng để tiêu hao số lượng Ma Trùng.

Đến lúc đó vấn đề sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng, hoàn toàn đạt đến mức không thể kiểm soát, vì vậy đó cũng là lý do Trần Vũ mặc kệ Tây Môn Xuy Tuyết tiêu diệt toàn bộ Ma Trùng trên tinh cầu này.

Những Ma Trùng đó theo quy tắc ưu thắng liệt bại lẽ ra không nên tồn tại trong toàn bộ tinh vực, nhưng vì Dương Mi chỉ đặt một chủng tộc duy nhất vào toàn bộ tinh vực, giống như Hỗn Độn Ma Viên Tinh

Vực, nên những Ma Trùng lẽ ra phải bị đào thải đã sống sót tốt.

Với số lượng Ma Trùng lẽ ra phải bị đào thải ngày càng nhiều, sự cân bằng trong toàn bộ tinh vực dần dần nghiêng về phía mất cân bằng.

Giống như Hỗn Độn Ma Viên Tinh Vực lần này đón chào Đấu Chiến Thánh Hoàng, thì không cần lo lắng về sự tồn tại của những Ma Viên lẽ ra phải bị đào thải nữa.

Đấu Chiến Thánh Hoàng với tư cách là Giới Chủ của Hỗn Độn Ma Viên Tinh Vực tự nhiên có những điểm đặc biệt của mình, nếu không Trần Vũ sẽ không để hắn làm Giới Chủ.

Một điểm rất quan trọng là, hắn có thể nắm giữ sự cân bằng của toàn bộ tinh vực, không đến mức cuối cùng mất kiểm soát.

Chương 272

Những Ma Trùng lúc này đang đắc ý lại không biết mình đã bị Dao Phong Nữ Vương vứt bỏ, hoặc cũng không biết công lao của mình lớn đến mức nào.

Nếu không phải biểu hiện lần này, đặc biệt là biểu hiện của con Ma Khiêu Trùng kia, đã khiến Dao Phong Nữ Vương sâu sắc ý thức được rằng phế vật của toàn bộ Ma Trùng quá nhiều, đồng thời cũng ý thức được tinh vực tồn tại vấn đề cực lớn.

Cũng chính vì vậy, sự phẫn nộ trong lòng Dao Phong Nữ Vương ngược lại đã dịu xuống, lúc này trong mắt nàng tràn đầy hai ý vị châm biếm.

Một sự châm biếm là hướng về những Ma Trùng vô năng vô lực này, trong lòng nàng hiện lên niềm khoái cảm vô tận, lần này không cần làm những việc tàn nhẫn cũng có thể giảm bớt mối nguy hại của những Ma Trùng vô dụng này, thực sự là một điều không tồi.

Mặc dù uy thế của nàng rất lớn, nhưng đích thân ra tay tiêu diệt hàng trăm tỷ Ma Trùng tầng lớp dưới cùng thì không hay cho lắm, có thể sẽ xuất hiện những vấn đề khó lường, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến quyền hành của nàng.

Hành vi của Tây Môn Xuy Tuyết lần này lại khiến nàng đối mặt với tình huống lưỡng nan như vậy, nàng đã hiểu rõ mọi chuyện, vui vẻ tận hưởng kết quả cuối cùng.

Sự châm biếm còn lại là hướng về năm người Tây Môn Xuy Tuyết, Dao Phong Nữ Vương cũng sâu sắc hiểu rõ rằng những Ma Trùng này khó mà giữ được năm người Tây Môn Xuy Tuyết.

Vì vậy trong lòng nàng, ít nhất lần này phải tìm cách khiến họ chịu

thiệt thòi, để sau này khi gặp đội quân tinh nhuệ của mình mới thực sự là ngày Tây Môn Xuy Tuyết diệt vong.

"Ta chờ các ngươi, với tiền đề là các ngươi có thể vượt qua vô số khó khăn, chết trên con đường tìm đến ta, vậy thì các ngươi là kẻ yếu, vậy thì cuối cùng sẽ bị đào thải, hừ!" Dao Phong Nữ Vương nói như vậy, sau đó liền nhắm mắt giả vờ chợp mắt, lần này nàng không định tiếp tục quan sát trận chiến trên những tinh cầu này nữa, vào thời khắc cuối cùng, nàng lại một lần nữa ra lệnh cuối cùng cho Ma Trùng.

"Không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải gây thương vong!" Dao Phong Nữ Vương nhếch miệng cười ra lệnh như vậy.

"Lên!" Ma Trùng nhận được mệnh lệnh mới nhất lập tức chấn động thân thể, hoàn toàn không biết mình đã bị vứt bỏ, lúc này lại tràn đầy sức mạnh gầm lên, muốn biểu hiện thật tốt trước mặt Dao Phong Nữ Vương.

Hàng trăm tỷ Ma Trùng đồng thời đều nghe thấy tiếng gào thét truyền đi hàng chục tỷ năm ánh sáng, máu màu tím trong cơ thể chúng sôi sục sâu sắc, dù yếu ớt đến đâu, cũng đều có chiến ý nồng đậm.

Sinh ra yếu ớt, cũng có nghĩa là suy nghĩ của chúng ít, cũng có nghĩa là đối với mệnh lệnh của Dao Phong Nữ Vương chúng càng thêm trung thành, vì vậy lúc này trong lòng toàn bộ côn trùng hoàn toàn chỉ có một suy nghĩ là chiến đấu vì Dao Phong Nữ Vương.

Mệnh lệnh mà Dao Phong Nữ Vương đã ban ra nhất định phải hoàn thành, không tiếc bất cứ giá nào!

Đó là suy nghĩ duy nhất trong bộ não côn trùng đơn giản của chúng, cũng là động lực duy nhất cho hành động tiếp theo, ngay cả khi đối mặt với sự biến mất của vô số đồng đội Ma Trùng, chúng cũng sẽ không cảm thấy khó khăn mà lùi bước nửa phần, cuối cùng sẽ dùng chút sức mạnh còn lại để xông về phía trước.

Những Ma Trùng cảnh giới Kim Tiên trước đây cũng vậy, ngay cả khi toàn bộ chiến lực của tinh cầu sắp bị hủy diệt, cũng không hề có ý nghĩ bỏ chạy.

Đơn giản là như vậy!

Trần Vũ thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi sâu sắc than thở một lúc, vạn vật trên thế gian đôi khi lại thể hiện sự tương phản như vậy.

Mặc dù những Ma Trùng này có chút đầu óc đơn giản, không đủ thông minh, cũng không biết cách tiến hóa trưởng thành, theo sự phát triển của tộc Ma Trùng, rất nhiều thứ đã được quyết định ngay từ khi sinh ra.

Khi một con Ma Trùng ra đời, nó đã có thể cảm nhận được tiềm năng và trí tuệ của mình có bao nhiêu, sau đó sẽ được đưa đến các tinh cầu khác nhau tùy theo cấp độ của nó, ngay từ đầu đã có sự khác biệt, và sự khác biệt đó càng khó bù đắp.

Bởi vì sự khác biệt đó đã được quyết định ngay từ khi sinh ra, trong hàng tỷ Ma Trùng mênh mông, sự tồn tại của mỗi con Ma Trùng quá nhỏ bé, trừ khi sinh ra đã có thiên phú có thể được sắp xếp vào những Ma Trùng trên các tinh cầu gần tinh cầu của Dao Phong Nữ Vương.

Bất kể trong thế giới nào, thực tế ngay từ đầu đã tồn tại một quy tắc đào thải kẻ yếu, một quy tắc lúc này đang được thể hiện rõ ràng và sống động trong thế giới Ma Trùng Hỗn Độn.

Điều đặc biệt hơn trong số các Ma Trùng là, những Ma Trùng càng không có tiềm năng và trí tuệ thì càng đơn thuần, năm tháng sẽ không khiến trí tuệ và sự nhận biết của chúng tăng trưởng bao nhiêu, cũng không khiến chúng từ đơn thuần trở nên có nhiều tâm tư hơn, chúng chỉ một lòng nghe theo Dao Phong Nữ Vương, người đang kiểm soát

chúng.

Đó chính là một hiện tượng mà chủng tộc của chúng không có, toàn bộ Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực cũng vì quyết định ban đầu của Dương Mi mà sớm ẩn chứa mối họa lớn nhất – mối họa về miệng Ma Trùng, một mối họa cũng có nghĩa là một bi kịch như vậy sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra.

Ngay cả khi những Ma Trùng này lúc này không bị Tây Môn Xuy Tuyết, thì sau này cũng sớm muộn gì sẽ bị Dao Phong Nữ Vương đích thân vứt bỏ, đến lúc đó, sự ăn thịt lẫn nhau giữa đồng loại của chúng, cảnh tượng đó còn khiến người ta rợn người hơn.

"Dương Mi." Trần Vũ không khỏi uy nghiêm gọi một tiếng, bởi vì hắn biết rằng trong tất cả các tinh vực mà Dương Mi sở hữu đều là những tinh vực chỉ có một chủng tộc duy nhất như vậy, giữa các tinh vực khác nhau, vì một quyết định mà tồn tại rất nhiều mối họa tương tự.

Những bi kịch như vậy thực tế tồn tại rất nhiều, điều đó khiến Trần Vũ thực sự rất tức giận, bởi vì Dương Mi đã không hoàn thành sứ mệnh của một người kiểm soát tinh vực.

Giống như Trần Vũ, hắn sẽ khiến toàn bộ thế giới Hồng Hoang càng thêm mở rộng, mở rộng hơn hàng trăm lần so với thế giới Hồng Hoang trước đây, càng khiến toàn bộ thế giới Hồng Hoang tràn đầy sức sống và linh khí.

Vô số hành động kiểm soát và điều chỉnh đã khiến thế giới Hồng Hoang không phải chịu sự sụp đổ, không để nhiều sinh linh phải đối mặt với sự diệt vong, ngược lại còn phát triển để có thể dung nạp nhiều sinh linh hơn.

Đồng thời, hắn cũng khiến toàn bộ thế giới Hồng Hoang tràn ngập một trật tự mới, không còn man rợ và đổ máu như trước, tình trạng

coi sinh mạng như cỏ rác cũng dần dần giảm bớt, toàn bộ văn minh Hồng Hoang đang không ngừng tiến bộ, tất cả đều là do Trần Vũ thực sự đã làm.

Cũng sau khi tiếp nhận Hệ Thống, hắn đã hiểu rõ một sứ mệnh, sứ mệnh này không phải là quy tắc mà Đại Đạo ban tặng, hắn sâu sắc hiểu rõ sứ mệnh.

Hoặc sâu thẳm trong lòng hắn muốn làm một việc, thì cứ thế mà làm, mang lại rất nhiều thay đổi tốt đẹp cho thế giới Hồng Hoang.

"Đã xong chưa?" Dương Mi cảnh giác ngẩng đầu nhìn Trần Vũ, thực sự bộ dạng uy nghiêm của Trần Vũ quá đáng sợ, ngay cả Dương Mi cũng không khỏi trong lòng nhảy dựng, có chút không dám chọc giận Trần Vũ.

Nữ Oa Nương Nương và Hậu Thổ Nương Nương thì cũng cảm nhận được sự phẫn nộ bất thường của Trần Vũ, một loại cảm xúc rõ ràng mà nội tâm yếu ớt của các nàng có thể cảm nhận được.

Chỉ là, các nàng không biết vì sao Trần Vũ lại có cảm xúc như vậy, dù sao với thân phận Thánh Nhân siêu nhiên, các nàng cũng khó mà nhận ra một chút nào đó trong lòng Trần Vũ, trừ khi Trần Vũ nguyện ý tiết lộ.

Chương 273

"Sau này ngươi sẽ hiểu." Trần Vũ lại đột nhiên không nói thêm nửa lời với Dương Mi, tóm lại những tinh vực của Dương Mi đều phải được nắm giữ lại, để những tinh vực đó quay trở lại con đường cân bằng, nên những tinh vực đó đến nay vẫn chưa có vấn đề gì, có thể chờ đợi một thời gian nữa.

Ngày mà tất cả các tinh vực thoát khỏi tay Dương Mi, chính là lúc Trần Vũ khiến Dương Mi thoát Thánh hóa Nhân, lúc đó nhất định sẽ để Dương Mi đi trải nghiệm nỗi khổ nhân gian.

Lần này cũng không phí lời nhiều nữa, dù sao Vạn Năng Phong Thần Chiến đang tiếp tục, không phải là thời cơ tốt nhất để giải quyết Dương Mi, ít nhất phải có người mới có thể tiếp nhận những tinh vực của Dương Mi.

Một Giới Chủ mới mới là tình huống tốt nhất để tinh vực của hắn có thể ổn định dưới con đường cân bằng.

Dương Mi thấy Trần Vũ rõ ràng rất phẫn nộ, nhưng cuối cùng lại chỉ nói một câu không rõ ràng, trong lòng càng thêm run sợ, không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Trần Vũ càng không biểu lộ rõ ràng cảm xúc, càng không nói rõ lời nói của mình, thì càng không thể hiểu được tâm tư của Trần Vũ, trong lòng càng thêm bất an.

Thực tế hắn cũng không hiểu rõ chuyện gì, rõ ràng ban đầu còn có tâm tư muốn chiến đấu với Trần Vũ, nhưng càng lúc càng không khỏi run sợ, đặc biệt khi đối mặt với Trần Vũ uy nghiêm.

Trong lòng cố gắng trấn định, âm thầm tự nhủ, tất cả rồi sẽ có lúc lật ngược tình thế, nhất định có thể kéo Trần Vũ xuống khỏi vị trí

Hồng Hoang Chi Chủ, không thể từ trong thâm tâm mà từ bỏ chuyện này.

Không sai, Dương Mi thực tế trong sâu thẳm nội tâm đã coi Trần Vũ là Hồng Hoang Chi Chủ, cho rằng muốn một lần nữa nhận được sự công nhận của thế giới Hồng Hoang, điều quan trọng nhất chính là phải kéo Trần Vũ, vị Hồng Hoang Chi Chủ này, xuống.

Trần Vũ đương nhiên biết suy nghĩ của Dương Mi, hiểu rõ Dương Mi không thể suy đoán được nội tâm của mình, nên mới có đủ loại tâm tư hoảng loạn như vậy, khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười.

Sự hoảng loạn trong lòng ngươi cứ để nó hoảng loạn đi, càng về cuối Vạn Năng Phong Thần Chiến, càng không thể chịu nổi nhiều thất bại hơn.

Đến lúc đó, bất kể ngươi có chuẩn bị tâm lý thế nào, cũng đều vô dụng.

Sau đó, Trần Vũ vẫn điềm nhiên tiếp tục xem trận chiến trong Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực, Dương Mi thì giả vờ trấn định cũng tiếp tục xem trận chiến.

"Ngũ Liên Tuyệt Chiêu!" Năm người Tây Môn Xuy Tuyết thấy Ma Trùng bắt đầu hành động, liền nhếch miệng cười, đồng thời hô to cùng một chiêu thức, một chiêu thức được phối hợp tạo ra trên vô số tinh cầu trước đó.

Chiêu thức này cũng có nghĩa là năm người sẽ liên tục tung ra những tuyệt chiêu mạnh nhất, uy lực của những tuyệt chiêu này có thể đoán được.

Ngũ Liên Tuyệt Chiêu lần này thực chất là kết hợp uy lực của năm cá nhân lại với nhau, cách làm này thực sự đòi hỏi sự ăn ý và lực lượng chính xác của mọi người.

Ban đầu, chiêu này rất khó thành công, sau khi không ngừng luyện tập trên hàng trăm triệu tinh cầu, cuối cùng chiêu này đã được luyện thành công, uy lực của nó càng trở nên lợi hại hơn.

Chỉ thấy kiếm khí của Tây Môn Xuy Tuyết và kiếm của Diệp Cô Thành hợp làm một, hai thanh kiếm nương tựa vào nhau, sau đó hai người trực tiếp tung ra tuyệt chiêu mạnh nhất, hình thành một luồng quang ba cường đại.

Ngay sau đó là tơ nhện của Tri Chu Hiệp bám theo tấn công, bám sát phía sau, nhưng lại không chạm vào quang ba do hai thanh kiếm tạo thành, duy trì một khoảng cách vừa đủ.

Phía sau tơ nhện là sáu cây thanh tịnh trúc, sáu cây thanh tịnh trúc đã biến thành một cây trúc phát sáng dài hàng chục triệu trượng, nó cũng duy trì khoảng cách vừa đủ với tơ nhện, không chạm vào tơ nhện, nhưng cũng không quá xa.

Cuối cùng là hàng trăm vạn trượng độc dịch nồng đậm trên người Độc Dịch cũng bám theo sáu cây thanh tịnh trúc di chuyển, nó linh hoạt kết thúc ở phía sau, phía trước là kiếm quang, tơ nhện và sáu cây thanh tịnh trúc thì với thế công không thể cản phá mà hung mãnh tấn công kẻ địch.

Bởi vì toàn bộ Ma Trùng đã đạt đến hàng trăm tỷ con, phía trước là những Ma Trùng đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, phía sau mỗi thủ lĩnh Ma Trùng đều có hàng tỷ Ma Trùng bám theo, như vậy, Ngũ Liên Tuyệt Chiêu có thể liên tục tạo ra năm đòn tấn công liên tiếp, chắc chắn sẽ khiến những Ma Trùng này khó mà phản ứng kịp.

"Hừ!

Ta không phải là lũ rác rưởi Kim Tiên kia, nhất định phải cho các ngươi thấy hết năng lực của ta." Trong mắt con Ma Nhãn Trùng lóe lên một tia điên cuồng, sau đó thân thể đầy màu xanh của nó bắt đầu

bành trướng, đủ để thấy bên trong chất lỏng màu xanh ghê rợn đang dần tăng lên, trong một hơi thở, cái miệng của nó lập tức phun ra hàng chục triệu trượng độc dịch, nhanh chóng lao về phía kiếm quang.

Cùng lúc đó, con Ma Bạo Trùng kia vung cái đuôi như thân rắn của mình, dường như đang tích tụ sức mạnh, sau đó trong một hơi thở tiếp theo, nó nghiêng người, vung mạnh về phía năm người Tây Môn Xuy Tuyết.

Một cú vung đó lại tạo thành một trận bão xoáy, bão xoáy có ý thức hướng về phía năm người Tây Môn Xuy Tuyết, đón lấy Ngũ Liên Tuyệt Chiêu của năm người, cơn bão khổng lồ sắp va chạm với kiếm quang.

"Không thể thiếu ta được!" Cái miệng màu tím của con Ma Khiêu Trùng điên cuồng há to, trong đôi mắt màu nâu của nó lóe lên một tia điên cuồng, ai biết toàn bộ sức lực của nó đều được triển khai, trong miệng nó cũng phóng ra vài món lợi khí, sau đó chúng điên cuồng xoay tròn, hàng chục triệu món lợi khí lập tức hình thành một lưỡi đao phong vô cùng khổng lồ.

Lưỡi đao phong đó cũng lao về phía Ngũ Liên Tuyệt Chiêu, thực tế việc mọi người ra chiêu không chỉ diễn ra sau một khoảnh khắc, tất cả đều là phản ứng tức thì, hai bên chiêu thức đối chọi sẽ có những phản ứng như thế nào, ai nấy đều có chút tự tin trong lòng.

Tại khoảnh khắc hai bên công kích đối đầu nhau, toàn bộ tinh cầu đều rung chuyển dữ dội, vô số quang ba đẩy về hai phía, chúng vừa triệt tiêu lẫn nhau vừa tấn công lẫn nhau, trong trận tấn công đó vạn vật xung quanh đều bị ảnh hưởng.

Bất kể là các vì sao và mặt trời rực lửa trên bầu trời, hư không cũng như đất đai và thực vật trên toàn bộ tinh cầu, trong chớp mắt đều bị công thức này ảnh hưởng mà tan hoang, nếu không phải khả năng

phục hồi của hư không đặc biệt mạnh, e rằng một trận tấn công như vậy sẽ hủy diệt một tinh cầu yếu ớt.

Bởi vì thực lực của các tinh cầu khác nhau cũng không giống nhau, tinh cầu càng mạnh thì độ kiên cố của nó cũng càng cao siêu, vì tấn công trên tinh cầu càng mạnh thì càng lợi hại, nên tương ứng nó cũng sẽ trở nên kiên cố.

Mặt trời rực lửa rơi xuống liên tục thiêu đốt bề mặt tinh cầu đã tan hoang, trong lúc vỡ nát đó, vô số tinh thần cũng rơi xuống, tạo thêm vô số hố lớn trên bề mặt tinh cầu đã tan hoang.

Toàn bộ thực vật trên tinh cầu bị ảnh hưởng trong chớp mắt đều hóa thành tro bụi, không thể nào ghép lại được hình dạng ban đầu nữa, bởi vì tro bụi của chúng đã bị cuốn vào hư không, đi về nơi không rõ, toàn bộ phương viên hàng triệu dặm không thể nhìn thấy một chút thực vật màu xanh nào nữa.

Thế công của hai bên đang đối đầu nhau, trong sự giằng co không ngừng tiêu hao đối phương, muốn phân định thắng bại cuối cùng, tất cả các chiêu thức đều mang theo ý chí mạnh mẽ của chủ nhân, sự khao khát chiến thắng đó, vì vậy chiêu thức của họ cũng vô cùng kiên cường, không hề yếu ớt đến mức một đòn là tan vỡ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người càng nín thở, nhìn chằm chằm, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Chương 274

Đồng thời, năm người Tây Môn Xuy Tuyết nắm chặt vũ khí trong tay, đang tìm kiếm thời cơ chuẩn xác để tiến hành đợt tấn công thứ hai, xung quanh họ vẫn còn rất nhiều Ma Trùng bao vây, chiêu vừa rồi họ thi triển chỉ nhắm vào phần lớn Ma Trùng mà thôi, vẫn còn rất nhiều Ma Trùng cần được giải quyết.

Đối với chiêu thức mà mình tung ra, năm người Tây Môn Xuy Tuyết rất tự tin, mặc dù không thể tránh khỏi việc phải chú ý, nhưng lại không quá lo lắng, bởi vì tất cả đều đã được tính toán trong lòng.

Đó là bởi vì họ rất hiểu rõ uy lực của chiêu thức mà mình tung ra, sau khi nhìn thấy chiêu thức mà đối thủ tung ra và so sánh, trong lòng đương nhiên đã có sự tính toán.

Không giống như những Ma Trùng kia, phải đợi đợt tấn công đó có kết quả, chỉ là không giống như trong lòng Ma Trùng đang chờ đợi bên kia thắng lợi, năm người Tây Môn Xuy Tuyết thì muốn tiến hành đợt tấn công thứ hai vào lúc mãnh liệt nhất, thời cơ này mới là tốt nhất để đạt hiệu quả tối ưu.

Sau vài hơi thở, sắc mặt của Ma Trùng đều tái đi vì sợ hãi, bởi vì chúng vẫn nhận ra rằng đợt tấn công mà bên mình phát động đã bắt đầu suy yếu, tuyệt chiêu mà năm người Tây Môn Xuy Tuyết phát động đang dần dần nuốt chửng chúng, đồng thời rõ ràng sau một hơi thở nữa, chúng sẽ bị tấn công.

Trong chớp mắt, toàn bộ Ma Trùng liền như lâm đại địch mà lập tức phát động toàn bộ phòng thủ, đó chính là phản ứng theo bản năng, cũng là cách làm thông minh nhất lúc này, bởi vì muốn dựa vào tấn công để triệt tiêu uy lực tiếp theo thì không thể nào.

Sau một hơi thở tiếp theo, vô số đòn tấn công ập về phía hàng triệu Ma Trùng, sau khi làn sóng chiêu thức đó ập xuống, hàng vạn Ma Trùng đều gào thét, cảm nhận được sự đau đớn vô tận, máu đang rỉ ra ngoài cơ thể, xương thịt trở nên đau đớn không thể tả.

Chúng chỉ có thể chờ đợi đợt công kích này qua đi, nghiến răng chịu đựng sự đau đớn vô tận, chỉ cầu tất cả đều không sao, năm người Tây Môn Xuy Tuyết sẽ lại ra tay vào cùng một lúc.

Toàn bộ quần thể Ma Trùng có hàng chục vạn con bị trọng thương vì một đợt tấn công của Ngũ Liên Tuyệt Chiêu, rất nhiều Ma Trùng toàn thân đều nát bét, bởi vì khả năng phòng ngự của chúng không đủ để chống đỡ thế công mà Ngũ Liên Tuyệt Chiêu mang lại.

Một số Ma Trùng có khả năng kháng cự rất yếu thì trong một đợt tấn công đã trực tiếp hóa thành tro bụi, không thể nào hợp lại được nữa, những Ma Trùng bị thương thì chỉ có thể nghiến răng chịu đựng một thời gian, dù sao thì một lát sau, với khả năng phục hồi mạnh mẽ của chúng, chắc chắn sẽ hồi phục như ban đầu.

Tuy nhiên, trong lúc đang chờ đợi, Tây Môn Xuy Tuyết sẽ không cho những Ma Trùng này thời gian phản ứng, nhìn thấy thời cơ đã chín muồi, hắn không chút do dự mà ra tay.

“Vô Tình Kiếm Pháp Vô Tình Kiếm, thương sâu ắt thương thân!” Tây Môn Xuy Tuyết gầm lên một tiếng, sau đó kiếm của hắn bay lên trời, khoét một lỗ lớn sâu thẳm trong hư không, một hố đen thăm thẳm mở ra, sau đó kiếm từ trên trời phản hồi xuống, trực tiếp tấn công hàng triệu Ma Trùng gần đó, kiếm quang màu tím dường như không thể cản phá, mang theo chấp niệm một kích tất trúng.

“Ma Vũ!” Một con Ma Khiêu Trùng kinh hoàng gào thét, vào khoảnh khắc như vậy, nó lập tức phản ứng, trên người nó lập tức bùng phát ra độc dịch màu xanh, độc dịch hình thành một đòn tấn công

mãnh liệt, trực tiếp tấn công kiếm quang, tất cả mọi thứ lúc này đều diễn ra trong chớp mắt, con Ma Khiêu Trùng này chỉ có thể cố gắng hết sức thi triển một chiêu, bởi vì không có quá nhiều thời gian cho nó, kiếm thế của Tây Môn Xuy Tuyết hùng hổ, nhanh đến cực điểm.

Khi Ma Khiêu Trùng thi triển, những Ma Trùng nhỏ phía sau nó cũng lập tức phản ứng, cũng lập tức nghiến răng bùng phát ra đòn tấn công của mình, đủ để thấy miệng chúng lúc đó đang nghiến chặt.

"Tri Chu Phi Ti, ti ti trạc tâm, nhất ti tất trúng, vạn ti bài khai!" Hàng vạn sợi tơ nhện trong tay Tri Chu Hiệp cũng lập tức tản ra, hắn bám sát Tây Môn Xuy Tuyết mà thi triển chiêu thức, vào khoảnh khắc này, hắn đã cảm thấy hàng vạn sợi tơ nhện của mình dường như có một sinh mệnh mạnh mẽ hơn, hàng vạn sợi tơ nhện phát ra vô số ánh sáng sắc bén, cũng thể hiện khí thế không thể cản phá của chúng.

Những sợi tơ nhện này vui vẻ múa lượn trong không trung, sau đó kích động lao đi hàng tỷ năm ánh sáng, đâm thẳng vào não của vô số Ma Trùng, không chỉ xuyên thủng não của những Ma Trùng này, mà còn xuyên qua vô số Ma Trùng.

Mỗi sợi tơ nhện dài hàng chục triệu trượng có thể xuyên qua hàng vạn Ma Trùng, đương nhiên trong tình huống đó, vẫn còn rất nhiều Ma Trùng, thấy tình trạng thê thảm của những Ma Trùng phía trước, liền vội vàng phòng ngự, đồng thời né tránh thân thể, không muốn chết một cách thảm liệt và nhanh chóng đến mức không kịp phản ứng như vậy.

"Mau cùng tấn công những sợi tơ nhện này, và phải chặt đứt những sợi tơ nhện này cho ta, những sợi tơ nhện này dám kiêu ngạo như vậy, vậy thì hãy để những sợi tơ nhện này bị chặt thành từng mảnh, vĩnh viễn không bao giờ có thể sử dụng lại được nữa!" Trong đôi mắt của một con Ma Nhãn Trùng phát ra ánh sáng phẫn nộ, nó há

to cái miệng khổng lồ, những lợi khí dài mọc trên miệng, khiến người ta có thể cảm nhận được con Ma Nhãn Trùng này hận không thể dùng lợi khí để cắt đứt những sợi tơ nhện này, như vậy mới đủ để trút bỏ sự phẫn nộ trong lòng, thực sự vì nó cảm thấy những sợi tơ nhện này quá kiêu ngạo, dám tấn công như vậy, dùng cách tàn khốc là xuyên thủng não.

Thực tế, chiến đấu trong thế giới này đều rất tàn nhẫn và khốc liệt, nhưng cách xuyên thủng não thực sự quá khuất nhục, một số Ma Trùng cũng không biết thế nào là khuất nhục, bản thân không có khái niệm khuất nhục, nhưng lại có thể sâu sắc thể hội cảm xúc đó, luôn cảm thấy trực tiếp bị xuyên thủng não mà chết là một điều rất tàn nhẫn, chết một cách đặc biệt vô ích.

"Vâng!" Những Ma Trùng nhỏ cuối cùng cũng có một chút không gian để thở lập tức gầm lên đáp lại, sau đó cũng lập tức phát động toàn bộ sức mạnh, tất cả sức mạnh được tập hợp lại, sức mạnh của một Ma Trùng nhỏ đơn lẻ không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Tây Môn Xuy Tuyết.

Những tiểu Ma Trùng này lại có một tuyệt kỹ, đó là có thể không ngừng tích lũy sức mạnh của bản thân.

Sức mạnh do hàng vạn, hàng vạn tiểu Ma Trùng tích lũy lại, quả thực có thể đạt được một sự biến chất từ lượng biến, và sự biến chất đó tuyệt đối có thể tạo ra một hiệu quả đáng sợ.

Vô số tiểu Ma Trùng trong nháy mắt lớn lên, từ bên trong cơ thể chúng ngưng tụ vô số quang ba.

Những quang ba này chính là do sức mạnh hóa thành, một dạng năng lượng khác, chuyển hóa toàn bộ sức mạnh bên trong cơ thể thành những quang ba đó.

Cuối cùng, quang ba từ mỗi tiểu Ma Trùng đều bay lên, tức thì

ngưng tụ lại trên không trung, không ngừng hòa tan vào nhau mà không có bất kỳ sự bài xích nào.

Bởi vì bản thân chúng thuộc cùng một chủng tộc, nguồn sức mạnh lại vô cùng nhất quán, nên chúng vô cùng thuận lợi dung hợp thành một, cuối cùng hình thành một quang ba khổng lồ dài tới mấy chục triệu trượng.

Đạo quang ba vừa xuất hiện trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người, bởi vì một đạo quang ba này do hàng trăm tỷ tiểu Ma Trùng không ngừng tích lũy mà thành, nên hiệu quả cuối cùng vô cùng đáng sợ.

Toàn bộ đạo quang ba này cuối cùng hình thành một thực lực đủ sức khiến cả tinh cầu rung chuyển.

Sự đối lập rõ ràng là, những Ma Trùng đã chuyển hóa toàn bộ năng lượng bên trong cơ thể thành quang ba để phát động tấn công, giờ khắc này có chút yếu ớt, thân thể hàng triệu trượng trong nháy mắt liền co nhỏ lại, tức thì gần như không chịu nổi mà ngã vật xuống tinh cầu.

"Đạo quang ba kia..." Diệp Cô Thành hiếm khi lộ vẻ mặt ngưng trọng nói, nhìn đạo quang ba kia, hiếm hoi cảm nhận được một tia uy hiếp.

Nếu những tiểu Ma Trùng kia không ngưng tụ tất cả sức mạnh lại thành một, vậy thì rất dễ dàng giải quyết, bởi vì thực lực mỗi tiểu Ma Trùng đều vô cùng yếu ớt.

Nhưng giờ đây, chúng lại tích lũy toàn bộ thực lực đó lại một chỗ, đạo quang ba cuối cùng hình thành không hề dễ đối phó.

"Những Ma Trùng kia tuy trông có vẻ ngã vật xuống đất, không còn chút lực chiến đấu nào, nhưng ta không nghĩ một đạo quang ba là

đủ để giải quyết đâu.

Đừng quên năng lực phục hồi thiên phú chủng tộc của chúng.

Ta phải nhanh chóng giải quyết đạo quang ba này, nếu không đợi những tiểu Ma Trùng kia lần nữa tích lũy sức mạnh, e rằng sẽ rất khó đối phó." Tây Môn Xuy Tuyết sắc mặt hơi ngưng trọng, điều hắn lo lắng không phải là sức mạnh của đạo quang ba đó, mà là hắn cảm thấy nếu sức mạnh này có thể ngưng tụ lại, thì chắc chắn không chỉ có một lần vấn đề.

Chương 275

Một lần thì dễ giải quyết, nhưng vô số lần thì vô cùng hao tổn tâm lực.

"Được, giờ ra tay thôi." Tri Chu Hiệp cũng vô cùng đồng tình gật đầu, giờ phút này tâm trạng hắn có chút sốt ruột, bởi vì những quang ba kia đầu tiên đã tấn công Tri Chu Ti, hiển nhiên là do những chiêu thức trước đó đã khiến một số Ma Trùng bùng nổ, nên mục tiêu tấn công đầu tiên chính là Tri Chu Ti.

Tri Chu Ti lúc này cần phải di chuyển vô cùng linh hoạt trong không trung, vừa tìm kiếm thời cơ thích hợp để tiếp tục tấn công, nhưng đồng thời lại phải né tránh sự tấn công của quang ba.

Toàn bộ đạo quang ba cuối cùng đã ngưng tụ xong vào khoảnh khắc cuối cùng.

Trên khuôn mặt xấu xí của những Ma Trùng ngã vật dưới đất đều lộ ra vẻ vui mừng quỷ dị, thậm chí chúng còn hy vọng vào hiệu quả mà đòn tấn công do tất cả chúng hợp lực tạo thành cuối cùng có thể đạt được.

Đạo quang ba cuối cùng này sau khi hấp thu tia sức mạnh cuối cùng, đã hoàn toàn rơi vào trạng thái sắp bùng nổ, tức thì nó không ngừng rung động, toàn bộ đã hình thành trạng thái chấn động, đột nhiên bay thẳng về phía Tri Chu Ti đang chuẩn bị tấn công.

Tri Chu Ti trong nháy mắt hoảng loạn lui về phía sau hàng trăm triệu năm ánh sáng, giống như một người sống vậy, nhưng quả thực nó đã có linh trí, nên phương thức tấn công của nó mới linh hoạt đến thế, điều này đã được Tri Chu Hiệp chuẩn bị sẵn trong lòng từ sớm.

Hắn hiểu rằng Tri Chu Ti trong thế giới này đã trở nên khác biệt

hơn nhiều.

So với trước đây, ở thế giới ban đầu nó chỉ là một vật chết, thì ở thế giới này nó lại khiến hắn cảm nhận rõ ràng như một vật sống, như thể sở hữu sinh mệnh vậy.

Trên thực tế, Tri Chu Ti đã sản sinh linh trí.

Bởi vì trong thế giới kỳ diệu này, quá nhiều linh khí ngưng tụ xung quanh, tất cả sinh vật đều hấp thu, bất kể vật chết hay vật sống.

Cuối cùng, vật chết tự nhiên sẽ có thêm nhiều linh khí, ví dụ như một cái cây trong thế giới kỳ diệu, thực ra nó cũng có sinh mệnh, chỉ là loại thực vật này không có linh căn, hoặc linh căn không thể hóa hình thành người được.

Tri Chu Ti ở thế giới này cũng cùng đạo lý, hấp thu rất nhiều linh khí, nên cũng có linh trí, có một số cảm xúc của mình, nhưng bởi vì nó chỉ là vật liệu bình thường, căn bản không phải là vật phẩm thần kỳ trong thế giới Hồng Hoang, không tự nhiên có linh khí.

Nên tuyệt đối không thể hóa thành hình người, nhưng có một chút khả năng có thể trở thành Hậu Thiên Linh Bảo.

Để Tri Chu Ti có thể trở thành Hậu Thiên Linh Bảo, một điểm quan trọng chính là cần người trên Thánh Nhân tiến hành điểm hóa.

Ngày nay, trong thế giới này, Thánh Nhân không còn là nhân vật quá siêu nhiên, nên sức mạnh điểm hóa của họ cũng dần dần giảm đi.

Do đó, nếu Tri Chu Ti muốn trở thành Hậu Thiên Pháp Bảo chân chính, vậy thì chỉ có Thánh Nhân siêu nhiên, và Trần Vũ, người đứng trên cả thế nhân siêu nhiên, mới có thể làm được.

Nếu do Trần Vũ điểm hóa, đó cũng không phải là chuyện nhỏ nhặt gì, mà hoàn toàn không tốn chút công sức nào.

Khoảnh khắc này, Tri Chu Ti hoảng loạn vặn vẹo linh hoạt, bởi vì nó cảm nhận được uy hiếp mà đạo quang ba kia mang đến, vẫn muốn thiêu đốt nó đến tiêu điều, nên mới tìm mọi cách chuẩn bị thoát ly, cũng không còn dám như trước kia muốn nhân cơ hội giết thêm vài con Ma Trùng nữa.

Không thể không nói, sức mạnh ngưng tụ lại luôn tạo ra hiệu quả chấn động hơn nhiều so với sức mạnh của một con trùng đơn lẻ, cũng khiến Tri Chu Ti từ thế giới này chưa từng gặp đối thủ nào, hiếm khi thu liễm tính tình của mình.

Nguyên bản ở hàng chục tỷ tinh cầu, nó có thể vô cùng đắc ý.

Bởi vì ở những thế giới đó, nó luôn cảm thấy như đã giết khắp thiên hạ vô địch thủ vậy, chỉ cần khẽ đánh một cái, hàng vạn Ma Trùng liền trong nháy mắt biến mất, một cảm giác hủy thiên diệt địa như thế, luôn khiến nó cảm thấy mình là một bảo vật lợi hại.

Đó chính là cách Tri Chu Ti sản sinh linh trí vào thời điểm ban sơ.

Giờ khắc này nó lại thu liễm tâm tư có chút kiêu ngạo coi thường vạn vật của mình, tuy rằng vẫn cảm thấy mình là một bảo vật lợi hại nhất trong tinh vực này, nhưng lại không còn như trước đây, cảm thấy lợi hại đến mức không ai có thể ngăn cản được nữa.

"Một đạo quang ba này thật sự có chút gai góc, mau tìm cách đi, nó đang nhắm vào Tri Chu Ti của ta, ta không thể để đến lúc đó ta không có bất kỳ vũ khí nào để sử dụng được." Tri Chu Hiệp lúc này tâm trạng có chút hoảng sợ, hắn cảm nhận được sự hoảng loạn trong lòng Tri Chu Ti, nên có thể hiểu nếu Tri Chu Ti bị đạo quang ba này đánh trúng, chắc chắn sẽ bị trọng thương, điều đó thật sự không ổn chút nào.

"Thiên Ngoại Phi Tiên Kiếm, kiếm phi trên trời, vạn vật khó cản, kiếm xuyên vạn vật đi!" Diệp Cô Thành hiểu rằng lúc này không thể

do dự nữa, trong nháy mắt thi triển một chiêu tuyệt kỹ khác, kiếm của hắn như tiên bay từ ngoài trời vậy, đột nhiên phóng vút đi hàng chục tỷ năm ánh sáng, với một tư thái mãnh liệt xuất hiện, tức thì đứng bên cạnh Tri Chu Ti, trên thân kiếm bùng phát khí tức phẫn nộ.

Tri Chu Ti cũng hiển nhiên cảm nhận được đồng đội của mình, trong lòng nó ít nói hơn nhiều, vội vàng bao quanh thân kiếm biểu lộ tâm trạng vui sướng nhảy nhót, chỉ có kiếm mới khiến nó cảm nhận được sức mạnh.

Thanh kiếm của Diệp Cô Thành thực ra cũng đã có linh trí, chỉ là tính tình nó khá trầm mặc, không như cách nó biểu lộ tính tình ra bên ngoài, không như Tri Chu Ti, rõ ràng bị người khác phát giác được sự hoạt bát không bình thường của nó.

Bởi vì nó đều âm thầm hành sự, Diệp Cô Thành biết rõ kiếm pháp của mình như thế nào, nên nó chưa từng có chút thiên lệch nào, hoàn mỹ thực hành kiếm pháp, chỉ là thanh kiếm này cũng biết Diệp Cô Thành biết sự tồn tại của nó.

Bởi vì trong sự kiện trước đó, đã hình thành một mối quan hệ vô cùng mật thiết, một loại thân thiết tự có tự không, cùng với sự hợp nhất giữa thân kiếm và người, khi thi triển kiếm pháp, cảm giác này vô cùng mãnh liệt, đó cũng là lý do tại sao nhiều kiếm khách cả đời chỉ có một thanh kiếm, bởi vì họ đã tạo ra rất nhiều liên hệ với thanh kiếm đã học, nên cũng có thể cảm nhận được mối liên hệ không bình thường đó.

Sau khi đến thế giới này, cùng với việc ở trong thế giới nồng đậm linh khí này càng lâu, sự thay đổi trên thanh kiếm của Diệp Cô Thành cũng càng rõ ràng, sự thay đổi này không chỉ là thay đổi bên ngoài, mà là sự ăn ý giữa Diệp Cô Thành và kiếm của hắn ngày càng nồng đậm.

Bởi vì thanh kiếm đã sản sinh linh trí, nên càng hiểu rõ hiệu quả

mà Diệp Cô Thành muốn thi triển, mới có thể hoàn thành một cách không thiên không lệch.

Chỉ trong chớp mắt, thanh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết cũng trong nháy mắt đã ở trung tâm toàn bộ chiến trường, đối đầu với kiếm của Diệp Cô Thành, một trái một phải bùng phát vạn trượng quang mang, hiển nhiên là muốn cùng nhau giải quyết đạo quang ba kia.

Tri Chu Ti trong nháy mắt cảm thấy càng thêm vui vẻ, sự vui sướng của nó vờn quanh giữa hai thanh kiếm, biểu lộ tâm trạng vui vẻ, đồng thời đối với đạo quang ba kia cũng không còn quá sợ hãi, thậm chí có một chút ý tứ khiêu khích muốn xuất hiện, tính tình của Tri Chu Ti thực sự có chút cổ quái.

Trong lúc Tri Chu Ti vờn quanh, lục căn thanh tịnh trúc và vạn phần độc dịch cũng trong nháy mắt đột nhiên xuất hiện, như thể xé rách không gian vậy, thực sự xuất hiện trong nháy mắt, hiển nhiên cũng để trợ giúp Tri Chu Ti.

Chương 276

Khoảnh khắc này, tất cả vũ khí đều tụ hợp lại một chỗ.

Năm món vũ khí này đã quen thuộc với sự tồn tại của nhau trong vô số trận chiến, thậm chí ẩn ẩn có thêm nhiều sự ăn ý hơn, giờ khắc này trong một khu vực đã phát ra quang mang chấn động lòng người.

Mọi việc cũng chỉ hoàn thành trong hai hơi thở.

Khoảnh khắc này, đạo quang mang khổng lồ kia đang hung hăng chuẩn bị chuyển hướng về phía Tri Chu Ti, cùng với những thanh kiếm, lục căn thanh tịnh trúc và độc dịch bên cạnh Tri Chu Ti.

Đạo quang ba lúc này đã mang theo sự oán hận hung hăng, sự hận thù đó tựa như đến từ sâu thẳm nội tâm Ma Trùng.

Kiếm của Diệp Cô Thành và kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết trong nháy mắt liền bắt đầu tự động thi triển kiếm pháp, nguyên bản chúng đã tích lũy một loại kiếm năng trên thân kiếm.

Chỉ là giờ khắc này, chúng phong tỏa toàn bộ sức mạnh đó, rồi lại ngưng tụ thêm một đợt sức mạnh nữa, sau khi hai loại sức mạnh kết hợp sẽ cùng lúc công kích đạo quang do Ma Trùng ngưng tụ kia.

Tức thì Tri Chu Ti, lục căn thanh tịnh trúc và độc dịch cũng trong nháy mắt phát động, trung tâm của toàn bộ chiến trường phát ra vạn trượng quang mang.

Quang mang khổng lồ đến mức đạt hàng nghìn vạn trượng, trong đó, các Ma Trùng đều không nhìn rõ tình hình bên trong, chỉ có thể cảm thấy trước mắt một màu trắng xóa, tình hình cụ thể thì hoàn toàn không biết gì cả.

Theo xu hướng trong lòng, đương nhiên lực công kích của đạo

quang ba do Ma Trùng ngưng tụ càng mạnh hơn.

“Thật sự...” Tri Chu Hiệp lúc này lẩm bẩm tự nói, không biết phải nói gì nữa, thực sự lần này tất cả vũ khí đều lộ ra sự thật là chúng đều có linh trí.

Nguyên bản hắn cứ tưởng chúng chỉ là những vũ khí bình thường thôi, nên giữa chúng từ trước đến nay chưa từng thảo luận việc gì.

Lần này, rõ ràng tất cả vũ khí đều có linh trí khiến Tri Chu Hiệp cảm thấy một cảm giác kỳ diệu, cứ như chuyến đi này không phải chỉ có năm người vậy.

Phải là mười người mới đúng, những vũ khí đó khiến hắn cảm thấy càng ngày càng giống người, ví dụ như muốn đi hỗ trợ huynh đệ Tri Chu Ti, thực sự rất có nghĩa khí.

“Vừa rồi vẫn luôn rung động, hóa ra là vì...” A Thanh lúc này cũng đầy kinh ngạc, bởi vì trước đó nàng ra chiêu chậm một chút, liền có thể cảm nhận lục căn thanh tịnh trúc trong tay phát ra tiếng kêu ong ong, như đang thúc giục nàng mau buông tay ra.

Khoảnh khắc đó, như thể được bảo vậy, A Thanh liền buông tay ra, tức thì nàng kinh ngạc phát hiện lục căn thanh tịnh trúc xuyên qua thời không, trong nháy mắt đã bay đến bên cạnh song kiếm và Tri Chu Ti, trong một khoảnh khắc đã xuyên qua rất nhiều thời gian và không gian, cũng là hàng chục tỷ năm ánh sáng.

“Có thể là...” Lúc này cũng có một người vô cùng kinh ngạc, đó chính là nhân loại mà Độc Dịch ký sinh.

Thực tế, Độc Dịch là một sinh vật chưa biết, nó ký sinh trên một nhân loại, sau đó sản sinh ra một thể kết hợp, tên của thể kết hợp này cũng gọi là Độc Dịch.

Vì vậy, một nhân loại không thể lớn lên kỳ lạ như Độc Dịch

được, chỉ vì kết hợp với sinh vật chưa biết, nên mới có bộ mặt đáng sợ như ngày nay, nhưng tương ứng nó cũng sở hữu thực lực cường đại.

Sở dĩ nhân loại này lúc này lại kinh ngạc đến thế, là vì Độc Dịch đã tự nguyện bay đến bên cạnh Tri Chu Ti, nguyên bản hắn cảm thấy Độc Dịch đang xao động.

Nhưng không phải vì muốn đi cứu Tri Chu Ti, bởi vì Độc Dịch vốn là một sinh vật kỳ quái tràn đầy tội ác và tà ác.

Là vật chủ của Độc Dịch, hắn là người có thể cảm nhận rõ nhất tâm tư của Độc Dịch.

Nếu có vật chủ của Độc Dịch mà đánh giá Độc Dịch, vậy thì chắc chắn sẽ cảm thấy, nếu ví Độc Dịch như một nhân loại, thì nhất định nó đã lớn lên trong cảnh bị đánh đập từ nhỏ, đồng thời trải qua đủ loại hiểm ác của xã hội, cuối cùng hình thành một tính cách đáng sợ.

Theo ngôn ngữ xã hội, đó chính là nhân cách phản xã hội.

Bởi vì bị vật chủ kiềm chế chặt chẽ, ràng buộc hành vi của Độc Dịch, nên cuối cùng mới không gây ra đại họa.

Lần hành động này của Độc Dịch lại khiến vật chủ vô cùng ngạc nhiên, bởi vì hành vi này thực sự quá không giống những gì Độc Dịch có thể làm.

Tình nghĩa huynh đệ sao!

Thực sự không phải hành vi mà Độc Dịch có thể làm!

Nếu có người từng nói với vật chủ của Độc Dịch rằng cảnh tượng trước mắt sẽ xảy ra, hắn chắc chắn sẽ không tin, và sẽ cảm thấy sâu sắc rằng, nếu cảnh tượng này xảy ra, chắc chắn là đang mơ.

Nhưng khoảnh khắc này, hắn vô cùng tin rằng trước mắt không

phải là mơ, sự việc thực sự đang xảy ra.

Độc Dịch vô cùng tích cực đi tới, không có bất kỳ ai bức ép, cũng không tốn bao nhiêu lời lẽ.

Quả nhiên, mọi thứ trên đời đều có thể xảy ra.

Vật chủ của Độc Dịch trong sâu thẳm nội tâm đã nở một nụ cười, có chút cảm khái mà nhìn.

Lần này sự việc thực sự sống lâu mới thấy a, nếu không đến thế giới này, thật sự không thể đoán được.

Không, dường như cũng có nghĩa là Độc Dịch vô cùng công nhận bốn người bạn của mình.

Chương 277

Có lẽ nguyên bản ở thế giới kia, một nhân loại bình thường khó có thể được một gã quái vật công nhận, cũng chính vì lần kỳ ngộ này, Độc Dịch mới có thể tiếp xúc với những vũ khí thần kỳ kia, mới có thể từ từ thể hội loại tình cảm đó.

Sau khi dần dần bình phục các loại tâm tình, vật chủ của Độc Dịch nheo mắt nhìn chằm chằm vào khu vực trung tâm chiến đấu, nơi đó sắp có kết quả rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành và A Thanh quay đầu nhìn vật chủ của Độc Dịch lộ ra bộ mặt thật, trong sâu thẳm nội tâm sản sinh vô số dấu chấm hỏi, tại sao lần này lại có biến hóa lớn đến vậy, Độc Dịch lại có một bộ dạng như thế?

Hoàn toàn không thể thống nhất hai điều này, càng không hiểu tại sao đột nhiên lại xuất hiện một người như vậy, bên dưới Độc Dịch đen kịt lại là một người cùng chủng tộc với mình, chứ không phải là vật thể chưa biết như Độc Dịch.

Tri Chu Hiệp thì biết rõ mọi chuyện xảy ra giữa Độc Dịch và vật chủ của nó, nên hắn đã sớm biết bên dưới Độc Dịch là một nhân loại, vì vậy khoảnh khắc này không hề có chút sóng gió nào, trong bốn người, hắn chính là người điềm tĩnh nhất, hoàn toàn không nhìn chằm chằm vào vật chủ của Độc Dịch.

Ba người Tây Môn Xuy Tuyết thì khác, thực sự khó che giấu được sự kinh ngạc, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào vật chủ của Độc Dịch, sự kinh ngạc trong lòng theo thời gian trôi qua, ngược lại càng thêm nồng đậm, thực sự không hiểu rốt cuộc lần này là chuyện gì.

Bởi vì ở thế giới nguyên bản, họ chưa từng thấy một quái vật nửa

người nửa không phải người như thế này, một người như vậy không gọi là quái vật thì gọi là gì đây?

Thế nên lần này trong lòng họ thầm coi Độc Dịch ngang hàng với quái vật.

Đối với chuyện trên chiến trường, họ cũng đã không còn tâm tư để chú ý nữa, toàn bộ tâm trí đều dồn vào nhìn vật chủ của Độc Dịch, thực sự vì từ trước đến nay họ vẫn luôn nghĩ Độc Dịch có bộ dạng như vậy, từ lúc ban đầu không thích ứng, dần dần chấp nhận rồi.

Kết quả thoáng chốc trôi qua, lại đột nhiên biết rằng, Độc Dịch không phải bộ dạng mà họ vẫn nghĩ, ngược lại càng thêm kỳ quái.

Một người lại có hai bộ dạng, sự tương phản của hai bộ dạng lại vô cùng lớn, họ vĩnh viễn không thể quên cái lưỡi dài đáng sợ trước đây của Độc Dịch, cùng với đôi mắt trắng dã đáng sợ kia.

Chính vì như vậy, cú sốc của chuyện này thực sự quá lớn, lớn đến mức khiến toàn bộ mọi người đều quên mất, lúc này đang ở trên chiến trường.

May mắn thay, họ nhanh chóng phản ứng, vội vàng âm thầm tiêu hóa chuyện này, sau đó cũng chuyên tâm nhìn những gì đang xảy ra trên chiến trường.

Toàn bộ chiến trường đã tiếp tục diễn ra sự triệt tiêu sức mạnh, đạo quang mang trắng dã đang dần dần co lại, bởi vì cùng với sự biến mất của sức mạnh, đạo quang mang kia không thể đạt được phạm vi lớn như vậy nữa.

Từ hàng nghìn vạn trượng ban đầu co lại thành hàng triệu trượng, rồi sau đó là hàng chục vạn trượng, toàn bộ phạm vi co nhỏ của quang mang ngày càng nhỏ, tốc độ co lại cũng ngày càng nhanh.

Một kết quả nhanh chóng sẽ có, nhiều nhất không quá ba hơi thở

nữa, đạo sức mạnh không địch lại kia sẽ biến mất vào hư không.

"Nhất định ta thắng!" Một con Ma Khiêu Trùng nheo mắt ác độc nói, tuy rằng trông nó vô cùng tự tin, nhưng thực ra trong sâu thẳm nội tâm đã chuẩn bị sẵn tầng chuẩn bị thứ hai, đó là lại tích lũy một đợt tấn công nữa, ra chiêu bất ngờ.

Là cùng một chủng tộc Ma Trùng, chúng có thể cảm ứng được phương pháp của nhau, đó là nhờ một loại thiên phú chủng tộc.

Trong hoàn cảnh hiện tại, thực ra không cần loại thiên phú này.

Nhưng bởi vì toàn bộ tộc Ma Trùng không tự nhiên xuất hiện ở tinh vực này, mà là do một số nguyên nhân nào đó, chúng mới xuất hiện ở tinh vực này, và đã giải quyết tất cả các chủng tộc khác ở tinh vực này rồi.

May mắn là thời gian này không quá lâu, nên thiên phú chủng tộc này vẫn chưa biến mất.

Nếu một chủng tộc trong hoàn cảnh hiện tại không cần một thiên phú nào đó, thì thiên phú đó rất dễ biến mất, đó là kết quả của sự thoái hóa tự nhiên.

Lần này, những Ma Trùng cấp Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đang giao lưu sâu sắc trong sâu thẳm nội tâm, chúng đều cho rằng năng lực do những tiểu Ma Trùng tích lũy ra quá yếu ớt.

Nếu do một số Ma Trùng có thực lực cao hơn một cảnh giới tích lũy quang ba, thì chắc chắn có thể xoay chuyển cục diện này, đồng thời có thể trọng thương Tây Môn Xuy Tuyết.

Đối với kết quả của ván này, một số Ma Trùng cấp Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đã nhìn ra, quang ba do những tiểu Ma Trùng tích lũy đang có xu hướng suy tàn, sau vài hơi thở nữa sẽ trực tiếp tan rã.

Do đó, chúng nhanh chóng đưa ra quyết định, bất kể việc tích lũy

toàn bộ sức mạnh toàn thân sẽ mang lại hậu quả đáng sợ đến mức nào, chúng cũng cần phải làm như vậy, nếu không cuối cùng sẽ rất khó chống lại công kích của Tây Môn Xuy Tuyết.

Dù sao thì những Ma Trùng này cũng rất hiểu rõ, Tây Môn Xuy Tuyết cao hơn chúng trọn vẹn một cảnh giới, sự chênh lệch lớn như vậy không thể thực sự dựa vào số lượng để bù đắp được, phải hợp nhất toàn bộ sức mạnh, lần nữa hình thành một sự biến chất.

Không thể không nói, một số Ma Trùng đã suy nghĩ nghiêm túc, rất có thể nhìn rõ hiện thực, không giống như vẻ ngoài mà chúng biểu hiện ra, vô cùng kiêu ngạo và tự hào.

Một con Ma Bạo Trùng và một con Ma Khiêu Trùng đang tiến hành giao lưu sâu sắc thông qua thiên phú chủng tộc.

Lớp da màu tím kỳ dị của chúng phát ra ánh sáng, phần màu nâu thì trở nên tối tăm một cách khó hiểu.

Ánh sáng tím đó như một loại mật mã, thể hiện sự biến đổi bên trong cơ thể của những Ma Trùng này.

Nhanh chóng lại có một con Ma Nhãn Trùng mới gia nhập, trong đầu nó kỷ lý oa lạp nói một tràng dài.

“Sau khi ta thi triển chiêu này dễ dàng hao cạn khí huyết trong cơ thể, đến lúc đó rất dễ xảy ra chuyện lớn, nếu không đánh trúng, ta có thể bị người ta tùy ý xẻ thịt.

Cẩn thận một chút đi, để lại một số Ma Trùng bảo tồn thực lực, để phòng vạn nhất.” Một con Ma Nhãn Trùng lại có một số quan điểm khác, không đồng ý với việc hai con Ma Trùng kia bàn luận sẽ hao cạn tất cả sức mạnh, chỉ vì muốn cuối cùng có thể một kích trúng mục tiêu.

Kiểu rủi ro như vậy thực sự quá lớn, trong đầu Ma Nhãn Trùng

luôn cảm thấy kiểu này quá mạo hiểm, cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Chương 278

"Để lại bất kỳ con Ma Trùng nào cũng không có cách nào đánh bại được, ta nhất định phải ngưng tụ sức mạnh.

Chỉ còn một hơi thở nữa, phải đưa ra quyết định ngay lập tức!" Ma Bạo Trùng sốt ruột thúc giục những Ma Trùng cấp Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong khác mau chóng đưa ra quyết định, thời gian không còn kịp nữa rồi, sức mạnh của quang ba đang dần dần giảm đi.

"Ta tán đồng, dốc toàn lực của ta, bảo vệ Nữ Vương!" Một con Ma Khiêu Trùng dẫn đầu kêu lên, tức thì nhanh chóng ngưng tụ toàn thân sức mạnh, chỉ còn thiếu một khoảnh khắc là có thể khiến sức mạnh do khí huyết này ngưng tụ thoát ly khỏi cơ thể.

"Không do dự nữa!" Mấy con Ma Trùng khác cũng nhao nhao nói, và cũng làm động tác tương tự, ngưng tụ khí huyết chi lực toàn thân, liền muốn đẩy sức mạnh ra ngoài.

Thực hiện những động tác này đối với chúng có chút khó khăn, trên đầu trùng màu nâu càng trở nên tối tăm, không chút sáng bóng, hiển nhiên hành động như vậy gây tổn hại lớn cho chúng.

"Ngưng tụ!" Ma Bạo Trùng lớn tiếng hô lên, tức thì trong cơ thể nó trong nháy mắt có một đoàn quang ba khổng lồ tự lưng bay ra.

Đoàn quang ba đó lan ra hàng chục vạn trượng, mạnh hơn rất nhiều so với những quang đoàn nhỏ mà tiểu Ma Trùng đẩy ra từ cơ thể trước đó.

Hiển nhiên, cũng là do sự khác biệt về thực lực, quang trạch của quang ba cũng rõ ràng đặc biệt khác nhau, người sáng mắt vừa nhìn là có thể biết được sự khác biệt trong đó, hoàn toàn không cần tốn chút suy nghĩ nào.

Mấy chục vạn quang đoàn từ từ bay trên không trung, tức thì trong nháy mắt bắt đầu ngưng tụ lại một chỗ, những quang đoàn phát ra ánh sáng lấp lánh khi dung hợp lại càng thêm có một ý vị nồng đậm.

Ý vị nồng đậm đó lại tạo ra một cảm giác nguy hiểm cho những người khác, bởi vì họ có thể cảm nhận những quang đoàn này đều là sức mạnh tinh hoa nhất trên người những Ma Trùng đó.

Trong đó không có quá nhiều tạp chất, nên mới có được quang trạch như vậy.

Đối với Ma Trùng, đây chính là sức mạnh nguyên bản nhất trong cơ thể, nên khi sức mạnh này thoát ly khỏi cơ thể, mới khó chịu đựng đến thế.

Một số Ma Trùng cấp Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong có thực lực tương đối yếu hơn, khóe miệng bắt đầu chảy máu màu tím, việc bài trừ sức mạnh nguyên bản khiến chúng vô cùng khó chịu, thậm chí ẩn ẩn có cảm giác như mạch máu sắp nổ tung.

Hương vị đó thực sự khó chịu đến cực điểm, từ trước đến nay chưa từng trải nghiệm.

Sau khi Ma Trùng chiếm cứ tinh vực này, có rất nhiều thiên phú chủng tộc thực ra hàng chục tỷ Ma Trùng đều chưa từng trải nghiệm, chỉ là có ký ức chủng tộc, nên không quên một số thiên phú.

Chỉ là ký ức chủng tộc cho chúng biết rằng phương thức dung hợp này tuy có thể tạo ra uy lực cực lớn, nhưng vô cùng khó chịu, giờ đây chúng mới hiểu được hương vị khó chịu đó.

“Sắp rồi.” Diệp Cô Thành lẩm bẩm tự nói, theo sau lời nói đó, trung tâm khu vực vang lên một tiếng động lớn, đó là âm thanh của vật gì đó bị đập nát.

Diệp Cô Thành không cần phải kiểm tra, trong tâm thần hắn có thể

cảm nhận tình hình kiếm của mình rất tốt, tức thì hắn không chút do dự mà triệu hồi kiếm về, hắn đã nhìn ra ý đồ của những Ma Trùng kia.

Đồng thời, sự tồn tại của đạo quang ba khổng lồ mấy chục triệu trượng kia hiển nhiên báo hiệu một cuộc đối kháng sắp tới, không nghi ngờ gì nữa, cuộc đối kháng này sẽ kịch liệt hơn nhiều so với cuộc trước.

Bởi vì họ đều cảm nhận rõ ràng, những quang đoàn này thoát ly từ những Ma Trùng có thực lực càng mạnh hơn, uy lực chắc chắn sẽ lớn hơn mấy trăm lần.

"Đánh giết Ma Trùng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, thu hoạch chiến công..." Ngoài tình hình nghiêm trọng trên chiến trường, trong đầu năm người Tây Môn Xuy Tuyết lại vang lên âm thanh khiến họ vui mừng, đó là chiến công thu được trong trận đối kháng kia.

Không chút do dự, họ nhanh chóng dùng chiến công đó để đề thăng thực lực, bởi vì họ đều hiểu, giây tiếp theo nhất định phải dấn thân vào chiến đấu.

Đó là chiêu thức do hàng chục triệu Ma Trùng cấp Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong ngưng tụ ra, nếu không phòng bị tốt, hoặc không có đủ sức mạnh, vậy thì chắc chắn sẽ gặp khổ sở.

"Tuy rằng chỉ đề cao được một chút, nhưng cũng đủ rồi." Tri Chu Hiệp ánh mắt hơi nheo lại, tức thì triệu hồi Tri Chu Ti đang công kích tiểu Ma Trùng.

Những tiểu Ma Trùng kia không có tác dụng quá lớn, bởi vì chúng chưa khôi phục sức mạnh.

Nên cho dù số lượng tiểu Ma Trùng đặc biệt khổng lồ, nhưng càng vô ích, đã trở thành thịt trên thớt rồi.

Bây giờ chỉ cần có những Ma Trùng mạnh hơn kia phân cao thấp, trận chiến trên tinh cầu này có thể nhanh chóng kết thúc, nên lúc này một cảm giác căng thẳng lan tỏa trong không khí.

Tiếng kèn chiến dường như vang vọng trong hư không, như đang vẫy gọi cho cuộc đối đầu cuối cùng.

Hư không cũng mong chờ trận chiến này nhanh chóng kết thúc, bởi vì hư không đã vỡ vụn trong vài trận chiến trước đó.

Chỉ khi trận chiến kết thúc, hư không mới từ từ khôi phục, các tinh thần trên đó cũng sẽ lần nữa điểm xuyết, không như khoảnh khắc này, thực sự toát ra một khí tức bi lương, những hắc động đen kịt càng làm nổi bật khí tức đó.

"Về!" A Thanh cảm nhận không khí ngưng trọng, khóe miệng không khỏi mím chặt, lại lần nữa cảm thấy cảm giác uy hiếp nồng đậm nhất.

Hiện tại những quang đoàn kia phát ra quang mang càng thêm chói mắt.

Nhưng khi cảm nhận, nàng lại cảm thấy sâu sắc năng lượng ẩn chứa trong đó.

Là người yếu nhất trong năm người, nàng có chút lo lắng không biết có thể chống đỡ nổi một đợt tấn công hay không.

Nếu không ngăn cản tốt, vậy thì phương hướng đó sẽ trở thành một điểm yếu.

Chương 279

"Về!" Tây Môn Xuy Tuyết chậm rãi mở miệng, giọng nói hơi trầm thấp, cơ thể hắn có chút căng thẳng, một kiểu căng thẳng không phải là lo lắng, mà là trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Chỉ sợ giây tiếp theo, Tây Môn Xuy Tuyết liền có thể thi triển ra tuyệt chiêu của mình, tốc độ nhanh đến mức người ta không kịp phản ứng, tức thì có thể thấy chiêu thức kinh thiên động địa xuất hiện.

Cuối cùng Độc Dịch bĩu môi, phát hiện những người bạn xung quanh đều đã quay về, vậy là bất đắc dĩ nó cũng quay về trong cơ thể vật chủ, tức thì lần nữa biến cơ thể của nhân loại này thành một bộ dạng kỳ quái.

Cái lưỡi dài đặc trưng và đôi mắt trắng dã lại lần nữa xuất hiện.

Toàn bộ quá trình đó lại không mất một hơi thở, có thể thấy mức độ dung hợp tốt đến mức nào, mới có thể chuyển hóa với tốc độ như thể vốn là một thể vậy.

"Lại chiêu này nữa." Độc Dịch nhìn thấy đoàn quang đoàn đang dần dần trở nên khổng lồ hơn ở cách đó hàng trăm triệu năm ánh sáng, có chút không nói nên lời mà bĩu môi, những Ma Trùng này không biết tấn công tầm gần sao?

Toàn bộ đều là chiêu thức tấn công tầm xa, thực sự không có niềm vui khi đánh nhau.

Độc Dịch khá hứng thú với những Ma Trùng kia, nhưng lại hoàn toàn không hứng thú với những quang đoàn mà chúng ngưng tụ, bởi vì rất rõ ràng là những quang đoàn kia cho dù sức mạnh ngưng tụ vô cùng đáng sợ, nhưng vẫn không hề có chút thần trí nào.

Chỉ là một đoàn sức mạnh thôi, nên Độc Dịch mới không hứng thú đến thế, bởi vì nó luôn cảm thấy chỉ có những vật phẩm đặc biệt có thần trí giống như nó mới biết được sự tồn tại độc đáo trong thiên địa vạn vật.

Nếu không đạt được bước đó, thì không đủ để Độc Dịch coi trọng, đó là một quan điểm kiêu ngạo từ sâu thẳm nội tâm của Độc Dịch.

Nó thực sự quá dễ dàng nảy sinh một số cảm xúc kỳ quái, nên muốn giữ tâm bình khí hòa, điềm tĩnh, và vô cùng khiêm tốn, điều đó là tuyệt đối không thể.

"Chuẩn bị đi!

Độc Dịch, đừng lơ là, tâm thái như vậy là hoàn toàn không đúng.

Hiện tại thực lực của ta cao hơn thực lực của Ma Trùng trên tinh cầu này, nhưng nếu ta đến một tinh cầu cao cấp, thực lực của ta sẽ yếu hơn những Ma Trùng đó, đến lúc đó mới thực sự gặp khổ sở.

Nên phải thu lại những tâm tư đó đi." Diệp Cô Thành cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Độc Dịch, vậy là ngữ khí vô cùng ngưng trọng nói.

Tuy rằng đã chém giết hàng chục tỷ Ma Trùng trên tinh cầu, khiến hắn trông có vẻ vô cùng lợi hại, nhưng thực ra đó chỉ là một loại giả tượng thôi.

Hắn cảm nhận được sự kiêu ngạo trong lòng Độc Dịch do số lượng khổng lồ mang lại, nhưng mấu chốt không phải là chuyện hàng chục tỷ, mà là chuyện những Ma Trùng có thực lực yếu ớt.

Nguyên bản Diệp Cô Thành cũng không nhìn rõ bản chất của sự việc này, mãi đến khi phát hiện những Ma Trùng này dường như có một số năng lực không bình thường, ví dụ như sự dung hợp mà không

hề có bất kỳ giao lưu nào, nhưng lại vô cùng thống nhất mà đẩy sức mạnh bên trong cơ thể ra.

Hiển nhiên có một số chuyện hắn không biết, và hắn cũng hiểu rõ sâu sắc, Ma Trùng không hề đơn giản như hắn nhìn thấy, đặc biệt là những Ma Trùng có thực lực càng mạnh, có lẽ những năng lực đặc biệt mà chúng sở hữu càng kỳ lạ và đa dạng hơn.

Nếu lúc này đã dán cho Ma Trùng một cái nhãn yếu ớt, đến lúc gặp Ma Trùng cường đại, bởi vì suy nghĩ như vậy mà lơ là, chắc chắn sẽ phải chịu khổ lớn, thậm chí biến mất vào hư không.

"Đều yếu ớt, yếu ớt yếu ớt, đánh thì không đánh, dù sao thì hiện tại đối với ta mà nói đều yếu ớt.

Đợi ngày sau ta gặp nhân vật lợi hại của chủng tộc này rồi hãy nói." Độc Dịch lúc này đột nhiên như có tâm tư phản nghịch vậy, nghe những lời Diệp Cô Thành đặc biệt nói với mình, trong đôi mắt trắng dã trong nháy mắt lóe lên ánh sáng không vui.

Ngữ khí của lời nói đầy sự sốt ruột, thực sự giống như một đứa trẻ chưa lớn vậy, hoàn toàn không giống biểu hiện điên cuồng trước đó, trong sự điên cuồng đó ít nhất cũng tồn tại một tia cảm giác trưởng thành.

Diệp Cô Thành nhìn phản ứng của Độc Dịch, không khỏi muốn đỡ trán, Độc Dịch tại sao vào thời điểm mấu chốt lại đột nhiên có tâm tư phản nghịch như vậy, thực sự khiến hắn có chút đau đầu.

"Độc Dịch, giải quyết những cái đó trước rồi nói." Tây Môn Xuy Tuyết nhìn tình hình này, cũng không khỏi nhíu nhíu mày, lại cảm thấy kỳ lạ, Độc Dịch đột nhiên như thể chỉ số IQ giảm đi vài tuổi vậy, một bộ dạng không thông minh chút nào.

Chẳng lẽ có chỗ nào xuất hiện tình huống đặc biệt, mà mình lại

không phát hiện ra sao?

Nhưng đi suốt chặng đường cũng không gặp điềm báo kỳ quái nào.

Ngay cả đối thủ đáng sợ cũng không có bao nhiêu, nhiều nhất là Nữ Vương kia vô cùng thần bí thôi, khiến người ta có chút mờ mịt.

Kỳ thực không hề có chuyện gì khiến hắn cảnh giác, mọi việc đều dường như vô cùng thuận lợi, không có bất kỳ điểm nào kỳ lạ.

Chẳng lẽ Độc Dịch vốn dĩ có một bộ dạng như vậy?

Điều này lại khá phù hợp với tính cách của nó.

Tây Môn Xuy Tuyết tức thì trong sâu thẳm nội tâm lắc lắc đầu, thầm nghĩ mình nghĩ nhiều rồi, Độc Dịch dường như quả thực là như vậy, dù sao hắn cũng không hiểu Độc Dịch, vậy làm sao có thể suy đoán Độc Dịch không phải bộ dạng như thế này được chứ?

"Ngưng chiêu đi!" Tri Chu Hiệp dưới mặt nạ nhíu nhíu mày, tên Độc Dịch này lại gặp vấn đề nữa rồi, thực sự có chút lặp đi lặp lại.

Hắn lại không hề cảm thấy có điều gì không đúng với việc Độc Dịch sẽ gặp vấn đề này.

Ngược lại, hắn cảm thấy điều này lại giống như một chuyện vô cùng bình thường, nhất quán với những gì hắn vẫn luôn nhận thức về Độc Dịch.

Chương 280

Độc Dịch khiến hắn kinh ngạc trước đó dường như chỉ là một ảo giác vậy.

Chỉ là lúc này không phải là thời điểm tốt để nói về vấn đề, chỉ có thể đợi sau khi tinh cầu này được dọn sạch rồi mới nói về một số chuyện khác.

Sự tái hiện của mâu thuẫn lần này thực sự quá bất ngờ, hiệu quả tích lũy trước đó lại không rõ ràng, lại không có bất kỳ yếu tố nào được chôn vùi mà đột nhiên bùng nổ như vậy, khiến mọi người có chút khó hiểu.

Hiển nhiên nguyên bản cứ tưởng giữa họ đã có rất nhiều sự ăn ý, lại hòa hợp vô cùng tốt, nhưng cuối cùng không có nhiều vấn đề gì, thực ra không hề được làm rõ, chỉ là lúc đó không phát hiện ra thôi.

Diệp Cô Thành cười khổ sờ sờ mũi của mình, trước đây khi làm chủ một thành, nào có lúc nào phải đi hòa hợp người khác, thường thì người khác đã kết bè kết phái rồi, trước tiên hòa hợp với mình, sau đó mới chung sống với mình.

Tình huống lần này thực sự là lần đầu tiên hắn gặp, giống như đang giải quyết một số vấn đề đặc biệt ấu trĩ vậy.

Trước đây hắn thực sự chưa từng xử lý vấn đề như vậy, những việc hắn tiếp nhận đều là những đại sự liên quan đến cả một thành, ví dụ như muốn giao ước đấu chiêu giữa các cao thủ.

Chu Yếm ẩn mình trên một tinh cầu, nhìn cảnh tượng này, không khỏi nhíu nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ sắp đến lúc mình ra trận rồi sao?

Cảnh tượng này không phải là một điềm tốt, nếu sản sinh mâu thuẫn lớn hơn thì không tốt chút nào.

Tức thì, ánh mắt Chu Yếm nhìn về phía cách đó hàng chục tỷ năm ánh sáng, đó là một khoảng cách vô cùng xa so với tinh cầu hiện tại, nhưng Chu Yếm lại có thể nhìn rõ những gì đang xảy ra ở phía trên đó chỉ bằng một cái nhìn.

Ở đó có vô số Ma Trùng khổng lồ đang vận chuyển, sau đó lại có những thứ kỳ quái đang được lắp ráp.

Điều quan trọng hơn là, những Ma Trùng ở đó không giống những con mà họ đang gặp phải bây giờ, trong ánh mắt chúng tràn đầy vô số tinh quang, nhìn vào liền khiến người ta cảm thấy vô cùng thông minh.

Có thể rõ ràng cảm nhận được, đẳng cấp của Ma Trùng trên tinh cầu đó không hề bình thường, bất kể từ vẻ bề ngoài, từ mắt trùng, đều có thể cảm nhận được sự thông tuệ và linh hoạt đủ mức.

Chu Yếm nhìn cảnh tượng này khóe miệng hơi nhếch lên, bởi vì nàng đã nhìn rõ tình hình của những Ma Trùng đó, tự nhiên cũng hiểu được điểm khác biệt của chúng, lúc này nàng lại vô cùng mong đợi tình hình Tây Môn Xuy Tuyết gặp phải những Ma Trùng này.

Những Ma Trùng đó có thể nói là những Ma Trùng có tư chất khá ưu việt trong toàn bộ tộc Ma Trùng, thực lực của chúng đương nhiên cũng không hề bình thường, thậm chí những Ma Trùng này không chỉ phải đối phó với thực lực, mà còn có những thứ chúng nghiên chế ra nữa.

Không sai, ở quyển trục tầng cao hơn, Ma Trùng thực tế có phân chia nghề nghiệp, chỉ là đa số nghề nghiệp đều là thợ máy, sẽ nghiên chế ra một số vũ khí, bởi vì trí tuệ của chúng cho phép chúng đảm nhiệm nhiều công việc hơn, bao gồm cả việc thiết kế rất nhiều thứ, những công việc có ý thức sáng tạo như vậy.

Đồng thời, một số Ma Trùng lại giỏi nghiên cứu tấn công chiến đấu, thực tế có một hiện tượng kỳ quái tồn tại giữa hai tầng Ma Trùng trên và dưới, khiến Chu Yếm hiểu rõ điều này lúc này không khỏi bật cười.

Tộc Ma Trùng ở tầng trên thường xuyên đánh nhau, đồng thời có bảng xếp hạng, thông qua thắng thua trong các trận đánh để không ngừng tiến hành xếp hạng.

Cho dù số lượng của chúng có hàng vạn con, trong số hàng vạn Ma Trùng chất lượng cao đó, mỗi con Ma Trùng đều đã trải qua không dưới mười vạn trận chiến, ít nhất cũng vài chục vạn trận chiến đối với những con cao hơn nữa.

Nên chúng vô cùng yêu thích chiến đấu, cùng là máu tím, trong máu tím của một số Ma Trùng dường như ẩn chứa nhiều yếu tố bạo lực hơn, thích thu được niềm vui từ chiến đấu.

Khi bình tĩnh lại, chúng lại làm một số công việc tư duy vận dụng đại não.

Giữa hai loại hoạt động này, biểu hiện của những Ma Trùng này thực sự có sự tương phản cực lớn, nhưng lại đều thể hiện vô cùng tốt, thực sự không biết người ta gọi chúng là gì.

Ma Trùng ở tầng dưới thì càng vô sự, cũng sẽ không có nhiều cạnh tranh, chỉ cần trên tinh cầu có một chút không gian để sinh tồn, thì chúng có thể vẫn ung dung tự tại ở trên khoảng không gian đó suốt chục năm nửa năm.

Nên càng không cần phải chiến đấu, lại vô cùng hài hòa, chỉ là trong sự hài hòa đó, lại thiếu đi rất nhiều sức sống.

Trong vô số năm tháng dài đằng đẵng, có rất nhiều Ma Trùng cả đời chưa từng trải nghiệm chuyện gì, thậm chí cũng ít bị thương.

Cũng khó có thể vượt qua tinh cầu hiện có để đi đến tinh cầu ở tầng cao hơn, nên cũng không cách nào biết được, cùng là Ma Trùng nhưng sự khác biệt trong cuộc đời thực sự vô cùng lớn.

Cũng chính vì không hiểu biết, nên những Ma Trùng này lại vô cùng hài lòng với cuộc sống hiện tại, nên mới có được sự hài hòa hiếm có, chỉ là trong sự hài hòa đó, lại thiếu đi quá nhiều sự tiến bộ.

Không, dường như cũng có liên quan đến tư chất của loài Ma Trùng.

Những Ma Trùng có tư chất khác nhau thì thiên phú chủng tộc của chúng cũng không giống nhau.

Ký ức được truyền thừa hàng chục triệu năm cũng không giống nhau, Ma Trùng có tư chất càng tốt, thì càng có thể thức tỉnh nhiều ký ức chủng tộc hơn, có thể làm được nhiều việc hơn.

Như yếu tố chiến đấu kia cũng được lưu lại từ sự truyền thừa.

"Sắp có một đợt Ma Trùng ra đời rồi." Chu Yếm ánh mắt vượt qua hàng trăm tỷ năm thời gian, nhìn về phía sau vô số Ma Trùng trên tinh cầu kia, nhìn những quả trứng đang ra đời dưới thân chúng, khẽ nói.

Số lượng những quả trứng này đạt tới hàng chục tỷ con, những quả trứng này trưởng thành thành ấu trùng, cuối cùng lại trưởng thành thành một con Ma Trùng trưởng thành, thời gian cần bỏ ra trong đó thực sự rất ngắn.

So với năm tháng dài đằng đẵng, chỉ cần tốn một khoảng thời gian ngắn mà thôi.

Khi những quả trứng này trở thành ấu trùng, sẽ bắt đầu được thả vào các tinh cầu khác nhau.

Chương 281

Thực tế, từ đó cũng có thể nhìn ra tư chất và đẳng cấp của một con Ma Trùng, do đó vào thời điểm đó mới quyết định sẽ thả chúng vào tinh cầu nào.

Công việc thả trứng thường do Ma Trùng Vương Hậu làm.

Trên tinh cầu ở trung tâm nhất kia, trong năm tháng vô tận, Ma Trùng Vương Hậu đã không chỉ có một mà có tới mười vạn con.

Địa vị của chúng cũng tương ứng giảm xuống so với trước đây.

Người được ngưỡng mộ nhất trong toàn bộ tộc Ma Trùng là Đao Phong Nữ Vương.

Một sự tôn kính và tín nhiệm đối với Đao Phong Nữ Vương, cùng với tinh thần chiến đấu đến chết vì Đao Phong Nữ Vương, không biết từ khi nào đã trở thành ký ức chủng tộc của tộc Ma Trùng.

Một loại tín niệm đã trở thành một thứ tất yếu trong huyết dịch, thậm chí trở thành thứ quan trọng nhất.

Đao Phong Nữ Vương rốt cuộc đã làm gì trong đó thì không ai có thể biết, và cũng không Ma Trùng nào có thể biết.

Đối với vô số Ma Trùng Vương Hậu sản sinh ra nguyên tử, chúng tuyệt đối sẽ không sản sinh bất kỳ tình cảm nào với những quả trứng kia, chỉ coi đó là một việc cần phải hoàn thành mà thôi.

Vì vậy, khi thả những quả trứng đó vào các tinh cầu khác nhau, cho dù có một số quả trứng do mình sản xuất, nhưng lại phải thả vào tinh cầu xa xôi nhất, chúng cũng vô cùng điềm tĩnh mà trực tiếp làm.

Lần này, tầng tinh cầu biên duyên nhất đã bị Tây Môn Xuy Tuyết quét sạch.

Lúc này, phần lớn những ấu trùng sinh ra từ đợt trứng này hẳn sẽ đi đến đó, và vĩnh viễn sống ở đó.

"Đao Phong Nữ Vương, sắp rồi, ta có thể sắp gặp được đối thủ rồi." Chu Yếm từ khi đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, phát hiện một số tiểu Ma Trùng hoàn toàn không có tác dụng gì đối với mình, giết chúng cũng như giết không vậy, đánh cũng không còn ý nghĩa nữa.

Vậy nên, nàng hiểu rằng, trên tinh cầu Ma Trùng hỗn độn này, thứ thực sự có thể khiến nàng tiến thêm một bước, chỉ có thể là Đao Phong Nữ Vương.

Do đó, nàng không vội vàng chiến đấu, mà nguyện ý ẩn mình âm thầm quan sát Tây Môn Xuy Tuyết, thỉnh thoảng lại có một phen suy xét.

"Hy vọng ván này không cần ta ra tay, nếu không thực sự quá có lỗi với Thánh Sư." Chu Yếm ánh mắt lóe lên một tia hàn quang, dường như nếu Tây Môn Xuy Tuyết thất bại trên tinh cầu này, vậy thì nàng sẽ thanh lý môn hộ, tuyệt đối không để người này làm mất mặt Thánh Sư.

Cái hàn ý trong đó thực sự quá rõ ràng, năm người Tây Môn Xuy Tuyết ở gần Chu Yếm trong nháy mắt đều không khỏi rùng mình.

Thầm nuốt một ngụm nước bọt, dường như cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, đầu hơi xoay chuyển, có người đã hiểu ra rồi.

Trong đó, có người lại chỉ coi đó là một sự ngẫu nhiên mà thôi, từ trước đến nay ở nơi này làm sao lại đột nhiên rùng mình được chứ, đây là một tinh cầu vô cùng gần với liệt nhật mà.

Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết ánh mắt hơi lóe lên, sau đó nắm chặt kiếm của mình, trong nháy mắt nhìn thấy liền nghiêm túc

hơn rất nhiều, có một cảm giác nhất định phải giành chiến thắng.

"Chu Yếm nha Chu Yếm." Trần Vũ bật cười lắc đầu, tâm tư của Chu Yếm quả thực khiến hắn bật cười, hắn chưa từng thấy Chu Yếm có một mặt như vậy.

Chỉ là chuyện thanh lý môn hộ thì không cần thiết, trong cõi u minh mọi sự đã định nghĩa, Trần Vũ đã chọn Tây Môn Xuy Tuyết, hàm ý một kết quả rồi.

Chỉ là loại điều này thực sự quá huyền diệu, ngoại trừ Trần Vũ có thể cảm nhận được, những người khác cảm tri rất ít, trong đó rõ ràng nhất chính là một loại cảm tri trong cõi u minh.

Lần cảm tri này rõ ràng nhất chính là Nguyên Phượng, Tổ Kỳ Lân và Long Vương, bởi vì ở bên cạnh Trần Vũ lâu nhất, đối với bản sự của Trần Vũ là sâu sắc nhất.

Rất nhiều người trong số họ đều đã trở thành Thánh Nhân, thể ngộ được rất nhiều điều huyền diệu, nhưng đồng thời lại cảm thấy nhiều điều khó hiểu hơn, so với trước đây dường như lợi hại hơn, nhưng lại dường như có nhiều điều không hiểu hơn.

Do làm phụ tá cho Trần Vũ một thời gian, lại khiến trực giác của Thánh Nhân của họ phát huy đến tối đa, lại thể ngộ Trần Vũ không hề bình thường, một sự không bình thường còn siêu nhiên hơn cả những gì họ nghĩ trước đây.

Chỉ là sự siêu nhiên đó rốt cuộc là gì thì không ai có thể biết, hoàn toàn chỉ là một số suy đoán mà thôi.

Trên thực tế, khi Trần Vũ và Đại Đạo dung hợp ngày càng sâu sắc, những hành vi mà hắn làm thường mang ý nghĩa về xu hướng của thế giới, bởi vì hắn chính là Đại Đạo.

Sự lựa chọn của Đại Đạo bản thân đã mang ý nghĩa về xu hướng

của toàn bộ thế giới, phải theo Đại Đạo mà đi, nếu không thì làm sao có thể xứng đáng là Đại Đạo chứ?

Dương Mi chính vì không biết điểm này, nên mới dám khai mở chiến tranh Vạn Giới Phong Thần, tuy rằng hiện tại cảm thấy ngày càng không ổn, nhưng dù sao y cũng không biết Trần Vũ chính là thân phận của Đại Đạo.

Bởi vì Dương Mi tất nhiên bị ước thúc dưới Đại Đạo, tuy y có thể khống chế Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo làm sao có thể so sánh với Đại Đạo chứ?

Ngay cả Hồng Quân, hóa thân của Thiên Đạo, cũng không chống đỡ nổi dưới tay Trần Vũ, từ đó có thể nhìn ra một điểm, sự chênh lệch trong đó thực sự quá lớn.

Do đó, Dương Mi muốn thắng thì tuyệt đối là không thể, nếu y biết điểm này rồi, e rằng không phải muốn hung hăng tự đánh mình hàng vạn cái tát ngay lúc đó, dù sao thì cũng thuộc về việc tự dâng đầu người.

Đầu người đó chỉ những vô số tinh vực!

Chu Yếm đã làm gì?

Chương 282

Khi nghe Trần Vũ bật cười niệm tên Chu Yếm, Dương Mi lại nhíu mày, trong lòng nảy sinh một nghi vấn, bởi vì không cách nào thăm dò ý niệm của Chu Yếm.

Thực sự quá không đúng, Chu Yếm chỉ là một cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong thận trọng, đối với Dương Mi, một người từ thành Triều Dương, thì còn kém xa lắm.

Nhưng Dương Mi lại phát hiện mình thực sự không cách nào thăm dò ý niệm của Chu Yếm, y đã thử rất nhiều lần, cuối cùng kết quả đều giống nhau.

Điều này khiến sự bối rối trong lòng Dương Mi ngày càng nồng đậm, sau vài lần suy nghĩ, trong nháy mắt cảm thấy tim mình không khỏi đập thình thịch.

Chu Yếm không có năng lực ngăn cản như vậy, người duy nhất có năng lực đó chỉ có thể là Trần Vũ.

Tại sao luôn xảy ra chuyện như vậy?

Dương Mi trong sâu thẳm nội tâm vô cùng thổ huyết, bởi vì y luôn cảm thấy lại có chuyện xảy ra khiến y hiểu rõ sự chênh lệch giữa mình và Trần Vũ, đến mức y đã mất đi một chút niềm tin vào trận chiến Vạn Giới Phong Thần rồi.

Nhưng rõ ràng trận chiến Vạn Giới Phong Thần là do y đề xuất!

Lần này ta không tin, ta thực sự không thể thăm dò được.

Dương Mi nghiến răng, quyết định dốc toàn lực cũng nhất định phải đột phá sự che đậy mà Trần Vũ đã bố trí, lần này nhất định phải nhìn rõ tất cả những gì xảy ra bên trong tinh vực Ma Trùng hỗn độn.

Trong lòng y thầm niệm khẩu quyết, thi triển pháp lực siêu nhiên của mình, thần thức của y trong nháy mắt đã được phóng đi hàng chục tỷ năm ánh sáng.

Thần thức của Dương Mi lơ lửng trên không, vượt qua sự quan sát của vô số sinh linh Hồng Hoang, bởi vì thần thức của y ẩn mình trong hư không, nếu không có thực lực nhất định sẽ không phát hiện ra.

Trần Vũ đóng không gian thông đạo sau khi đưa Tây Môn Xuy Tuyết vào Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực, nên Dương Mi bây giờ muốn vào tinh vực này cần tìm một không gian tiết điểm, rồi mới có thể tiến vào khu vực Ma Trùng hỗn độn.

Thực tế, Dương Mi thi triển cũng vô cùng nhanh chóng, chỉ là vô cùng sợ Trần Vũ có thể phát giác được hành động của mình, nên mới cố ý trốn xa hơn một chút, trong lòng y tồn tại một tia hy vọng.

Đó chính là Trần Vũ lúc này không chú ý, vừa đủ cho y một không gian để thi triển, Dương Mi tin tưởng rằng mình có thể thuận lợi tiến vào Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực.

Tốt quá rồi, đã qua vài hơi thở rồi, Trần Vũ vẫn chưa ra tay, vậy thì nhất định không phát hiện ra ta.

Dương Mi trong lòng lóe lên một niềm vui, đây chính là cơ hội mà y muốn, y liền có thể thông qua không gian tiết điểm tiến vào Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực.

Tức thì, tâm thần Dương Mi đứng tại một chỗ, phát ra từng tia sáng nhỏ, một loại quang mang cũng ẩn mình trong hư không, bởi vì Dương Mi cố ý ẩn giấu nó.

Một lối vào không gian nhỏ bé liền mở ra, nó giống như một vòng xoáy nhỏ xuất hiện trong hư không, không cách nào so sánh được với

không gian thông đạo mà Trần Vũ đã mở, sự chênh lệch trong đó thực sự quá lớn, so sánh thì quá rõ ràng.

Dương Mi lần này lại vui vẻ nhìn vòng xoáy hỗn độn này, hoàn toàn quên mất trước đây mình đắc ý đến mức nào, tâm thần y trong nháy mắt liền lao vào vòng xoáy hỗn độn đó.

Dương Mi tự nhiên đã biết tâm thần mình đã thành công tiến vào không gian thông đạo, trong lòng y thở phào nhẹ nhõm, thầm đắc ý trong lòng.

Trần Vũ thư thái hưởng thụ Nguyên Phượng xoa bóp, không hề liếc nhìn Dương Mi dù chỉ một cái, cứ như thể chẳng hay biết gì.

Chính thái độ này của Trần Vũ khiến Dương Mi nghĩ rằng hành động nhỏ của hắn không bị phát hiện, nên hắn cảm thấy vô cùng may mắn, đồng thời sâu sắc cảm thán: "Đại Đạo vẫn là ta." Trong sâu thẳm nội tâm, Trần Vũ, kẻ gần như sánh ngang với Đại Đạo, lại hoàn toàn biết rõ mọi ý đồ của Dương Mi.

Dương Mi thậm chí không hề biết rằng, trước mặt Trần Vũ, hắn chẳng khác nào một kẻ trong suốt, mọi suy nghĩ, mọi cái nhìn, mọi thứ đều bị Trần Vũ thấu tỏ.

Nếu Dương Mi biết được, e rằng hắn sẽ một lần nữa thổ huyết, một lần thực sự thổ huyết, bởi vì hắn đã thua ngay từ đầu, tụt lại phía sau hai bước lớn.

Hắn đã quá đánh giá cao thực lực của mình, không tìm hiểu rõ thực lực của Trần Vũ.

Nếu sớm biết, hắn đã thật sự không trêu chọc Trần Vũ.

Dù sao, Trần Vũ vừa có thể hiểu Dương Mi, lại vừa là hóa thân của Đại Đạo, hai ngọn núi lớn đè nặng lên người Dương Mi, liệu Dương Mi còn có cơ hội lật mình chăng?

Cũng chính vì không biết rằng ván cờ này đã sớm định thắng bại, cũng vì không biết khoảng cách chênh lệch lớn đến nhường nào, đủ để tạo ra thêm một thế giới Hồng Hoang mới, nên Dương Mi lúc này mới có chút ngây thơ.

"Dương Mi, đã ngươi đã chọn đến Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực, vậy ta đương nhiên cũng phải đi một nước cờ.

Chuyến đi Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực này, sao có thể không đặc sắc chứ?" Khóe môi Trần Vũ khẽ cong lên một nụ cười, trong ánh mắt phát ra vẻ gian tà vô tận.

Lúc đó, Dương Mi chỉ sợ sẽ hối hận vì sao không ngăn cản, đồng thời muốn tự tát mấy chục triệu cái tát vào khuôn mặt đang vô cùng may mắn và vui mừng của mình lúc này.

Sau khi tâm thần của Dương Mi tiến vào tinh vực, hắn liền trực tiếp hóa thân thành một lão nhân áo trắng kỳ lạ, rồi quan sát toàn bộ Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực.

Cả Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực rộng lớn bao la hàng trăm tỷ năm ánh sáng, vô số tinh thần lấp lánh trên trời, có vài cái lung lay sắp đổ, có vài cái lại không bị ảnh hưởng bởi chiến đấu, vững chắc lấp lánh giữa hư không.

Trong toàn bộ hư không, nhìn một cái không thấy bất kỳ điểm cuối nào, nhưng với nhãn lực của Dương Mi, hắn có thể thấy rất nhiều hố đen sâu thẳm xuất hiện, đó chính là dấu vết chiến đấu của Tây Môn Xuy Tuyết trước đó.

Chương 283

Đặc biệt là ở vành đai ngoài cùng của biển tinh cầu, hư không xung quanh các tinh cầu bị tổn hại thật sự vô cùng lớn, thực sự tạo thành một vành đai đen khổng lồ, một vòng tròn lớn được tạo thành từ các hố đen.

"Ta Dương Mi đã đến, tất cả đều phải chết cho ta!" Sau khi đến Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực, Dương Mi liền thay đổi chủ ý, bởi hắn vẫn còn phiền muộn vì Trần Vũ che giấu thiên cơ.

Nhưng khoảnh khắc này, hắn phải thay đổi cục diện trước đó, nếu đích thân ra tay diệt trừ năm người Tây Môn Xuy Tuyết, vậy ván cờ này sẽ không thua.

Quả nhiên, gan người dễ béo, ngay cả Siêu Nhiên Thánh Nhân cũng không ngoại lệ, tốc độ gan béo cũng thật sự rất nhanh, hoàn toàn không chút do dự.

Dương Mi đâu biết chuyện đó.

Lúc này, hắn đang lơ lửng trên hư không, bên cạnh hắn có một đôi mắt vô hình đang mỉm cười nhìn, vô số ý đồ đều bị đôi mắt ấy thấu triệt.

Đôi mắt ấy đương nhiên là đôi mắt thám trắc Trần Vũ tùy tiện vung ra, có thể nhìn thấy vô số hư giả và chân tướng, ẩn giấu ở bất kỳ đâu mà không thể bị ai phát hiện.

Trần Vũ lần đầu tiên sử dụng như vậy, là để Dương Mi trải nghiệm một phen kinh nghiệm khó có được trong đời, bố trí một lượt giữa hư không.

Một bố trí tạm thời, Trần Vũ chỉ cần tâm thần khẽ động liền hoàn

thành, dù phải vượt qua hàng chục tỷ năm ánh sáng, hay hàng trăm tỷ năm ánh sáng, cũng chỉ là chuyện trong một hơi thở.

Một loạt bố trí được thực hiện ngay bên cạnh Dương Mi, nhưng Dương Mi hoàn toàn không hay biết, không hề phát giác một chút nào, lúc này đang chìm đắm trong niềm vui sướng.

Đồng thời, hắn đang suy tính làm sao để Trần Vũ không phát hiện ra tâm thần hóa thành phân thân của mình đã đến Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực, bởi vì trên Vạn Năng Phong Thần Bảng đã hiển thị tất cả những gì xảy ra với Tây Môn Xuy Tuyết.

Vô số sinh linh trong Hồng Hoang đều đang nhìn vào bảng danh sách này, nếu không có Vạn Năng Phong Thần Bảng, Trần Vũ cũng có pháp bảo có thể nhìn thấy tình hình tinh vực.

Vì Dương Mi muốn tiêu diệt Tây Môn Xuy Tuyết, nên hắn đương nhiên sẽ bị bảng danh sách đó ghi lại, lại không dám quá lộ liễu, để Trần Vũ phát hiện.

Thực ra, Dương Mi giờ đây trong thâm tâm đã có vài phần e sợ Trần Vũ, nên hoàn toàn không dám liều lĩnh, ngược lại rất để ý đến Trần Vũ.

Dương Mi khẽ nhíu mày, sau đó, hắn xem xét cách tiêu diệt Tây Môn Xuy Tuyết bằng tay của Ma Trùng, cần thao túng Ma Trùng, để những Ma Trùng cường đại đó tiêu diệt Tây Môn Xuy Tuyết.

Cứ như vậy, hoàn toàn là một chuyện ngoài cuộc, không thể truy tìm dấu vết trên người hắn, dù sao Ma Trùng và Tây Môn Xuy Tuyết vốn dĩ là hai hệ đối lập.

Ma Trùng giết Tây Môn Xuy Tuyết, cũng chỉ là do Tây Môn Xuy Tuyết thực lực không bằng Ma Trùng mà thôi, như vậy mọi chuyện đều hợp lý, cũng hoàn toàn không sợ Trần Vũ.

Dương Mi nhếch mép, ánh mắt khẽ nheo lại, trong lòng ẩn chứa vô số quỷ kế, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy trước mắt, nếu như trước đây nhất định sẽ thua, vậy thì thật sự khó mà thắng được.

Theo suy nghĩ của Dương Mi, tâm thần hóa thân của hắn lập tức xuyên qua hàng tỷ năm ánh sáng, ẩn mình lơ lửng trên một tinh cầu Ma Trùng, ánh mắt rực sáng nhìn xuống những con Ma Trùng có tư chất khá cao phía dưới, trong sâu thẳm nội tâm hắn đang suy tính rất nhiều điều.

Chu Yếm cũng không hề phát hiện một vị khách không mời mà đến trong Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực, bởi vì thực lực chênh lệch quá xa, nên hắn không thể cảm ứng một chút nào.

Hắn không hề biết rằng vào khoảnh khắc hắn thu hồi ánh mắt, Dương Mi đã xuất hiện trên hư không của tinh cầu mà hắn đang nhìn.

Một khi Thánh Nhân cận lâm, tuy rằng nhìn có vẻ rất lâu, nhưng thực ra vì đã đột phá quy tắc thời gian, nên nó chỉ là chuyện trong chớp mắt mà thôi.

Trên tinh cầu đó, trận chiến cuối cùng của Tây Môn Xuy Tuyết cũng sắp bắt đầu.

Chỉ là, trong trận chiến này, trong một thời gian ngắn, đã có rất nhiều điều khác biệt.

Khối cầu ánh sáng ngưng tụ sức mạnh của hàng chục triệu Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong như hàng ngàn vạn mặt trời hội tụ, tạo ra ánh sáng khổng lồ.

Ánh sáng đó một khi phát ra, liền làm lu mờ mọi thứ xung quanh, cả tinh cầu bỗng chốc bừng sáng.

Những hố đen vốn tối đen như mực cũng không còn thấy đen nữa,

dưới ánh sáng khó mà nhìn thấy bản chất đen tối của nó, ngược lại khiến người ta cảm thấy đó là một vùng trắng xóa.

Ánh sáng phát ra từ khối cầu càng rực rỡ, càng có nghĩa là năng lượng bên trong đang không ngừng bành trướng, dường như chỉ cần khoảnh khắc tiếp theo, nó sẽ thổi bay cả tinh cầu không còn gì.

Bởi vì khối cầu ánh sáng này dường như ngưng tụ một sức mạnh đáng sợ đến vậy, thực sự muốn hủy diệt tinh cầu vốn đã đổ nát phía dưới càng thêm tan nát, thậm chí trực tiếp khiến tinh cầu này biến mất khỏi biển tinh cầu, không còn dấu vết tồn tại.

"Vô tình!

Vô tình chi Vô tình!

Thế giới vạn vật giai Vô tình khả phá!

Vô tình chi kiếm, Vô tình xuất!" Tây Môn Xuy Tuyết lại một lần nữa đọc ra khẩu quyết, một khẩu quyết mới do tâm tùy ý phát.

Điều này thể hiện rằng ngay cả khi đối mặt với uy hiếp khổng lồ như vậy, tâm ý của hắn vẫn có thể giữ được Vô tình.

Vô tình không có nghĩa là không có tình cảm, cũng không liên quan đến tình yêu nam nữ, mà là không có tình sợ hãi, không có tình kinh hãi, không có tâm khiếp sợ, không có tâm lùi bước.

Chương 284

Đây chính là Vô tình mà Tây Môn Xuy Tuyết lĩnh ngộ, cũng chính là điều hắn muốn đạt được Vô tình, không cho phép tâm sợ hãi tồn tại, bởi vì hắn biết rằng một khi có tâm sợ hãi, Vô tình sẽ không còn là Vô tình nữa, uy lực của Vô tình cũng không còn, và thanh kiếm của hắn cũng không thể gọi là Vô tình chi kiếm.

Vì vậy, đối mặt với khối cầu ánh sáng vượt xa nhận thức của Tây Môn Xuy Tuyết, dù cảm nhận được sự nguy hiểm cực lớn, Tây Môn Xuy Tuyết vẫn phản ứng đầu tiên, ra tay trước.

"Thiên nữ tán hoa, Thiên ngoại phi tiên, Ngô nãi... vạn vật khả phá!" Ánh mắt Diệp Cô Thành tràn đầy sự cố chấp, cùng với rất nhiều suy tư.

Hắn cũng không cho phép mình lùi bước dù chỉ một tấc, ngay cả khi nguy hiểm vượt quá dự đoán ban đầu, hắn vẫn muốn tiến lên, dù có phải đổ máu cũng phải đi tiếp, không được phép rút lui toàn thân.

Điều Diệp Cô Thành suy tư chính là hắn không hề dự đoán được rằng sức mạnh được ngưng tụ từ nhiều Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong như vậy lại có thể lớn đến thế.

Điều này nhắc nhở rằng độc dịch không được lơ là, nhưng hắn lại nhận ra trong vô số trận chiến dễ dàng, hắn thực sự đã đánh mất rất nhiều cảnh giác, đây chính là đại kỵ của kiếm khách, cũng là đại kỵ trong chiến đấu.

Những trận chiến càng dễ dàng càng có thể nuốt chửng một người, bởi vì trong không khí đó, người ta sẽ cảm thấy mình vô cùng lợi hại, đặc biệt là sau khi trải qua hàng chục tinh cầu, Tây Môn Xuy Tuyết và bốn người kia đã vô thức bị ảnh hưởng sâu sắc bởi loại "khí

độc" này.

Diệp Cô Thành thầm may mắn rằng lần này phát hiện không quá muộn, quả nhiên định lực còn quá yếu, tốc độ thời gian trôi qua và số lượng kẻ địch khổng lồ đã mang lại hiệu quả thật sự quá lớn.

Điều này cũng có nghĩa là họ chưa thích nghi tốt hơn với thế giới kỳ diệu này, ít nhất một số Ma Trùng sẽ không bị thời gian vô tận giam cầm, rất chịu ảnh hưởng của năm tháng đó, dễ bị lạc lối trong những năm tháng vô tận.

Hai thanh kiếm tràn đầy Vô tình và tinh thần đột phá sợ hãi cùng bay ra, mang theo khí thế không thể cản phá.

Tuy biết rằng làm như vậy chẳng khác nào thiêu thân lao vào lửa, nhưng họ lại không thể không tiến lên.

May mắn thay, trong chớp mắt, bên cạnh song kiếm đã có ba vũ khí khác ẩn hiện ổn định: Tơ nhện (Tri Chu Ti), Sáu cây Trúc Thanh Tịnh (Lục Căn Thanh Tịnh Trúc) và Độc Dịch.

Chúng cũng theo song kiếm, tạo thành thế kiếm trong hư không, đâm thẳng vào khối cầu ánh sáng chói lọi vô cùng, mang theo khí thế quyết tử như về nhà.

Lần này, những vấn đề tiềm ẩn giữa mọi người dường như đã tiêu tan hết, cảm giác không còn tồn tại vấn đề nào nữa, bởi vì vào khoảnh khắc này, năm người đều đồng lòng, đều dùng khí thế quyết tử, đạp phá vạn vật, muốn phá tan khối cầu ánh sáng uy hiếp cực lớn trước mắt.

Ngay cả những người có chút ý định lùi bước trong lòng, cũng hiểu rằng nếu bỏ đi hoặc trốn tránh, sẽ khiến bản thân rơi vào tình cảnh thê thảm, vì vậy buộc phải dốc cạn khí huyết cũng phải cùng mọi người đồng sinh cộng tử.

“Bành!” Trong chớp mắt, hai bên va chạm, phát ra tiếng động lớn vang dội khắp hư không.

Cả tinh cầu sớm đã rung chuyển vì nó, lần này sức mạnh của hai bên đều mang theo ý chí quyết tử, giữa hai luồng sức mạnh tràn đầy sự cứng rắn.

Hai luồng sức mạnh đang tiêu hao lẫn nhau, như hai con mãng xà cắn xé đối phương, nhất định phải cắn nuốt sống đối phương mới chịu nhả miệng, hình thái sức mạnh liền từ đó mà sinh ra, sức mạnh từ trong tâm mà phát.

Bất kể là năm người Tây Môn Xuy Tuyết hay bầy Ma Trùng, nội tâm lúc này đều vô cùng cường hãn, nên có một điểm đối lập rõ rệt.

Lần này so đấu không chỉ là thực lực, mà còn là tâm trí, cùng với rất nhiều yếu tố huyền diệu khó nói, cuối cùng kết quả sẽ ra sao, lần này chỉ có Trần Vũ Vũ biết.

“Nữ Vương Đao Phong vạn tuế!” Trong không khí căng thẳng, bầy Ma Trùng đã chọn hô hào Nữ Vương tộc Ma Trùng, chỉ có hô hào danh hiệu Nữ Vương Đao Phong, sự trung thành chảy trong huyết quản mới lại lần nữa hùng dũng châm ngọn lửa chiến đấu.

Đây chính là suối nguồn căn bản nhất của vô số trận chiến.

Chỉ là Nữ Vương Đao Phong nhìn thấy cảnh này sẽ cảm thấy thế nào, đáng tiếc nàng không để ý đến những Ma Trùng này, nên sớm đã không còn quan tâm đến những gì xảy ra trên tinh cầu này nữa.

Nàng thầm ra lệnh cho những Ma Trùng ở tầng thứ cao hơn sớm chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị tất cả những thứ có thể gọi là thực lực, nhất định phải đầy đủ, để vực dậy tình thế nguy kịch.

Nếu nhìn thấy cảnh này, e rằng nàng cũng sẽ lạnh lùng như bàn thạch, dù sao trong mắt nàng, sự trung thành của những Ma Trùng này

đã quá quen thuộc rồi, hà cớ gì phải cảm động vì chúng chứ, dù sao nàng đã sớm chê bai không thôi trong lòng rồi.

Dưới vầng hào quang khổng lồ, sự đối kháng ý chí và kháng cự thực lực của hai bên đã đánh xuyên cả tinh cầu xuống một cái hố sâu hàng chục triệu trượng.

Hai bên tinh cầu lung lay sắp đổ, dường như muốn tách ra như vậy, sẽ không còn là một tinh cầu hoàn chỉnh nữa.

Chỉ sẽ là hai nửa thiên thạch đổ nát không hơn, không còn có thể gánh vác hành trình của sự sống.

Đối với hư không mà nói, tinh cầu này sẽ không còn hữu dụng nữa, ngược lại chỉ là vật phẩm cần thu hồi.

Chỉ là lần này tinh cầu đang cố gắng chịu đựng, nhưng trận chiến vẫn chưa kết thúc, e rằng không bao lâu nữa, tinh cầu này sẽ hóa thành hai mảnh, hai mảnh không đồng đều.

Năm người Tây Môn Xuy Tuyết điều động toàn thân khí lực không ngừng dồn sức vào vũ khí của mình.

May mắn là thực lực của họ đã có tiến bộ, nên không bị khô cạn nhanh chóng đến vậy.

Về phía Ma Trùng, khối cầu ánh sáng đó đã tiêu hao toàn bộ sức lực mà ngưng tụ thành, hoàn toàn không thể thêm bất kỳ sức mạnh nào nữa, điểm yếu đã hiện rõ.

Vài hơi thở sau, cùng với tiếng tinh thần rơi rụng và tiếng nổ lớn khi mặt trời rơi xuống, một bên chiến đấu bước vào hồi kết.

Chương 285

Vũ khí của năm người Tây Môn Xuy Tuyết phát ra ánh sáng khổng lồ, cuối cùng đã đập tan khối cầu ánh sáng đó.

Sau hồi kết, phát ra một tiếng "rắc rắc", khiến trong sâu thẳm nội tâm của tất cả người và trùng có mặt đều chấn động một tiếng, bởi vì đó rõ ràng là tiếng tinh cầu sắp vỡ tan.

Năm vũ khí vừa thoát khỏi cuộc đối đầu, cũng không quá để ý đến sự hủy diệt của tinh cầu.

Trí tuệ của chúng không hiểu được điều này, mà chỉ biết phải làm một trận lớn.

Ngay sau đó, song kiếm hợp bích, dưới sự không kiểm soát của chủ nhân, hai thanh kiếm tự chủ phát động công thế, chấn động vô số sóng kiếm cuồn cuộn ập về phía gần hàng trăm vạn con Ma Trùng, trong chớp mắt biến những con Ma Trùng đó thành tro bụi.

Những con Ma Trùng đó vốn đang kinh hoàng vì tinh cầu sắp vỡ tan, nhưng không biết tiếp theo phải làm sao, kết quả trong một hơi thở sau, chúng đã biến mất như vậy, không cần lo lắng về vấn đề phải đi đâu nữa.

Tinh cầu vẫn đang vang vọng tiếng "rắc rắc", vài hơi thở sau, tiếng động này sẽ không còn nữa.

Lúc đó, vì tinh cầu không thể chống đỡ được nữa, nó sẽ vô lực rơi vào sâu thẳm vô biên, không còn hình dạng như hiện tại trong hư không.

"Cơ bản là không về rồi." Diệp Cô Thành xoa xoa mũi, có chút bất lực nói, cảm thấy đòn tấn công trước đó thật sự uất ức, nên sau khi

chiến thắng khối cầu ánh sáng liền muốn đại khai sát giới.

Diệp Cô Thành nhận được một thông tin phản hồi, lập tức tâm trạng phức tạp, sau đó cũng chỉ có thể bất lực tùy theo kiếm mà đi.

Thế là, trong đầu Diệp Cô Thành vang lên vô số âm thanh chiến công đạt được, ngọc bài trên người phát ra vô số quang mang.

"Tinh cầu sắp không trụ được nữa, ta phải nhanh chóng rút lui, trước tiên quay về tinh cầu ban đầu.

Ta có một dự cảm, đừng dễ dàng đi đến tinh cầu ở tầng cao hơn." Tri Chu Hiệp lúc này cũng không quản Tri Chu Ti, ngữ khí ngưng trọng nói.

Thực sự, trực giác của hắn lúc này quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức không thể bỏ qua.

Nắm bắt một tia trực giác đó, hắn nhanh chóng hạ quyết định, đó là không đi lên tầng cao hơn, bởi vì dự cảm mách bảo, nếu không chuẩn bị sẵn sàng mà đi lên, e rằng sẽ đối mặt với kết quả đáng sợ, ví dụ như sẽ tổn thất một người.

Loại cái giá này thật sự quá lớn, nên Tri Chu Hiệp cảm thấy thà cẩn thận một chút, cũng không nên mù quáng đi lên.

Đã có quá nhiều bài học cho biết làm thế nào để đưa ra lựa chọn thông minh.

Khối cầu ánh sáng vừa rồi chính là một bài học nhỏ, đó cũng chỉ là vì nguy hiểm đã được giải trừ nên nó trở nên nhỏ bé, lúc ban đầu nó đã vượt quá sự mong đợi của mọi người.

"Thật sự không về." A Thanh cũng bất lực nói, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc bây giờ như có bạn bè nhỏ vậy, hoàn toàn phát điên lên, muốn ở cùng với bạn bè nhỏ.

“Cứ để chúng đi trước đi, dù sao rồi chúng cũng sẽ quay về bên ta, ta đi trước đây.” Tây Môn Xuy Tuyết nhìn cái miệng vết nứt rộng hàng chục triệu trượng trên tinh cầu và vết nứt ngày càng sâu hơn mà nói.

Ngay lúc này, phải nhanh chóng đưa ra quyết định, tán thành ý kiến của Tri Chu Hiệp.

“Đi thôi!” Chủ nhân của Độc Dịch nhìn dáng vẻ vui vẻ của Độc Dịch, lắc đầu, không gọi trở về, muốn gọi về thì nó không muốn cũng chẳng có cách nào.

Ngay sau đó, năm người nhẹ nhàng nhón chân, lại một lần nữa lăng không, trước khi rời đi đã nhìn thoáng qua mọi thứ trên tinh cầu.

Sau đó mọi người liền trở về tinh cầu ở vòng ngoài cùng, tinh cầu mà họ đã ở rất lâu.

Năm vũ khí đang say sưa tru sát Ma Trùng bỗng phát hiện chủ nhân đều đã rời đi, liền nhanh chóng phát ra những chấn động nhẹ, sau đó bắt đầu công thế đại khai đại hợp, trong khoảnh khắc cuối cùng tiêu diệt càng nhiều Ma Trùng càng tốt, rồi nhanh chóng đi tìm chủ nhân.

Trong khoảnh khắc, tinh cầu vỡ tan, một phần tinh cầu có kích thước bằng hai phần ba, phần còn lại là một phần ba.

Hai phần tinh cầu với tốc độ khác nhau rơi xuống sâu thẳm hư không, không còn nhìn thấy hình dạng của chúng nữa.

Năm người Tây Môn Xuy Tuyết trở về tinh cầu ở tầng ngoài cùng, trên mặt mỗi người đều có một tia ngưng trọng, rồi ai nấy đều ngẩng đầu lên.

Họ cảm nhận được vũ khí đang bay về phía mình.

Trong một hơi thở sau, họ lập tức dang rộng hai tay nắm chặt vũ

khí của mình.

Những vũ khí đó đã rời xa chủ nhân một lúc, dường như có chút lưu luyến, khẽ rung động "ong ong", thể hiện niềm vui mừng khi trở về bên chủ nhân.

"Lần này ta đã bộc lộ..." Diệp Cô Thành ngữ khí ngưng trọng nói, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm túc.

Nghe xong lời này, mọi người đều có chút suy tư, hoàn toàn khác với không khí trước đó, khi ở trên một tinh cầu kia thì vô cùng thoải mái.

Diệp Cô Thành cũng không thúc giục mọi người nhanh chóng rời đi, mà cùng mọi người chìm vào im lặng.

Trong đầu hắn hồi tưởng lại những chuyện đã gặp phải sau khi may mắn gặp được kỳ ngộ này.

Chương 286

Không thể không nói, bản thân kỳ ngộ chính là một thử thách cực lớn đối với một người, bất kể là thử thách về tâm tính hay các phương diện khác.

Nếu không chuẩn bị kỹ càng khi gặp kỳ ngộ, thì một kỳ ngộ như vậy dễ dàng khiến người ta lún sâu vào, vô thức đánh mất nhiều thứ.

Điều đó cũng có nghĩa là không chịu đựng được kỳ ngộ, ngược lại sẽ trở nên tồi tệ hơn trong kỳ ngộ đó, khác hẳn với trước đây cũng không phải là không thể.

"Tâm cảnh giác, tâm cẩn thận." Tây Môn Xuy Tuyết khẽ mở miệng, sau đó nhẹ nhàng thốt ra một câu nói, trong ánh mắt tràn đầy sự nghiêm túc.

"Quá vội vàng rồi, ta vì gặp quá nhiều đối thủ yếu ớt, nên liền nghĩ rằng mình rất lợi hại, đồng thời đã có ấn tượng rập khuôn về đối thủ." Tri Chu Hiệp cũng ngẩng đầu lên, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ lộ ra vẻ nghiêm túc, giọng nói của hắn trầm thấp, nhưng có thể nghe ra rất nhiều sự chân thành.

"Ấn tượng rập khuôn?" Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành đồng thanh hỏi, trước đây chưa từng nghe từ này, nên lúc này trong mắt tràn đầy sự hoang mang.

"Ta cũng chưa nghe từ này." A Thanh giơ tay, nhỏ tiếng nói, thực sự nàng cũng không biết từ này có nghĩa gì, cũng rất tò mò.

"Ta đều cho rằng Ma Trùng yếu ớt, đó là một ấn tượng rập khuôn.

Thực ra bên trong Ma Trùng chắc chắn tồn tại rất nhiều cao thủ, nhưng ta lại trực tiếp gán cho chúng một ấn tượng cố định." Tri Chu

Hiệp mở lời giải thích.

Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành và A Thanh đều gật đầu biểu thị đã hiểu, đồng thời tán thành gật gật đầu.

Từ "ấn tượng rập khuôn" quả thật đã giải thích rất tốt sai lầm lần này của họ.

"Nhưng lần này cũng không đánh bại ta, quá mức cẩn thận và dè dặt rồi.

Ta cảm thấy không cần thiết.

Ta lại vì những con Ma Trùng kia mà đã nâng cao thực lực, rõ ràng thực lực hiện tại của ta tuyệt đối có thể đối phó được với những con Ma Trùng sẽ gặp phải tiếp theo." Độc Dịch lúc này lại đột nhiên mở lời, trong ánh mắt trắng đục mang theo rất nhiều sự thờ ơ, nhưng lại lộ ra vẻ nghiêm túc, rõ ràng những lời này là hắn đã suy nghĩ kỹ càng rồi mới nói ra.

"Nhưng nếu đối thủ ta gặp phải không phải là những kẻ yếu ớt từ từ tiến bộ thì sao?

Dù sao trên giang hồ, đâu có chuyện thuận lợi như vậy, luôn có khả năng đột nhiên gặp phải đối thủ lợi hại hơn rất nhiều." Diệp Cô Thành nghe xong lời Độc Dịch nói, mày nhíu chặt lại, trong ngữ khí hiếm hoi mang theo rất nhiều sự không vui, khoảnh khắc này, những lời hắn nói ra đã thể hiện sự nghiêm túc vô cùng.

"Không, lẽ nào ngươi không phát hiện ra.

Kỳ ngộ Thánh Sư ban cho ta, có khả năng là như vậy.

Ta chỉ cần từng bước tiến bộ để đánh những con Ma Trùng đó là được rồi, hà cớ gì phải đối đãi như lâm đại địch, hoàn toàn là một quá trình tiến bộ, rồi đánh quái, rồi lại tiến bộ." Độc Dịch lúc này nói chuyện với ngữ khí rất nghiêm túc, nhưng không vì lời của Diệp Cô

Thành mà thay đổi cách suy nghĩ.

Khoảnh khắc này, hắn ngược lại nhìn bốn người kia, ánh mắt trắng đục nghiêm túc nhìn chằm chằm bốn người.

Nghe xong lời Độc Dịch nói, ánh mắt bốn người không khỏi lóe lên, rõ ràng không hề thờ ơ trước những lời này, đồng thời sự im lặng lại một lần nữa bao trùm, không một ai lập tức lên tiếng phản đối.

Trong lòng mỗi người rõ ràng đều có cảm giác như vậy, lời nói của Độc Dịch đã trực tiếp nói ra cảm giác đó, khiến họ rất rõ ràng hiểu được cảm giác của mình trên con đường đã đi qua.

Dù sao, mọi người đều không phải kẻ ngốc, một số phản ứng vô cùng nhạy bén, đều có thể nhận ra cái cảm giác không giống nhau đó.

Trong sâu thẳm nội tâm không khỏi suy nghĩ, nếu thật sự Thánh Sư ban cho kỳ ngộ, con đường đi lại vô cùng thuận lợi, chẳng lẽ thật sự như lời Độc Dịch nói, tất cả kết cục đã có định số, chỉ cần làm theo từng bước là có thể giành được thắng lợi sao?

Không thể không nói, một khả năng như vậy vô cùng có sức cám dỗ, bởi vì nó có nghĩa là đã được ban cho một kết quả cuối cùng, kết quả đó lại là thứ trong lòng họ muốn, mà ở giữa lại không cần phải trải qua quá nhiều gian nan.

“Trần ca ca...” Nữ Oa nhìn thấy tình hình này, khẽ nhíu mày, ngữ khí mang theo rất nhiều sự khó hiểu nhìn về phía Trần Vũ.

Màn hình pháp bảo chiếu rọi những cảnh tượng bám sát năm người Tây Môn Xuy Tuyết, nên cuộc trò chuyện vừa rồi của năm người đều được Hồng Hoang biết đến.

“Hừ!

Tâm trí không được, khó thành đại khí, đâu có định số nào chứ?

Nếu có định số thì ta thà dâng tất cả tinh vực cho kẻ khác, như vậy khác gì khai thiên!" Dương Mi quả thực lúc này đột nhiên mở lời, trong miệng tràn đầy phẫn nộ, mày nhíu chặt lại, rõ ràng bị lời nói của Tây Môn Xuy Tuyết chọc tức không nhẹ.

Chính vì lời nói trong cuộc trò chuyện của Tây Môn Xuy Tuyết đã chọc vào tim Dương Mi, tài nhượng như vậy bất chấp thái độ trước đó, thậm chí có ý muốn chửi rủa phá vỡ hình tượng.

Định số!

Hai chữ này chính là điều Dương Mi kiêng kỵ nhất lúc này, bởi vì trong sâu thẳm nội tâm hắn không thể không thừa nhận, dường như hắn cũng có cảm giác như vậy, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

Kết quả, lời nói của Độc Dịch lại kiên quyết vạch trần sự trốn tránh trong nội tâm hắn, làm sâu sắc thêm cảm giác định số đã được an bài trong mắt Dương Mi.

Cũng chính vì vậy, hắn mới cảm thấy vô cùng tức giận, bởi vì nếu có định số, thì chẳng phải Dương Mi căn bản không được Đại Đạo thừa nhận, do đó định số hoàn toàn nằm về phía Trần Vũ sao?

Chương 287

Còn về tâm trí mà hắn nói, đó cũng chỉ là một cái cớ mà thôi, căn bản không quan tâm đến tâm trí hay không.

"Dâng công à?

Trần ca ca đâu có như vậy, đừng che đậy nữa, ngươi có lẽ để ý đến những thứ như tâm trí sao?

Chẳng lẽ ngươi không phải từ một cái cây hóa hình thành, có được chút tâm trí nào đó, chẳng qua là có được vài phần cơ duyên mà thôi." Hậu Thổ nương nương lúc này bị Dương Mi lời nói với ngữ khí kích nộ, ngọn lửa giận trên mày rõ ràng nhằm vào Trần Vũ.

Thế là nàng lập tức lạnh lùng mở lời, trong lời nói dường như mang theo những lưỡi dao băng.

"Ngươi!" Dương Mi trong chớp mắt càng thêm tức giận, vì hắn lại một lần nữa bị chạm trúng điều trong lòng, mấy chữ "vài phần cơ duyên" như con dao đâm vào tim hắn.

"Dương Mi." Trần Vũ thản nhiên nói hai chữ, trong ánh mắt mang theo rất nhiều nụ cười như không phải cười, nhìn không khiến người ta cảm thấy nghiêm túc, ngữ khí cũng không lộ ra uy áp.

Nhưng nhìn dáng vẻ Trần Vũ như vậy, Dương Mi lại cảm thấy sợ hãi, toàn thân lửa giận trong chớp mắt như bị dội nước lạnh, hoặc như rơi vào băng thiên tuyết địa vậy, lập tức dập tắt ngọn lửa.

Khuôn mặt hắn trong chớp mắt lại khôi phục vẻ nghiêm túc ban đầu, ngồi thẳng đoan chính, như thể những gì xảy ra trước đó căn bản không phải thật, chỉ là sâu thẳm trong nội tâm lại hoàn toàn khác với biểu hiện bên ngoài.

Dù sao, bề ngoài không dám phản kháng, nhưng lại tuyệt nhiên không thể dễ dàng từ bỏ, dù sao hắn vẫn muốn vị trí Hồng Hoang chi chủ, nên trong nội tâm hắn lại ẩn chứa biển lửa ngút trời.

"Ha ha, lúc đó ngươi sẽ biết gọi là định số, định số đương nhiên nằm trong tay ta.

Lúc đó hãy đi vào hư không đi, hóa thành tro bụi đi!" Dương Mi trong lòng mang theo lửa giận lạnh lùng nói, bởi vì tâm thần hóa thân của hắn đang ở trong Hỗn Độn Ma Trùng Tinh Vực, đối với ván cờ thứ ba này hắn có rất nhiều tự tin.

Lúc này hắn âm thầm nghiến răng trong lòng, quyết định lúc đó nhất định phải khiến năm người kia chết thảm khốc hơn một chút!

Trần Vũ liếc nhìn cảnh tượng hiện ra trong pháp bảo, trong lòng không hề có bất kỳ gợn sóng nào, trong ánh mắt mang theo rất nhiều ý cười, nhưng lại như thể không phải ý cười, thực sự khiến người ta không thể nhìn rõ suy nghĩ của hắn.

Thực tế, tình huống Tây Môn Xuy Tuyết gặp phải, Trần Vũ sớm đã đoán được, bởi vì kỳ ngộ hắn ban cho sẽ đối mặt với một tình huống như vậy.

Chỉ là, những người có tâm trí kiên định hơn sẽ không để ý đến những chuyện này, còn những người có tâm trí không kiên định thì dễ bị tình huống như vậy ảnh hưởng.

Sau khi bị ảnh hưởng, rất dễ xảy ra đại họa, bởi vì có khả năng sẽ cảm thấy đắc ý tràn trề.

Bởi vì sẽ không còn coi những con Ma Trùng đó là đối thủ nữa, ngược lại cảm thấy chúng chỉ là những hòn đá lót đường mà thôi, thuận theo tự nhiên mà đạp lên những hòn đá lót đường đó, hà cớ gì phải tốn thêm tâm tư để chú ý chứ?

Những người như Đấu Chiến Thánh Hoàng và Chu Yếm tuyệt đối không thể để ý đến những chuyện này, chỉ cần một lòng tiến tới là được.

Kim Cương và Bạch Viên thì ban đầu có khả năng sẽ bị những chuyện này ảnh hưởng, chỉ là vì Đấu Chiến Thánh Hoàng và Chu Yếm là hai người dẫn đầu, trong đó có rất nhiều sự so bì khiến họ không để ý đến những chuyện này.

Dù sao lúc đó đối thủ trong lòng họ không phải là những con Ma Viên đó, mà là Đấu Chiến Thánh Hoàng và Chu Yếm cùng loài vượn, sở dĩ dù cảm nhận được tình huống như vậy, họ cũng không bị loại chuyện này ảnh hưởng nghiêm trọng.

Bởi vì có Đấu Chiến Thánh Hoàng và Chu Yếm xuất sắc đi trước, mục tiêu của họ vô thức cũng sẽ mở rộng, ít nhất phải theo kịp bước chân của hai người đó, nếu không chẳng phải sẽ mất mặt sao.

Trong năm người Tây Môn Xuy Tuyết, không có ai có thể vượt trội hơn những người khác một cách rõ rệt, do đó cũng không có áp lực lớn hơn được ban cho.

Khi một tình huống như vậy được tiết lộ, họ sẽ bị ảnh hưởng, còn bị ảnh hưởng bao nhiêu, thì cần phải xem xét.

Trong mắt Trần Vũ thì đương nhiên mọi thứ đều đã rõ.

“Làm như vậy không đúng, lẽ nào chúng ta sẽ mãi mãi sống trong một tinh vực sao?

Ta không thể vì đối thủ yếu mà không tiến bộ, tâm cảnh giác bản thân cũng là một phần thực lực.

Nếu ta mất đi cảnh giác trong một tinh vực, vậy thế giới mà Thánh Sư đang ở làm sao có thể tồn hoạt xuống đây chứ?” Tây Môn Xuy Tuyết sau khi im lặng liền nhanh chóng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt

lại một lần nữa mang theo sự kiên định.

Vừa rồi hắn vẫn luôn cân nhắc lời Độc Dịch nói, nhất thời khó mà tìm được logic.

Sau một lúc, cuối cùng hắn đã hiểu rõ sự việc, mạnh mẽ nói, bởi vì cuối cùng đã biết phải phản bác Độc Dịch như thế nào.

"Ta cũng đã hiểu ra rồi, thực ra đây là một khảo nghiệm, khảo nghiệm tâm tính của ta.

Nếu ta không chống cự, vậy sẽ nhanh chóng sa sút trong sự thoải mái dễ chịu.

Nếu ta biến mất chính mình trong chuyện như vậy, đó mới thật sự đáng sợ." Diệp Cô Thành cũng đã hiểu ra, đôi mắt phát sáng rực rỡ, ngữ khí kiên định nói, bởi vì đã hiểu rõ vấn đề này, cả người hắn đều phát ra hào quang, rõ ràng rất hài lòng với điều đó.

"Ta phải kiên định với bản thân, không thể đánh mất mình như vậy.

Nếu trực giác của ta mách bảo ta phải cảnh giác, vậy thì phải thật sự cảnh giác, tuyệt đối không thể vì phán đoán của người khác mà đánh mất một phần tâm cảnh giác." Ngay sau đó, Tri Chu Hiệp cũng ngữ khí kiên định nói.

Chương 288

“Ta cũng nghĩ như vậy, trực giác của ta nói với ta rằng, cẩn thận một chút mới đúng.” A Thanh cúi đầu nhỏ tiếng nói, tin rằng trực giác của mình tuyệt đối không có vấn đề, nên nàng đi theo trực giác của mình.

Độc Dịch cứng họng không nói được lời nào, chiếc lưỡi dài cũng cứng đờ, nhìn bốn người trước mặt, không thể phản bác.

“Độc Dịch, chúng ta không tranh cãi, chỉ là ta đều có thể cảm nhận được một loại khảo nghiệm, bất kể là khảo nghiệm Thánh Sư ban cho chúng ta, hay là khảo nghiệm của bản thân ta.

Ta đều không muốn trở thành loại người như vậy.

Có tâm cẩn thận mới có thể sống tốt hơn, thế giới này không phải là thế giới ban đầu của chúng ta.” Diệp Cô Thành trong ánh mắt mang theo một sự bao dung, như thể lúc này đang nhìn một đứa trẻ chưa lớn, ngữ khí ôn hòa nói.

Thật sự có chút khó khăn với dáng vẻ đó, dù sao hắn đâu có một khuôn mặt thân thiện, ngược lại trông có vẻ nghiêm túc.

Chỉ là, Diệp Cô Thành biết phải làm gì mới là cách tốt hơn, làm sao mới có lợi hơn.

“Độc Dịch, đây không phải thế giới ban đầu của chúng ta.

Ngay cả khi chúng ta vốn đặc biệt trong thế giới của mình, nhưng ở đây thì không phải vậy.” Tri Chu Hiệp rất thận trọng nói, vì có lớp mặt nạ che khuất, nên không thể nhìn rõ biểu cảm của hắn, nhưng đủ để thấy sự nghiêm túc của hắn.

Lời nói của Tri Chu Hiệp có ảnh hưởng lớn hơn đối với Độc

Dịch, bởi vì Tri Chu Hiệp và hắn cùng đến từ một thế giới.

Rõ ràng Tri Chu Hiệp sớm đã hiểu rõ mọi chuyện, đã hòa nhập tốt hơn vào thế giới này, Độc Dịch thì có chút chưa nhận thức rõ.

"Hành, na tiên án, thì hậu tri đạo một có tất yếu." Độc Dịch ngữ khí trung hữu nhất ta bất ni?

Đến lúc đó ngươi sẽ biết là không cần thiết thôi." Trong ngữ khí của Độc Dịch có chút không cam lòng.

Ngay cả khi làm như vậy có lợi ích, cũng không cần thiết đến vậy chứ?

Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành nghe xong, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Độc Dịch như vậy có nghĩa là đã nghe lọt tai nhiều rồi, chỉ là có chút không phục mà thôi, dù sao một người đối đầu với bốn người khó tránh khỏi cảm thấy có chút khó khăn.

"Trước tiên, thực lực hiện tại của ta vô cùng không đủ, ta cần giải quyết những con Ma Trùng cùng đẳng cấp.

Một điểm mấu chốt là ta không thể để Ma Trùng dồn sức mạnh trong cơ thể ra, rồi ngưng tụ thành khối cầu ánh sáng.

Vì vậy, ta cần tốc chiến tốc thắng." Diệp Cô Thành bắt đầu nói chuyện chính sự một cách nghiêm túc, ánh mắt khẽ ngưng lại, lộ ra ánh sáng u tối.

"Vừa rồi ta quả thực phản ứng hơi chậm." Tây Môn Xuy Tuyết tán đồng gật đầu nói.

"Ta có một dự cảm, những con Ma Trùng lần này khác rất nhiều so với những con Ma Trùng ta gặp trước đây, ví dụ như chúng có thể ngưng tụ thực lực, rồi tập trung lại một chỗ, điều mà những con Ma

Trùng trước đây không thể làm được." Tri Chu Hiệp ánh mắt khẽ lóe lên nói, khi suy nghĩ, hắn quả thực không tiếp tục nói.

Trải qua hàng chục tỷ tinh cầu Ma Trùng, tuy những con Ma Trùng đó rất yếu ớt, chỉ cần một chiêu là có thể giải quyết, nhưng trong nhiều trận chiến như vậy, hắn chưa bao giờ thấy những con Ma Trùng đó chọn cách ngưng tụ sức mạnh.

Rất rõ ràng, những con Ma Trùng gặp lần này thông minh hơn.

"Ý ngươi là, thực lực của Ma Trùng cấp bậc tiếp theo tuyệt đối không tầm thường, ít nhất chúng sẽ có nhiều chiêu trò hơn Ma Trùng hiện tại." Tây Môn Xuy Tuyết ngược lại hiểu rõ ý Tri Chu Hiệp muốn nói.

"Ta cũng cảm thấy như vậy, nên ta nhất định phải tính toán lâu dài, ngoài việc giải quyết toàn bộ một đợt Ma Trùng, còn phải chuẩn bị tốt để đối phó với Ma Trùng cấp cao hơn.

Ta cũng luôn có một dự cảm không lành." Diệp Cô Thành gật đầu đồng tình nói, tay phải nắm chặt chuôi kiếm của mình.

"Trước tiên cứ đi giải quyết những con Ma Trùng đó đi, xem xem ta có thể nâng cao được bao nhiêu thực lực, lúc đó sẽ dựa vào thực lực để tìm cách giải quyết." Tri Chu Hiệp cầm ngọc bài trước ngực mình nghiêm túc nói, ngữ khí tràn đầy kỳ vọng, hắn cũng biết việc giải quyết những con Ma Trùng này sẽ mang lại thay đổi như thế nào.

Năm người nhìn nhau một cái, cuối cùng đều đồng ý với phương pháp này.

Nâng cao thực lực là quan trọng nhất, đợi sau khi thực lực được nâng cao, rồi hẵng bàn đến chuyện khác.

Làm như vậy sẽ hiệu quả hơn, bởi vì có thể dựa vào thực lực đã được nâng cao để tìm ra phương pháp mới, đồng thời trong quá trình

nâng cao thực lực cũng có thể rèn luyện ra một số chiêu thức mới.

Trong một hơi thở sau, hư không liền xuất hiện năm bóng người, chỉ vài bước đã vượt qua hàng chục tỷ năm ánh sáng, lần lượt gia nhập một tinh cầu.

Lần này, họ đều đã hiểu rõ thực lực của các Ma Trùng trên tinh cầu này, nên không chút do dự rút vũ khí của mình ra, rồi bắt đầu đại khai sát giới.

Trên một tinh cầu cấp cao hơn, đội trưởng Ma Trùng Tát Ngõa Lợi Kạp đang giám sát công việc, đang chế tạo một vũ khí mới, lớn đến vài trăm trượng, do đó cần vô số Ma Trùng đều dốc sức.

Để công trình này có thể kết thúc nhanh chóng, dù sao kẻ địch sắp đến rồi, các đội trưởng nhỏ đều rất nghiêm khắc giám sát các Ma Trùng nhỏ bên dưới.

Thực ra, những Ma Trùng nhỏ này có tư chất không tồi, trên các tinh cầu khác có những Ma Trùng lợi hại hơn, những con có thực lực hơi kém một chút thì bị coi là Ma Trùng nhỏ.

Chương 289

Mỗi tinh cầu khác nhau đều có quy tắc sinh tồn riêng, những con Ma Trùng này có thể được phân phối đến một tinh cầu, bản thân đã không hề tệ.

Tát Ngõa Lợi Kạp vẫn nhìn xung quanh, không bỏ qua bất kỳ Ma Trùng nhỏ nào.

Đột nhiên, trước mắt hắn bỗng lóe lên một vật, dường như có thứ gì đó ở đằng xa đang phát ra ánh sáng chói chang, thu hút sâu sắc sự chú ý của hắn.

Tát Ngõa Lợi Kạp lập tức chuyển sự chú ý sang đó, đôi mắt tím khẽ nheo lại, xuyên qua hàng chục tỷ năm ánh sáng, nhìn thấy trên tinh cầu ở đằng xa dường như có một thứ gì đó tồn tại.

Hắn thấy lạ, trên một tinh cầu mà có thứ gì đó chưa được phát hiện, dù sao Ma Trùng có thể lớn nhỏ, sớm đã khai quật sạch sẽ từng tấc đất trên tinh cầu này.

Mỗi tấc đất dược liệu?

Tinh cầu này còn tồn tại bao nhiêu thứ?

Những vấn đề chi tiết như vậy, những con Ma Trùng này hoàn toàn đều biết, đối với mọi thứ trên tinh cầu này đều nằm trong lòng bàn tay.

Ngay cả khi một tinh cầu có lớn đến vài trăm tỷ năm ánh sáng, nhưng những con Ma Trùng này đã tồn tại đủ lâu trong một tinh vực mới.

Đồng thời lại có số lượng khổng lồ, nên thực ra chúng đã tốn vô số năm ánh sáng để tìm hiểu tinh cầu này một cách rõ ràng.

Điều này liên quan đến huyết dịch màu tím trong cơ thể Ma Trùng, phần lớn Ma Trùng trên một tinh cầu đều mang đặc tính khai phá ra bên ngoài.

Cái gọi là khai thác ra bên ngoài chính là ý này, một số Ma Trùng thậm chí còn đi đến các tinh cầu lân cận.

Trên các tinh cầu cùng đẳng cấp, điều này cũng chứng tỏ tư chất của Ma Trùng trên các tinh cầu đều giống nhau, hoặc gần như vậy.

Sở dĩ, đã hình thành một hiện tượng đặc biệt, Ma Trùng trên các tinh cầu thường xuyên qua lại, thỉnh thoảng lại đến tinh cầu khác để chiến đấu một trận, chỉ là cuối cùng phải trở về tinh cầu của mình.

Bởi vì những tinh cầu này đều đã thiết lập một thứ giống như hộ khẩu, muốn cư trú trên tinh cầu khác thì bắt buộc phải nộp thuế.

Cái gọi là thuế chính là lao động, phải chọn sáng tạo một vật phẩm trên tinh cầu gốc thì mới có thể hủy bỏ hộ khẩu ban đầu.

Lúc này, Tát Ngõa Lợi Kạp cảm thấy không thể kiểm soát được mà đi về phía vật phát sáng đó, và hắn đã làm như vậy.

Ma Trùng nhỏ vô tình phát hiện ra một chuyện, hiếu kỳ ngẩng đầu khỏi công việc, nhìn về phía lưng màu tím của Tát Ngõa Lợi Kạp.

Trên một tinh cầu, thực ra đang ẩn giấu một người, một Thánh Nhân.

Những con Ma Trùng này đều không hề phát giác trên tinh cầu bỗng nhiên có một loại vật chất năng lượng khác biệt tồn tại, ngay cả thiết bị cũng không thể kiểm tra ra.

Một số Ma Trùng có thiên phú kỹ sư cơ khí, nên sớm đã chế tạo ra rất nhiều công cụ, máy dò chính là một trong số đó, có thể phát hiện các vật chất năng lượng khác nhau.

Những thứ mà chúng phát minh ra cũng chính là chìa khóa để hiểu rõ toàn bộ tinh cầu này.

Vị Thánh Nhân không thể bị phát hiện đó đương nhiên là Dương Mi, bởi vì Dương Mi cố ý che giấu sự tồn tại của mình, với thân phận và thực lực Siêu Nhiên Thánh Nhân, ngay cả khi kiểm tra cũng không thể phát hiện ra.

Thậm chí một mệnh lệnh không cho phép bị phát hiện đã được truyền xuống máy dò, một vật phẩm không có sự sống.

"Cứ cầm vật phẩm đó đi, rồi giết chúng đi." Trong ánh mắt Dương Mi mang theo nụ cười quỷ dị, nhìn Tát Ngõa Lợi Kạp đang đi về phía nơi phát sáng.

Vật ở đó chính là do hắn để lại.

Dương Mi biết, hiện tại Tây Môn Xuy Tuyết không còn ở trên tinh cầu đó nữa, vậy thì toàn bộ Hồng Hoang Vạn Năng Phong Thần Bảng và các pháp bảo sẽ không hiển thị tình hình trên tinh cầu này.

Vì vậy, khả năng Trần Vũ chú ý đến đó là nhỏ, Dương Mi liền muốn nắm lấy cơ hội này để giao một pháp bảo quan trọng cho tộc Ma Trùng.

Một pháp bảo được luyện thành từ trước đó, một pháp bảo Hậu Thiên không thành công, nhưng lúc này lại cần thiết phải lấy ra pháp bảo đó.

Dương Mi làm như vậy là để Trần Vũ không phát hiện pháp bảo này có liên quan đến hắn, coi như là do Ma Trùng nghiên cứu chế tạo ra một cách tình cờ dưới cơ duyên xảo hợp.

Tát Ngõa Lợi Kạp chỉ vài bước đã đến trước pháp bảo phát sáng, một thanh kiếm sắc bén vô cùng, toàn thân phát ra ánh kiếm sắc bén.

Chưa từng sử dụng thanh kiếm này đã có thể biết được sự sắc bén

tột cùng của nó.

Tát Ngõa Lợi Kạp nhìn thấy thanh kiếm này, đôi mắt tím trong chớp mắt như bị mê hoặc, ngón tay hắn từ từ vươn ra, cầm lấy thanh kiếm đó.

"Thanh kiếm này có được dưới cơ duyên xảo hợp, cầm lấy nó đi giết năm người đó đi, đó là sứ mệnh của kẻ sở hữu thanh kiếm này!" Trong hư không dường như có người đang thì thầm.

"Bành!

Chương 290

Bành!

Bành!" Trong cả tinh vực rộng lớn vang vọng những âm thanh như vậy, chói tai đinh tai nhức óc.

Đồng thời, những tiếng vỡ vụn kèm theo âm thanh đó, tiếng kêu thảm thiết không dứt.

Trong hư không, lại có vô số Ma Trùng hóa thành tro bụi, biến mất trong tinh vực này, trở về hư không.

Sức mạnh của hư không đang dần dần tăng cường, nó có nhiều sức mạnh hơn để tu sửa những hố đen tối tăm.

"Như vậy cũng khá phù hợp rồi, chỉ tiếc là chưa phát huy được uy lực tối đa." Trên một tinh cầu, Diệp Cô Thành nhìn thanh kiếm ngữ khí bình đạm nói, không vì hiệu quả vừa tạo ra mà cảm thấy quá vui mừng, lúc này hắn đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Sau khi trải qua vô số tinh cầu, hắn lại một lần nữa rèn luyện các chiêu thức mới, đồng thời thực hành các chiêu thức mới.

Lần này, các chiêu thức quả thật lợi hại hơn rất nhiều so với lần trước.

Nhưng đối với Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, uy lực như vậy vẫn chưa đủ, ít nhất là chưa đạt đến năng lượng dự kiến trong lòng, do đó họ không lộ ra bất kỳ vẻ mặt hài lòng nào, mà lại đang suy nghĩ làm thế nào để chiêu thức tiến thêm một bước nữa.

Cũng không biết loại trực giác nào vẫn luôn thúc giục, trong lòng Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết luôn có một cảm giác cấp bách, nhất định phải rèn luyện chiêu thức thật tốt một lần mới chịu

buông lỏng, nếu không thì sẽ không ngừng cứng rắn, nhất định phải luyện từng chiêu thức đến mức tốt nhất thì mới có thể tiếp tục chiêu thức tiếp theo.

May mắn thay, một tầng tinh cầu có hàng chục vạn cái, có rất nhiều cơ hội rèn luyện, không đến nỗi chỉ có thể đi đối chiến với kẻ địch cường hãn hơn, lần này thì đã luyện chiêu thức thuần thục hơn.

So sánh hiệu quả sau mỗi lần xuất chiêu, trong tích tắc có thể nhìn rõ vô số động tác, và cuối cùng có bao nhiêu Ma Trùng hóa thành tro bụi, cứ như vậy mà không ngừng yêu cầu nghiêm khắc.

"Ta sắp luyện một chiêu đến mức chóng mặt rồi, trực tiếp giải quyết hết Ma Trùng trên mấy tinh cầu cuối cùng đi." Độc Dịch có chút bực bội nói, không thích cách nâng cao thực lực khô khan như vậy, huống hồ hắn cảm thấy mình đã nhẫn nhịn rất lâu rồi, trước đây vô số lần luyện tập đều không lên tiếng, rất hợp tác luyện tập.

Đến lúc này, hắn cảm thấy sự kiên nhẫn của mình đã đủ rồi, thế là liền không nhịn được mở lời.

Phong cách của hắn thật sự không phải kiểu này, phải là cực kỳ kiêu ngạo mới đúng.

Nếu muốn đại khai sát giới, vậy nhất định phải sảng khoái mà liên tục tiến hành mới là tốt nhất, đâu có chuyện ra một chiêu, dừng một chiêu, xem xét hiệu quả, suy ngẫm rồi mới tiếp tục.

Cứ như vậy, niềm vui khi đối địch cũng giảm đi rất nhiều.

Khoảnh khắc này Độc Dịch vô cùng nhớ, chuyện giải quyết hàng chục tinh cầu trước đây, hoàn toàn trôi chảy, từng chiêu từng chiêu tấn công, sau một hơi thở liền đổi sang một tinh cầu khác, rồi ngay sau đó lại xuất chiêu.

Cả quá trình như mây trôi nước chảy, chiêu thức phát ra cũng đã

giết chết hàng chục tỷ kẻ địch, đó mới thực sự gọi là sảng khoái a!

Đâu như bây giờ, thật sự khiến người ta cảm thấy uất ức, Độc Dịch trong sâu thẳm nội tâm vô cùng bất mãn suy nghĩ, chuyện rõ ràng không đến mức nghiêm trọng như vậy, vì sao lại phải tự hành hạ mình như thế chứ?

Hoàn toàn chỉ là lãng phí thời gian mà thôi, đau khổ đến vậy.

Thấy biểu hiện như vậy của Độc Dịch, Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành nhìn nhau, trong mắt cả hai đều có thể nhìn thấy ý nghĩa trong mắt đối phương, trong đó cảm xúc vô cùng phức tạp, có chút cười khổ, nhưng cũng có rất nhiều điều khó hiểu.

Độc Dịch hoàn toàn giống như không có bất kỳ dự cảm nào, nên mới nói ra những lời như vậy.

Thực ra họ cũng không thích cách này, chỉ là trong lòng hiểu rõ dưới sự cấp bách của thời gian, chỉ có cách này mới là cách tốt nhất, nên mới nhẫn nại với cách thức khô khan như vậy.

"Dự cảm trong lòng ta ngày càng mạnh mẽ." Tây Môn Xuy Tuyết sắc mặt ngưng trọng nói, không biết vì sao, trong lòng hắn có rất nhiều bất an, thực sự là một chuyện vô cùng hiếm gặp.

Chỉ là, dù có hiếm gặp đến mấy, Tây Môn Xuy Tuyết vẫn vô cùng tin tưởng, bởi vì trực giác của hắn luôn rất chuẩn, loại trực giác này không phải lúc nào cũng có, một khi xuất hiện, tức là đang báo hiệu điều gì đó.

Ít nhất lúc này Tây Môn Xuy Tuyết biết, sự xuất hiện của trực giác này nhất định là để cảnh báo hắn phải cẩn thận hơn một chút.

"Xem ra tình hình thật sự không ổn rồi." Diệp Cô Thành nghe lời Tây Môn Xuy Tuyết nói, trái tim vốn đã có chút căng thẳng, càng trở nên căng thẳng hơn, sắc mặt cũng ngưng trọng rất nhiều, trong ánh

mắt lộ ra rất nhiều suy tư.

Nhất định phải nhanh chóng làm rõ, ít nhất phải biết làm thế nào để ứng phó.

Hiện tại có thể xác định được rằng, đối thủ trên tinh cầu tầng cao hơn tuyệt đối không tầm thường.

Nhưng lúc này chưa giao thủ, cũng không thể xác định thực lực đối phương, bây giờ chỉ có thể dựa vào những phán đoán như vậy.

"Trước tiên cứ giải quyết hết những con Ma Trùng đó đi, ta sẽ luyện tập chiêu thức." Tri Chu Hiệp cũng có thể hiểu được tâm tư của Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vì hắn cũng có trực giác như vậy.

Chỉ là hiện tại có hàng chục vạn tinh cầu Ma Trùng, phải coi như vịt đã đến miệng rồi.

Nếu không giải quyết hết những con Ma Trùng đó, Tri Chu Hiệp luôn cảm thấy không yên tâm, chỉ có giải quyết hết những con Ma Trùng đó, mới có thể giành được đủ chiến công, mới có thể nâng cao thêm một chút.

Như vậy mới thực tế!

Chương 291

Tri Chu Hiệp có một cảm giác, sắp có một sự biến đổi nhỏ về chất, bây giờ cái cảm giác muốn bùng nổ trong lòng hắn ngày càng rõ ràng.

"Muốn luyện tập chiêu thức ư?

Không thể nhanh chóng giải quyết sao?

Ta thật sự đã chán ngán việc đánh những con Ma Trùng này rồi, không thể để chúng mạnh mẽ hơn một chút sao?

Những con Ma Trùng này thực sự đánh không có ý nghĩa gì, cứ nhanh chóng giải quyết hết đi.

Ta bây giờ không quan tâm đối thủ sau này có mạnh đến mấy, mau chóng cho ta một trận chiến đi." Độc Dịch nghe lời Tri Chu Hiệp nói, có chút bất lực thở dài, ngữ khí mang theo vẻ mệt mỏi nói.

Có lẽ hắn là một kẻ "thích mới chán cũ", ngay cả việc đánh đối thủ cũng như vậy.

Do đó, nhìn những con Ma Trùng đã gặp gần như hàng chục tỷ lần, hắn sâu sắc cảm thấy thật sự rất chán ghét, cộng thêm những con Ma Trùng ở cấp độ trước đó, thật sự đã chán ngán rồi.

Nếu một lần chém giết hết, thì không đến nỗi chán như vậy, nhưng nếu phải thêm rất nhiều yêu cầu, thì thật sự không còn niềm vui nào để nói nữa, quá chán ngán rồi.

"Một đám người này thật đúng là chậm chạp, lề mề, ngay cả một chút ma trùng có thực lực cũng chưa đánh được, không thể nhanh hơn chút sao?" Dương Mi tự từ khi giao Pháp Bảo lại cho Savalicar xong, liền đặc biệt kỳ vọng năm người Tây Môn Xuy Tuyết nhanh chóng kết

thúc một tinh cầu, nhưng kết quả lại phát hiện, thời gian đã trôi qua lâu rồi, năm người vẫn cứ lề mề ở tinh cầu cấp tiếp theo.Kỳ thực chỉ mới hai mươi mấy hơi thở mà thôi, nhưng đối với Dương Mi đang nóng lòng, một hơi thở cũng đã là lâu rồi, dù sao hắn có thể nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Tây Môn Xuy Tuyết, dáng vẻ đó khiến hắn sảng khoái vô cùng.Dương Mi một ánh mắt xuyên thấu mấy chục ức năm ánh sáng, nhìn Tây Môn Xuy Tuyết đang huấn luyện chiêu thức trên tinh cầu, hận không thể một chưởng liền tiêu diệt hết những ma trùng còn lại, ép bọn họ nhanh chóng kết thúc, sau đó mau chóng đến tinh cầu cấp cao hơn.Chỉ là, Dương Mi chỉ dám nghĩ trong lòng mà thôi, chứ không dám bại lộ.

Nếu thật sự ra tay, Hồng Hoang Phong Thần Bảng sẽ ghi lại rõ ràng từng chi tiết, dù sao việc có bao nhiêu ma trùng thì mọi người đều rất rõ.Nếu đột nhiên mấy chục tinh cầu kia ma trùng đều biến mất, nhất định sẽ gây ra vô số lời bàn tán, mọi người cũng không phải kẻ ngốc, nhất định có thể đoán ra có người đã ra tay.Còn về người ra tay là ai, trong chốc lát có lẽ sẽ không đoán ra là Dương Mi.

Nhưng với tiền đề là Trần Vũ chưa phát hiện ra chuyện này, nếu Trần Vũ biết chuyện như vậy, hắn tuyệt đối có thể phát hiện ra ai là kẻ đã làm.Dương Mi nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, hắn cảm thấy hoảng sợ.

Hắn hoàn toàn tin rằng Trần Vũ tuyệt đối sẽ nhanh chóng phát hiện ra ai là kẻ đã làm, lúc đó thì thật sự mất mặt vô cùng, trước mặt Chủ nhân sẽ hoàn toàn không còn chút thể diện nào.Cho nên, Dương Mi biết mình phải ẩn giấu hành tung hết mức có thể, tuyệt đối không thể dễ dàng bại lộ thân phận, nếu không vẫn tồn tại mối đe dọa cực lớn, lúc đó không chừng sẽ gặp thất bại.Vì vậy, dù lúc này Dương Mi thật sự vô cùng sốt ruột, hắn cũng chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn, khống chế bàn tay đang rục rịch, dù sao với thân phận Siêu Nhiên

Thánh Nhân, việc giải quyết mấy chục tinh cầu ma trùng kia chẳng phải là chuyện đơn giản nhất sao.Cũng chính vì chỉ cần một cái phất tay là có thể giải quyết đám ma trùng đó, nên việc khống chế hành vi của mình lại trở thành một việc khó khăn, khiến Dương Mi khó chịu đến mức trong lòng muốn co rút lại.

"Ta không thể nhanh hơn chút sao!" Dương Mi gầm thét trong nội tâm lần thứ một trăm, cuối cùng thì gân xanh trên trán cũng nổi lên, hắn thật sự không hiểu, với thân phận Siêu Nhiên Thánh Nhân, tại sao lại vì một chuyện nhỏ như vậy mà trở nên khó chịu đến thế.Thật sự chưa từng trải qua chuyện này, giờ đây một khi trải nghiệm, nó thật sự quá khó chịu rồi.Trong lúc Dương Mi đang vô cùng khó chịu, phía sau lưng hắn, một đôi mắt đã lộ ra, một đôi mắt cách mấy chục ức năm ánh sáng đang nhìn thẳng vào Dương Mi, trong mắt mang theo ý cười.Dương Mi lại hoàn toàn không hề hay biết, dù đôi mắt kia đã nhìn rất lâu rồi, hắn vẫn chỉ chú ý đến động tĩnh của Tây Môn Xuy Tuyết, hoàn toàn không hề biết động tĩnh phía sau lưng mình, như thể không nghe thấy gì cả._Trên một tinh cầu trong hư không rộng lớn, Savalicar tay cầm một thanh bảo kiếm phát sáng lăng lăng quay về vị trí tiểu đội, hiệu ứng thi triển lên người hắn vẫn chưa biến mất, vì vậy lúc này trông hắn rất cứng nhắc, cứ đi như một cỗ máy, mục đích của cỗ máy chỉ là cầm bảo kiếm về mà thôi."Đội trưởng, sao vậy?

Thanh kiếm này nhìn thật lợi hại, từ đâu mà có?" Một con tiểu ma trùng dưới trướng Savalicar với đôi mắt tím nhìn chằm chằm vào thanh kiếm, dù thực lực của nó yếu hơn Savalicar, nhưng trong toàn bộ tinh vực ma trùng, trí thông minh của nó cũng không thấp, vì vậy vừa nhìn đã nhận ra thanh bảo kiếm này không tầm thường.Ít nhất, thanh bảo kiếm này tuyệt đối không phải do tộc ma trùng có thể chế tạo ra, trước đây nhiều người trong tộc ma trùng đã nảy sinh hứng thú với việc chế tạo, trong đó có một hạng mục là rèn kiếm, cũng không

biết là do thân thể bọn họ không phối hợp hay sao, tóm lại những thanh kiếm rèn ra đều rất bình thường, hoàn toàn không đáng để nhìn.Những con tiểu ma trùng khác cũng nhìn chằm chằm vào thanh bảo kiếm, hiển nhiên một số ma trùng đều phát hiện thanh bảo kiếm không tầm thường.Trong Tinh Vực Hỗn Độn Ma Trùng, từ trước tới nay chưa từng xuất hiện Tiên Thiên Linh Bảo, cũng không có ai luyện chế ra Hậu Thiên Linh Bảo, thật sự là vì năng lực của bọn họ không được cho phép, vì vậy những thanh kiếm luyện chế ra cũng chỉ mạnh hơn kiếm bình thường một chút mà thôi.Cho nên, từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy Hậu Thiên Linh Bảo, tự nhiên sẽ bị một thanh bảo kiếm sáng lấp lánh này hấp dẫn, như thể đang nhìn chằm chằm vào báu vật, trên thực tế, nó đích xác có thể coi là báu vật rồi, nhưng từ "báu vật" lại có phần sỉ nhục thanh kiếm này, dù sao đó cũng có thể coi là Hậu Thiên Linh Bảo.Chỉ là, tuy là Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng nó cũng chỉ là Hậu Thiên Linh Bảo ở mức rìa, nếu không khống chế tốt một chút, thì sẽ không thể xưng là Hậu Thiên Linh Bảo nữa.Nguyên nhân mà Tinh Vực Hỗn Độn Ma Trùng không luyện chế ra được Hậu Thiên Linh Bảo là vì cấp độ của tinh vực này căn bản không thể so sánh với thế giới Hồng Hoang, cho nên việc luyện chế ra là cực kỳ khó khăn, vì ngay cả tài liệu cũng không tìm thấy.Trong Tinh Vực Hỗn Độn Ma Trùng căn bản sẽ không có nhiều bảo vật tràn đầy Linh khí, dù có bảo vật như vậy, thì đều phải dâng lên cho Đao Phong Nữ Vương, tuyệt đối không dám giữ riêng, còn về việc những bảo vật đó Đao Phong Nữ Vương xử lý thế nào, một số ma trùng thì không được biết.Bởi vì không có quyền hạn để biết, đồng thời tinh cầu của bọn họ cũng không phải là tinh cầu gần nhất với tinh cầu của Đao Phong Nữ Vương, cho nên tuy có thể nhận được một số sự coi trọng và quan tâm, nhưng cũng chỉ là một số mà thôi, những tinh cầu cấp cao hơn mới thực sự nhận được sự coi trọng và quan tâm.Trong số ma trùng ở tinh cầu cấp cao hơn có rất nhiều nhân tài, số lượng

cũng cực kỳ hiếm hoi, nhưng lại vô cùng thông minh, có thể coi là những hạt giống tốt nhất trong toàn bộ Tinh Vực Hỗn Độn Ma Trùng.Đao Phong Nữ Vương muốn thay đổi gen của toàn bộ tộc ma trùng, nâng cao chất lượng và trí thông minh của toàn bộ tộc ma trùng, đồng thời cần sử dụng một nhóm hạt giống tốt, coi đó là trọng điểm để sinh sôi đời tiếp theo, truyền gen tốt qua từng thế hệ, không ngừng chống lại gen cũ, cải thiện toàn bộ gen của tộc ma trùng.Đao Phong Nữ Vương không chỉ vì lý do gen, mà còn vì chất lượng bản thân của những ma trùng đó, đối với những ma trùng đó, nàng xem trọng vô cùng.Nếu, những ma trùng ở tầng tinh cầu đầu tiên sẽ bị Đao Phong Nữ Vương không chút do dự mà vứt bỏ, không một chút chần chừ, cũng sẽ không nảy sinh ý niệm cứu vớt, ma trùng ở tầng tinh cầu thứ hai khiến Đao Phong Nữ Vương có chút do dự, nhưng cũng chỉ là một chút do dự mà thôi, khi cần vứt bỏ, nàng cũng sẽ rất quả quyết vứt bỏ.Và, Đao Phong Nữ Vương trước khi vứt bỏ những ma trùng này thậm chí còn chê bai gen của chúng, cảm thấy giữ lại những ma trùng này cũng chỉ lãng phí không gian sinh tồn mà thôi.Trong lúc toàn bộ dân số ma trùng sắp đón nhận một bước ngoặt lớn hơn, có người giải quyết những ma trùng này, Đao Phong Nữ Vương thậm chí còn cảm thấy may mắn, tuy một tia may mắn này đã bị nàng giấu sâu trong lòng, không một con ma trùng nào có thể biết.Đối với ma trùng cấp thứ ba, Đao Phong Nữ Vương có chút không nỡ, dù sao đó cũng có nghĩa là xương sống sức mạnh của toàn bộ tộc ma trùng, chất lượng của ma trùng trên một tinh cầu ở mức trung thượng đẳng, số lượng lại nhiều hơn nhiều so với ma trùng cấp thứ tư, có thể coi là lực lượng trung kiên.Vì vậy, Đao Phong Nữ Vương tuyệt đối sẽ không dễ dàng vứt bỏ ma trùng cấp thứ ba, cũng là ma trùng cùng cấp với Savalicar.Còn về những ma trùng đỉnh cấp thì khỏi phải nói, Đao Phong Nữ Vương tuyệt đối sẽ bảo vệ bằng mọi giá, dù đích thân ra tay cũng không tiếc, dù sao nếu không có những ma trùng đỉnh cấp

này, đối với toàn bộ tộc ma trùng mà nói sẽ bị tổn thương nặng nề.Đến lúc đó đừng nói toàn bộ tộc ma trùng, quan trọng hơn là ngay cả những ma trùng cấp cao nhất cũng bị trọng thương, thậm chí hóa thành tro bụi, trở về hư không, vậy thì còn bao nhiêu ma trùng có thể sống sót?Rõ ràng điều đó có nghĩa là toàn bộ tộc ma trùng sẽ rơi vào cảnh địa đó, những kẻ có thể sống sót thì ít ỏi vô cùng, đồng thời cũng có nghĩa là Đao Phong Nữ Vương cũng sẽ phải đối mặt với kình địch, không thể không đích thân ra tay đối kháng với đối thủ, dưới trướng có lẽ sẽ không còn ma trùng nào để dùng.Còn về những ma trùng Vương Hậu, địa vị trong toàn bộ tộc ma trùng giảm xuống, lại có chút ý nghĩa là công cụ sinh sản, bởi vì chúng không còn quyền hành lớn nhất, ở dưới Đao Phong Nữ Vương, dù có khả năng sinh sản, nhưng cũng không có địa vị quá lớn.Chỉ là không gian sinh tồn của chúng rất tốt, một phần tài nguyên trong tộc ma trùng sẽ được phân chia cho chúng.Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tộc ma trùng phải tồn tại, nếu tộc ma trùng bị tổn thương, những ma trùng Vương Hậu này căn bản khó có thể chống cự, bởi vì chúng không có thực lực mạnh mẽ, lúc đó sẽ bị giải quyết dễ dàng hơn rất nhiều.Không, những ma trùng Vương Hậu này có địa vị tương đối khác trong lòng Đao Phong Nữ Vương, dù sao chỉ có những ma trùng Vương Hậu này mới có thể đẻ trứng, sinh sôi đời tiếp theo của tổ chức ma trùng, và vô số đời sau này.Nếu những ma trùng Vương Hậu này không còn, đó mới thực sự là khủng hoảng của tộc ma trùng, dù sao sự ra đời của ma trùng Vương Hậu mới là vô cùng khó khăn, nếu không thì đã không trải qua nhiều năm như vậy mà cũng chỉ tồn tại mấy chục ma trùng Vương Hậu.Cho nên, theo một ý nghĩa nào đó, Đao Phong Nữ Vương muốn bảo vệ đầu tiên chính là ma trùng Vương Hậu, tiếp theo mới là những ma trùng đỉnh cấp._Chỉ là những điều này đều là giả định mà thôi, Đao Phong Nữ Vương sẽ không nghĩ mình sẽ rơi vào tình cảnh đó, phải đích thân ra tay bảo vệ ma trùng, những ma trùng dưới trướng

nàng cũng sẽ không như vậy, dù sao lúc này chúng đều cho rằng, nhất định có thể giải quyết hết những kẻ xâm nhập, thậm chí đánh bại chúng bằng trạng thái áp đảo.

"Thanh bảo kiếm..." Savalicar có chút mơ màng nhìn thanh bảo kiếm trong tay, rất không hiểu tại sao đột nhiên lại có nó trong tay, rõ ràng trước đó không hề có.Bởi vì sau khi thoát khỏi trạng thái bị Dương Mi khống chế, Savalicar không nhớ mình đã làm gì, cho nên trong ấn tượng, hắn cho rằng mình chỉ đang giám sát tiến độ của tiểu đội mà thôi.Trong lúc hắn đang suy nghĩ, đột nhiên trong đầu hắn vang lên một câu nói, câu nói thì thầm nhẹ nhàng đó lại vang vọng trong đầu hắn, khiến hắn khó có thể nghĩ đến chuyện khác.

"Cầm thanh kiếm này... giết..." Savalicar lại nhìn thanh kiếm trong tay, nhưng không còn dáng vẻ mơ màng nữa, mà ngược lại lộ ra một loại sát ý, bàn tay nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt vô cùng sắc bén.Dáng vẻ này rõ ràng là đã có một mục tiêu tuyệt đối rồi, mục tiêu đó chính là phải giết kẻ địch.Khí tức Savalicar tỏa ra đều chứng minh một điều, hắn đã bị khống chế sâu sắc, ít nhất trong đầu hắn đã bị tiêm nhiễm một mục tiêu, mục tiêu đó thậm chí còn quan trọng hơn cả lòng trung thành mà Đao Phong Nữ Vương đã để lại trong máu của hắn.Ít nhất cho đến hiện tại, Savalicar không còn nghe theo Đao Phong Nữ Vương, cũng không còn quan tâm đến lòng trung thành, trong lòng hắn hoàn toàn chỉ có mục tiêu mà Dương Mi đã tiêm nhiễm cho hắn.

"Đội trưởng..." Một con tiểu ma trùng nhìn dáng vẻ của Savalicar lúc này, cẩn thận lên tiếng gọi, có chút không dám chọc giận Savalicar đang tràn đầy sát ý, từ trước tới nay chưa từng thấy Savalicar như vậy.Thật sự rất không giống Savalicar trong ký ức, dường như có thứ gì đó rất khác lạ, nhưng rõ ràng vừa rồi Savalicar vẫn bình thường mà, chỉ sau mấy hơi thở ngắn ngủi, hắn đã thay đổi rồi.Từng con tiểu ma trùng đều có suy nghĩ của riêng mình, trong lòng chúng có rất nhiều sự

hoang mang, có tiểu ma trùng có vẻ suy tư nhìn chằm chằm vào thanh bảo kiếm kia.Chỉ là, dù chúng có đoán được sự thay đổi của Savalicar có liên quan đến thanh bảo kiếm kia, thì cũng chỉ nghĩ đó là hiệu ứng kèm theo của thanh bảo kiếm mà thôi, ví dụ như một thanh kiếm mang theo sự huyết tinh nồng đậm sẽ khiến Savalicar cầm nó cũng trở nên huyết tinh như vậy.

"Không được dừng công việc lại, mau chóng tổ chức cho tốt, không được có một chút sai sót nào!" Savalicar không còn nhìn chằm chằm vào bảo kiếm nữa, khi hắn ngẩng đầu lên, sát ý toàn thân cũng biến mất, lập tức trở lại dáng vẻ ban đầu, lúc này ngữ khí vô cùng nghiêm túc, đã trở lại dáng vẻ tiểu đội trưởng ban đầu rồi.

"Vâng!" Chúng tiểu ma trùng nghe Savalicar nói vậy, đều thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lớn tiếng đáp lời, sau đó tiếp tục bận rộn với công việc đang làm.Chúng cũng biết thời gian vô cùng cấp bách, vì vậy lập tức trở lại dáng vẻ ban đầu, phảng phất như tất cả những gì vừa xảy ra đều không tồn tại, chỉ là trong nội tâm lại bừng tỉnh.Một số tiểu ma trùng trong lòng đều cảm thán, quả nhiên là do thanh bảo kiếm kia, Savalicar vừa rời mắt khỏi bảo kiếm liền lập tức trở lại bình thường.Savalicar hài lòng nhìn tốc độ làm việc của chúng tiểu ma trùng, sau đó lại rời mắt, nhìn ra hư không.Như thể muốn nhìn thấy ai đó, nhưng bàn tay hắn lại càng dùng sức nắm chặt thanh bảo kiếm, như thể có chút không thể khống chế được cơ thể, hiển nhiên hắn rất muốn cầm thanh bảo kiếm này đi giết người, ngay cả nhiệm vụ mà Đao Phong Nữ Vương giao phó cũng không thèm để ý.Sau một lúc lâu, ánh mắt Savalicar mới lại trở nên thanh tỉnh, tiếp tục công việc ban đầu.

"Cuối cùng cũng giải quyết hết lũ ma trùng này rồi, ta thật sự chưa bao giờ khó chịu đến vậy, ngay cả việc đánh nhau cũng trở nên không vui vẻ chút nào, thật sự là một cơn ác mộng, ta thật sự không muốn

trải qua nữa.

Thật sự không biết Dương Mi có thể nhẫn nhịn được thế nào, hoàn toàn không nhìn ra sự sốt ruột, thậm chí phẫn nộ.” Sau khi vung chiêu cuối cùng, Độc Dịch như trút được gánh nặng, lập tức lải nhải một đống lời, hoàn toàn coi việc nói chuyện là một cách thư giãn, bởi vì hắn cảm thấy thật sự bị kìm nén quá lâu rồi.

“Mau xem chiến công của ta đi, sau khi chuyển hóa những chiến công này, ta có việc cần làm.” Diệp Cô Thành nghe Độc Dịch nói vậy thì bật cười, sau đó lại trở nên nghiêm túc, nắm chặt ngọc bài trong tay, trong lòng lại mang theo nhiều sự kỳ vọng.Ngọc bài phát ra ánh sáng lấp lánh, nhấp nháy, khiến tâm trí năm người Tây Môn Xuy Tuyết cũng dao động theo, hô hấp cũng có chút chậm lại.Đây chính là yếu tố then chốt để tăng cường thực lực a!Chỉ khi đối mặt với ngọc bài này, tất cả mọi người trong năm người Tây Môn Xuy Tuyết đều không thể giữ được bình tĩnh, đều bộc lộ cảm xúc thật của mình.Từng có lần, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngọc bài suýt chút nữa rơi mất, nhưng dù có phải đối mặt với sinh tử, họ nhất định cũng phải lấy lại ngọc bài.Đủ để thấy họ quan tâm đến ngọc bài này đến mức nào, thậm chí trong tình huống như vậy, trong đầu họ đã hiện lên những hình ảnh, cũng như cách phải xử lý.Một loại phản ứng đề phòng vạn nhất thật sự khiến người ta dở khóc dở cười.Nhưng họ không hề hay biết rằng, ngọc bài mà Trần Vũ ban tặng có thể sẽ bị đánh rơi sao?Cũng chính vì là do Trần Vũ ban tặng, ngọc bài dù thế nào cũng sẽ không rời khỏi Tây Môn Xuy Tuyết, cho nên những hình ảnh mà Tây Môn Xuy Tuyết tưởng tượng căn bản không thể xảy ra.Chỉ là, những gì họ nói cũng không ảnh hưởng gì lớn, thậm chí còn khá thú vị, đó là khát vọng tăng cường thực lực, cũng cho rằng đó là yếu tố quan trọng để có thể đứng vững ở một thế giới mới, nên mới quan tâm đến vậy.Họ còn quá xa lạ với thế giới này, từ nhận thức cho

đến nhiều điều chưa hiểu rõ, trong tiềm thức đều rất rõ ràng, chỉ có thực lực mới có thể giúp họ nắm bắt được một sợi dây, giúp họ có thể tiếp tục tiến bước trong thế giới Hồng Hoang này.Chỉ cần có được một sợi dây thực lực, đợi đến khi tinh vực được mở ra, thì sẽ không rơi vào nỗi sợ hãi vô tận.Ngoài chuyện ngọc bài, thế giới mà Thánh Sư đang ở rốt cuộc là tình hình thế nào, bởi vì lúc đó họ không có cơ hội được nhìn tận mắt thế giới đó, cho nên nhận thức về thế giới đó gần như hoàn toàn dựa vào những vật phẩm mà họ tiếp xúc cũng như thực lực mà họ cảm nhận được.Ban đầu, dưới sự chú ý của Thánh Sư, họ không dám nhìn nhiều đến bất cứ chuyện gì xung quanh, đương nhiên với nhãn lực lúc đó, họ cũng không thể nhìn thấy mấy chục ức năm ánh sáng bên ngoài, vẫn chỉ là "nhất diệp chướng mục" mà thôi, khó có thể nhìn thấy toàn cảnh Hồng Hoang.

"Thống kê chiến công, tiêu diệt ma trùng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên..., tiêu diệt ma trùng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong..." Tất cả mọi người đều đưa tâm thần vào ngọc bài, không hẹn mà cùng nghe thấy âm thanh như vậy, một ngọc bài đã thống kê tất cả chiến công tích lũy được trước đó.Liên tục có hàng tỷ ma trùng trên tinh cầu bị tiêu diệt, chiến công đã đạt đến một con số đáng sợ, chỉ là vì chỉ chém giết ma trùng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trở xuống, nên đã được khống chế trong một phạm vi hợp lý.Tây Môn Xuy Tuyết vui vẻ nhìn số lượng chiến công khổng lồ, vội vàng chuyển hóa những chiến công này thành thực lực, chỉ trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều phát hiện trong cơ thể mình đã xảy ra những biến hóa to lớn, chỉ là không biết những biến hóa này rốt cuộc có ý nghĩa gì.Thực tế có nghĩa là họ đã tiến vào giai đoạn sơ cấp của cảnh giới Chuẩn Thánh, từ cảnh giới Đại La Kim Tiên vượt qua cảnh giới Chuẩn Thánh, một sự vượt qua có ý nghĩa là một sự chênh lệch to lớn, cũng có nghĩa là thực lực của Tây Môn Xuy Tuyết lại một lần nữa được nâng cao lên một cảnh giới khác.Có cảnh giới Chuẩn Thánh, ở Hồng Hoang đã có một

chỗ đứng nhỏ, dù sao hiện tại trong Hồng Hoang có rất nhiều sinh linh có thực lực cảnh giới Chuẩn Thánh, địa vị tôn quý đã sớm không còn, ngay cả tính đặc thù cũng giảm đi rất nhiều, nhưng cũng không có nghĩa là chỉ còn cảnh giới thấp không thể lọt vào mắt xanh.Trong toàn bộ Hồng Hoang, có một số lượng sinh linh khổng lồ hơn ở dưới cảnh giới Chuẩn Thánh, do nguyên nhân căn nguyên, hoặc các nguyên nhân khác, muốn tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng phải tốn rất nhiều tâm sức.Trong tình huống tệ hơn, thậm chí cần phải gặp được cơ duyên mới có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.Cho nên, lúc này khi xem tình hình trên Hồng Hoang Phong Thần Bảng, rất nhiều sinh linh Hồng Hoang đều lộ ra vẻ ngưỡng mộ, dù sao năm người Tây Môn Xuy Tuyết không biết hiện tại đang ở cảnh giới nào, nhưng họ lại rất rõ ràng.

“Hiện tại ta càng muốn đi chiến trường rồi, thực lực tăng lên cũng quá nhanh đi!” “Cầu Thánh Sư có thể nhìn thấy ta, ta nguyện ý vì Thánh Sư xông pha lửa đao, dù phía trước có bao nhiêu khó khăn, trong lòng có Thánh Sư ta liền không sợ!” “Lại nói xàm rồi, tấm lòng của ngươi căn bản không chân thành.

Thánh Sư, tấm lòng của ta mới là kiên quyết nhất!” Trước Hồng Hoang Phong Thần Bảng, chúng sinh linh Hồng Hoang bàn tán ồn ào, tranh nhau nói, trong mắt không ai ngờ lại đều lộ ra nhiều khát vọng và ngưỡng mộ.Lúc này họ đều không còn chút do dự nào nữa, và vô cùng hối hận vì sự do dự trước đó, đã bỏ lỡ bao nhiêu cơ duyên lớn, lúc này có thể một lần nữa nắm bắt cơ duyên này.Trong lòng vô số lần muốn đánh cho sự do dự một trận, lúc đó khi nhìn thấy ma viên rất lợi hại, đều không dám mở miệng nói chuyện.Lúc này, mới thực sự hiểu được cơ duyên mà Thánh Sư ban tặng lớn đến mức nào, đó thật sự là một phần độc nhất vô nhị trong toàn bộ Hồng Hoang.Ngoài Thánh Sư, không một sinh mệnh nào có thể ban tặng cơ duyên tương

đương, thành Chuẩn Thánh thì có thể thành Chuẩn Thánh.Một số sinh linh Hồng Hoang ở ngoài Phong Thần Bảng nhìn mà mắt đỏ hoe, đều không ngừng cảm thán, tại sao Tây Môn Xuy Tuyết trở thành Chuẩn Thánh lại đơn giản đến vậy?Khi nhớ lại quá khứ của mình, nội tâm không khỏi rơi vô số lệ, sự chênh lệch này thật sự quá lớn, lớn đến mức họ muốn khóc một trận.Vốn dĩ, khi Tây Môn Xuy Tuyết vừa xuất hiện, trong mắt sinh linh Hồng Hoang chỉ là sự tồn tại như con sâu cái kiến mà thôi, kết quả chỉ sau bao lâu, Tây Môn Xuy Tuyết đã trở thành cảnh giới Chuẩn Thánh.Thánh Sư đã lập ra Thiên Đình mới, thế giới Hồng Hoang cũng vì sự thao tác của Thánh Sư mà tràn đầy Linh khí, trở thành Chuẩn Thánh, so với trước đây thì đơn giản hơn rất nhiều.Nhưng trong mắt những người này, không có đối lập thì không có so sánh, so với thế giới Hồng Hoang trước đây, thực sự đã thoải mái hơn rất nhiều, tình hình đại chiến như vậy không còn nữa.Cũng không cần lo lắng sẽ mất mạng trong đại chiến, rất bất hạnh bị liên lụy như vậy, những ngày tháng hoàng hoàng độ nhật đã giảm đi rất nhiều, tâm trạng cũng thoải mái hơn rất nhiều.Nhưng, khi nhìn năm người Tây Môn Xuy Tuyết đạt được cảnh giới như vậy, sinh linh Hồng Hoang không thể tránh khỏi cảm thấy chua chát, chua như chanh cũng không sai, cái cảm giác chua đó lan tỏa khắp Hồng Hoang.Cũng chính vì vậy, một số sinh linh Hồng Hoang trong nội tâm gào thét Trần Vũ, đều muốn được Trần Vũ chú ý, đều biết với năng lực siêu nhiên của Thánh Sư, việc nghe thấy tiếng nói trong nội tâm là chuyện dễ dàng.Một số sinh linh Hồng Hoang có chút xảo quyệt, những người khác chỉ hô lớn Thánh Sư bên ngoài, còn họ thì hô hoán trong nội tâm, mức độ thành kính đó nhất định không giống nhau, những lời nói trong nội tâm sẽ không bị những sinh linh khác học trộm được.Một loại tính ẩn mật khiến rất nhiều sinh linh thi nhau nói ra những lời đường mật, dù sao những sinh linh khác cũng không biết tình hình này, gan của họ cũng ngày càng lớn.Trần Vũ vốn đang thảnh

thơi ăn Hoàng Trung Lý, đột nhiên cảm nhận được vô số sinh linh Hồng Hoang đang hô hoán mình, hắn không mấy để ý lắng nghe một chút, lập tức trên mặt liền lộ ra vẻ dở khóc dở cười.Những sinh linh Hồng Hoang này thật sự dám nói ra những lời như vậy, thật sự tưởng rằng chỉ có mình chúng biết không thành công, những sinh linh này trở nên xảo quyệt, tưởng rằng chỉ có mình chúng làm những chuyện như vậy.Sự thật thì, trong một phiến Hồng Hoang này, mấy chục ức con đều đã làm những chuyện tương tự, sự khác biệt duy nhất là những lời trong nội tâm thì khác nhau, nhưng điểm chung là đều đặc biệt thành kính và táo bạo.

"Thật sự có vài phần phong thái của La Hầu, Long Vương." Trần Vũ buồn cười nói, phất tay liền thu hết mấy chục ức tiếng hô hoán đó vào trong một cái chén, nhiều thông tin như vậy thật sự không có ý nghĩa gì, nhưng cũng không phải là không đáng giữ lại._ "Phong thái của La Hầu, Long Vương?

Không phải là chó săn sao?" Nguyên Phượng lập tức nghĩ đến dáng vẻ La Hầu cố sống cố chết muốn làm tiểu đệ của Chủ nhân, bất cứ chuyện gì cũng nguyện ý làm như một con chó săn, nàng cười mỉm nói.

"Đích xác là có vài phần." Trần Vũ cười gật đầu nói, vừa rồi tùy ý lắng nghe mấy trăm vạn tiếng hô hoán, thật sự hắn tưởng những người này đều là đồ đệ của La Hầu, đơn giản là như bước ra từ một môn phái, đều cực kỳ chó săn.La Hầu, Long Vương mà biết được chắc không khóc mới lạ, rốt cuộc những kẻ tiểu nhân ở đâu lại muốn Chủ nhân yêu thích, dù sao có câu nói, đồng loại có nghĩa là cạnh tranh.Trong Hồng Hoang có nhiều người muốn cạnh tranh với họ đến vậy, không một sinh linh nào dạy một môn đạo nào, liền lĩnh hội được tinh túy của đạo chó săn, sự cạnh tranh bên trong thật sự quá lớn.Quả nhiên, đạo chó săn là một sự nghiệp hoàn toàn không có bất kỳ

ngưỡng cửa nào.Trong tương lai, khi mọi người thi nhau nghiên cứu làm thế nào để có được sự sủng ái của Thánh Sư, họ thi nhau nghiên cứu mấy vị tiểu đệ được sủng ái nhất, cũng là La Hầu, Long Vương, muốn từ đó tìm ra lối đi, cuối cùng trong một số chi tiết nhỏ nhặt đã suy đoán rằng dựa vào đạo chó săn thì không thể có được sự sủng ái của Thánh Sư.Và trong những năm tháng sau này, trong chốc lát, đạo chó săn liền trở nên thịnh hành, đến mức toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều biết, dù sao tất cả sinh linh Hồng Hoang đều rất quan tâm đến chuyện của Thánh Sư.Trong lòng họ, Thánh Sư là vị Chủ nhân của thế giới bất khả xâm phạm, siêu nhiên khó mà đuổi kịp.

Sự tò mò đối với Thánh Sư có thể nói là cực kỳ lớn.Chỉ là, việc dùng đạo chó săn để được sủng ái đương nhiên rất lệch lạc, nhưng không thể ngăn cản tất cả sinh linh Hồng Hoang đều tin như vậy, bởi vì việc làm đó rất gần gũi với Thánh Sư, cách làm này không nghi ngờ gì đã tăng thêm khả năng gần gũi với Thánh Sư.Cho nên, cách làm như vậy dù không phù hợp logic, tràn đầy nhiều lỗ hổng, nhưng trong Hồng Hoang lại là cách làm thịnh hành nhất, hoàn toàn bị ý nguyện của chủng tộc sinh linh Hồng Hoang này ủng hộ sâu sắc.Không có bất kỳ cách làm nào có thể sánh bằng cách làm đơn giản như vậy.Môn học vấn "đạo chó săn" lập tức được nghiên cứu thấu đáo, phân tích từ mấy trăm vạn góc độ về cách dựa vào đạo chó săn để trực tiếp có được sự sủng ái của Thánh Sư, điều đáng sợ nhất là, dù có mấy trăm vạn góc độ, vẫn có người có thể tìm ra một góc độ mới để viết sách, chỉ để kiếm miếng cơm nóng hổi.Không còn cách nào khác, Thánh Sư vĩnh viễn là chủ đề nóng hổi, đạo chó săn lại được các sinh linh thi nhau ủng hộ, những người viết sách vắt óc cũng phải từ đó khai phá ra mấy trăm triệu khả năng, tự mình đặt ra mục tiêu.

"Trần ca ca, những sinh linh này đều..." Nữ Oa nương nương đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, dù sao nàng cũng có thể cảm

nhận được đôi chút, và đương nhiên cũng biết những gì sinh linh Hồng Hoang muốn làm, lúc này nàng tò mò Trần Vũ sẽ làm gì.Dù sao, đó không phải là một hai sinh linh Hồng Hoang có yêu cầu như vậy, đó là mấy chục ức, thậm chí còn hơn thế, dưới số lượng khổng lồ đó đã nảy sinh một vấn đề nan giải, bởi vì không biết phải chọn ai ra chiến đấu.Chỉ là, Nữ Oa nương nương không hề lo lắng Trần Vũ không có cách nào, nàng chỉ tò mò Trần Vũ sẽ dùng cách nào._Hồng Hoang rộng lớn, trong mấy vạn ức thế giới Hồng Hoang, chúng sinh linh Hồng Hoang trong lòng vô cùng kỳ vọng, xa xăm nhìn về vị trí của Thánh Sư, trong mắt mang theo khát vọng và tôn kính.Một loại ánh mắt như mang theo rất nhiều sự nóng rực, thiêu đốt cả nhiệt độ hư không Hồng Hoang, mặt trời chói chang trên hư không dường như cũng phải né tránh ba dặm bởi nhiệt độ trong ánh mắt đó, ánh sáng dường như cũng giảm đi rất nhiều.

"Hừ, cái đám người này!" Dương Mi nhìn thấy tình huống này, lông mày dường như muốn bay lên vì tức giận, trong mắt mang theo nhiều ý vị trào phúng, lạnh lùng hừ một tiếng nói.Mặc dù dáng vẻ như vậy, nhưng để giải thích tình huống này, hắn lại không tìm được từ ngữ nào để hạ thấp, dù sao Trần Vũ đích xác có thể giúp những sinh linh Hồng Hoang này tiến thêm một bước.Cho nên dù là những từ ngữ như "không có não", "không có mắt nhìn", tương tự như vậy, Dương Mi đều phát hiện đặc biệt không thích hợp, và liền kìm hãm mấy từ ngữ miêu tả phía sau, ngược lại khiến lửa giận trong nội tâm hắn càng bốc lên ngút trời.Chỉ là, trong nội tâm hắn có một tia may mắn, ngược lại hy vọng những sinh linh Hồng Hoang này thu hút được ánh mắt và sự chú ý của Trần Vũ, như vậy Hóa Thân của hắn trong Tinh Vực Hỗn Độn Ma Trùng sẽ an toàn hơn rất nhiều, cũng không cần phải quá lo lắng thấp thỏm.Hắn cũng không thanh minh, tóm lại tự từ khi Hóa Thân đi đến Tinh Vực Hỗn Độn Ma Trùng, trong nội tâm không khỏi thấp thỏm lo lắng.Không, khi nhìn thấy dáng vẻ thảnh thơi

của Trần Vũ, Dương Mi trong lòng lại cảm thấy mình quá căng thẳng, tên kia rõ ràng đang hưởng thụ trong Linh thực vật và mỹ nhân, nhưng tâm tư của mình lại cứ nhìn lung tung.Và hắn liền tự giác mình quá lo lắng vớ vẩn, lập tức chậm lại, không cần phải suy nghĩ quá nhiều về chuyện Hóa Thân nữa.Dù sao, Dương Mi cũng biết, nếu nói nhiều lại phản tác dụng, dù sao ở gần Trần Vũ như vậy, ngược lại có khả năng sẽ bị Trần Vũ phát giác ra chuyện gì đó, lúc đó thì thật sự muốn khóc mà không ra lệ, nhất định sẽ nổi cơn tam bành.Trần Vũ khẽ nghiêng đầu, khẽ cắn một quả Hoàng Trung Lý, hưởng thụ Nguyên Phượng nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ xoa bóp, bên cạnh lại lắng nghe tiếng lòng của Dương Mi làm nhạc nền.Hắn nghe rõ mồn một tâm tư của Dương Mi, đủ loại cảm xúc biến hóa cũng đều được hắn biết rõ, thật sự cảm thấy rất buồn cười.Dương Mi thật sự quá giống như đã quá lâu không giao tiếp với sinh linh khác, nên trong nội tâm vô cùng lảm nhảm, cảm xúc thật sự biến động đủ loại, không một lát lại nảy sinh một loại cảm xúc khác, biến hóa đi đi lại lại, thật sự có chút buồn cười.Dựa vào sự phong phú trong nội tâm, Dương Mi tuyệt đối là một Siêu Nhiên Thánh Nhân bề ngoài ít nói, nhưng trong nội tâm lại lảm nhảm không ngừng.E rằng đã mấy trăm ức năm ánh sáng co rút trong không gian bí ẩn, không có sinh linh nào bên cạnh, Dương Mi vì tình huống như vậy mà hình thành thói quen rồi.Tuyệt đối đừng làm hỏng phản ứng sau này.Trần Vũ cảm thấy những biến động trong nội tâm này lại có chút thú vị khác, coi Dương Mi như thể không hề hay biết gì cả, lúc thì che che đậy đậy, lúc thì lại cảm thấy vô cùng may mắn, thật sự không biết khi Dương Mi phát hiện ra sự thật lại là một tình huống khác thì sẽ có loại cảm xúc biến động như thế nào.E rằng ngũ sắc bàn cũng không thể hình dung ra sự biến động trong nội tâm và biểu cảm trên mặt hắn nữa rồi._Tiếng hô hoán trong nội tâm của sinh linh Hồng Hoang lại càng lớn hơn, phía sau tất cả mọi người không hẹn mà cùng lớn tiếng nói đủ loại lời, trong toàn bộ Hồng Hoang

dường như đều vang vọng tiếng hô hoán như vậy, vang vọng mãi không dứt, chấn động đến mức tai muốn điếc.Trần Vũ trên tay vẫn khẽ nâng lên, lập tức mấy trăm ức vầng sáng chợt hiện ra trên hư không, những vầng sáng này trong khoảnh khắc khó có thể nhìn ra là thứ gì, chỉ có thể dựa vào ánh sáng của chúng để nhận ra đó là một vật phẩm không tầm thường.Sinh linh Hồng Hoang đều ngẩn người, ngơ ngác nhìn mấy trăm ức vầng sáng trên hư không, đều chưa kịp hoàn hồn từ cảm xúc trước đó, phải một lúc lâu sau mới phản ứng lại.Trong khoảnh khắc, họ lập tức hiểu ra mấy trăm ức vầng sáng này nhất định là do Thánh Sư ban tặng, tuy không hiểu những thứ này là gì, bởi vì lúc này vẫn không thể nhìn rõ.Mấy trăm ức vầng sáng đó quá cường thịnh rồi, lúc này chưa biến mất ánh sáng, toàn bộ hư không đều vì những vầng sáng rực rỡ này mà sáng lên gấp mấy chục lần, dường như tràn đầy sự chói lóa và hy vọng.Chúng sinh linh hư không đều cảm nhận được lần thứ hai Thánh Sư ban cho sự hồi đáp, chẳng bao lâu nữa nhất định sẽ biết rõ tình hình, cho nên đều thông minh không hề vội vàng, hít sâu một hơi.

"Cảm tạ Thánh Sư!

Mong Thánh Sư ban huấn!" Mấy trăm ức sinh linh Hồng Hoang đều dập đầu một cái, phát ra âm thanh chân thành nhất, những âm thanh đó tụ lại như tiếng sấm rền, một lần nữa vang vọng khắp Hồng Hoang, cây cỏ trên Hồng Hoang dường như cũng bị tiếng âm chấn động mà rung rinh mấy cái.Đợi sau khi dập đầu xong, họ cũng không dám đứng dậy, vẫn giữ nguyên động tác chân thành nhất, trong lòng lại tràn đầy vui mừng, bởi vì vui mừng khi nhận được sự hồi đáp của Thánh Sư.Dù sự hồi đáp của Thánh Sư không nhắm thẳng vào một ai trong số họ, đối mặt với mấy trăm ức sinh linh Hồng Hoang, nhưng không biết vì sao, chỉ bằng một điểm đó có thể khiến những sinh linh Hồng Hoang này cảm thấy vui mừng trong lòng.Bởi vì trong nội tâm,

họ dường như biết đó là một vinh hạnh vô cùng lớn, dù sao Thánh Sư không dễ dàng ra tay, khi ngài ra tay nhất định sẽ ảnh hưởng đến xu hướng và sự phát triển của toàn bộ thế giới, những nhân vật mà ngài tiếp xúc đều là những nhân vật lừng lẫy.Nếu không, những sinh linh khác căn bản không có tư cách tiếp xúc Thánh Sư, lúc này họ từ tận đáy lòng hy vọng có thể nhìn thấy Thánh Nhan của Thánh Sư một lần.

Chương 292

"Đứng dậy." Trần Vũ nhẹ giọng nói, sau đó khẽ điểm nhẹ vào hư không, trong khoảnh khắc tiếp theo, mấy trăm ức vầng sáng trong hư không lập tức với tốc độ như mũi tên sắc bén xuyên qua mấy chục ức năm ánh sáng, đồng loạt rơi xuống.Ngôn tùy thân pháp, Thánh Sư đã nói "đứng dậy", vậy thì sinh linh Hồng Hoang dù vẫn giữ tư thế dập đầu cũng khó mà làm được, thân thể đều không tự chủ được mà đứng thẳng lên.

"Cảm tạ Thánh Sư!" Chúng sinh linh Hồng Hoang đều vui mừng nói, sau đó liền phát hiện một đạo vầng sáng gọn gàng rơi xuống trước mặt mình, trước mặt mấy trăm ức sinh linh Hồng Hoang liền rơi xuống mấy trăm ức đạo vầng sáng.Tất cả đều như trong mơ, một số sinh linh không hề hay biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, liền lập tức cảm nhận được sự tồn tại của vầng sáng, đều biết nhất định là thần thông vĩ đại của Thánh Sư, mới có thể thi triển pháp thuật quy mô lớn như vậy.Chỉ trong khoảnh khắc, liền có thể khiến mấy trăm ức sinh linh đồng thời nhận được một đạo vầng sáng trước mặt!_Sau khi mấy trăm ức đạo vầng sáng rơi xuống, liền đồng loạt lộ ra diện mạo thật sự của chúng, đó chính là mấy trăm ức chiếc ngọc bài, toàn thân phát ra ánh sáng huỳnh quang, ánh sáng đó lưu chuyển theo thời gian, càng làm nổi bật sự bất phàm của chúng.Chúng sinh linh Hồng Hoang đương nhiên không lạ lẫm gì với dáng vẻ của ngọc bài, dù sao đó là thứ mà chỉ những sinh linh tôi luyện trên Viễn Cổ Chiến Trường mới có thể sở hữu, ý nghĩa trong đó quả thật rất sâu xa.Trước đó đã muốn có ngọc bài!Không, trong chốc lát mấy trăm ức sinh linh Hồng Hoang đều đã thực hiện được nguyện vọng của mình.Vui mừng nắm chặt lấy ngọc bài, từ xúc cảm chân thật đó tìm lại được cảm giác chân

thực, nếu không thật sự cảm thấy tất cả đều như trong mơ, lộ ra quá nhiều sự không chân thật, có chút sợ hãi nháy mắt một cái, ngọc bài liền biến mất.

"Thánh Sư..." Mấy trăm ức sinh linh Hồng Hoang đều lặp đi lặp lại một xưng hô, chỉ là hiện tại đều không hiểu Thánh Sư rốt cuộc đã có dự tính gì, tại sao mấy trăm ức sinh linh đều sở hữu ngọc bài.Phải chăng có nghĩa là tất cả đều có thể lên Viễn Cổ Chiến Trường?Nhưng số lượng cũng quá lớn rồi, căn bản không có sự kiện nào có thể chịu đựng được số lượng lớn đến vậy, cũng không có đủ tinh vực để thao tác như vậy.Thực tế, có tín dự có thể dung nạp mấy trăm ức sinh linh Hồng Hoang, chỉ là cần sinh linh Hồng Hoang không phóng đại thân hình của mình đến mức lớn nhất.Trong Tân Thế Giới Hồng Hoang, một số sinh linh Hồng Hoang muốn phóng đại thân thể của mình lớn đến đâu thì có thể lớn đến đó, đó là tự do tự tại, vô cùng khoái ý.Họ cũng coi đó là một vinh dự, nên lúc nào cũng muốn lớn bằng mấy trăm vạn trượng, như thể làm như vậy mới là một chuyện sảng khoái.Nhưng dù có thế giới có thể dung nạp sinh linh Hồng Hoang nhỏ bé, một số sinh linh Hồng Hoang cũng rất không nguyện ý, bởi vì họ rất rõ ràng yếu tố then chốt để năng lực tăng lên nằm ở đâu.Trong Tinh Vực Ma Viên Hỗn Độn và Tinh Vực Ma Trùng Hỗn Độn, những sinh linh mà Thánh Sư đặc biệt chỉ ra có thể đối mặt với số lượng đối thủ khổng lồ, những đối thủ đó có nghĩa là tài nguyên tăng trưởng thực lực.Ban đầu, một số sinh linh Hồng Hoang không hiểu rõ lắm, nhưng sau đó mới phát hiện ra một đặc điểm, cho nên mới tức giận vì trước đó có chút sợ hãi, bởi vì trước đó coi những đối thủ đó là kẻ địch mạnh mẽ, sau đó mới phát hiện ra chúng cũng có nghĩa là tài nguyên khổng lồ.Nếu mấy trăm ức sinh linh Hồng Hoang tiến vào cùng một tinh vực, hoặc mấy trăm tinh vực, mấy nghìn tinh vực, thì thực tế đều có nghĩa là người đông thịt ít, cạnh tranh thật sự quá gay gắt, thu hoạch lại không cao như kỳ vọng.Cái gọi là người đông thịt ít

có nghĩa là có quá nhiều sinh linh Hồng Hoang muốn đánh bại những đối thủ kia, điều đó hoàn toàn phải dựa vào tốc độ cạnh tranh để phân chia những đối thủ kia, bởi vì họ đều hiểu, đánh bại càng nhiều đối thủ đó, thì càng có thể trưởng thành nhanh chóng.Cho nên số lượng đối thủ tương ứng giảm đi, thậm chí hoàn toàn không đủ, dù sao số lượng những sinh linh Hồng Hoang này là vô cùng khổng lồ, đều có dã tâm lớn, muốn dựa vào đó để lên một tầng cao mới.Giữa các sinh linh Hồng Hoang không có quy tắc lễ nhượng, đó hoàn toàn là yếu thịt mạnh ăn, không cần quan tâm công bằng hay không công bằng, thực lực chính là công bằng._Bởi vì những sinh linh Hồng Hoang này đột nhiên phát hiện cạnh tranh trở nên lớn hơn, cái gọi là cạnh tranh, chính là những đối thủ đáng ngờ bên cạnh, và lập tức không khí trở nên căng thẳng.Tất cả đều muốn trở thành con sói được chia phần nhiều nhất, dù thế nào cũng không thể chịu thua.Trong khoảnh khắc, một số sinh linh Hồng Hoang dường như bị kích phát yếu tố chiến đấu trong máu, ánh mắt đều không tự chủ được mà hơi híp lại.

"Trần ca ca..." Nữ Oa nương nương chưa từng thấy Trần Vũ ứng phó như vậy, nhưng nàng không hề nghi ngờ hiệu quả sẽ nảy sinh trong đó, chỉ có chút không hiểu mà thôi.Bởi vì rõ ràng số lượng mấy trăm ức sinh linh Hồng Hoang quá lớn, nếu đi đến tinh vực các loại, ngược lại sẽ không có hiệu quả quá lớn, mỗi một sinh linh Hồng Hoang cũng chỉ sẽ tăng lên một chút mà thôi.Cho nên, trong lòng nàng lại càng tò mò hơn, đôi mắt đẹp mang theo nhiều thắc mắc, chớp chớp nhìn Trần Vũ.

"Ta cũng tò mò." Hậu Thổ mở to mắt, tò mò nhìn Trần Vũ, truyền đạt sự tò mò trong lòng, rốt cuộc là cách giải quyết như thế nào?

Tại sao hiện tại nàng không hiểu rõ.

"Đương nhiên là cách trong số những cách không có!" Dương Mi như muốn tìm cảm giác tồn tại lại một lần nữa mở miệng, trong ngữ

khí lại một lần nữa lộ ra một loại ý vị khiêu khích, chỉ là ý vị khiêu khích lại vô cùng mỏng manh, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn Trần Vũ.Thật sự giống như một Siêu Nhiên Thánh Nhân miệng thì lải nhải, trong lòng cũng lải nhải, nhưng lại vô cùng nhát gan, không có quá nhiều hành động thực tế.

"Nguyên Phượng, không giận." Giọng nói trầm thấp của Trần Vũ khẽ vang lên, dần dần làm dịu đi sự tức giận trong lòng Nguyên Phượng, lập tức lại một lần nữa trở lại thành một nữ tử xinh đẹp với nụ cười, phảng phất như người đang trong cơn thịnh nộ vừa rồi không phải là nàng.Dương Mi trong khoảnh khắc tiếp theo đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, cảm thấy đầu mình trong khoảnh khắc đau đớn vô cùng, cái loại đau đớn khắc cốt ghi tâm đó, như thể vỏ não sắp nứt ra vậy.Nhưng rõ ràng đó là vỏ não của Siêu Nhiên Thánh Nhân a!

"A!" Dương Mi ôm đầu đau đớn kêu lên, thật sự không hiểu tại sao lại như vậy, nhưng vì có kinh nghiệm trước đó, lúc này hắn nhanh chóng hiểu ra.Nguyên nhân của tình huống này là do Trần Vũ!Nguyên Phượng vừa rồi đã biết Chủ nhân nhất định sẽ ra tay, lúc này nhìn Dương Mi dáng vẻ như vậy, không có bất kỳ chút bất ngờ nào.Nữ Oa và Hậu Thổ cũng vậy, đều rất hiểu Trần Vũ, tuy không thể thông qua hành động của Trần Vũ để hiểu được ý nghĩa sâu xa sau đó, nhưng lại có sự ăn ý rất lớn với Trần Vũ.

"Dừng... dừng..." Dương Mi đặc biệt muốn cái trạng thái đau khổ này dừng lại, nhưng lại phát hiện khó mà làm được, và liền chỉ có thể kêu cầu xin tha thứ, trong ngữ khí mang theo nhiều sự yếu ớt.Trong nội tâm hắn thì cảm thấy vô cùng kinh hãi, đồng thời trong nội tâm cũng có được một tia xác định, quả nhiên những gì xảy ra trước đó đều là thật.Khoảng cách giữa hắn và Trần Vũ thật sự quá lớn, Trần Vũ muốn ra tay thì đó là chuyện dễ dàng, nhưng hắn lại không thể

phản kích Trần Vũ một cách chính diện, thậm chí muốn hóa giải công kích mà Trần Vũ mang lại cũng khó mà làm được.

"Một trăm ức ngọc bài, một trăm ức sinh linh, lấy ngọc bài làm chuẩn, hư không khai mở Viễn Cổ Chiến Trường tranh tài, không được ác ý làm hại tính mạng, tất cả lấy thực lực làm chứng, kẻ chiến bại tự động nộp ngọc bài, cuối cùng thống kê số lượng ngọc bài, mười triệu sinh linh đứng đầu có thể đến Viễn Cổ Chiến Trường." Trần Vũ không để ý đến Dương Mi, giữa lông mày hắn lấp lánh uy nghiêm vô tận, miệng hắn khẽ mở, âm thanh nói ra lập tức vang vọng khắp Hồng Hoang, mang theo uy nghiêm vô tận, như pháp độ giáng xuống giữa thiên địa.Vô tận tâm linh lập tức cảm thấy những lời nói đó tràn vào trong đầu, không có khoảng cách thời gian và không gian, dường như đang nói trước mặt, như sấm rót vào tai.Những lời nói của Thánh Sư như kỷ luật vậy, khiến họ không dám chống đối, không dám tàn hại tính mạng của sinh linh khác, mà phải tranh giành ngọc bài trong một phạm vi thích đáng.Sau khi hiểu rõ những lời Thánh Sư nói, lập tức ánh mắt họ trợn tròn nhìn thẳng vào ngọc bài, đó chính là tư bản để có thể đi đến Viễn Cổ Chiến Trường.

"Vâng lệnh!" Mấy trăm ức sinh linh Hồng Hoang cung kính đáp.Họ đã hiểu rõ ý nghĩa của cuộc cạnh tranh này là gì, lúc này trong lòng đã có nhiều điều, trong đó những người có thực lực tương đối mạnh mẽ thì trong lòng ổn định hơn rất nhiều, những người có thực lực yếu hơn thì có chút hoảng loạn.Những sinh linh ở thực lực trung gian chỉ nghiến răng muốn nhân cơ hội này mà thử vận may, từ bỏ thì tuyệt đối không thể nào, dù có chút ý nghĩ, cũng phải đi tranh giành.Dù sao đó cũng có nghĩa là cơ duyên, cơ duyên đương nhiên phải đi tranh giành, chẳng lẽ lại phải đứng yên nhìn bỏ lỡ sao?

Tuy thực lực không quá mạnh, nhưng cũng có nghĩa là không tệ, vẫn có cơ hội.Một số sinh linh Hồng Hoang trong lòng thầm niệm, tự

nhủ rằng mình có cơ hội, mình không phải là kẻ yếu đuối định sẵn trên chiến trường, dù sao có rất nhiều người yếu hơn mình.Những người có thực lực trung gian thì có khả năng nhất sẽ liên minh với nhau, vừa có một chút cơ hội, nhưng cơ hội đó lại không quá lớn, trọng điểm tập trung vào những sinh linh có thực lực mạnh mẽ.Cho nên chỉ có thể hỗ trợ lẫn nhau, trước tiên đánh bại những kẻ mạnh, sau đó lại phân chia những suất còn lại cho nhau, đó chính là một phương pháp ngay từ đầu.Trần Vũ như nhìn thấy một trận giang hồ luận chiến sắp khai mở, chỉ là trận giang hồ này là thế giới Hồng Hoang, quy mô càng thêm hoành tráng, uy lực càng thêm kinh người.Những người được lựa chọn từ các thế giới khác nhau, đều là những nhân vật lừng lẫy trong thế giới đó, có tư chất khác nhau, điểm sáng cũng có rất nhiều.Đương nhiên nếu ở trong thế giới Hồng Hoang, những người này nếu không trải qua một phen tôi luyện thì ở thế giới Hồng Hoang quả thật không đáng để nhìn.Chỉ là nếu lấy yêu cầu của thế giới Hồng Hoang để yêu cầu sinh linh của các thế giới khác thì bản thân điều đó đã có nghĩa là không công bằng.Vạn giới, đương nhiên phải cấp cho những kẻ kiệt xuất của vạn giới một cơ hội, nếu không thì mới gọi là không công bằng.Một trận Vạn Giới Phong Thần Chiến, đó là nơi cấp cho vạn giới một cơ duyên.Một trận chiến của vạn giới sẽ trải qua mấy trăm vạn trận cũng không biết, chuyện oanh động như vậy, trước đó lại chỉ có sinh linh của thế giới Hồng Hoang mới có thể biết.Còn về sinh linh của các thế giới khác, dù có quyền được lựa chọn, nhưng vì cấp độ thế giới và hệ thống nhận thức của họ, nhiều sinh linh không có cơ hội được biết về một trận chiến vĩ đại như vậy, cũng không thể tham gia vào trận chiến đó.Bởi vì không thể mang lại ấn tượng sâu sắc cho Trần Vũ, ấn tượng sâu sắc không chỉ có nghĩa là thực lực mạnh nhất, mà còn có nghĩa là trên người có nhiều đặc điểm.Cho nên, tất cả cơ duyên chính là cơ duyên, đều xem vào Trần Vũ.Hiện nay, sinh linh Hồng Hoang đã muốn tham

gia vào Vạn Giới Phong Thần Chiến, vậy đương nhiên cũng cần được cấp cơ hội, và cũng cấp mười triệu suất, một suất đã chiếm một phần rất lớn.Mặc dù so với số lượng mấy trăm ức của toàn bộ Hồng Hoang, mười triệu suất so ra căn bản không đáng là bao, thậm chí còn khiến cuộc cạnh tranh quá gay gắt, một vạn người trong một trăm ức, một nghìn người trong một ức, một người trong một triệu.Một người trong một triệu a!Sự chênh lệch trong đó cũng quá lớn rồi.

So với đó, các thế giới khác lại thường xuyên nhận được sự ưu ái của Trần Vũ, thậm chí trong một thế giới có mấy chục người đã nhận được cơ duyên.Trần Vũ sở dĩ làm như vậy, đương nhiên cũng cảm thấy hiện tại so sánh thì thực sự quá chậm chạp, nếu mấy chiến trường cùng lúc triển khai, thì sẽ có sức hút như vậy.Dù sao nhìn dáng vẻ của Dương Mi như vậy, sau khi thua trận thứ ba e rằng sẽ sinh lòng tuyệt vọng, rõ ràng nhận thức được cảnh địa tất thua rồi, tiếp tục như vậy không tốt.Lúc đó Dương Mi che che đậy đậy không muốn tiếp tục Vạn Năng Phong Thần Bảng Chiến, thì thật sự có chút mất hứng rồi.Nếu có mấy chiến trường đồng thời triển khai, thì thắng thua trong đó có rất nhiều không gian để nói, sinh linh Hồng Hoang xuất chiến sẽ không nhận được nhiều sự bảo vệ hơn, dù sao thứ thiếu thốn không phải là sự bảo vệ, mà là chiến đấu kịch liệt.Những sinh linh Hồng Hoang có thể giành được suất bản thân đã có nghĩa là rất mạnh, tuy sẽ được phân phối đến những thế giới cường đại nhất để so tài với những đối thủ mạnh mẽ, nhưng không nên có quá nhiều sự bảo vệ thì tốt hơn.Như vậy ngược lại không có lợi cho sự phát triển của sinh linh Hồng Hoang, để họ đường đường chính chính đi so tài một phen đều là hợp lý, dù sao thân thể và sức mạnh của họ từ khi sinh ra đã có huyết mạch thiên phú, và cũng có một số điểm tương đồng với các chủng loài trong các tinh vực kia.Giống như Tây Môn Xuy Tuyết thì cần được cấp một số sự bảo vệ, như vậy để họ đối mặt với kẻ địch, mới có thể khiến họ trưởng thành.Tất cả mức độ, Trần Vũ đều

nắm giữ trong lòng mình, đương nhiên phải dựa theo đặc điểm của từng sinh linh khác nhau để khiến họ trưởng thành.Nếu không nếu liên tục dùng cùng một phương pháp đối đãi, thì chẳng phải mới thật sự không tốt, mới không thực sự đứng vững trong sự phát triển của vạn giới.Trần Vũ khóe miệng nhếch lên một nụ cười, hắn đã nhìn ra tương lai sẽ diễn ra một cảnh tượng thịnh thế như thế nào, bất luận trong hư không, trong các tinh vực, sinh linh vạn giới đều đang trưởng thành.

Việc để Hồng Hoang chúng sinh tiến hành một cuộc đối chiến cũng mang ý nghĩa một loại rèn luyện, rốt cuộc là cần phải tiến hành một màn so tài.

Trong bất kỳ một trường tăng trưởng cơ duyên nào, đều sẽ có số lượng sinh linh tương đương được đề thăng, bởi vì trong cạnh tranh, bản thân đột phá là tình huống rất thường thấy.

Cho nên, Hồng Hoang sinh linh bản thân đang đối mặt với một trường cạnh tranh về sự tự đột phá.

Bởi vì có Trần Vũ tại đây, những động tĩnh mà một vài Hồng Hoang sinh linh gây ra đều sẽ trở về hư vô, sẽ không gây chấn động cho cả thế giới Hồng Hoang.

Dẫu sao, cả thế giới Hồng Hoang tuy đã khác trước, nhưng cũng không thể tùy ý tổn hại nó.Hư không đột nhiên vặn vẹo, sự vặn vẹo này đặc biệt rõ ràng, mỗi một sinh linh đều có thể cảm nhận không gian xung quanh đang vặn vẹo, lại như thể đang cắt lìa một không gian ra.

Chỉ là một không gian có thể dung nạp hàng trăm tỷ sinh linh, chỉ là trong chớp mắt đã bắt đầu, đột nhiên khoanh vùng một không gian, hoàn toàn không có bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý nào.

Không bao lâu, trong vài nhịp thở, toàn bộ sự vặn vẹo đã kết thúc,

một không gian được khoanh vùng, thoát ly khỏi thế giới Hồng Hoang, nhưng lại vẫn ở trong thế giới Hồng Hoang.

Mọi thứ diệu bất khả ngôn, khó có thể làm rõ mối quan hệ bên trong.Hồng Hoang sinh linh kinh ngạc nhìn mọi thứ đang xảy ra xung quanh, không hiểu chuyện gì, nhưng lại cảm thấy một loại cảm giác khó có thể ra tay, một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.

Bởi vì không thể chống lại một loại uy nghiêm nào đó, vào khắc này, người có thể làm được điều này, không nghi ngờ gì chính là Thánh Sư.

"Trong không gian này, tất cả chiêu thức mạnh nhất của các ngươi đều có thể thi triển ra, chỉ là phải lưu lại một đường sống, không được ác ý tổn hại tính mạng.

Mọi sự công bằng, ta đều rõ." Giọng Trần Vũ lại vang vọng trong hư không, lời này đã làm rõ mọi chuyện đã xảy ra trước đó.

Quả nhiên, thủ pháp hào phóng trước đó chính là của Thánh Sư! Hồng Hoang sinh linh nghe lời nói của Thánh Sư, lập tức cảm thấy vui mừng như điên, vô cùng hoan hỉ với hai chữ "công bằng" mà ngài đã nói.

Thánh Sư có thể biết vạn vật vạn sự!

Vì vậy, chúng hoàn toàn không hề nghi ngờ điểm này, thậm chí còn vô cùng tin tưởng, và cảm thấy trận chiến này rất tốt, bởi vì vừa không cần tổn hại thế giới Hồng Hoang mới, lại không cần lo lắng những thủ đoạn tà ác, có thể tận tình phô diễn uy lực của mình.

Cả Hồng Hoang sinh linh từ đáy lòng đều mong chờ chiến trường xuất hiện, hai chữ "âm mưu quỷ kế" là không thể thực hiện được trong mắt Thánh Sư.

Vì vậy, việc làm này của Thánh Sư đã khiến một vài kẻ tiểu bối

mang lòng quỷ kế phải đoạn tuyệt ý niệm của mình, trừ phi có một vài sinh linh mạo hiểm không tin vào vận may mà muốn ra tay, về cơ bản thì những chuyện như vậy sẽ không còn xảy ra nữa.“Thánh Sư thánh minh!” Hồng Hoang sinh linh từ đáy lòng hô hoán, trong sâu thẳm nội tâm đều nghĩ như vậy, trận chiến này giúp chúng có thể dốc toàn tâm toàn lực chiến đấu, không cần phải lo nghĩ nhiều điều, điều mà trước đây khó có thể tưởng tượng được.

Bởi vì trận chiến nào mà chẳng tràn ngập âm mưu quỷ kế!“Từ khắc này, chiến trường chính thức mở ra, mười ngày sau, chiến trường sẽ đóng lại, tình huống trong mười ngày này chính là căn nguyên sản sinh một ngàn vạn danh ngạch.” Trần Vũ lại lên tiếng nói, theo lời hắn kết thúc, trong toàn bộ không gian đột nhiên xuất hiện một nơi gõ chuông, đó chính là chiếc chuông cổ lầu.

“Đông đông đông!” Âm thanh vang vọng khắp không gian, báo hiệu cho tất cả sinh linh Hồng Hoang đều biết.

Một trận chiến chính thức đã bắt đầu!Tuy không thể nói là “hươu chết về tay ai” (lộc tử thùy thủ), rốt cuộc Thánh Sư không cho phép tổn hại tính mạng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được điểm bùng nổ của trận chiến giữa các Hồng Hoang sinh linh.

Trong toàn bộ không gian vẫn tiếp nối diện mạo của thế giới Hồng Hoang, mặt trời rực lửa, cây cổ thụ khổng lồ, vô số tinh tú và ánh sáng, cùng đại địa rộng lớn đến hàng trăm tỷ dặm.

Chương 293

Tất cả đều có nghĩa là không gian có thể thi triển rất lớn, đồng thời cũng là môi trường quen thuộc, một trăm sinh linh liền từ vị trí ban đầu bắt đầu trận chiến mới.Ánh mắt Trần Vũ rơi xuống Dương Mi đang thống thiết kêu gào ở một bên, lập tức đầu ngón tay khẽ điểm, pháp thuật thi triển trên Dương Mi liền được thu hồi trong nháy mắt.

Dương Mi liền cảm thấy nỗi đau trong não biến mất ngay lập tức, nhưng nó lại như thể đã để lại một dấu ấn trong đại não của lão, vĩnh viễn không thể quên được nỗi đau thấu trời kia.

Rốt cuộc trước đó lão chưa từng gặp phải cảnh ngộ như vậy, từ khi có cơ duyên hóa thân thành Thánh, lão chưa từng gặp người mạnh mẽ đến thế.

Ngay cả trước khi hóa thân thành Thánh, lão cũng vô cùng thuận lợi, chưa từng thấy chuyện như vậy, lại càng chưa từng chịu đựng nỗi đau như thế, nếu trước đây chưa từng gặp phải cảnh giới như vậy, thì hôm nay lão đã thực sự cảm nhận được.

Nhưng, Dương Mi chỉ cảm thấy quỳ lạy, hoàn toàn không dám nói thêm gì, lập tức tự cảnh cáo sau này phải giữ mồm giữ miệng, tuyệt đối không thể tùy tiện khiêu khích nữa, không thể chịu đựng nỗi đau như vậy nữa.

Từ nỗi đau kia, lão càng mang theo nhiều sự thất bại, rồi sau đó ý chí chiến đấu dường như cũng yếu đi theo một đòn, đột nhiên rơi vào một loại cảnh giới nghi ngờ.

Ngay cả khi thắng trong tinh vực thì có thể làm được gì chứ?Về thực lực, lão kém Trần Vũ rất nhiều, nếu Trần Vũ muốn lấy đi tinh

vực, đó không phải là chuyện khó khăn, căn bản không cần phải tiến hành một trận đối chiến như vậy.

Vì vậy, lúc này Dương Mi vô cùng không hiểu, vì sao Trần Vũ không trực tiếp đoạt lấy tinh vực, nếu trước đây lão kính sợ thực lực của Trần Vũ ba phần, thì lần này đã đạt đến mười phần kính sợ rồi.

Dẫu sao, lão vừa mới thoát khỏi nỗi đau lúc này, đối với nỗi đau và cảm nhận trước đó còn rất sâu sắc, tự nhiên sự kính sợ đối với Thánh Sư là vô cùng nặng nề.

Đối mặt với ánh mắt dò xét cẩn thận của Dương Mi, Trần Vũ lại khôi phục thái độ ung dung ăn Hoàng Trung Lý trước đó, hoàn toàn không để ý đến các loại tiểu tâm tư của Dương Mi lúc này.

Nhưng cũng không có gì cần giải thích với Dương Mi.

Dương Mi là người thế nào, Trần Vũ tất nhiên rõ như lòng bàn tay, ngay cả lúc này, lão có mười phần kính sợ trong lòng, nhưng theo thời gian trôi đi, nỗi đau kia biến mất, mười phần kính sợ của Dương Mi sẽ biến thành tám phần kính sợ.

Cuối cùng, hai tầng không kính sợ kia sẽ lại khiến tiểu tâm tư của lão hoạt động trở lại, lại lần nữa mang từng kế hoạch trước đó ra thực hiện.Sau khi trải qua mọi chuyện này, tâm thần của Dương Mi vẫn còn hoạt động ráo riết, đâu nhìn ra được vẻ muốn thu tay.

"Vô vị quá." Trần Vũ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thật sự quá vô vị rồi, nếu Dương Mi thu tay, thì lại càng vô vị hơn, lần này có thể xem chút náo nhiệt.

Đặc biệt là nhìn bộ dạng Dương Mi ăn quả đắng, rồi lại phối hợp với bộ dạng tức giận nhưng không dám nói, tâm tư lại hoạt động không ngừng, thực sự có chút thú vị.

Trên thế giới này, hiện tại chỉ sợ Dương Mi mới dám so tài chiến

đấu với Trần Vũ, những sinh linh khác sớm đã kiến thức được sự lợi hại của Trần Vũ, đâu dám xông lên tự chuốc lấy bất khoái.

Vì vậy, cơ hội khó có được a, hiếm hoi có một kẻ ngốc xuất hiện, vậy thì không thể không giữ lại kẻ ngốc này, nếu không sau này sẽ không còn kẻ ngốc nào xuất hiện nữa.

Vậy thì quá vô vị rồi a!Một tiếng thở dài của Trần Vũ truyền vào tai Dương Mi, lập tức khiến thân hình lão cứng đờ, lão thật sự không có cảm giác tự nhiên như Trần Vũ.

Vô vị?

Vô vị, đó là loại cảm thụ nào?

Dương Mi dường như cảm thấy đó là một loại cảm thụ đặc biệt cao quý, như thể mình không có tư cách thể nghiệm loại cảm giác đó.

Rốt cuộc lúc này lão chỉ cảm thấy sợ hãi, giận dữ, v.v., các loại cảm xúc xen lẫn vào nhau, hoàn toàn có thể tạo thành trăm vị tư vị, trong đó chỉ riêng "vô vị" là không có.

Tâm tư của Dương Mi lại lần nữa rối bời theo lời nói của Trần Vũ, một loại cảm xúc lẫn lộn chạy loạn, thực sự không biết là loại cảm xúc gì, tóm lại là một câu không dễ chịu.

Dường như đã thể nghiệm từng cảm xúc trước đây, nhưng duy nhất không có cảm giác vô vị!

Vô vị là cảm giác thế nào?

Dương Mi trong sâu thẳm nội tâm vô cùng gào thét chất vấn, vì sao lão chưa từng thể nghiệm loại cảm giác này?

Chẳng lẽ loại cảm giác này chỉ có Trần Vũ mới có thể thể nghiệm sao?"Trong tinh vực có tiến triển mới." Ánh mắt Trần Vũ mang theo nụ cười như có như không, nhìn Dương Mi đang trăm vị tạp trần lúc

này, trong ngữ khí toát ra một ý vị khác lạ.

Đương nhiên, loại ý vị này Dương Mi căn bản không biết, bởi vì hình như lão cũng không có loại tâm trạng đó, nên không thể thể ngộ được cảm xúc này.

Ý vị của Trần Vũ đương nhiên là trạng thái xem kịch, trong trạng thái vô cùng ung dung mà xem kịch, bên tai còn thưởng thức đủ loại nghi vấn và chất vấn đang sôi sục trong lòng Dương Mi, thực sự cảm thấy có chút hiếm có.

Dẫu sao, những kẻ ngốc như Dương Mi trên thế giới này không còn nhiều nữa.

Trần Vũ nghĩ vậy, trong lòng liền cảm thấy một trận thở dài, sau này hắn phải đi thế giới khác du ngoạn một phen rồi, trong thế giới này, mọi người đều quá kính sợ hắn, hoàn toàn không còn niềm vui gì đáng nói nữa.

Rốt cuộc, cả thế giới Hồng Hoang đều đã được hắn "chơi" ra một kiểu mới rồi, trực tiếp khiến cả thế giới Hồng Hoang bước lên một hành trình mới, trong một khoảng thời gian dài đằng đẵng về sau, thế giới Hồng Hoang sẽ không còn xảy ra những chuyện ầm ĩ nữa.

Bởi vì thế giới Hồng Hoang cần một giai đoạn trưởng thành, quy luật vạn vật giữa các thế giới đều đã được định sẵn như vậy, cũng là điều Trần Vũ mong muốn.

Vì vậy, đợi sau khi sự kiện như "Vạn Giới Phong Thần Chiến" này kết thúc, Trần Vũ định đi các thế giới khác du ngoạn một phen, ngay cả những loại quả quý giá như Hoàng Trung Lý cũng đã ăn chán, sự vô vị của vô địch cũng đã cảm thụ quá lâu rồi.Trong Tinh Vực Hỗn Độn Ma Trùng, Tây Môn Xuy Tuyết đã dùng hết chiến công ngọc bài, cũng đã được đề thăng, nhưng vì lý do cảnh giác trong lòng, nên lại tiếp tục mài giũa vài lần trên những hành tinh trống rỗng này.

Ngay cả khi không có Ma Trùng làm đối thủ, cũng có thể tiếp tục luyện chiêu thức.

Chương 294

Độc Dịch (Venom) trước đó căn bản không có...

Ban đầu cứ nghĩ sau khi kết thúc lũ Ma Trùng này, có thể lập tức đi chơi trên hành tinh tầng cao hơn, kết quả mọi chuyện luôn khiến hắn bất ngờ như vậy, cũng khiến tâm trạng phấn khởi lại lần nữa đối mặt với đả kích.

Hắn có chút chán đời mà vung chiêu thức, loại biểu cảm chán đời trên mặt thật sự khó có thể diễn tả, nhưng cảm xúc trên người lại được thể hiện một cách trọn vẹn.

Hắn đã biến dịch độc trên người thành hình dạng một thanh kiếm, cầm Độc Dịch Kiếm hợp chiêu với bốn người kia, đều nhanh chóng học thành bộ dạng kiếm thủ.

Nhưng tâm tính của bản thân hắn không thay đổi, vô cùng thích cái mới ghét cái cũ, đặc biệt ghét làm một chuyện quá lâu, hiển nhiên chuyện này đã vượt quá giới hạn dự tính trong lòng hắn.“Độc Dịch, đừng làm cái bộ dạng đó nữa, ta luyện gần xong rồi, trước tiên hãy lên hành tinh tầng cao hơn xem tình hình đi.

Tóm lại, có bất kỳ điều gì không ổn, đừng cố chấp chịu đựng, nhất định phải nhanh chóng quay về hành tinh này.

Ta và Xuy Tuyết luôn có một cảm giác không ổn lắm.” Diệp Cô Thành bật cười nhìn bộ dạng chán đời của Độc Dịch, lúc đầu ngữ khí đầy sự nhẹ nhõm, nhưng càng về sau, càng nghiêm túc, toát ra một cảm giác thận trọng.

Hiển nhiên, lời này nói rất nghiêm túc, nguyên nhân nghiêm túc như vậy chính là lo lắng Độc Dịch sẽ không để tâm đến lời nói này.

Bởi vì, theo tính cách của Độc Dịch được thể hiện một cách trọn vẹn, càng ngày càng nhiều điều bị lộ ra, khả năng chịu đựng của hắn vô cùng kém và điểm dễ xung động được thể hiện rất rõ ràng.

Cũng chính vì vậy, Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết mới vô cùng lo lắng, kiếm tâm của hắn mách bảo phải dũng cảm tiến lên, nhưng đó là chiến đấu trong tuyệt cảnh dưới tình huống có một tia khả năng.

Nếu đối mặt với tình huống chênh lệch quá lớn, thì đương nhiên phải minh trí hơn một chút, bảo toàn tính mạng rồi sau đó mới tính kế lâu dài, trong bất kỳ tình huống nào cũng giữ thái độ như vậy là hành vi của kẻ lỗ mãng, nhưng bọn họ đều không thể trở thành kẻ lỗ mãng.“Hiểu rồi, ta sẽ không một mình xông lên đâu, mau đi thôi.” Lời nói của Độc Dịch nghe không rõ là đã hiểu hay chưa hiểu, vừa có ý muốn nhanh chóng đi đến chiến trường cao hơn, nhưng lại như thể đã hiểu lời Diệp Cô Thành nói.

Bốn người còn lại mỉm cười, cũng không tiện nói thêm gì, dù sao bộ dạng nóng lòng của Độc Dịch cũng đã kéo dài khá lâu rồi, nhưng khi cần phối hợp thì hắn lại phối hợp rất tốt, chắc cũng sẽ không gây ra chuyện lớn gì.

Trong khoảnh khắc, năm người liền lập tức đặt chân lên hành tinh cách đó chín mươi tỷ năm ánh sáng, đó chính là hành tinh cấp cao hơn, cũng là hành tinh mà Tát Ngõa Lợi Kạp đang ở.

Tuy nhiên, khi lơ lửng trong hư không, nhìn tình trạng trên hành tinh đó, mắt họ lập tức mở to, như thể nhìn thấy một thứ gì đó không thể tin nổi.Trong Tinh Vực Hỗn Độn Ma Trùng rộng lớn, trên một hành tinh dài hàng trăm tỷ năm ánh sáng, có gần trăm triệu tinh anh Ma Trùng đang hùng hậu, phía trên chúng là hư không rộng lớn vô biên, trên hư không điểm xuyết những vì sao lấp lánh.

Hư không trên hành tinh này dường như đặc biệt, bởi vì màu sắc của nó là màu tím, vô số tinh tú điểm xuyết trong hư không, dày đặc đến hàng trăm tỷ ngôi sao, nhìn vào liền có một loại ma lực thần kỳ đặc biệt.

Nhưng không khí trên hành tinh lại hoàn toàn không phù hợp với vẻ đẹp của hư không này, toàn bộ tinh anh Ma Trùng trên hư không lúc này đang nghiêm trận chờ đợi, đều đã quen với cách thức như vậy, bởi vì chúng tự giác tham gia vào loại rèn luyện này.

Lúc này, những Ma Trùng này hùng hậu, ánh mắt mang theo sự nghiêm túc vô tận, đồng thời không ngừng phân bố theo một loại đội hình nào đó, có thể thấy trật tự rõ ràng, phía trước toàn bộ đội ngũ có rất nhiều tiểu đội trưởng, trước các tiểu đội trưởng lại có những tinh anh Ma Trùng mạnh mẽ hơn dẫn dắt.Khi Tây Môn Xuy Tuyết bay lượn trong hư không, nhìn về phía một hành tinh, liền thấy một cảnh tượng nghiêm túc, hoàn toàn khác với những Ma Trùng trước đó, từ ánh mắt đã có thể phán đoán những Ma Trùng này không tầm thường, toàn thân mang theo rất nhiều sát khí và trí tuệ.

Điều khiến người ta càng kinh ngạc hơn là trong toàn bộ phương trận Ma Trùng, có một thứ đồ vật khổng lồ khiến người ta khó tin, một thứ mà trước đây chưa từng gặp, cũng chưa từng nhìn thấy.

Trong đó, Tri Chu Hiệp và Độc Dịch không quá ngạc nhiên, bởi vì họ rất quen thuộc với một loại vật thể như vậy, ít nhất là nghĩ rằng nó quen thuộc, còn Tây Môn Xuy Tuyết thì chưa từng có khái niệm như vậy, nên trố mắt kinh ngạc nhìn vật phẩm trước mắt.

Một vật phẩm vô cùng đồ sộ khiến người ta trố mắt, dài hàng chục triệu trượng, toàn thân vật phẩm tràn đầy ánh sáng cơ khí, có một nơi mở miệng nhắm thẳng về phía trước, phía sau rõ ràng đặt vật phẩm phát xạ, dung lượng của nó lại đặc biệt lớn.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch đều nghĩ, trong một thế giới như vậy lại có vật phẩm cơ khí tồn tại!

Ban đầu đều nghĩ thế giới này đã biến thành một loại thế giới khác, hoàn toàn không có chút nào giống với thế giới trước đây, nhưng lúc này sự xuất hiện của vật cơ khí khổng lồ kia lại khiến họ có một cảm giác quen thuộc, như thể trở về thế giới ban đầu của mình vậy.

Chỉ là, nhìn cái khoang chứa sâu thẳm phía sau vật cơ khí khổng lồ đó, thực sự vô cùng tò mò, bên trong rốt cuộc đang đặt thứ gì?

Chẳng lẽ cũng là đạn pháo như thế giới trước đây sao?

Nhưng lại dường như không giống bình thường, dù sao nếu là đạn pháo, không phải sẽ có hàng chục triệu viên đạn pháo được đặt trong dung lượng lớn đó sao?

Nhưng đạn pháo ở một thế giới như vậy có lẽ cũng không phải là khái niệm kích thước thông thường như trước đây, có khả năng cũng như vậy, có kích thước hàng chục vạn.

Dẫu sao, trong một thế giới như vậy, kích thước số lượng tuyệt đối thuộc cấp độ khổng lồ, kích thước thông thường mà trước đây cho rằng là quá nhỏ, trong một thế giới như vậy, thông thường lại lấy hàng chục vạn làm cơ sở.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch trong hư không nhìn vật khổng lồ đó, tâm tư vạn ngàn, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía vật khổng lồ đó, muốn nhìn rõ mọi thứ bên trong, đồng thời cũng muốn biết vì sao thế giới này lại tồn tại vật cơ khí khổng lồ như vậy.“Thứ gì vậy?” Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết đồng thanh nói, giọng không lớn không nhỏ, nhưng sự chấn động và hoang mang trong ngữ khí lại vô cùng đậm đặc.

Họ ngẩn người nhìn về phía Tri Chu Hiệp và Độc Dịch, muốn hỏi

xem liệu hai người có biết thứ đó là gì không, dù sao Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành đều biết, thế giới của Tri Chu Hiệp và Độc Dịch có rất nhiều điều thần kỳ.

Ít nhất là đối với những chuyện vô cùng thần kỳ đó, họ đều không dám tin, ví dụ như công nghiệp, ô tô, máy bay, v.v., đếm cũng không hết.

Trong rất nhiều trận chiến như vậy, họ đã hiểu lẫn nhau nhiều chuyện, tuy rằng Tri Chu Hiệp và Độc Dịch đã bày tỏ sự kinh ngạc vô cùng đối với thế giới võ hiệp cổ xưa, bởi vì từ trước đến nay họ chưa từng thấy người trong cơ thể có nội lực.

Người ta có thể dựa vào nội lực để bay lượn, rồi dùng nội lực giết người vô hình.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch trước đây chưa từng tiếp xúc, cũng đều không dám tin, bởi vì ở thế giới của họ, cơ thể đều được kích phát tiềm lực bằng dược tề đặc biệt hoặc một số kỹ thuật, nhưng chỉ tương đối mạnh mẽ mà thôi.

Hoặc là sẽ chuyển biến thành một loại vật chủng không ra gì cả, ví dụ như Độc Dịch bên này đã thoát ly khỏi sự tồn tại của con người rồi.

Nhưng dường như trong thế giới võ hiệp cổ xưa, Tây Môn Xuy Tuyết không hề có cảm giác biến dị, hoàn toàn là bộ dạng của một con người, cũng hoàn toàn không cảm thấy trên người có chỗ nào rất kỳ lạ.

Chương 295

Mọi người từ các thế giới khác nhau giao lưu đều cảm thấy sự khác biệt, thế giới của A Thanh thì tương đối mà nói có vẻ bình thường hơn, vừa không có giang hồ võ hiệp, cũng không có cảm giác khoa kỹ trong thế giới Marvel.

Vậy nên, sau khi giao lưu ngày càng nhiều, mọi người đều cảm thấy biết được một số chuyện chưa từng biết.

Đó là lý do vì sao Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành lại quay đầu nhìn Tri Chu Hiệp và Độc Dịch, bởi vì họ cảm thấy có lẽ hai người này biết chuyện.

Sự thật đúng là như vậy, tin tức mà Tri Chu Hiệp biết quả thực nhiều hơn một chút."Đây là cơ giới mà ta từng nhắc đến, chỉ là ở thế giới của ta chưa từng thấy một máy phát xạ khổng lồ như vậy, và vật phẩm này khẳng định đã vượt ra ngoài nhận thức của ta và Độc Dịch." Tri Chu Hiệp nói với ngữ khí ngưng trọng, nhìn vào uy lực ra tay của một thế giới như vậy, một máy phát xạ cực kỳ khổng lồ như thế, quyết nhiên không đơn giản.

Bất kể nhìn từ uy lực, hay từ tầm bắn xa, tuyệt đối là loại vượt phá thiên tế, đột nhiên khiến người ta rùng mình."Không tốt rồi, chúng phát hiện ra ta, chuẩn bị động thủ!" Diệp Cô Thành đột nhiên nói, vị trí ban đầu xuất hiện có chút ẩn nấp, nhưng dường như một vài Ma Trùng đã biết cần phải tìm, nên đã phân một bộ phận Ma Trùng đi tìm bóng dáng của họ.

Vừa rồi liền phát hiện có một con Ma Trùng đã nhìn về phía bên này, lập tức thông báo cho những con Ma Trùng lợi hại hơn, hiển nhiên là đã hình thành một cơ chế.

Con Ma Trùng lớn nhận được tin tức, khóe miệng câu lên một nụ cười dữ tợn, lập tức vẫy tay, dường như đang ra lệnh, những tiểu Ma Trùng phía sau nhận được tín hiệu, lập tức bắt đầu điều chỉnh cơ khí.

Rất hiển nhiên, những Ma Trùng này liền muốn dùng cơ khí để đối phó họ!"Các ngươi thực sự quá ngông cuồng, dám chà đạp thể diện của nữ vương ta dưới chân, hôm nay sẽ cho các ngươi kiến thức sự lợi hại của Ma Lực Pháo Trượng của ta." Một con Ma Bạo Trùng nói với ngữ khí đầy sự sâm nhiên, ánh mắt sắc bén trực tiếp nhìn chằm chằm vào khối hư không nơi Tây Môn Xuy Tuyết năm người đang ở.

"Báo cáo đội trưởng, đã lắp ráp xong!" Một con tiểu Ma Trùng lúc này nói với ngữ khí kích động, chỉ trong thời gian chưa đầy một nhịp thở, đã lắp ráp xong một vật phẩm.

Hiển nhiên trước đó đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn thiếu một bước chuẩn bị cuối cùng để phát xạ là được.

Chỉ thấy vật khổng lồ được gọi là Ma Lực Pháo Trượng kia đã nhanh chóng nhắm thẳng vào năm người Tây Môn Xuy Tuyết, cửa phát xạ liền trực tiếp nhắm bắn, ý nghĩa bên trong không cần nói, năm người Tây Môn Xuy Tuyết đều hoàn toàn hiểu rõ.

Ngay cả khi Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành và A Thanh chưa từng thấy vật phẩm như vậy, nhưng nhìn bộ dạng thì sao có thể không hiểu được, chỉ cần hiểu cách đối phó là được rồi.

Chỉ là hiện tại không biết uy lực cụ thể của vật phẩm này, cũng biết nó rất lớn, nhưng rốt cuộc uy lực lớn đến mức nào, thì mọi thứ đều chưa thể biết được."Hiện tại ta không thể tấn công được, nó có cơ chế phòng ngự, những Ma Trùng này chuẩn bị thực sự quá đầy đủ, vừa có công, vừa có phòng ngự, ta căn bản không thể phá hủy máy phát xạ kia." Tri Chu Hiệp nói với ngữ khí nghiêm túc, ánh mắt hắn khẽ chuyển, sớm đã nhìn rõ tình hình trong toàn bộ đội ngũ Ma Trùng,

cũng rõ ràng cách bố trí cụ thể.

Cũng chính vì nhìn rõ, nên Tri Chu Hiệp vô cùng hiểu rõ bên trong ẩn chứa vài cỗ sức mạnh, vì vậy mới có thể nói ra một cách rành mạch như vậy, bởi vì hắn nhìn ra đội ngũ Ma Trùng tuyệt đối hung hãn, hoàn toàn là đang nhắm vào họ.

Biểu hiện trước đó trên hành tinh này, đối với vị Nữ Vương xuất hiện kia tuyệt đối không phải là bí mật, cũng vì vậy mà tin tức này đã được truyền đi, một số Ma Trùng tương ứng đã tìm kiếm một số phương pháp để khắc chế họ.

Tình huống hiện tại thực sự có chút không ổn rồi, bởi vì không thể trực tiếp phá hủy máy phát xạ trong một đòn, đồng thời những Ma Trùng này quả thực mạnh mẽ hơn nhiều so với Ma Trùng trước đây.

Tây Môn Xuy Tuyết cảm nhận rất rõ ràng, nếu có thể một đòn tiêu diệt thực lực đối phương, thì trong tâm mắt hắn tự nhiên sẽ có một loại cảm giác có thể khống chế mọi thứ, hoặc có thể gọi loại cảm giác đó là xem đối phương như kiến hôi.

Nhưng lúc này lại không có cảm giác đó, đối mặt với tình huống đối phương đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, cần phải suy nghĩ kỹ càng cách ứng phó, nếu không có thể thực sự sẽ thất bại ở đây, mọi thứ đều công dã tràng.Trong lúc nói chuyện, máy phát xạ bên phía Ma Trùng đã chuẩn bị sẵn sàng phát xạ, một con tiểu Ma Trùng sau đó nhấn một nút, toàn bộ cửa phát xạ lập tức phát ra ánh sáng khổng lồ.

Loại ánh sáng màu huỳnh quang kia, đồng thời lại mang theo rất nhiều điểm sáng chói, thực sự hiện ra vô cùng đặc biệt, họ chưa từng thấy vật phát xạ nào như vậy, nhưng đều cảm thấy vô cùng không ổn.Năng lượng của vật phát xạ kia đặc biệt khổng lồ, một điểm cũng vô cùng rõ ràng và có thể cảm nhận được, bởi vì ánh sáng của nó càng ngày càng lớn, lập tức chiếu sáng toàn bộ hành tinh, hư không màu tím

dường như bị ánh sáng vàng cam nhuộm choáng váng, hai thứ giao thoa hình thành một cảm giác đặc biệt.

Cuối cùng, vào khoảnh khắc tiếp theo, mục tiêu của vật phát xạ lập tức nằm trong tầm mắt của năm người Tây Môn Xuy Tuyết, khiến đồng tử của họ lại một lần nữa co rút lại vì họ đều nhận ra vật phát xạ đó là thứ gì.

Tinh thần!

Đó chính là tinh thần trên hư không, tinh thần trên hư không vô cùng vô tận, trong chiến đấu cũng thường xuyên bị phá nát, nhưng tinh thần mà Ma Trùng nào đó lấy ra dường như đặc biệt không tầm thường, kích thước vô cùng đồ sộ, và như thể đã dung hợp với các vật chất khác.“Cẩn thận!” Diệp Cô Thành vừa thấy vật phẩm được phát xạ là tinh thần kia, lập tức cao giọng hét lên, lấy tinh thần làm vật phát xạ, uy lực đó nhất định cực lớn, lúc này tốt nhất đừng đối đầu một cách mù quáng với uy lực đó.

Nhân cơ hội này xem thử uy lực của vật phát xạ là tinh thần kia rốt cuộc thế nào, như vậy trong lòng sẽ có tính toán, liền có thể nhanh chóng nghĩ ra sách lược ứng phó tốt, chỉ sợ Ma Trùng còn có chiêu thức dự bị.

Dẫu sao, những Ma Trùng này trông rất trí tuệ, lại đã sống trên hành tinh này đặc biệt lâu, khẳng định những thứ chúng chuẩn bị không chỉ có một loại, và cũng càng quen thuộc với hành tinh này hơn.

Còn Tây Môn Xuy Tuyết thì không có thứ gì có thể làm dự bị, dù sao thế giới của hắn không phải là thế giới của Tri Chu Hiệp, thứ duy nhất có thể có được chính là lợi ích từ ngọc bài.

Vì vậy, sau khi phân tích đơn giản tình thế hiện tại, Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành nhanh chóng đưa ra quyết định, cần phải cẩn thận thì tốt hơn, mỗi hành tinh đều phải chậm rãi công phá.

Năm người nhanh chóng điểm chân vào hư không, bay về phía mấy hành tinh mà họ từng ở trước đó, một bước vượt qua hàng trăm tỷ năm ánh sáng, không gian như thể bị mở ra, rồi lại sắp khép lại.Tuy nhiên, một giây sau khi họ rời khỏi vị trí ban đầu, một ngôi sao điên cuồng rơi xuống nơi họ từng đứng, may mắn là năm người Tây Môn Xuy Tuyết đã rời đi xa hơn một bước.

Ngôi sao đó nổ tung trên hư không, trong nháy mắt đã phá nát hư không rộng hàng chục tỷ năm ánh sáng, hiển nhiên, máy phát xạ kia đã ban cho ngôi sao đó rất nhiều năng lượng, nếu không vì sao lại có hiệu quả mạnh mẽ đến vậy.

Và đặc tính của ngôi sao đó dường như cũng không phải hình thành một cách bình thường, có khả năng là một số Ma Trùng đã dùng tinh thần trên hư không làm một loại dược liệu, dung hợp các dược liệu khác vào đó, cuối cùng cấu thành một vật phát xạ giống như tinh thần.“Để bọn chúng chạy rồi, vậy hãy để chúng kiến thức uy lực của Tinh Thần Pháo đi, tất cả chỉ là một tiểu kỹ xảo thôi, uy lực thực sự thì bọn chúng chưa thấy đâu!” Đội trưởng Ma Bạo Trùng nói với một chút khinh miệt, trong đó lại mang theo một tia khoái ý, đồng thời trong sâu thẳm nội tâm muốn hành hạ năm người Tây Môn Xuy Tuyết thật tốt.Thật sự hiếm khi gặp đối thủ, bởi vì đối thủ trước đây đã bị nó nuốt chửng hết rồi, đối thủ ban đầu là rất nhiều chủng tộc.Trong xương cốt nó sở hữu thế nuốt chửng các chủng tộc khác một cách nhanh chóng, những Ma Trùng có tư chất càng tốt, gen càng tốt thì khí thế trong cơ thể chúng càng mạnh mẽ, điều này không rõ ràng trước khi gặp Tây Môn Xuy Tuyết.

Nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy kẻ địch, sự tàn bạo trong cơ thể liền dần dần trỗi dậy, lý trí ban đầu dường như bị nuốt chửng một chút, có một loại cảm giác đáng sợ muốn hủy diệt kẻ địch, chỉ là cảm giác lúc này chưa hoàn toàn nuốt chửng lý trí của nó.

Nhưng những Ma Trùng này lại không ý thức được có điều gì đó không ổn vào lúc này, rõ ràng bộ dạng của chúng hoàn toàn khác với bộ dạng lý trí ban đầu, trước khi kẻ địch xuất hiện, trên người chúng dường như vẫn lấp lánh ánh sáng trí tuệ.Từng bước thiết lập kế hoạch, chuẩn bị công cụ mạnh mẽ để tiêu diệt đối thủ, nhưng lúc này lại hoàn toàn không động não gì cả, hoàn toàn dựa vào khí huyết thịnh trong cơ thể.

"!" Khóe miệng tiểu Ma Trùng câu lên một nụ cười quỷ dị, trong ánh mắt cũng lóe lên sát khí nhàn nhạt, lập tức lại lần nữa nhấn nút, nhưng không dừng lại, sau đó nhanh chóng nhấn nút ba lần.

Dường như có nghĩa là một loại nhịp điệu nào đó, nhấn nút theo nhịp điệu như vậy sẽ dẫn đến một số tình huống đặc biệt, dù sao nếu không phải vậy, thì cần gì phải phức tạp như thế.

Dưới sự nhấn nút, toàn bộ máy phát xạ lập tức vang lên tiếng "oanh oanh oanh" nhè nhẹ, dường như đã đặt rất nhiều Tinh Thần Pháo vào, trong đó phát ra một tiếng động trầm buồn, hiển nhiên kích thước và trọng lực của Tinh Thần Pháo đối với máy phát xạ cũng có chút miễn cưỡng.

"Bành!

Chương 296

Bành!

Bành!

Bành!" Bốn tiếng động liên tục lập tức bùng nổ, trong hư không, bởi vì tiếng động mà khí tức xung quanh lập tức vặn vẹo, dường như không chịu nổi sức mạnh của vật phát xạ, phải một lúc sau mới bình ổn lại, khôi phục thành bộ dạng ban đầu.Dưới bộ dạng Ma Trùng nào đó đang nhếch mép cười, một máy phát xạ đã nhắm vào nơi Tây Môn Xuy Tuyết từng đứng, chỉ là không biết vì sao lại phải phát xạ theo hướng đó, dù sao Tây Môn Xuy Tuyết đã không còn ở vị trí đó nữa.

Mọi thứ nhanh chóng được giải thích, Tinh Thần Pháo bắn về phía nơi Tây Môn Xuy Tuyết từng ở trước đó, nhưng sau đó lại không như trước đây phá nát hư không xung quanh, mà như thể đã khóa sức mạnh vào bên trong vật chất.

Sau đó Tinh Thần Pháo nhanh chóng biến mất trước mắt Ma Trùng, Ma Trùng nhìn cảnh tượng này, nụ cười trên khóe miệng càng rõ ràng hơn, hiển nhiên đều biết, và cũng chính vì vậy mà vô cùng đắc ý.

Hóa ra, Tinh Thần Pháo đã xuyên việt không gian, giống như Tây Môn Xuy Tuyết trước đây vậy, vượt qua hàng trăm tỷ năm ánh sáng, một thế trận hoàn toàn muốn đuổi kịp Tây Môn Xuy Tuyết.

Tinh Thần Pháo trong quá trình xuyên việt không gian, lập tức bốc cháy ngọn lửa màu tím, tinh thần vàng cam phối hợp với ngọn lửa màu tím, thực sự quỷ dị đến cực điểm, hoàn toàn không biết đạo lý sâu xa của nó, chỉ khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ."Hừ!

Tuyệt đối không thể một chiêu, hãy cảm nhận sự kinh ngạc tột độ

đi, sau đó bị Tinh Thần Pháo hủy diệt tàn nhẫn đi!" Đội trưởng Ma Bạo Trùng xác nhận Tinh Thần Pháo đã đuổi theo Tây Môn Xuy Tuyết, không khỏi phát ra tiếng cười đáng sợ, tiếng cười đó vô cùng khó nghe, hoàn toàn khác với giọng nói.Năm người Tây Môn Xuy Tuyết đều rơi trở lại hành tinh ban đầu, xuyên việt không gian đối với họ hoàn toàn không phải là chuyện lớn, vì vậy lúc này họ hoàn toàn không thở dốc, ngược lại còn cảm thấy vô cùng bình tĩnh.

Chỉ là trong sâu thẳm nội tâm họ vẫn luôn cảnh giác những Tinh Thần Pháo kia, trước khi rời khỏi khu vực đó, họ đã cảm nhận được uy lực của Tinh Thần Pháo.

Ngay cả khi cách Tinh Thần Pháo đó hàng chục tỷ năm ánh sáng, nhưng uy lực đó vẫn không thể che giấu, họ đã sớm cảm nhận được cảm giác đáng sợ kia.

Dù sao, Tinh Thần Pháo đó quả thực là một thứ khiến họ vô cùng coi trọng, ít nhất là không thể bỏ qua, và phải tìm cách giải quyết Tinh Thần Pháo, nếu không thì không thể ra tay giải quyết những Ma Trùng kia.

Những Ma Trùng kia cũng không dễ giải quyết, tố chất của chúng cao hơn Ma Trùng gặp trước đây không chỉ gấp mấy trăm lần, đều cần một trận ác chiến.

Năm người Tây Môn Xuy Tuyết đã dự liệu được, trước đó Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết đã có một loại dự cảm, lúc này không phải là chứng kiến lại dự cảm đó một lần nữa, đồng thời lại khiến dự cảm về tình hình sau đó của họ càng chính xác hơn."Tuy rằng những Tinh Thần Pháo đó quả thực có chút vấn đề, nhưng nếu ta rời đi, chúng sẽ không thể tấn công ta, và chỉ cần ta vượt qua không gian nhanh chóng, thì vũ khí bí mật đó tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến ta, cũng sẽ mất hiệu lực." Tri Chu Hiệp nói với ngữ khí tuy có

chút căng thẳng, nhưng sắc mặt lại có chút nhẹ nhõm, bởi vì đã hiểu rõ tình hình của đối thủ, ít nhất là đã thăm dò được ba phần tình hình, vậy thì có thể chuẩn bị tốt hơn trước.

Càng ở trong tình huống chưa biết càng khó chịu, không thể tìm hiểu được điều chưa biết, chỉ có thể dựa vào trực giác để suy đoán, nhưng suy đoán có nhiều loại.

Nay tình huống đã rõ ràng, thì ngược lại đã bớt đi một chút căng thẳng về sự không chắc chắn."Những Ma Trùng còn lại, vừa hay để mài giũa, nếu lại là đối thủ có thể nhanh chóng giải quyết, thì thực sự hoàn toàn không thể đạt được yêu cầu đề cao, như vậy mới càng thú vị." Diệp Cô Thành cũng nở một nụ cười, đối với tình huống hiện tại ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều so với trước đây, quả nhiên sau khi xác định rõ ràng, cảm giác mang lại là khác biệt."Đợi ta tiêu hao hết những Tinh Thần Pháo đó, liền có thể chính thức giao thủ với những Ma Trùng kia, ta thực sự quá mong chờ rồi, mau giao thủ đi, đã lâu rồi không có một trận ứng chiến với đối thủ ngang tài ngang sức." Độc Dịch nói với ngữ khí phấn khích, trong ánh mắt lóe lên sự rục rịch muốn động thủ, nhưng bởi vì đối thủ đã xuất hiện, và không thấp hơn dự kiến, nên ngược lại cũng không quá nóng vội.

Dù sao cuối cùng cũng sẽ đối đầu, Độc Dịch cũng cảm nhận được, những Ma Trùng này quả thực không thể so sánh với những con trước đó, không thể dễ dàng bị nhận ra rõ ràng, vì vậy tốt nhất nên mang theo một chút cẩn thận."Hiện tại ta có thể thực sự tính kế lâu dài rồi, vừa rồi ta đã nhân cơ hội thăm dò một chút tình hình." Tây Môn Xuy Tuyết khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười, nói vậy.Lúc này khi đang nói chuyện, Tinh Thần Pháo đang chuẩn bị phát xạ, vì vậy không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ là trong số đó có nhiều người có trực giác vô cùng nhạy bén, đồng thời cũng có thể nghe thấy một số âm thanh dường như truyền

đến từ hư không xa xôi, một loại âm thanh như thể xé toạc hư không, trong tình huống hiện tại, âm thanh đó không hề tầm thường.“Khoan đã, có tình huống, có tiếng động!” Nụ cười trên khóe miệng Tây Môn Xuy Tuyết lập tức thu lại, ánh mắt nghiêm túc nói, tai hắn khẽ động, như thể đang thăm dò âm thanh xung quanh.

Tai hắn vừa rồi đã bắt được một tia âm thanh xé toạc hư không, lập tức cảnh giác, ngay cả khi chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng hắn cũng biết tuyệt đối sẽ không sai.

Ít nhất trong tình huống hiện tại, nhất định phải coi như đã nghe thấy mới được, làm như vậy mới là cẩn thận nhất, đồng thời cũng an toàn nhất, cũng không có nhiều thời gian để xoắn xuýt xem liệu có thật sự tồn tại một âm thanh hay không.“Ta đột nhiên có một cảm giác không lành.” Diệp Cô Thành cũng nói với vẻ mặt ngưng trọng, vào khoảnh khắc vừa rồi, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng có một trận hoảng loạn, điều này đang cảnh báo về chuyện sắp xảy ra.

Bởi vì sự hoảng loạn này vô cùng rõ ràng, mạnh mẽ hơn cả dự cảm trước đây, cũng có nghĩa là một chuyện đáng sợ sắp xảy ra, nếu không thì sẽ không gây ra cảm giác mạnh mẽ đến vậy.“Đến rồi!

Đi!” Tai Tây Môn Xuy Tuyết khẽ động một chút, cuối cùng dừng lại, hắn lớn tiếng hét lên, biết đó chính là tiếng Tinh Thần Pháo, tình hình đã trở nên cấp bách.

Bốn người còn lại không chút do dự, đều vô cùng tin tưởng phán đoán của Tây Môn Xuy Tuyết lúc này, ngay cả khi vì lý do cách biệt không gian, Tinh Thần Pháo chưa xuất hiện.

Đồng thời cũng vì một số nguyên nhân nào đó, họ cũng không cảm nhận được Tinh Thần Pháo khóa định, loại tấn công nhắm vào mục tiêu đó đang nhanh chóng gào thét, tiến về phía trước với tốc độ không thể quay đầu lại.

Hư không cũng vì một đòn tấn công mạnh mẽ mà trở thành vật đệm lớn, chỉ cháy bừng bừng ngọn Tinh Thần Pháo mang theo ngọn lửa màu tím, như thể cam nguyện bị hủy thiên diệt địa, cũng cam nguyện bị những Tinh Thần Pháo này phá nát.

Năm người Tây Môn Xuy Tuyết trong chớp mắt nhanh chóng thi triển pháp thuật vượt không gian, lần này cần phải vượt qua và tiến xa hơn hàng trăm tỷ năm ánh sáng, dù sao trong tình huống này nếu có thể tìm thấy lại, khẳng định có rất nhiều điều khác biệt.

Nếu không đi xa hơn một chút, có thể không thể thoát khỏi sự khóa định truy kích của Tinh Thần Pháo, ít nhất có thể thử xem liệu có một giới hạn khoảng cách nào đó, có thể khiến Tinh Thần Pháo không thể khóa định nữa.Một giây sau khi họ rời đi, bốn quả Tinh Thần Pháo lần lượt xuất hiện tại vị trí trước đó, như thể có sinh mệnh mà đột nhiên phanh gấp lại.

Hiển nhiên chúng phát hiện mục tiêu đã bị khóa định lại biến mất, lại không cam tâm bị hủy diệt trong hư không như vậy, muốn tìm Tây Môn Xuy Tuyết.

Sau khoảnh khắc tiếp theo, dường như chúng phát hiện hướng đi của Tây Môn Xuy Tuyết, lại lần nữa chui vào trong hư không, xuyên qua quy tắc không gian, truy đuổi sát nút.Năm người Tây Môn Xuy Tuyết trong ánh mắt mang theo vẻ sắc bén, đều nắm chặt vũ khí bên mình, chuẩn bị sẵn sàng cả hai tay.

Nếu Tinh Thần Pháo lại lần nữa truy đuổi, thì cứ giải quyết nó, dù sao thứ này cũng chỉ tồn tại như vậy.

Trong số các lý do lựa chọn tránh né trước đây, có một lý do vô cùng quan trọng chính là có hàng chục tỷ Ma Trùng đang rình rập gần đó.

Hiển nhiên chúng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, khi Tinh Thần

Pháo tấn công, chúng cũng nhất định sẽ tìm mọi cách để tấn công, lúc đó có nghĩa là bị tấn công từ nhiều phía a.

Khi chưa nắm rõ về những Ma Trùng này, trong tình huống như vậy, đương nhiên phải tránh né một chút để quan sát tình hình.

Thực ra điều họ quan tâm nhất là một số năng lực đặc biệt của Ma Trùng, như những quang đoàn màu trắng trước đây ngưng tụ lại, tạo thành một quang đoàn khổng lồ, sức mạnh chồng chất cuối cùng dẫn đến một sự biến hóa về chất.

Không rõ một nhóm Ma Trùng nào đó sở hữu sức mạnh thần kỳ gì, hiển nhiên những sức mạnh này là đặc trưng của Ma Trùng, là thiên phú chủng tộc.

Có một chủng tộc như vậy, thiên phú chủng tộc sẽ có sự biến hóa khác nhau tùy theo tư chất, thực sự khiến người ta có chút không nắm bắt được, không có một dấu vết nào có thể tìm kiếm.

Chương 297

Cũng không hiểu vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy, thực sự có chút trái với những gì đã biết, vào thời điểm trước đây, thiên phú trong một môn phái rõ ràng đều có thể truy tìm dấu vết.

Một số điều chỉ có thể đợi trong vòng gần một tuần, sau khi mọi tình hình bình ổn, mới có thể đi thăm dò lại, hoặc là dưới một số cơ duyên xảo hợp nào đó mới có thể biết được."Đuổi!" Tây Môn Xuy Tuyết lạnh giọng nói, ngay cả khi đang vượt không gian, tai hắn cũng khẽ thăm dò tình hình xung quanh, tự nhiên sẽ không bỏ qua âm thanh Tinh Thần Pháo phá vỡ hư không."Xem ra ta phải động thủ rồi, như vậy cũng tốt, vừa hay đã biết uy lực của Tinh Thần Pháo, nếu không thì mấy lần thăm dò của ta đều sẽ bị cho là sợ hãi." Lời nói của Diệp Cô Thành có một ý vị khác, như thể bộ dạng trước đó của hắn có vài phần diễn kịch, dưới tình huống không rõ tình hình địch, phải dùng cách này để hạ thấp lòng cảnh giác của chúng.

Đồng thời, dùng cách này có thể thăm dò thêm nhiều tin tức, giải đáp tốt hơn những nghi vấn trong lòng, cũng tốt hơn để đối phó kẻ địch."Động thủ đi!" Khóe miệng Độc Dịch câu lên một nụ cười phóng túng, tuy rằng bộ dạng của hắn có chút chói mắt, bởi vì thứ này không thể thay đổi dung nhan đáng sợ của hắn, nhưng không ảnh hưởng đến việc biểu đạt cảm xúc."Tuyệt chiêu mới: Vạn Vật Phá!" Trong chớp mắt, năm người đồng loạt xoay chuyển phương hướng, vũ khí trong tay phát ra ánh sáng mềm mại, sau đó lại phát ra ánh sáng sắc bén, như thể hoàn thành một tầng hóa độ nào đó, trong đó hắn đã xảy ra rất nhiều biến hóa.

Một đóa hoa quỷ dị nở rộ, đó là đóa hoa do vũ khí nào đó tổ kiến thành, đầu tiên xuất hiện sáu cây Thanh Tịnh Trúc ở giữa, chiêu này

biến thành hàng chục vạn, làm trung tâm của đóa hoa tản mát ánh sáng chói lọi, mang theo rất nhiều ý vị có thể phòng ngự mọi thứ.

Trung tâm của đóa hoa chính là nơi khó đối phó nhất, cũng là nơi kiên cố nhất, đại diện cho phòng ngự.Xung quanh nhụy hoa được tạo thành từ sáu cây Thanh Tịnh Trúc, lại phân tán bốn thanh kiếm, sau đó những thanh kiếm này lần lượt biến thành hàng chục triệu thanh, như thể phân thân có thể hóa thân thành số lượng khổng lồ như vậy.

Trong đó có hai thanh kiếm, trước đây chưa từng thấy, đó chính là Tri Chu Ti Kiếm do Tri Chu Hiệp dùng tơ nhện cấu thành, và Độc Dịch Chi Kiếm do những chất lỏng màu đen trên người Độc Dịch ngưng tụ thành.

Vì vậy trong hàng chục triệu thanh kiếm, có bốn thanh kiếm làm mô hình, lần lượt là kiếm của Diệp Cô Thành, kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết, Độc Dịch Kiếm và Tri Chu Hiệp Kiếm.

Toàn bộ chiêu thức được hình thành này lại vô cùng khiến người ta chấn động, vừa có nơi được bao quanh bởi sáu cây Thanh Tịnh Trúc đại diện cho phòng ngự, lại có hàng chục triệu thanh kiếm được tạo thành từ bốn thanh kiếm có lực tấn công.Tinh Thần Pháo lập tức va chạm vào Vạn Vật Phá, liên tiếp bốn quả đều lần lượt rơi xuống, nổ tung cả hư không thành tiếng, nhưng uy thế của chúng lại biến mất trong chớp mắt, nhanh chóng bị phân chia thành hàng chục triệu mảnh, không còn phục hồi được khí thế ban đầu.

Hóa ra, những Tinh Thần Pháo này tuy uy lực trông mạnh mẽ như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể chống lại một chiêu Vạn Vật Phá.

Tên của chiêu thức này tuy là vậy, nhưng thực tế lại mang theo rất nhiều ý nghĩa, không chỉ có nghĩa là vạn vật có thể phá, mà còn có nghĩa là vạn vật có thể phòng.

Ngọn lửa màu tím trên Tinh Thần Pháo cũng bị một số thanh kiếm cạo đi, hoàn toàn không phát huy được uy thế đáng lẽ phải phát huy, liền trong chớp mắt khí thế tiêu diệt, trong hư không hoàn toàn không nhìn thấy khí tức ngọn lửa màu tím, chỉ riêng có thể nhìn thấy những tinh thần kia.

Hóa ra, những tinh thần kia va chạm vào khu vực phòng ngự do sáu cây Thanh Tịnh Trúc tạo thành, nhưng căn bản không thể lan rộng ra để tấn công Tây Môn Xuy Tuyết, cuối cùng bị hàng chục triệu thanh kiếm xung quanh lần lượt chia cắt.

Bộ dạng khổng lồ ban đầu, trong chớp mắt đã biến thành hàng triệu triệu hạt vụn vỡ, đáng thương tán lạc trên sáu cây Thanh Tịnh Trúc, không còn có thể nhìn thấy bộ dạng đáng sợ ban đầu, ngay cả hình dạng của tinh thần cũng không thể nhận ra."Xem ra một chiêu của ta không uổng công ta khổ tâm mài giũa một phen, uy lực thì có thực, lực phòng ngự cũng đủ, Tinh Thần Pháo dù có lợi hại đến đâu cũng khó mà phá vỡ, căn bản không thể va chạm vào ta." Độc Dịch nhìn cảnh tượng này, đắc ý nói, quả nhiên không giống như những gì hắn nói trước đây, không nghiêm trọng đến mức đó, giải quyết dễ dàng như vậy a, hoàn toàn không cần hao phí bao nhiêu tâm tư.

Sớm biết như vậy thì nên trực tiếp thi triển chiêu này, dù sao cũng không tốn bao nhiêu thời gian, những loại Ma Trùng kia muốn vây công cũng không nhanh đến thế.

Chỉ cần lúc đó nhanh chóng triệu hồi vũ khí thì tốt rồi, tự nhiên sẽ có tâm lực để ứng phó với những đòn tấn công tiếp theo của những Ma Trùng kia."Còn về có bao nhiêu Tinh Thần Pháo thì ta cũng không thể biết, lần này cũng chỉ là bốn quả thôi, cẩn thận một chút thì tốt hơn." Diệp Cô Thành không có bao nhiêu vui vẻ, tự nhiên đã thi triển ra chiêu này, đương nhiên đối với uy lực của nó hắn đã có một chút chuẩn bị, nếu không đạt được hiệu quả của chiêu này, thì làm sao dám

thi triển.“Một chiêu này chủ yếu dựa vào sáu cây Thanh Tịnh Trúc mà Thánh Sư ban cho ta, nếu không thì làm sao có thể chống đỡ được thế công hung mãnh, ta không muốn sáu cây Thanh Tịnh Trúc của ta chịu bất kỳ tổn thương nào.” A Thanh nói giữa lúc mọi người đang trò chuyện, nhanh chóng triệu hồi Thanh Tịnh Trúc, có chút tiếc nuối vuốt ve Thanh Tịnh Trúc, không hề muốn có bất kỳ tổn hại nào.

Thánh Sư đặc biệt ban cho, những người khác đều không có, chỉ riêng nàng có được vinh dự như vậy, thực sự khiến nàng mỗi khi nghĩ đến đều vô cùng vui vẻ.

A Thanh có chút ngượng ngùng mỉm cười, ngay cả khi nàng cũng biết có chút đa tình, nhưng lại không thể thoát khỏi vòng xoáy này, luôn nhịn không được mà thêm vào nhiều ảo tưởng và tưởng tượng, đắm chìm trong đó.

Dẫu sao, niềm vui mà loại tưởng tượng đó mang lại thực sự vô cùng lớn, điều mà A Thanh trong sâu thẳm nội tâm luôn mong chờ xảy ra.

Suốt chặng đường, số lần nàng nói chuyện ít đi, liền thỉnh thoảng lại chìm vào trạng thái như một giấc mộng đẹp như vậy.

Bởi vì càng về sau, càng có thể phát giác ra sự quý giá của sáu cây Thanh Tịnh Trúc, nếu không có nó, thì không thể tồn tại được, vì vậy sự chiếu cố của Thánh Sư là vô cùng tốt.

Nhưng điều đó lại khiến bốn người còn lại vô cùng ghen tị, bởi vì cũng đã mài giũa một số chiêu thức, Thanh Tịnh Trúc vừa có thể phòng ngự, lại vừa có thể công thủ.

Uy lực giữa hai chức năng này đều vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn không kém cạnh, thậm chí còn kiên cố và bền bỉ hơn, căn bản không có đòn tấn công nào có thể phá vỡ phòng ngự.

Vì vậy, càng hiểu rõ tình huống này càng thở dài, trong đó, Độc Dịch vô cùng ghen tị, hối hận lúc đó đã không biểu hiện một phen trước mặt Thánh Sư, ít nhất cũng phải biểu hiện ra vẻ yếu ớt của mình.

Như vậy thậm chí có thể được ban thưởng một số thứ, những thứ mà Thánh Sư tùy tiện lấy ra cũng nhất định là những thứ khó tìm thậm chí chưa từng thấy."Cái biểu hiện lúc đó, may mà Thánh Sư đã nhìn ra ta chỉ là một nữ tử yếu đuối.

Tiếp tục bàn chuyện sau đó đi." A Thanh ôm chặt sáu cây Thanh Tịnh Trúc quý giá của mình, nói như thể sợ bị cướp đi, đương nhiên nàng cũng hiểu, những người này căn bản không dám cướp, cũng sẽ không cướp.

Một mặt là họ có một yêu cầu giới hạn, mặt khác, đây là vật Thánh Sư ban tặng, những người này phải là kẻ ngốc mới đi cướp.

Bởi vì sau khi cướp sẽ đối mặt với tình huống, đó có thể là tình huống rõ ràng, tuyệt đối đáng sợ cấp mười, tin rằng những người này tuyệt đối không muốn gặp phải tình huống như vậy.

Điều đó không thể chống đỡ được."Vậy ta sẽ ghi nhớ tất cả Tinh Thần Pháo, hiện tại điều quan trọng là phải khiến chúng dùng hết tất cả Tinh Thần Pháo, như vậy sẽ không còn lo lắng gì nữa." Tri Chu Hiệp lúc này lên tiếng nói, trong tay hắn là bột phấn Tinh Thần Pháo trước đó, muốn từ đó tìm kiếm dấu vết dược liệu của nó, dù sao cũng có khả năng không chỉ được tạo thành từ tinh thần."Những Tinh Thần Pháo này quả thực cứng rắn hơn cả tinh thần, có khả năng là dược liệu đặc biệt trên hành tinh đó, chỉ là chúng không đủ Tinh Thần Pháo để đối phó với ta, ta có thể 'lấy nha trả nha'." Diệp Cô Thành lúc này đột nhiên nghĩ ra một phương pháp, khóe miệng câu lên một nụ cười nói."Nhưng tinh thần không thể đạt đến tình trạng cứng rắn như

vậy.” Độc Dịch nói với chút hoang mang.

Các tinh tú và pháo tinh tú va chạm vào nhau, vô số tinh tú trên trời, vậy thì có thể sử dụng nhiều đến thế, không cần lo lắng về nguyên liệu, chỉ cần nhẹ nhàng vươn tay hái xuống là có thể hái được tinh tú.

Nếu muốn hàng triệu ngôi sao trên trời rơi xuống, cũng chỉ cần nhẹ nhàng ra một chiêu là có thể thực hiện được.

“Nếu một ngôi sao không đủ, vậy thì hàng vạn ngôi sao, vạn ngôi sao không đủ, vậy thì hàng chục vạn ngôi sao, ta trong khoảnh khắc có thể làm được, thậm chí nhanh chóng phóng ra hàng triệu ngôi sao, điều này đều không cần lo lắng, độ cứng rắn của pháo tinh tú cũng không phải vô giải, chiêu trước của ta đã đánh nát nó hiển nhiên chứng minh được điều đó.” Diệp Cô Thành nhẹ giọng nói, mang theo vẻ đắc ý và mãn nguyện, chưa bao giờ hắn có thể nói ra những lời như vậy.

Tùy tay hái sao, hái xuống vô số tinh tú, đối với hắn là chuyện dễ như trở bàn tay, giờ đây có thể nói ra lời như vậy, trong lòng luôn có một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Rõ ràng khác với trước đây, tất cả sức mạnh hiện tại là điều mà trước đây vĩnh viễn không thể đạt được, đã đột phá giới hạn, cảm giác này thực sự quá tuyệt vời.

“Quả thực, hiện tại không có phương pháp nào thích hợp hơn cách này, ta thích cách này.” Tây Môn Xuy Tuyết khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười, sau đó tay nhẹ nhàng vươn lên, xuyên vào hư không, hái xuống một ngôi sao, thật dễ dàng làm sao.

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn những tinh tú trước đây xa vời vợi, giờ khắc này lại yên ổn xuất hiện trên tay hắn, bàn tay của hắn hiện tại đã biến thành lớn hàng nghìn trượng.

Chương 298

Tinh tú nằm trên lòng bàn tay, mọi thứ đều vừa vặn như vậy, có một cảm giác khó nắm bắt.

Trước đây dù có đột phá đến đâu, có thể làm được bước này, cũng không thể nghĩ ra kế hoạch điên rồ như vậy, ai ngờ giờ đây lại đơn giản đến thế.

Chuyện pháo tinh tú bị phá hủy đã đến tai Ma Bạo Trùng Đội Trưởng và đám Ma Trùng, bởi vì hắn cũng đã tạo ra một thiết bị để khóa vị trí của pháo tinh tú.

"Tình huống thế nào, pháo tinh tú đã bắn trúng mục tiêu chưa?" Ma Bạo Trùng Đội Trưởng nói với vẻ cười cợt, hiển nhiên theo dự đoán, chuyện này nhất định đã thành công, hắn vô cùng tin tưởng vào uy lực của pháo tinh tú.

Lần này tổng cộng có bốn quả pháo tinh tú được bắn ra, tuyệt đối sẽ khiến mấy người kia phải đau đầu, hắn không nghĩ rằng một chiêu là có thể tiêu diệt cả năm người, nhưng tin rằng ít nhất sẽ trọng thương, thậm chí tiêu diệt được một người.

"Đội trưởng, pháo tinh tú không thể cung cấp dữ liệu, dường như đã bị hủy diệt, nếu không tuyệt đối không thể xuất hiện tình huống như vậy, trong quá trình hủy diệt đã phá hủy cả thiết bị định vị của ta." Một con Tiểu Ma Trùng nói với giọng điệu yếu ớt, nó cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, độ cứng rắn của pháo tinh tú đã được thử nghiệm vô số lần, tuy rằng nó rất rõ ràng về độ cứng rắn đó.

Nếu không phải vô cùng tin tưởng vào pháo tinh tú, nó cũng sẽ không dẫn theo và đợi kết quả của pháo tinh tú, niềm tin đó là từ tình huống đã thử nghiệm vô số lần trên một số hành tinh hoang phế.

Không ngừng cải tiến uy lực của pháo tinh tú, dung hợp rất nhiều vật chất mới để tăng cường uy lực của nó, sau khi có quả tinh tú cuối cùng, thậm chí có thể thu hồi cả một hành tinh cỡ trung.

Vu Đường Diễm hỏi lão đạo sĩ kia: "Vị đạo trưởng, ta đưa ông một ít tiền nhé, coi như ta mua nó vậy." Lúc này, Trịnh Sương bên cạnh cũng vội vàng gật đầu.

Hai cô nghĩ, không thể lấy không đồ của người ta, nếu không, truyền ra ngoài, có thể ảnh hưởng đến danh dự của mình, Đường Diễm cảm thấy khá chu toàn.

Lão đạo sĩ này vốn không có ý tốt, nhưng thấy hai cô gái muốn cho tiền, thì càng vui mừng hơn.

"Vậy đa tạ hai vị thí chủ." Lão ta cười cười, lúc này, Đường Diễm từ trong ví lấy ra năm trăm đồng, đưa cho lão đạo sĩ kia.

Lão đạo sĩ nhận tiền, trong lòng cũng mừng thầm.

"Vậy được rồi, chúc hai vị thí chủ một đời bình an." Lão ta cười cười, thực chất trong lòng có ý đồ khác.

Hai cô gái này xinh đẹp như vậy, nếu không lọt vào lòng bàn tay lão ta thì thật đáng tiếc.

Lão ta đã có một số ý nghĩ không tốt về hai người.

Hai cô gái lại không biết điều đó, vẫn đưa tiền cho người ta.

"Đạo trưởng, ta thấy ông cứ quanh quẩn ngoài thôn, sao không vào trong ạ?" Trịnh Sương có chút ngạc nhiên hỏi.

Lúc này, lão đạo sĩ kia vội vàng nói: "Không đâu, ta chỉ đi dạo bên ngoài một vòng thôi, không vào trong, hai vị thí chủ nếu có việc gì khác thì xin hãy nhanh chóng đi vào đi." Nói xong, lão ta đi về phía ngoài thôn.

Lão ta vốn định vào trong thôn xem phù chú của mình có bị người khác giải khai không, nhưng khi đến trước thôn, đột nhiên lão ta bị một quẻ lạ, quẻ cho thấy là quẻ hung, cho nên có chút do dự, đang phân vân có nên vào hay không, nhưng lúc này, hai cô gái đến, khiến lão ta nảy sinh ý đồ đen tối, nên cũng không quản nhiều nữa, còn chuyện nữ quỷ thì quyết định gác lại, trước tiên xử lý tốt hai cô gái này đã.

Lúc này, hai cô gái không hề hay biết, cầm hai cái hồ lô nhỏ màu tím, vui vẻ đi về phía Nhà Nấm.

Hai người hỏi đường trong thôn, sau đó biết được Nhà Nấm ở đâu.

Lúc này, trong Nhà Nấm, mọi người đang giúp Vương Tổ Hiền nấu cơm, dù sao cũng có hai vị khách mới đến, cần phải nhanh chóng một chút.

Vương Tổ Hiền quả nhiên là người nấu ăn giỏi, nấu ăn vừa nhanh vừa ngon.

Chẳng mấy chốc, một nồi tôm hùm sốt cà chua và một con bào ngư hấp tỏi đã sẵn sàng.

Vì đây là ở nông thôn, nên không có nhiều gia vị khác, chỉ làm món hấp tỏi, không hấp tỏi cũng ngon, có lẽ mùi vị hơi nồng.

Mọi người đều thèm đến chảy nước miếng, hận không thể ăn ngay bây giờ.

"Khách mới khi nào đến vậy, có chút nóng lòng rồi đó." Bành Vũ Thường nhìn một nồi tôm hùm và bào ngư, có chút không kìm được nước miếng.

Trương Tử Phong bên cạnh thì "a a" một tiếng nói: "Anh à, anh không xem mình béo đến mức nào rồi sao, ăn nữa là thành một con

heo thật đó." Bành Vũ Thường có chút câm nín, không thể nào đừng nói anh béo mãi được không, anh có chút không thể chấp nhận được.

Bành Vũ Thường liếc nhìn Trương Tử Phong nói: "Em à, không thể cứ nói mãi anh béo, nếu không, anh sẽ càng ngày càng không có tự tin giảm cân đâu." Khiến những người bên cạnh đều bật cười, ngay cả Vương Tổ Hiền cũng che miệng cười.

Sau đó cô nói với Trương Tử Phong: "A Tử Phong, sau này không thể nói như vậy nữa, phải động viên anh trai mới được, nếu không cứ toàn năng lượng tiêu cực thì sẽ càng ngày càng không có tự tin giảm cân đó." Hoàng Lỗi nghe xong, cũng vội vàng gật đầu, nói: "Nữ thần Tổ Hiền nói không sai, chúng ta phải có năng lượng tích cực, không thể cứ toàn năng lượng tiêu cực, sau này đừng gọi Bành Bành béo nữa, hãy khuyên cậu ấy tập thể dục đi." Mọi người nhanh chóng đạt được sự đồng thuận, những khách mời trong chương trình này đều khá tích cực, đó cũng là lý do vì sao nhiều khán giả thích, đều thích xem những điều tích cực, như vậy có thể từ những chương trình này thu được một số sức mạnh.

Các khách mời trong chương trình này đều như vậy, phải tích cực, những người này đều tràn đầy năng lượng tích cực mà.

"A, đã đến Nhà Nấm rồi sao?" Lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nữ.

Trong bếp mọi người lập tức phản ứng, đoán chừng là khách mới đã đến.

Bành Vũ Thường vội vàng xông ra ngoài.

Chương 299

“Em muốn xem khách mới có phải một cặp đôi không.” Bành Vũ Thường là người đầu tiên xông ra, Trương Tử Phong thì theo sát phía sau.

Việc này liên quan đến hai chuyện quan trọng, nếu Bành Vũ Thường thua thì sau này phải làm việc nặng hơn nữa, nếu Trương Tử Phong thua thì sau này phải học thêm một giờ đồng hồ.

Vì vậy hai người họ là người kích động nhất.

Nhanh chóng xông ra ngoài, Bành Vũ Thường nhìn thấy Đường Diễm và Trịnh Sương sau đó, cả người có chút buồn bực, xem ra đoán sai rồi, thật xui xẻo, đoán chừng lần này lại phải làm cái giá tre, phải đan dép rơm mũ rơm rồi.

Ngược lại Trương Tử Phong lại vui mừng, nhìn thấy hai cô gái sau đó, vội vàng xông đến.

“Chị Đường Diễm, chị Trịnh Sương, a, thật sự quá tốt!” Trương Tử Phong vô cùng vui mừng, như vậy không cần phải học thêm một giờ đồng hồ nữa, rất vui, càng khiến cô bé vui hơn là nhìn thấy Bành Vũ Thường phải làm thêm một số việc.

Trong lòng cô bé thầm nghĩ, cũng là để anh trai sớm giảm cân thành công đi, làm thêm một số việc cũng không có gì xấu.

Nghĩ vậy, cô bé càng vui hơn.

Thấy Trương Tử Phong nhiệt tình chào đón như vậy, hai cô gái cũng cảm động, đặc biệt là Trịnh Sương, vội vàng ôm chầm lấy Trương Tử Phong.

Trịnh Sương cũng được bảo dưỡng rất tốt, trông như một thiếu

nữ mười bảy mười tám tuổi vậy.

Đường Diễm cũng cười cười.

Lúc này, mọi người trong bếp cũng đi ra, ngay cả Vương Tổ Hiền cũng đi ra.

Nhìn thấy Vương Tổ Hiền sau đó, Trịnh Sương và Đường Diễm đều có chút ngây người.

Tình huống gì vậy?

Không nhìn nhầm chứ?

Thật sự là Vương Tổ Hiền sao?

Nữ thần Tổ Hiền sao?

Vương Tổ Hiền chính là thần tượng và tiền bối của họ, hai người nhìn nhau sau đó, đều có chút kinh ngạc.

Hoàng Lỗi lúc này cũng đi tới.

"Đã đến rồi à, chào mừng đến Nhà Nấm, tôi đã chuẩn bị đồ ăn cho mọi người rồi, tôm hùm nhỏ và bào ngư mà mọi người muốn ăn đều đã chuẩn bị xong rồi." Hai người nghe nói tôm hùm nhỏ và bào ngư mà họ muốn ăn đều đã chuẩn bị xong, vô cùng vui mừng, vừa được ăn những món ngon như vậy, sao có thể không vui được chứ?

"Vậy thì tốt quá rồi, rất cảm ơn thầy Hoàng Lỗi.

Em thật sự có phúc rồi, được ăn cơm thầy Hoàng Lỗi nấu." Đường Diễm vội vàng nói với vẻ vui mừng.

Lúc này, Hoàng Lỗi thì lắc đầu, giải thích với hai người: "Không phải tôi nấu đâu, là chị Tổ Hiền nấu đó, là chị Tổ Hiền đích thân xuống bếp đó, mọi người thật sự có phúc đó." Nghe xong lời này, hai người đều có chút bất ngờ, sau đó cũng xác nhận, thật sự là Vương Tổ Hiền.

Thật sự là nữ thần Tổ Hiền!

"Chị Tổ Hiền, thật sự là chị sao, em vừa rồi còn không dám tin đó." Trịnh Sương nhìn Vương Tổ Hiền, có chút không thể tin nổi nói.

Lúc này, Đường Diễm bên cạnh cũng vội vàng nói: "Chị Tổ Hiền thật sự không ngờ lại gặp được chị ở đây, thật sự quá may mắn rồi, em là fan của chị đó." Vương Tổ Hiền thấy hai người nhiệt tình như vậy, cũng che miệng cười, sau đó nói: "Đúng lúc chúng ta sắp ăn cơm rồi, đến đúng lúc lắm, nhanh chóng cùng ăn đi, tôi đi gọi Cửu Thúc xem Cửu Thúc có muốn đến không." Vương Tổ Hiền tự nhiên sẽ không quên Cửu Thúc, đã nấu nhiều món ngon như vậy, tự nhiên muốn mang một ít đến cho Cửu Thúc.

"Đúng vậy, phải mang một ít đến cho Sư phụ mới được." Bành Vũ Thường cũng vội vàng gật đầu.

"Anh Tiền Tiểu Hào, cũng phải gọi chứ, dù sao anh Tiền Tiểu Hào cũng đã giúp chúng ta." Hà Cảnh cũng vội vàng nói.

Mọi người đều khá cảm ơn, có đồ ăn ngon, tự nhiên sẽ không quên những người khác.

"A, vậy em đi tìm Sư huynh, chị Tổ Hiền đi tìm Cửu Thúc đi." Bành Vũ Thường nói.

Vương Tổ Hiền gật đầu, sau đó vào bếp múc một ít ra nói: "Cửu Thúc có lẽ sẽ không xuống đâu, tôi mang lên cho ông ấy một ít nhé, anh đi gọi Tiểu Hào đi." Nói xong, cô trực tiếp đi về phía trên núi.

Điều này lại khiến Đường Diễm và Trịnh Sương hai vị khách mới có chút khó hiểu.

"Tình huống gì vậy?

Cửu Thúc là ai thế?" Đường Diễm có chút kỳ lạ hỏi, cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra ở đâu.

“Chẳng lẽ là Cửu Thúc trong phim Cương Thi Đạo Trưởng sao?” Lúc này Trịnh Sương cũng vội vàng nói, điều cô biết, cũng chỉ có một Cửu Thúc mà thôi.

Chương 300

“Đúng vậy, không nghe nhầm đâu.” Lúc này, Bành Vũ Thường vội vàng nói.

“A?

Thật sao?

Là diễn viên quần chúng của tổ tiết mục mời sao?” Đường Diễm có chút kinh ngạc che miệng nói.

“Không phải diễn viên quần chúng, là Cửu Thúc thật.” Hà Cảnh vội vàng giải thích.

“Cửu Thúc thật ư?” Hai người bày tỏ sự không tin tưởng, đều cảm thấy những người này đang lừa mình.

Nhưng mọi người cũng không chú ý đến chủ đề này nữa.

Bành Vũ Thường có khả năng quan sát khá tinh tế, chú ý đến bên hông hai cô gái, đều đeo một cái hồ lô nhỏ màu tím.

Anh ta hỏi hai cô gái: “Hai cái hồ lô nhỏ trên người hai người đẹp quá, mua à?” Nghe nói đến cái hồ lô nhỏ này, Trịnh Sương vội vàng cười nói: “Không phải mua, khi đến cửa thôn, một lão đạo sĩ đã tặng cho tụi em, nhưng tụi em cũng không tiện lấy không đồ của người ta, nên đã đưa cho ông ấy năm trăm đồng.” Nghe xong lời này, ánh mắt mọi người đều bị thu hút.

Hoàng Lỗi nhìn hai cái hồ lô nhỏ màu tím, cũng gật đầu nói: “Cái hồ lô nhỏ trông thật sự không tệ, nhỏ nhắn đáng yêu, màu tím cũng không giống như nhuộm lên, thật đẹp.” Mọi người đều khen ngợi hồ lô, khiến Trịnh Sương và Đường Diễm cảm thấy đó là bảo bối.

Lúc này, Vương Tổ Hiền đã đến Thiên Húc Đường trên núi.

Lúc này trong Thiên Húc Đường, Cửu Thúc đang ngồi đả tọa, cảm nhận được Vương Tổ Hiền đi vào sau đó, ông liền mở mắt ra.

"Cửu Thúc, những người dưới đó làm tôm hùm nhỏ và bào ngư, con biết người nhất định sẽ không xuống đâu, nên đã mang một ít lên đây cho người." Cửu Thúc cười gật đầu, sau đó nói: "Không cần đâu, ta ăn rồi, con mang về đi, để bọn trẻ ăn nhiều một chút, thanh niên đang tuổi lớn mà." Vương Tổ Hiền vội vàng nói: "Cửu Thúc, rõ ràng bây giờ người cũng còn trẻ mà." Cửu Thúc bây giờ trông cũng chỉ hai mươi mấy tuổi, nhưng lời nói lại luôn có vẻ già dặn, khiến người ta cảm thấy ông già, nhưng nhìn ngoại hình, ông là một chàng trai trẻ hai mươi mấy tuổi mà.

"Người cứ ăn đi, để ở chỗ con cũng sẽ hỏng mất." Vương Tổ Hiền nhíu mày, nhìn lên bàn của Cửu Thúc, phát hiện còn sót lại một ít khoai.

"Cửu Thúc, không phải người lại chỉ ăn có chút khoai đó chứ?

Điều đó không được đâu, rõ ràng bây giờ người cũng còn trẻ mà, dù có già rồi thì cũng không thể cứ ăn khoai mãi được, không có dinh dưỡng đâu, ăn chút gì khác đi, tôm hùm nhỏ và bào ngư, đều là nguồn protein chất lượng cao đó, thử chút đi, là con mới học làm đó, đừng để tấm lòng của con uổng phí mà." Vương Tổ Hiền có chút làm nũng nhìn Cửu Thúc nói.

Cửu Thúc cuối cùng gật đầu.

"Vậy được rồi, ta ăn một chút vậy." Vương Tổ Hiền nghe xong, vô cùng vui mừng, trực tiếp vươn tay bóc tôm hùm cho Cửu Thúc.

Cửu Thúc vốn muốn từ chối, nhưng dưới sự yêu cầu liên tục của Vương Tổ Hiền, cũng chỉ có thể ăn hai con.

Sau khi ăn hai con, ông không muốn ăn nữa, Vương Tổ Hiền thì đã

bóc hết phần tôm hùm còn lại, sau đó mới rời khỏi Thiên Húc Đường.

Khi cô đến Nhà Nấm, mọi người đang đợi, cô vội vàng xin lỗi nói: "Xin lỗi đã để mọi người đợi lâu." Tổng cộng mất hơn nửa tiếng, những người này cũng đã đợi hơn nửa tiếng.

"Không sao đâu chị Tổ Hiền, em và Sư huynh cũng vừa mới về thôi." Lúc này, Bành Vũ Thường cũng vội vàng nói.

"A, chị Tổ Hiền, em cũng vừa mới về, đợi, chúng ta bắt đầu ăn thôi, nhìn ngon quá." Tiền Tiểu Hào nhìn những món ăn này, cũng có chút chảy nước miếng, nhìn những thứ này ngon quá.

"Vậy được rồi, mọi người đừng khách khí nữa, mau ăn đi." Nói xong, mọi người bắt đầu động đũa.

Những món ăn này là do Đường Diễm và Trịnh Sương gọi, tự nhiên cũng là hai món mà hai người họ thích ăn nhất.

Mọi người lập tức bắt đầu ăn uống no say.

"Đánh đi, cứ làm khán giả mãi thì chẳng phải phí hoài sự tồn tại của ta sao?

Chi bằng tự biên tự diễn một vở kịch hay." Trần Vũ ẩn mình trong hư không, đôi mắt sáng bỗng chốc hóa thành một nam tử khôi ngô, chính là Trần Vũ.

Hắn vừa rồi tùy tiện bố trí một chút, liền muốn Dương Mi phải chịu thiệt thòi, đó tuyệt đối không phải là chuyện gì.

Đao Phong Nữ Vương hiện tại đương nhiên không thể đánh lại Dương Mi, dù sao thực lực chênh lệch ở đó, muốn thăng cấp lên siêu nhiên Thánh Nhân cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng, Trần Vũ lại có thể khiến thực lực của Dương Mi hạ xuống, sự hạ xuống này đương nhiên không phải vĩnh viễn, nhưng

cũng đủ để Dương Mi biến thành cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ cần ở trong một tinh vực Hỗn Độn Ma Trùng.

Chỉ là hiện tại Dương Mi không hề phát hiện ra điều này, hiển nhiên không biết thực lực của mình đang âm thầm phát sinh một số thay đổi.

Bởi vì Trần Vũ cố ý không để Dương Mi phát hiện, cho nên hắn liền không thể phát hiện được.

"Cứ như vậy mới thú vị chứ, nếu không lại khiến ta quá đỗi nhàm chán." Trong đôi mắt Trần Vũ dường như có vô số tinh tú, giờ khắc này đôi mắt đó mang theo nụ cười mê hoặc, cho người ta một cảm giác không thể diễn tả, chỉ cảm thấy chấn động sâu sắc.

Mọi thứ, đều không ai hay biết.

Chương 301

Ma Bạo Trùng Đội Trưởng nhìn không chớp mắt, biết mấy người kia nhất định sẽ quay lại, bởi vì từ quỹ đạo mà xem, họ đang đi thẳng về phía Đao Phong Nàng Vương.

Hắn nhất định phải canh giữ ở đây, tuyệt đối sẽ không để những kẻ vô lễ này quấy rầy Đao Phong Nữ Vương, điều này hắn nhất định phải tuân thủ, nhất định phải làm, dù có chết cũng không tiếc, đó là nguồn sức mạnh của hắn.

"Chuẩn bị sẵn sàng, chúng sẽ quay lại, lần này đừng do dự nữa, chỉ cần phát hiện ra là lập tức khai hỏa pháo tinh tú, nhất định phải đánh cho chúng trở tay không kịp, không thể phản ứng được nữa, lần này bắn mười lăm quả, xem chúng giải quyết thế nào." Ma Bạo Trùng Đội Trưởng trong mắt hiện lên rất nhiều vẻ hung ác, trong lòng hắn nghĩ, bốn quả pháo tinh tú thì mấy người kia có thể giải quyết được, nhưng không có nghĩa là mười lăm quả pháo tinh tú thì mấy người kia có thể giải quyết được, đây hoàn toàn không phải là một cấp độ công kích.

Những người này tuyệt đối khó có thể chống đỡ được, tối đa có thể chống đỡ được mười quả, nhiều hơn nữa, mười lăm quả tuyệt đối không thể.

"Đợt tấn công thứ hai hãy theo sát, phóng ra với số lượng gấp bội, tuyệt đối không thể để chúng có cơ hội sống sót lần nữa, dù có tiêu hao hết tất cả cũng không tiếc." Ma Bạo Trùng Đội Trưởng liền sau đó lại hạ một mệnh lệnh, ý tứ là phải giành chiến thắng bằng mọi giá, dù cho có lãng phí rất nhiều pháo tinh tú, thì cũng đáng giá, chỉ cần có thể giải quyết hết đối thủ, thì đều không lãng phí.

Quá trình nghiên cứu pháo tinh tú không hề đơn giản, ngoại trừ thời gian đầu chế tạo khi tiến hành thí nghiệm đã tiêu tốn rất nhiều, sau đó không còn gặp đối thủ nào cần dùng đến pháo tinh tú, nên số lượng dự trữ trong nhiều năm qua là nhất định.

Nếu pháo tinh tú đều dùng hết, vậy thì cần phải tốn rất nhiều tinh lực mới có thể chế tạo ra, bởi vì bên trong nó có một loại nguyên liệu cực kỳ khó kiếm, đó là một loại năng lượng mà một số Ma Trùng bài tiết ra, nhưng mỗi con Ma Trùng trăm năm cũng chỉ bài tiết được một chút mà thôi.

"Vâng!" Đám Ma Trùng nhận lệnh, lập tức nhanh chóng hành động, những con Ma Trùng phụ trách bộ phận phóng lập tức nghiêm chỉnh chờ đợi, lắp đặt tất cả pháo tinh tú vào vị trí, chờ đợi kẻ địch xuất hiện.

Những con Ma Trùng khác thì biết rằng, bây giờ phải chuẩn bị sẵn sàng tác chiến, dù cho pháo tinh tú có khả năng giải quyết được kẻ địch, thì cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, đề phòng vạn nhất.

Tuy rằng khả năng đó vô cùng nhỏ bé, nhưng cũng không phải không tồn tại, nếu pháo tinh tú không tiêu diệt được kẻ địch, vậy thì phải lập tức xông lên tấn công, trước tiên dùng số lượng để áp chế.

Dù sao thì một số Ma Trùng thông minh hơn một chút, sự chuẩn bị đa tầng trong lòng chúng tự nhiên cũng nhiều hơn một chút, bởi vì chúng rất thích nghiên cứu những thứ này, cho nên bản năng sẽ tin vào một số khả năng vi diệu.

Dù cho khả năng đó không phải điều chúng mong muốn, nhưng chúng vẫn sẽ chuẩn bị sẵn sàng cho một kết quả không tốt, thật sự là những con Ma Trùng có tố chất rất tốt.

"Lần tới ta lại ra tay, nhất định sẽ phát động công kích mãnh liệt, ta nhất định phải phản ứng kịp, tinh tú trên trời tùy ta sử dụng, vô

cùng vô tận, để chúng xem đây." Diệp Cô Thành dự cảm được hành vi của Ma Trùng, trong giọng nói mang theo sự tự tin, lập tức vươn tay, xoay một vòng trong hư không, chỉ trong khoảnh khắc, tinh tú trên hư không đã giảm đi rất nhiều.

Trong tay Diệp Cô Thành, trong chớp mắt có hàng trăm nghìn ngôi sao, trên bàn tay khổng lồ hàng nghìn vạn trượng của hắn, phát ra ánh sáng rực rỡ, hoàn toàn không biết mình sắp bị dùng làm gì, chỉ đang tỏa ra ánh sáng mà một ngôi sao nên có trong cuộc đời nó.

Còn về việc bị dùng làm gì, có thể chống đỡ hay quyết định được, trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang, tinh tú không hề có bất kỳ uy hiếp lực nào, ngược lại là một vật phẩm thiết yếu, mỗi trận chiến đều có vô số tinh tú vẫn lạc.

Chúng cũng không có nhiều linh trí, chấp nhận mọi loại vận mệnh mà mình phải đối mặt, chỉ cần có thể rực rỡ đến cực hạn thì là tốt rồi.

Dù cho trong toàn bộ hư không, có một ngôi sao tồn tại, mỗi ngôi sao trông có vẻ vô cùng lộng lẫy, nhưng trong biển sao vô tận lại hoàn toàn không nổi bật, chỉ là tổng thể thì nổi bật mà thôi.

Không có ngôi sao nào có thể được người khác ghi nhớ, dường như có một đặc sắc độc đáo, nhưng mỗi ngôi sao lại vô cùng giống nhau, khiến người ta khó phân biệt.

"Cuộc chiến tinh tú." Tây Môn Xuy Tuyết lẩm bẩm bốn chữ, giữa hàng lông mày mang theo một tia cười, trong tay hắn cũng trong chớp mắt đã lướt đi trong toàn bộ biển sao, cũng chỉ trong khoảnh khắc đã có hàng trăm nghìn ngôi sao xuất hiện trên tay hắn.

Mỗi ngôi sao khi được lấy từ hư không ra đều sẽ trở nên khổng lồ vô cùng, hàng trăm nghìn ngôi sao chồng chất lên nhau, tạo thành một tháp tinh tú, vô cùng chấn động.

“Ta!” Venom trong chớp mắt vươn ra hai bàn tay, có chút tham lam, lại có chút ý muốn đùa giỡn, trong khoảnh khắc, hai bàn tay khổng lồ liền vươn vào hư không, tham lam lượn lờ trong biển sao.

Sau một lúc, hai bàn tay khổng lồ của Venom đã đầy ắp tinh tú, nhìn những ngôi sao này, hắn vô cùng đắc ý.

Dường như biến thành một trò chơi vậy, ai giành được nhiều tinh tú nhất, người đó sẽ là người chiến thắng cuối cùng, có chút ấu trĩ.

“Tiếp theo xem ta đây.” Tri Chu Hiệp vừa thấy vẻ đắc ý của Venom, trong chớp mắt liền nảy sinh ý chí cạnh tranh, tên này vì chuyện gì cũng có ý thức so tài, vậy thì nhất định phải thắng.

Hắn không thể thua một tên như vậy, càng tìm hiểu càng phát hiện hắn cực kỳ ấu trĩ và quái đản, tóm lại nếu là trước đây, tuyệt đối không thể nào đi cùng một tên như vậy, giờ đây có thể trở thành đồng đội thật sự vượt quá mọi tưởng tượng.

Tơ nhện trong tay Tri Chu Hiệp trong chớp mắt liền bay ra, những sợi tơ nhện đó trong chớp mắt đã dài hàng nghìn vạn trượng, đầu tiên là bay lượn kích động trong hư không, kích động đến mức có thể xuất hiện.

Sau đó, tơ nhện trong chớp mắt liền thoát khỏi hai tay của Tri Chu Hiệp, dường như đã giành được tự do vậy, trong chớp mắt liền hóa thân thành hàng nghìn vạn sợi, mỗi sợi trong chớp mắt đều nhắm vào một ngôi sao, trói chặt nó lại, sau đó mạnh mẽ kéo xuống.

Trên hành tinh, hai tay của Tri Chu Hiệp cũng sớm đã biến thành lớn hàng nghìn vạn trượng, đôi tay đã biến thân đang chuẩn bị cho những ngôi sao hạ xuống, hai tay dường như là một mặt đất đặc biệt của các vì sao vậy.

Tơ nhện mạnh mẽ kéo các ngôi sao từ hư không xuống hành tinh,

những ngôi sao này không có cái nào không nằm trên lòng bàn tay Tri Chu Hiệp, trong chớp mắt lòng bàn tay Tri Chu Hiệp đã đầy ắp hàng nghìn vạn ngôi sao.

Nhiều hơn Venom rất nhiều, dù sao thì Venom vừa rồi chỉ so sánh với Tây Môn Xuy Tuyết mà thôi, nên chỉ dùng hai tay vớt sao trong biển sao.

Tri Chu Hiệp chỉ nhìn thấy vẻ mặt của Venom mà nghiêm túc hơn rất nhiều, vừa nghiêm túc liền trực tiếp kéo hàng nghìn vạn ngôi sao vào tay mình.

"Ta vừa rồi không nghiêm túc, lần này so đi, muốn so xem ai đánh rớt pháo tinh tú nhiều nhất, dù sao không có chút gì để so tài thì chẳng có ý nghĩa gì, chúng ta hãy so đi, ai mới là người lợi hại nhất." Venom lạnh lùng hừ một tiếng, cảm thấy Tri Chu Hiệp thường ấu trĩ, đặc biệt nghiêm túc, đồng thời cố ý bắt bẻ, vừa rồi hắn cũng không biết phải so với Tri Chu Hiệp, nếu biết hắn có thể lấy ra tất cả tinh tú trên toàn bộ biển sao.

Lúc đó Tri Chu Hiệp sẽ không còn gì để đắc ý nữa, chỉ tiếc là lúc đó không có, bây giờ như vậy hoàn toàn không công bằng, muốn so thì đợi lúc đó.

"Được, như vậy thì vui hơn nhiều rồi, ta chắc chắn sẽ lợi hại hơn ngươi." Tri Chu Hiệp nghe lời đề nghị của Venom trong chớp mắt liền chấn động, cách này thì vui hơn, có cạnh tranh thì sẽ có hiệu suất, càng khiến trận chiến này thú vị hơn.

"Vậy thì đợi so tài đi." Ba người khác cũng đều rất tán đồng, đều cười gật đầu.

Chương 302

Sau đó, chỉ còn lại A Thanh chưa lấy tinh tú, cô cũng không vươn tay dài hàng nghìn vạn trượng vào hư không để vớt tinh tú, dù sao thì làm vậy thật sự quá không đẹp mắt, cũng không muốn thể hiện như vậy trước mặt Thánh Sư.

A Thanh luôn ghi nhớ hình ảnh Thánh Sư có thể nhìn thấy, vì vậy một số hành vi liền vô cùng cẩn trọng.

"Biến!" Cô lấy ra sáu cây Trúc Thanh Tịnh, ném vào hư không, ngay lập tức sáu cây Trúc Thanh Tịnh hóa thành hình dạng khổng lồ hàng nghìn vạn trượng.

Như vậy có thể dùng sáu cây Trúc Thanh Tịnh làm vật chứa, A Thanh sau đó đứng trên sáu cây Trúc Thanh Tịnh, hai tay hoạt động trong biển sao, cũng hái xuống rất nhiều tinh tú.

Phía Ma Trùng nghiêm chỉnh chờ đợi, nhanh chóng có động tĩnh truyền ra, trong chớp mắt liền bắn ra pháo tinh tú, kẻ địch sắp xuất hiện, phải nắm bắt thời cơ nhanh nhất.

Chỉ cần nắm bắt được thời cơ, thì có thể giáng cho kẻ địch một đòn chí mạng, kế hoạch đã định ra từ trước, giờ khắc này đến lúc kế hoạch phải thực hiện, một số Ma Trùng bắt đầu vô cùng căng thẳng.

"Khai hỏa!" Ma Bạo Trùng Đội Trưởng vẫn luôn chú ý thời cơ, trong chớp mắt liền chú ý, thời cơ đã đến, đồng tử hắn co rút lại, giọng nói mạnh mẽ hét lớn.

"Bành!" Cùng lúc với âm thanh của Ma Bạo Trùng Đội Trưởng vang lên, Tiểu Ma Trùng nghe thấy ngay lập tức, và lập tức nhấn nút, liên tục nhấn 15 lần, nó và đội trưởng có một sự ăn ý nhất định, vì vậy phản ứng nhanh chóng và nhạy bén.

Đợi sau khi nhấn xong nút, Ma Bạo Trùng Đội Trưởng và đám Ma Trùng khẽ thở phào nhẹ nhõm, thời cơ tốt nhất đã được nắm bắt, ít nhất kế hoạch ban đầu không bị bỏ lỡ.

Bây giờ chỉ cần chờ pháo tinh tú đánh nát kẻ địch.

Trong khoảnh khắc, mười lăm quả pháo tinh tú liền từ cửa phóng ra, vừa xuất hiện đã nhuốm lên ngọn lửa màu tím, khí thế hùng hổ bay về phía một nơi nào đó.

Nơi đó chính là nơi Ma Bạo Trùng Đội Trưởng đã cảm ứng được Tây Môn Xuy Tuyết xuất hiện.

Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành ngay từ đầu đã nhìn thấy hình dáng như vậy, giống như trước đây, ngọn lửa màu tím của pháo tinh tú nghênh đón họ, tốc độ có thể nói là cực kỳ nhanh.

Nếu không chú ý, thật sự có chút không phản ứng kịp, dù sao tốc độ của pháo tinh tú là vô cùng nhanh, trong hơi thở tiếp theo liền sắp va chạm rồi.

"Đi!" Tây Môn Xuy Tuyết trong chớp mắt, liền phóng hàng trăm nghìn ngôi sao trong tay về phía bốn quả pháo tinh tú.

"Xem ta đây!" Venom hoàn toàn bắt đầu điên cuồng, chất độc trên người hắn trong chớp mắt chuyển hóa thành tám bàn tay lớn, cộng thêm hai bàn tay ban đầu của hắn, tổng cộng có mười bàn tay xuất hiện, lần lượt nhắm vào mười quả pháo tinh tú.

Hàng nghìn vạn ngôi sao liền được phân tán về phía những quả pháo tinh tú đó.

"Tơ nhện đi!" Tri Chu Hiệp ánh mắt hơi ngưng đọng, hàng vạn ngôi sao mà hắn vốn đã thu thập được trong chớp mắt liền phân tán về nhiều hướng, trong đó, có một số hướng mà Venom muốn đi.

Tốc độ của hai người đồng thời, vì vậy phải xem ai nhanh hơn

một chút, ai có độ chính xác cao nhất trong đó.

Dù sao thì có rất nhiều hướng, phải đồng thời phân chia tinh tú tốt, bay về phía nhiều quả pháo tinh tú như vậy, điều mà họ đang so sánh chính là khả năng nắm bắt.

Đó mới là điểm đáng xem.

"Đi đi!" Diệp Cô Thành cũng đồng thời phóng tất cả tinh tú trong tay ra, cũng đồng thời bắn về nhiều quả tinh tú, cuộc đối đầu lại càng thêm căng thẳng.

A Thanh đứng trên sáu cây Trúc Thanh Tịnh, một cước liền đá ra hàng trăm nghìn ngôi sao, sau đó lại nhanh chóng lật người, hai tay lại quét ra hàng trăm nghìn ngôi sao, tổng cộng liền bay về ba hướng.

Cứ như vậy, mười lăm quả pháo tinh tú đó đều bị rất nhiều tinh tú vây công, có quả pháo tinh tú thậm chí phải liên tiếp chịu ba đợt tấn công.

Liệu tinh tú có thể đánh chìm pháo tinh tú xuống không?

Trong chớp mắt, vài luồng sức mạnh hung hăng va chạm vào nhau!

Ma Bạo Trùng Đội Trưởng và đám Ma Trùng vốn muốn nhìn thấy vẻ mặt có chút hoảng sợ của Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng kết quả không thấy, ngược lại là vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Điều khiến hắn càng kinh ngạc hơn là, Tây Môn Xuy Tuyết đã di chuyển hàng trăm triệu ngôi sao, sau đó lần lượt bắn về phía pháo tinh tú, mỗi quả pháo tinh tú đều chịu sự công kích của tinh tú.

Nín thở chờ xem kết quả cuối cùng, tuy rằng hắn không nghĩ sẽ có tình huống như vậy, nhưng cũng nhanh chóng nhập vào trạng thái.

"Bành!

Khoảng!” Giữa hai bên đều hiện lên màu vàng mờ, hai bên giao tranh dường như là ánh sáng và ánh sáng va chạm, trong đó xen lẫn rất nhiều màu tím.

Trong toàn bộ tinh không, dường như trong sự giao thoa của hai màu tím và vàng, hai bên va chạm tạo ra bạo kích khổng lồ, tia lửa không ngừng bắn ra.

Ngọn lửa màu tím muốn thiêu đốt tinh tú, nó quả thực có thể thiêu đốt rất nhiều tinh tú, không ngừng muốn tiến lên, công kích kẻ địch thực sự.

Hàng nghìn ngôi sao bị hủy diệt, tiếp theo hàng vạn ngôi sao bị hủy diệt, càng ngày càng nhiều tinh tú bị pháo tinh tú hủy diệt.

Nhưng tương ứng với điều đó, ngọn lửa màu tím cháy trên pháo tinh tú cũng đang dần dần co lại, những tinh tú đó đã tiêu hao rất nhiều năng lượng của pháo tinh tú.

Chương 303

Mặc dù năng lượng của một quả pháo tinh tú không thể so sánh với những ngôi sao nhỏ bé đó, nhưng khi những ngôi sao nhỏ bé tương đối đó lên đến hàng nghìn vạn, chúng đã phát huy một số tác dụng, và không đến mức không chịu nổi một đòn.

Dù sao thì, lúc đó, một số tinh tú không lấy cá thể làm đơn vị, lại một lần nữa cùng những đồng đội tinh tú có vẻ ngoài giống nhau tạo thành một đoàn phòng ngự, sức mạnh và sức mạnh chồng chất lên nhau.

"Có hiệu quả." Diệp Cô Thành nhìn cảnh tượng này, liền biết tinh tú có thể chống đỡ được pháo tinh tú, chỉ xem số lượng có đủ hay không.

"Số lượng không đủ rồi, bên kia lại bổ sung thêm." Tây Môn Xuy Tuyết ngẩng đầu nhìn về phía hư không, sau khi di chuyển một vị trí, hư không phía trên lại một lần nữa đầy ắp vô số tinh tú.

Không giống như khu vực mà hắn ngẩng đầu nhìn xuống trước đây, tinh tú trên khu vực trước đó đã bị vớt đi quá nửa, trông đã có vẻ thưa thớt rồi.

"Bổ sung!

Ha ha ha!" Venom phấn khích nói, suất tiên vươn tay, khuấy động biển sao trong hư không phía trên đầu, trong chớp mắt liền vớt được vô số tinh tú to lớn.

Một loạt động tác đã vô cùng thành thạo, một lần vớt liền có hàng triệu ngôi sao.

Bởi vì không phải mỗi quả pháo tinh tú đều đối mặt với số lượng

tinh tú như nhau, có một số quả đối mặt với số lượng ít hơn, vì vậy dường như lại sắp thoát khỏi cục diện bị tinh tú cản trở rồi.

Venom trong chớp mắt liền chú ý đến điểm này, hắn vung tay, liền lại bổ sung thêm hàng triệu ngôi sao, cứ thế chỉ khiến quả pháo tinh tú đó không còn cách nào nữa.

Pháo tinh tú không còn cơ hội để ra oai nữa, chỉ có thể tiếp tục công kích những tinh tú đó.

"Tiếp tục!

Đừng quên!" Ma Bạo Trùng Đội Trưởng nhìn cảnh tượng này, trong chớp mắt lạnh lùng cười một tiếng, ngay sau đó nhìn thấy một số Tiểu Ma Trùng đang ngơ ngác, liền vội vàng nhắc nhở.

Kế hoạch trước đó là liên tục tấn công mãnh liệt, bây giờ chỉ là đợt tấn công đầu tiên mà thôi, vẫn còn rất nhiều pháo tinh tú chưa được phóng ra.

Tiếp theo thường là uy lực của ba mươi quả pháo tinh tú.

Trong toàn bộ hư không trong chớp mắt liền vang lên ba mươi tiếng "Bành", hư không lại một lần nữa chấn động vì những âm thanh liên tiếp.

Ba mươi quả pháo tinh tú đột nhiên xuất hiện trên hư không, khí thế hung mãnh công về phía Tây Môn Xuy Tuyết, với hình dáng giống hệt những quả pháo tinh tú trước đó.

"Nhiều như vậy!" Lòng bàn tay Diệp Cô Thành trong chớp mắt sản sinh một lực hút, hấp hàng nghìn vạn ngôi sao trên bầu trời xuống, ngay lập tức liền bay về vài hướng, nhắm vào vài quả pháo tinh tú.

Tốc độ phản ứng này thực sự quá nhanh, vừa nghe thấy tiếng động đã ra tay, vừa vặn triệt tiêu được tốc độ của những quả pháo tinh tú này, hai bên va chạm trong hư không.

Rất nhiều pháo tinh tú vẫn phải vượt qua chướng ngại vật mới.

Tơ nhện của Tri Chu Hiệp cũng nhanh chóng bay lên hư không, vội vàng vớt hàng nghìn vạn ngôi sao rơi xuống, chỉ là lần này trực tiếp bay về phía những quả pháo tinh tú đó, không có thời gian để do dự nữa.

Tơ nhện tự động phân thành vài phần, chuyển hàng nghìn vạn ngôi sao về vài hướng, va chạm với những quả pháo tinh tú đó, giữa những va chạm phát ra những âm thanh lớn.

Đồng thời, Tây Môn Xuy Tuyết, Venom và A Thanh cũng lần lượt phát động, trong chớp mắt liền lơ lửng trong hư không, khoảng cách với tinh tú trở nên gần hơn, sau đó liền vô cùng tự nhiên dẫn dụ rất nhiều tinh tú trong biển sao ra.

Kết quả của sự hợp lực, lần lượt phóng gần trăm triệu ngôi sao về phía mười mấy quả pháo tinh tú, thời gian có chút không kịp, vì vậy động tác của họ vô cùng nhanh chóng.

Sau khi hoàn thành hợp lực một lần, tất cả mọi người đều không do dự tiếp tục vớt tinh tú trong biển sao, dù sao thì số lượng lần này đã đạt đến ba mươi quả, đó là gấp đôi so với trước đó.

Không dám lơ là, vì vậy lại không ngừng lặp lại động tác trên, không ngừng vớt tinh tú phóng về phía ba mươi quả pháo tinh tú đó.

Chỉ là luôn có một dự cảm, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, những con Ma Trùng đó không phải chỉ có bấy nhiêu pháo tinh tú, nhất định còn có nhiều hơn.

Như vậy thì cần nhiều tinh tú hơn nữa.

Chỉ là khu vực tinh tú phía trên đầu đã bị dùng đi rất nhiều, cuối cùng còn lại cũng không đến một nửa, xa xa không đủ.

Vì vậy, chưa đợi kẻ địch tiếp tục đợt tấn công tiếp theo, họ đã liên

thủ dẫn dụ các tinh tú trên một hành tinh khác xuống, bù đắp vào chỗ trống đã dùng hết trước đó.

"Lực hấp dẫn của tinh tú!" Năm người đồng thanh hét lớn, ánh mắt tất cả mọi người đều ngưng lại, trong chớp mắt đều bùng nổ thực lực cảnh giới Chuẩn Thánh, dễ như trở bàn tay liền di chuyển tinh tú trên hành tinh đó.

Chỉ trong chớp mắt, hư không vốn có chút thưa thớt lại một lần nữa trở nên đầy ắp tinh tú, tinh tú lấp lánh, đẹp đẽ vô cùng, chỉ là những tinh tú này vẫn sẽ được sử dụng.

"Tiếp tục!" Ma Bạo Trùng Đội Trưởng dường như đang cạnh tranh thời gian với Tây Môn Xuy Tuyết, trong lúc đang thực hiện lực hấp dẫn, liền vội vàng mở miệng nói, trong giọng nói mang theo rất nhiều sự gấp gáp và lo lắng, vang vọng cực kỳ lớn.

May mắn là trước đó đã có kế hoạch như vậy, vì vậy đã sớm chuẩn bị sẵn rất nhiều pháo tinh tú, lần này Tiểu Ma Trùng đã nhấn nhiều nút hơn, tốc độ nhấn nút không ngừng xuất hiện hình ảnh chồng lên nhau.

Tổng cộng đã nhấn sáu mươi lần.

Chương 304

"Thật sự quá nhanh, nhanh lên!" Diệp Cô Thành cảm thấy bên tai vang vọng âm thanh mà pháo tinh tú phát ra, sáu mươi tiếng liên tiếp thực sự quá chấn động, hư không đều thực sự bị chấn ra rất nhiều đá, không chịu nổi mà lăn ra khỏi vị trí ban đầu.

Hiện tại liền hoàn toàn trở thành cuộc thi đấu chạy đua thời gian, sáu mươi quả pháo tinh tú đó không chút do dự bay đến, uy lực của chúng ai cũng biết, vì vậy họ vô cùng thận trọng.

May mắn là trước đó đã di chuyển tinh tú, giờ khắc này liền vội vàng kéo tất cả tinh tú trên hư không xuống, lần này nhất định phải như vậy.

Toàn bộ khu vực hư không phía trên đầu có đến hàng tỉ ngôi sao, dày đặc đến mức đáng sợ, nhất định phải chia đều hàng tỉ ngôi sao thành sáu mươi phần.

Một phần cần tiêu tốn rất nhiều tâm lực, đồng thời lúc này lại không có nhiều thời gian để suy nghĩ kỹ lưỡng, mọi thứ đều phải hoàn thành trong chớp mắt, vì vậy lần này nhất định phải có năm người liên thủ hành động.

Với thực lực của năm người thì việc đó trở nên đơn giản hơn rất nhiều, trong chớp mắt hàng tỉ ngôi sao liền được phân hóa tốt, tề tựu bay về phía sáu mươi quả pháo tinh tú đó.

Trong hư không, dường như đều đã trở thành đấu trường quyết đấu giữa tinh tú và pháo tinh tú, pháo tinh tú được cấu thành từ tinh tú như một loại nguyên liệu, đồng thời lại dung nhập các nguyên liệu khác trở nên cứng rắn hơn, cuối cùng lại không thể đối đầu với tinh tú của đối thủ.

Trong hư không tổng cộng chín mươi lăm quả pháo tinh tú đều vẫn còn tồn tại, đủ để thấy độ cứng rắn của chúng, đối diện chúng là số lượng tinh tú khổng lồ, dùng sức mạnh nhỏ bé để chống đỡ pháo tinh tú.

Bởi vì mọi thứ thực chất chỉ diễn ra trong vài hơi thở, vì vậy cuộc đối đầu vẫn chưa kết thúc, nhưng có thể thấy một số pháo tinh tú đang khẽ run rẩy.

Dù cho những quả pháo tinh tú này đã hủy diệt rất nhiều tinh tú, nhưng điểm lợi hại nhất của tinh tú chính là sự vô tận của chúng, nếu không đủ, vậy thì Tây Môn Xuy Tuyết sẽ bổ sung thêm.

Như vậy, pháo tinh tú hoàn toàn không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.

"Đội trưởng, tất cả pháo tinh tú đều đã dùng hết rồi." Tiểu Ma Trùng khẽ giọng báo cáo, lần này tổng cộng chín mươi chín quả pháo tinh tú đều đã được phóng ra hết, toàn bộ đều ở trên hư không.

Ma Bạo Trùng Đội Trưởng với vẻ mặt đáng sợ gật đầu, toàn bộ cơ thể Ma Trùng tỏa ra khí tức âm trầm, hắn thực sự bị cảnh tượng trước mắt làm cho tức giận, hoàn toàn không giống với những gì hắn tưởng tượng.

Hoặc là, tất cả những gì đang xảy ra trước mắt hoàn toàn không giống với những gì toàn bộ tộc Ma Trùng tưởng tượng, đã dồn bao nhiêu tâm huyết vào pháo tinh tú, thì lại càng kỳ vọng vào hiệu quả của nó bấy nhiêu, kết quả cuối cùng lại là cảnh tượng này.

Nguyên lai đối thủ lớn nhất của pháo tinh tú chính là vô số tinh tú!

Thực sự là chuyện chưa từng có.

Hiện tại những quả pháo tinh tú này không hề khiến Tây Môn Xuy Tuyết và năm người họ bị bất kỳ tổn hại nào, hoàn toàn không phát

huy được tác dụng đáng lẽ phải có, liền khiến tâm trạng của tộc Ma Trùng không khỏi trầm xuống rất nhiều.

Kẻ địch không dễ đối phó cũng khiến hắn cảm nhận được, và thực lực của những kẻ địch này rất không tệ, cũng không hề ngu ngốc, có thể nghĩ ra cách dùng tinh tú đối phó pháo tinh tú đã đủ để chứng minh điều đó rồi.

Nhìn Dương Mi đang nhảy nhót trước mặt, Trần Vũ tự hỏi liệu lão già này kiếp trước có phải là một tên bợm rượu không?

Cứ nghe thấy có thể uống rượu là lại phấn khích, lại vui vẻ đến vậy sao?

"Thật ra người không cần phải phấn khích, phải vội vàng như vậy đâu, dù sao bên trong còn nhiều lắm." Kim Phượng bên cạnh nhắc nhở, thật sự không thể nhìn một lão già cứ nhảy nhót lung tung như một cô gái nhỏ vậy.

"Ta… ta biết, nhưng nhất thời phấn khích, sau đó cảm thấy hơi quá vui, không thể kiềm chế được bản thân." Dương Mi nói, cảm giác như thể đã có được cả thế giới.

Hành tinh không còn là hành tinh, tinh vực không còn là tinh vực, những thứ đó dường như trong khoảnh khắc đã trở nên không còn quan trọng nữa, còn về sau có quan trọng hay không, thì để sau hãy tính.

"Vậy… vậy dùng một chai nước ép táo đổi lấy một hành tinh, có được không?" Kim Phượng bên cạnh thừa cơ hạ giá nói.

Dù sao cũng đã như vậy rồi, ta nói thêm vài câu nữa, e rằng người cũng không cảm thấy có gì không tốt đâu nhỉ, Kim Phượng trong lòng nghĩ như vậy, dù sao cũng đã nhảy nhót thành ra như vậy rồi, chắc người cũng không để ý đến những vật ngoài thân này nữa đâu nhỉ.

“Cái… cái gì?

Một chai rượu trái cây chính là tâm huyết của ta đó, thứ đó có thể nói là vật ngoài thân của ta, nhưng… nhưng ta cảm thấy không thể trao đổi ngang giá được.” “Ý… ý ngoài lời là quán rượu trái cây thực ra cao cấp hơn hành tinh, cho nên ngươi cảm thấy không thể chịu thiệt như vậy, đúng không?” Dương Mi nói, dường như đang tâng bốc Trần Vũ?

Thực tế thì hắn không muốn dùng rượu trái cây đổi lấy hành tinh.

“Hừ, vậy thì cứ như vậy đi, ngươi cảm thấy hành tinh không bằng của ngươi, cho nên mới không muốn dùng để khoe khoang.” Kim Phượng bên cạnh chọc ghẹo nói.

“Thôi được rồi Kim Phượng, đừng tranh cãi nữa.

Chúng ta tiếp tục quan sát trận chiến đi, bên trong dường như khá thú vị.” Khi nói, bên trong dường như lại bắt đầu một cuộc chiến khốc liệt hơn.

Tên Goblin và Địa Tinh kia tuy không chênh lệch là bao, nhưng có thể thấy Harry Potter triệu hồi ra Địa Tinh có phần tàn bạo hơn một chút.

“Tại sao bên ta lại triệu hồi ra yếu kém như vậy chứ?

Cảm giác tên bên kia vừa ấu trĩ lại vừa không có sức chiến đấu, thật sự là một thất bại lớn.” “Sau này nếu chúng ta giành được hành tinh đó, hãy đuổi hết những tên đó đi, sau đó để Địa Tinh của ta lên thay thế.” Kim Phượng bên cạnh đề nghị.

Cô cảm thấy sức chiến đấu của Tịch Tĩnh thực sự quá mạnh, một ngụm là nuốt chửng được tên giống Goblin kia.

Chương 305

“Ngươi không thấy ghê tởm sao?

Toàn là những thứ xanh xanh lè lè, trông quái dị như vậy.” Dương Mi sau khi trở lại bình thường, nhìn Kim Phượng nói.

Kim Phượng là một cô gái sao?

Đối với những thứ như vậy lại không hề e ngại, còn vỗ tay reo hò, rốt cuộc là sao vậy?

“Ngươi mới ghê tởm đó, vũ điệu ngươi nhảy còn ghê tởm hơn, quên lúc nãy khi ngươi uốn éo làm bộ làm tịch, còn ghê tởm hơn cả Goblin và Địa Tinh kết hợp nữa.” Kim Phượng bên cạnh không hề khách khí phê bình.

“Chuyện gì vậy?

Đang nói cái gì vậy?

Kim Phượng.

Có thể nào vũ đạo vừa rồi không bằng Goblin và Địa Tinh sao, rõ ràng là không cùng đẳng cấp mà.” “À, đúng rồi, thảo nào ta vừa rồi lại quên mất chuyện này.” Kim Phượng bên cạnh nói như thể đột nhiên nhận ra, sau đó vỗ vỗ đầu mình nói.

“Ta quên mất không nên so sánh đệ đệ với Goblin.” “Cái gì?

Ai không bằng tinh linh và Goblin.” Dương Mi nói đến mức nói năng lộn xộn, miệng méo xệch.

“Ta không nói không bằng, chỉ là cảm thấy không cùng đẳng cấp thì không thể so sánh được, ngươi còn chưa nghe ta nói hết đã bắt đầu ngắt lời, cắt nghĩa lời ta, ngươi thấy đúng không?” Kim Phượng nói

với vẻ lễ độ, giống hệt một bà thím chợ búa đang cãi lộn vậy.

"Bình thường lại không đi chợ mua rau, sao lại học được cách nói chuyện của phụ nữ chợ búa vậy?" Trần Vũ có chút ngạc nhiên nói.

"Không phải cuộc sống hàng ngày ép buộc sao?

Ta đôi khi một mình rảnh rỗi, sau đó nghiên cứu cổ tịch về nghệ thuật, cũng có xem những thứ được ghi lại trong đó." Trông Kim Phượng dường như đã nói ra tất cả sự thật.

Nhưng thực ra không phải, khi Kim Phượng học những thứ này, căn bản không liên quan đến kiến thức trong thư phòng.

"Xác định không?

Ta nhớ trong sách của ta không có sách cãi nhau đâu, vậy bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết, mấy ngày nay ngươi đã làm gì không?" Trần Vũ bên cạnh, không thể tin nổi nói.

"Ta bình thường rất nghe lời, sau đó ta lại tự mình giống như đeo tạp dề vậy đó." Kim Phượng nói xong lời này liền vô cùng uất ức, nhưng bởi vì sự thật là như vậy, nhưng ta cảm thấy không có gì đáng uất ức cả.

"Hai người coi ta như không tồn tại sao?

Cảm giác như chủ đề thảo luận của hai người ta chẳng biết gì cả?" Trần Vũ và Kim Phượng nói qua nói lại hoàn toàn kích thích Dương Mi bên cạnh.

"Ta không coi ngươi không tồn tại, cảm thấy không có gì cần thiết." Nói thật thì ánh mắt của Trần Vũ không tệ, nhưng khi đối đầu đơn độc, phán đoán dễ bị rối loạn.

"Cứ quên cách nói chuyện như vậy sao?

Lúc đầu nói chuyện cứ cảm giác không ăn khớp, phải để ta tự

đoán ý tứ.” Kim Phượng lầm bầm nói, dường như có chuyện đã bị kìm nén rất lâu rất lâu.

“Sao?

Chuyện gì lại ta? ” Trần Vũ cảm thấy trên hành tinh hắn thỉnh thoảng nói chuyện quá nhiều, khiến bây giờ hắn cũng không rõ những gì đã từng, rồi quên đi.

Chỉ cảm thấy trên thế giới có rất nhiều chuyện vô vị dường như hắn cũng đã làm rất nhiều, chỉ là Kim Phượng cảm thấy rất tốt, không học mà còn học hư cả rồi.

Trần Vũ lắc đầu, rồi lại nhìn Dương Mi.

Dương Mi không thể tin nổi cũng nhìn lại Trần Vũ, không biết trong hồ lô của hắn rốt cuộc bán cái gì.

Chỉ cảm thấy, đã nhìn thấy thì cũng nên có một sự phản kháng lễ độ, nếu không để người khác biết một người cướp vị trí của mình, e rằng người bị cướp vị trí.

Nếu chuyện này truyền ra giang hồ, nên đứng vững như thế nào, nên làm gì, cho nên khí thế phải có, vạn nhất thành công thì sao?

Vạn nhất bị người khác nhìn thấy rồi chấp nhận giấc mơ của người khác thì có phải gặp quỷ không?

Lúc này, Trần Vũ liếc nhìn Dương Mi, rồi hỏi: “Ngươi thấy ta có cơ hội không?” Dương Mi lắc đầu.

Nàng dường như không hiểu rốt cuộc Trần Vũ có ý gì, đột nhiên hỏi có cơ hội hay không, chẳng lẽ hẹn lát nữa ra ngoài “tán gẫu” rồi tiện thể “leo núi” sao?

Chương 306

“Hả?

Ngươi có ý kiến gì sao?

Có điều gì muốn nói với ta sao?

Người sáng không nói tiếng tối, có gì cứ nói thẳng đi.” Dương Mi dường như cảm thấy mình vừa làm một chuyện vô cùng táo bạo.

“Ngươi thấy ta có cơ hội không?

Hay là ta cứ ra ngoài ‘leo núi’ một chuyến đi?” Trần Vũ nói xong, ta thấy hơi buồn cười, hắn lại dùng tư duy của người khác để nhìn nhận sự tình hiện tại.

Mặc dù câu nói đó rất quen thuộc, nhưng ta quên mất là ai đã nói, chỉ đột nhiên cảm thấy thú vị nên tiện thể hỏi xem nàng có sự diễn giải đặc biệt nào cho câu nói ấy không.

“Cái quái gì vậy?

Ta vừa mới từ ngoài ‘leo núi’ về mà?

Chẳng lẽ ngươi thấy chưa đủ ẩn, muốn ta ra ngoài đi dạo thêm vài vòng nữa sao?” Dương Mi có chút khó tin nói.

Vừa nãy ta mới từ ngoài “leo núi” về, tuy ngọn núi đó không cao, trong mắt ta cũng chỉ mất vài bước đi, nhưng không phải có chuyện chính sự cần làm sao?

Cứ phải mãi ra ngoài “leo núi” làm gì, không thể an tĩnh ở đây xem chiến đấu, xem một trận đấu đàng hoàng sao?

“Không có gì, ta chỉ hỏi ngươi có ý kiến đặc biệt gì về câu nói đó thôi.” Trần Vũ ở bên cạnh cảm thấy cuộc đối thoại hơi ngượng, hắn

cũng chuyển đề tài, tiếp tục xem cảnh "tai ương ác ma xanh lục" bên trong.

"Goblin và Địa tinh nhìn giống hệt nhau, không lẽ hai đứa chúng nó là anh em sinh đôi, rồi lúc nhỏ mẹ chúng nó gửi cho người thân nuôi, thành ra từ bé chỉ có một đứa thôi?" Kim Phượng ở bên cạnh, não bổ một câu chuyện nàng từng nghe ở phàm gian, rồi áp vào cảnh tượng hiện tại.

Trần Vũ ở bên cạnh phổ cập kiến thức: "Chuyện gì vậy?

Ngươi hiểu biết nhiều thế?

Hai loài này nhìn thì có vẻ giống nhau, nhưng thực ra không phải.

Địa tinh, là một nhân vật khá lợi hại của người đồng hương Harry Potter đó." "Còn Goblin, là tiểu tinh linh sinh trưởng ở vùng này, chỉ là ngoại hình hơi đáng ghét, nhưng thực ra cũng không xấu, chỉ là đi theo nhầm chủ nhân thôi." Hắn nói rồi nhìn vào bên trong, dù sao thì một con Địa tinh đang nuốt chửng một con Goblin vào bụng.

Kim Phượng nói năng hơi lộn xộn: "Vậy bây giờ đánh nhau thế nào, sao có thể tiếp tục diễn ra chứ?" Trần Vũ lườm nguýt, nói: "Ngươi nói chuyện có thể rõ ràng hơn một chút không?

Ta cảm giác ở bên cạnh ta, ngươi không học cái tốt mà toàn học cái xấu thì phải?" Kim Phượng làm nũng nói: "Ôi dào, ta không cần cảm giác đâu, huynh hiểu ý ta mà, nên tiết kiệm thời gian, không cần nói nhiều đúng không?" Dường như nàng vừa nói xong chuyện, chỉ là chưa hiểu rõ.

Trong lúc đang thảo luận chuyện đó, bên trong dường như có đột phá mới.

Con Địa tinh đang nuốt chửng một con Goblin một cách ngon lành, bỗng cảm thấy chủ thể tạo ra lũ Goblin phía sau không còn tinh lực

nữa.

Lúc này, Harry Potter cùng vài người khác vòng ra phía sau, trực tiếp tiêu diệt chủ thể chính tạo ra lũ Goblin trong chớp mắt.

Giờ đây, ngoài vài con Goblin còn sót lại trên chiến trường, không còn con nào nữa, việc bổ sung quân cũng đã được giải quyết.

Sau khi giải quyết mẫu thể sản sinh Goblin, Harry Potter cũng giảm bớt việc tạo ra Địa tinh.

Dù sao cảnh tượng ồn ào cũng khá khó kiểm soát, nên họ đã ngừng tạo ra chúng.

Nhìn lũ Địa tinh dần tiêu diệt Goblin, rốt cuộc cũng vượt qua cửa ải thứ 3.

Không biết tiếp theo sẽ diễn ra chuyện gì nữa.

Lúc này, Hồ Bát Nhất muốn nói gì đó, cảm thấy gần đây có động tĩnh bất thường, dường như mặt đất vừa rung chuyển.

Hồ Bát Nhất nghiêm túc, có trách nhiệm nói: "Mọi người có cảm nhận được không?

Xung quanh hình như có động tĩnh lạ, ta thấy chúng ta lại sắp phải đón nhận thử thách mới rồi." Hắn nói rồi lấy ra chiếc la bàn tùy thân ra xem.

Dường như kim trên la bàn cứ liên tục rung động, như thể gần đây có từ trường ảnh hưởng.

Lăng Lăng Thất ở bên cạnh nhìn thứ trong tay Hồ Bát Nhất: "Gần đây không có từ trường nào cả, chỉ là sự thay đổi của chính nó nên mới rung động thôi." Hồ Bát Nhất đáp: "Điều đó cũng không phải không thể, nhưng trực giác của ta mách bảo rằng lại sắp có chuyện rồi, nếu không thì sao ta lại có thể yên tĩnh ở đây được chứ?" Mặc dù

mọi người không biết thử thách tiếp theo là gì, nhưng vẫn chọn ở lại tại chỗ, để mấy con Địa tinh nhỏ ra ngoài thám thính.

Dường như lũ Địa tinh đã trở thành những người bạn nhỏ cùng kề vai chiến đấu.

Dương Mi vội vàng nói: “Thế này không hợp quy tắc đúng không?

Chương 307

Lại tự ý mang theo người giúp đỡ rồi.” Trần Vũ: “Ngươi biến ra để đối phó những thứ đó sao?

Hơn nữa bây giờ đã ngừng tạo ra chúng rồi, nên ta thấy không có gì không hợp quy tắc cả.

Vậy nếu theo cách này, thì mấy con vật nhỏ phía sau cũng không cần xuất hiện nữa, vậy bây giờ trên chiến trường ta thắng rồi, nên hành tinh này thuộc về ta, ngươi thấy được không?” “Nếu ngươi thấy được thì ta không có vấn đề gì.” Dương Mi: “Sao có thể nói vậy được?

Ta không đồng ý!

Ta đâu có ý đó, ngươi đừng xuyên tạc ý của ta!” Trần Vũ: “Thế thì sao?

Ta nên nói thế nào?

Ta đâu phải ai, làm sao ta biết nên làm gì, không nên làm gì?” Nghe kỹ thì Trần Vũ nói có vẻ khá có lý.

Dương Mi ở bên cạnh có chút vội vã nói: “Ta không biết, dù sao ta cũng thấy cảnh này không thể như vậy được.” Nàng cứ cảm thấy hắn đang giở trò vặt.

Trần Vũ giả vờ tức giận nói: “Nếu không thì ngươi tham gia chiến đấu đi?

Mà đừng quên rượu trái cây trong tay ngươi là ta cho đó.” “Ăn của người thì ngắn tay, lấy của người thì mềm lòng, ngươi không biết quy tắc sao?” Dương Mi nói: “Được rồi, được rồi, ta cứ coi như chưa nói gì đi, dù sao thì ‘cầm của người thì mềm tay, ăn của người thì

ngắn miệng' mà." Nàng cứ thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không dám thật sự phản kháng.

Trần Vũ ở bên cạnh nói: "Thôi thôi, không được rồi, nói nhiều lời vô ích quá.

Huống hồ đừng quên bây giờ ta đang cạnh tranh công bằng đó nhé.

Ta cảm thấy mình còn chịu thiệt hơn ngươi, bên ta chỉ có 5 người và mấy đối tượng tấn công thì không ngừng nghỉ." Kim Phượng bất mãn gật đầu, rồi trừng mắt nhìn Dương Mi.

Dương Mi ngượng ngùng nói: "À ừm, thôi ta coi như chưa nói gì cả vậy.

Chuyện này… hơi đột ngột đúng không?" Đúng là "đụng vào chỗ ngứa", lẽ ra nàng không nên nói chuyện này.

Mặc dù quy tắc trò chơi khi đó cũng chưa định ra, nhưng nếu thật sự so đo, thì bên Trần Vũ quả thật đông người hơn.

Dương Mi nhìn cảnh tượng trước mắt, nói: "Thôi được rồi, vậy bây giờ phải làm sao đây?

Chấp nhận vòng thử thách mới à." Nàng biết mình lại thua một ván nữa rồi.

Nếu cứ tiếp tục thế này, không quá 10 hiệp là nàng sẽ thua hoàn toàn.

Những người được bố trí ở phía trước đều là tinh anh, nhưng sau hiệp thứ 10, những người phía sau đều không ra gì, nên nếu không thắng được ở phía trước, thì phía sau e rằng khó mà giành được lợi thế.

Trần Vũ nói, giọng điệu dường như có ý riêng: "Thôi, ta cũng không lấy đông hiếp ít, bây giờ cứ để các ngươi tự do phát huy đi, ta

đi xem những địa điểm khác đã.

Ta thấy chúng ta nên tiếp tục phát huy cục diện tốt đẹp này." Dương Mi có chút sợ hãi nói: "Ý ngươi là sao?

Chẳng lẽ bây giờ ngươi định ra tay à?" Trần Vũ ở bên cạnh nói, rồi nhìn Dương Mi với vẻ nguy hiểm: "Nói vậy cũng không phải, nhưng ngươi có biết người như ta thực sự hơi vô vị không?

Đâu thể cứ mãi đứng xem chiến đấu được, đúng không?" "Thân là Đạo nhân của chúng ta, thì tổng phải làm gì đó để khống chế và nắm bắt cục diện chứ?" Dương Mi sợ đến run rẩy, liền lùi lại vài bước.

Dương Mi: "Tiền bối, xin đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta nữa được không?

Cùng lắm thì chúng ta cứ tiếp tục thi đấu đàng hoàng." Kim Phượng cũng ở bên cạnh, có chút buồn chán: "Chúng ta tiếp theo sẽ làm gì đây?

Đâu thể cứ mãi nhìn họ chơi trò đánh nhau này chứ?" Đã liên tiếp mấy ngày nàng cứ ở trong đó xem người ta chiến đấu.

Trần Vũ hỏi Kim Phượng có ý kiến hay nào không: "Nếu không thì sao?

Hay là chúng ta lại khai thác một chiến trường mới ở bên cạnh đi, dù sao cũng buồn chán, chi bằng tìm chút chuyện để làm." Kim Phượng vì quá nóng mà nói không nhiều: "Chuyện này không phải đã quyết định rồi sao?

Phải làm mấy thứ khác chứ." Trần Vũ đột nhiên cảm thấy bây giờ đang là mùa hè, thời tiết thật nóng bức: "Ôi da, nhưng dạo gần đây nóng quá, đánh nhau cũng chẳng có gì hay để cá cược.

Hay là chúng ta làm gì đó xem sao?" Kim Phượng khao khát mưa móc đồng đều: "Hay là làm chút mưa để xua đi cái nóng, huynh thấy

sao?" Trần Vũ ở bên cạnh hình dung khá đúng: "Đúng vậy, bây giờ nóng quá, nằm trên giường cứ như cái lò hấp, lật qua lật lại thành màu vàng cánh gián, vừa ra khỏi cửa là dễ bị say nắng ngay." Kim Phượng nói: "Huynh nói cứ như chúng ta là cá muối trong nồi vậy, bị lật qua lật lại trong biển lửa thành vàng ruộm cả.

Thời tiết thật sự nóng bức quá!

Ta vừa ra ngoài một lát, thấy rất nhiều hoa đã héo rũ rồi." Vẻ hào hứng trên mặt nàng vốn không nhiều, nếu còn nóng hơn, có lẽ nàng cũng sẽ lè lưỡi ra như con chó vàng nhỏ bên cạnh mất.

Trần Vũ ở bên cạnh đùa cợt nói: "Hay là ngươi cũng như vậy đi?

Cứ lè lưỡi ra rồi thở, huynh thấy sao?" Dương Mi cũng phát biểu cảm nghĩ ở bên cạnh: "Thật sự không trách được, thời tiết này nóng thật." Lúc đó mồ hôi trên đầu nàng tuôn như mưa.

Chương 308

Tại sao nhân gian lại có cái mùa hè nóng bức như thế này chứ, mọi người nóng đến mức chẳng muốn nói thêm một lời nào, cứ cảm giác như đang tiêu hao năng lượng vậy.

Còn mùa đông thì lại lạnh đến mức chẳng muốn nói thêm một lời, cứ cảm giác như nói thêm một câu sẽ biến thành cây kem vậy.

Trần Vũ ở bên cạnh vốn định an ủi, nhưng lại thấy mình hết lời rồi, cũng không thể thay mùa hè, mùa đông giải thích gì.

Dù sao hắn cũng không thích hai mùa này, một mùa nóng đến phát điên, một mùa lạnh đến tê cóng.

Hắn nói: "Nếu không có mùa hè nóng bức như vậy, thì trái cây bên ngoài sao có thể ngọt được?

Nếu không có mùa đông để nghỉ ngơi, thì mọi người làm sao hiểu được… Thôi, ta thua rồi." Trần Vũ ở bên cạnh đề nghị: "Thật ra mà nói, ta cũng không thích mùa này lắm, vậy nên, chúng ta có muốn chơi trò giải nhiệt hay ăn gì đó không?" Kim Phượng nói năng lộn xộn: "Có thể ăn chút gì đó để giải nhiệt.

Ta thấy bây giờ nếu có thể có một trận mưa băng thì tốt rồi, để đại địa đều hạ nhiệt, để cơn giận ngút trời của ta cũng có thể hạ nhiệt, nếu không ta cảm thấy ta sẽ tự bạo mất." Dương Mi ở bên cạnh ngắt lời: "Ngươi nói gì vậy, nghe cứ như chuyện tiếu lâm ấy?

Cười mà đòi một trận mưa băng để hạ nhiệt, vào mùa này sao có thể có mưa băng được chứ?

Thật là…" Nàng cảm thấy quả thật không thể tin nổi, vào mùa hè nóng bức như vậy, làm sao có thể có cái gọi là mưa băng chứ?

Nóng chết người thì có.

Mùa hè đến gió cũng nóng, huống chi là mưa, mưa xong còn càng oi bức hơn, cảm giác như mùa hè làm gì cũng chẳng thành công.

Trần Vũ ở bên cạnh nhìn hai người như thể nhìn hai kẻ ngốc: "Sao vậy?

Từng người một đều quên sự tồn tại của ta sao?

Muốn mưa băng thì có gì mà không đơn giản?" Dương Mi ở bên cạnh cảm thấy đúng là nằm mơ giữa ban ngày: "Thế thì sao chứ?

Ta không tin ngươi có thể vào lúc này nghịch chuyển thiên địa để làm mưa băng được.

Dù sao bây giờ là mùa hè, đâu phải mùa đông." Kim Phượng tức giận nói: "Đừng coi thường năng lực của chủ nhân ta!

Không chừng lát nữa người ấy thật sự có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa đấy!" Nàng cứ cảm thấy Dương Mi đang kiếm chuyện.

Dương Mi nhướng mày nói: "Ta, ta không tin!

Ngươi làm gì được ta nào?" Kim Phượng nhìn Dương Mi vẻ mặt ngạo mạn, không phục, nhưng vì Trần Vũ không nói gì nên nàng cũng không dám nhiều lời.

"Làm mưa băng, chuyện này rất dễ dàng." Trần Vũ nghe Dương Mi và Kim Phượng đối thoại, hai tay vung lên, thấy trời cao từng hạt mưa rơi xuống theo vạt áo của hắn.

"Trời ạ!

Thật sự có mưa băng!" Mặc dù tình huống này nhìn thật sự không thể tin nổi, nhưng với pháp lực từ trước đến nay của Trần Vũ, việc làm mưa băng chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Chỉ thấy Kim Phượng và Dương Mi hai người há hốc miệng, vẻ

mặt kinh ngạc, trên mặt Trần Vũ lộ ra nụ cười đắc ý.

"Thật sự quá tốt rồi, thời tiết nóng bức, có một trận mưa băng quả thật đã xua đi không ít cái nóng." Kim Phượng nhìn mưa băng không ngừng rơi xuống, ánh mắt sùng bái nhìn Trần Vũ.

Dương Mi tuy không tin trận mưa băng này là do Trần Vũ tạo ra, nhưng lại không thể không phục.

Kim Phượng nhìn vẻ mặt bối rối của Dương Mi, cũng theo đó mà đắc ý nói: "Sao rồi, ngươi thấy chủ nhân ta có thể làm ra chuyện lớn đúng không?" Dương Mi trong lòng không ngừng tìm kiếm lời lẽ có thể phản bác, ánh mắt lảng tránh ánh nhìn trực tiếp của Kim Phượng, lời nói ra cũng không có chút khí thế nào: "Thôi được rồi, ngươi thắng.

Nhưng có thể thay đổi thời tiết nhất thời không thể đại diện cho tất cả được." Kim Phượng đã sớm chứng kiến pháp lực cao cường của Trần Vũ, chút việc nhỏ như làm mưa băng thì có gì mà khó chứ?

Huống hồ, không chỉ có thể làm mưa băng, mà tất cả vạn vật trên thế gian đều có thể thay đổi theo ý niệm của hắn.

Kim Phượng trong lòng không khỏi tự mãn, có một chủ nhân pháp lực cao cường như vậy, thật sự là may mắn.

"Hai ngươi đừng tranh cãi nữa, người tin ta thì tự nhiên sẽ tin, ta cũng không vì một vài chuyện nhỏ mà đi phản bác." Trần Vũ tự nhiên có quyền thế, thấy Kim Phượng bênh vực như vậy, trong lòng hắn cũng vui vẻ, nhưng đồng thời cũng không ép buộc Dương Mi phải thay đổi cái nhìn về mình.

Nhưng quả thật sau khi chứng kiến pháp lực của Trần Vũ, trong lòng Dương Mi cũng sản sinh một tia sùng bái, nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài.

Dương Mi khôi phục lý trí, vẻ mặt nhìn rất bình thản, nàng nói: "Ta cũng không phải không tin năng lực của ngươi, chỉ là giữa thiên địa không chỉ có một người có pháp lực cường đại." Nàng cảm thấy trên đời ngoài Trần Vũ ra, vẫn còn những người khác có pháp lực cao cường.

"Vậy thì, đợi trận thi đấu này kết thúc, ta sẽ đưa ngươi đến một nơi để kiến thức." Thực ra Trần Vũ không cần chứng minh điều gì, chỉ là rảnh rỗi vô vị, dù sao có một người bạn, cũng có thể tìm chút chuyện để làm.

"Tốt quá!

Vậy ta sẽ đi theo chủ nhân." Kim Phượng nghe lời Trần Vũ, vội vàng gật đầu đồng ý, nóng lòng muốn chứng kiến pháp lực càng thêm cao cường của Trần Vũ.

Chương 309

Chỉ có Dương Mi đứng một bên chần chừ không chịu đáp ứng.

“Sao vậy?

Không dám sao?” Trần Vũ thấy Dương Mi do dự, khiêu khích hỏi.

“Ta có gì mà không dám, đi thì đi!” Dương Mi bị lời của Trần Vũ kích thích, bản thân vốn bất phục nên lập tức đáp ứng.

Đợi sau khi trận thi đấu kết thúc, Trần Vũ dẫn Kim Phượng và Dương Mi hai người đến bảo địa của mình.

Một khoảnh khắc Trần Vũ vừa đặt chân vào, nơi đó từ màu xám xịt ban đầu liền biến thành màu sắc ngũ sắc rực rỡ.

Hai người nhìn sự biến đổi đột ngột đó, đều kinh ngạc ngây người, cứ đứng thẳng sau lưng Trần Vũ, không dám tiến lên.

Cả hai đều trừng mắt nhìn tất cả mọi thứ trước mắt, đều bị sự lộng lẫy xa hoa này làm cho chấn động sâu sắc.

Nơi này trông giống một cung điện, dường như có sinh mệnh, sống dậy ngay khoảnh khắc Trần Vũ bước vào.

Cỏ cây hoa lá xung quanh đều vì Trần Vũ mà trở nên tràn đầy sức sống, và ngay lập tức, đất cát trên mặt đất cũng biến mất hoàn toàn, sau đó trở thành mặt băng nhẵn bóng.

Lúc này, trần nhà phía trên đột nhiên như khai thiên tích địa mà nứt ra một khe hở, sau đó Trần Vũ chỉ nhìn lên cao, trần nhà lập tức biến thành kiểu lộ thiên, hoàn toàn không còn trạng thái khép kín như vừa nãy.

Đợi mọi thứ biến đổi và dần dần trở lại bình tĩnh, Trần Vũ trực

tiếp đi về phía chiếc bảo tọa nằm ở chính giữa.

Trần Vũ vuốt ve tay vịn ghế hình rồng một bên, khẽ thở dài nói: "Bí mật bảo địa của ta, bây giờ cũng không còn bí mật nữa, bởi vì ta đã đưa hai ngươi vào đây rồi." Trần Vũ nhìn Kim Phượng và Dương Mi đang kinh ngạc, chậm rãi nói: "Thực ra nơi này là do ta tu luyện nhiều năm mới kiến lập được.

Nơi này không ai có thể nhìn thấy, chỉ khi ta dẫn theo mới có thể thấy, trong mắt người ngoài, nó chỉ là một phế tích." "Nơi này thật sự quá đẹp, đi theo chủ nhân lâu như vậy mà ta vẫn không hề phát hiện ra có một bảo địa như thế này." Kim Phượng vốn đã sùng bái Trần Vũ, bây giờ lại càng thêm khâm phục, sau khi hoàn hồn liền đi đến bên cạnh Trần Vũ, giơ tay giúp hắn xoa bóp vai và chân.

Kim Phượng tâng bốc khiến Trần Vũ nghe đặc biệt dễ chịu, Trần Vũ vừa mỉm cười hài lòng vừa nhướng mày, rồi lại nhìn Dương Mi: "Chủ nhân quả nhiên là chủ nhân, một nơi như thế này ai có thể tạo ra chứ, chỉ có chủ nhân mới có năng lực như vậy." "Thế thì sao, nhìn vậy thôi sao, ta còn nhiều thứ chưa trưng ra nữa cơ mà." Dương Mi dần dần lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, mặc dù trong lòng đã bình phục nhưng lại ngại giữ thể diện, ngẩng đầu lên nói: "Một nơi giống cung điện thì có gì to tát chứ?

Ta cũng có thể xây một cung điện như vậy, chỉ là tốn thời gian lâu hơn một chút thôi." Dương Mi không cam tâm, không công nhận năng lực của Trần Vũ, còn dùng lời lẽ lạnh lùng châm chọc.

"Ai nói đây là cung điện?" Trần Vũ nghe lời Dương Mi, cười lạnh một tiếng, hai tay vung lên, cảnh vật xung quanh lại bắt đầu biến đổi.

Cảnh tượng giống cung điện vừa nãy thoáng chốc biến mất, sau đó từng chút một lại biến thành hình dáng một khu vườn, cây cỏ hoa lá còn tươi tốt hơn vừa nãy, lại có thêm nhiều loài động vật khác

nhau.

Từ cảnh tượng vàng son lộng lẫy vừa nãy, biến thành cảnh tượng tràn đầy sức sống màu xanh lục hiện tại.

Kim Phượng vừa giúp Trần Vũ xoa bóp chân, vừa nhìn mọi thứ biến đổi, không để ý đến lực tay, lỡ tay véo Trần Vũ đau.

Trần Vũ la lên một tiếng, cau mày, nhắc nhở Kim Phượng: "Kim Phượng, cẩn thận chút, véo ta đau rồi." Nhưng Trần Vũ cũng có thể hiểu Kim Phượng vì sao lại kinh ngạc như vậy, bởi vì hắn chưa bao giờ để nàng thấy năng lực như thế này, mặc dù cũng sẽ truyền thụ kinh nghiệm thành Thánh cho Kim Phượng, nhưng chưa bao giờ để nàng chứng kiến cảnh tượng thế này.

Kim Phượng vừa giúp Trần Vũ xoa bóp chân vừa không dám tin nói: "Xin lỗi chủ nhân, cảnh tượng này thật sự quá chấn động, từ trước đến nay ta chưa từng thấy cảnh tượng nào có thể tùy ý biến hóa như vậy." Trần Vũ nói: "Vì biết ngươi chưa từng thấy nên ta mới dẫn ngươi đến xem." Trần Vũ nhìn Dương Mi đang kinh ngạc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, khẽ hừ một tiếng.

Dương Mi không thể giữ vẻ mặt được nữa, biểu cảm thất thố nhìn Trần Vũ, ánh mắt cũng từ sự quật cường ban nãy chuyển thành phẫn hận.

"Sao rồi, ta đã nói phàm nhân không thể chỉ nhìn bề mặt, mặc dù ta không muốn khoe khoang, nhưng thấy những điều này thì ngươi chắc sẽ không nói nữa chứ." Vẻ mặt phẫn hận đó không phải là ghét Trần Vũ, mà chỉ là vì những lời tranh cãi ban nãy của nàng hoàn toàn vô ích, bị thực lực thật sự của Trần Vũ giẫm nát dưới chân, khiến Dương Mi không còn chỗ nào để tự dung.

Kim Phượng thấy Dương Mi không nói gì, liền nhanh chóng chen vào một câu, đồng thời không quên mang theo ánh mắt châm chọc: "Ta

đã nói rồi, những lời tranh cãi ban nãy hoàn toàn vô ích, pháp lực thật sự của chủ nhân ta, ngươi đã thấy rồi đó." Dương Mi vì mất thể diện, nên không nói thêm gì nhiều, chỉ đơn giản phụ họa một câu: "Ta tâm phục khẩu phục." Nhưng từ ánh mắt của nàng có thể nhìn ra một tia bất phục, nhưng Trần Vũ cũng lười quản mấy tiểu thần tiên này có bất phục hay không.

Hắn chỉ ngẩng đầu tận hưởng Kim Phượng hầu hạ, sau đó lại biến ra một đĩa trái cây, ăn.

Dương Mi: "Chỉ là pháp lực cao cường như vậy, tại sao ta từ trước đến nay không biết cũng chưa từng nghe danh tiếng của ngươi?" Dương Mi chưa từng nghe Trần Vũ ở Tiên giới có ai đó, đã có pháp lực cao cường như vậy, tại sao lại chưa từng nghe đến?

Trần Vũ từ nụ cười đắc ý ban nãy, lập tức biến thành vẻ mặt nghiêm túc, động tác ăn trái cây trên tay cũng dừng lại: "Pháp lực cao cường nhất định phải để thế nhân biết sao?" Kim Phượng đang đứng bên cạnh Trần Vũ cũng không dám tiếp tục giúp Trần Vũ xoa chân, bởi vì nhìn thấy sự thay đổi biểu cảm của Trần Vũ, trong lòng nàng cũng bắt đầu hoảng sợ.

Dương Mi không hề nhún nhường nói: "Nếu có pháp lực cao cường như vậy mà không để thế nhân biết, thì ý nghĩa tu luyện là gì?" Người đời đều biết, tiên nhân pháp lực cao cường thường cống hiến cho Tiên giới, hiếm ai giấu giếm năng lực của mình, không để người khác biết.

Trần Vũ vẫy vẫy tay, bảo Kim Phượng dừng công việc trong tay, sau đó ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm Dương Mi nói: "Ai nói tu luyện pháp lực cao cường nhất định phải để tất cả mọi người đều biết?

Ta trầm mình trong thế giới của ta, mặc kệ như vậy không tốt

sao?" Dương Mi dường như đã tìm thấy một đột phá khẩu, và khẩn trương bám vào đó không ngừng chất vấn Trần Vũ: "Pháp lực cao cường cố nhiên tốt, nhưng không để thế nhân biết, vậy chẳng phải có ý niệm xấu sao, vậy ta làm sao có thể biết cách phòng bị?" Trần Vũ cười lạnh nói, ánh mắt sắc bén nhìn Dương Mi, khiến Dương Mi không khỏi cảm thấy lạnh lẽo: "Thật nực cười, nếu ta có dã tâm như vậy, ta sẽ để ngươi không biết sự tồn tại của ta sao?

Với năng lực hiện tại của ta, chỉ cần nhẹ nhàng động ngón tay là tất cả mọi người đều sẽ thần phục ta." Khí tràng của Trần Vũ cũng cao thâm như pháp lực của hắn, ngay cả việc nhìn chằm chằm thôi cũng có thể khiến người ta rùng mình, trong lòng Dương Mi nghĩ vậy.

"Yên tâm đi, ta sẽ không đối xử với ngươi như vậy, mặc dù ta hiểu rõ mục đích của ngươi khi đi theo ta, nhưng trong khu vườn này, ta tuyệt đối sẽ không sát lục." Trần Vũ nhìn tất cả mọi thứ xung quanh, thật tĩnh mịch và tươi đẹp, khi kiến tạo nơi này, hắn đã đặt ra quy tắc, tất cả mọi thứ ở đây không cho phép bất kỳ sinh mệnh nào ngã xuống.

Bao gồm cả việc không được có ý niệm sát lục ở đây, quy tắc đã định từ nhiều năm trước, nhất định phải nghiêm khắc tuân thủ.

Dương Mi nghe lời Trần Vũ, cảm thấy an tâm, nàng biết đây là địa bàn của Trần Vũ, nếu có chỗ nào chọc giận hắn, có thể sẽ mất mạng.

Chương 310

Nhưng ý tứ trong lời nói của Trần Vũ đã chứng tỏ sẽ không có hành vi sát lục với nàng ở đây, chỉ là rất kỳ lạ, tại sao Trần Vũ lại như vậy?

Dương Mi không nhịn được hỏi: "Ý ngươi là sao?" nhưng vẫn đứng giữa nơi đó, đối diện với Trần Vũ.

Trần Vũ cũng không che giấu gì nhiều, dù sao nơi này đã bị hai người biết, cũng không có gì tốt để che giấu: "Ta kiến tạo nơi này thực ra là để an nhàn, không có mục đích nào khác, bình thường nếu cần tĩnh tâm tu luyện, ta sẽ đến đây." "Vì vậy, khi ta kiến lập nơi này mấy trăm năm trước, ta đã đặt ra một quy tắc, phàm là người bước vào nơi này đều không được có chút sát khí nào, ngay cả ý định sát lục cũng không được có." Trần Vũ hồi tưởng những năm đó, kể lại cặn kẽ quy tắc đã đặt ra ở nơi này.

Kim Phượng nghe Trần Vũ nói vậy, cũng yên tâm, dù sao nàng cũng có lòng kính trọng đối với Trần Vũ, không dám dễ dàng chống đối.

Thế là nàng lại run rẩy quay về bên cạnh Trần Vũ, bắt đầu giúp hắn xoa bóp chân và vai.

Dương Mi: "Được, vậy ta tạm thời tin ngươi, nhưng ta hy vọng ngươi có thể trở về Thiên Đình giúp Ngọc Hoàng, đó là mục đích của ta hôm nay." Dương Mi là tướng quân Thiên Đình, từ nhỏ pháp lực không cao đã luôn nỗ lực luyện tập, vì mục đích có một ngày có thể cống hiến cho thế giới này.

Nhiều năm qua cuộc chiến với ngoại giới vẫn không ngừng, cấp trên giao nhiệm vụ phải trưng tập thêm nhiều cường binh kiện tướng,

nhưng khi nhìn thấy Trần Vũ vẻ mặt ngạo nghễ, liền trong lòng bất phục.

Một tiểu tiên nhỏ bé không chút danh tiếng như vậy, ba lần bốn lượt khiến nàng mất mặt, đương nhiên nàng cảm thấy thể diện không giữ được, nhưng lại không có cách nào.

Pháp lực của Trần Vũ quá cao thâm, dường như không thể nhìn thấu, nếu muốn khuyên hắn quay về thì dường như không thể, một người vĩnh viễn sống cách biệt với thế gian như vậy, lại dễ dàng nghe lời sao?

Dương Mi có tự biết mình, nên cũng không khuyên nữa, sau khi nói rõ mục đích liền rời đi.

Kim Phượng đi theo Trần Vũ đã mấy chục năm, vốn là một khí vật nhỏ bé, nhưng Trần Vũ đã cứu sống nàng từ cõi chết và giữ lại bên mình.

Kim Phượng cũng biết vị trí của mình trong lòng Trần Vũ chỉ là một sủng vật nhỏ bé, nhưng nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hắn.

Từ một khí vật nhỏ bé biến thành một vật sống, e rằng chỉ có một mình Trần Vũ mới có thể làm được điều đó.

Nắn chuyển càn khôn, thay đổi hiện trạng, chẳng phải đó là điểm chính trong pháp lực cao thâm của Trần Vũ sao?

Trần Vũ nói: "Kim Phượng nhỏ, ngươi có thể ở đây, nơi này ngưng kết khí thần thiên địa, nếu ngươi hấp thu quá nhiều, nguyên khí của ngươi sẽ bị tổn thương rất nhiều." Trần Vũ vì để bảo vệ nơi này, đã thực hiện nhiều biện pháp khác nhau, đặt một cạm bẫy, nếu người khác ngoài hắn lén lút lẻn vào, thì sẽ phải chịu hậu quả khôn lường.

Đương nhiên, mục đích này là để bảo vệ, bảo vệ một nơi mà chỉ

có hắn mới có thể an tâm ở lại.

Trên một cung điện Thiên Đình vàng rực, từng hàng người xếp ngay ngắn, chờ đợi chỉ thị của người cao quý mỹ lệ đang ngồi trên long ỷ.

Mọi người đều an tĩnh, không ai dám nói một lời nào làm phiền cảnh tượng tĩnh mịch đó, tất cả mọi người đều biết vị đang ngồi ở chính giữa phía trước, ghét nhất là sự ồn ào.

"Nếu các vị ái khanh không có lời gì muốn nói, vậy ta sẽ nói trước vậy." Một câu nói đầy uy chấn từ Hồng Thần vang lên, bao quát toàn bộ mọi người, không sai, mọi người đều sợ hãi và tôn kính Ngọc Hoàng.

Mặc dù là nữ giới, nhưng sự uy chấn và uy nghiêm của nàng không hề kém cạnh nam giới, thậm chí còn có khí chất khiến người khác phải thần phục hơn nam giới.

Chúng nhân không dám mở miệng, đều chờ đợi vị Thánh thượng nói.

"Nếu vị thanh niên mà mọi người nói không dám diện kiến ta, vậy thì đành phải để ta tự mình động thân vậy." Dương Mi sau khi trở về Thiên Đình, đã báo cáo lại tất cả tình hình vừa nãy cho Ngọc Hoàng, Ngọc Hoàng sau khi biết được, liền quyết tâm muốn tự mình đến trước mặt Trần Vũ để tìm hiểu rốt cuộc hắn là thần thánh phương nào.

Ngọc Hoàng tuy trên mặt không hề lộ ra chút biến hóa hay bất mãn nào, nhưng từ giọng điệu của nàng có thể nghe ra âm thanh lạnh lùng đầy tò mò và không cam lòng: "Bản cung vốn không quản chuyện nhỏ nhặt như vậy, chỉ là nghe Dương tướng quân nói, vị thanh niên kia có khẩu khí lớn như vậy, vậy thì bản cung có lẽ phải đích thân bái kiến rồi." Bởi vì từ trước đến nay chưa từng có ai khiến nàng phải đích

thân đi bái kiến, mà vị thanh niên kia cũng không hề sợ hãi, ngược lại coi thường tất cả, nàng muốn xem xem rốt cuộc vị thanh niên này đang giở trò gì.

Thế là Dương Mi dẫn Ngọc Hoàng đến Bất Chu Sơn, Bất Chu Sơn là nơi Trần Vũ để người khác biết, một nơi ở đơn giản.

Nếu không muốn người khác biết, hắn hoàn toàn có thể ẩn giấu nơi này, nhưng danh tiếng của hắn đã bị truyền đi, nên hắn biết chúng tiên sẽ tìm đến.

Ngọc Hoàng đứng ở Bất Chu Sơn, không hề do dự, cùng với Dương Mi, tung người một cái, đã đến đỉnh Bất Chu Sơn, chính là nơi Trần Vũ cư trú.

Nàng phất hai tay, cửa liền dễ dàng mở ra, đập vào mắt là một khoảng không trắng xóa, không có chút đồ đạc hay vật phẩm nào, ngay cả bóng người cũng không có.

Ngọc Hoàng cau mày, cảm thấy vô cùng tức giận, hai môi luôn mím chặt, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, trách cứ hỏi: "Chuyện gì vậy?

Dương tướng quân, sao không có ai ở đây cả?" Dương Mi đứng một bên ôm quyền, nhìn cảnh tượng này cũng vô cùng kinh ngạc, nhất thời không biết tình hình nên cũng không biết trả lời.

"Ngọc Hoàng bớt giận, ta lập tức phái người đi thăm dò tình hình." Dương Mi nói xong liền bảo tiểu binh bên cạnh đi tìm người của Trần Vũ.

Ngọc Hoàng vì Trần Vũ biến mất mà cảm thấy vô cùng phẫn nộ: "Vị thanh niên kia quả thật không phải người bình thường, dám chơi trốn tìm với ta sao?

Thật sự không biết trời cao đất rộng là gì!" Rõ ràng nàng đã đích

thân đến, nhưng lại không thấy bóng người, thật sự khiến nàng mất thể diện, xem ra Trần Vũ thật sự không coi nàng ra gì.

Nhưng ngay khi Ngọc Hoàng đang khí thế hừng hực, tất cả mọi thứ trước mắt lại đột nhiên có biến hóa.

Từ cảnh tượng trống không vừa nãy, bây giờ tất cả mọi thứ đều hiển hiện ra, Ngọc Hoàng nhìn mọi thứ, nhất thời lại không biết phải nói gì.

Ngay khi Ngọc Hoàng đang bối rối thì phía sau nàng vang lên một giọng nói trầm thấp.

Chương 311

"Ai đang làm ồn ào trước cửa nhà ta vậy?" Mọi người nghe thấy giọng nói đều quay đầu nhìn về phía sau, thấy một thanh niên gầy gò, nhìn bình thường, không có gì khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng Dương Mi có thể nhận ra Trần Vũ, nàng vừa nhìn thấy, lập tức nhỏ giọng nói với Ngọc Hoàng: "Bệ hạ, vị thanh niên kia tên là Trần Vũ." Ngọc Hoàng nghe câu nói đó, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, hai mắt lập tức híp thành hai đường thẳng, nhìn chằm chằm Trần Vũ.

Ngọc Hoàng cũng không có ý tứ gì, cũng không đặc biệt nghiêm túc đối đãi, khi Trần Vũ xuất hiện thì lười biếng, không hề coi chư tiên hay thậm chí là nàng ra gì.

Thái độ này khiến Ngọc Hoàng càng thêm chán ghét, thế là nàng quay người chặn đường Trần Vũ đi, dường như muốn thu hút sự chú ý của Trần Vũ.

Trần Vũ đương nhiên thấy Ngọc Hoàng chặn trước mặt mình, cũng biết đây là Ngọc Hoàng mà nàng nói, biết Ngọc Hoàng là nữ giới, nhưng cũng không hề sợ hãi.

Hắn dừng bước chân, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Ngọc Hoàng, Ngọc Hoàng thấp hơn hắn một chút, vẫn cúi đầu nhìn hắn.

Trần Vũ cười cợt, dường như càng châm ngòi ngọn lửa giận trong mắt Ngọc Hoàng: "Thôi được, có đại sự gì cần Ngọc Hoàng đích thân đến vậy?" Ngọc Hoàng tạm thời thu lại lửa giận, nói với Trần Vũ một cách hòa nhã: "Nếu đã biết hôm nay ta tìm ngươi, vậy tại sao không ở nhà chờ đợi?" Trần Vũ nghe xong, lập tức giơ hoa mật và bạc hà vừa hái trong tay trái, tay phải ra trước mặt Ngọc Hoàng: "Không phải ta

ra ngoài hái chút hoa mật, bạc hà, về nhà pha cho Ngọc Hoàng một ấm trà ngon để chiêu đãi sao?" Bất chấp sự phẫn hận của Ngọc Hoàng, Trần Vũ cứ thế tự mình bước vào nhà.

Ngọc Hoàng đương nhiên cũng không cam chịu yếu thế, đi theo Trần Vũ vào trong, sau đó vung tay phải, chiếc ghế cách đó vài mét lập tức bay đến trước mặt nàng.

Ngọc Hoàng cứ thế ngồi xuống ghế, và bày ra tư thái của một vị khách quý.

"Nếu chúng ta đều đã đến nơi này rồi, vậy ngươi không ngại nói ra tên của mình, để ta biết đi.

Đã lên núi hái nhiều hoa mật và bạc hà như vậy, vậy thì xin hãy chiêu đãi ta thật tốt." Giọng nói của Ngọc Hoàng cũng bất giác trở nên căng thẳng, dù sao nhiều năm qua chưa từng có ai dám coi thường nàng như vậy, nhìn Trần Vũ như thế, nàng cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

"Đương nhiên rồi, ta lập tức bảo người nhà pha một ấm trà ngon, để người thưởng thức." Thế là Trần Vũ bảo Kim Phượng mang hoa mật và bạc hà vừa hái xuống pha trà.

Sau đó, Trần Vũ đảo mắt một vòng, không nhanh không chậm ngồi xuống, vẻ mặt điềm nhiên, dường như đã sớm dự liệu Ngọc Hoàng sẽ đến nhà mình.

Cứ thế, Ngọc Hoàng và Trần Vũ hai người đối diện nhau ngồi, ngang tài ngang sức, từ ánh mắt và khí thế của cả hai có thể hoàn toàn cảm nhận được ý nghĩa của câu nói đó.

Trần Vũ cười cười, dường như lễ phép giới thiệu: "Nếu Ngọc Hoàng đã đích thân ghé thăm, vậy đương nhiên ta phải giới thiệu mình thật tốt, tên ta là Trần Vũ." Nhưng ánh mắt của hắn không thể che giấu sự coi thường đối với Ngọc Hoàng.

Ngọc Hoàng lập tức lĩnh hội ý Trần Vũ, một tên tiểu tử lông bông như vậy thật là trẻ người non dạ, không biết lễ nghi, trong lòng Ngọc Hoàng nghĩ vậy.

Trần Vũ dường như biết những gì Ngọc Hoàng đang nghĩ trong lòng, không những cười lạnh một tiếng, mà còn mở miệng nói: "Ngọc Hoàng vừa mới đến, nhất định đặc biệt mệt mỏi đúng không, dù sao từ Thiên Đình đến Bất Chu Sơn có một khoảng cách nhất định, mọi người đại giá quang lâm như vậy, thật sự khiến ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh a!" Trần Vũ cố ý nói những lời tâng bốc, mặc dù nói ra những lời như vậy, nhưng từ giọng điệu của hắn hoàn toàn không nghe ra chút hạ thấp nào, ngược lại là cao cao tại thượng.

"Nếu đã đến rồi, mọi người đừng đứng mãi nữa, ngồi xuống đi." Trần Vũ nhìn thấy chư tiên phía sau Ngọc Hoàng, thế là vẫy vẫy tay, đột nhiên từ hư không xuất hiện rất nhiều chiếc ghế, lần lượt đặt trước mặt họ, Trần Vũ gật đầu ra hiệu ngồi xuống.

Chúng tiên dường như đều cảm nhận được sự phẫn nộ của Ngọc Hoàng, đều không dám ngồi xuống, nhìn nhau mà không dám lên tiếng.

Bởi vì Ngọc Hoàng sở dĩ trở thành Ngọc Hoàng là vì có người khác, có thể tùy tiện một ngón tay cũng có thể quật ngã, nên đều không dám trái ý nàng.

"Thật sự xin lỗi, chúng tiên không ngồi xuống không phải vì ta, mà vì đều đã quen nghe ý chỉ của ta, nên có lẽ nhất thời đều không dám ngồi xuống, chư tiên ngồi xuống đi." Ngọc Hoàng khẽ nghiêng đầu nhìn chúng tiên, dùng ánh mắt nói cho họ biết, bây giờ có thể ngồi xuống rồi, chúng tiên mới run rẩy từng người một ngồi xuống.

Trong đoạn nói chuyện vừa nãy, thực ra Ngọc Hoàng đang nói với Trần Vũ rằng, trong một thế giới, chỉ có nàng mới có thể nắm giữ tất cả, chỉ cần một câu nói, tất cả mọi người đều chỉ dám đi về phía đông

mà không dám đi về phía tây.

Đương nhiên Trần Vũ cũng nghe ra ý của Ngọc Hoàng.

Hắn cũng không biểu lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, dù sao cao nhân chân chính sẽ không dễ dàng bộc lộ cảm xúc của mình.

Trần Vũ đón lấy chén trà Kim Phượng vừa pha, vừa nhấp một ngụm vừa nói: "Thôi được, Ngọc Hoàng cao cao tại thượng, chư tiên tự nhiên không dám dễ dàng chống đối, làm khách ở nhà ta, đương nhiên phải lấy sự thoải mái làm chính, đã là địa bàn của ta rồi, Ngọc Hoàng không cần câu nệ như vậy." Hắn khẽ ngẩng đầu rót trà vào miệng, tỉ mỉ thưởng thức.

"Trà này nha, Ngọc Hoàng nhất định sẽ thích, hương thơm thanh khiết thoang thoảng mùi hoa mật ngọt ngào, lại có sự tươi mát của bạc hà, chắc chắn là hương vị mà Ngọc Hoàng yêu thích." Trần Vũ nâng chén trà kính Ngọc Hoàng, rồi lại một hơi nuốt hết trà trong chén vào miệng.

Ngọc Hoàng nghe Trần Vũ nói vậy, nóng lòng đón lấy chén trà Kim Phượng dâng lên, đầu tiên ngửi ngửi, rồi ngậm một ngụm trong miệng nhẹ nhàng thưởng thức: "Không phải thứ ta thích sao, vậy ta phải thưởng thức thật kỹ mới biết được chứ." Ngọc Hoàng trong lòng bày ra ánh mắt khẳng định, hai người chần chừ mãi không đi vào chủ đề chính, đều đang quanh co, dường như đang chờ đối phương mở lời trước.

Trần Vũ nhìn Kim Phượng nói: "Vậy thì nếu Ngọc Hoàng đã thích, không ngại để chư tiên thưởng thức hương vị trà đi, quả thật rất thanh khiết." Hắn bảo nàng chia trà cho tất cả mọi người có mặt để thưởng thức.

Trần Vũ lại rót một chén trà khác vào chén rượu của mình, vừa ngửi hương thơm thanh khiết vừa giải thích: "Trà này nha, thật sự rất

thần kỳ, phải thưởng thức tỉ mỉ, mới có thể cảm nhận được hương vị của nó, nếu chỉ uống một cách thô tục, thì không thể cảm nhận được hương vị." "A, Trần Vũ đặc biệt giải thích sao?

Chẳng lẽ không biết ta cũng có thói quen phẩm trà sao?" Ngọc Hoàng cười lạnh nói, quay đầu đặt chén trà xuống bàn.

"Nếu đã ở đây lâu như vậy, vậy ta cũng không quanh co nữa." Ngọc Hoàng cuối cùng cũng đi thẳng vào mục đích chính.

"Ngươi chắc hẳn biết, vạn giới không phải đều do ta quản lý, do ta thao túng, nhưng, chỉ cần có một vật phẩm không nằm dưới sự quản lý của ta, thì thế giới này dễ dàng sẽ hỗn loạn." Ngọc Hoàng nhìn Trần Vũ không chút khách khí nói.

Trần Vũ giả vờ không hiểu, cười nói: "Ngươi nói ta không hiểu." "Nếu có một số chỗ ngươi không hiểu thì ta sẽ nói rõ cho ngươi." "Vạn vật trên thế gian đều nằm dưới sự kiểm soát của ta, duy chỉ có một người, không làm theo quy tắc của ta, cũng không cống hiến gì cho thế giới này." Ngọc Hoàng dừng lại, bảo tiểu tiên bên cạnh đưa cho một cuốn sổ ghi chép, cuốn sổ này không phải cuốn sổ bình thường, nó ghi chép lại những chi tiết trong cuộc sống, có một số việc giúp người khác và những thành tích cống hiến cho thế giới này.

"Ta đưa cho ngươi xem một cuốn sổ này, ngươi sẽ biết ta quản lý một thế giới đầy quy tắc, không phải là thứ lung tung đâu." Ngọc Hoàng đích thân đưa cuốn sổ cho Trần Vũ đang ngồi đối diện, khi đưa ra ánh mắt không quên nhìn thẳng Trần Vũ.

"Hy vọng ngươi xem xong một số thế giới, có thể hiểu được những việc ngươi đang làm hiện tại thật sự không hợp quy tắc." Trần Vũ đón lấy cuốn sổ, chậm rãi mở ra, xem những thành tích mà người khác đã làm, không hề có chút biểu cảm nào.

Chương 312

Trần Vũ không hề cảm thấy hành vi của mình có gì không thỏa đáng, cũng sẽ không đồng tình với những gì Ngọc Hoàng nói, rằng phải làm theo quy tắc.

Hắn chỉ đồng cảm với những người đã trở thành con rối dưới trướng Ngọc Hoàng, tất cả mọi việc đều làm theo quy tắc của Ngọc Hoàng, không có tự do, không có pháp.

Trần Vũ giả vờ không hiểu, nghiêng đầu, cười hỏi: "Ngọc Hoàng có ý gì?" Ngọc Hoàng nói rõ toàn bộ, khi nói ra câu nói vừa nãy, biểu cảm của nàng đã trở lại nghiêm túc: "Ta hy vọng ngươi có thể trở về Thiên Đình tùy tiện nhậm một chức vị nào đó, tóm lại, tốt nhất không nên hành động một mình." Trần Vũ vuốt vuốt tay, không hề để ý nói: "Ngươi cần biết, người không có năng lực mới phải nghe theo những người mạnh hơn mình.

Vậy nếu năng lực của ta vượt xa tất cả mọi người, thì ta có cần nghe theo ngươi không?" "Khẩu khí thật lớn!

Ta đã nhẫn nhịn quá lâu rồi!" Ngọc Hoàng nghe Trần Vũ nói vậy, thật sự không nhịn được cơn giận trong lòng, đập bàn đứng dậy.

Trần Vũ đã sớm lên kế hoạch, chỉ cần khiến những người này tâm phục khẩu phục, thì không ai còn dám ép buộc hắn làm những việc hắn không thích nữa: "Những lời ta nói đều là sự thật, nếu có một người nào đó trong số các ngươi có thể thắng được ta, thì ta sẽ nghe theo sự sắp xếp của ngươi." Ngọc Hoàng đứng dậy sau đó, tức giận vung vạt áo, bỏ đi: "Được, nếu đã vậy, vậy thì ta thử xem, xem năng lực của ngươi, có xứng đáng với khẩu khí đó không." Chỉ để lại vài vị đại thần thân cận của Ngọc Hoàng, họ đến bàn bạc với Trần Vũ về

trận thi đấu tiếp theo.

"Chỉ cần các ngươi tìm ra người mà các ngươi cho là có năng lực tốt nhất để so tài với ta, nếu ta thắng, thì không ai được quấy rầy ta nữa." Trần Vũ cũng thay đổi vẻ mặt cười cợt vừa nãy, đối với mấy vị đại thần còn ở lại đưa ra phương pháp của mình, và nói rõ thời gian địa điểm thi đấu.

Trần Vũ nói với giọng điệu cứng rắn, dường như muốn phân biệt rõ ràng cái kiểu công tử ăn chơi vừa nãy với hắn của hiện tại.

Các đại thần cũng theo đó mà rời đi.

Cái gọi là "tỉ thí" trong miệng Trần Vũ, chỉ là so tài pháp lực cao cường, pháp lực cao cường thường được học tập mà có, giống như kỳ thi bình thường của người phổ thông vậy.

Pháp lực cũng có sự phân chia đẳng cấp tu luyện, nên Trần Vũ đã đề xuất việc so tài bằng những nội dung thi cử mà mọi người đã học ở học đường.

Cuối cùng đến một ngày, khi Trần Vũ đến nơi, mọi người đã chờ sẵn ở khu Quảng Lăng, Trần Vũ là một người như vậy, từ trước đến nay chỉ có người khác chờ hắn, không thể để hắn chờ người khác.

"Các vị đến sớm thật." Trần Vũ vẻ mặt ung dung, khiến tất cả mọi người có mặt đều ghét hắn, đều cảm thấy Trần Vũ trẻ tuổi như vậy không thể thắng được người có năng lực do họ đã tinh tâm lựa chọn.

"Mấy người chúng ta đã cung kính chờ đợi rất lâu rồi." Một trong số các đại thần đứng ra đối thoại với Trần Vũ, nhưng Trần Vũ không thèm nhìn, quay đầu đi về phía ghế trống và ngồi xuống.

Giống như một loại tiên cấp thấp, Trần Vũ căn bản không coi họ ra gì.

“Vậy thì trận tỉ thí của chúng ta lập tức bắt đầu đi.” Trọng tài đứng ra, thúc giục trận đấu bắt đầu.

Trận tỉ thí chính thức bắt đầu thực chiến, Trần Vũ chỉ ngồi trên ghế, người đầu tiên lên là một tráng hán, thân hình của hắn gấp đôi Trần Vũ.

Nhưng Trần Vũ liếc mắt đã nhìn thấu tu vi của tráng hán này, trong lòng nghĩ, chỉ là một bán cấp tiên nho nhỏ, chưa từng thành Thánh, lại dám đối đầu với ta, quả nhiên quá coi thường hắn.

Chỉ thấy tráng hán vừa lên đã chuẩn bị xong, Trần Vũ khẽ vung tay, tráng hán ngã lăn ra đất, đòn tấn công của Trần Vũ thực ra rất nhẹ nhàng, không hề gây thương tích cho tráng hán.

Nhưng hắn không chịu thua, vội vàng đứng dậy, khí thế hung hăng lại đi về phía Trần Vũ, đi một lát thì biến thành chạy, sau đó nắm chặt nắm đấm, dường như muốn một quyền giải quyết Trần Vũ.

Trần Vũ đã sớm nhìn thấu ý đồ của tráng hán này, thế là nhắm hai mắt lại, lại sử dụng nội công, chỉ thấy xung quanh hắn phát ra ánh sáng màu tím, ánh sáng tím tấn công tráng hán, tráng hán lần thứ hai ngã lăn ra đất và bất tỉnh.

Mọi người nhìn cảnh tượng như vậy đều kinh ngạc ngây người, tất cả đều thắc mắc, rõ ràng đã tìm một tiên nhân có pháp lực và sức mạnh đỉnh cấp, nhưng lại không hề làm Trần Vũ bị thương.

Khi đang kinh ngạc, một tiểu tiên khác lên sân.

Tiểu tiên này khác với tráng hán vừa nãy, là một người có thân hình gầy gò, nhưng ưu điểm của hắn là nhanh nhẹn.

Chỉ thấy tiểu tiên di chuyển nhanh chóng đến trước mặt Trần Vũ, ngay khi tiểu tiên tưởng rằng Trần Vũ không ý thức được, đang tự mãn thì, Trần Vũ chỉ dùng một ngón tay đã đánh tiểu tiên ngã lăn ra

đất.

Tiểu tiên ngã xuống đất sau đó ho khan hai tiếng, khó khăn bò dậy, bởi vì nếu không ý thức được thì vừa nãy suýt chút nữa đã mất mạng, bởi vì Trần Vũ chỉ dùng một phần ba sức mạnh.

Nếu vừa nãy một ngón tay dùng toàn bộ sức mạnh, thì tiểu tiên đã tan xương nát thịt, hóa thành tro bụi rồi.

Đương nhiên tiểu tiên không vì thế mà lùi bước, sau khi bò dậy cũng không dám tùy tiện hành động, an tĩnh bày ra tư thế chuẩn bị, chờ Trần Vũ tấn công trước.

Trần Vũ khóe miệng nhếch lên, cười lạnh một tiếng, sau đó hai tay tạo thành hình kim tự tháp, ngay sau đó, một luồng sức mạnh thần bí phát ra ánh sáng màu vàng, lại hình thành một trận gió.

Một trận gió đuổi theo tiểu tiên trực tiếp đánh tới, uy lực của trận gió lớn như một cơn lốc xoáy, nhưng tốc độ lại nhanh đến mức khiến người ta không nhìn rõ, trực tiếp đánh bay tiểu tiên.

Nhìn vào trong, mọi người vốn đều ôm tâm lý Trần Vũ sẽ thua khi xem trận tỉ thí này, nhưng Trần Vũ đến bây giờ chỉ dùng chút sức lực nhẹ nhàng, đã đánh bại hai người có năng lực phía trước, thật sự không thể xem thường.

Ngay khi trận tỉ thí đang tiến hành căng thẳng, Ngọc Hoàng đã đến khu Quảng Lăng.

Mỗi lần Ngọc Hoàng đến, chúng tiên đều có thể cảm nhận được khí tức của nàng, bởi vì chỉ cần là người có tu vi cao hơn, khi khí tức của nàng bao quanh thân mình thì hiển nhiên có thể cảm nhận được.

Chúng tiên nhìn thấy Ngọc Hoàng sau đó đều hành lễ, Ngọc Hoàng vẫn luôn cao cao tại thượng, nên chúng tiên hành lễ với nàng, cũng là chuyện bình thường.

Kim Phượng đứng một bên, vì vẫn luôn sống cùng Trần Vũ, chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, nhìn chúng tiên đều lễ phép với Ngọc Hoàng, tràn đầy sự tò mò.

Chương 313

Kim Phượng biết, trận tỉ thí này hoàn toàn vô nghĩa, bởi vì nàng biết trong thế giới này chỉ có Trần Vũ là người sớm nhất thành Thánh và có tu vi cao nhất.

Kim Phượng thực ra có một năng lực độc nhất vô nhị, có thể dò xét tu vi của những người xung quanh, chỉ cần nhìn vào mắt một người, là có thể biết được cấp bậc tu vi của người đó.

Vì vậy Kim Phượng dám đảm bảo rằng không ai có mặt ở đây mạnh bằng Trần Vũ, trận tỉ thí này thực ra cùng lắm chỉ là để Trần Vũ khởi động gân cốt mà thôi, dù sao Trần Vũ đã lâu rồi không vận động gân cốt.

Trần Vũ vuốt vuốt trán, nói: "Mỗi người đều yếu ớt như vậy, có người nào có năng lực mạnh hơn không, cứ lên hết đi." Quả nhiên, ngay từ đầu khu Quảng Lăng, hắn đã biết không có ai là đối thủ của mình, đột nhiên có chút hối hận khi đưa ra đề nghị tỉ thí, cảm thấy đang lãng phí thời gian.

Ngay cả cảm giác sảng khoái khi khởi động gân cốt cũng không có đã bị đánh bại rồi, Trần Vũ cảm thấy, chẳng lẽ tu vi hiện tại đều luyện uổng phí sao?

Nghe giọng điệu của Trần Vũ, bởi vì mọi người đều không hiểu Trần Vũ, cũng không biết rốt cuộc hắn có tu vi như thế nào, thế là những người có năng lực đang chờ đợi phía sau đều không chờ được nữa, tất cả cùng nhau xông lên, đứng trước mặt Trần Vũ.

Một tráng hán khác không phục nhất, vẫy vẫy tay, ra hiệu cho những người phía sau, dẫn đầu một đám người xông về phía Trần Vũ: "Nếu đã mạnh như vậy, vậy thì ta lên đây." Thấy tình hình như vậy,

Trần Vũ cũng không hoảng không vội chậm rãi đứng dậy, hai tay chắp lại thành hình chữ thập, lúc này tất cả mọi vật xung quanh đều trực tiếp bay lơ lửng trên không trung vì sức mạnh của hắn.

Ngay sau đó, sau khi hắn mở hai tay đã chắp lại, tất cả vật phẩm đều nhanh chóng lao về phía nhóm người có năng lực kia, những dũng giả đó cầm vũ khí của mình, từng người một đang chống đỡ những đòn tấn công.

Nhưng vì những vật phẩm này quá nhiều không thể chống đỡ, dần dần mọi người đều bị thương và ngừng chiến đấu, chỉ còn lại mấy chục người chưa bị đánh ngã, tiếp tục xông đến trước mặt Trần Vũ.

Trần Vũ cười lạnh một tiếng, trong lòng cuối cùng cũng có mấy kẻ đáng tin, thế là hắn đứng thủ thế trung bình tấn, bắt đầu cận chiến đối đầu.

Khi tất cả mọi người cùng xông lên, Trần Vũ cũng nhân cơ hội đó đánh vào bên trong, bắt đầu cận chiến đối đầu với họ, tốc độ và sức mạnh của Trần Vũ hoàn toàn không thể sánh được.

Mấy người cùng lúc xông về phía Trần Vũ, nhưng đều lần lượt bị Trần Vũ dùng quyền trái quyền phải đánh bại, hắn không hề sử dụng toàn bộ khí lực, mà tất cả mọi người đều ngã xuống trước mặt hắn.

Chỉ thấy có một người luôn an tĩnh đứng ngoài đám đông, khi Trần Vũ đang chiến đấu kịch liệt với những người khác, người đó vẫn luôn quan sát.

Dường như muốn thông qua cách này để nhìn rõ chiêu thức của Trần Vũ, mọi người cũng vì một trận đấu đang xem mà kích động hừng hực, hoàn toàn không để ý đến một người im lặng ngoài đám đông.

Trần Vũ nhìn những người ngã xuống kêu la dưới đất, ánh mắt

đầy kiêu ngạo, giống hệt như Phật Tổ nhìn chúng sinh: "Có chút bản lĩnh rồi chứ?

Nhiều người đánh ta một mình mà ta vẫn không hề hấn gì." Những người bị đánh bại, mặc dù không phục thua, nhưng cũng không thể không nhận thua, dù sao cũng là so tài với Trần Vũ, người đã chuyên tâm tu luyện mấy trăm năm.

Nguyên nhân lớn khiến họ không cam lòng cũng vì họ tự nhận mình là những người có năng lực nhất được Thiên Đình lựa chọn, nhưng lại không thể đánh thắng nổi một thanh niên nhỏ bé.

"Ai, không đúng rồi, kia không phải còn một người sao?" Khi mọi người đang bắt đầu mất khí thế vì trận đấu của Trần Vũ, có người tinh mắt phát hiện ra một người ở ngoài chiến trường, khí tràng hoàn toàn không kém Trần Vũ.

Tất cả mọi người đều nhìn theo câu nói đó về phía người đang đứng, dường như muốn dùng ánh mắt để dò xét đối phương, bởi vì tu vi của người đó là cấp độ cao thâm nhất ở đây ngoài Trần Vũ.

Trần Vũ cũng nhìn theo tiếng nói về phía vị cao nhân đó, thực ra hắn cũng có thể cảm nhận được tu vi của vị cao nhân đó có thể sánh ngang mình, chỉ cảm thấy kỳ lạ, tại sao vừa nãy người đó không cùng đám người kia tấn công.

Làm như vậy tỷ lệ thắng lợi không phải càng lớn sao?

Nhưng hắn cũng không hề sợ hãi.

Vị cao nhân đó nhìn Trần Vũ không sợ hãi dù thế lực ngang nhau, hai người dường như đang nhìn chằm chằm vào nhau, muốn từ đối phương nhìn ra điều gì đó.

Vị cao nhân đó nói: "Trần Vũ phải không?

Bản thân ta vốn không có danh tiếng lớn, nhưng từ hôm qua, danh

tiếng của ngươi lại lan xa, ta đặc biệt đến để tỉ thí." Trần Vũ nghe lời của vị cao nhân đó, không khỏi hiếu kỳ, nhướng mày hỏi: "Ồ?

Vậy xin hỏi cao nhân quý tính đại danh là gì?" "Tại hạ Lộ Diêu, cũng là người vô danh như Trần Vũ huynh.

Nhưng nghe người khác kể về chuyện của huynh, ta không nhịn được muốn gặp mặt." Lộ Diêu sau khi tự giới thiệu, bày ra tư thế cao ngạo, dù sao hắn cũng không có ý địch với Trần Vũ, chỉ đơn giản là tỉ thí.

Trần Vũ tranh thủ lúc này nghỉ ngơi, dù sao vừa nãy đánh nhau có chút mệt mỏi: "Quả nhiên anh hùng đều có dũng khí đáng khen.

Ta không biết danh tiếng của ta được lan truyền khoa trương đến mức nào, nhưng ta cũng chỉ là một người không được thế nhân biết đến, sống an tĩnh trong thế giới của mình." "Ta hiểu pháp của Trần Vũ huynh, tu vi cao thấp cũng chỉ là hư danh.

Ta cũng không tán thưởng những kẻ lợi dụng tu vi để áp chế người khác hoặc phô trương sức mạnh." Khi Trần Vũ nghe Lộ Diêu nói xong, mắt hắn lập tức sáng lên, vì dường như đã tìm được một tri kỷ.

"Quả nhiên là cao nhân có tu vi ngang ta, ngay cả pháp tắc cũng bất đồng với ta." Trần Vũ sảng khoái cười hai tiếng, ánh mắt vừa nghiêm túc liền chuyển thành ánh mắt tán thưởng nhìn Lộ Diêu.

"Trần Vũ huynh nói đùa rồi, tuy ta đến đây chuyên để tỷ thí với Trần Vũ huynh, nhưng ta càng muốn cùng Trần Vũ huynh trở thành tri kỷ, hiếm có thể gặp được một đồng đạo như vậy." Lộ Diêu cũng chuyển sang vẻ mặt bình dị gần gũi, càng thêm cung kính với Trần Vũ.

Kỳ thực, Lộ Diêu vừa nãy đã quan sát Trần Vũ kịch chiến với

những người khác, đại khái có thể nhìn ra tu vi và một số phương thức tỷ thí của Trần Vũ.

Thực lòng hắn không có tự tin, dù sao cũng có thể cảm nhận Trần Vũ chưa dùng hết toàn lực đã đánh tan đám người kia, cho nên đối với trận tỷ thí này ít nhiều có chút không tự tin.

Nhưng lại cảm thấy không thể thoái lui, càng khéo hơn là khi chuẩn bị tiến lên thì có người phát hiện ra, lúc đó lại càng không thể rời đi.

Chương 314

"Vậy không nói nhiều lời vô ích nữa, đã Lộ Diêu huynh cùng là người giống ta, thì chúng ta tỷ thí một trận đi." Trần Vũ vốn là người anh dũng thiện chiến, cũng chưa từng sợ hãi.

Đối mặt với một người tương tự như mình trước mắt, phản ứng đầu tiên đương nhiên không phải sợ hãi, mà là cảm thấy kích động.

"Được, vậy không nói nhiều lời vô ích nữa, bắt đầu thôi.

Nhưng ta xin đề nghị, trận tỷ thí giữa ta và Trần Vũ sẽ không ảnh hưởng đến ước định đã định giữa Thiên Đình và Ngọc Hoàng." Lộ Diêu đột nhiên nhắc đến một ước định giữa Thiên Đình và Ngọc Hoàng, không thể bị phá hoại bởi trận tỷ thí này, cho nên hắn giải thích rõ ràng sự việc trước.

"Trời ơi!

Tu vi của hai người này tương cận, đây thật là một trận tỷ thí đặc sắc mà!

Đáng để mong đợi!" Tiểu tiên bên cạnh vì cảm nhận được khí tràng giữa Trần Vũ và Lộ Diêu nên kinh ngạc thốt lên.

Những người khác nghe thấy lời đó cũng đồng tình nói: "Đúng vậy, đúng vậy, cho nên mọi người đều không rời đi, chắc chắn là để tận mắt chứng kiến một trận tỷ thí đặc sắc." Mọi người đều nhao nhao bàn tán, đều cảm thấy đây chắc chắn là trận tỷ thí lớn nhất mà họ từng được chứng kiến cho đến nay.

"Sao lời của Bản tọa lại không còn tác dụng nữa?

Hiện giờ lại lợi dụng địa điểm của Bản tọa để làm việc, chẳng lẽ quy củ do Bản tọa đặt ra cũng chẳng có chút tác dụng nào sao?" Lúc

đó, Ngọc Hoàng ra lệnh một tiếng, đập bàn, âm thanh truyền đến tai mỗi người, cũng truyền đến tai Trần Vũ và Lộ Diêu.

Khí tràng của Ngọc Hoàng khiến tất cả mọi người nhìn vào đều sinh lòng kính sợ.

Các tiên nhân đều thấy Ngọc Hoàng đại phát lôi đình nên ai nấy đều cảm thấy sợ hãi, nhưng đồng thời lại không muốn bỏ lỡ trận tỷ thí đặc sắc này, nên chần chừ không rời đi.

"Ngọc Hoàng, ngài có thể đáp ứng ta không?

Chỉ cần ta thắng được người, thì ngài sẽ không quản ta nữa.

Ta tin ngài không phải là người nuốt lời, dù sao vị trí của ngài ai nấy đều thấy rõ." Trần Vũ nghe Ngọc Hoàng nói vậy cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn dùng sự thật vừa thắng đám cường giả kia để nói chuyện với Ngọc Hoàng.

Trong lòng Trần Vũ, Ngọc Hoàng tỷ thí với hắn cũng chưa chắc đã thắng, cho nên hắn cũng không hề e ngại, trực tiếp đứng ra.

"Thật là khẩu khí lớn, nếu ngươi quả thực lợi hại như vậy, vậy trận tỷ thí cuối cùng sẽ do ta đích thân đối đầu với ngươi.

Nếu ngươi cũng thắng, vậy được, ta sẽ trả lại tự do cho ngươi." Ánh mắt sắc bén của Ngọc Hoàng nhìn chằm chằm Trần Vũ, nói xong những lời này, liền phi thân đến nơi Trần Vũ đang đứng.

Sau khi Ngọc Hoàng phi thân đến và đứng vững trên sân, tất cả mọi người đều càng thêm mong đợi trận tỷ thí này, bởi vì Ngọc Hoàng sắp phải dùng đến thực lực thật sự của mình, đích thân đối diện Trần Vũ.

Ai nấy đều kinh ngạc tột độ, Ngọc Hoàng vốn là người hiếm khi lộ diện, giờ lại đích thân đứng trước Trần Vũ để tỷ thí, mọi người đều trợn tròn mắt, há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin được.

“Trời ơi, Ngọc Hoàng thật sự muốn tỷ thí với người này sao?

Người thế nào mới có thể khiến Ngọc Hoàng đích thân ra tay?” “Không ngờ, nhìn thanh niên này tuy trẻ tuổi nhưng năng lực thật sự không thể xem thường.” Tiểu tiên bên cạnh lại bắt đầu luyên thuyên không dứt.

“Nếu đã như vậy, Ngọc Hoàng cũng đích thân giáng lâm, vậy ta đương nhiên phải hảo hảo thanh giáo Ngọc Hoàng một phen.

Nhưng thật sự, nếu ta thắng được trận tỷ thí này, vậy xin Ngọc Hoàng đừng can thiệp vào cuộc sống của ta nữa.” Trần Vũ từ đầu đến cuối không hề bận tâm ai sẽ tỷ thí với mình, điều hắn quan tâm chỉ là sau khi thắng được trận tỷ thí này có thể trở về Bất Chu Sơn sống một cuộc sống yên tĩnh.

Không nói nhiều lời vô ích nữa, tỷ thí bắt đầu.

Lộ Diêu lùi ra một bên, trước tiên quan chiến.

Chỉ thấy Ngọc Hoàng vung cây quyền trượng trong tay, kim hoàng sắc quang mang trải khắp đại địa, cả một bầu trời đều bị ánh sáng vừa rồi bao phủ.

Ngọc Hoàng lại nhẹ nhàng nhấc quyền trượng gõ xuống đất, một trận gió từ trên trời thổi xuống, hình thành một vòng xoáy, sức mạnh cuồn cuộn ập đến Trần Vũ.

Trần Vũ không hề khinh địch, nhưng vì tốc độ của Ngọc Hoàng thực sự quá nhanh, khiến Trần Vũ nhất thời có chút không chống đỡ kịp, nhưng từ phản ứng của trận gió vừa rồi, hắn phát hiện đó chỉ là lớp da lông.

Trần Vũ lập tức khôi phục ý thức và trạng thái, tạo tư thế nghênh chiến.

Ngay sau đó, không đợi Ngọc Hoàng ra tay, Trần Vũ đã lấy bảo

vật trong tay ra.

Vừa rồi Trần Vũ tay không đối chiến với đám cường giả kia, vì cho rằng đám người đó không phải đối thủ của mình, nên hắn không dùng hết toàn lực, cũng không lấy ra bảo vật độc hữu.

Nhưng giờ đây, hắn cảm thấy Ngọc Hoàng hoàn toàn khác đẳng cấp so với đám người vừa rồi.

Ngay cả một kẻ vốn không sợ trời không sợ đất như hắn cũng cảm thấy đối thủ như Ngọc Hoàng có chút khó đối phó.

Cũng phải thôi, dù sao Ngọc Hoàng có thể trở thành Ngọc Hoàng, nếu không có chút năng lực nào, chẳng phải sẽ không phục chúng sinh sao?

Chương 315

Nghĩ vậy, hắn lập tức lấy ra một bảo vật độc hữu, một chiếc La Cổ tràn đầy linh khí.

Tuy từ vẻ ngoài trông chỉ là một chiếc trống La, nhưng âm thanh của nó vang dội muốn điếc tai, một khi gõ lên, mấy ngàn dặm xung quanh đều sẽ bị âm thanh của chiếc trống La này mê hoặc.

Đương nhiên, Trần Vũ không muốn làm ảnh hưởng đến các tiên nhân ngoài trận, nên đã thu nhỏ âm thanh tiếng trống chỉ còn đủ cho hắn và Ngọc Hoàng nghe thấy.

Hắn muốn nghe âm thanh tiếng trống La vì muốn phân biệt uy lực của nó, còn đối phương nghe thấy tiếng trống La thì sẽ phát động công kích.

Chỉ thấy trống La vừa vang lên, Ngọc Hoàng quả nhiên có phản ứng, nghe tiếng trống, bắt đầu có chút choáng váng.

Kim sắc cốt sí (cánh xương màu vàng) trong thời không chớp động liên hồi, hỏa diễm màu vàng bùng cháy rực rỡ, mong muốn nghênh chiến kẻ địch đối diện – những cành liễu màu nâu pha đỏ máu, toàn thân tản mát ra vô vàn chiến ý.

Hàng triệu hàng trăm vạn cánh xương vàng đã chủ động xuất kích trước tiên, phi tốc lao về phía những cành liễu màu máu đó, nhất định phải thiêu cháy đối phương đến mức không còn một mống.

Hỏa diễm màu vàng bằng mắt thường có thể thấy càng thêm hùng liệt.

Huyết sắc liễu chi cũng không hề sợ hãi kim sắc cốt sí.

Mỗi cành đều dài vạn trượng, nhìn qua tưởng chừng vô cùng to

lớn và kiên cố, nhưng thực tế lại không hề đơn giản có thể công phá.

Chất liệu của cành liễu này thực ra không phải thứ cành liễu bình thường có thể sánh được, nó có thể sánh ngang với Thập Đại Linh Bảo, tự nhiên không tầm thường, cho nên nó cũng không hề e ngại kẻ địch trước mắt.

Số lượng cành liễu thì kém xa so với số lượng cánh xương vàng, nhưng trên thực tế, một cành liễu lại có thể quấn chặt lấy rất nhiều cánh xương vàng.

Nó không phải là một cành liễu cứng nhắc, trong chớp mắt có thể hóa thành một dải máu dài hàng ngàn trượng đang chảy, máu vốn là nước, tự nhiên có thể biến hóa vạn thiên hình thái.

Chỉ trong nháy mắt, một dải máu dài vạn trượng đã quấn chặt lấy vô số cánh xương vàng, dường như muốn dùng thế máu chảy cuồn cuộn mà hung hăng nuốt chửng chúng, cũng không hề sợ hãi cảm giác cháy bỏng do hỏa diễm màu vàng mang lại.

Kim sắc hỏa diễm thấy kẻ địch khiêu khích như vậy, ngọn lửa càng bùng cháy mạnh mẽ hơn, quyết tâm phải trực tiếp thiêu khô huyết sắc khí tức của đối phương, khiến nó tiêu tán vào hư không.

Bởi vậy, nó nhanh chóng di chuyển đến những vị trí bất định trong hư không, thân thể cũng càng lúc càng dài và lớn hơn.

Hỏa diễm từ trên người nó bùng lên trong nháy mắt với thế cuồn cuộn, thiêu đốt từng cành liễu màu máu, ý chí hung mãnh.

Huyết sắc liễu chi sở hóa tác hà tự đái trứ khuynh thôn chi thế, thôn phệ điệu liễu gia đa đích kim sắc hỏa diễm, nhiên tịnh bất năng cú đả tiêu điệu tố kim sắc cốt thứ tấn mãnh thế đầu.

Kim sắc cốt sí dù bị đối phương thôn phệ rất nhiều hỏa diễm, vẫn không hề e ngại, trong một chiêu đủ để thấy ý chí bất khuất của nó.

Dưới sự biểu hiện như vậy của vô số kim sắc cốt sí, quả nhiên có một cành liễu màu máu thực sự bị thiêu cháy.

Huyết sắc khí tức vốn có của nó dần bị thiêu rụi rất nhiều, hóa thành hơi nước bốc hơi sâu vào hư không.

"Hô!" Dương Mi thấy vậy, mày nhíu chặt, sâu trong nội tâm dường như có một cảm giác buồn bực, hít sâu một hơi mới có thể giải tỏa tâm tình u uất này.

Hắn tự nhiên biết rõ mức độ lợi hại của huyết sắc liễu chi, nhưng không ngờ hôm nay lại bị kim sắc cốt sí hung hăng thiêu rụi mất một cành.

Tình huống như vậy thực sự khiến hắn có chút buồn bực, thậm chí vô cùng tức giận.

Các loại cảm xúc lẫn lộn vào nhau.

Huyết sắc liễu chi vốn là một thể với Dương Mi, cho dù Dương Mi bây giờ chỉ là một hóa thân tâm thần, huyết sắc liễu chi cũng là do hóa thân đó hóa ra.

Nhưng giữa hai bên có một loại cảm ứng, có thể cảm nhận được cảm xúc của đối phương.

Huyết sắc liễu chi cảm nhận được cảm xúc của Dương Mi sau đó, huyết khí trong nháy mắt bành trướng, dường như cũng bị chọc tức vậy.

Chỉ thấy hai thanh kiếm giao tranh trong nháy mắt, một cỗ sức mạnh cực kỳ mãnh liệt đã hất văng hai người ra xa mấy mét.

Quả nhiên, sức mạnh mà hai thanh kiếm tạo ra không ai có thể tưởng tượng được.

Vì hai thanh kiếm va chạm, cả hai người đều bị thương.

Sau khi cả hai ngã xuống đất, ho khan hai tiếng.

“Trời ơi, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Đúng vậy, sức mạnh đối kháng giữa hai thanh kiếm thật sự quá lớn.” “Quả nhiên là một trận đại chiến thế kỷ!” Hai người bị thương nặng do uy lực của kiếm vừa rồi, ngã xuống đất, chần chừ không thể đứng dậy.

Chúng tiên nhân đều xôn xao, bởi vì trong truyền thuyết, hai thanh kiếm gặp nhau lại có thể chứng kiến một trận quyết đấu đỉnh cao thực sự.

“Nếu cả hai chúng ta đều bị trọng thương, vậy trận tỷ thí này coi như hòa đi.

Chương 316

Nếu cứ tiếp tục tỷ thí, ta e rằng hậu quả sẽ không thể lường trước được.” Ngọc Hoàng đứng dậy trước, nói với Trần Vũ.

Trần Vũ cũng đứng dậy, nhìn kỹ, hắn thấy Ngọc Hoàng nói đúng, bởi vì uy lực do hai thanh kiếm phát ra quá mạnh.

Nếu cứ tiếp tục cứng đối cứng, có thể không chỉ hắn, mà tất cả những người có mặt ở đây đều sẽ gặp tai ương.

“Được!

Vậy nếu hòa, Ngọc Hoàng ngài có thể đáp ứng ta không?

Với tư cách là người nắm giữ một bảo kiếm, ta nghĩ Ngọc Hoàng sẽ không can thiệp vào cuộc sống của ta nữa.” Trần Vũ cho rằng, tu vi cao thấp chỉ là để có thể tồn tại được bao lâu, chứ không phải là một căn cứ để làm hại người khác hay mưu hại người khác.

Càng không thể để người khác lợi dụng, kỳ thực có thể mọi người đều cảm thấy hắn ích kỷ, nhưng hắn cũng đã giúp không ít người thành tiên thành Thánh, tuy nhiên không đi theo quy củ của Thiên Đình để làm việc, nhưng hắn có thể an phận thủ thường ở trong chỗ của mình.

“Được, chuyện này cứ thế đi, dù sao ngươi cũng giống ta, đều sở hữu kiếm chí cao vô thượng, đối lập với ta.

Đã sở hữu một thanh kiếm như vậy, thì điều đó chứng tỏ ta không thể ép buộc ngươi nữa.” Ngọc Hoàng đáp ứng quá đột ngột, Trần Vũ có chút bất ngờ không kịp trở tay, nhưng quay đầu lại, hắn lại từ ánh mắt không thể tin được vừa rồi chuyển thành biểu cảm bình tĩnh.

“Vậy ta xin tạ ơn Ngọc Hoàng.” Nói xong câu đó, Trần Vũ thu

kiếm về và cùng Kim Phượng trở về phủ.

Khi đi, Trần Vũ dường như quên mất một điểm.

“Kim Phượng, ta có quên gì không nhỉ?” Trần Vũ quay đầu hỏi Kim Phượng đang đi theo sau.

“Không có ạ, Chủ nhân, người đâu có quên gì đâu.

Bây giờ Chủ nhân cũng đã được tự do rồi, còn có gì mà chưa có được nữa ạ?” Kim Phượng rất đỗi đơn thuần, không hề nghĩ Trần Vũ còn có việc gì chưa xử lý.

“Đúng rồi, vừa nãy có một Lộ Diêu huynh muốn tỷ thí với ta, giờ ta đi nhanh thế này, lại quên mất hắn rồi.” Trần Vũ chợt nghĩ ra, đột nhiên nhớ đến một vị cao nhân tên là Lộ Diêu huynh đệ muốn tỷ thí với mình, nhưng lại quên mất hắn ở hiện trường.

Trần Vũ thực sự không thể bỏ qua được.

Đã đáp ứng vị cao nhân kia, nhất định phải có một trận tỷ thí ngang tài ngang sức.

Vừa rồi đối đầu với Ngọc Hoàng, nguyên khí đại thương, nhất thời cũng không còn sức lực để tỷ thí với người khác nữa.

“Thế này đi, Kim Phượng, ngươi đi tìm vị cao nhân tên Lộ Diêu vừa rồi, nói với hắn rằng mấy ngày nữa ta sẽ hẹn gặp hắn ở Bất Chu Sơn.” Trần Vũ lập tức quay đầu nói với Kim Phượng.

Kim Phượng nhận lấy tin tức, sau đó gật đầu: “Vâng Chủ nhân, ta đi ngay.” Thế là Kim Phượng rời khỏi bên cạnh Trần Vũ, lại quay về đường cũ, đến khu Quảng Lăng vừa rồi.

Sau khi đến nơi, Kim Phượng tìm mãi cũng không thấy bóng dáng vị Lộ Diêu huynh kia, những người còn ở lại hiện trường cũng chỉ lác đác vài người.

Nhưng có vài người không hề rời đi, Kim Phượng tùy tiện bắt lấy một người hỏi: "Này, vị cao nhân tên Lộ Diêu vừa nãy đâu rồi, đi đâu rồi, ngươi có biết không?" Bị một tiểu tiên nhân đột nhiên gọi, hắn có chút hoảng sợ, vì hắn vừa mới thành tiên, tu vi không quá cao.

"Ta ta ta, ta không biết ạ." Vì quá căng thẳng, vị tiểu tiên nhân đó lắp bắp nói.

Sau khi chứng kiến một trận đại chiến kinh tâm động phách như vậy, hắn vẫn chưa bình phục, bởi vì vừa mới thành tiên, cũng chưa từng trải qua chuyện gì lớn lao.

"Vậy được rồi." Kim Phượng nghe câu trả lời của hắn xong, thất vọng rời đi.

Sau đó, nàng lại trở về Bất Chu Sơn, đến bên cạnh Trần Vũ.

"Chủ nhân, ta thực sự xin lỗi, ta không tìm thấy vị cao nhân tên Lộ Diêu kia rồi, khi ta đến hiện trường thì không thấy bóng người đâu cả." Kim Phượng bĩu môi, vẻ mặt đầy áy náy nói.

"Không sao đâu, nếu hắn có tâm muốn tỷ thí với ta, tự nhiên sẽ tìm đến ta thôi." Kỳ thực Trần Vũ cũng có thể đoán được vị Lộ Diêu huynh kia ứng cai đã đi rồi.

Hắn cảm thấy tu vi của Lộ Diêu huynh cũng khá cao, nếu muốn tìm thì có khó gì đâu?

"Đều tại ta, Chủ nhân.

Tại ta đi quá muộn, chậm một bước, cho nên không ngăn được Lộ Diêu rời đi." Kim Phượng tự trách, vẻ đáng thương đó thực sự khiến người ta đau lòng.

Nhưng kỳ thực Trần Vũ cũng không trách nàng, vừa hay có thể nhân cơ hội này nghỉ ngơi thật tốt.

“Thật sự không sao đâu, Kim Phượng, ngươi làm rất tốt.

Ngươi phải tin rằng bây giờ ta sủng ái ngươi nhất, mọi chuyện ngươi làm ta đều dạy, ta tin tưởng ngươi.” Trần Vũ quả thực rất sủng ái Kim Phượng, vì nàng là sủng vật của hắn, cũng là người thông minh nhất trong số tất cả sủng vật.

Tâm tư của hắn đều đặt trên người Kim Phượng, cho nên, nếu bây giờ Kim Phượng làm sai, hắn cũng tin rằng Kim Phượng đã dụng tâm làm, chỉ cần dụng tâm làm sai thì cũng không phải chuyện lớn.

Chương 317

"Vậy Chủ nhân, ta đi lên núi hái một ít trái cây nhé, nghe nói bây giờ trên sườn Bất Chu Sơn mọc ra cây Tiên Quả." Kim Phượng trên đường trở về nghe những người xung quanh đều đang hái Tiên Quả trên cây Tiên Quả ở sườn Bất Chu Sơn, bởi vì loại Tiên Quả này có công hiệu dưỡng da làm đẹp.

"Được thôi, vậy ngươi đi hái đi." Sau khi Kim Phượng được đồng ý, nàng lập tức lên sườn Bất Chu Sơn, đeo một cái giỏ lớn, dùng khinh công, mấy bước đã đến sườn núi, đậu ở một nơi có thể đứng vững.

Không quá vài chục phút, Kim Phượng đã hái đầy một giỏ Tiên Quả.

Ưu điểm của Kim Phượng là siêng năng và ngây thơ, đó cũng là một đặc tính quan trọng mà Trần Vũ đã nhìn trúng.

"Oa, quả này vừa to vừa đỏ, Chủ nhân nhất định sẽ thích." Kim Phượng nhìn thấy một quả to và đỏ, đang ở một nơi khác trên sườn núi, nàng lập tức chú ý đến quả đó, liền cúi người đi hái.

Chỉ là Kim Phượng sơ ý trượt chân, sau đó không cẩn thận bị trẹo chân, vì vậy nàng lập tức vịn vào cành cây bên cạnh, tay lại bị cứa thương.

Dù bị thương, Kim Phượng vẫn không quên hái trái cây cho Trần Vũ.

Nàng dùng chút sức lực cuối cùng, sau khi hái xong quả đỏ lớn cuối cùng, lên đến đỉnh Bất Chu Sơn, trở về nơi ở của Trần Vũ.

Trần Vũ nhìn Kim Phượng toàn thân đầy vết thương trở về, trong

mắt lộ ra vẻ lo lắng sâu sắc, lập tức đến trước cửa đỡ Kim Phượng.

"Chủ nhân, trái cây của người đây, ta đã hái được một giỏ đầy." Kim Phượng không màng vết thương của mình, câu đầu tiên nói với Trần Vũ lại là về những trái cây đã hái được.

Câu nói đó khiến Trần Vũ cảm thấy Kim Phượng thật ngốc nghếch và ngây thơ, nhưng hắn cũng biết là do nàng muốn bù đắp cho thất bại vừa rồi nên mới liều mạng như vậy.

"Thật là một nha đầu ngốc, không biết tự bảo vệ mình.

Ta đã nói rồi, dù ở bên ngoài thế nào, ngươi cũng nhất định phải tự bảo vệ bản thân thật tốt.

Dù làm gì cũng nhất định phải lấy sự an toàn của mình làm trọng." Là chủ nhân duy nhất của Kim Phượng, Trần Vũ thực sự đã hao tổn rất nhiều tâm tư.

Hắn biết Kim Phượng là sủng vật trung thành không hai đối với hắn, có chuyện gì cũng đều lấy cảm nhận của hắn làm trọng, nên dù bị thương cũng hào không hề bận tâm.

"Ta biết rồi, Chủ nhân, nhưng trái cây của người quan trọng hơn ạ, nên ta mã thượng cản thượng bả quả tử cấp liễu." Kim Phượng ngây thơ cười, Trần Vũ thực sự bội phục nghị lực như vậy của Kim Phượng.

Quả thật Kim Phượng lại vừa nghe lời vừa ngoan ngoãn.

"Lần sau không được như vậy nữa.

Trái cây lúc nào cũng có thể hái được, nhưng nếu bị thương, lại phải mất nhiều thời gian hơn để chữa trị đấy." Trần Vũ vừa dùng pháp lực của mình chữa trị cho Kim Phượng, vừa trách mắng.

"Vâng Chủ nhân, Chủ nhân, người có thể dạy ta bộ Liệu Thương

thuật đó không?

Trước đây ta cũng từng muốn xin người dạy Liệu Thương thuật, nhưng người vẫn chưa dạy ta." Kim Phượng đã thấy bộ Liệu Thương thuật đó của Trần Vũ mấy năm trước, muốn học, bởi vì dù sao học được rồi, sau này nếu Trần Vũ bị thương, nàng cũng có thể giúp người chữa trị.

Tình huống như hôm nay, Trần Vũ bị thương một chút, lại phải tự chữa trị, vậy thì thật đáng thương quá.

Dù chữa trị cho người khác hay tự chữa trị cho mình, Liệu Thương thuật này, nguyên khí tổn hại chỉ có tăng chứ không giảm.

Nếu Trần Vũ cứ liên tục dùng nguyên khí của mình để chữa trị cho nàng, vậy thì có khác gì không chữa trị đâu?

Đều sẽ làm tổn hại nguyên khí của hắn, cho nên Kim Phượng vô cùng muốn học Liệu Thương thuật mà Trần Vũ truyền thụ.

"Ta sẽ để ngươi học, yên tâm, đừng vội được không?" Trần Vũ xoa đầu Kim Phượng nói.

Kim Phượng khác với những sủng vật khác của hắn.

Kim Phượng tuy bề ngoài trông ngây thơ, hoạt bát đáng yêu, nhưng sát thương của nàng cũng vô cùng lớn.

Nếu chọc giận Kim Phượng, thì rất khó kiểm soát được công kích của nàng.

Cho nên Trần Vũ cũng luôn dạy Kim Phượng cách khống chế tính khí của mình.

Dù sao nếu không khống chế tốt, tính khí không bị khống chế, pháp lực cũng không bị khống chế, có thể sẽ làm ảnh hưởng đến người khác.

Kim Phượng nhất định phải khống chế được pháp lực trước, mới có thể học Liệu Thương thuật, nếu không vạn nhất dùng Liệu Thương thuật quá độ, có thể cũng sẽ làm tổn hại nguyên khí của nàng.

"Ngươi cũng biết một số tình huống, cho nên nếu mạo hiểm học Liệu Thương thuật rồi mạo hiểm sử dụng, có thể sẽ làm tổn hại nguyên khí của ngươi." "Ta biết rồi, Chủ nhân, vậy khi nào người dạy ta, người dạy ta lúc đó nhé, ta có thể đợi." Kim Phượng cũng vô cùng ngoan ngoãn, cũng hiểu được dụng tâm lương khổ của Trần Vũ.

Bởi vậy, nàng nhìn thấy Trần Vũ luôn tâm đầu ý hợp với mình, giúp đỡ lẫn nhau, thấu hiểu lẫn nhau.

"Vậy ta giúp ngươi chữa thương xong, ngươi mau đi nghỉ ngơi đi." Trần Vũ chữa thương xong cho Kim Phượng liền bảo nàng đi nghỉ ngơi.

Chương 318

Sau đó, mấy con sủng vật khác của Trần Vũ lại bước ra, lần lượt là Tiểu Miêu và Tiểu Cẩu.

Hai con Tiểu Miêu và Tiểu Cẩu tuy bề ngoài trông đáng yêu, nhưng sát thương của chúng tuyệt đối không thua kém Kim Phượng.

"Chủ nhân, chúng ta đến rồi." Hai con Tiểu Miêu và Tiểu Cẩu đến bên cạnh Trần Vũ, ngoan ngoãn ngồi xuống, vì bình thường chúng không thường xuyên xuất hiện bên cạnh Trần Vũ, mà cần phải đi xử lý một số việc khác.

Nhưng bây giờ Trần Vũ triệu hồi chúng về, vậy nhất định phải gác lại những việc bên kia, trở về bên cạnh Trần Vũ.

"Hai đứa, một trong hai đứa giúp ta đi thăm dò xem vị cao nhân tên Lộ Diêu kia hiện đang ở đâu, ta muốn dành một ngày để đi bái phỏng." Tiểu Miêu nghe Trần Vũ chỉ thị, liền tự cáo phấn dũng: "Vậy Chủ nhân, ta đi nhé, tốc độ của ta khá nhanh." Tiểu Cẩu bên cạnh nghe Tiểu Miêu nói vậy thì bất mãn: "Để ta đi Chủ nhân, độ nhạy bén của ta khá cao, ta có thể nhanh chóng trinh sát được tung tích của Lộ Diêu." Thực ra hai đứa này luôn là một cặp oan gia vui vẻ, vì là sủng vật được Trần Vũ sủng ái, chúng luôn thích tranh sủng, từ khi mới đi theo Trần Vũ đến bây giờ vẫn luôn như vậy.

Đương nhiên Trần Vũ rất yêu thương chúng, cũng cảm thấy không sao, chúng thích đấu thì cứ để chúng đấu, ngược lại như vậy có thể kích thích ham muốn làm việc của chúng.

"Đừng tranh giành nữa, Tiểu Miêu đi đi." Trần Vũ nói xong, Tiểu Miêu và Tiểu Cẩu cũng không còn tranh cãi nữa.

Thế là Tiểu Miêu nghe lời Trần Vũ, đắc ý nhìn Tiểu Cẩu một cái

rồi rời đi.

“Thực ra Chủ nhân, nếu ta đi có lẽ sẽ tốt hơn, dù sao độ nhạy bén trinh sát của ta cũng khá cao.” Tiểu Cẩu đợi Tiểu Miêu đi rồi cũng không chịu thua nói với Trần Vũ vài lời, dù sao nó cũng rất tự tin vào năng lực trinh sát và độ nhạy bén của mình.

“Thực ra ai đi cũng được, nhưng ta muốn rèn luyện độ nhạy bén của Tiểu Miêu ở một phương diện, cho nên ta mới để nó đi.” Trần Vũ tự nhiên có kế hoạch riêng của mình.

Khi Tiểu Cẩu tiếp tục nói, Trần Vũ ra hiệu bằng ánh mắt bảo Tiểu Cẩu im miệng.

Thế là Tiểu Cẩu như xì hơi vậy, nằm bệt xuống đất, không nói gì nữa.

Đến ngày hôm sau, Tiểu Miêu cuối cùng cũng trở về.

Trên đường trở về, nó mang theo một phong thư.

“Chủ nhân, Chủ nhân, Lộ Diêu huynh gửi thư cho người xem này.” Tiểu Miêu hớn hở trở về sau đó, lập tức đưa phong thư trong tay cho Trần Vũ.

Trần Vũ cầm thư xong, lập tức mở phong thư ra xem.

“Trong thư viết hôm nay hắn sẽ bái phỏng ta, vậy ta phải dọn dẹp nhà cửa thật tốt.” Trần Vũ đọc nội dung trong thư, lập tức nghĩ đến việc dọn dẹp nhà cửa, bởi vì Bất Chu Sơn hiếm khi có người bái phỏng, cho nên khách quý nhất định phải được trang hoàng thật tốt.

Hắn lập tức phân phó các sủng vật khác chỉnh đốn phủ đệ.

Nhìn cảnh quan Bất Chu Sơn dần dần trở nên tốt hơn, hắn cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Khi công việc kết thúc, Trần Vũ nghỉ ngơi một lúc, Lộ Diêu quả

nhiên đã xuất hiện dưới chân Bất Chu Sơn.

Không cần nhìn độ cao của Bất Chu Sơn, hắn không khỏi cảm thán, quả nhiên cao nhân đều ở tại chốn đào nguyên thế ngoại như vậy.

Thế là, Lộ Diêu không nói nhiều lời, lập tức đi lên đỉnh Bất Chu Sơn, khẽ liếc nhìn căn nhà, cửa nhà đã mở.

Dường như cánh cửa biết nói vậy, như đang nói với Lộ Diêu rằng: "Ta đã mở cửa chờ đợi ngươi rồi." Bên ngoài cửa cũng không thấy ai ra đón, có lẽ mọi người đều ở bên trong.

Lộ Diêu nghĩ vậy, vừa nói vừa bước vào ngưỡng cửa.

Vừa bước vào đã thấy Trần Vũ ngồi ở chính giữa.

Trần Vũ vừa hay khi Lộ Diêu ở dưới chân núi, đã phát hiện ra, thế là lập tức rộng mở cánh cửa, ngồi ở đó chờ đợi, còn pha sẵn một ấm trà, bày biện những trái cây Kim Phượng đã hái từ hôm qua.

"Lộ Diêu huynh, cuối cùng ngươi cũng đến rồi, mời ngồi." Nhìn thấy Lộ Diêu, Trần Vũ vô cùng kích động.

Một vị cao nhân cùng đạo với mình, hắn không khỏi cảm thấy vui mừng.

"Trần Vũ huynh, không cần nhiệt tình chiêu đãi ta đến mức này." Lộ Diêu nhận được tin tức của Trần Vũ xong, khách khí nói.

"Vậy thì đồng đạo trung nhân đương nhiên phải được tiếp đãi thật tốt rồi.

Nhìn thời tiết hôm nay cũng không tệ, ta cũng có thể thiết tha." Trần Vũ cười cười, hắn không quên lời Lộ Diêu đã nói.

Hôm qua Trần Vũ tỷ thí với Ngọc Hoàng xong, nguyên khí có tổn thương, nhưng sau một đêm nghỉ ngơi, đã hồi phục rất nhiều.

“Ta hôm qua rời đi nhanh như vậy, là vì ta biết Trần Vũ huynh, sau khi tỷ thí với Ngọc Hoàng chắc chắn sẽ bị trọng thương, cho nên ta mới không cường bách tiếp tục tỷ thí.” Lộ Diêu hôm qua có quan chiến trận tỷ thí giữa Trần Vũ và Ngọc Hoàng.

Không thể không nói, khoảnh khắc Trần Vũ rút Xích Diễm Kiếm ra, hắn càng thêm khâm phục vị thanh niên trước mắt.

Hắn vẫn luôn cho rằng Trần Vũ chỉ là một thanh niên tu vi thành thâm niên, không muốn lộ diện giống như mình.

Chương 319

Nhưng nhìn thấy khoảnh khắc Trần Vũ rút Xích Diễm Kiếm ra, hắn đã hiểu rằng Trần Vũ và hắn không cùng một đẳng cấp.

“Vậy được rồi, vậy ta hôm nay ngồi xuống nói chuyện thật tốt đi.” Trần Vũ kỳ thực cũng có chút sợ hãi, vết thương hôm qua vẫn chưa hoàn toàn khỏi, cho nên tạm thời đáp ứng yêu cầu của Lộ Diêu.

“Nói thật, hôm qua khi thấy huynh rút Xích Diễm Kiếm ra, ta biết huynh không phải là người giống ta, ta không thể so sánh với huynh, cho nên bây giờ bảo ta tỷ thí với huynh, ta cũng có chút sợ hãi.” Lộ Diêu thành thật nói ra những lời trong lòng.

“Một thanh Xích Diễm Kiếm chẳng qua là một thanh kiếm bình thường ta thu vào túi mấy năm trước.

Khi ta nhặt được nó mấy trăm năm trước, nó đã mất hết tất cả pháp lực.” Trần Vũ nhớ lại, mấy trăm năm trước khi hắn ra ngoài và nhặt được thanh kiếm, tuy nó vẫn còn một chút linh khí, nhưng pháp lực đã mất sạch, cũng không biết chủ nhân của nó đã đối xử với nó như thế nào.

“Ồ?

Là như vậy sao?” Nghe Trần Vũ nói, Lộ Diêu cảm thấy hứng thú, liền tiếp tục lắng nghe Trần Vũ kể.

“Đương nhiên rồi, thanh kiếm này quả thật có truyền thuyết.

Trước khi mất hết pháp lực, nó quả thực rất lợi hại, nhưng khi ta nhặt được nó, ta chỉ nghe thấy tiếng than khóc.” “Kiếm như vậy thì chủ nhân của nó ra sao chứ?” “Chủ nhân thế nào mà lại tiêu hao hết pháp lực của nó, rồi vứt nó sang một bên.” Trần Vũ lúc đó nhặt được

thanh kiếm dưới chân Bất Chu Sơn.

Lúc đó, hắn vừa nhìn đã nhận ra đó là Xích Diễm Kiếm, nhưng chủ nhân của nó đã sớm không còn ở bên cạnh nó nữa.

Lúc đó hắn cảm thấy đáng tiếc, bởi vì truyền thuyết về Xích Diễm Kiếm trước khi hắn thu được vô cùng kinh người, đó là một thanh thần kiếm mà tất cả mọi người đều muốn có.

Nhưng bây giờ nó lại bị người ta vứt dưới chân núi.

Lúc đó Trần Vũ không dừng lại hay suy nghĩ nhiều, mang thanh kiếm về nơi tu luyện.

Trải qua mấy tháng đêm ngày, hắn mới miễn cưỡng giúp thanh kiếm dần dần khôi phục pháp lực.

Sau khi pháp lực hồi phục, thanh kiếm cũng không thể phát huy tác dụng ngay, dù sao nó đã bị bỏ rơi một thời gian dài.

Cho nên tính công kích của nó không mạnh.

Trần Vũ đặt nó vào Luyện Đan Lô, luyện trong 49 ngày (thất thất tứ thập cửu thiên), phát hiện Luyện Đan Lô có thể giúp Xích Diễm Kiếm khôi phục pháp lực tốt hơn, nên hắn trực tiếp đặt Xích Diễm Kiếm vào Luyện Đan Lô.

Không biết đã trải qua mấy năm, kiếm mới nhờ nỗ lực của Trần Vũ mà trở lại thời kỳ đỉnh cao, và cũng được Trần Vũ bảo vệ rất tốt.

Cho đến bây giờ nó đã ở bên Trần Vũ nhiều năm như vậy, không ai biết tung tích của thanh kiếm.

Trần Vũ kể hết mọi chuyện cho Lộ Diêu, không hề sợ Lộ Diêu sẽ có hành vi uy hiếp hắn.

Hắn tin Lộ Diêu cùng là người tu luyện pháp thuật như hắn, nhất định sẽ có những phẩm chất tương đồng.

“Thì ra là vậy, thanh kiếm này có lịch sử gian nan như vậy.

Vậy ngươi có biết chủ nhân trước đây của thanh kiếm là ai không?” Lộ Diêu nghe Trần Vũ kể xong, cảm thấy vô cùng kỳ lạ, một thanh kiếm thần thánh như vậy, vì sao chủ nhân của nó lại vứt bỏ chứ?

“Trước khi thu được thanh kiếm này ta cũng đã đi điều tra, ta biết ở Ba Sơn Thục có một chưởng môn, cũng đã từng có được thanh kiếm này trong tay người khác.” Trần Vũ trước đây đã điều tra tình huống thanh kiếm bị mất, liền nói sự thật cho Lộ Diêu.

“Thanh kiếm đã trở thành trấn phái chi bảo của Ba Sơn Thục.

Lúc đó ta nhận được tin tức cũng nghĩ, đã là bảo vật thì vì sao lại dễ dàng vứt bỏ như vậy?” Trần Vũ nhíu mày, nhớ lại chuyện cũ.

“Sau đó lại nghe đệ tử Ba Sơn Thục làm mất thanh Xích Diễm Kiếm, sau đó không còn tung tích, rồi ta nhặt được thanh kiếm, lúc đó nó đã mất hết linh tính và pháp lực.” Trần Vũ nói xong, nặng nề thở dài một hơi, thực sự cảm thấy tiếc nuối.

Một thanh kiếm vốn có tiền đồ xán lạn, có thể nhờ tay cao nhân mà phát huy đặc tính vô cùng tốt.

Nếu sử dụng đúng cách, nhất định có thể trở thành vũ khí tốt nhất trong tất cả các bảo vật, nhưng lại không biết bị người ta sử dụng không đúng cách rồi tùy ý vứt bỏ.

Thật may cho thanh bảo kiếm này, nó đã gặp được một người biết trân trọng và bảo vệ như Trần Vũ, cho nên mới cứu vãn được sinh mệnh của nó.

Trần Vũ cho rằng, tất cả các bảo vật đều có linh tính, giống như thần tiên vậy, cần tu vi cần tu luyện.

Những bảo vật vũ khí này cũng cần tu vi và tu luyện của riêng nó.

“Nghe nói vậy, thanh kiếm đó là bảo vật của Ba Sơn Thục?

Vì sao không trả về?” Lộ Diêu nghe Trần Vũ nói vậy, cũng nảy sinh thắc mắc, dù sao một thanh kiếm quý giá như vậy, chẳng lẽ không nên vật quy nguyên chủ sao?

“Ta sẽ khiến ngươi hài lòng, nhưng ngươi phải nói rõ ràng là ai.” Đao Phong Nữ Vương phát hiện không thể tìm thấy bất kỳ tung tích nào, liền thu hồi ánh mắt đang dò xét khắp nơi, đột nhiên mở miệng nói, ngữ khí của nàng mang theo rất nhiều sự kiên định.

Chương 320

Nàng biết Trần Vũ đang ở gần đây, dù sao nơi này đã biến thành không gian siêu lớn do Trần Vũ tạo ra.

Đao Phong Nữ Vương vô cùng rõ ràng, cho dù Dương Mi có chạy thoát ra ngoài mấy trăm ức quang niên, thì thực tế vẫn ở trong không gian rộng lớn do người đứng sau tạo ra, giống như một con kiến hoàn toàn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

"Quả thật có chút hài lòng." Trần Vũ cười như không cười nói, nhưng không để hồi đáp của mình vang vọng trong tai Đao Phong Nữ Vương.

Sự im lặng mới là câu trả lời tốt nhất.

Thế là, Đao Phong Nữ Vương nghe thấy một trận im lặng, người bí ẩn kia không hề đưa ra bất kỳ hồi đáp nào.

Đao Phong Nữ Vương nhãn mâu khẽ lóe lên, nàng cảm thấy người đứng sau thực sự khó dò, tình huống bây giờ cũng không thể câu được lời nào.

Muốn hiểu thêm tin tức về tài nguyên phía sau, thì phải làm quen thân thiết, dụ hắn mở miệng nói chuyện, lại với vẻ như là người thân quen, không nghi ngờ gì sẽ tăng thêm rất nhiều sự thân mật.

Làm như vậy, hắn mới có thể khiến người bí ẩn đó buông lỏng cảnh giác hơn, và cũng có thể thu được nhiều tin tức hơn.

Nhưng bây giờ nàng chỉ thu được một khoảng im lặng, khiến nội tâm Đao Phong Nữ Vương có chút phức tạp, chỉ không biết hiện tại mình nên làm gì.

Nàng phải giải quyết lão già tóc trắng kia.

Thực tế, tính cách Đao Phong Nữ Vương cũng vô cùng đáng sợ, hỉ nộ ái ố cũng vô cùng bất định, dù sao nàng đã làm Nữ Vương lâu rồi, cộng thêm bản tính đã có chút thất thường.

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, tình trạng này thực ra càng lúc càng đáng sợ.

Nhưng, ngay từ khi trận chiến bắt đầu, Đao Phong Nữ Vương đã cố ý ngụy trang, che giấu tính cách thất thường đó, ngược lại dùng một trạng thái đáng sợ để chiến đấu.

Nói cách khác, Đao Phong Nữ Vương sinh ra đã thích hợp để chiến đấu, nàng cũng đã tham gia vô số trận chiến, trong chiến đấu mà tôi luyện thành bộ dạng hiện tại.

Cho nên nàng là người hiểu rõ nhất cách chiến đấu, dù là chiến đấu công khai hay bí mật.

Một trận gió thổi qua, Đao Phong Nữ Vương biến mất tại chỗ, nàng muốn đuổi theo con mồi.

Chỉ cần giết được con mồi, nàng liền có thể giành được phần thưởng của người bí ẩn.

"Thật đúng là Nữ Vương Chiến Đấu." Trần Vũ trong nháy mắt đã xuất hiện ở vị trí của Dương Mi, chỉ là người khác vẫn không thể nhìn thấy hắn, lơ lửng trên không gian do hắn tạo ra.

Khi di chuyển, hắn liền nói ra những lời như vậy, trong ánh mắt mang theo rất nhiều ý cười.

Trần Vũ thực tế vô cùng hài lòng với trạng thái và phong cách chiến đấu của Đao Phong Nữ Vương, đánh nhau không hề rụt rè, e ngại, mà còn mang theo rất nhiều trí tuệ.

Đánh một trận như vậy mới có điểm xem.

Trần Vũ nói như vậy, hắn cảm thấy Tây Môn Xuy Tuyết quả thực đánh nhau có chút rườm rà, khiến hắn xem có chút mất hứng thú.

Đánh như vậy chẳng phải sẽ tốn rất nhiều thời gian sao?

Nếu đánh ra cảnh tượng vô cùng hùng vĩ và đẹp mắt thì còn được, nhưng cứ liên tục tấn công từ xa, khiến hắn luôn cảm thấy không đã ghiền, không bằng những trận cận chiến.

Nguyên bản Tây Môn Xuy Tuyết và những người khác ở thế giới trước đây thường cận chiến, nhưng sau khi đến thế giới này lại đều chuyển sang viễn chiến.

Ngay sau đó, tay áo Trần Vũ khẽ động một chút, hư không dường như vì hành động này mà đã xảy ra rất nhiều biến hóa.

Trên một hành tinh khác, Tây Môn Xuy Tuyết và Ma Trùng đã có một kết quả cho hiệp đầu tiên.

Vốn dĩ, sau một hồi đấu trí giữa tinh thần và tinh thần pháo, cuối cùng cả hai đều tiêu trừ lẫn nhau, đều hóa thành tro bụi, quy về hư không, dường như không còn tồn tại nữa.

Tuy nhiên, cả hai dù đã chống cự rồi biến mất, nhưng trận chiến vẫn chưa có kết quả, thậm chí nó chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

“Những tinh thần pháo đó cứ thế biến mất rồi…...” Con ma trùng nhỏ kia không thể tin được nhìn mọi thứ đang diễn ra trước mắt, đặc biệt là khi tinh thần pháo hóa thành tro bụi biến mất, trong lòng nó cảm thấy từng trận đau nhói.

Đó là chín mươi chín quả tinh thần pháo mà nó đã vất vả ngưng tụ trong bao nhiêu năm, cứ thế biến mất, không làm tổn thương đối phương, một người thậm chí còn chưa từng chạm vào đối phương.

Vì sao lại có cảm giác kịch liệt như vậy chứ?

Hoàn toàn không giống như cảnh tượng lẽ ra phải xuất hiện trong tưởng tượng của nó.

Cảnh tượng tinh thần pháo vừa xuất hiện liền mang theo uy lực vô tận thổi bay kẻ địch thành tro bụi hoàn toàn không hề xuất hiện.

Ngược lại, đối phương đã tìm được một phương pháp, trực tiếp hóa giải tinh thần pháo, hoàn toàn không hề xuất hiện cảnh tượng trong tưởng tượng.

Chương 321

Cảm giác này thực sự quá uất ức, giống như một thứ mà nó vô cùng coi trọng, lại không thể phát huy tác dụng vốn có của nó, và lại biến mất vào hư không một cách vô cùng tủi thân.

"Động thủ!" Ma Bạo Đội Trưởng tâm trạng cũng không tốt, nhưng hắn đã kiềm chế cảm xúc của mình, vì hắn biết điều cần làm tiếp theo là chiến đấu.

Dằn vặt về những chuyện trước đó không có ý nghĩa gì cả, vì vậy hắn dùng ngữ khí kiên định nói.

Ma trùng nghe đội trưởng phát lời, tinh thần trong nháy mắt tập trung lại, nhớ lại tất cả những gì đã huấn luyện trước đây, ý thức chiến đấu vốn có cũng trở về vị trí.

"Sắp động thủ rồi." Diệp Cô Thành nhìn thấy tinh thần đã tiêu trừ tinh thần pháo xong, trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm.

Phương pháp của hắn đã phát huy tác dụng tốt, tinh thần pháo hoàn toàn không cần phải đối phó nữa.

Khoảnh khắc này hắn cảm nhận được ma trùng rục rịch muốn hành động, tự nhiên biết những ma trùng này sắp ra tay.

"Mau đánh đi, ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!" Độc Dịch hưng phấn nói, hắn luôn rất tích cực khi đáp lời một chủ đề nào đó, còn đối với những chủ đề không hứng thú thì ngay cả một câu cũng không nói.

Ba người bọn họ đều gật đầu liên tục, biểu thị cũng đã chuẩn bị xong.

Các chiêu thức mà họ chuẩn bị phần lớn vẫn giống như trước đây, vũ khí ở phía trước, chỉ cần xuất chiêu là được.

Quả thực là chiến đấu hình thức tấn công từ xa.

Tuy nhiên, Trần Vũ có chút ngán ngẩm với kiểu chiến đấu cứ tiếp tục như vậy.

Việc liên tục tấn công từ xa đã khiến hắn đánh mất rất nhiều thứ.

Dù tấn công từ xa quả thực là một phương pháp tốt, nhưng cũng khiến bản thân không bị thương.

Nhưng Trần Vũ vô cùng rõ ràng, Tây Môn Xuy Tuyết năm người đều có thực lực cận chiến, vậy thì hà tất phải lãng phí trắng trợn như vậy chứ?

Chi bằng hãy hồi tưởng lại kinh nghiệm cận chiến trước đây đi.

Ở thế giới Hồng Hoang, cận chiến thường thấy nhiều hơn viễn chiến.

Thế là, khi Tây Môn Xuy Tuyết năm người đã chuẩn bị xong, sắp xuất chiêu, một số biến hóa không tưởng đã xảy ra.

Những biến hóa này khiến họ hoàn toàn không thể phản ứng, chỉ có thể mặc kệ nó.

Trong hư không đột nhiên truyền ra một loại âm thanh gào thét, dường như có bão tố sắp càn quét trong hư không.

Cảm giác này không hề sai, thực tế quả thật có một sự tồn tại giống như lốc xoáy xuất hiện trong hư không.

Tây Môn Xuy Tuyết và một đám ma trùng kinh ngạc nhìn lốc xoáy lớn xuất hiện cách đó không xa.

Thực sự tất cả đều cảm thấy sự xuất hiện này quá đột ngột, như thể trong chớp mắt một lốc xoáy đã xuất hiện ở vị trí đó.

Lốc xoáy đó điên cuồng xoay tròn khí tức xung quanh, ngay cả các vì sao cũng bị nó cuốn theo quỹ đạo của nó mà chuyển động, xoay

vòng vòng, dường như đang vận động quanh xoáy nước đó.

Điều quan trọng hơn là, lốc xoáy này tràn ngập một loại khí tức đáng sợ.

Tất cả mọi người và ma trùng có mặt đều tin rằng, nếu lốc xoáy muốn hủy diệt cả hư không thành những mảnh vỡ, thì đó tuyệt đối là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tây Môn Xuy Tuyết năm người và một đám ma trùng vốn đang có xu thế sắp đối đầu, trong nháy mắt đã dừng lại, tất cả đều kinh ngạc và cảnh giác nhìn lốc xoáy.

Điều mấu chốt là họ không biết lốc xoáy đó từ đâu đến.

Kẻ địch và bạn bè đều chưa từng biết.

Thế là trong nháy mắt, tất cả đều chăm chú nhìn lốc xoáy đó.

Cùng với xu thế cuồng loạn, nội tâm họ cảm thấy càng lúc càng căng thẳng.

"Cái lốc xoáy này là sao vậy?

Luôn có một loại dự cảm không lành." Tây Môn Xuy Tuyết nhìn lốc xoáy dường như có xu thế hủy thiên diệt địa, ngữ khí ngưng trọng nói, thực sự hắn hoàn toàn không có dự cảm về sự xuất hiện của lốc xoáy này, như thể trong chớp mắt nó đã xuất hiện ở vị trí đó.

"Ta hoàn toàn không có dự cảm.

Điều khiến ta có chút bất an nhất là, luôn cảm thấy nó không tự nhiên hình thành." Tri Chu Hiệp sắc mặt cũng không hề dễ coi.

Chương 322

Tuy hắn ẩn mình dưới bộ đồ Tri Chu Hiệp, nhưng từ ngữ khí ngưng trọng của hắn có thể thấy được sắc mặt hắn khó coi.

Nếu là trước đây, hắn tuyệt đối sẽ không cho rằng lốc xoáy có thể được một người tùy tiện tạo ra.

Nhưng ở thế giới này, hắn tin vạn vật đều có khả năng nhất, cho nên hắn cảm thấy lốc xoáy này không phải tự nhiên sinh ra, mà là do ai đó tạo thành.

Chỉ là họ đều không nhận ra người đứng sau là ai, thực sự đó là một cảm giác vô cùng khó chịu.

Đồng thời họ cũng không biết lốc xoáy xuất hiện ở đây vì sao, cho nên chỉ có thể căng thẳng nhìn chằm chằm hành động của lốc xoáy.

Sợ bỏ lỡ một chút dấu vết nào, cuối cùng sẽ rơi vào tình huống không tốt.

Ma trùng tộc cũng như vậy, vì vậy cả hai bên đều như đối mặt với đại địch.

Cũng vì lốc xoáy ở vị trí trung gian hơn, nói chung hai bên nhất thời không đánh nhau, đều đang suy nghĩ xem phải làm thế nào để giải quyết chuyện lốc xoáy.

Các vì sao không ngừng chuyển động trong quỹ đạo của lốc xoáy.

Sau một lúc, lốc xoáy dường như đã chơi chán, nó không ngừng chuyển động, sau đó các vì sao liền thoát ly quỹ đạo lốc xoáy của nó, trở về hư không.

Lốc xoáy như chơi đủ rồi vậy, mới bắt đầu không ngừng điên cuồng, cuốn lấy thân thể của mình trực tiếp lao về phía Tây Môn Xuy

Tuyết và Ma Tùng.

Bởi vì thân thể của nó thực sự quá khổng lồ, cho nên nó cứ thế trực tiếp lao về phía hai bên.

Tây Môn Xuy Tuyết và ma trùng theo bản năng đều có cùng một phản ứng, đó là nhanh chóng chạy thoát khỏi phạm vi càn quét của lốc xoáy.

Nhìn thấy lốc xoáy, tất cả đều cảm thấy vô cùng bất ổn.

Cái gọi là chạy trốn ở thế giới này, đương nhiên không phải là bước đi bằng hai chân, trong một phút cũng không chạy được bao nhiêu, mà chỉ một bước chân là đã vượt qua hàng ức quang niên, việc xuyên qua thời gian khiến họ chạy trốn cực kỳ nhanh chóng.

Chỉ mấy bước ngắn ngủi là đã xuyên việt đại khái khoảng mấy chục ức quang niên.

Tây Môn Xuy Tuyết và ma trùng đương nhiên không chạy về cùng một nơi, nhưng phản ứng đầu tiên khi dừng xuyên không là quay đầu nhìn về phía sau.

Ma trùng muốn chạy trốn thì tương đối khó khăn, bởi vì đó là một quân đoàn ma trùng, muốn hàng chục ức ma trùng rời đi một cách có trật tự thì có chút nan độ.

Đặc biệt là khoảnh khắc này, có chút ý vị hoảng loạn trong việc chạy trốn.

Trong đại quân ma trùng, khó tránh khỏi rất nhiều ma trùng cảm thấy hoảng loạn, và tự làm loạn trận cước.

“Ta chắc hẳn đã thoát khỏi lốc xoáy đó rồi.” Diệp Cô Thành quay đầu nhìn lại, phát hiện lốc xoáy không hề đuổi theo sát phía sau, liền thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cái lốc xoáy đó thật sự có chút tà môn, hắn mới theo bản năng muốn nhanh chóng đào ly.

"Chết mất, ta phải đi tìm ma trùng rồi, không biết chúng trốn ở đâu mất rồi, một trận chiến đấu lại biến thành ra nông nỗi này." Tri Chu Hiệp có chút dở khóc dở cười nói, vốn dĩ tưởng rằng sẽ là một trận chiến đấu vô cùng kịch liệt, cuối cùng lại rơi vào cục diện như vậy.

Vừa nãy hắn đã chuẩn bị sẵn sàng phóng tơ nhện ra, kết quả cuối cùng lại không dùng đến.

"Nói chung, lốc xoáy đó không ba cập đến ta là tốt rồi.

Ta bây giờ nhìn xem ma trùng đi đâu rồi." Tây Môn Xuy Tuyết nói, sau đó hai mắt khẽ ngưng thị, nhìn về các phương hướng trong hư không, một cái nhìn liền xuyên qua rất nhiều quang niên, liền muốn tìm kiếm tung ảnh của ma trùng.

Ở phía ma trùng cũng đối mặt với tình huống tương đồng.

Đại quân ma trùng cuối cùng đều tề tề một đào tẩu, đào tẩu chẳng qua là quay về khu vực rộng lớn mà chúng cư trú ban đầu.

Đó là hành vi theo bản năng.

Toàn bộ hành tinh rộng hàng trăm ức quang niên, những ma trùng này hoạt động sinh hoạt trong khu vực 200 ức quang niên.

Còn các khu vực khác thì dùng để sưu tác và sử dụng trong những tình huống đặc thù.

Như đánh trận là một tình huống đặc thù, chiến đấu ở khu vực đặc thù thì sẽ không tổn hại tân tân khổ khổ kiến tạo khu trụ trạch, những ma trùng này cũng đã sát phí khổ tâm.

Cho nên, nơi chúng tuyển trạch cư trú chính là khu vực trung gian nhất của chỉnh một cái tinh cầu.

Chu biên na hạo hãn vô ngân tinh cầu biểu diện thượng chỉ bất hữu kỳ bản thân thực vật dĩ cập toái thạch na ta đông tây, kỳ đích đông tây tịnh một hữu.

Biên phi thường thích hợp đả giá đích, một tràng chiến đấu hạ khứ hào vô nhậm hà thái đa tổn thương, tuy nhiên tinh cầu hội phá toái, hư không dã hội phá toái, tinh thần hội vẫn lạc.

Chương 323

Đãn nhất ta đều sẽ tùy theo thời gian trôi qua mà trọng tân phục nguyên, tịnh không cần những ma trùng này hao phí quá nhiều tâm lực.

Cho nên, hiệp đầu tiên với Tây Môn Xuy Tuyết đã diễn ra ở khu vực biên duyên của toàn bộ hành tinh, dùng hết khu vực biên duyên khoảng 30 tỷ quang niên, vì mục đích là không muốn phá hoại khu sinh hoạt mà chúng đã kiến tạo.

"Đáng chết, lại để chúng chạy thoát, mau chóng tìm kiếm!" Ma Bạo Đội Trưởng trở về khu vực sinh hoạt, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi.

Vừa rồi hắn theo bản năng chọn chạy về khu vực sinh hoạt, nhưng lại mất dấu tung tích của Tây Môn Xuy Tuyết.

"Đội trưởng, chúng nhất định cũng đang tìm kiếm tung tích của chúng ta." Một con tiểu ma trùng nhỏ khẽ nói, như an ủi.

Sau đó, một số tiểu ma trùng phụ trách sưu tầm bắt đầu lấy ra nghi khí, rồi điều khiển những nghi khí đó, nhìn về các phương hướng trong hư không từ xa.

Dưới cái nghi khí này, hư không bên trong, ngay cả những nơi cách xa hàng ức quang niên, cũng đều được nhìn rõ mồn một.

Nhưng nếu với thực lực của một số ma trùng, chúng cũng có thể nhìn thấy tình hình cách xa hàng ức quang niên chỉ bằng một ánh mắt, vậy hà tất phải dùng nghi khí như vậy, chẳng phải sẽ hiển đắc kê lặc sao?

Thực tế, thông qua nghi khí này có thể thu được một số dữ liệu

phân tích, để phán đoán liệu có tồn tại người cần sưu tầm hay không, tránh việc nhầm lẫn do sơ suất mà không nhìn thấy.

Dưới tình huống như vậy, cả hai bên đều đang hỗ tương sưu tầm đối phương rồi, đồng thời đều cho rằng lốc xoáy sẽ không càn quét nữa, dù sao cũng đã đào trốn xa rồi.

"Hình như có gì đó không quá đối kình, ta dường như nghe thấy thanh âm." Diệp Cô Thành đột nhiên nói với vẻ ngưng trọng.

Hắn luôn cảm giác có một loại thanh âm hô khiếu hô khiếu vang triệt rồi, nhưng dường như lại không tồn tại, một loại cảm giác ẩn ẩn ước ước.

"Có thanh âm sao?

Ta chỉ nghe thấy thanh âm trong hư không, không nghe thấy kỳ đích thanh âm nào khác." Độc Dịch có chút khốn hoặc nói, cũng dùng lực cố gắng khuynh thính một số thanh âm, nhưng hào vô nhậm hà đích thu hoạch, xác thực không có kỳ quái đích thanh âm, nhân thử phi thường khốn hoặc thanh âm Diệp Cô Thành nói là gì.

"Xuy Tuyết, ngươi nghe thấy không?

Hình như là thanh âm lốc xoáy đó, nhưng ẩn ẩn ước ước, phi thường không rõ ràng, lại hảo tượng không có, ta cũng không quá xác định rồi." Diệp Cô Thành nghe thấy lời của Độc Dịch, trong nháy mắt cũng cảm thấy không phải mình đã nghe thác rồi, thế là hắn chuyển đầu nhìn về phía Tây Môn Xuy Tuyết, biết rằng thính giác của Tây Môn Xuy Tuyết cũng phi thường lệ hại.

Tây Môn Xuy Tuyết thu hồi tầm tuyến tham tầm, biết rằng Diệp Cô Thành đã nói như vậy, vậy tất nhiên cần phải nhận chân lắng nghe một phen.

Hắn tương nhãn tình bế thượng rồi, bình tế thị giác xong, tương

sở hữu cảm tri đều phóng tại thính giác chi thượng, nhĩ đóa tế tế địa cảm thụ trứ hư không nội sở hữu đích thanh hưởng.

"Có!

Là cái lốc xoáy đó!" Tây Môn Xuy Tuyết sau một cái hô hấp, tùy tức nhãn tình mãnh đích tĩnh khai rồi, hắn cũng đã nghe thấy cái loại thanh âm hô khiếu hô khiếu đó, loại thanh âm đó đã thuộc về rồi.

Trước tiên cái lốc xoáy đó đột nhiên xuất hiện chỉ tại hư không trung phát ra đích hạo đãng thanh âm, đương nhiên không thể quên cái loại thanh âm đó, bởi vì thực sự lệnh nhân thâm khắc.

"Không hảo, cái lốc xoáy đó cũng có thể xuyên việt thời không, dường như miểu chuẩn ta, bằng không không thể trùng hợp như vậy, ở biên duyên cũng nghe thấy." Tri Chu Hiệp nghe thấy lưỡng nhân nhất trí đích thoại ngữ chi hậu, trong nháy mắt liền tin, thế là kiểm sắc lập khắc đại biến.

Sự việc tối vi quan kiện chính là hảo tượng bị cái lốc xoáy đó tránh thượng rồi, nói chung không thể có quá nhiều trùng hợp, dưới sự trùng hợp nhất định có nguyên nhân đặc thù.

Đãn, hiện tại lại vô pháp tìm ra tự sự giải thích một số trùng hợp.

"Ta bị tránh thượng, nhưng vì sao?

Là ai?" A Thanh cũng ý thức được bị tránh thượng rồi, nàng nhíu chặt mi đầu nói, vô luận thế nào bị người khác tránh thượng tổng quy là một kiện sự tình không tốt, không biết phía sau ý vị trứ điều gì.

"Đi trước đã, thanh âm càng lúc càng cường liệt." Tây Môn Xuy Tuyết đả đoạn đại gia khốn hoặc, việc cấp bách bây giờ là phải nhanh chóng rời đi, phủ tắc cái lốc xoáy đó sẽ đến trong giây lát.

Năm người sắc mặt đều mang theo vẻ ngưng trọng.

Bất quản vì chuyện gì mà lốc xoáy cứ khẩn truy không phóng, nhưng nhìn tổng quy có vẻ giả không thiện ý vị, họ sẽ không đãi tại nguyên địa tọa dĩ đãi tễ.

Thế là, năm người trong nháy mắt đã tiến hành vài lần bước nhảy không gian, từ một không gian tiết điểm phi tốc địa khiêu vãng một không gian kiểm điểm khác, không có một ti đích đình đốn.

Dĩ cập kiến thức được lốc xoáy năng lực xuyên việt thời không, tự nhiên sẽ không tạm đình trong thời gian ngắn, mà phải triệt để súy lốc xoáy một cán nhị tịnh.

Rồi sau đó, điều khiến họ cảm giác càng lúc càng minh hiển chính là loại quyển phong tồn tại, càng lúc càng cường liệt rồi, cũng minh lốc xoáy cách càng lúc càng gần rồi.

Hảo tự cảm thụ muốn đào thoán vậy, tốc độ của lốc xoáy càng lúc càng cuồng bạo rồi.

Tri Chu Hiệp quay đầu nhìn một nhãn, liền phát hiện loại quyển phong đã nằm trong phạm vi có thể nhìn thấy rồi, cách thật sự phi thường gần rồi.

"Phải nhanh hơn một chút nữa, bây giờ không đủ, đi theo ta tiến hành bước nhảy không gian, theo thượng rồi." Tri Chu Hiệp tương đầu chuyển hồi khứ, giảo trứ nha đạo, tùy tức tốc độ trên tay gia khoái, Tri Chu Hiệp suất tiên đả khai không gian thông đạo, trong một bước khóa nhập trong nháy mắt, lại tiến nhập quang niên chi.

Chương 324

Mấy người phân phân nhất đồng khóa nhập cùng một không gian tiết điểm sau đó, không âm sai dương thác chi gian phân khai đích tình huống, thế là liền nhất trực nhất tiến nhập một không gian tiết điểm.

Mấy hơi thở chi gian, tiến nhập năm sáu không gian tiết điểm, sở xuyên việt không gian, hồi đích chuyển chiết trứ, khóa việt đích phúc độ đạt được một trăm ức hơn.

Tuy nhiên, sự tình tịnh không giống sở đích na nhất bàn thuận lợi, lốc xoáy cũng không hề bị súy khai, ngược lại như hãm nhập một loại du hí, càng lúc càng khoái lạc, cuồng phong địa dũng động trứ, tuyền qua chi ngoại chuyển động càng lúc càng cuồng phong.

"Cai tử!" Độc Dịch ngoan ngoan địa đạo, có một số khí cấp bại hoại đích ý vị.

Khoảnh khắc này hắn ở trong chỉnh một cái lốc xoáy, dưới độ cao hàng ức vạn trượng, phảng phất một cái vi tiểu đích sinh vật.

Lốc xoáy càng quyển, độ cao càng biến càng lớn, đồng thời cách càng lúc càng gần rồi.

Đào thoán khoảng mười hơi thở, đã khóa việt mấy trăm ức quang niên, nhưng lốc xoáy y cựu khẩn cân tại thân hậu.

Khoảnh khắc này là lúc tối vi khẩn banh, bởi vì phát hiện cự ly lốc xoáy cũng không còn mấy ức quang niên, án chiếu thực lực, gọi là một bước chi sai.

Nếu một bước bị cản thượng rồi, thì sẽ bị quyển tiến lốc xoáy bên trong, lúc đó sẽ đối mặt tình huống gì thì không biết được.

Tất cả đều có thể cảm thụ năng lượng của lốc xoáy không tầm

thường, cũng tịnh không mạo hiểm đối thượng, nhưng khoảnh khắc này đã đến bước không thể không làm, tất tu thường thử phủ năng lực tương loại quyển phong đả hội tán rồi.

Độc Dịch suất tiên nhẫn thụ không được loại biệt khuất cảm giác này, thế là chất nhầy trên người hắn trong nháy mắt ngưng tụ lại, hóa thành từng đạo duệ lợi đại đao, tề tề liền tương trứ cái quyển phong đó mà nhìn.

Khi thi triển, bọn họ không thể ngừng bước, bằng không sẽ bị vòi rồng cuốn vào.

Thế là, vừa tháo chạy vừa thi triển pháp thuật.

Dù không thể gây tổn hại cho vòi rồng, bọn họ vẫn hy vọng có thể làm chậm bước chân của nó.

Những dịch nhầy kia sớm đã có chút ý thức, tự nhiên sẽ quay về bên Độc Dịch, vì dù sao chúng cũng đồng nguyên với Độc Dịch, sớm đã gắn bó mật thiết, không thể tách rời.

Thấy Độc Dịch ra tay trước, những người khác tự nhiên cũng muốn thi triển một phen, nhưng khi thi triển lại phát hiện ra một tình huống đáng sợ.

"..." Diệp Cô Thành kinh ngạc thốt lên, kinh ngạc nhìn vòi rồng khổng lồ.

Nguyên lai, những dịch nhầy từ Độc Dịch hóa thành trường đao đen kịt, khi vừa tiếp cận vòi rồng đã bị cuốn vào, hoàn toàn không thể công kích nó.

Thực sự là một chuyện chưa từng gặp trong thế giới này, ý nghĩa là công kích vô hiệu.

Trước đây, bất kỳ lần công kích nào cũng đều cực kỳ hữu hiệu.

Hồi ức lại vài lần trước, có chiêu thức nào mà không khiến địch nhân máu chảy thành sông, thậm chí trực tiếp tiêu tán vào hư không, làm cả hư không đều chấn động, tinh thần thể rụng rời cũng chỉ là chuyện bình thường.

Thế nhưng, một chiêu này của Độc Dịch lại dường như không hề có tác dụng gì, ngay cả tinh thần cũng bị ngăn cách, trực tiếp bị vòi rồng hút hết tất cả uy lực, thậm chí cả trường đao đen kịt kia.

Trường đao đen kịt điên cuồng xoay tròn trong quỹ đạo của vòi rồng, không thể chịu nổi một đòn, khó mà hình thành một lần công kích tiếp theo, nó đành phải chịu đựng sự cuốn xoáy điên cuồng.

Vòi rồng tiếp tục thế cuốn sạch vạn vật, mạnh mẽ lao về phía Tây Môn Xuy Tuyết, tốc độ lại một lần nữa tăng vọt.

Tây Môn Xuy Tuyết muốn tiếp tục thi triển không gian chi thuật, vượt qua vô số năm ánh sáng, nhưng cuối cùng lại chậm nửa bước.

Bởi vì vòi rồng đã tăng tốc, trong chốc lát, quãng đường nó vượt qua nhiều hơn Tây Môn Xuy Tuyết, thế là nó liền đuổi kịp Tây Môn Xuy Tuyết.

"Không ổn!" Diệp Cô Thành hoảng hốt kêu lên, cảm nhận sự sắc bén của vòi rồng phía sau, thân thể khó mà khống chế được, lại một lần nữa lơ lửng trong hư không.

Một sự cân bằng từ trong cơ thể mỗi người đều bị phá vỡ, không tự chủ được mà không thể tiếp tục tiến lên, đành bất lực bay ngược về phía sau.

"A!" Giữa tiếng kêu lớn đồng loạt của năm người, bọn họ bị vòi rồng cuốn vào, điên cuồng xoay tròn trong quỹ đạo của nó.

Cảnh tượng dự kiến sẽ chết trong vòi rồng đã không xảy ra.

Sau một trận kinh hãi, ý thức của bọn họ cuối cùng cũng dần dần

khôi phục.

Bọn họ phát hiện không hề chịu bất kỳ thương tổn nào, dường như chỉ không ngừng xoay tròn trong quỹ đạo của nó mà thôi, không có chuyện gì khác xảy ra.

Vòi rồng trông vô cùng đáng sợ, nhưng ở gần tâm xoáy, bọn họ không chịu quá nhiều tổn thương, ngược lại lại cực kỳ an toàn.

"Chuyện gì thế này?" Tri Chu Hiệp có chút không nói nên lời, nếu không có thương tổn, vậy vừa rồi vội vàng chạy trốn như thế, hoàn toàn khác với tưởng tượng.

Năm người xoay tròn trong cùng một vòng xoáy, tốc độ xoay bên trong khá chậm, vì vậy vẫn có thể nhìn thấy lẫn nhau và nói chuyện rõ ràng.

Chương 325

"Đã thay đổi phương hướng." Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên lên tiếng, vừa rồi vẫn luôn chú ý đến hướng vận hành của vòi rồng, nên vừa thấy nó đổi hướng liền phát hiện.

"Quả nhiên có mục đích, trách không được cứ truy đuổi ta mãi, chỉ là không biết mục đích là gì." Diệp Cô Thành gật đầu nói, trong ánh mắt mang theo nhiều suy tư, không biết vòi rồng muốn đưa bọn họ đi đâu.

"Phá!" Độc Dịch lại chẳng quan tâm đến cuộc thảo luận này, trên tay thi triển pháp thuật, trước tiên muốn từ bên trong đánh tan vòi rồng, đồng thời thoát khỏi nó.

Chỉ là, pháp thuật thi triển ra dường như không tồn tại, không có chuyện gì xảy ra, vòi rồng không hề chịu bất kỳ sự phá hoại nào, Độc Dịch cũng vẫn không ngừng xoay tròn ở vị trí cũ.

"Xem ra ta không thoát khỏi nơi này được rồi.

Cứ công kích vô hiệu mãi, dường như công kích của ta luôn bị ngăn chặn, thật sự quá đáng sợ." Tri Chu Hiệp thấy vậy liền rút ra kết luận, ngữ khí và sắc mặt đều khó coi, tình hình cực kỳ bất lợi cho bọn họ, địch nhân thực sự quá đỗi cường đại.

"Ta luôn có một cảm giác như mình là lũ kiến." Diệp Cô Thành cười khổ nói, ngữ khí mang theo nhiều đắng chát, giờ phút này luôn có một cảm giác vô lực, khó mà thoát khỏi tình cảnh hiện tại, dường như chỉ trong chốc lát sẽ trở thành cá trên thớt.

Ở một phía khác của hư không, Chu Yếm vẫn luôn ẩn mình quan sát Tây Môn Xuy Tuyết, giờ phút này cảm nhận được một sức mạnh vô hình, cỗ sức mạnh ấy đến vô cùng đột ngột.

Y muốn phản kháng, nhưng lại bị sức mạnh kia bao vây trong chớp mắt, sau đó kinh ngạc phát hiện mình bị sức mạnh ấy đưa đi, rời khỏi nơi cũ, theo một cách biến mất.

Đợi đến khi nháy mắt một lần nữa, y liền phát hiện ra một nơi khác.

Dù nơi này rất giống với hư không trước đó, nhưng Chu Yếm biết, đây không phải là tinh vực cũ.

Một loại trực giác mách bảo.

Chu Yếm nhíu mày trầm tư về tất cả những gì vừa xảy ra.

Ban đầu khi vòi rồng đột nhiên xuất hiện, y đã kinh ngạc, bởi vì với thực lực của y, cũng không thể cảm nhận được vòi rồng đến từ đâu.

Y không hề mạo hiểm ra tay, định xem xét tình hình vòi rồng một lần nữa, nhưng vòi rồng lại lao thẳng về phía Tây Môn Xuy Tuyết.

Chu Yếm lo lắng Tây Môn Xuy Tuyết không chống đỡ nổi, thế là liền hiện thân, nhưng lại phát hiện có một cỗ sức mạnh bỗng nhiên xuất hiện xung quanh y.

Ngay sau đó, giữa sự kinh ngạc và phản kháng vô thức của y, cỗ sức mạnh ấy đã bao bọc y, rồi y liền đến được nơi đây.

Mọi chuyện đều xảy ra cực kỳ nhanh chóng, nhưng dường như đều có một mối liên hệ nào đó, ví dụ như việc không cho y tham gia vào sự kiện vòi rồng.

Ngay khi y vừa hiện thân, đã có một cỗ sức mạnh xuất hiện, tuyệt đối không phải là sự trùng hợp, mà là một ý nghĩa ngăn cản.

“Chu Yếm, lần này có hai cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong đang giao đấu, ngươi cứ quan chiến một phen, chuyện của

ngươi tạm thời không cần bận tâm.” Thanh âm của Trần Vũ hư vô phiêu miểu, vang vọng khắp hư không, nhưng lại chỉ có mình Chu Yếm nghe thấy.

“!” Chu Yếm trong ánh mắt mang theo kinh ngạc, y không có Thánh Sư thủ bút, nhưng lại bỗng nhiên hiểu ra, quả thật chỉ có Thánh Sư thủ bút mới có thể đạt tới cảnh giới như vậy.

Thánh Sư vừa ra tay, vậy thì người khác tự nhiên khó mà phản kháng, đành phải thuận theo.

Thế là Chu Yếm liền suy đoán về thực lực của Thánh Sư, giờ đây cũng đã trải nghiệm một phen, quả thật khó mà chống cự lại cỗ sức mạnh kia.

“Đi đi!” Trần Vũ khẽ nói, thân hình Chu Yếm liền biến mất tại chỗ, đi đến không gian nơi Đại Phong Nữ Vương và Dương Mi đang ở.

Lần quan chiến này đối với Chu Yếm sẽ có chút lợi ích, rốt cuộc cũng sẽ thu được một ít kinh nghiệm chiến đấu.

Cũng đã hết lòng hết sức, suy đoán một số ý đồ, và sẵn lòng ẩn mình đi làm việc.

Còn về Kim Cương và Bạch Viên hai tên lười biếng kia, Trần Vũ cũng không quá để ý, dù sao mỗi người một lựa chọn, đồng thời trí tuệ giữa các sinh linh khác nhau cũng không giống nhau.

Các cơ duyên mỗi lần đều tùy thuộc vào lựa chọn của mỗi người, ai nắm bắt được thì tự nhiên có thể đạt được cơ duyên, ai không nắm bắt được thì cũng là mệnh trời đã định.

Bên trong vòi rồng, Tây Môn Xuy Tuyết bất đắc dĩ chỉ có thể để vòi rồng cuốn đi đến nơi không rõ.

Phía sau vòi rồng hoàn toàn che khuất mọi tầm nhìn, khiến y không

thể nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Năm người chỉ có thể nhìn nhau trong vòng xoáy, sắc mặt mọi người đều căng thẳng, trong đầu hiện lên các khả năng, rốt cuộc phải đưa ra một số đối sách.

“Hãy chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, luôn sẵn sàng ra tay.

Tình huống tệ nhất thì chỉ còn một đường sống, ta phải nắm chắc lấy.” Sau một trận trầm mặc, Diệp Cô Thành lại một lần nữa lên tiếng, trong ánh mắt mang theo sự sắc bén và kiên định, thân thể cũng không khỏi căng cứng, liền chuẩn bị phản ứng chiến đấu.

Những người khác nghe vậy đều gật đầu, từ từ thở ra một hơi, sau đó lại nâng cao toàn bộ tinh thần khí, chiến đấu sắp bắt đầu.

Vòi rồng theo lệnh của Trần Vũ mà di chuyển về phía khu vực ma trùng, như thể đặc biệt thích đùa giỡn, luôn cuốn những tinh thần và mặt trời nóng bỏng vào quỹ đạo để chơi đùa.

Chương 326

Trông không giống một vòi rồng bình thường nữa, mà mang theo một tia linh trí.

"Đã dừng lại." Tây Môn Xuy Tuyết ngưng trọng nói, dù hiện tại vòi rồng vẫn đang xoay, nhưng y có thể cảm nhận được trong vòng xoay ấy không còn mang theo một loại động lực tiến về phía trước nữa, dường như chỉ xoay tròn tại chỗ.

Dường như đã rõ ràng, vòi rồng đã dừng lại.

"Cuối cùng cũng..." Diệp Cô Thành lẩm bẩm, tay siết chặt kiếm hơn, định lập tức ra tay, mọi thứ đều phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

"A, ta muốn xem rốt cuộc là chuyện gì đây." Độc Dịch cười lạnh nói, cảm giác toàn thân đều muốn hoạt động một phen, bởi vì ở trong vòi rồng lâu đã không thoải mái, dù sao cảm giác bị người khác kiềm chế thật sự rất khó chịu.

Giờ phút này, kinh ngạc nhất chính là ma trùng, chúng đang trợn mắt há mồm nhìn vòi rồng phía trước, dường như đã bị dọa sợ.

Bởi vì vòi rồng lại một lần nữa xé rách không gian, đột nhiên xuất hiện trước mặt chúng, đến nỗi chúng căn bản không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

"Chẳng lẽ nhắm vào ta?" Ma Bạo Trùng Đội Trưởng phản ứng đầu tiên, nhìn đôi mắt lục sắc to lớn lấp lánh của vòi rồng, định đấu một trận với nó.

Trước đây nó đã xuất hiện trước mặt, giờ đây khi chúng chạy về khu vực sinh hoạt của mình, vòi rồng lại truy đuổi đến.

Về phía Tây Môn Xuy Tuyết, thực lực của họ không nghi ngờ gì là mạnh mẽ hơn nhiều, dù sao cũng đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ cấp.

Nhưng số lượng của họ so với số lượng khổng lồ hàng tỷ con ở phía đối diện thì quá ít, điều đó không có nghĩa là chắc chắn có thể thắng 100%.

Giữa hai bên, một bên thì thực lực cường đại hơn, một bên thì số lượng cực kỳ khổng lồ, không gian cấm giới nơi họ đang ở lại khá nhỏ.

"À phải rồi, ta tạm thời đổi ý.

Hay là thú vị hơn một chút đi, toàn bộ cấm giới này hãy thêm yếu tố vòi rồng vào." Trong hư không, thanh âm kia lại một lần nữa vang lên.

Cùng lúc lời nói của hắn vừa dứt, liền vang lên một tiếng búng tay.

Cùng lúc đó, nơi vốn dĩ phong bình lãng tĩnh, bên trong toàn bộ cấm giới đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Vòi rồng bắt đầu điên cuồng xoay tròn khắp bốn phía.

Nó sẽ không gây tổn hại, nhưng chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hành động của họ, khiến họ sẽ xoay tròn trong quỹ đạo của vòi rồng.

Cùng lúc đó, lại phải đối chiến với đối phương.

Từ một đầu của quỹ đạo có thể bay nhảy đến đầu kia, nhưng không nghi ngờ gì đã tăng thêm rất nhiều yếu tố bất ngờ.

Ở ngay chính giữa vòi rồng, khoảng cách giữa hai bên là nhỏ nhất, có thể trực tiếp giao đấu với đối phương.

"Thánh Sư!" A Thanh trong ánh mắt mang theo kích động, ngữ khí

kinh hỉ thốt lên.

Thanh âm của Trần Vũ vừa rồi vô cùng non nớt, hoàn toàn khác với những gì nàng đã nghe trên đại điện trước đây.

Nhưng tiếng búng tay kia lại khiến nàng xác định đó là Trần Vũ.

Chỉ có Thánh Sư mới lợi hại đến mức này, chỉ một cái búng tay lại có thể dẫn động thiên địa biến hóa.

Cứ nhẹ nhàng như vậy, nhưng lại đầy lý lẽ.

Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành sớm đã đoán ra là Thánh Sư.

Trước đây chỉ là một phỏng đoán, nhưng khi toàn bộ cấm cố hình thành thì bọn họ đã vô cùng chắc chắn.

Bởi vì chỉ có Thánh Sư mới có thể làm được đến mức này.

Nếu người khác muốn làm như vậy thì chắc chắn là không thể, vì không ai có thể làm trò dưới mí mắt Thánh Sư.

Chính vì lý do đơn giản này, Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành đã đưa ra một số suy luận.

Bởi vì họ vô cùng tin tưởng vào thực lực của Thánh Sư, đồng thời lại thích suy nghĩ, nên đã suy đoán ra tình hình từ một manh mối nhỏ.

"Thánh Sư!

Vậy thì ta yên tâm rồi, không phải kẻ địch không rõ danh tính." Đôi mắt hôn bạch của Độc Dịch sáng bừng lên, ngữ khí kích động nhìn về phía trên của toàn bộ cấm giới, dường như muốn nhìn thấy Thánh Sư.

Vừa nghe là thủ bút của Thánh Sư, trong chớp mắt nó liền thở phào một hơi.

Chương 327

Bởi vì thực ra bề ngoài không thể hiện, nhưng sâu trong nội tâm nó vô cùng căng thẳng.

Dù sao trước đây nó vẫn cho rằng đây là một kẻ địch bí ẩn không rõ danh tính, mà xem thủ bút của kẻ đó, thực lực vô cùng cường đại.

Tự biết mình không thể làm được đến mức này, cũng không thể thoát khỏi thủ bút của người bí ẩn kia, thế là trong lòng nó vô cùng kinh hãi, mang theo chút sợ hãi.

Giờ đây biết là thủ bút của Thánh Sư, nỗi sợ hãi trong lòng nó lập tức biến mất hoàn toàn.

Nó tự nhận là thuộc hạ của Thánh Sư, địa vị tuyệt đối tốt hơn rất nhiều so với lũ ma trùng kia.

"Ngươi biết là ai sao?" Ma Bạo Trùng Đội Trưởng vẫn luôn chăm chú nhìn phản ứng của Tây Môn Xuy Tuyết, tự nhiên cũng nghe thấy lời nói của Độc Dịch, thế là ngữ khí kinh hãi hỏi.

Kẻ địch của mình không biết đại nhân vật đang thao túng tất cả phía sau, đây thực sự là một tin tức quá đỗi bất lợi.

Trong cả một tinh vực này, rốt cuộc đại nhân vật như vậy xuất hiện từ lúc nào?

Trong mắt ma trùng, kẻ lợi hại nhất đương nhiên là Đao Phong Nữ Vương.

Nhưng giờ đây, cách nghĩ này đã bắt đầu lung lay.

Chúng luôn có cảm giác, đại nhân vật đang thao túng tất cả phía sau mới thực sự lợi hại.

“Không phải hạng người các ngươi có thể biết được đâu.

Muốn gặp Thánh Sư, hoàn toàn phải xem Thánh Sư có bằng lòng gặp hay không.” A Thanh ngữ khí đắc ý và kiêu ngạo nói.

Nàng sớm đã coi việc Thánh Sư bằng lòng gặp gỡ và ban cho một phen kỳ ngộ là một vinh hạnh lớn lao.

“Không sai!” Độc Dịch cũng đắc ý nói.

Trước đây nó đã may mắn được diện kiến Thánh Sư, hiển nhiên lũ ma trùng này không hề có tư cách đó.

Thậm chí một số ma trùng còn không có tư cách được nghe danh Thánh Sư, hiển nhiên chúng quá đỗi nhỏ bé so với tầng thứ của Thánh Sư.

Trong lòng Độc Dịch thầm khánh hạnh.

Trước đây nó cũng nhỏ bé như lũ ma trùng này, hoàn toàn không có tư cách đi cảm nhận đại thế giới bên ngoài thế giới của mình.

May mắn thay, nó đã vô cùng may mắn nhận được một chút quan tâm của Thánh Sư.

“Chiến đấu đi, đây là cục diện ngươi sống ta chết, không cần nói nhiều nữa.

Thậm chí có năng lực hóa hư thành thật, dù có tiêu tán vào hư không cũng có thể phục sinh.

Tất cả đều tùy thuộc vào cơ duyên của các ngươi.” Diệp Cô Thành lại bất ngờ nói thêm rất nhiều, tiết lộ một số thông tin cho lũ ma trùng này.

Hiển nhiên, y có chút công nhận lũ ma trùng lần này.

Ít nhất y cảm thấy lũ ma trùng này có một số điểm sáng, chỉ là mọi thứ y không thể quyết định được, chỉ có thể xem cơ duyên của chúng

mà thôi.

Từ khi đến với một đại thế giới, từ thường trực nhất trong lòng Diệp Cô Thành chính là hai chữ "cơ duyên".

"Hóa hư thành thật!

Phục sinh!" Ma Bạo Trùng Đội Trưởng trong ánh mắt mang theo kinh hãi lặp lại, lần đầu tiên nó có một nhận thức đáng kể về nam tử thần bí vừa rồi.

Thực lực của người này tuyệt đối cường hãn hơn Đao Phong Nữ Vương, bởi vì Đao Phong Nữ Vương căn bản cũng không thể làm được đến mức hóa hư thành thật và phục sinh như vậy.

Cùng lúc đó, nó cũng có thể cảm nhận được một tia thiện ý trong lời nói của Diệp Cô Thành.

Tuy tia thiện ý ấy không rõ ràng, nhưng nó vẫn cảm nhận được.

"Dù ngươi cường hãn, nhưng ta cũng không kém, một trận này chưa chắc đã thắng.

Giờ đây ở trong cấm giới, vậy thì hãy gạt bỏ mọi tạp niệm mà tỉ thí một phen đi." Ma Bạo Trùng Đội Trưởng dù tính tình không tốt, nhưng cảm nhận được thiện ý của Diệp Cô Thành, ngữ khí và thái độ nói chuyện của nó đã tốt hơn rất nhiều.

Ánh mắt hai bên bắt đầu nhìn thẳng vào nhau.

Mọi điều đã nói trước đó giờ phút này đều không quan trọng, điều quan trọng nhất chính là phải phân ra thắng bại.

Chương 328

Cả hai đều muốn trở thành kẻ thắng cuộc cuối cùng, không bên nào cam chịu trở thành kẻ yếu.

Không nghi ngờ gì, một trận chiến sẽ diễn ra cực kỳ kịch liệt dưới tâm thái như vậy của cả hai bên.

Vòi rồng vì chiến ý nồng đậm mà càng thêm điên cuồng cuốn xoáy, dường như thật sự có linh trí vậy.

Bởi vì nó dường như đang quan sát trận chiến của hai bên cùng với không khí dưới trận chiến, đồng thời có một tâm trạng phức tạp, như giờ phút này vậy, dường như đang sôi sục.

Hàng tỷ con ma trùng cũng có nghĩa là một người phải giải quyết hàng trăm triệu con ma trùng.

Đồng thời trong cuộc hỗn chiến cự ly gần này, phải đề phòng ma trùng khác đánh lén ra tay.

Tát Ngõa Lợi Kạp lẫn trong đám ma trùng, giờ phút này mắt nó sáng lên, đây là cơ hội tốt để đánh lén, cần phải nắm bắt lấy.

Năm người Tây Môn Xuy Tuyết không hề biết Tát Ngõa Lợi Kạp tồn tại, tự nhiên cũng không biết nó đang cầm Hậu Thiên Pháp Bảo.

Hậu Thiên Pháp Bảo ấy không thể coi thường được.

"Lên!" Lũ ma trùng khí thế hừng hực, đồng thời lại đầy tự tin.

Số lượng của chúng nhiều hơn rất nhiều, có thể chiếm được lợi thế cũng nhiều hơn.

Bởi vậy chúng hoàn toàn không sợ hãi hay nao núng, thậm chí rất nhiều ma trùng đều muốn lập tức hạ gục Tây Môn Xuy Tuyết.

Thế là giờ phút này chúng liền ra tay trước, hàng trăm triệu con ma trùng đồng loạt bay lên, thuận theo quỹ tích xoay tròn của vòi rồng.

Chúng chia thành ba đường: bên trái, bên phải và phía trên đều có rất nhiều ma trùng, định từ các hướng khác nhau đồng loạt ra tay, làm loạn trận cước của Tây Môn Xuy Tuyết.

"A!" Tây Môn Xuy Tuyết nhìn ra ý đồ của chúng, tự nhiên sẽ không cho lũ ma trùng này thời gian nữa.

Trong chớp mắt, y liền lơ lửng trên không, kiếm pháp và tâm pháp cũng theo đó mà khởi động.

Y đối diện với lũ ma trùng đang lao xuống từ phía trên, một kiếm chém xuống liền chém chết hàng trăm ngàn con ma trùng.

Giữa những luồng kiếm quang lập tức nhuộm đầy máu tươi màu tím.

Tây Môn Xuy Tuyết sau một kiếm vẫn không dừng lại, một bước xoay người đón đỡ chiêu thức của ma trùng, sau đó lại vung một kiếm từ phía trên xuống.

Ma trùng dù số lượng đông đảo, trông như có ưu thế, nhưng thực tế số lượng nhiều cũng có nghĩa là bia đỡ đạn nhiều.

Trong toàn bộ không gian ấy đa số là trùng, Tây Môn Xuy Tuyết tùy tiện một kích cũng có thể đánh trúng hàng trăm ngàn con ma trùng.

Hàng trăm triệu ma trùng còn lại ở đường trên không vừa thấy tình hình như vậy, trong chớp mắt liền nhìn nhau, đồng thời thay đổi chiến lược ban đầu.

Chúng muốn trên không vây công Tây Môn Xuy Tuyết, và phải công kích từ nhiều chiều.

Dù Tây Môn Xuy Tuyết có thể xoay người né tránh chiêu thức,

cũng phải khiến y không còn chỗ nào để né.

Tất cả các nơi đều sẽ bị công kích.

Tóm lại, ma trùng số lượng đông đảo, dù có tấn công một trăm hướng khác nhau, vẫn có đủ quân số.

Ngay sau đó, nhanh chóng, một số ma trùng lại một lần nữa lao về phía Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết thấy vậy liền lại xoay người né tránh, lập tức cảm thấy không ổn.

Bởi vì chúng không hề dừng lại, y lập tức vung kiếm, quét về một hướng, trong chớp mắt liền đánh tan công kích của lũ trùng ở hướng đó.

Ở vị trí ban đầu, từ bốn phương tám hướng, đều có một đợt công kích đồng loạt ập đến.

Một số ma trùng đã dự đoán được vị trí sau khi y xoay người, chiêu thức trước đó chỉ là để y né tránh, sau đó chúng liền công kích từ mọi hướng dày đặc không kẽ hở.

Chỉ là, ý thức chiến đấu của Tây Môn Xuy Tuyết trong chớp mắt đã phản ứng, y theo bản năng tìm một chỗ làm điểm đột phá, đánh tan công kích ở hướng đó, và lập tức di chuyển.

Bước chân của y không hề dừng lại, trong ẩn chứa sát khí, tay nắm kiếm nhanh chóng ra chiêu sắc bén.

Trong chớp mắt, y đã tiêu diệt hàng chục triệu ma trùng ở hướng đó.

Diệp Cô Thành sau khi Tây Môn Xuy Tuyết chọn một hướng, trong chớp mắt liền chọn hướng bên phải.

Chương 329

Lũ ma trùng ở hướng đó đang thuận theo sức mạnh quỹ tích mà di chuyển sang bên.

Diệp Cô Thành đứng trên quỹ tích, muốn đi về hướng ngược lại, liền phải đi ngược dòng.

Tay y nắm kiếm, một cái xoay người ngang liền nhanh chóng xoay tròn trong quỹ tích.

Trong lúc đi ngược dòng, trong lòng y sớm đã ấp ủ chiêu thức sắp ra, và tìm đúng thời cơ liền nhanh chóng ra chiêu.

Chỉ thấy, y không ngừng xoay người né tránh vô số đòn công kích, dù sao lũ ma trùng kia cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên phải nhanh chóng ra tay.

Diệp Cô Thành khi cách lũ ma trùng này vài tấc, liền ra tay trước.

Khoảng cách giờ phút này của y vừa đúng, lũ ma trùng này càng bị ảnh hưởng lớn hơn bởi ba động do chiêu thức của y mang lại.

Diệp Cô Thành một kích liền kết hợp hai chiêu Thiên Nữ Tán Hoa và Thiên Ngoại Phi Tiên.

Hiệu quả mà kiếm chiêu của y tạo ra chính là một đóa hoa nhanh chóng nở rộ trên không, kích thước của một đóa hoa chính là phạm vi ảnh hưởng của một chiêu.

Trong phạm vi ảnh hưởng của một chiêu thức, tất cả ma trùng đều thân thể tách ra làm hai, máu tươi màu tím nhanh chóng bắn tung tóe.

Diệp Cô Thành nhớ rằng một số ma trùng có khả năng phục hồi cực kỳ mạnh mẽ, đương nhiên sẽ không dừng tay ở đây.

Nếu cho lũ ma trùng này thời gian, chúng có thể phân hóa ra càng nhiều ma trùng hơn.

Dù một kích không thể biến phần lớn ma trùng thành phấn vụn, chỉ có một phần nhỏ ma trùng thực sự biến mất, nhưng y có thể bổ sung chiêu thứ hai.

Chiêu thứ nhất đã phá vỡ phòng ngự của lũ ma trùng này, vậy thì chúng càng khó ứng phó với chiêu thứ hai.

Do đó, chiêu thứ hai có thể thực sự biến lũ ma trùng này thành phấn vụn, sau đó y sẽ không còn bất kỳ lo lắng nào.

Dù sao, nếu cứ để một số ma trùng bị thương tiếp tục tồn tại, vậy thì dù có giết mệt mỏi cũng không giết hết được, chỉ rơi vào một vòng tuần hoàn ác tính.

Chi bằng nhân lúc sớm mà lưu lại một tâm nhãn, bổ sung chiêu thứ hai, thậm chí chiêu thứ ba.

"Thiên Nữ Tán Hoa, Thiên Ngoại Phi Tiên!" Diệp Cô Thành chăm chú nhìn chằm chằm vào lũ ma trùng đã bị ảnh hưởng trước đó, một chiêu liền hướng về phía chúng.

Từng đóa hoa kiếm quang sắc bén lại sắp xuất hiện trên không trung.

Hoa vừa xuất hiện, đối với một số ma trùng, liền có nghĩa là cái chết sắp đến.

Chúng lấy tốc độ nhanh chóng lao về phía những con ma trùng bị thương trước đó, lấy thế nghiền ép mà hung hăng trấn áp lũ ma trùng này.

Trong lúc nghiền ép, kiếm quang của y đã xé nát vô số ma trùng.

Nhanh chóng có một triệu con ma trùng lập tức hóa thành phấn

vụn, không thể nào khôi phục được nữa.

"Đang ngăn cản ta phục nguyên!" Một con ma trùng kinh hoàng nhận ra ý nghĩa trong hai chiêu thức này của Diệp Cô Thành, lập tức sợ hãi kêu lên.

Dù sao, khó mà phục nguyên, đối với lũ ma trùng này thật sự rất đáng sợ, có nghĩa là chúng sẽ thực sự không còn tồn tại trên thế giới này nữa.

Lũ ma trùng kia lập tức hoảng sợ nhận ra, trong ánh mắt đều mang theo vẻ kinh khủng.

Đối với Diệp Cô Thành độc ác như vậy, chúng thà chết còn hơn là biến mất vào hư không.

"Đừng hoảng loạn, giải quyết bọn chúng là xong, đánh vào tinh thần!" Một con ma trùng tiểu đội trưởng nhíu mày nói.

Quả nhiên, những gì trong lòng nghĩ và khi thực sự đối mặt thì không giống nhau, không điềm tĩnh như tưởng tượng.

Trong lòng dù biết rằng cái chết sẽ là kết cục, nhưng khi thực sự nhìn thấy thì vẫn sẽ có sự hoảng sợ.

Dù sao, trong một cục diện như vậy, chỉ có một bên mới có thể thoát ra, tự nhiên có nghĩa là một bên chắc chắn sẽ tiêu vong.

Giờ đây, khi những con ma trùng trước đó hóa thành phấn vụn thực sự biến mất trước mắt chúng, chúng mới thực sự cảm nhận được nỗi sợ hãi đó.

Dù sao, không phải ai cũng từng trải qua chuyện tương tự.

"Đúng vậy, chỉ cần giết chết bọn chúng, ta có thể không cần chết!

Giữ vững trận cước, tìm cách công kích." Thanh âm của Tát Ngõa Lợi Kạp đột nhiên vang vọng.

Chương 330

Nó cũng là một tiểu đội trưởng, đã dung hợp với đội ngũ của một số ma trùng tiểu đội trưởng khác, hợp thành một đội ngũ tấn công theo một hướng.

Lời nói của hai đội trưởng tự nhiên có lý.

Lũ ma trùng kia tự nhiên cũng hiểu đạo lý này, chỉ là nhất thời rơi vào hoảng loạn nên có chút không phản ứng kịp mà thôi.

Giờ đây, chúng cũng lập tức thanh tỉnh.

Sắc thái hoảng sợ trong mắt trùng lập tức biến thành một loại sát ý.

Dù sao, nếu chúng không chết, vậy thì tự nhiên phải khiến đối phương chết.

Không tiếc bất kỳ cái giá nào cũng phải làm, bằng không thì chết!

"Trùng!" Tát Ngõa Lợi Kạp thấy đội ngũ ma trùng lại một lần nữa khôi phục khí thế, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, thế là nó lớn tiếng gầm thét.

Diệp Cô Thành vừa rồi không ra tay, chỉ đến giờ phút này, khi ma trùng lại một lần nữa khôi phục đấu chí, y mới định ra tay.

Thế là, ngay khi ma trùng đã chuẩn bị sẵn sàng, các chiêu thức của chúng lập tức công kích cùng với kiếm chiêu của Diệp Cô Thành.

Bởi vậy, khoảng cách giờ đây chỉ còn tương đối rất ngắn, không còn là hàng tỷ năm ánh sáng như trước nữa.

Tự nhiên, tốc độ giữa các chiêu thức cũng nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ thấy kiếm chiêu mà Diệp Cô Thành xuất ra như một con kiếm

xà sắc bén, dường như có một đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào các chiêu thức của lũ ma trùng đang tấn công.

Trong ánh mắt của kiếm xà lộ ra vẻ không giận mà uy.

Miệng nó hơi há ra, liền hiện ra thế huyết bồn đại khẩu, nuốt chửng một phần chiêu thức vào bụng.

Còn về những chiêu thức còn lại, kiếm xà trong chớp mắt liền dùng đuôi rắn, nhanh chóng quật trả lại mấy lần.

Những chiêu thức ấy lại yếu ớt lạ thường, sau khi bị đánh trúng lập tức không trụ được bao lâu liền tan biến, khó mà giữ được hình dạng ban đầu nữa.

Ngay sau đó, một con kiếm xà hiện ra với tính công kích cực kỳ mạnh mẽ.

Kịp thời, mắt rắn lộ ra vẻ tham lam, nhìn chằm chằm vào lũ ma trùng còn lại.

Ánh sáng sắc bén phát ra từ răng nanh già hóa bởi kiếm khí, trông đã thấy cực kỳ đáng sợ.

Lũ ma trùng bị ánh mắt của kiếm xà coi là con mồi nhìn chằm chằm, cùng với việc nhìn thấy những chiếc răng nanh kia, lập tức cảm thấy một trận ớn lạnh, chính là cảm giác bị coi là con mồi.

“Chia thành hai phần công kích, một phần đi chống đỡ một con rắn, phần lớn trực tiếp tấn công hắn.” Tát Ngõa Lợi Kạp trong chớp mắt liền phản ứng, lập tức một lần nữa điều chỉnh chiến lược.

Nếu toàn bộ lực lượng trùng đều đi giao đấu với một con rắn, thì thực sự quá lãng phí thời gian.

Cuối cùng lại chỉ giao đấu với một con rắn, mà quên mất mục tiêu thực sự, đó là Diệp Cô Thành, thực sự là phí hoài sức lực.

Một số ma trùng này đã được huấn luyện, thế là lập tức chia thành hai phần, một phần đi công kích con rắn kia.

Cũng chỉ là một con rắn mà thôi, dù có lợi hại đến mấy thì sao chứ?

Chúng không tin nhiều trùng như vậy lại không đánh lại một con rắn.

Một số ma trùng như điên cuồng, trong chớp mắt liền khí thế hừng hực tấn công kiếm xà.

Chúng là ma trùng cảnh giới Đại La Kim Tiên, thực lực tuyệt đối không phải dạng vừa.

"Như vậy ư?" Diệp Cô Thành không hề sợ hãi nửa phần, cười khẽ nói.

Ngay sau đó ánh mắt y lóe lên sắc bén, thanh kiếm trong tay y cùng với bàn tay y vô hình rung động, tốc độ nhanh đến nỗi dường như thanh kiếm không tồn tại.

Cùng với chuyển động cổ tay của y, người ta mới có thể nhìn thấy thanh kiếm của y.

Thực ra nó vẫn nằm trong tay y, chỉ là vì tốc độ chuyển động quá nhanh, khiến thanh kiếm dường như biến thành hư ảnh, không hề tồn tại.

Diệp Cô Thành dừng tay sau một hơi thở.

Những hư ảnh mà y tạo ra trước đó vẫn còn tồn tại, dường như kiếm đã hóa thành những hư ảnh.

Chương 331

Thế nhưng, trong tay Diệp Cô Thành lại có một thanh kiếm thật sự, chính là thanh kiếm trước đó.

Kiếm vẫn tồn tại, nhưng trong không gian lại xuất hiện thêm vài hư ảnh.

"Đi!" Diệp Cô Thành lớn tiếng quát, một tiếng hét lớn dường như là một loại chú ngữ, hoặc là một từ khóa quan trọng của một loại tâm pháp, trong chớp mắt liền khiến các hư ảnh động đậy.

Những hư ảnh kia trong lúc động đậy lập tức hóa hư thành thật, từng chút một uốn lượn chốc lát, từ đầu dần dần đến đuôi, dường như lột xác, lộ ra lớp da màu bạc.

Những hư ảnh này nguyên bản vẫn là hình dạng rắn, giờ phút này lộ ra lớp da màu bạc, mới đặc biệt nhìn rõ diện mạo thật sự của chúng.

Trước đây trong hư ảnh chúng dường như là một khối màu xám, chỉ có thể nhìn thấy hình dạng dài.

Giờ đây, trong một phen chiến đấu, lại xuất hiện thêm năm con kiếm xà, giống như con trước đó.

Ánh sáng kiếm ngưng tụ thành màu bạc, chính là lớp da bên ngoài của những kiếm xà này.

Năm con kiếm xà vừa xuất hiện liền lấy khí thế không thể ngăn cản mà đánh tan lũ ma trùng đang vây công kiếm xà huynh đệ kia.

Dường như con kiếm xà ban đầu bị bắt nạt, thế là chúng cùng nhau đánh hội đồng.

Trong chớp mắt, sáu con kiếm xà liền hợp lại một.

Dù đối phương số lượng nhiều hơn rất nhiều, nhưng giờ đây sáu con kiếm xà tụ lại một chỗ dường như đã ngang tài ngang sức với lũ ma trùng kia.

Dù sao năng lượng mà một con kiếm xà có thể phát huy không phải tầm thường, lũ ma trùng làm sao có thể so sánh được.

Những kiếm xà này ngưng tụ đầy đủ sức mạnh, được Diệp Cô Thành ngưng tụ từ tâm pháp trước đây và một số thể ngộ trong thế giới này.

Hóa vô hình thành hữu hình, hóa hư thành thật, hóa những gì trong lòng y thành vật chất hiện thực.

Diệp Cô Thành không ngừng dung hợp những thể ngộ trong thế giới này với tâm pháp trước đây.

Dù sao, trong thế giới này, việc nhất tâm nhị dụng là chuyện vô cùng bình thường, bởi vì có đủ năng lượng để làm như vậy.

Bởi vậy, Diệp Cô Thành một mặt chiến đấu, một mặt lại phân ra rất nhiều tâm trí để cảm ngộ thế giới này, đồng thời dung hợp tâm pháp vào một.

Chỉ là không thể không ngừng hóa hư thành thật.

Nếu không ngừng, vậy thì thực lực của mỗi con kiếm xà sẽ không lợi hại như vậy.

Giờ đây, sáu con kiếm xà chính là tình huống mà Diệp Cô Thành cho rằng thực lực và số lượng vừa đúng ở một mức độ thích hợp.

Những kiếm xà này thực lực lại vô cùng cường đại, nhưng đồng thời lại có một số linh tính, không đến mức như một con rắn không có bất kỳ linh tính hay hoạt tính nào, chỉ biết mù quáng công kích, thậm chí cần Diệp Cô Thành hao phí tâm tư để thao túng.

Nếu cứ tạo ra hàng vạn con kiếm xà, vậy thì những kiếm xà đó sẽ không chịu nổi một kích, đồng thời lại vô cùng ngu xuẩn, chỉ biết một mực tấn công địch nhân, nhưng lại không biết làm thế nào để phòng thủ.

Công kích cũng chỉ biết dùng đầu không ngừng va chạm mà thôi, hoàn toàn không có bất kỳ hiệu quả tốt nào.

Giờ đây, Diệp Cô Thành đã hóa kiếm quang của mình thành sáu con kiếm xà, tự nhiên không cần lo lắng an nguy của kiếm xà nữa.

Nếu kiếm xà không chịu nổi một kích, vậy thì không thể phát huy tác dụng tương ứng.

Giờ khắc này, y liền bắt đầu hướng toàn bộ tâm tư về phía kẻ địch đang công kích mình.

Khí tràng của một cao thủ ở thế giới trước đây của y trong chớp mắt hoàn toàn bộc phát.

Rốt cuộc cũng phải dùng khí thế mà áp chế địch nhân trước.

Lộ ra vẻ sợ hãi thì không tốt lắm.

Trước tiên trấn áp đối phương về khí thế, sau đó mới dùng kiếm chiêu ra tay, có khả năng sẽ đạt hiệu quả gấp đôi công sức.

Giờ phút này, lũ ma trùng đều sắc mặt ngưng trọng nhìn Diệp Cô Thành, y có thể ngưng tụ ra thêm năm con kiếm xà.

Dù chúng thông minh, nhưng lại không thể đoán ra, vì sao Diệp Cô Thành chỉ ngưng tụ ra năm con kiếm xà?

Dù sao Diệp Cô Thành trông có vẻ còn rất nhiều sức lực, hiện tại hoàn toàn một bộ dáng nhẹ nhàng.

Có thể nhìn thấy rất rõ ràng, Diệp Cô Thành thực ra có thể ngưng tụ ra nhiều kiếm xà hơn.

Chương 332

Một số ma trùng không khỏi nghĩ như vậy, liệu Diệp Cô Thành có chiêu thức đặc biệt nào khác để đối phó không?

Điều này khiến lũ ma trùng vô cùng cảnh giác, nhưng nhanh chóng quyết định phải ra tay trước, bởi vì muốn thăm dò xem Diệp Cô Thành rốt cuộc có tuyệt chiêu gì.

Nếu không có tuyệt chiêu đặc biệt nào, vậy thì vừa hay có thể giao đấu một phen.

Nhút nhát rụt rè từ đầu đều không phải là chuyện tốt.

Lũ ma trùng đồng loạt bắt đầu ra tay, đều công kích về phía Diệp Cô Thành và sáu con kiếm xà.

Diệp Cô Thành và kiếm xà tự nhiên cũng không phải dạng vừa, tuyệt đối sẽ không đợi chúng ra tay rồi mới ra tay.

Bởi vậy, trong chớp mắt hai bên liền tự chủ công kích.

Thanh kiếm trong tay Diệp Cô Thành cực kỳ linh hoạt, tiện tay y dùng kiếm tiêu diệt hàng trăm ngàn ma trùng.

Cùng lúc đó, y đảo ngược trên không phía dưới, vì người đang ở phía trên, tay cầm kiếm, chỉ thẳng vào lũ ma trùng ở phía dưới, một chiêu kiếm chiêu liền khoát nhiên xuất ra.

Lũ ma trùng phía dưới bị kiếm chiêu từ trên không đánh bay tứ tán.

Một chiêu dường như muốn đánh tan chúng vậy, bề ngoài thân thể của chúng dường như không hề chịu bất kỳ thương tổn nào.

"Phụt!" Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, lũ ma trùng này đều phun ra máu tươi màu tím, vang vọng khắp không gian.

Máu tím đã nhuộm đỏ vòi rồng ở phía dưới.

Máu tươi màu tím ấy do hàng trăm ngàn con ma trùng đồng loạt phun ra, ngưng tụ lại thành số lượng lớn, có thể ngưng tụ thành một con sông máu tím.

Giờ đây, tất cả đều bị vòi rồng cuốn vào, vòi rồng không ngừng rung động theo dòng máu tươi này, mang theo dòng máu ấy chảy về phía vòng xoáy khác của nó.

Toàn bộ vòng xoáy dường như biến thành màu tím, trông có một cảm giác quỷ dị, nhưng lại dường như toát lên một vẻ đẹp nào đó.

Sáu con kiếm xà cũng không làm mất mặt thực lực của Diệp Cô Thành, đều nhe nanh múa vuốt nhìn kẻ địch.

Mười hai chiếc răng nanh già hóa đều há ra uy hiếp kẻ địch, đồng thời linh hoạt động đậy.

Đối với khả năng phòng ngự của bản thân, chúng vô cùng tự tin, dù sao được tạo thành từ kiếm quang, mà kiếm quang của Diệp Cô Thành thì sắc bén đến cực điểm.

Kiếm quang hóa thành kiếm xà tự nhiên sẽ không dễ dàng bị đánh nát.

Bởi vậy, những kiếm xà này lại vô cùng to gan, lao vào giữa đám ma trùng.

Trong một quá trình, chúng liền dùng đuôi rắn linh hoạt hất văng vô số đòn công kích và hàng trăm ngàn con ma trùng.

Cuối cùng, dường như tiến vào một vườn địa đàng, chúng phấn khích vẫy đuôi trong cả quần thể ma trùng, đồng thời cũng thỉnh thoảng sử dụng khả năng trị liệu.

Thế là có thể thấy tình huống như vậy.

Đuôi kiếm xà quét bay lũ ma trùng, gây ra bạo kích cho chúng, khiến lũ ma trùng đều phun ra máu tươi màu tím, đồng thời dường như đều bị nội thương.

Cùng lúc đó, một số kiếm xà đều dùng răng nanh già hóa cắn vào nhiều điểm yếu của ma trùng.

Một số ma trùng trông thực sự xấu xí đến cực điểm.

Nhưng kiếm xà vốn là vật vô tình, tự nhiên sẽ không lộ ra vẻ ghét bỏ, trái lại còn vô cùng vui vẻ mà xé nát cổ ma trùng.

Một số ma trùng tự nhiên cũng lấy răng trả răng.

Khoảnh khắc bị cắn, chúng lập tức dùng khí tức dài của mình phản kích, cũng muốn cắn vào cổ kiếm xà.

Thế nhưng, trước tiên, phần cổ căn bản không phải điểm yếu của kiếm xà, nơi đó rất dày đặc, không dễ cắn.

Diệp Cô Thành dựa theo nhận thức về rắn hóa hình ở thế giới trước đây của mình mà hình thành.

Điểm yếu mà y thiết lập đương nhiên giống như trước đây, chính là ở bảy tấc của rắn.

Thứ hai, tất cả kiếm xà căn bản không phải rắn bình thường, ma trùng nhất thời căn bản không thể cắn đứt cổ.

Trong lúc khó khăn, chúng liền lập tức bị kiếm xà cắn nát.

Chương 333

Cuối cùng, răng nanh của kiếm xà đều lộ ra máu tươi màu tím.

Đó là do đã cắn hàng trăm ngàn con ma trùng mới có vết tích sâu như vậy, dường như răng nanh của chúng vốn dĩ đã có màu tím.

Tóm lại, nhìn thấy răng nanh của kiếm xà, liền đủ để biết rốt cuộc chúng đã cắn chết bao nhiêu con ma trùng.

Chỉ là, kiếm xà dù vô cùng lợi hại, và mang theo nhiều linh tính, nhưng lại không thể biết suy nghĩ của Diệp Cô Thành, tự nhiên cũng không biết khả năng phục nguyên của ma trùng rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Sau khi kiếm xà cắn ma trùng, liền cho rằng đã giải quyết xong, nên không làm thêm gì nữa.

Rất lâu sau đó, những con ma trùng vốn dĩ đã nên chết, lại đều tiếp tục thở.

Bởi vì, các cơ quan bị cắn đứt dần dần phục hồi.

Đồng thời, các tế bào bên trong cơ thể trùng không ngừng kích phát hoạt lực khổng lồ, những yếu tố phục nguyên kia không ngừng tái tạo lại cơ thể trùng như trước.

Không, dù không có Diệp Cô Thành cáo tri, một số kiếm xà nhanh chóng phản ứng, dù sao chúng cũng có thể sát giác.

Ban đầu cho rằng đã giải quyết xong ma trùng lại một lần nữa phục sinh.

Là kiếm xà, chúng không quá ngạc nhiên trước tình huống này, chỉ sau khi tiếp nhận một tin tức liền ra tay càng triệt để hơn.

Thế là, khi kiếm xà một lần nữa xé nát và cắn, liền vô cùng triệt để nuốt chửng thi thể ma trùng vào bụng.

Bên trong bụng của chúng, không phải là dịch acid, mà là vô số đạo kiếm phong.

Vô số đạo kiếm phong đón lấy con mồi, trong chớp mắt liền biến thành hàng ngàn vạn lưỡi đao đi chia cắt con mồi.

Con mồi kia trong chớp mắt bị phân thành hàng ngàn vạn mảnh.

Vẫn chưa đủ.

Sau khi bị dao cắt thành hàng ngàn vạn mảnh, một số lưỡi đao phong lại không dừng lại, bởi vì chúng vẫn luôn duy trì hình dạng lưỡi đao phong sắc bén như vậy.

Thế là, một số ma trùng đã thành hàng ngàn vạn mảnh, trong vài vòng tuần hoàn, không ngừng bị cuộn xoáy trong lưỡi đao phong, cuối cùng hóa thành trạng thái không thể cắt được nữa, và cũng biến thành phấn vụn.

Sáu con kiếm xà trong khoảnh khắc liền nuốt chửng hàng trăm ngàn con ma trùng.

Mười hơi thở sau, hàng trăm ngàn con ma trùng đều trong bụng chúng lập tức biến thành phấn vụn.

Cuối cùng, sáu con kiếm xà há huyết bồn đại khẩu, vô số phấn vụn từ trong bụng cuộn ra ngoài.

Chúng không thể tiêu hóa được những phấn vụn này, dù sao chúng cũng không phải rắn thật sự.

Bởi vậy, những phấn vụn này cuối cùng sẽ được bài xuất ra từ miệng.

Khi chúng ta cảm nhận được những phấn vụn ma trùng đó, tự

nhiên sẽ biết đó chính là ma trùng trước đó.

Trong chốc lát, liền biết được tình huống sẽ như thế nào khi tiến vào bụng kiếm xà này.

Độc Dịch, Tri Chu Hiệp và A Thanh cuối cùng chọn lũ ma trùng ở phía bên trái.

Bởi vì Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành đã chọn hai hướng khác, mà họ lại là những người có thực lực mạnh nhất trong năm người.

Bởi vậy, Độc Dịch liền quyết định ba người họ cùng đối phó ma trùng ở một hướng.

Sau khi giải quyết xong, liền đi giúp Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành.

Độc Dịch giờ phút này ở cự ly gần đã chọn dùng nắm đấm để đối chiến.

Dịch nhầy trước đó bị vòi rồng cuốn đi cũng đã quay về trên người nó, giờ đây đều hóa thành lực phòng ngự.

Dịch nhầy trên người Độc Dịch bao phủ toàn thân nó, bao gồm cả đầu.

Bởi vậy, Độc Dịch nhanh chóng toàn thân trên dưới đều là một mảng dịch nhầy đen kịt.

Trong chớp mắt nó liền ra tay, vung nắm đấm to lớn của mình, hung hăng đánh vào một con ma trùng.

Đồng thời lại mượn lực đánh lực, khiến một con ma trùng đánh bay hàng trăm ngàn con ma trùng phía sau nó.

Chương 334

Đương nhiên không thể thực sự giải quyết những ma trùng này, phương pháp này chỉ là tạm thời khiến một số ma trùng không thể công kích nữa mà thôi.

Có một phần ma trùng thi triển chiêu thức rơi vào người Độc Dịch, nhưng lại không thể phá vỡ lực phòng ngự của nó, bởi vậy không hề làm Độc Dịch bị thương một chút nào.

Vô số sợi tơ nhện trong tay Tri Chu Hiệp trong chớp mắt đều hóa thành một thể, hình thành một cây trường tiên.

Màu sắc của trường tiên giống như nhện, chính là màu trắng, trông rất đặc biệt.

Sau khi trường tiên hình thành, Tri Chu Hiệp liền lập tức vung trường tiên về phía những con ma trùng gần nhất, trong chớp mắt liền đánh bị thương hàng trăm ngàn con ma trùng.

Cùng lúc đó, tiên tử lại vung về một hướng khác, đánh trả vô số đòn công kích, và trường tiên dài lại một lần nữa đánh về phía ma trùng ở đó.

Trường tiên có thể dùng gần hay xa, lại cực kỳ dễ dùng.

A Thanh thì dùng sáu cây Thanh Tịnh Trúc làm công cụ, thi triển côn pháp đã học.

Một côn xuống liền đánh bị thương hàng vạn ma trùng, sau đó nàng đạp lên lũ ma trùng này mà không ngừng thay đổi vị trí.

Trong lúc thay đổi vị trí, nàng vừa né tránh được rất nhiều đòn công kích, đồng thời lại rơi xuống một vị trí mới, lại một lần nữa đánh bay ma trùng.

Một bộ côn pháp tuần tự tiến lên.

Ban đầu, uy lực dường như chỉ có thể đánh bay ma trùng, nhưng theo bộ côn pháp được thi triển ngày càng trôi chảy như nước chảy mây trôi, uy lực cũng càng ngày càng lớn.

A Thanh một côn đánh xuống, liền sâu sắc đánh cho hàng vạn ma trùng thổ huyết.

Lại một côn đánh xuống, uy lực dường như lại một lần nữa được đề thăng, càng ngày càng nhiều ma trùng chịu một đợt công kích.

Trong lòng nàng có cơ sở, cứ như vậy thi triển xuống, cuối cùng một côn đánh xuống liền đủ để đánh cho ma trùng biến mất vào hư không.

Độc Dịch toàn thân cũng đã tiến vào trung tâm ma trùng, quyền cước cùng dùng.

Sau khi đánh một quyền, lập tức một cú đá ngang không, sau đó lại xoay người, không ngừng tiến hành công kích.

Bởi vậy, ở ngay trung tâm mới có thể đánh địch nhân từ bốn phương tám hướng.

Dưới mỗi quyền mỗi cước của Độc Dịch, liền trong chớp mắt đánh bay hàng vạn ma trùng.

Nhanh chóng đánh bay nhiều ma trùng, nhưng sau lần tiếp theo, nó lại cực kỳ dùng sức, sâu sắc đánh cho rất nhiều ma trùng thành tương, sau đó lại bổ sung một quyền, dùng quyền phong biến những cái tương ấy thành phấn vụn.

Bởi vì lũ ma trùng này đối mặt với ba người Độc Dịch, thực tế lại trở thành bên đối mặt với địch nhân nhiều nhất, đồng thời là bên mà địch nhân có sức mạnh chồng chất cường đại nhất, lại là thảm nhất.

Bởi vì dù số lượng trùng đông đảo, muốn thừa cơ đánh lén, nhưng ba người họ luôn có thể xoay sở được, dù sao thực lực của họ lại càng cường đại hơn.

Bởi vậy, ban đầu chúng lại tỏ ra một mặt bị đánh tơi bời, hoàn toàn không có chỗ nào để chống đỡ.

"Không được!" Một con ma trùng tiểu đội trưởng giận dữ nói, dường như hoàn toàn không có sức phản kích, bị ba người Độc Dịch điên cuồng đánh đập.

"Ta phải nhanh chóng tìm một biện pháp!" Một con ma trùng tiểu đội trưởng khác cũng sâu sắc đồng tình, nó không ở tiền tuyến đội ngũ mà ở phía sau quan sát tình hình.

"Hãy bám chặt lấy chúng, tất cả đều lao vào mắt, một khi tràn lên, mắt chắc chắn là điểm yếu của chúng." Con ma trùng đội trưởng mở miệng nói trước tiên mắt nó sáng lên, cảm thấy phương pháp nó nói rất hay.

Mọi người dù đều tấn công một người, nhưng thực tế các vị trí công kích lại khác nhau, phân tán rất nhiều sức mạnh.

Nếu chỉ công kích mắt, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn rất nhiều, gần đây lực phòng ngự của mắt không cao.

"Trong số đó có hai người mắt căn bản không hề lộ ra." Con ma trùng tiểu đội trưởng mở miệng sau đó lập tức trả lời.

Những người nó nói tự nhiên là Tri Chu Hiệp và Độc Dịch.

Mắt của Tri Chu Hiệp ẩn dưới lớp da, còn Độc Dịch thì ẩn dưới dịch nhầy.

Hiển nhiên, bất kể là da thịt hay dịch nhầy đều có lực phòng ngự.

Phương pháp mà con ma trùng đội trưởng trước đó nói không hiệu

quả với hai người này.

“Vậy thì hãy công kích kẻ nào có mắt lộ ra, công kích một người thì sức mạnh càng được chồng chất!” Nghe vậy, một con ma trùng đội trưởng lập tức mắt sáng bừng, chỉ công kích một người rõ ràng là phương pháp tốt hơn.

Chỉ cần giải quyết xong một người, có thể tiếp tục tìm cách giải quyết hai người còn lại, mà không cần đối mặt với công kích từ ba phía.

Chương 335

"Đúng rồi!" Con ma trùng mở miệng sau đó lập tức mắt cũng sáng bừng, đều tán đồng phương pháp này.

Trong chớp mắt, chúng liền truyền phương pháp này cho tất cả ma trùng.

Bởi vì không cần mở miệng truyền đạt, chỉ cần truyền trong não trùng là có thể.

Lũ ma trùng kia đang lúc không có phương pháp, vẫn luôn đối mặt với Độc Dịch đơn phương đánh đập.

Công kích của chúng dường như khó mà chạm tới đối phương, nhất thời đều rơi vào mê mang trong công kích.

Bởi vì không biết khi nào mới là thời cơ tốt để ra tay, và phải công kích về hướng nào.

Giờ đây, một vấn đề đã được giải quyết.

Đó chính là công kích mắt của A Thanh.

Tất cả ma trùng đều công kích một người.

"Chuyện gì thế này?" A Thanh trong chớp mắt liền cảm thấy có điều không đúng.

Bởi vì nàng cảm thấy càng ngày càng nhiều ma trùng đang công kích mình, và vô cùng có mục đích.

Đôi mắt của nàng bị lấy làm đối tượng công kích càng ngày càng nhiều.

Theo số lần tăng lên, A Thanh phát hiện, một số ma trùng không còn công kích các vị trí khác của nàng nữa.

Tất cả đều công kích vào mắt của nàng!

Tuyệt đối không phải trùng hợp, rõ ràng là cố ý làm vậy.

Nàng cảm thấy ma trùng vây công quanh mình càng ngày càng nhiều, hiển nhiên đã bị nhắm trúng.

"Toi rồi, lũ ma trùng kia đều nhắm vào A Thanh, lại còn phản ứng thông minh nữa." Tri Chu Hiệp cảm thấy ma trùng xung quanh mình càng ngày càng ít.

Đồng thời, lũ ma trùng đang giao chiến với mình dường như tâm trí không ở đó, đánh bay ma trùng thuận thế chuyển hướng công kích A Thanh.

"Tất cả đều chạy sang bên đó rồi." Độc Dịch đang ở ngay trung tâm của toàn bộ ma trùng cũng phát hiện ma trùng xung quanh đều lần lượt di chuyển về phía A Thanh.

Nó cũng phát hiện, đối tượng công kích của một số ma trùng rõ ràng đã thay đổi.

Trước đây, chúng thường xuyên hướng về phía nó.

Dù sao ở ngay trung tâm, liền gần nhất với số lượng ma trùng nhiều nhất, tự nhiên nó trở thành đối tượng công kích nóng nhất.

Độc Dịch rất tự tin vào khả năng phòng ngự của mình, tự nhiên cũng không sợ đối thủ nhiều, dù sao bất luận thế nào cũng không thể làm nó bị thương.

Nhưng giờ phút này lũ ma trùng kia lại bỏ gần cầu xa, đều đồng loạt công kích A Thanh.

Rõ ràng là chọn kẻ yếu mà bắt nạt, liền nhắm vào A Thanh.

"Mắt!" Tri Chu Hiệp đột nhiên lớn tiếng kêu lên, tiếng kêu này là để cho Độc Dịch và A Thanh nghe thấy.

Y chú ý một lúc, liền phát hiện ra một quy luật.

“Xem ra có ý đồ, và nhắm vào A Thanh.” Độc Dịch lúc đó có chút không chắc chắn, lập tức hiểu ra.

Giờ đây những ma trùng kia không tìm nó, nó liền phải tự mình đi tìm lũ ma trùng đó.

Tri Chu Hiệp cũng vậy.

Y phải nhanh chóng giải quyết nhiều ma trùng hơn, mới có thể san sẻ áp lực cho A Thanh.

Bởi vì y phát hiện sau khi lũ ma trùng này nhắm vào A Thanh, chúng sẽ không dễ dàng thay đổi mục tiêu.

Dù bị đánh bay, thậm chí bị trọng thương, chỉ cần có thể công kích, thì chúng đều đồng loạt lao vào A Thanh.

Điều này vào lúc đó lại thể hiện sự cố chấp bướng bỉnh của chúng.

Một khi mục tiêu càng rõ ràng, thì chúng càng điên cuồng thực hiện.

Chương 336

"Đáng chết!" A Thanh một mình đối mặt với áp lực lớn như vậy, trong chớp mắt trở nên có chút nóng nảy.

Nàng phải toàn tâm toàn ý chú ý đến mỗi một phương hướng, đồng thời ra chiêu cũng phải ngày càng sắc bén hơn.

Bởi vì sau khi bị nhắm trúng, công kích từ mỗi hướng đều vô cùng nhiều và dày đặc.

Nàng phải thi triển đại chiêu mới có thể hủy diệt toàn bộ những công kích đó.

Cùng với thời gian trôi qua, sự tiêu hao tâm thần đối với A Thanh thực sự rất lớn.

A Thanh thi triển côn pháp càng lúc càng linh hoạt, nhưng sắc mặt nàng lại càng lúc càng lạnh lẽo, bởi vì số lượng Ma Trùng thực sự quá nhiều.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch cũng không dám chần chừ thêm nữa, giờ đây nhất định phải tiêu diệt đám địch nhân này trong một đòn, nếu không chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

"Sát!" Chiếc roi dài trong tay Tri Chu Hiệp bỗng chốc hóa thành vô số tơ nhện.

Bởi vì roi dài chỉ có một sợi, đối tượng có thể công kích quá ít, còn tơ nhện thì tiện lợi hơn nhiều.

Chỉ thấy những sợi tơ nhện ấy tự động tìm kiếm Ma Trùng, tay chân Tri Chu Hiệp cũng không rảnh rỗi, không ngừng tung hoành giữa đám Ma Trùng, cùng với Độc Dịch, quyền cước giao nhau.

Sau đó, hắn cùng Độc Dịch đứng vai kề vai, lưng dựa lưng, đồng

loạt tung quyền đánh về phía Ma Trùng.

Lúc đầu không thể tạo ra uy lực lớn, nhưng sau khi thành thạo thì uy lực càng lúc càng mạnh.

"Cuối cùng cũng được rồi!" Độc Dịch thở phào một hơi.

Giờ đây, chỉ cần ra chiêu là có thể một quyền biến những con Ma Trùng đó thành tro bụi.

Ban đầu hắn nôn nóng muốn nuốt trọn cả mâm, nhưng lại phát hiện thực lực không đủ.

Muốn biến Ma Trùng thành tro bụi, cần phải có chút lĩnh ngộ về quyền pháp, phải vận dụng đúng cách mới có thể phát huy sức mạnh cường đại, mới có thể biến Ma Trùng thành tro bụi.

"Quả nhiên chỉ có trong thực chiến mới có thể trưởng thành!" Tri Chu Hiệp cảm khái nói.

Giờ phút này, hắn cũng đạt được cảnh giới như vậy, giống như Độc Dịch cùng lúc đột phá một cảnh giới.

Cứ như vậy, tốc độ giải quyết địch nhân càng lúc càng nhanh, áp lực phải chịu đựng cũng giảm đi rất nhiều.

Bị vô số địch nhân vây công, A Thanh hoàn toàn không thể lo lắng nhiều chuyện khác, trong đầu nàng không thể suy nghĩ bất cứ điều gì, bởi vì địch nhân ra chiêu cũng càng lúc càng nhanh.

Nàng phải liên tục thay đổi vị trí, mới có thể tránh được vô số chiêu thức, trong chốc lát đã không ngừng bay lượn giữa không trung.

Tay nàng nắm sáu cây Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, trong lúc bay lượn cũng không ngừng công kích địch nhân, tay theo thân biến động liên tục điều chỉnh vị trí, nhanh chóng đánh về phía địch nhân.

Tuy A Thanh phải đối mặt với áp lực cực lớn, nhưng không nghi

ngờ gì, sự trưởng thành mà nàng thu được cũng vô cùng lớn.

Chỉ là một mình đối mặt với quá nhiều địch nhân như vậy, thực sự ẩn chứa nhiều nguy hiểm.

Nếu sơ suất, đôi mắt của nàng nếu thực sự bị đánh trúng, thì thực sự sẽ rơi vào tình huống đáng sợ.

Vì vậy, A Thanh vẫn luôn căng thẳng, tuyệt đối không thể để mình trở thành một người mù.

Sát Ngõa Lợi Kạp vẫn luôn ở trong đội ngũ theo hướng của Diệp Cô Thành, muốn nhân cơ hội tiếp cận Diệp Cô Thành, nhưng lại phát hiện Diệp Cô Thành thực sự quá linh hoạt.

Hơn nữa thực lực của Diệp Cô Thành rất lợi hại, thực sự không dễ tiếp cận.

Nếu tiếp cận sẽ bị Diệp Cô Thành đánh bay, hoặc khi vừa tiếp cận, Diệp Cô Thành lại lập tức thay đổi vị trí.

"Không được với một người, ta phải đổi sang người dễ bắt nạt hơn một chút." Sát Ngõa Lợi Kạp nghĩ thầm trong lòng.

Cùng lúc đó, hắn cũng nhận được tin tức nhắm vào đôi mắt của A Thanh.

Một mệnh lệnh đã được truyền đi khắp não trùng của toàn bộ tộc Ma Trùng.

Vì là mệnh lệnh tập thể, nên phải truyền đạt cho tất cả Ma Trùng trong phạm vi, do đó tất cả Ma Trùng đều biết mệnh lệnh này.

A Thanh lúc này sắc mặt có chút tái nhợt.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc vung xuống, năng lượng do vô số Ma Trùng ngưng tụ lập tức biến mất trong toàn bộ không gian, nhưng A Thanh không thể dừng lại.

Chương 337

Vì một yếu điểm bị nhắm đến, những con Ma Trùng đó rất hiểu đạo lý "chọn quả hồng mềm mà nắn", chúng đã chọn kẻ yếu nhất trong năm người để tiến hành đả kích chuyên biệt.

Phải nói, khi những Ma Trùng này tập trung sức mạnh, uy lực mà chúng có thể phát huy vô cùng to lớn.

Dù sao số lượng của chúng rất lớn, lại đổ dồn vào một chỗ, tích thiểu thành đa, cuối cùng cũng tạo ra hiệu quả đáng sợ.

Vì vậy, A Thanh chỉ có thể không ngừng di chuyển và công kích liên tục, hoàn toàn không thể nghỉ ngơi, bởi vì luôn có rất nhiều Ma Trùng sẽ nhân đà mà công kích, dường như muốn trút hết mọi chiêu thức từ kiếp trước lên người nàng.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch muốn lao lên chia sẻ sức mạnh, thu hút sự chú ý của những Ma Trùng đó cũng căn bản không thể làm được.

Những Ma Trùng đó hiển nhiên đã cảm nhận được niềm vui khi trêu đùa và bắt nạt, hàng trăm triệu con Ma Trùng đồng loạt bắt nạt một mình A Thanh.

"Dám làm như vậy!" Diệp Cô Thành vừa thấy liền tức giận.

Khi tiêu diệt vài chục con Ma Trùng, hắn quay người lại liền nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức hiểu rõ tâm tư của Ma Trùng.

Quả thực, tiến bộ của A Thanh là nhỏ nhất.

Mặc dù cảnh giới thực lực tương đương, nhưng vẫn có một chút chênh lệch nhỏ.

Hơn nữa, với tư cách là một cô gái, sức mạnh mà nàng có thể thể hiện ra cũng rất hạn chế.

Trong viễn chiến, điều này không thể hiện rõ, nhưng trong cận chiến, muốn giải quyết hàng chục tỷ Ma Trùng thì tự nhiên sẽ bị tách ra.

Nếu là viễn chiến trước đây, cho dù có nhắm vào A Thanh công kích, nhưng dường như cũng nhắm vào tất cả, dù sao cũng trong cùng một khu vực.

Vì vậy, trong lúc viễn chiến, mọi đòn công kích đều bị mọi người đồng loạt hóa giải.

Giờ đây trong cận chiến, tự nhiên có vấn đề lộ ra.

Khoảng cách giữa A Thanh và Tây Môn Xuy Tuyết xa hơn, đồng thời xung quanh cũng có rất nhiều địch nhân chưa được giải quyết.

Muốn tiến lên giúp A Thanh, phải nhanh chóng giải quyết địch nhân mình đang đối mặt, nhưng giải quyết những địch nhân này lại tốn rất nhiều thời gian.

Dù sao một kiếm chém xuống gây ra vài chục vạn sát thương cũng phải công kích rất lâu, bởi vì Ma Trùng có tới hàng chục tỷ con.

"Có hiệu quả!" Đội trưởng Ma Trùng đã đưa ra ý kiến trước đó, sau khi thấy hiệu quả, lập tức hưng phấn nói.

Chiêu vừa đưa ra thực sự rất hiệu quả.

A Thanh dưới áp lực cường độ cao như vậy, nhất định sẽ có khoảnh khắc mắc sai lầm.

Chỉ cần nắm bắt được khoảnh khắc đó, là có thể tiêu diệt A Thanh trước.

Sau đó, có thể chọn một người trong bốn người còn lại để chuyên biệt công kích.

Chắc chắn sẽ có một người yếu nhất trong bốn người.

Đợi đến khi người đó không thể chống đỡ được nữa, là có thể tiêu diệt.

Cứ thế tuần hoàn, là có thể giải quyết cả năm người.

Thật là một biện pháp tốt!

Một tiểu đội trưởng Ma Trùng đắc ý hớn hở, ban đầu còn nghĩ rất khó để giành chiến thắng, giờ đây xem ra chỉ cần đi theo chiến lược này, cuối cùng chắc chắn sẽ giành chiến thắng.

Phương pháp này quả nhiên thông minh, nhanh hơn nhiều so với phương pháp của các Ma Trùng khác!

"Phương pháp này không tồi, quả nhiên cần những con trùng như ta tọa trấn ở phía sau, chỉ có chiến lược tốt mới có thể thực sự giành chiến thắng." Một đội trưởng Ma Trùng khác cảm thán sâu sắc, cảm thấy phương pháp này thực sự quá tốt.

Trước đây, khi thấy năm người Tây Môn Xuy Tuyết điềm tĩnh như vậy, hắn đã vô cùng tức giận.

Giờ đây, Tây Môn Xuy Tuyết tự nhiên đã đoán được một chiến lược của phe địch, nhưng tiếc thay đoán được thì sao, vẫn không có cách nào.

Do đó, năm người Tây Môn Xuy Tuyết chắc chắn sẽ rơi vào tình trạng tiêu hao.

Giống như tâm trạng khi thấy Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành đại khai sát giới chỉ sau một kiếm trước đây.

Chỉ tiếc, từ hiệu quả của chiến lược hiện tại mà xem, Tây Môn Xuy Tuyết muốn đưa ra một đối sách chắc chắn sẽ mất thời gian rất lâu.

Chương 338

Lúc đó, tự nhiên sẽ có người biến mất.

Vài đội trưởng Ma Trùng hài lòng gật đầu, sau đó cũng gia nhập chiến trường.

Giờ đây khi đã tìm ra phương hướng, thì cần phải gia tăng công kích.

Ngay khi gia nhập chiến đấu, chúng không ngừng ra lệnh công kích trong não hải, đồng thời dùng lời lẽ ngắn gọn để nói cho những Ma Trùng này về hiệu quả của phương pháp nào đó, nhằm khích lệ một số Ma Trùng.

Ma Trùng nhận được tin tức thứ hai liền biết được hiệu quả không tồi của nó.

Trong một khoảnh khắc liền được cổ vũ, điều đáng sợ nhất chính là như vậy, nhưng lại chẳng có tác dụng gì cả.

Vì vậy, công kích của chúng càng trở nên mãnh liệt hơn, chỉ trong một hơi thở đã có hàng trăm triệu Ma Trùng đồng loạt phát động công kích.

Trong một hơi thở, một con Ma Trùng có thể phát động hai lần công kích.

Thực sự quá phấn khích, nên hành động cũng vô cùng điên cuồng.

Mắt thường có thể thấy càng lúc càng nhiều công kích nhắm về phía A Thanh.

Phía Ma Trùng của Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành vẫn tiếp tục công kích Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành, dù sao chúng phải giữ chân hai vị này.

Nhiệm vụ của chúng là không được để Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành hợp nhất với ba người kia.

Sau khi năm người hợp nhất, chiến lược trước đó sẽ gặp trở ngại rất lớn, nên phải cố gắng hết sức để giữ chân họ.

Vì vậy, dù biết rằng lao lên, rất có thể sẽ biến thành bia đỡ đạn trong tích tắc, nhưng chúng vẫn phải hao phí sức lực của vô số Ma Trùng để giữ chân.

Trong toàn bộ Ma Trùng đã hình thành một sự phân công.

Nhịp độ chiến đấu nhanh chóng tăng tốc.

Một mặt là Tây Môn Xuy Tuyết phải nhanh chóng giải quyết những Ma Trùng này, mặt khác là Ma Trùng điên cuồng muốn giữ chân Tây Môn Xuy Tuyết, đồng thời cũng khao khát có thể đánh bại nàng.

Do đó, trong chớp mắt đã là vài chục hiệp chiêu thức.

Trước đây một chớp mắt chỉ là hai hiệp, giờ đây có thể đạt đến mười hiệp, nhịp độ chiến đấu tăng vọt.

Ô Sảo Kiếm trong tay Tây Môn Xuy Tuyết sớm đã đẫm máu.

Máu tím thấm đẫm thân kiếm, khiến nó nhìn giống như một màu tím mộng ảo.

Tuy màu tím có thể bám trên bề mặt, nhưng khó có thể dễ dàng thấm sâu vào bên trong thân kiếm.

“Vô tình kiếm, vô tình tâm, phen này vô tình, càng vô tình.” Mắt Tây Môn Xuy Tuyết không một chút cảm xúc, thanh kiếm trong tay sắc bén đâm về bốn phía.

Mũi kiếm trực tiếp đâm xuyên qua đám Ma Trùng, sau đó lại sắc bén chém ngang cổ hàng chục vạn Ma Trùng.

Tây Môn Xuy Tuyết một kiếm chém xuống có thể kéo dài hàng chục vạn trượng.

Trong đường kiếm dài hàng chục vạn trượng đó, vô số Ma Trùng đều gặp tai ương, trong tích tắc đã đổ rạp trên cơn lốc xoáy.

Nếu không phải cơn lốc xoáy lúc này không có quá nhiều sát thương, thì chúng đã biến thành hàng trăm ngàn mảnh rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết sau đó không để ý đến những Ma Trùng đã ngã xuống.

Những Ma Trùng ngã xuống lúc này không đủ nhiều.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng lại gọn gàng vung ra kiếm thứ hai, thân kiếm lại một lần nữa vẽ ra vầng sáng dài vạn trượng, phía bên phải lại có thêm vài chục vạn con Ma Trùng thực sự gục ngã.

Tây Môn Xuy Tuyết vừa muốn giải quyết những Ma Trùng đổ rạp trên cơn lốc xoáy, thì trong một khoảnh khắc đã lơ lửng trên không trung cao hơn, nhìn xuống đám Ma Trùng bên dưới.

Sau đó, thanh kiếm trong tay nàng lập tức phát ra ánh sáng cực lớn.

Điều đó khiến vô số năng lượng nhanh chóng ngưng tụ trong thân kiếm, làm cho uy lực của kiếm sau khi ra chiêu có thể đạt được hiệu quả vô cùng đáng sợ.

Lúc đó, có thể biến những Ma Trùng đó thành tro tàn, không cho chúng có cơ hội phục hồi lần nữa.

Trong hai hơi thở, nàng đã liên tục hai kiếm phá tan phòng ngự của gần một triệu Ma Trùng.

Chương 339

Máu tím không ngừng chảy, chúng đã mất khả năng chiến đấu.

Sau đó, trong hơi thở tiếp theo, nàng lại bổ thêm một kiếm sắc bén, thực sự giải quyết những Ma Trùng đó.

"Bành!" Ánh sáng kiếm trong tay Tây Môn Xuy Tuyết đã phát huy đến cực hạn, trong tích tắc phát ra một làn sóng quang vô cùng đáng sợ từ thân kiếm.

Làn sóng quang mạnh mẽ lao thẳng vào những Ma Trùng không còn sức chiến đấu trên cơn lốc xoáy.

Những Ma Trùng đó vốn đang không ngừng hồi phục vết thương, một đòn đánh xuống, liền không còn cơ hội nào nữa, trong tích tắc đã biến thành tro tàn.

Một triệu Ma Trùng đã được giải quyết sau một hơi thở.

Tây Môn Xuy Tuyết căn bản không thể dừng lại.

Chiến đấu đơn độc lại trong tình huống này, đối thủ lại nhiều như vậy, tự nhiên phải tranh thủ từng giây từng phút, phải nhanh chóng ra tay.

Hơn nữa đối thủ cũng sẽ không lãng phí mỗi giây mỗi phút nào.

Vì vậy, thân thể Tây Môn Xuy Tuyết vốn đứng trên không trung, trong tích tắc lại một lần nữa hạ xuống.

Nàng không ngừng công kích Ma Trùng xung quanh, máu tím trong tay nàng bắn ra, rơi xuống cơn lốc xoáy, phát ra âm thanh vang dội.

Chỉ là âm thanh trong chiến trường này đã quá quen thuộc.

Tiếng máu rơi xuống đất chính là âm thanh đệm của một trận

chiến, trở thành một loại âm thanh mà cả Ma Trùng lẫn Tây Môn Xuy Tuyết đều vô cùng quen thuộc.

Máu rơi xuống đất không nghi ngờ gì đều là của Ma Trùng, Tây Môn Xuy Tuyết vẫn không bị thương.

"Phải nhanh lên!" Diệp Cô Thành thầm nghĩ trong lòng.

Trong tích tắc, ánh mắt hắn càng trở nên sắc bén rõ rệt.

Khi đã nhìn thấu thủ đoạn mà Ma Trùng đang sử dụng, hắn càng hiểu rõ sự quý giá của thời gian.

Mặc dù hắn vô cùng cường hãn, nhưng không có nghĩa là cục diện này nhất định sẽ thắng.

Dù sao những Ma Trùng này đã đưa ra một phương pháp như vậy, nếu không có hành động giải quyết và ngăn chặn kịp thời, thì rất có thể thực sự sẽ tạo ra hiệu quả bất ngờ.

Bây giờ phải nhanh chóng giải quyết hàng trăm triệu Ma Trùng xung quanh.

Chỉ cần nắm bắt thời gian, nhanh chóng tiêu hao những Ma Trùng này, thì những Ma Trùng còn lại chẳng qua chỉ là món ăn nhỏ.

Dù sao lúc đó năm người họ muốn giải quyết những Ma Trùng này thì đó là kết luận đơn giản.

Hiện tại chỉ có thể ký thác hy vọng vào A Thanh có thể chống đỡ được, và Tri Chu Hiệp cùng Độc Dịch có thể nhanh chóng giải quyết thêm nhiều Ma Trùng.

Ma Trùng tính bằng trăm triệu đơn vị, số lượng thực sự quá nhiều.

Thời gian đã trở thành thứ quý giá nhất, tranh thủ từng giây từng phút là mấu chốt hiện tại.

Diệp Cô Thành sau khi hiểu rõ liền gạt bỏ tạp niệm.

Hiện tại phải tập trung vào thời gian, mỗi giây đều phải giải quyết hàng chục vạn địch nhân, mỗi chiêu đều phải đánh trúng, không thể lãng phí một chút nào.

Thân thể hắn nhanh chóng chuyển động, đó là bộ pháp khinh công.

Hắn bay lượn xuyên qua toàn bộ đám Ma Trùng, vô số ảo ảnh xuất hiện trên người hắn, đồng hành cùng hắn khi xuyên qua đám Ma Trùng.

Ma Trùng trong tích tắc có chút nhìn không rõ, không biết Diệp Cô Thành đang ở vị trí nào.

Ảo ảnh thực sự quá nhiều, vài lần công kích xuống đều đánh trúng ảo ảnh, căn bản lãng phí công kích một cách vô ích.

Diệp Cô Thành trong lúc xuyên qua, thanh kiếm trong tay cũng hơi động, không ngừng thu hoạch sinh mạng của địch nhân mà hắn gặp.

Ảo ảnh và bản thể có cùng động tác, do đó khi hắn không ngừng xuyên qua, liền có vô số Ma Trùng ngã xuống.

Kiếm Xà thì đột nhiên theo sau Diệp Cô Thành, không ngừng há miệng nuốt chửng những Ma Trùng đã ngã xuống, để lưỡi kiếm trong bụng thực sự giải quyết những Ma Trùng đó.

Một ngụm có thể nuốt liên tiếp vài chục vạn con Ma Trùng.

Chương 340

Cứ như vậy, không cần phải quay đầu lại tiến hành công kích lần thứ hai, là có thể thực sự giải quyết những Ma Trùng đó.

Sự phối hợp giữa Diệp Cô Thành và Kiếm Xà do hắn hóa thành đã làm tăng hiệu suất lên rất nhiều.

Độc Dịch lúc này đã phân tán một nửa chất nhầy trên cơ thể xuống.

Trước đây hắn đã dùng chất nhầy làm lớp phòng thủ, nhưng nếu làm vậy, thì toàn bộ sẽ phải dựa vào quyền cước để công kích.

Mặc dù sảng khoái, nhưng số lượng địch nhân bị công kích quá ít.

Giờ đây tình hình có chút căng thẳng, đương nhiên không thể dùng cách trước đây nữa.

Chất nhầy trên người Độc Dịch hóa thành từng đạo mũi tên kiên cố sắc bén, hắn chọn từng con Ma Trùng, không ngừng xuyên thủng cổ những Ma Trùng đó.

Từ một con trực tiếp xuyên thẳng về phía sau, chỉ trong vài hơi thở đã xuyên thủng vài vạn con Ma Trùng.

Có thể thấy ở cổ Ma Trùng có một lỗ máu sâu, máu tím tràn ra khắp miệng lỗ.

Độc Dịch thấy tình hình như vậy, lập tức tung hai cú đấm mạnh mẽ xuống, đánh vào con Ma Trùng ở phía trước nhất của hai bên.

Bởi vì mưa tên đã đánh trúng những Ma Trùng này, chúng sớm đã không còn khả năng chiến đấu.

Vì vậy, một đòn đánh xuống của Độc Dịch không chịu bất kỳ công

kích nào, dễ dàng trực tiếp đánh vào những Ma Trùng đó.

Sức chấn động mà một cú đấm của hắn mang theo đạt đến cực hạn.

Từ con Ma Trùng đầu tiên bắt đầu lan rộng về phía sau, vô số thân thể Ma Trùng bắt đầu hóa thành mảnh vụn, đều bị một quyền của Độc Dịch đánh nát.

Cú đấm đó dường như khiến thịt máu bên trong thân trùng trong tích tắc hóa thành giấy vậy.

Vì vậy, chúng mới giòn yếu như vậy, dường như một tờ giấy bị cắt thành mảnh vụn.

Cơn lốc xoáy thì cuốn những mảnh vụn Ma Trùng đó vào trong, theo quỹ đạo quay cuồng của nó mà di chuyển khắp nơi.

Nhịp độ chiến đấu của Độc Dịch cũng không ngừng tăng tốc, tức là sau một quyền đánh xuống, khoảnh khắc tiếp theo liền lập tức nhảy vọt lên phía trước Ma Trùng.

Mũi tên vốn bay theo một hướng, trong tích tắc đã đổi hướng, không ngừng xuyên thủng cổ Ma Trùng từ phía bên kia.

Những Ma Trùng mà Độc Dịch sau đó lựa chọn, phối hợp rất tốt với kiếm do chất nhầy hóa thành.

Cứ thế lặp đi lặp lại không ngừng, trong tích tắc đã tiêu diệt hàng trăm vạn con Ma Trùng.

Sợi tơ nhện trong tay Tri Chu Hiệp đã trở thành công cụ để hắn không ngừng truyền khắp đám Ma Trùng.

Hắn phóng ra một phần tơ nhện, để chúng có thể công kích Ma Trùng.

Phần còn lại vẫn nằm trong tay.

Một sợi tơ nhện bay ra, buộc chặt lấy thân thể một con Ma Trùng, sau đó hắn bay đi.

Trong toàn bộ quá trình bay lượn, tơ nhện còn lại không ngừng quét qua địch nhân xung quanh.

Đợi đến khi hắn bay đến bên cạnh con Ma Trùng bị buộc trước đó, con Ma Trùng đó đã sớm bị siết chết.

Sau đó hắn không để ý đến những Ma Trùng đó, tiếp tục lặp lại động tác bay lượn, trong toàn bộ quá trình không ngừng đánh gục hàng trăm vạn con Ma Trùng.

"Thời gian sắp hết rồi." Tri Chu Hiệp lẩm bẩm trong miệng, dường như vẫn luôn canh chừng một khoảng thời gian.

Cùng lúc đó, hắn dừng lại động tác lặp đi lặp lại, trong tích tắc liền nhảy vọt trở về vị trí ban đầu, nơi đó chính là những Ma Trùng đã bị giải quyết từ đầu.

Những Ma Trùng đó tuy bị đánh gục, nhìn có vẻ đã mất mạng, nhưng Tri Chu Hiệp tự nhiên biết, chúng chắc chắn không chết.

Chẳng qua chỉ là bề ngoài mà thôi, các tế bào trong cơ thể những Ma Trùng đó đang điên cuồng hoạt động, không ngừng phục hồi.

Vì vậy, Tri Chu Hiệp đã có một phán đoán đại khái dựa trên thời gian phục hồi của những Ma Trùng trước đó.

Giờ phút này, hắn phải giáng đòn chí mạng vào lúc những Ma Trùng này đang phục hồi.

Trước đó, hắn đã đánh cho vô số Ma Trùng không còn sức công kích, để giảm nhẹ gánh nặng chiến đấu.

Chương 341

Dù sao nếu có vô số Ma Trùng đang rình rập, thì hành động thực tế thường rất bất tiện, bởi vì phải chịu sự hạn chế của những Ma Trùng đó.

Nếu đánh cho càng nhiều Ma Trùng không còn sức công kích, sau đó mới đi giải quyết, thì sẽ giảm đi rất nhiều hạn chế.

"Đến lúc giải quyết rồi." Tri Chu Hiệp nhìn chằm chằm vào những Ma Trùng đó trong khoảnh khắc, dường như có thể nghe thấy tiếng tế bào trong thân trùng của chúng không ngừng hoạt động, thứ âm thanh đại diện cho sức sống phục sinh đó.

Cùng với việc thực lực tăng cao, Tri Chu Hiệp có thể nghe thấy những âm thanh mà tâm tình không thể cảm ứng được.

Trước đây căn bản không thể nghe thấy âm thanh hoạt động bên trong cơ thể những Ma Trùng đó, nhưng lúc này lại nghe thấy rõ ràng.

Ngay cả khi Tri Chu Hiệp trước đây không biết những Ma Trùng này sẽ phục sinh, thì với thực lực hiện tại, hắn cũng có thể nghe ra rằng những Ma Trùng này chưa chết hoàn toàn.

Ánh mắt Tri Chu Hiệp hơi ngưng lại, sau đó sợi tơ nhện trong tay hắn ngưng tụ sức mạnh cường đại.

Trong sợi tơ tưởng chừng như mảnh mai đó, ẩn chứa sức mạnh có thể hủy thiên diệt địa.

Theo sợi tơ nhện, nó liền rời khỏi tay Tri Chu Hiệp, không ngừng công kích trên toàn bộ cơn lốc xoáy.

Có tới hàng trăm vạn Ma Trùng, thân thể Tri Chu Hiệp vung vẩy vô tận những làn sóng quang.

Những làn sóng quang đó đã hủy diệt hoàn toàn những Ma Trùng không còn sức đánh, cũng không thể thoát khỏi bên dưới.

Cùng với vô số Ma Trùng hóa thành mảnh vụn, thậm chí hóa thành tro bụi, tương ứng với điều đó là cơn lốc xoáy hoàn toàn không bị bất kỳ tổn hại nào.

Làn sóng quang tự nhiên cũng công kích trên cơn lốc xoáy, nhưng lại căn bản khó có thể gây ra một chút tổn hại nào cho loại cơn lốc xoáy này.

A Thanh dù vẫn phải đối mặt với vô số Ma Trùng, nhưng dần dần cảm thấy áp lực giảm đi rất nhiều, nhiều không gian đã được giải phóng.

Bởi vì nhiều Ma Trùng đã bị hút vào toàn bộ không gian bên trong, khu vực nàng vốn ở đã trống ra.

Trong không gian có chút chật hẹp đó đã trống ra thêm nhiều không gian, khiến nàng có thể chiến đấu tốt hơn.

Vì vậy, A Thanh có thể ở trong không gian này, tùy ý thay đổi vị trí của mình, có thể linh hoạt hơn để tránh những công kích nhắm vào mắt.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc trong tay nàng oai phong lẫm liệt tiêu diệt càng nhiều Ma Trùng.

"Nha!" A Thanh trong cuộc chiến vô tận, cảm xúc có chút bực bội.

Nàng vung vẩy Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, không ngừng bạo kích những Ma Trùng đang cố gắng công kích.

Bốn người còn lại cũng đang chiến đấu liên tục, cảm xúc có chút bực bội, địch nhân thực sự quá nhiều.

Điều tốt là trong cuộc công kích liên tục, đã có hàng trăm triệu Ma

Trùng bị giải quyết.

Vào một thời điểm, trong không gian xảy ra biến hóa cực lớn, những cơn lốc xoáy đã biến thành hư thiết, phát huy ra uy lực thực sự của chúng.

"Bành!" Một quyền của Độc Dịch liền mạnh mẽ đánh những Ma Trùng đó vào một xoáy nước.

Ở rìa cơn lốc xoáy sẽ hình thành xoáy nước.

Tất cả đều đang chiến đấu trong quỹ đạo quay của cơn lốc xoáy.

Trong cuộc chiến liên tục, nó dường như chưa bùng phát ra uy lực cực lớn, nên khiến một số người có chút lơ là.

"A!" Tiếng la hét thê lương của Ma Trùng rơi xuống đã khiến tất cả những người và Ma Trùng đang chiến đấu đều kinh ngạc ngẩng đầu lên, bởi vì phát hiện có sự thay đổi đang diễn ra.

Trước đó đã có Ma Trùng bị đánh rơi vào xoáy nước, nhưng lại không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng giờ phút này, tiếng la hét thê lương của Ma Trùng đã cho thấy cơn lốc xoáy đã xảy ra biến hóa, đã có sát thương.

"Cùng với thời gian trôi đi, trong không gian sẽ có nhiều nguy hiểm hơn, ta phải nhanh lên!" Đồng tử Diệp Cô Thành đột nhiên co rút lại, lập tức phản ứng rằng mọi chuyện không tầm thường.

Hắn chỉ nắm bắt được một manh mối, liền lập tức suy đoán khả năng tiếp theo, đây chẳng qua chỉ là một khởi đầu mà thôi.

Diệp Cô Thành lớn tiếng hét lên, muốn Tây Môn Xuy Tuyết ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc.

Mặc dù hét lên như vậy, Ma Trùng cũng sẽ nghe thấy, nhưng lúc này cũng phải làm như vậy.

Bởi vì giữa họ không thể truyền âm, không học được một loại pháp thuật nào, tự nhiên cũng không thể làm được.

Chương 342

Tất cả thông tin truyền đạt chỉ có thể hoàn toàn dựa vào ngôn ngữ.

"Càng lúc càng đáng sợ…" Đội trưởng Ma Bạo Trùng ánh mắt lóe lên vẻ ngưng trọng.

Không nghi ngờ gì, tin tức này vô cùng bất lợi đối với chúng, bởi vì hiện tại chỉ có rất nhiều Ma Trùng bị đánh rơi vào xoáy nước.

Nếu sau này càng nghiêm trọng hơn, thì chẳng phải chỉ cần rời khỏi vị trí hiện tại, rất có thể sẽ bị trọng thương, lại là một tin tức vô cùng bất lợi đối với Ma Trùng.

Mà năm người Tây Môn Xuy Tuyết căn bản không bị thương nghiêm trọng, tất cả những kẻ bị thương đều là tộc Ma Trùng.

Vì vậy, Ma Trùng càng lo lắng hơn rất nhiều.

Cùng với tin tức đó, trận chiến chẳng qua chỉ bị đình trệ trong chốc lát, khoảnh khắc tiếp theo toàn bộ trận chiến lại tiếp tục.

A Thanh cảm thấy một địch nhân cầm một thanh kiếm lao về phía mình.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc trong tay nàng lập tức bạo kích trở lại, nhưng nàng lại kinh ngạc phát hiện, địch nhân đó không hề bị đánh bay.

Cho đến nay, đây là trường hợp đầu tiên.

Những con Ma Trùng trước đây đều không thể chịu được Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, một đòn đánh xuống liền lập tức bị đánh bay, thậm chí bị đánh thành thịt nát.

Địch nhân đó tự nhiên là Sát Ngõa Lợi Kạp.

Hắn đã tốn không ít tâm lực để từ chiến trường của Diệp Cô Thành đến chiến trường của A Thanh, cuối cùng cũng đã đối đầu với A Thanh.

"Quả nhiên yếu hơn nhiều." Trong lòng Sát Ngõa Lợi Kạp lóe lên một tia sáng tỏ.

Đòn đánh vừa rồi căn bản không thể đánh bay hắn.

Sức mạnh thực sự yếu hơn Diệp Cô Thành rất nhiều.

Bên này thực sự đúng là chỗ mà hắn muốn.

Thanh kiếm mà hắn cầm trong tay, lúc này đang lóe sáng.

Sát Ngõa Lợi Kạp biết rõ, người trước mắt đã rơi vào trạng thái kinh ngạc.

Mặc dù khoảnh khắc kinh ngạc chỉ diễn ra trong tích tắc, nhưng Sát Ngõa Lợi Kạp quyết định phải nắm bắt cơ hội này.

Vì vậy, trong khoảnh khắc ý nghĩ lóe lên, đồng thời thanh kiếm trong tay hắn lại một lần nữa đánh về phía A Thanh.

Khi đối mặt với địch nhân yếu hơn, hắn lập tức thể hiện sự tự tin của một con trùng.

Đồng thời toàn bộ sĩ khí của binh đoàn Ma Trùng tăng lên rất nhiều, chúng quyết tâm giành chiến thắng.

"Bành!" A Thanh hiểm nguy dùng Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đỡ lấy.

May mắn thay Lục Căn Thanh Tịnh Trúc là một pháp bảo càng lợi hại hơn, bản thân nó sở hữu khả năng phòng ngự cường đại.

Sát Ngõa Lợi Kạp muốn phá vỡ Thanh Tịnh Trúc căn bản là không thể.

Điều rõ ràng nhất là Sát Ngõa Lợi Kạp cảm thấy tay mình bị chấn động mạnh.

Đó là vì công kích của hai bên đều vô cùng lợi hại, do đó không khỏi tự chủ mà chấn động.

Hắn cũng phát hiện kiếm của mình không thể tiến lên một bước.

Muốn dùng kiếm của mình chém đứt thứ giống như cây trúc đó, nhưng lại phát hiện thứ giống như cây trúc đó vô cùng cứng rắn.

Bảo kiếm trong tay hắn căn bản không thể phá vỡ cây trúc.

"Thứ mà Thánh Sư ban tặng, há lại có thể bị hủy hoại sao!" A Thanh sau khi phát hiện ý đồ của Sát Ngõa Lợi Kạp, lập tức cười khẩy một tiếng.

Đồng thời sâu thẳm trong lòng nàng có một nỗi tức giận.

Mặc dù hắn không thể làm gì được, nhưng một con Ma Trùng lại có ý niệm như vậy, khiến nàng vô cùng tức giận.

Nàng vô cùng quý trọng Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, không chỉ vì nó là một bảo vật hiếm có, mà còn vì nó do Thánh Sư ban tặng.

Chương 343

Lý do quan trọng nhất là lý do sau.

Nàng căn bản không thể chịu đựng được việc có người muốn hủy hoại Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, dù chỉ có ý niệm như vậy cũng không thể tha thứ.

Vì vậy, trong tích tắc, trên người A Thanh liền dấy lên một cảm xúc phẫn nộ, thứ phẫn nộ trắng trợn đó, trực tiếp nhằm vào Sát Ngõa Lợi Kạp.

Một con Ma Trùng thực sự đã chọc giận A Thanh!

"Không thể tha thứ!" A Thanh phẫn nộ hét lên.

Sau đó, trong mắt nàng bùng cháy ngọn lửa, đó là một biểu hiện của sự phẫn nộ nội tâm được ngoại hóa.

Nhưng hiếm khi nàng lại vô cùng muốn đánh bại một đối thủ.

Lúc đó, nàng không thể không đánh, dù sao đang trong chiến đấu, tự nhiên phải đối mặt với địch nhân.

A Thanh chẳng qua chỉ thuận thế mà công kích thôi, từ sâu thẳm trong lòng, nàng vô cùng thờ ơ với chuyện đánh nhau.

Nàng không có gì không muốn cả, hầu hết chỉ cần đánh thì sẽ đánh.

Ma Trùng thực sự là lần đầu tiên khiến nàng dấy lên cảm xúc nhất định phải đánh bại, và muốn khiến con Ma Trùng này không thể phục sinh lần nữa.

A Thanh rơi vào một trạng thái quỷ dị.

Một cú đá mạnh vào bụng con Ma Trùng đó, cú đá mang theo sự

phẫn nộ có lực vô cùng.

Sau đó, nàng liền triệu hồi Lục Căn Thanh Tịnh Trúc ra.

Thân trúc Lục Căn Thanh Tịnh Trúc bùng cháy ánh sáng màu xanh lục.

Thân hình nó nhìn không lớn, nhưng trọng lượng thực tế không còn như trước nữa.

Giờ đây nó đã nặng hàng trăm tỷ cân.

Chỉ có A Thanh mới có thể tùy ý vận dụng, dường như không cảm thấy trọng lượng vậy, bởi vì Thánh Sư đã ban tặng cho A Thanh.

Còn người khác thì thực sự sẽ cảm nhận được trọng lượng thật sự.

"Phụt!" Sát Ngõa Lợi Kạp theo bản năng tiếp tục dùng kiếm đối đầu với Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Ban đầu hắn tưởng rằng chẳng qua chỉ như trước đây thôi, kết quả không ngờ Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Trọng lượng nặng hàng tỷ cân đó đã đè nặng lên thân thể Sát Ngõa Lợi Kạp.

Sát Ngõa Lợi Kạp dùng kiếm chống đỡ Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, cánh tay rung lên kịch liệt, thực sự có chút không chịu nổi nữa, dường như cảm thấy trên người mình đang bị đè nặng bởi vài ngọn núi lớn vậy.

Cảm giác đó khiến hắn sâu sắc không thể thở được, chỉ cảm thấy một cảm giác nghẹt thở nồng nặc.

Cảm giác đó thực sự quá đáng sợ.

Chẳng phải một người phụ nữ là kẻ yếu nhất trong số họ sao?

Tại sao đột nhiên lại bùng nổ như vậy?

Sát Ngõa Lợi Kạp sâu thẳm trong lòng vô cùng khó hiểu, không biết trong khoảnh khắc này, người yếu nhất đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Đã biết như vậy thì không nên.

Một con Ma Trùng tự nhiên không biết rằng ngàn vạn lần đừng giẫm vào điểm yếu của phụ nữ, nếu không sẽ như lúc này, nhìn hai bộ dạng, sẽ thấy một mặt vô cùng điên cuồng.

"Cút xuống cho ta!" A Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn Sát Ngõa Lợi Kạp đang khổ sở chống đỡ, khóe miệng nàng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, toàn bộ khuôn mặt lạnh như băng.

Nàng nói bằng giọng điệu phiêu diêu, nhưng lại khiến Sát Ngõa Lợi Kạp cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương.

Hắn luôn cảm thấy thanh kiếm trong tay đang khổ sở chống đỡ cây trúc trong tích tắc lại nặng hơn rất nhiều.

Lần này, toàn bộ thân trùng của Sát Ngõa Lợi Kạp đều run rẩy điên cuồng, toàn bộ khuôn mặt trùng vặn vẹo, thở hổn hển điên cuồng, có chút ý vị nghiến răng nghiến lợi.

"Nha!" Sát Ngõa Lợi Kạp cảm thấy có chút không chịu nổi nữa, vội vàng vừa gầm lên vừa gia tăng sức mạnh trên tay.

Chương 344

Hắn sắp không chịu nổi nữa rồi, chắc chắn sẽ bị ép thành một mảnh trùng dẹp lép.

Một hậu quả đáng sợ sau đó, tinh thần của Sát Ngõa Lợi Kạp trong tích tắc đều sáng tỏ.

Hắn hiện tại cảm thấy vô cùng đau đớn.

Trong cơn đau đớn cực độ, hắn phải cố gắng chống đỡ đến chết.

"Trúc Hạ Chi Diệp!" A Thanh nhẹ nhàng mở môi, khẽ thốt ra bốn chữ.

Cảm nhận sự giãy giụa của Sát Ngõa Lợi Kạp, trong tích tắc nàng lại một lần nữa gia tăng trọng lượng của Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Lá dưới trúc, Sát Ngõa Lợi Kạp chính là một chiếc lá yếu ớt dưới Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Sức mạnh của Lục Căn Thanh Tịnh Trúc sẽ tăng lên đến mức độ như vậy.

"Ô!" Sát Ngõa Lợi Kạp lại một lần nữa cảm thấy một sức mạnh khổng lồ đè xuống, dường như hắn chỉ là một chiếc lá nhỏ dưới sức mạnh đó, cây trúc dường như là một cây đại thụ chọc trời.

Đối mặt với cây trúc, hắn chỉ là một chiếc lá yếu ớt, khó có thể thi triển bất kỳ uy lực nào.

Một cảm giác vô cùng rõ ràng dâng lên trong tâm trí Sát Ngõa Lợi Kạp.

Lúc này hắn không có bất kỳ suy nghĩ nào để nghĩ nhiều chuyện khác, nhưng lại vô cớ có một ý niệm sâu thẳm trong lòng.

“Ảo giác!” Sát Ngõa Lợi Kạp kinh hãi nói.

Hắn cảm thấy mình là một chiếc lá dưới cây trúc, căn bản khó có sức kháng cự.

Trong tích tắc, tâm trạng kháng cự hăng hái của hắn đã bị hóa giải.

Cũng chính vì cảm nhận được sự biến hóa này, hắn mới sâu sắc hiểu rõ một loại ảo giác, hóa giải cảm xúc hăng hái ban đầu.

Dưới cảm giác “lá dưới trúc”, hắn chỉ cảm thấy mình đang dần dần buông bỏ sự giãy giụa, trong lòng dường như vui vẻ chấp nhận số phận tiếp theo.

“Thực sự quá đáng sợ…” Trên khuôn mặt trùng xấu xí của Sát Ngõa Lợi Kạp lóe lên vẻ sợ hãi càng nhiều hơn.

Sự sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng, sau đó hiện rõ trên khuôn mặt hắn.

Đối với loại chiêu thức có thể hóa giải và ức chế này thực sự quá đáng sợ, khiến địch nhân ngoan ngoãn buông bỏ.

Sát Ngõa Lợi Kạp vừa cảm thấy sợ hãi, vừa tỉnh táo lóe lên những ý niệm đó.

Hắn rất rõ ràng rằng đây chỉ là ảo giác, nhưng lại khó có thể kiểm soát được trái tim sợ hãi tự động dấy lên.

Ngay cả khi đã biết rõ, cảm xúc “lá dưới trúc” đó vẫn tồn tại.

Sát Ngõa Lợi Kạp càng cảm nhận rõ ràng, càng cảm thấy kinh hãi.

“…” A Thanh bị phản ứng của Sát Ngõa Lợi Kạp làm cho có chút choáng váng, khá là mơ hồ.

Sau đó, mắt nàng sáng lên, lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ, khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ hơn rất nhiều.

Vừa rồi nàng chỉ một lòng muốn giải quyết Sát Ngõa Lợi Kạp, dường như đã bước vào một trạng thái đặc biệt.

Sau đó, nàng liền thi triển ra một chiêu thức.

Trúc Hạ Chi Diệp.

Nhưng đây chẳng qua chỉ là một chiêu thức mà nàng đột nhiên lĩnh ngộ được.

Trước đây nàng chưa từng có chiêu thức này.

Chỉ khi nhìn phản ứng của Sát Ngõa Lợi Kạp, nàng mới giật mình nhận ra mình vừa làm gì.

Nàng kinh ngạc phát hiện mình đã nắm giữ một chiêu thức thần kỳ, dường như mang theo một chức năng ảo giác, chỉ là không biết ảo giác đó có phải là ảo giác hay không.

Nhìn dáng vẻ đau khổ và biểu cảm sợ hãi của Sát Ngõa Lợi Kạp, ảo giác này nhất định không hề tầm thường.

A Thanh có chút hớn hở.

Chương 345

Lại vừa mạnh mẽ, lại gần Thánh Sư thêm một bước rồi.

Ở thế giới này, thực lực mới là nguồn gốc tốt nhất để không tự ti.

Còn dung nhan, Thánh Sư đã hứa sẽ giải quyết một lần, nên không cần quá bận tâm nữa.

A Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Ngoài dung nhan ra, thì chính là phải nâng cao thực lực, dù sao những người phụ nữ bên cạnh Thánh Sư đều rất lợi hại, nàng cảm nhận rất rõ điều này.

Dường như có thánh quang quấn quanh người nàng từ bên trong, khiến dung nhan càng thêm xinh đẹp, khiến A Thanh trong lòng có chút ngưỡng mộ.

Giờ đây nàng cũng đã trải nghiệm một cảm giác huyền diệu khi nắm giữ một loại sức mạnh, dường như lại gần hơn một chút nữa.

Phải nói, A Thanh muốn trở thành như Nữ Oa nương nương, Hậu Thổ nương nương và Nguyên Phượng, những nữ tử mang trên mình vẻ rạng rỡ khác biệt.

Trở thành một người phụ nữ xinh đẹp và có khí chất mới thực sự là tâm nguyện của nàng, thực lực chẳng qua chỉ là một nhu yếu phẩm hiện tại.

"Người phụ nữ đáng sợ…" Sát Ngõa Lợi Kạp đột nhiên lên tiếng, cảm thấy mình đang trên bờ vực sụp đổ.

Giữa lúc sụp đổ, giọng điệu hắn vô cùng độc ác.

Đồng thời lại mang theo nỗi hối hận sâu sắc.

Hắn biết mình đã vì một số chuyện mà chọc giận người phụ nữ này, nếu không sẽ không có sự thay đổi lớn như vậy.

Trước đó khi quan sát trận chiến của phe địch, người phụ nữ này căn bản không thể hiện một mặt đáng sợ như vậy.

Chỉ sau khi ra chiêu, mới dẫn đến một sự biến hóa.

Sự biến hóa có thể xảy ra trong tích tắc, ngay cả Sát Ngõa Lợi Kạp hiện tại cũng không rõ nguyên nhân.

Vì vậy, dù hối hận, hắn cũng không biết phải hối hận điều gì.

Năm người họ đều rất mạnh mẽ… Đó chính là điều cuối cùng mà Sát Ngõa Lợi Kạp có thể nói lúc này.

Hắn tự cho là chọn quả hồng mềm mà nắn, ngay cả khi là kẻ yếu nhất trong năm người, thì thực ra cũng vô cùng cường hãn.

Tự cho là quả hồng mềm thực ra lại là một tấm thép cứng.

Sát Ngõa Lợi Kạp dù chọn ai cũng đều đụng phải tấm thép.

Bảo kiếm trong tay hắn lúc này vẫn không phát huy được tác dụng đáng lẽ phải có, hoàn toàn không có đất dụng võ, dường như một khúc xương gà, hoàn toàn không gây ra bất kỳ sát thương nào.

Tay Sát Ngõa Lợi Kạp run rẩy kịch liệt, sau đó dường như không thể chống đỡ nổi nữa, toàn bộ thân hình hắn càng lúc càng gần đến mặt xoay của cơn lốc xoáy.

May mắn thay, hiện tại xoáy nước chỉ tràn ngập sát khí, mặt xoay sẽ không phân cắt hắn, điều này lại giúp hắn giảm đi rất nhiều đau khổ.

Mặc dù lúc này hắn cảm thấy rất nhiều đau khổ, nhưng trước đó hắn đã cố gắng chống đỡ đến chết, khiến thân trùng phải chịu quá nhiều đau khổ.

“Bành!” Dưới một tiếng động lớn, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc mạnh mẽ đè ép Sát Ngõa Lợi Kạp, ép thân thể hắn thành một mảnh lá vậy.

Thanh hậu thiên bảo kiếm kia trong tích tắc bị Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đè ép đến mức bị trọng thương, toàn bộ ánh sáng ban đầu của bảo kiếm đều biến mất, lúc này nhìn không còn chút ánh sáng nào.

Dường như đó chỉ là một thanh kiếm vô cùng bình thường mà thôi.

Trong cuộc đối chiến trước đó, đương nhiên không chỉ có sự đối quyết sức mạnh của Sát Ngõa Lợi Kạp, mà điều quan trọng hơn, chính là sự đối quyết giữa thanh hậu thiên bảo kiếm và Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Vì vậy, người vẫn luôn khổ sở chống đỡ không chỉ là Sát Ngõa Lợi Kạp, mà còn có thanh bảo kiếm kia.

Khi thực sự không thể chống đỡ được nữa, Sát Ngõa Lợi Kạp và thanh bảo kiếm mới bị đè xuống.

Do đó, thanh bảo kiếm đã tiêu hao rất nhiều năng lượng của nó, mới có dáng vẻ u ám như bây giờ, không còn chút ánh sáng nào.

“Hồi!” A Thanh khẽ quát, liền muốn thu hồi Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Cùng với một tiếng lệnh, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc trong tích tắc bay trở về tay nàng.

Sát Ngõa Lợi Kạp như chiếc lá sau một lúc liền sụp đổ, hóa thành tro bụi, bị cơn lốc xoáy cuốn đi.

Chương 346

A Thanh vui vẻ cầm Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, sau đó một cú nhảy vọt, lại một lần nữa tiến vào đám Ma Trùng tiếp theo.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch chỉ thở phào một hơi.

Vừa rồi, sau khi A Thanh bước vào một trạng thái đáng sợ, nàng hoàn toàn không quan tâm đến tình hình xung quanh, dường như mục tiêu của nàng chỉ có một mình Sát Ngõa Lợi Kạp.

Nhưng Ma Trùng vẫn không từ bỏ chiến lược nhắm vào đôi mắt của A Thanh, nên vẫn có rất nhiều công kích trực tiếp nhắm vào đôi mắt của A Thanh.

Tri Chu Hiệp và Độc Dịch chỉ có thể cắn răng chống đỡ tất cả những công kích đó trở lại, thực sự quá khổ cực.

Bởi vì phải không ngừng bay lượn, vị trí phải liên tục thay đổi theo thời gian thực.

Nếu không, căn bản không thể đỡ được các chiêu thức từ bốn phương tám hướng, căn bản không thể tránh được, bởi vì những chiêu thức đó không nhắm vào họ, mà nhắm vào A Thanh.

Vì vậy, họ phải cắn răng đỡ tất cả các chiêu thức.

Một người trong tích tắc phải hóa thành vài chục người vậy, chỉ có như thế mới có thể đỡ được.

May mắn thay A Thanh đã nhanh chóng giải quyết Sát Ngõa Lợi Kạp, như vậy không nhất thiết phải đỡ tất cả các chiêu thức, nên đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"Bành!" Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đối đầu với Sát Ngõa Lợi Kạp, A Thanh đã xảy ra một số biến hóa.

Cảm xúc bực bội trước đó trong tích tắc đã hóa thành hư vô, bởi vì vừa rồi nàng phát hiện mình đã nắm giữ một chiêu thức kỳ diệu.

Một sự kinh ngạc bất ngờ đã khiến tâm trạng mệt mỏi và bực bội của nàng đều biến mất, ngược lại nàng rơi vào một tâm trạng vui vẻ.

Khi đối địch lần nữa, nàng đã thành thạo hơn rất nhiều.

Sử dụng Lục Căn Thanh Tịnh Trúc càng trở nên thành thạo hơn.

Nàng vốn tưởng rằng mình đã lĩnh ngộ được thần thái của một pháp bảo, nhưng vừa rồi mới biết trước đây mình lại một lần nữa bị giới hạn.

Giờ đây nàng vô cùng vui vẻ không ngừng thử nghiệm các loại chiến pháp trong đám Ma Trùng này, dần dần dung hợp các chiêu thức trước đây với Lục Căn Thanh Tịnh Trúc một cách khéo léo hơn.

Ma Trùng nhanh chóng phát hiện căn bản không thể hạn chế được năm người Tây Môn Xuy Tuyết nữa.

Bất kể đội ngũ Ma Trùng nào, đều phải trả một cái giá vô cùng thảm trọng.

Kế hoạch nhắm vào A Thanh cũng càng lúc càng không hiệu quả.

Cùng với thời gian trôi đi, căn bản không một lần nào đánh trúng A Thanh, đôi mắt của A Thanh vẫn tốt.

Việc không có hiệu quả trong thời gian dài đã khiến những Ma Trùng đó có chút tức giận, cảm thấy chiến lược này đã không còn hiệu quả nữa.

Mặc dù hiện tại vẫn tiếp tục, nhưng chúng đang tìm kiếm một phương pháp mới, dù sao phương pháp ban đầu dường như không đạt được hiệu quả.

Một số Ma Trùng trong tích tắc mắt sáng lên, cảm thấy mình đã

tìm thấy một phương pháp tốt, có thể đối phó với Tây Môn Xuy Tuyết.

Đó chính là dùng cách của hắn để đối phó, hay còn gọi là "gậy ông đập lưng ông".

Chúng muốn lén lút học các chiêu thức của Tây Môn Xuy Tuyết, ví dụ như một cú đá xoay vòng, một cú lật người từ bên hông, v.v.

để tấn công địch nhân, hoặc học cách biến chiêu thức thành Kiếm Xà.

Khả năng lĩnh ngộ của chúng không tồi, nhanh chóng đã thực sự ngưng tụ ra một chiêu thức hình dạng động vật.

Hình dạng động vật đó nhanh chóng hiện ra diện mạo thật sự của nó.

Dưới ánh sáng chiếu rọi, lộ ra hình dáng dưới khuôn mặt của nó, vẫn là dáng vẻ của một con Ma Trùng.

Chỉ là Ma Trùng được hư hóa có kích thước rất nhỏ, lại có hình dạng dài cong vẹo.

Mặc dù chủng loại không giống lắm với những Ma Trùng này, nhưng đủ để thấy vẫn thuộc loại trùng.

Trong khoảnh khắc nhanh chóng, có thể thấy rất nhiều Ma Trùng được "hóa hư vi thực" xuất hiện.

Từng con từng con hoàn thành từ hư sang thực, trong tích tắc gia nhập toàn bộ chiến trường.

Chỉ là chưa thấy chúng thực sự ra tay, nên không thể biết thực lực của những Ma Trùng này ra sao, tóm lại không mạnh bằng chủ nhân của chúng.

Chương 347

Chủ nhân của những Ma Trùng thực sự đó đối với Tây Môn Xuy Tuyết chẳng qua chỉ có số lượng vô cùng cường đại mà thôi, nếu luận về thực lực, thì vô cùng yếu ớt.

Đối với sự giãy giụa còn lại của những Ma Trùng, Tây Môn Xuy Tuyết sẽ không quá coi thường.

Dù sao nếu không coi thường, thì có thể mắc phải sai lầm lớn.

Trong chiến đấu, sự tự đại có thể là một điều đại kỵ.

Đôi khi những thứ càng không bắt mắt, lại càng có hiệu quả vô cùng mạnh mẽ.

Nếu là người không để ý hoặc lơ là, thì sẽ vấp phải cú ngã lớn trên đó.

Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành đương nhiên không như vậy.

Vì vậy, đối với những Ma Trùng được "hóa hư vi thực" này, họ vô cùng cẩn thận.

Tóm lại, cẩn thận lúc nào cũng không phải là chuyện xấu.

Giờ đây, khi một trận chiến sắp kết thúc, họ cũng sẽ vô cùng thận trọng đối đãi với mỗi lần công kích tiếp theo.

Cơn lốc xoáy điên cuồng quay cuồng.

Thời gian càng lâu, tốc độ quay của nó càng nhanh, ảnh hưởng đến tất cả Ma Trùng và con người có mặt càng mạnh mẽ.

Có rất nhiều Ma Trùng trong lúc quay cuồng, thân hình không thể ổn định.

Chúng hơi loạng choạng theo quỹ đạo của cơn lốc xoáy, không ngừng quay cuồng, thỉnh thoảng lại vấp ngã, phát ra tiếng la hét thảm thiết trong xoáy nước tiếp theo.

Nhưng cơn lốc xoáy lại không giống như những Ma Trùng đó mà chết đi.

Vì vậy, những Ma Trùng đó vô cùng đau khổ, không thể có được một kết quả sảng khoái.

Một cảnh tượng khiến rất nhiều Ma Trùng đã ổn định thân hình cảm thấy lạnh gáy.

Chúng chỉ nghe thấy tiếng la hét thê lương của đồng loại, và có thể tưởng tượng, nếu rơi vào xoáy nước, thì sẽ đau khổ đến mức nào.

Những xoáy nước đó thực sự đã trở thành nơi tập trung của "đao nhận của gió".

Cơn lốc xoáy đang dần dần nắm giữ được sức mạnh thực sự của nó, cũng khiến toàn bộ tộc Ma Trùng nhận ra cái gọi là yếu tố lốc xoáy.

Cơn lốc xoáy có thể ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện chiến đấu.

Nếu bị đánh rơi vào xoáy nước, thì không nghi ngờ gì, cơn lốc xoáy sẽ thay thế chúng để giải quyết đối thủ.

Ngược lại, đó là một công đôi việc.

Giống như Tây Môn Xuy Tuyết cũng không cần phải chú ý đến những Ma Trùng đó nữa, nếu không chúng sẽ lại phục hồi.

Dù sao cũng có tiền lệ rồi.

Ma Trùng bị cuốn vào xoáy nước, sẽ tỉnh lại trong đau khổ tột cùng, nhưng lại không thể phục hồi.

Trong xoáy nước của cơn lốc xoáy tồn tại một sức mạnh vô cùng

đáng sợ, nó ức chế năng lượng phục hồi bên trong cơ thể Ma Trùng.

Xoáy nước của cơn lốc xoáy không nghi ngờ gì đã trở thành một công cụ tàn nhẫn, nhưng đồng thời cũng là một công cụ đắc lực.

Tất cả đều phụ thuộc vào sự lựa chọn của những người và Ma Trùng có mặt.

Nếu tất cả đều chọn muốn đánh địch nhân vào loại xoáy nước của cơn lốc xoáy, thì không nghi ngờ gì, xoáy nước của cơn lốc xoáy sẽ trở thành trung tâm của toàn bộ trận chiến.

Cuộc chiến sẽ diễn ra theo xoáy nước của cơn lốc xoáy, trọng điểm cũng sẽ biến thành việc đẩy địch nhân vào xoáy nước, để đạt được hiệu quả một công đôi việc.

Lúc này, những Ma Trùng được "hóa hư vi thực" cũng cuối cùng đã gia nhập chiến đấu.

Ngay khi chúng gia nhập chiến đấu, chúng liền thể hiện khả năng của mình.

Những Ma Trùng này không có được thực thể thật sự, vì vậy nhìn chúng có chút hư vô mờ ảo.

Bởi vì thân hình của chúng hơi cong vẹo theo sự chuyển động của cơn lốc xoáy, dường như xương cốt không còn tồn tại nữa.

Chương 348

Thịt của chúng cũng như những mảnh giấy, vì vậy mới có thể bị cơn lốc xoáy thổi cong vẹo, giống như một sản phẩm lỗi, hoàn toàn không giống như Kiếm Xà do Diệp Cô Thành hình thành.

Kiếm Xà của Diệp Cô Thành lại là một thực thể thực sự.

Trong lúc cơn lốc xoáy quay cuồng, thân hình của nó lại vô cùng vững chắc, hoàn toàn không thể thấy có dấu hiệu cong vẹo như những Ma Trùng được "hóa hư vi thực" này.

Kiếm Xà vừa thấy những Ma Trùng được sinh ra cùng một phương thức với mình liền hưng phấn, trong tích tắc liền công kích lên, hoàn toàn bỏ qua những Ma Trùng thật sự.

Nhưng đâu ngờ những Ma Trùng được "hóa hư vi thực" đó căn bản không thể chịu được một cú va chạm mạnh mẽ của Kiếm Xà.

Thân hình của chúng vốn chưa được ngưng tụ vững chắc, cùng với một cú xoay chuyển, thân thể liền trong tích tắc xuất hiện rất nhiều vết nứt vỡ.

Dường như trong khoảnh khắc tiếp theo, những Ma Trùng đó sẽ như gương bị đập vỡ, tan thành vô tận những mảnh vỡ gương, không còn khó có thể phục hồi lại hình dạng ban đầu nữa.

Kiếm Xà trong tích tắc có chút kinh ngạc, không ngờ những Ma Trùng này lại yếu ớt như vậy, chỉ một cú va chạm nhẹ nhàng dường như đã muốn va tan chúng rồi.

Mặc dù được sinh ra cùng một phương thức, nhưng sự chênh lệch lại thực sự quá lớn.

Sức mạnh vô cùng nhỏ đối với Kiếm Xà lại là sức mạnh hủy diệt

đối với những Ma Trùng này.

Lĩnh ngộ "hóa hư vi thực" không phải là điều có thể nắm giữ được trong tích tắc.

Trong chiến trường này, Ma Trùng muốn mô phỏng Diệp Cô Thành, nhưng thời gian quá ngắn.

Có thể ngưng tụ ra Ma Trùng được "hóa hư vi thực" đã cho thấy khả năng lĩnh ngộ của chúng vô cùng mạnh mẽ.

Dù sao, Diệp Cô Thành cũng đã lĩnh ngộ rất lâu, sau khi nắm giữ sâu sắc, mới thực sự tiến hành "hóa hư vi thực", như vậy mới có tác phẩm hoàn mỹ như Kiếm Xà.

Vì vậy, Diệp Cô Thành không hề ngạc nhiên về tình huống này.

Dù sao hắn đã lĩnh ngộ rất lâu, mới thực sự lĩnh ngộ được tinh túy của tự nhiên.

Những Ma Trùng này sẽ không thể nhanh chóng thực sự nắm giữ được.

Có thể thấy, thực lực của những Ma Trùng được "hóa hư vi thực" này sẽ không quá lợi hại, nhưng chúng không chỉ là một sản phẩm lỗi, mà còn chưa thực sự hình thành.

Nếu thực sự hình thành, thì khả năng phòng ngự tuyệt đối không thể yếu ớt như bây giờ.

Kiếm Xà phát hiện đối thủ của mình yếu ớt như vậy trong tích tắc có một cảm giác tủi thân.

Vì vậy, nó liền không chút do dự mà giải quyết tất cả những Ma Trùng được "hóa hư vi thực" còn lại.

Đuôi rắn của nó nặng nề quất xuống một cái, trong tích tắc đã giáng đòn chí mạng cho những con Ma Trùng giả đó.

Chúng chỉ trong vài hơi thở đã hóa thành mảnh vụn, sau đó lại hóa thành tro bụi.

Khoảng cách từ khi những Ma Trùng giả này xuất hiện cho đến khi biến mất khỏi không gian chỉ vỏn vẹn mười hơi thở.

Ma Trùng thấy vậy đều khổ sở cười, trận chiến đã không còn bất kỳ hy vọng nào nữa.

Những chiêu thức mà chúng có thể tung ra lúc này, căn bản không thể gây ra sát thương thực sự cho Tây Môn Xuy Tuyết.

Điều đó khiến chúng sâu sắc tự ti.

Dù sao chúng vẫn luôn ở tầng lớp trên trong tộc Ma Trùng, đó cũng là những kẻ tương đối thông minh, tóm lại có chút tật xấu tự phụ.

Giờ đây một đả kích như vậy đã khiến chúng thực sự nhận ra thực lực của mình, hóa ra lại yếu ớt đến thế.

Vì vậy, các loại tư vị trong lòng càng thêm phức tạp.

Số lượng Ma Trùng trên chiến trường bị giải quyết càng lúc càng nhiều.

Năm người Tây Môn Xuy Tuyết sau đó không còn gặp bất kỳ khó khăn nào nữa, hoàn toàn trở thành nghiền ép đơn phương mà không còn bất kỳ hạn chế nào.

Sự áp chế về số lượng ở giai đoạn sau sẽ không còn tác dụng lớn, bởi vì sức mạnh tích lũy bằng số lượng đang dần giảm đi.

Các Ma Trùng đội trưởng cũng lũ lượt ra trận, vốn dĩ là bên chỉ huy, giờ đây lại phát hiện nếu không ra trận thì đám thuộc hạ căn bản sẽ không còn con Ma Trùng nào.

Dẫu cho hiện tại có hơn hai ức Ma Trùng thì sao chứ, nhìn vậy thôi, nhưng e là chẳng mấy chốc sẽ bị Tây Môn Xuy Tuyết giải quyết

gọn.

Chương 349

“Quả thật lợi hại, giờ đây chúng ta đều không thể không ra trận nữa rồi.

Hai ức Ma Trùng binh, lại thêm mấy đội trưởng chúng ta, hẳn là còn chút sức chống cự cuối cùng.

Vòng chiến cuối cùng này kết thúc, thắng bại liền định.” Ma Bạo Trùng đội trưởng nói với giọng khàn đặc, nhìn quanh, các đội trưởng khác ở bên cạnh hắn cũng vậy.

“Chiến thôi!” Tây Môn Xuy Tuyết không nói lời thừa thãi, trực tiếp đáp lại vỏn vẹn hai chữ.

Ma Trùng giờ chỉ còn lại chút sức tàn, hiện tại ba bên đều cảm thấy sức lực càng ngày càng cạn kiệt, đến giai đoạn cuối thì năm người đã có thể liên thủ rồi.

Giờ đây không gian đã được dọn sạch, trước đó toàn bộ không gian đều bị Ma Trùng chiếm đầy, dù sao cũng có hàng chục ức con, nên không tiện chiến đấu tầm xa.

Hiện tại toàn bộ không gian không còn cảnh chen chúc như trước nữa, chỉ còn lại hai ức Ma Trùng nên trông rất ít ỏi, hoàn toàn không thể tạo thành thế trận hùng vĩ như ban đầu.

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn luôn chiến đấu với hàng chục ức Ma Trùng, thậm chí hàng trăm ức Ma Trùng, giờ khắc này nhìn thấy chỉ còn hai ức Ma Trùng, chợt cảm thấy số lượng quá ít ỏi.

“Hợp!” Diệp Cô Thành cùng Tây Môn Xuy Tuyết liếc nhìn nhau, rồi mở miệng nói.

Giờ là lúc hợp thể, vừa hay các Ma Trùng đội trưởng cũng không

còn rụt đầu rụt cổ nữa.

Độc Dịch, Tri Chu Hiệp và A Thanh tự nhiên hiểu ý, liền ở trong cuồng phong bạo cuốn, không hề bị cơn lốc xoáy ảnh hưởng, đến gần Diệp Cô Thành.

Tây Môn Xuy Tuyết thì từ trên không xoay tròn rơi xuống, lốc xoáy càng lúc càng điên cuồng cuốn động, tạo ra vô số sóng gió, khiến y phục trên người hơi bị cuốn bay.

Năm người tụ lại một chỗ, y phục trên người đều bị lốc xoáy thổi tung, trong ánh mắt đều lộ vẻ kiên định.

Một ván phải có kết quả rồi, cũng đã chiến đấu quá lâu, cận chiến tuyệt đối tiêu hao năng lượng hơn nhiều so với viễn chiến.

Chẳng qua vẫn có chỗ đáng mừng, đó chính là chiến công lúc này đang lấp lánh trong ngọc bài.

Năm người Tây Môn Xuy Tuyết cúi đầu nhìn ngọc bài trước người, ánh sáng lấp lánh khiến trong lòng họ vui mừng khôn xiết, trải qua trận chiến này, thực lực lại sẽ được nâng cao nữa.

Diệp Cô Thành có lời muốn nói, nhưng cũng biết lúc này không nên nói nhiều, liền cẩn thận đặt ngọc bài cất đi, nắm chặt kiếm, quay đầu nhìn các Ma Trùng đội trưởng.

Các Ma Trùng đội trưởng đã sớm thấy sát ý xung quanh hóa thành thực chất, điên cuồng cuốn động, cùng với lốc xoáy quay cuồng.

Năm người Tây Môn Xuy Tuyết thấy vậy liền cười, rồi toàn thân trên dưới khí thế cũng điên cuồng bộc lộ ra, những khí thế này cũng vẫn theo lốc xoáy mà chuyển động.

Khí thế bàng bạc, hóa thành thực chất, tạo ra một loại uy lực, chấn nhiếp các Ma Trùng xung quanh.

Vòng chiến cuối cùng sắp bắt đầu, một trận chiến sẽ có kết quả.

"Xông!" Ma Bạo Trùng đội trưởng hô lớn, trong đôi mắt to lớn của hắn lóe lên vẻ quyết thắng, dù thế nào cũng phải tìm cách thắng trận chiến này.

Các đội trưởng khác và Ma Trùng phía sau đều bộc lộ khí thế, thắng bại trong một ván này, chính là cơ hội cuối cùng.

"Đi!" Diệp Cô Thành vừa thấy dáng vẻ của Ma Bạo Trùng, liền biết chúng muốn cận chiến, vậy thì cận chiến thôi.

Cũng lơ lửng trên không trung, rồi đột ngột lao về phía trung tâm, Ma Trùng cũng vậy, muốn đánh một trận lớn ở khu vực trung tâm.

Khoảnh khắc hai bên lao vào khu vực trung tâm, liền lập tức ra tay công kích lẫn nhau.

Một Ma Nhãn Trùng đội trưởng dùng đuôi rắn dài ngoẳng muốn quật bay Tây Môn Xuy Tuyết, đồng thời một Ma Bạo Trùng đội trưởng phun ra chất độc xanh lục, mạnh mẽ phun về phía năm người.

Các đội trưởng khác và Ma Trùng phía sau đều ra chiêu, thừa cơ tấn công những người khác, tức thì các loại chiêu thức bùng nổ như trăm hoa đua nở, khiến năm người Tây Môn Xuy Tuyết không thể chống đỡ kịp.

Thanh kiếm trong tay Diệp Cô Thành hung hăng bổ tới, kiếm quang sắc bén lập tức hủy diệt vô số chiêu thức.

Các chiêu thức bị chém thành hai nửa, đồng thời không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết thì nhanh chóng dùng kiếm điên cuồng cuốn động, cuốn theo cơn bão mà lốc xoáy xung quanh tạo ra, đồng thời, cơn bão nhanh chóng tiến về phía trước.

Hiện tại khoảng cách với Ma Trùng rất gần, lốc xoáy nhanh chóng cuốn về phía Ma Trùng, trong đó mang theo rất nhiều chiêu thức đã ra trước đó.

Ma Trùng lập tức muốn hợp chiêu hóa giải hoàn toàn cơn lốc xoáy, vì vậy toàn bộ đội ngũ Ma Trùng phía sau căn bản không còn đường lui nữa.

Không đường lui, chỉ có thể giải quyết.

Độc Dịch tung một quyền vào không khí, lại đánh ra một loại âm thanh kích động vang vọng trong không trung, rồi trong không trung ngưng tụ thành một làn sóng ánh sáng trong suốt hình nắm đấm.

Chương 350

"Đi!" Độc Dịch hô lớn, rồi nắm đấm đó mạnh mẽ công về phía Ma Trùng, lại khiến một số Ma Trùng không thể không giải quyết một quyền này.

Thực lực không bằng Tây Môn Xuy Tuyết, nên luôn phải hợp chiêu mới có thể giải quyết các chiêu thức đã ra.

Thực sự có chút khổ sở, lũ Ma Trùng này, vừa thấy là phải nhanh chóng ra chiêu giải quyết, hoàn toàn không có chút thời gian rảnh rỗi nào.

Dù sao, chiêu thức do một cao thủ hơn một đại cảnh giới tung ra, ít nhất phải có mấy chục vạn Ma Trùng cảnh giới Đại La Kim Tiên mới có thể giải quyết.

Mà tất cả vẫn chưa xong đâu.

Tri Chu Hiệp vung chiếc roi dài hình thành từ tơ nhện của mình, rồi đánh liên tiếp mấy chục lần trong hư không, tựa như đang viết một chữ vậy.

Đến cuối cùng, Tri Chu Hiệp dừng lại, rồi mấy nét bút mà hắn đã viết trước đó cuối cùng cũng nối liền với nhau, tạo thành mấy chữ "Sát".

Rồi, mấy chữ "Sát" cũng mạnh mẽ bay về phía các Ma Trùng, lại có một bộ phận Ma Trùng phải giải quyết mấy chữ "Sát" này.

"Trúc Hạ Chi Diệp!" A Thanh lại một lần nữa sử dụng chiêu này, vì muốn làm quen chiêu thức tốt hơn, nên nàng dùng càng thường xuyên.

Chỉ thấy sáu cây trúc thanh tịnh trên thân quanh quẩn ánh sáng

xanh lục, theo ánh sáng đó trôi nổi trong không trung, cùng với lốc xoáy mà lay động, không ngừng khuếch tán về phía Ma Trùng.

Phía Ma Trùng đã sớm chăm chú nhìn năm người Tây Môn Xuy Tuyết ra chiêu thế nào, tự nhiên cũng không bỏ sót ánh sáng xanh lục, hiện tại không dám lơ là, vì vậy cũng nhanh chóng tìm cách giải quyết chiêu thức này.

"Ngũ Liên Tuyệt Chiêu!" Năm người Diệp Cô Thành liếc nhìn nhau, rồi cực kỳ ăn ý cùng thi triển một liên chiêu, chính là đại chiêu đã ra trước đó.

Hiện tại có rất nhiều Ma Trùng bị các chiêu thức trước đó kiềm chế tay chân, lúc này đương nhiên không thể dừng lại, ra chiêu phải càng thêm tấn mãnh, uy lực càng thêm hùng vĩ.

Chỉ thấy trên không trung đột nhiên xuất hiện hai thanh kiếm, Độc Dịch, tơ nhện và sáu cây trúc thanh tịnh, cùng nhau tạo thành một chiêu thức, cuốn theo khí tức xung quanh.

Vừa ra chiêu liền gây ra biến động lớn trong toàn bộ không gian, cho thấy chiêu này quả thật bất phàm.

Lốc xoáy chuyển động càng thêm mãnh liệt, một số Ma Trùng xung quanh lại bị gió mạnh thổi bay, như thể đang bay lượn trong không trung.

Chỉ là trong lòng Ma Trùng sợ hãi cực độ, vì không muốn chịu đựng nỗi đau ngàn đao vạn quả.

Lốc xoáy đã như vậy, Ma Trùng tự nhiên cũng cảm nhận được chiêu thức bất phàm của Tây Môn Xuy Tuyết, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Mấy vị đội trưởng trong mắt đều trao đổi nhau một lúc, rồi đều nghiến răng gật đầu.

Rồi các đội trưởng cũng lũ lượt cùng lúc ra chiêu, lại là chiêu liên hoàn kế tiếp, như thể đang thi triển một đại chiêu liên hoàn.

Một đại chiêu liên hoàn cần các đội trưởng phối hợp, nhìn sắc mặt đau khổ của các đội trưởng sau khi ra chiêu, liền biết chiêu này rút cạn năng lượng cơ thể rất nhiều.

"Ma Trùng Bách Ức Thức!" Các đội trưởng đồng loạt hô lớn, theo đó trán của bọn chúng liền đổ mồ hôi như hạt, với làn da màu nâu, chiêu này khiến bọn chúng đau đớn cực độ.

Trong hư không, lập tức xuất hiện một con Ma Trùng khổng lồ, một con Ma Trùng phi thường bất phàm, nó được tạo thành từ các bộ phận của nhiều loại Ma Trùng.

Rõ ràng, con Ma Trùng đột nhiên xuất hiện chính là sức mạnh tổng hợp của mấy vị đội trưởng, đã rút cạn tất cả sức mạnh của bản thân chúng, rồi dung hợp thành một con Ma Trùng.

Năng lượng của một con Ma Trùng này bao gồm năng lượng của mấy vị Ma Trùng đội trưởng, sau khi tạo thành con Ma Trùng này, các Ma Trùng đội trưởng đều trở nên khô héo.

Chiêu này chính là bí thuật của Ma Trùng tộc, chỉ khi đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong mới có thể mở ra ký ức truyền thừa.

Tuy nhiên, bí thuật này tuy cực kỳ mạnh mẽ, nhưng đồng thời cũng gây tổn hại lớn cho người thi triển, vì nó phải rút cạn sinh mệnh lực của các Ma Trùng đó, làm yếu tố then chốt để hình thành toàn bộ pháp thuật.

Sau khi thi triển chiêu này, chúng lập tức trông già đi rất nhiều, chính vì quá nhiều sinh mệnh lực đã bị rút cạn.

Ban đầu đều chưa từng sử dụng chiêu này, giờ đây cảm nhận được sự trống rỗng trong cơ thể Ma Trùng, cũng như cảm giác cơ thể

không còn tràn đầy sức sống, mới thực sự hiểu được sự đáng sợ của chiêu này.

Nếu không phải lúc này gặp tình huống khẩn cấp, chúng quyết không thi triển chiêu này, nhưng nếu không thi triển, ắt sẽ bại, mà bại thì cũng có nghĩa là sẽ biến mất.

Đường nào cũng chết, vậy chi bằng cứ thi triển thôi, biết đâu còn một tia sinh cơ.

"Ố?" Diệp Cô Thành thấy con Ma Trùng hợp thể xuất hiện, chợt ngạc nhiên.

Không cần nhìn dáng vẻ suy yếu của các Ma Trùng đội trưởng kia, cũng biết chiêu này tiêu hao không ít.

"Chiêu này cũng không tệ." Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu, y có thể cảm nhận con Ma Trùng này chính là con Ma Trùng lợi hại nhất mà mình từng gặp.

Con Ma Trùng hợp thể trông rất kỳ lạ, nhưng cũng cực kỳ lợi hại.

Chương 351

Con Ma Trùng hợp thể có một cái đuôi rắn dài ngoằng, phần da thì màu xanh lục, có rất nhiều túi mủ hình thành phía trên, đầu của nó là một khối não trùng với một con mắt to lớn.

Chiêu thức của Tây Môn Xuy Tuyết, sau khi thấy Ma Trùng xuất hiện, cũng xảy ra biến hóa lớn.

Năm kiện vũ khí lập tức hỗn hợp thành một, sau đó ngưng tụ thành một vật khổng lồ.

Một con mãnh hổ xuất hiện giữa không trung, hình dạng ngưng tụ ra tựa hồ lấy từ ký ức của Tri Chu Hiệp và Độc Dịch.

Trong thế giới cũ, hổ là một tồn tại đáng sợ, năm kiện vũ khí dung hợp lẫn nhau, cuối cùng lại tự chủ hình thành một con hổ, chính là vì ký ức.

"Gầm!" Mãnh hổ vừa xuất hiện lập tức bộc phát tiếng gầm thét mãnh liệt, hổ thị đăm đăm nhìn con Ma Trùng, trong ánh mắt lộ vẻ sát ý đáng sợ.

"Gầm!" Con Ma Trùng ngẩn ra, rồi cũng học tiếng gầm của mãnh hổ, gầm thét đáp lại, chỉ là âm thanh có chút chói tai.

Mãnh hổ lập tức vồ tới, nanh vuốt lộ ra trong đầu hổ, xông lên muốn xé vồ Ma Trùng, đồng thời vuốt hổ cũng giương ra, muốn vỗ vào Ma Trùng.

Đuôi rắn của Ma Trùng cũng điên cuồng quẫy động, đồng thời, trong miệng nó cũng có luồng khí mang theo lưỡi dao sắc bén, cũng không cam chịu yếu thế mà cắn trả.

Giữa hai bên hùng hổ đấu nhau, không ngừng công kích đối

phương, uy hiếp mà chúng mang theo trong cuộc chiến lan tỏa khắp không khí.

Trong không khí mang theo rất nhiều chấn động, có thể thấy cảm giác không khí bị vặn vẹo, rồi một cơn lốc xoáy nhỏ đột nhiên xuất hiện.

Cơn lốc xoáy nhỏ nhìn mãnh hổ và Ma Trùng chiến đấu trên không trung, cực kỳ phấn khích, không ngừng cuốn động, như thể đang reo hò cho trận chiến.

Tựa như đang xem kịch, giờ đây lại được xem màn kịch yêu thích, thậm chí còn tách ra một phân thân nhỏ.

"Nha." Trần Vũ nhìn cơn lốc xoáy nhỏ, bật cười nói, quả nhiên không nên ban cho nó linh trí, khiến nó trở thành một cơn lốc xoáy bất phàm, có thể hóa hình thành người.

Chỉ là không ngờ sau khi có linh trí, tính nết của lốc xoáy lại như vậy, đặc biệt thích xem náo nhiệt, cũng đặc biệt thích chơi đùa.

Không, Trần Vũ tự nhiên sẽ không thu hồi những gì đã ban cho trước đó.

Lốc xoáy được hình thành trong một tinh vực, vậy sau này cứ ở lại trong tinh vực đó đi.

Nếu đợi đến một ngày, lốc xoáy có thể hóa hình thành người hay không, thì chỉ có thể xem cơ duyên của nó rồi.

Trần Vũ tuy nói vậy, nhưng khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười, hiển nhiên là rất rõ về tương lai của nó.

"Một ván sắp kết thúc rồi, lần sau phải đổi sang một tinh vực đặc biệt hơn một chút." Trần Vũ thong thả nói, giờ đây xem kịch tự nhiên phải xem những thứ khác biệt, những vở kịch na ná nhau sẽ khiến hắn càng thêm nhàm chán.

Mãnh hổ một ngụm cắn đứt một khối trên thân Ma Trùng, rồi nuốt chửng xuống.

Đương nhiên đó không phải là thịt thật, mà là một loại năng lượng.

Bởi vì cả mãnh hổ lẫn Ma Trùng đều do năng lượng ngưng tụ thành, tuy nhìn có vẻ có thịt, nhưng thực ra thịt đó khi vào miệng liền hóa thành năng lượng.

Ma Trùng tuy không cam lòng bị cắn một miếng như vậy, liền từ luồng khí trong miệng phát ra ánh sáng sắc bén, muốn hung hăng cắt một miếng thịt trên thân mãnh hổ.

Luồng khí điên cuồng muốn đâm tới, nhưng không đâm trúng, mãnh hổ đã nhảy tránh được.

Rồi con mãnh hổ đắc ý dương dương nhìn Ma Trùng, cái đuôi điên cuồng quẫy động, trông cực kỳ ngứa đòn.

Như thể đang nói "không cắn được ta đâu", đồng thời, trong miệng không ngừng nhai nhóp nhép, rõ ràng đã nuốt miếng thịt đó vào rồi, lại còn giả bộ.

Rõ ràng là cố ý chọc tức Ma Trùng.

"Chắc chắn là cái thói bựa của Độc Dịch rồi." Diệp Cô Thành nhìn cảnh này, bật cười nói, tính cách này chắc chắn y chang Độc Dịch, người khác đâu có thế này.

"Ta cũng thấy vậy." Tri Chu Hiệp cũng cười nói, cái tính cách ngứa đòn này đúng là của Độc Dịch, tơ nhện thì ngoan ngoãn lắm.

Độc Dịch lại đắc ý dương dương, vũ khí mà hắn thích cũng có tính cách giống hắn, kiểu này là tốt nhất, trong lòng thầm nghĩ.

Như Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết có vẻ quá nghiêm túc

rồi, không, vũ khí của hắn có chút khác biệt.

Bởi vì Tây Môn Xuy Tuyết và Ma Trùng đều đạt được một nhận thức chung, đó chính là kết quả của cuộc đấu giữa mãnh hổ và Ma Trùng là mấu chốt.

Vậy thì không cần thiết phải tiếp tục đánh nữa, các Ma Trùng đội trưởng lúc này đều đã mất sức mạnh, Tây Môn Xuy Tuyết thì có thể dễ dàng giải quyết số Ma Trùng còn lại.

Cho nên cứ xem cuộc đấu giữa mãnh hổ và Ma Trùng, bên nào thắng cũng có nghĩa là bên đó thắng cuộc, lúc đó giải quyết số Ma Trùng còn lại cũng được.

Chương 352

Có pháp bảo thì giải quyết tốt hơn, chỉ là vẫn mang theo cảnh giác, đề phòng có Ma Trùng lén lút ra tay.

Ma Trùng nhìn dáng vẻ đắc ý của mãnh hổ, lập tức nổi giận.

Đuôi rắn điên cuồng cuốn tới, khiến nó nhảy vọt trong không trung, rồi với tư thế hung hãn muốn xé vồ mãnh hổ.

Mãnh hổ tuy trông cười cợt, không nghiêm túc, nhưng thực tế vẫn căng thẳng.

Thấy dáng vẻ đó, toàn thân nó lập tức chuyển sang trạng thái chiến đấu.

Toàn thân hổ căng lên một đường cong đẹp mắt, rồi nó cũng mạnh mẽ vọt lên, gặp Ma Trùng trên không trung, cả hai xé vồ lẫn nhau.

Đồng thời các chi tiết của mãnh hổ mạnh mẽ công kích đối phương, các chi tiết của Ma Trùng cũng mạnh mẽ công kích trở lại.

Giữa hai bên xem ai có thể nắm bắt cơ hội cắn xé đối phương trước.

Trước đó mãnh hổ đã nắm bắt cơ hội, giờ đây một ngụm cắn xuống tự nhiên sẽ không chỉ là một vết cắn nhẹ như trước, mà tuyệt đối sẽ cắn đứt cả cái đầu.

Ma Trùng tự nhiên cũng rõ điều này, vì vậy nó cũng đánh như thế, há cái miệng rộng như chậu máu, luồng khí trong đó lộ ra không sót, trong ánh mắt lóe lên hung quang.

“Kiểu chiến đấu này khác hẳn với của ta... ” Độc Dịch lúc này có chút than vãn nói, vốn dĩ tưởng vừa rồi chỉ là nhất thời thôi, không ngờ mãnh hổ và Ma Trùng lại thực sự đối chiến kiểu này.

Trong một thế giới như thế này, chẳng lẽ không nên có những trận chiến hùng mạnh hơn sao?

Mãnh hổ đúng là một con vật, còn Ma Trùng đúng là một con trùng.

"Ta cũng không ngờ..." Tri Chu Hiệp không khỏi đỡ trán nói, đã quen với những trận chiến kinh thiên động địa, giờ nhìn mãnh hổ và Ma Trùng thế này, lại như trò trẻ con vậy.

Một loại hung mãnh giữa động vật trong mắt Tri Chu Hiệp đã không còn đáng để nhìn nữa, không có chút kinh thiên động địa thì sao có thể gọi là một trận chiến huy hoàng.

"Sau này bàn tiếp đi." Diệp Cô Thành bật cười nói, giờ đây vũ khí tự nhiên có thể nghe hiểu lời nói, có chút ý thức rồi thì có thể truyền đạt được.

"Có lẽ là do ký ức của ta." Tri Chu Hiệp chợt hiểu ra, hình dáng mãnh hổ được tạo thành tựa hồ lấy từ ký ức của Độc Dịch thì không sai, dù sao trong hành vi của mình hoàn toàn không thấy một con hổ nào cả.

Vì vậy, một số vũ khí không biết hổ trong một số thế giới kỳ diệu nên trông như thế nào, và giống hệt như hổ trong ký ức trước đó.

"Vậy Ma Trùng cũng vậy, là do ký ức sao?

Có khả năng tinh vực này trước đây cũng là một nơi tương tự như thế giới ban đầu của ta." Độc Dịch đột nhiên hiểu ra một chút, nếu là do ký ức mà gây ra tình huống này thì Ma Trùng tự nhiên cũng vậy.

"Có khả năng, không phải là tình huống sức mạnh nội liễm sao?

Nếu mãnh hổ và Ma Trùng bộc phát toàn diện sức mạnh, tự nhiên cũng sẽ đạt đến mức kinh thiên diệt địa." Diệp Cô Thành nghe xong gật đầu, tình huống Độc Dịch nói có thể chính là sự thật.

“Nhìn chúng xé vồ lẫn nhau, ta cứ cảm thấy như hai con vật thật vậy, chi bằng xem uy lực thực sự của mãnh hổ do vũ khí của ta hình thành thế nào.” Tri Chu Hiệp cũng gật đầu nói, đồng thời trong lòng tràn đầy mong đợi, sau khi Ma Trùng hóa hình, vũ khí của hắn cũng tương ứng hóa hình.

Điều này đủ để chứng minh linh trí của vũ khí chắc chắn rất cao, vậy uy lực thực sự mà nó có thể bộc phát ra chắc chắn không tầm thường.

“Dù sao cũng là cấp độ cuối cùng rồi, đến lúc đó đừng để chúng bộc phát toàn diện.” Tây Môn Xuy Tuyết nói, y có dự cảm, chẳng mấy chốc sẽ có thể rời khỏi không gian này.

Bốn người còn lại nghe vậy đều gật đầu, cấp độ tiếp theo chính là thời điểm tốt nhất.

Vũ khí giữa họ dường như gặp mạnh thì mạnh, đối thủ thế nào thì chúng cũng sẽ thế ấy.

Cấp độ tiếp theo, Ma Trùng tự nhiên không đủ sức, vũ khí này sẽ phát huy thế nào lại càng khiến họ mong đợi hơn.

Ngũ Liên Tuyệt Chiêu chính là một chiêu thức liên kết chủ nhân và vũ khí, vũ khí tự nhiên sẽ thay đổi tương ứng theo tình hình chiến đấu.

Mãnh hổ càng thắng một bậc, điên cuồng xé vồ năng lượng trên thân Ma Trùng, nhưng không còn nhai nuốt chậm rãi như trước, mà cắn xé không ngừng.

Cảm nhận được chủ nhân muốn nhanh chóng rời khỏi không gian, tự nhiên nó cũng không còn tiếp tục chơi đùa như trước nữa, vì vậy hoàn toàn mang theo ý muốn nuốt chửng, điên cuồng cắn xé Ma Trùng.

Luồng khí trong miệng Ma Trùng bị mãnh hổ hoàn toàn bẻ gãy, lập

tức mất đi tư bản để tiếp tục chiến đấu.

Cái đuôi rắn và chất độc xanh lục của nó cũng đều bị mãnh hổ biết được.

Đuôi rắn của Ma Trùng vừa quẫy mạnh liền bị mãnh hổ hung hăng tóm lấy, rồi xé rách, chất độc xanh lục trên thân nó cũng bị mãnh hổ mạnh mẽ hất bay.

Chương 353

Giữa vuốt của mãnh hổ cũng hình thành chất nhầy, chất nhầy đó lập tức bảo vệ mãnh hổ, khiến nó không bị chất độc xanh lục làm phiền.

Sức mạnh của Ma Trùng cũng không ngừng tiêu hao, căn bản khó lòng chống lại mãnh hổ.

Vì vậy chẳng mấy chốc, Ma Trùng liền hoàn toàn rơi vào thế bại, điên cuồng bị nuốt chửng, khó lòng phản kháng lại nữa.

Chẳng bao lâu sau, mãnh hổ đã hoàn toàn nuốt chửng Ma Trùng, rồi lập tức hóa thành năm kiện vũ khí, quay về tay chủ nhân.

Sắc mặt các Ma Trùng đội trưởng càng thêm thảm hại, ván này đã bại rồi.

Sức mạnh của con Ma Trùng trước đó chính là sức mạnh của bọn chúng, lại bị con mãnh hổ kia nuốt chửng.

Không có sức mạnh hồi phục, lúc này hoàn toàn có thể dễ dàng bị đánh bại, số Ma Trùng còn lại thực lực không bằng bọn chúng, nên căn bản không phải đối thủ.

"Ngũ Liên Tuyệt Chiêu, Vạn Vật Khả Phá!" Năm người Diệp Cô Thành liếc nhìn nhau, rồi lại một lần nữa thi triển Ngũ Liên Tuyệt Chiêu, chỉ có Ngũ Liên Tuyệt Chiêu mới có thể giải quyết toàn bộ hai ức Ma Trùng tại đây.

Tuyệt chiêu lần này không khiến vũ khí rời tay, mà ngưng tụ sức mạnh đáng sợ, rồi công kích sức mạnh đó về phía Ma Trùng.

Ánh sáng khổng lồ chói mắt ngưng tụ trong tay họ, ánh sáng đó càng lúc càng lớn, muốn bao trùm toàn bộ không gian, lốc xoáy dường

như cũng bị ánh sáng đó cuốn động mà trở nên cực kỳ chói mắt.

Sau đó ánh sáng không còn khuếch đại nữa, nó đã hoàn toàn ngưng tụ xong, lại có kích thước như vạn trượng.

Lúc này, sức mạnh khổng lồ đó cũng có thêm sức mạnh thu được sau khi hấp thu Ma Trùng, vì vậy nó chói mắt và khổng lồ hơn trước rất nhiều.

"Đi!" Rồi năm người đồng loạt hô lên, tay hơi động, khối cầu ánh sáng khổng lồ liền lập tức lao về phía Ma Trùng.

Trong chớp mắt liền bao trùm Ma Trùng, ánh sáng chiếu xạ lên thân các Ma Trùng, rồi đột ngột nổ tung.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, khối cầu ánh sáng lập tức nổ tung, các Ma Trùng bị bao phủ đều chịu công kích dữ dội, trong tiếng kêu thảm thiết mà tan biến trong không gian.

Cuối cùng trong không gian chỉ còn lại lốc xoáy và năm người Tây Môn Xuy Tuyết, thắng bại đã định.

"Người thắng có thể rời khỏi không gian." Một âm thanh trước đó vang lên, theo tiếng nói rơi xuống, toàn bộ không gian xảy ra biến hóa lớn.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, lốc xoáy biến mất, Tây Môn Xuy Tuyết thì rơi xuống bề mặt một hành tinh.

Hành tinh này có chút quen thuộc, chính là hành tinh mà họ đã chiến đấu trong không gian trước đó.

"Trước xem chiến công đã." Diệp Cô Thành sau khi phản ứng, lập tức lấy ngọc bài trước người, muốn tiếp tục nâng cao cảnh giới.

"Thánh Sư thật lợi hại." Độc Dịch vừa gật đầu cầm ngọc bài, vừa cảm khái nói, trong chớp mắt liền có thể khiến không gian biến mất,

rồi cũng đồng thời hiện ra trên hành tinh.

Độc Dịch rõ ràng không làm được điều đó, hiện tại hắn chỉ có thể nắm giữ một số pháp tắc không gian, có thể tự do xuyên qua không gian, cũng có thể một bước vượt qua mấy chục năm ánh sáng.

Còn về những điều lớn hơn, hiện tại hắn rất rõ, là không thể làm được.

"Cảnh giới như Thánh Sư, chúng ta không đạt được, chỉ hy vọng có thể nắm giữ chút da lông." Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu, đồng tình nói, sâu trong nội tâm cũng nghĩ như vậy.

"Hy vọng có thể được Thánh Sư chỉ điểm một chút, như vậy ta liền có thể thực sự thông suốt." Diệp Cô Thành cảm khái nói, hiện tại chỉ lĩnh hội được một phần nhỏ pháp tắc, mà đã đạt đến mức này, nếu được chỉ điểm một phen, vậy tuyệt đối có thể tiến bộ thần tốc.

Rồi, họ đều lần lượt đưa thần thức vào ngọc bài, xem qua điểm chiến công thu được trong trận chiến, sau đó liền tự mình lựa chọn đổi những điểm chiến công đó thành sức mạnh hoặc công pháp.

Đợi mọi người đều thu hồi tâm thần khỏi ngọc bài, liền phát hiện thực lực của mọi người đều đã được nâng cao.

Hy vọng là cảnh giới Sơ cấp Chuẩn Thánh, giờ đây đã đạt đến cảnh giới Trung cấp Chuẩn Thánh rồi, thăng cấp một bước nhảy vọt.

Chẳng qua bước nhảy vọt này có chút không ổn định, cần Tây Môn Xuy Tuyết lại một lần nữa đi chém giết thêm Ma Trùng để ổn định cảnh giới.

Hiện tại có hàng trăm vạn hành tinh cùng cấp tồn tại, Tây Môn Xuy Tuyết cần giải quyết kẻ địch trên hàng trăm vạn hành tinh đó, sau đó mới có thể đi công kích Ma Trùng ở cấp độ cao hơn.

Cũng là Ma Trùng lợi hại nhất dưới trướng Đao Phong Nữ

Vương, Tây Môn Xuy Tuyết tự nhiên cần nâng cao thực lực rồi mới đi công kích, nếu không đi công kích Ma Trùng trên các hành tinh cùng cấp, thì sẽ lãng phí.

Mọi người đều vui mừng cảm nhận sức mạnh khác biệt hiển thị giữa cử chỉ đầu tay, đạt đến một cảnh giới khác cảm giác càng thêm kỳ diệu, có thể cảm nhận được những điều huyền diệu càng ngày càng nhiều.

Cùng với việc thực lực nâng cao, khi quan sát một tinh vực, không chỉ một tinh vực, họ cảm nhận được thêm nhiều điều huyền diệu, cũng có thể cảm nhận được sự thiếu sót trên một tinh vực.

Trong một tinh vực, vạn vật thực sự quá hữu hạn, hoàn toàn không phát triển đúng như lẽ phải, ngược lại vì một số nguyên nhân mà trở thành một tinh vực dị hình.

Chẳng qua, dù có biết cũng không làm được, vì họ không giống Thánh Sư có thể sáng tạo vạn vật, có thể bù đắp những thứ mà tinh vực này còn thiếu.

Chương 354

Trừ phi Tây Môn Xuy Tuyết đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, thì mới có thể thay đổi một chút, lúc này chỉ có thể trước tiên nâng cao thực lực.

"Đi thôi!" Diệp Cô Thành trầm giọng nói, có hàng trăm vạn hành tinh cần phải giải quyết.

"Ừm ừm." Những người khác đều gật đầu, rồi mọi người liền thi triển không gian chi thuật, vượt qua thời gian và năm ánh sáng, đến một hành tinh khác.

Lúc này, ở một bên khác, thân hình Đao Phong Nữ Vương như ảnh như mị, chỉ vài bước đã tìm đến chỗ Dương Mi ẩn thân.

Dương Mi trước đó bị Ma Trùng Pháp Trượng của Đao Phong Nữ Vương đánh trúng, do khoảng cách thực sự quá gần, phía lưng hắn để lại một vết thương.

Vì vậy Dương Mi lúc đó mới cảm thấy đau, rồi lập tức rút thân bỏ đi, trốn đến ngoài trăm ức năm ánh sáng.

Đao Phong Nữ Vương bỏ qua cơ hội truy kích, muốn nhân cơ hội tìm hiểu thêm về Trần Vũ, nên đã cho Dương Mi một khoảng thời gian.

Dương Mi hiện tại là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, dẫu có bị thương, dưới sự gia trì của thực lực như vậy, cũng sẽ nhanh chóng hồi phục.

Đao Phong Nữ Vương không truy đuổi đến không gian đó, vết thương của Dương Mi vừa hay đã hồi phục.

Sau khi vết thương lành, Dương Mi trong lòng thở phào nhẹ nhõm,

rồi cảnh giác trong lòng tăng vọt, Đao Phong Nữ Vương xảo quyệt như vậy, thừa cơ liền đâm một phát trượng.

Nếu không phản ứng nhanh, vội vàng rút thân bỏ đi, e rằng cái lỗ máu phía sau lưng đã sớm máu me be bét, thậm chí phải mất thời gian mới có thể hồi phục.

"Người chiến thắng nhất định là ta!" Dương Mi hung hăng nói, trong mắt cũng lộ rõ hung quang, ngữ khí cực kỳ kiên định.

Lần bị thương này khiến Dương Mi cảm thấy phải hung hăng hơn.

Bằng không, với sự xảo quyệt của Đao Phong Nữ Vương, hắn cảm thấy khó lòng chống đỡ.

Rồi, Dương Mi cảm thấy, đột nhiên ngẩng đầu, cảnh giác nhìn về phía trước, hiện tại hắn cực kỳ cẩn thận với mọi thứ xung quanh, vì vậy phản ứng rất nhanh.

"À?" Giọng Đao Phong Nữ Vương rơi xuống, rồi thân hình nàng hiện ra, hiển nhiên vừa rồi đã nghe thấy lời Dương Mi nói.

"Cảnh giới trước đây của ta, tuyệt đối là cảnh giới mà ngươi ngước nhìn cũng không đạt tới, chỉ là một Chuẩn Thánh đỉnh phong nhỏ nhoi mà thôi." Dương Mi châm biếm nói, trước đó đã nói lời tương tự, lúc này lại không nhịn được nói ra.

"Nhưng cảnh giới hiện tại của ngươi tuyệt đối không khác gì ta, giờ đây tự nhiên là do vị thần bí nhân kia ra tay, giờ đây ta đâu thể tùy ý xử trí ngươi, ta cần gì phải sợ." Đao Phong Nữ Vương buồn cười nhìn Dương Mi lúc này vẫn còn có chút không tỉnh táo, có chút châm biếm nói.

Trước đây là trước đây, trước đây khiến nàng khó lòng dựa vào cảnh giới, nhưng hiện tại lại chỉ có thực lực không khác gì ngươi,

chiến đấu tự nhiên không nhìn trước đây, chỉ nhìn hiện tại.

Dương Mi cứ một mực nhấn mạnh chuyện trước đây, cũng chỉ là cảm thấy thực lực hiện tại khó lòng đánh bại Đao Phong Nữ Vương mà thôi.

Nếu có thể đánh bại, lại cần gì nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.

"Ngươi!" Dương Mi lập tức bị Đao Phong Nữ Vương chạm vào nỗi đau, sắc mặt liền không tốt, cực kỳ khó coi.

Lời hắn nói là sự thật, lời Đao Phong Nữ Vương nói càng là sự thật, Dương Mi chỉ là đối tượng tùy ý xử trí dưới tay Trần Vũ mà thôi.

Chờ trận chiến này kết thúc, ta nhất định phải trốn thật xa, tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt Trần Vũ nữa!

Sâu trong nội tâm Dương Mi thề thốt, nhất định phải sống sót qua trận chiến này.

Chỉ cần có thể thắng trong trận chiến, sau khi khôi phục thực lực Thánh Nhân siêu nhiên, liền nhanh chóng chạy thật xa.

Với thực lực của hắn ở đâu mà chẳng oai phong, đi đến nơi khác tự nhiên sẽ vui vẻ khôn xiết, chỉ cần không xuất hiện trước mặt Trần Vũ là được.

Thế giới này trừ Trần Vũ ra tuyệt đối không có người thứ hai nào có thể áp chế hắn.

Chỉ cần rời khỏi Trần Vũ, vậy thì biển rộng trời cao mặc sức ngao du.

Dương Mi lúc này trong đầu toàn nghĩ đến việc rời xa Trần Vũ, ngoài điều đó ra, những suy nghĩ khác của hắn dường như đều không còn quan trọng nữa.

Cũng đã quên đi dã tâm bừng bừng trước đó, không còn dám tranh đấu với Trần Vũ nữa.

Giờ đây, trong không gian được tách ra hàng trăm ức năm ánh sáng, ngoài Trần Vũ ra, cũng không còn chỉ có Đao Phong Nữ Vương và Dương Mi.

Chu Yến cũng bị Trần Vũ đưa vào một không gian, và cũng khiến Chu Yến thoát ly khỏi không gian đó, nhờ vậy có thể không bị Đao Phong Nữ Vương và Dương Mi cảm ứng.

Chu Yến lại có thể nghe rõ chuyện Đao Phong Nữ Vương và Dương Mi đang bàn luận, lập tức trong lòng kinh hãi.

Đương nhiên nàng hiểu rõ vị thần bí nhân mà bọn họ nói tuyệt đối là Thánh Sư, nguyên lai Thánh Sư có thể khiến một cao thủ thực lực bị đẩy lùi.

Chương 355

Nhìn dáng vẻ đắc ý của lão già tóc bạc kia, liền biết hắn kiêu ngạo và tự tin vào thực lực của mình đến mức nào, có thể coi thường cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng lợi hại đến đâu thì sao, chẳng phải cũng là đối tượng Thánh Sư có thể tùy ý xử trí sao.

Ôm lấy đùi trâu bò nhất thế giới này.

Lúc này, trong đầu Chu Yến lập tức hiện lên ý nghĩ đó.

Chu Yến chưa từng có khoảnh khắc nào rõ ràng như vậy, trong chớp mắt liền hiểu rõ người lợi hại nhất toàn bộ thế giới Hồng Hoang là ai.

"Căn bản không thể như ngươi mong muốn." Trần Vũ cười khẽ nói, Dương Mi thấy sự tình không ổn, liền muốn chạy trốn, quả nhiên đúng như hắn liệu.

Nhưng thế gian làm gì có chuyện tốt như vậy, khiêu khích người ta, đó là vì cảm thấy có thể thắng, rồi sau khi phát hiện đá trúng ván sắt, lập tức nảy sinh ý thoái lui.

Liền muốn giảm tổn thất xuống mức thấp nhất, sau đó có tư bản để khoe khoang, chỉ là tuyệt đối không dám xuất hiện trước mặt Trần Vũ, nhưng các sinh linh khác của hắn thì thảm rồi.

Trần Vũ đâu có quên suy nghĩ trước đó, đợi Vạn Năng Phong Thần Chiến kết thúc, liền sẽ phong ấn năng lực của Dương Mi, cho hắn đi phàm gian luân hồi một phen.

Trước khi luân hồi, cứ cảm nhận nỗi đau của vô số thế giới bị hắn nuốt chửng đi.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa!” Đao Phong Nữ Vương cảm thấy việc này nói nhiều tốn hơi rồi, thực sự thấy dáng vẻ của Dương Mi quá không vừa mắt, giờ đây cũng không nói nhiều nữa.

“Ngươi tưởng ta sợ ngươi sao?” Dương Mi hừ lạnh một tiếng, nắm chặt pháp bảo huyết sắc của mình nói.

Đao Phong Nữ Vương lúc này không đáp lại nữa, trực tiếp nắm Ma Trùng Pháp Trượng xông lên.

Trước đó nàng đã nhận thấy kinh nghiệm chiến đấu của lão già tóc bạc này không phong phú.

Chỉ thấy dưới một bước chân, Ma Trùng Pháp Trượng liền lập tức xuất hiện phía sau lưng Dương Mi, ẩn ẩn hiện ra, dường như muốn giáng xuống lưng Dương Mi, tạo thêm một cái lỗ máu nữa.

“Trò hề cũ rích, ngươi tưởng ta không biết sao?” Dương Mi chế giễu nói, rồi xoay người, pháp bảo huyết sắc trong tay liền đánh xuống Ma Trùng Pháp Trượng.

Trước đó hắn vẫn luôn cảnh giác Đao Phong Nữ Vương ra chiêu kiểu đó, vì vậy đối với khu vực không gian phía sau lưng cực kỳ cảnh giác.

Khi Ma Trùng Pháp Trượng đến vị trí sau lưng, Dương Mi liền cảm thấy, vì hắn cảm nhận được một nút không gian xuất hiện phía sau lưng.

“Bành!” Pháp bảo huyết sắc và Ma Trùng Pháp Trượng va chạm vào nhau phát ra âm thanh kích động, vang vọng khắp toàn bộ không gian.

Dương Mi lại sắc mặt đại biến, vì hắn phát hiện chỉ có Ma Trùng Pháp Trượng, căn bản không thấy Đao Phong Nữ Vương.

Không ổn!

Trong lòng Dương Mi lóe lên hai chữ, rồi muốn nhanh chóng rút lui, nhưng đã chậm một bước.

Đao Phong Nữ Vương đột nhiên xuất hiện ở vị trí phía sau lưng hắn, mái tóc của nàng đã không còn ngắn như trước, mà mọc dài ra như rắn.

Phần tóc vốn sắc nhọn giờ càng thêm sắc bén, lộ ra một loại khí tức nguy hiểm, mái tóc lúc này uốn lượn như rắn.

Khoảnh khắc Đao Phong Nữ Vương xuất hiện, vô số sợi tóc trên đầu nàng lập tức kéo dài ra mạnh mẽ, đâm về phía lưng Dương Mi và không ngừng vươn dài về phía trước.

Mái tóc dường như muốn xuyên thủng Dương Mi từ trước ra sau, muốn chui ra từ tim hắn, mang theo máu huyết của hắn.

Hoặc giả, muốn nuốt chửng trái tim hắn, khiến hắn chịu đựng nỗi đau vô tận, không còn năng lực chiến đấu nữa.

Khi Dương Mi định né tránh, liền cảm thấy một cơn đau thấu tim từ phía sau lưng, chợt biết tình thế khẩn cấp, muốn chạy trốn như trước.

Cùng với việc nỗi đau càng lúc càng nghiêm trọng, hắn cảm thấy thứ gì đó đang chui vào cơ thể mình.

Dương Mi nghiến răng điều động quy tắc không gian quanh thân, rồi lại một lần nữa biến mất tại chỗ.

Pháp bảo huyết sắc vốn đang đối đầu với Ma Trùng Pháp Trượng cũng trong chớp mắt biến mất tại chỗ.

"Hừ!" Đao Phong Nữ Vương hừ lạnh một tiếng, rồi cũng điều động pháp tắc không gian quanh thân, truy đuổi theo.

Lần này Dương Mi sẽ không có vận may như vậy, Đao Phong Nữ

Vương giờ đây sẽ không để lại thời gian cho Dương Mi lành vết thương nữa.

Lúc này, tóc của Đao Phong Nữ Vương toàn là máu tươi, những máu đó đều vừa mới lấy được từ trong cơ thể Dương Mi.

Mái tóc của nàng lúc này cực kỳ kích động và hoạt bát, phần sắc nhọn mang theo vết máu càng thêm quỷ dị và nguy hiểm.

Chương 356

Ngoài phần sắc nhọn ra, giữa những sợi tóc dài của nàng cũng có vết máu, vừa rồi tóc đã vươn dài rất nhiều, không ngừng chui về phía tim Dương Mi.

Chẳng qua ngay khoảnh khắc sắp chạm vào tim, Dương Mi lại trốn thoát rồi.

Dương Mi ôm chặt lưng, đồng thời không ngừng niệm pháp tắc chữa trị, trái tim hắn vừa rồi suýt nữa xảy ra chuyện.

"Chết tiệt, lại trúng chiêu rồi!" Dương Mi nói với giọng đau khổ, hắn hung hăng nói.

Vừa rồi Đao Phong Nữ Vương lại một lần nữa hư hư thực thực, thật thật giả giả, dùng Ma Trùng Pháp Trượng dụ dỗ Dương Mi, khiến Dương Mi tưởng rằng Đao Phong Nữ Vương lại muốn thi triển cùng một kế.

Cũng muốn đánh lén phía sau lưng hắn.

Dương Mi quả thật cảm nhận được nút không gian, trong chớp mắt cũng không nghĩ nhiều, liền tưởng mình đã đoán trúng kế, xoay người liền đối đầu với Ma Trùng Pháp Trượng.

Nhưng không ngờ, Đao Phong Nữ Vương thực ra chỉ ẩn thân, đợi đến khoảnh khắc hắn xoay người, mới động dụng quy tắc không gian, nhanh chóng xuất hiện phía sau lưng hắn.

Liền lại một lần nữa nhân lúc Dương Mi không phòng bị mà tấn công.

Kế sách lần này của Đao Phong Nữ Vương thực tế đại thể tương đồng với lần trước, chỉ là có thêm một bước nữa, chính là nắm bắt

tâm tư của Dương Mi.

Biết Dương Mi vẻ đắc ý như vậy, nhất định sẽ phòng bị chiêu thức đã ra trước đó, nhưng dẫu có phòng bị, hắn cũng suy nghĩ rất ít.

Nhất định sẽ nghĩ Đao Phong Nữ Vương sẽ ra chiêu thức tương tự.

Thế là, Đao Phong Nữ Vương liền lẳng lặng thêm một bước nữa, quả nhiên Dương Mi căn bản không phát hiện, mãi đến khi sự việc sắp xảy ra mới đột nhiên cảm giác được.

Bàn về mưu kế, Dương Mi kém xa rồi, hoàn toàn ở cảnh giới đơn thuần, chỉ là tự cho mình là lợi hại mà thôi.

Dương Mi vừa không ngừng thi triển pháp tắc không gian của mình, vừa chạy trốn về phía trước, vừa cảnh giác, cảm nhận phía sau lưng có Đao Phong Nữ Vương hay không.

Ăn liên tiếp hai bài học, Dương Mi lúc này thật sự không dám chủ quan nữa, đã thực sự cảnh giác rồi.

Hắn tự nhiên phát hiện Đao Phong Nữ Vương đang truy đuổi sát sao phía sau hắn, Đao Phong Nữ Vương cũng không ngừng thi triển không gian chi thuật.

Liền nghiến răng, mạnh mẽ tăng tốc độ lên một lần nữa.

Giờ đây hắn đã bị thương, nếu mạo hiểm lại đối đầu với Đao Phong Nữ Vương, thì tuyệt đối bất lợi.

Ít nhất phải đợi vết thương của hắn, trong thời gian đó lành lại, vì vậy hiện tại phải kéo dài thời gian.

Đao Phong Nữ Vương cảm nhận thân ảnh Dương Mi phía trước không ngừng tăng tốc chạy trốn, liền biết hắn đã tăng cường áp súc không gian, đồng thời nâng cao tốc độ, nhờ vậy có thể vượt qua nhiều

năm ánh sáng hơn.

Thế là nàng cũng lập tức làm như vậy, như một đạo quang mà truy đuổi theo!

Đao Phong Nữ Vương biết Dương Mi muốn kéo dài thời gian để vết thương của hắn lành lại, vì vậy Đao Phong Nữ Vương tuyệt đối không cho phép tình huống như vậy xảy ra.

Đó có thể lại một lần nữa khiến kế của nàng thất bại, nàng nhất định phải nhân lúc Dương Mi dáng vẻ như bây giờ mà lại một lần nữa giáng đòn nặng nề.

Thế là một bên chạy trốn như bay, một bên lại truy đuổi sát sao, hoàn toàn biến thành một cuộc chiến tiêu hao, xem ai là người đầu tiên không chịu nổi việc liên tục sử dụng pháp tắc không gian và pháp tắc thời gian như vậy.

Chu Yến có chút khó xử nhìn về hướng Đao Phong Nữ Vương và Dương Mi rời đi mà không thấy bóng dáng, nếu đuổi theo, vậy chỉ có thể không ngừng tiêu hao.

Nhưng tiêu hao bao lâu thì không biết, Chu Yến trong lòng không chắc ai trong Dương Mi và Đao Phong Nữ Vương sẽ là người thắng cuộc cuối cùng.

Lần này, Dương Mi cứ thế chạy trốn về phía trước, vậy Chu Yến muốn xem chiến đấu, cũng cần phải không ngừng thi triển không gian chi thuật.

Vì vậy, Chu Yến có chút khó xử, không chắc việc tiêu hao như vậy, liệu cuối cùng có thể không thể thi triển không gian chi thuật nữa hay không.

"Đi thôi!" Trần Vũ nhìn Đao Phong Nữ Vương và Dương Mi từ xa, rồi thu hồi tầm mắt, liếc nhìn Chu Yến nói.

Giữa Đao Phong Nữ Vương và Dương Mi chẳng mấy chốc sẽ có kết quả.

Theo tiếng nói của Trần Vũ rơi xuống, Chu Yến chưa kịp thi triển không gian chi thuật, liền phát hiện thân thể đột nhiên lại bắt đầu di chuyển.

Nàng biết, là pháp thuật do Thánh Sư thi triển, tự nhiên không hề giãy giụa.

Chẳng mấy chốc, liền phát hiện mình đã đuổi kịp Đao Phong Nữ Vương và Dương Mi, theo đó tốc độ nhanh chóng giảm dần, và đồng nhất với tốc độ mà Đao Phong Nữ Vương đang thi triển.

"Nếu ta thi triển không gian chi thuật, e rằng phải mất rất lâu mới đuổi kịp." Chu Yến lại một lần nữa cảm khái nói.

Chương 357

Dương Mi nghiến răng tiếp tục thi triển không gian chi thuật của mình, nhưng đã bị ảnh hưởng bởi vết thương trước đó, bởi vì mái tóc của Đao Phong Nữ Vương cũng không phải vật bình thường.

Vật quỷ dị như vậy là do Đao Phong Nữ Vương cố ý tạo ra, lấy bản thân làm vật thí nghiệm, cuối cùng mọc ra một mái tóc mang tính tấn công như vậy, tràn đầy quỷ dị.

Nếu không thể làm hại Dương Mi, hoặc chỉ có thể làm bị thương nhẹ Dương Mi, Đao Phong Nữ Vương sẽ không dùng công cụ như vậy, bằng không mà nói, đó là lãng phí thời gian.

Vì vậy, cùng với sự trôi qua của thời gian, Dương Mi phát hiện vết thương lành lại rất nhỏ, không như tưởng tượng có thể nhanh chóng lành lại.

Hắn cũng lập tức hiểu ra, chắc chắn vật đã đâm trúng có chút quỷ dị.

"Chết tiệt!" Dương Mi lập tức lại một lần nữa tức giận mắng, vì khoảnh khắc này hắn phát hiện mình lập tức cảm thấy cực kỳ không ổn, lòng cũng không tự chủ mà chùng xuống.

Hắn biết hiện tại làm vậy chỉ là công dã tràng, Đao Phong Nữ Vương nhìn không giống sẽ bị vội vàng kéo dài, cuối cùng vẫn sẽ phải đối đầu với Đao Phong Nữ Vương một lần nữa.

Hiện tại vết thương hồi phục chậm chạp như vậy, e rằng khó lòng hồi phục tốt được.

Trong đầu Dương Mi một ý nghĩ này nối tiếp ý nghĩ kia, gương mặt hắn cũng theo suy nghĩ mà càng thêm ngưng trọng.

Đao Phong Nữ Vương khẽ nheo mắt, như thợ săn nhìn chằm chằm con mồi, hung hăng nhìn vào nút không gian mà Dương Mi thi triển ra.

Tuyệt đối phải thừa thắng truy kích, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này, vì vậy bất kỳ một sai sót nào cũng phải hung hăng nắm lấy, tuyệt không buông!

Đao Phong Nữ Vương đang chờ Dương Mi mắc sai lầm, hoặc tốc độ giảm xuống.

Nhưng sau một hồi lâu, Dương Mi khổ sở chống đỡ, đến giờ đã lâu như vậy, vết thương của hắn cũng chỉ mới hồi phục được một nửa.

Nhưng hiện tại hắn thi triển toàn bộ không gian chi thuật, đã trọn một tiếng đồng hồ rồi, hoàn toàn muốn tiêu hao hết năng lượng trong cơ thể.

Bởi vì vết thương hồi phục thực sự quá chậm, nên hắn đã điều động một phần năng lượng để hồi phục vết thương, phần còn lại thì cố gắng duy trì tốc độ hiện tại.

Vì tốc độ truy đuổi của Đao Phong Nữ Vương cũng cực kỳ nhanh, nên Dương Mi căn bản không dám chậm lại, phải tận dụng tối đa năng lượng để trốn thoát.

Ở phía sau, Đao Phong Nữ Vương lại bắt đầu lộ ra nụ cười, vì nàng cảm nhận được Dương Mi đã lộ ra thế yếu, không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Tuy rằng việc sử dụng không gian chi thuật như vậy đối với nàng cũng là một sự tiêu hao lớn, nhưng trong ánh mắt Đao Phong Nữ Vương lóe lên hung quang, bất kể thế nào cũng phải đánh bại Dương Mi.

Vì vậy, một chút khó khăn đó đối với nàng căn bản không đáng kể, Đao Phong Nữ Vương cực kỳ kiên định mà làm dịu cảm giác khó chịu do sử dụng pháp thuật.

Chỉ cần cuối cùng giành được chiến thắng, thì mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Thế là, Đao Phong Nữ Vương tay nắm chặt Ma Trùng Pháp Trượng, vết máu trên tóc lúc này đã khô, nhưng lại không tiêu hao đi, ánh mắt của nàng lại lộ vẻ hưng phấn.

Nếu lại tiến hành một trận chiến nữa, có thể sơ bộ thấy được trạng thái chiến đấu khác nhau của Đao Phong Nữ Vương và Dương Mi.

Sau một trăm hơi thở, Dương Mi cuối cùng cũng không còn sức để tiếp tục chống đỡ, tốc độ chậm lại một chút.

Chẳng qua chậm lại một chút, nhưng hắn vẫn không ngừng bị Đao Phong Nữ Vương, người vẫn duy trì tốc độ ban đầu, truy đuổi.

Lại một vạn hơi thở trôi qua, khoảng cách giữa Đao Phong Nữ Vương và Dương Mi càng lúc càng gần.

Dương Mi tự nhiên cũng cảm nhận được, nghiến răng muốn cố gắng chống đỡ, nhưng lại nhiều nhất chỉ có thể duy trì tốc độ hiện tại.

"Đồ độc vật!" Nhìn vị trí vai, hắn hung hăng nói, đòn tấn công đó của Đao Phong Nữ Vương ẩn chứa độc vật, mãi sau hắn mới phát hiện.

Quan trọng hơn, độc vật cực kỳ độc, ngay cả Dương Mi cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng cảm thấy độc dịch đang ăn mòn.

"Bành!" Sau mười hơi thở, Đao Phong Nữ Vương lập tức đuổi kịp Dương Mi, pháp trượng trong tay nàng không khách khí chút nào vung tới, rồi phát ra âm thanh vang dội.

Dương Mi thấy vậy vội vàng lật người né tránh, do đó pháp thuật không gian dừng lại, hắn dừng tại chỗ.

Đao Phong Nữ Vương thì ngay khoảnh khắc công kích cũng dừng pháp thuật không gian, một kích không thành, liền lập tức lại một lần nữa vung pháp trượng tới.

"Bành!

Bành!

Bành!" Dương Mi nghiến răng lấy pháp bảo huyết sắc của mình hung hăng đỡ lấy một chiêu, và hai chiêu kế tiếp.

Đao Phong Nữ Vương rồi tiếp tục không chút lưu tình, điên cuồng dùng pháp trượng đánh xuống, muốn khiến Dương Mi không có chút khí lực thở dốc.

Chương 358

Dương Mi chỉ có thể nghiến răng không ngừng dùng pháp bảo huyết sắc chống cự công kích, ngay cả không gian để phản kích cũng không có, Đao Phong Nữ Vương đã hạ quyết tâm muốn hạ sát thủ.

Đao Phong Nữ Vương và Dương Mi đã giao đấu mấy chục hiệp, trong suốt quá trình đó, tinh thần toàn thân Dương Mi đều căng thẳng, nhất định phải nhanh chóng phản kích ngay khoảnh khắc Đao Phong Nữ Vương ra chiêu.

Bằng không thì mọi chuyện đều sẽ muộn, tuyệt đối sẽ vì chậm nửa giây mà chịu bạo kích.

Trong không gian, âm thanh pháp bảo và pháp bảo va chạm không ngừng vang lên.

Mãi đến sau mười hơi thở nữa, Đao Phong Nữ Vương đột nhiên xảy ra biến hóa, đánh pháp bảo xuống.

Đồng thời, trên mái tóc của nàng lại rơi xuống mấy sợi tóc, những sợi tóc đó vừa chạm đất liền lặng lẽ theo gió bay về phía sau lưng Dương Mi.

Chỉ là một sợi tóc mà thôi, Dương Mi cũng không chú ý nhiều.

Rồi, những sợi tóc đó phía sau lưng hắn đột nhiên trở nên khổng lồ, sau đó hung hăng siết chặt Dương Mi, từ đầu nhọn phát ra ánh sáng đỏ quỷ dị.

Những sợi tóc này chính là những sợi tóc trước đó muốn nuốt chửng trái tim Dương Mi.

Dương Mi vì vẫn luôn phản kích những đòn đánh điên cuồng như mưa bão sấm sét của Đao Phong Nữ Vương, nên căn bản không chú ý

đến biến hóa xảy ra phía sau lưng.

Mãi đến khi đột nhiên cảm thấy cổ siết chặt, mới hoảng hốt nhận ra, phát hiện ra chỗ quỷ dị, liền động tác chậm lại.

Cũng vào lúc đó, Đao Phong Nữ Vương không cần đánh tiếp, liền lập tức từ trên đầu giáng xuống, đánh mạnh một đòn lên đầu hắn.

Một kích như vậy, dường như muốn đánh văng cả não tương ra, nếu không phải đầu Dương Mi hiện tại là cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ cần thực lực giảm xuống một cấp nữa, thì đầu người đã rơi xuống đất rồi.

Cho đến hiện tại, ván này đã có kết quả rồi.

"Ta nhận thua!" Dương Mi rùng mình tỉnh lại, dùng giọng rống khàn khàn nói, cảm giác nếu còn hô thêm một chút nữa, sẽ phải chịu công kích của Đao Phong Nữ Vương.

Pháp trượng trong tay Đao Phong Nữ Vương sục sôi muốn ra tay, rồi dưới một tiếng nhận thua của Dương Mi lại dừng lại.

Bất kể thế nào, hiện tại quan trọng nhất không phải là đánh đập lão già tóc bạc trước mặt này.

Đã thắng rồi, có thể giành được phần thưởng, câu trả lời cho vấn đề đã hỏi mới là quan trọng nhất.

Đao Phong Nữ Vương hít sâu một hơi, lúc này có chút cực kỳ kích động, vì nàng biết người đứng sau sắp xuất hiện.

Là người thắng lợi tự nhiên có tư cách gặp ngài.

Đao Phong Nữ Vương có chút kiêu ngạo nói, đồng thời sâu trong nội tâm dâng lên sự tò mò vô tận, cho đến hiện tại vẫn chưa thấy mặt vị thần bí nhân.

Chẳng qua từ vài lần thần bí nhân ra tay, liền có thể thấy thực lực

phi thường bất phàm, thực lực bất phàm khiến Đao Phong Nữ Vương không thể không ẩn giấu tính cách nóng nảy thật sự của mình.

Bởi vì nàng đã nhận rõ sự chênh lệch thực lực từ mấy lần Trần Vũ ra tay, tự nhiên không dám dùng thái độ trước đây đối với người mạnh hơn mình rất nhiều, và trong nhất thời căn bản không thể phản kích.

"Kẻ thắng lợi." Trần Vũ cười khẽ nói, rồi lập tức đột nhiên xuất hiện trước mặt Đao Phong Nữ Vương, như thể vẫn luôn tồn tại ở đó.

Đao Phong Nữ Vương hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của nút không gian, cũng không cảm nhận được bất kỳ điều gì phi thường, nhưng thần bí nhân lại xuất hiện như vậy, anh tuấn tiêu sái.

Chẳng qua, Đao Phong Nữ Vương đã có nhận thức khá khách quan về thực lực của Trần Vũ, vì vậy lúc này chỉ hơi ngạc nhiên mà thôi.

Chu Yến thấy Thánh Sư xuất hiện, vội vàng theo sau Thánh Sư, dáng vẻ cực kỳ ngoan ngoãn.

Trần Vũ tự nhiên không còn ẩn giấu thân hình của nàng nữa, liền ý niệm hơi động, Chu Yến cũng lộ ra thân hình.

"Ta biết ngài là ai?" Đao Phong Nữ Vương hít sâu một hơi, rồi ngẩng đầu hỏi, trong ánh mắt mang theo sự kiên định.

"Ngươi chỉ biết một chút sao?

Nếu có yêu cầu khác, cũng có thể thực hiện được.

Ví như thực lực của Quan Vũ." Trần Vũ mỉm cười nói, hắn khá hài lòng với trạng thái của Dao Phong Nữ Vương trong chiến đấu, do đó tốt bụng nhắc nhở một câu.

Dao Phong Nữ Vương dù có biết câu hỏi đó thì cũng chỉ thỏa mãn

một nỗi băn khoăn trong lòng, hoàn toàn không có lợi ích gì về việc tăng cường thực lực.

"Thực lực..." Dao Phong Nữ Vương nghe thấy từ này, đột nhiên rùng mình, trong nháy mắt tỉnh táo lại, không còn là nữ vương lợi hại nhất trong tinh vực này nữa.

Có quá nhiều người ngoài trời có thể uy hiếp quyền hành của nàng, do đó việc đề cao thực lực là tối quan trọng.

Chương 359

“Ta muốn trở nên mạnh hơn!

Nhưng ta cũng biết, nếu chỉ có thể thỏa mãn một điều kiện, vậy ta sẽ chọn trở nên mạnh hơn.” Dao Phong Nữ Vương lập tức kiên định nói, đồng thời mang theo chút hy vọng.

“Ta là ai ư?

Ta chỉ là một người khiến một phương thế giới trở nên có sức sống hơn mà thôi.

Bình cảnh của ngươi vẫn luôn ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, bởi vì trong một tinh vực chỉ có thể dung nạp một cấp độ cường giả.” Trần Vũ cười khẽ nói, rồi lập tức triệt đi toàn bộ không gian, tất cả mọi người lại lần nữa xuất hiện trên tinh cầu của tinh vực.

“Vậy nên, một tinh vực cấp độ quá yếu sao?

Nhưng ta căn bản không thể rời khỏi đây, ta đã thử rời khỏi tinh vực này, nhưng căn bản không làm được.” Dao Phong Nữ Vương nhìn tinh vực quen thuộc, ngữ khí mang theo chút mê mang nói.

Là một nữ tử đầy dã tâm, đương nhiên sau khi chiếm lĩnh toàn bộ tinh vực, nàng đã tìm cách hướng ra bên ngoài để chiếm lĩnh những nơi mới.

Nhưng đã thử vô số lần, đều thất bại không nghi ngờ, do đó cuối cùng mới đành lòng từ bỏ.

Lúc đó chỉ cảm thấy thế giới này lớn bằng một tinh vực, không thể rời khỏi đây, vì nó chỉ lớn như vậy.

Với tinh vực rộng lớn hàng trăm tỷ năm ánh sáng như vậy, quả

thực khiến Dao Phong Nữ Vương lầm tưởng đây chính là kích thước thật của thế giới, và nàng cũng đã thực sự chiếm lĩnh một thế giới.

"Đương nhiên không phải, một tinh vực dị hình.

Vạn vật hữu linh, cũng sẽ hồi quỹ cho thế giới, nhưng trong toàn bộ tinh vực rộng lớn này, vì một số nguyên nhân, lại chỉ có Ma Trùng tộc, điều đó là tai họa." Trần Vũ khẽ lắc đầu, tiếp tục nói.

"Nếu trong một tinh vực có vạn vật, thì sẽ phát triển tốt hơn sao?

Vậy ta cũng có thể đột phá bình cảnh mà ta vẫn luôn gặp phải ư?" Dao Phong Nữ Vương mắt sáng lên, dường như đã hiểu ra điều gì đó, nhưng vẫn còn chút không chắc chắn, nên đặc biệt hỏi Trần Vũ một lần nữa.

"Đó không phải một quá trình tự nhiên, mà chỉ là một tiền đề.

Thế giới có thể dung nạp Thánh Nhân, nhưng không có nghĩa là sẽ có Thánh Nhân.

Thánh Nhân chú trọng sự cống hiến, nếu có thể khiến một tinh vực khôi phục lại trạng thái cân bằng, thì đó là một công đức lớn, mới có thể trở thành Thánh Nhân." Trần Vũ tiếp tục cười nói, ý nghĩa mọi chuyện đã rất rõ ràng, Dao Phong Nữ Vương đương nhiên không phải kẻ ngu dốt.

Biết rằng, dù điều đó có nghĩa là phải hủy bỏ nền tảng hiện có, phá đi địa vị độc nhất của Ma Trùng mà Dao Phong Nữ Vương đang kiểm soát, đồng thời phải vô cùng vất vả để tái tạo một trạng thái cân bằng mới, Dao Phong Nữ Vương vẫn sẽ làm.

Dã tâm bừng bừng, đó chưa bao giờ là một lời khiêm tốn.

Nhìn các hành vi tàn nhẫn của Dao Phong Nữ Vương có thể thấy mức độ tàn nhẫn của nàng.

Trần Vũ thì muốn Dao Phong Nữ Vương học cách kiềm chế giữa sự tàn nhẫn, sự hấp dẫn của việc đề cao thực lực sẽ khiến nàng học được Đạo Cân Bằng.

Cái gọi là Đạo Cân Bằng, đương nhiên không mang tính phá hoại, mà là phải dung hợp vạn vật lại với nhau, khiến chúng tràn đầy sức sống, từ đó một tinh vực mới dần phát triển.

"Ta dường như đã hiểu rồi, nhưng không biết Thánh Sư có thể nói rõ hơn một chút không, cụ thể thì ta không có chút ý niệm nào." Dao Phong Nữ Vương cắn răng, sau đó mở miệng nói, thực sự quá để tâm đến cơ hội lần này, đương nhiên không muốn làm hỏng mấu chốt để đề cao thực lực.

Do đó, Dao Phong Nữ Vương sau khi do dự đã chọn mở lời.

Trần Vũ khẽ gật đầu, rồi đưa một ngón tay khẽ gạt về phía Dao Phong Nữ Vương, trong nháy mắt dường như có một khối cầu ánh sáng dung nhập vào não hải của nàng.

Dao Phong Nữ Vương không hề giãy dụa, ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng, biết rằng đây chính là việc sẽ được cho biết cụ thể.

Vậy nên, không chút do dự mà hấp thu khối cầu ánh sáng, tiếp nhận tin tức bên trong khối cầu đó.

"Tạ Thánh Sư, ta đã biết tiếp theo phải làm gì rồi." Dao Phong Nữ Vương sau khi chấn động tiếp nhận xong tin tức, liền chọn nghi lễ kính cẩn nhất, quỳ một gối, tay đặt bên vai, khẽ cúi đầu nói.

Tâm tình nàng quả nhiên tệ đi nhiều, vì tính tình thường ngày, đã hiểu Đạo Cân Bằng thành một Đạo Cân Bằng vô cùng tàn bạo.

Giờ đây hấp thu tin tức trong khối cầu ánh sáng, mới biết phải làm thế nào, cũng may mắn vừa rồi đã hỏi, nếu không tất nhiên lại gây ra sai lầm lớn.

“Một tinh vực nhanh chóng sẽ kết thúc, ta đi đây, xem xong trận chiến cuối cùng.” Trần Vũ cười nói, Dao Phong Nữ Vương bây giờ thì không cần trở thành kẻ ứng chiến đó nữa, vậy nên chỉ còn lại trận cuối cùng.

Trận cuối cùng mà Trần Vũ nói là trận chiến cấp độ cuối cùng.

“Vâng!” Chu Yếm và Dao Phong Nữ Vương cúi đầu đồng thanh đáp.

Vậy nên, trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh Trần Vũ biến mất tại chỗ, sau đó thân ảnh Dao Phong Nữ Vương và Chu Yếm cũng vậy.

Chương 360

Dương Mi đang ngã vật trên đất thì ngây người chịu một đòn tấn công mạnh mẽ, cỗ lực lượng đó mang theo sức hủy diệt thiên địa, đồng thời có thể hủy diệt cả hắn.

Vậy nên, Dương Mi nhanh chóng hóa thành tro bụi dưới một đòn tấn công, sau đó một thông đạo không gian mở ra, cuốn toàn bộ tro bụi đó vào trong.

"Phụt!" Trên đại điện, Dương Mi cảm nhận được một đòn tấn công đáng sợ mà tâm thần hóa thân của hắn vừa chịu đựng, liền mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi.

Đó chính là tâm thần hóa thân của hắn!

Tuy nhiên, dù không có được ký ức của tâm thần hóa thân, giờ phút này hắn cũng biết tuyệt đối là Trần Vũ đã ra tay.

Giờ phút này hắn cũng giống như tâm thần hóa thân, toàn thân tựa như đóng băng dưới cái lạnh, đều cứng đờ lại.

Nhất định phải thoát khỏi nơi này!

Dương Mi và hóa thân của hắn trước đó có cùng một ý niệm, đồng thời mức độ mãnh liệt của ý niệm đó cũng giống nhau.

Giờ phút này Dương Mi có một cảm giác bỗng nhiên nhìn rõ mọi chuyện, cũng chính vì nhìn rõ nên mới cảm thấy nhất định phải chạy trốn.

Nếu không chạy, hắn cảm thấy những gì sắp phải chịu đựng tuyệt đối khó có thể chấp nhận, giữ lại vốn liếng hiện tại để ra ngoài có thể tiêu dao tự tại.

Ở lại đây càng lâu, càng có một loại dự cảm chẳng lành.

So với những thôn dân kia, mọi người trong căn nhà nấm hiển nhiên càng thêm bạo dạn.

Mặc dù không sợ hãi, nhưng trong căn nhà nấm mọi người cũng hoang mang lo sợ, dù sao ở nơi này có nguy hiểm, thậm chí Trịnh Sương còn đề nghị nên dời căn nhà nấm đến nơi khác để quay, ở đây thật sự quá nguy hiểm.

Mọi người thì vội vàng lắc đầu, dù sao đã ở đây lâu như vậy, chương trình 'Hướng Về Cuộc Sống' không thể thay đổi địa điểm, trừ khi một kỳ kết thúc mới được, nên đề nghị này không thể thực hiện được.

Nhìn thấy đề nghị của mình không được mọi người chấp nhận, thậm chí bị Vương Tổ Hiền trực tiếp phủ định, khiến Trịnh Sương cảm thấy vô cùng ấm ức, nhưng không có cách nào, cảm giác được mọi người đều đang cô lập mình, ngay cả Đường Diễm cũng không nói chuyện với mình, khiến Trịnh Sương vô cùng không vui, nhưng cũng không có cách nào, đã ký hợp đồng thì bắt buộc phải sống và chơi trong tổ chương trình 'Hướng Về Cuộc Sống' một thời gian.

Do đó nàng hung hăng thở dài một hơi, rồi có chút bất đắc dĩ.

Vào lúc này, không hề hay biết, một nhóm đạo sĩ đã lặng lẽ đến cửa thôn Hạo Nguyệt.

Bọn họ là đệ tử của Chu Nhị tả đạo, sau khi nhận được mệnh lệnh của Chu Nhị, chuẩn bị ra tay với những người trong thôn.

Nhanh chóng nhìn thấy trong tay những người này đều cầm những quả hồ lô màu tím, đây là một pháp bảo tiêu biểu của Thanh Thành Sơn.

Sau khi lấy những quả hồ lô này ra, bọn họ liền nhắm vào cửa thôn mà đánh tới.

Sau khi những quả hồ lô màu tím đó mở ra, bên trong bay ra từng luồng khói đen, những làn khói đen này nhanh chóng lan tràn vào trong thôn.

Nhưng khi những bóng đen này chạm vào căn nhà nấm nơi tổ chương trình "Hướng Về Cuộc Sống" đang ở, chúng bị từng luồng kim quang chấn bay.

Một số bóng đen có đạo hạnh yếu hơn trực tiếp bị đánh cho hồn phi phách tán.

Nhanh chóng, Tiền Tiểu Hào cảm nhận được một sự bất thường, đột nhiên cảm thấy giữa thiên địa trở nên âm trầm vô cùng, âm khí tràn ngập, nếu không có vấn đề thì mới là kỳ lạ, do đó sau khi cảm nhận được, Tiền Tiểu Hào vội vàng đứng dậy, rồi đi ra phía ngoài thôn.

Sau khi ra khỏi căn nhà nấm, sắc mặt Tiền Tiểu Hào lập tức trở nên khó coi, biết rằng những đạo sĩ này nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng hắn không yên tâm, nhìn thấy những quỷ hồn từng con một đang lảng vảng trong thôn.

Những đạo sĩ này hành động quá nhanh, báo thù nhanh đến vậy.

Tiền Tiểu Hào cũng nhanh chóng dẫn Bành Vũ Thường và Vương Tổ Hiền đi cùng đến cửa thôn, quả nhiên nhìn thấy mấy đạo sĩ đang phóng thích quỷ hồn ở đó.

Sau khi thấy có người đến, mấy đạo sĩ đó vội vàng rời đi, Tiền Tiểu Hào vội vàng đuổi theo, nhưng mấy đạo sĩ đó chạy quá nhanh, thoáng chốc đã không còn tăm hơi.

Tiền Tiểu Hào còn muốn tiếp tục đuổi, thì bị Vương Tổ Hiền ở phía sau gọi lại nói: "Được rồi Tiểu Hào, đừng đuổi nữa, cẩn thận trúng phục kích.

Chúng ta mau trở về xem sao, bây giờ việc quan trọng nhất là bắt hết những quỷ môn quỷ quái trong thôn trở về, nếu không, e rằng những người trong thôn sẽ gặp nguy hiểm.” Nghe lời xong, Tiền Tiểu Hào cũng thấy có lý, vậy nên vội vàng gật đầu, cùng Vương Tổ Hiền và Bành Vũ Thường, lấy ra cái gương đồng mà Cửu Thúc đã đưa trước đó, bắt đầu chiêu gọi những ác quỷ, quỷ hồn trong không khí.

Có gương đồng sau đó, hiệu suất được tăng gấp đôi, nhanh chóng thu thập được mấy chục quỷ hồn.

Sau khi thu thập hết những quỷ hồn đó, ba người mới thở phào nhẹ nhõm.

Vào lúc này, Vương Tổ Hiền ở bên cạnh nói với hai người: “Hai người mau trở về xem xét tình hình đi, ta đi thông báo cho Cửu Thúc.

Chuyện này ta thấy nhất định phải coi trọng rồi, đối phương đã ra tay, có thể sẽ tiếp tục ra tay đó.” Vương Tổ Hiền nói xong, không phí lời nữa mà trực tiếp đi lên núi.

Tiền Tiểu Hào và Bành Vũ Thường cũng vội vàng gật đầu, rồi đi trở về căn nhà nấm.

Chương 361

Sau khi về đến căn nhà nấm, mấy người thấy Tiền Tiểu Hào và Bành Vũ Thường trở về, nhưng không thấy Vương Tổ Hiền, nên vội vàng lo lắng hỏi: "Tổ Hiền tỷ đâu rồi?" Hai người cũng vội vàng trả lời hướng đi của Vương Tổ Hiền, mọi người mới yên lòng.

"Mặc dù ta đã cố gắng hết sức bắt hết những quỷ hồn đó trở về, nhưng chắc chắn có sót lại, do đó nhất định phải mở một Tụ Hồn Trận, nếu không, những quỷ hồn đó có khả năng sẽ gây hại cho hương thôn.

Ta đã xem xét, những quỷ hồn này đều không phải chết tự nhiên, mà chúng đều là lệ quỷ, do đó ta nhất định phải cẩn thận, ta có thể không sao nhưng những thôn dân kia sẽ gặp chuyện, nếu bị quỷ hồn nhập thân, thì sẽ xảy ra thương vong, do đó ta nhất định phải tìm cách." Bành Vũ Thường nhìn mọi người, lông mày cau chặt, cũng muốn tìm cách giúp đỡ, nhưng dù thế nào cũng không có cách nào tốt.

Vào lúc này, trong số mọi người, Trương Tử Phong thì nói: "Bành Bành ca, đệ có một cách hay.

Đệ có thể đi tìm Cửu Thúc xin một ít bùa chú, sau đó dán những bùa chú đó lên cửa mỗi nhà, vậy thì mọi người sẽ không sợ bị quỷ nhập thân nữa phải không." Nghe xong cách này, Bành Bành có chút tự trách vỗ vỗ đầu mình rồi nói: "Sao ta lại không nghĩ ra nhỉ?

Cái đầu óc của ta đây mà?

Ta đáng lẽ phải thực hiện việc này sớm chứ, giờ thì hay rồi, những lệ quỷ đó đã vào trong thôn rồi." Trong lúc mọi người đang thảo luận, hai tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào.

Mọi người nhìn thấy Vương Tổ Hiền dẫn Cửu Thúc trở về, sau

khi thấy Cửu Thúc, ai nấy đều vui mừng khôn xiết, vội vàng chạy lên chào Cửu Thúc.

Đặc biệt là Hà Quỳnh và Hoàng Lỗi, hai người cũng vội vàng chạy lên.

"Cửu Thúc à, đã lâu không gặp rồi, ta nhớ người quá!" Lời của Hoàng Lỗi thật sự như thể gặp được cố nhân, lập tức yên tâm, cảm thấy có Cửu Thúc ở đây thì sẽ không có vấn đề gì mà không giải quyết được.

Cửu Thúc nhìn mọi người cũng cười gật đầu, rồi tiếp tục nói: "Được rồi, ta cũng không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, bây giờ có việc quan trọng hơn phải làm.

Trong đây ta có mang theo một số bùa chú, các con hãy đi phân phát đi, mỗi hộ phải có một cái, đừng bỏ sót." Tây Môn Xuy Tuyết cùng đoàn người sau đó mang theo tâm tình kích động nhảy lên tinh cầu cấp độ cao hơn.

Một tinh cầu như vậy chính là căn bản để thực lực tiến thêm một cấp độ nữa.

Vừa đặt chân lên bề mặt tinh cầu, liền nhìn thấy một vật khổng lồ, hình dáng của vật khổng lồ đó không hề xa lạ.

Là hình dáng của Ma Trùng.

Chỉ là con Ma Trùng này là con Ma Trùng lớn nhất mà họ từng thấy, lớn hơn cả con Ma Trùng được hợp thể và ngưng tụ trong không gian trước đó.

Toàn thân con Ma Trùng đó bao phủ khí tức huyết sắc, trong ánh mắt mang theo sự lạnh lẽo, toàn bộ thân thể trùng khổng lồ đến mức bằng một phần ba tinh cầu.

Sau lưng nó có đôi cánh màu lục tím, dưới ánh sao chiếu rọi phát

ra một loại khí tức quỷ dị, tựa như mang theo kịch độc.

Giờ phút này, con Ma Trùng đó cũng phát hiện Tây Môn Xuy Tuyết xuất hiện trên tinh cầu, trong nháy mắt tựa như nhìn thấy con mồi, khuôn mặt và đôi mắt trùng đều lóe lên vẻ kích động, sau đó sát ý bộc lộ không che giấu.

"Hợp Thể Ma Trùng!" Diệp Cô Thành vừa thấy Ma Trùng liền khẽ nói, trong mắt hắn nhanh chóng biến thành sự kích động và ngưng trọng, hai loại thần sắc phức tạp khiến nhìn có chút quỷ dị.

Một mặt là vì thấy được kẻ thù Ma Trùng cuối cùng, chỉ cần giải quyết con Hợp Thể Ma Trùng này, thì có thể đối quyết với nữ vương cuối cùng.

Mặt khác là vì nhận ra một số Ma Trùng, đã sớm hợp thể trước như vậy, hiển nhiên là đã sớm chờ đợi họ.

Hợp thể là thiên phú kỹ năng của Ma Trùng, nhưng thực lực của Hợp Thể Ma Trùng được ngưng tụ từ Ma Trùng có tư chất khác nhau đương nhiên sẽ không giống nhau.

Con Hợp Thể Ma Trùng trước mắt không nghi ngờ gì có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Do đó, Diệp Cô Thành vừa ngưng trọng lại vừa kích động.

"Xem ra đã sớm chờ đợi ta rồi." Độc Dịch lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng không hề sợ Hợp Thể Ma Trùng, dù sao năm người họ cũng có tuyệt chiêu, cũng có thể hợp thể ngưng tụ.

Trong lúc hai người khẽ nói chuyện, Ma Trùng đã phát hiện tung tích của họ, ánh mắt lộ ra sát ý.

Chạm phải sát ý trong mắt Hợp Thể Ma Trùng, Diệp Cô Thành trong nháy mắt tiếp theo liền mặc khải ra tay, chỉ thấy tất cả vũ khí đều lần lượt được phóng ra.

“Ngũ Liên Tuyệt Chiêu, Mãnh Hổ Gào Thét!” Tây Môn Xuy Tuyết năm người đồng thanh hô lớn, ngay lập tức vũ khí của năm người đều bùng phát ra ánh sáng mãnh liệt, lần lượt ngưng tụ lại thành một khối cầu ánh sáng lớn, phát ra ánh sáng chói mắt.

Sau đó, ánh sáng dần rút đi, một con mãnh hổ xuất hiện.

Con mãnh hổ đó chính là biểu hiện ý tượng của năm món vũ khí.

Con mãnh hổ bây giờ không còn dáng vẻ vừa mới xuất hiện trong không gian trước đó nữa.

Con mãnh hổ được hình thành lúc đó dường như đặc biệt non nớt, như một con hổ mới sinh.

Bây giờ con mãnh hổ trong nháy mắt dường như đã lớn hơn rất nhiều, khi nhìn chằm chằm vào Ma Trùng, trong ánh mắt nó toát ra sát ý vô tận và khát máu, giữa hai mắt mang theo uy áp của chúa tể rừng xanh.

Vẻ ngoài của con mãnh hổ lần này mới thực sự tràn đầy cảm giác nguy hiểm.

Chương 362

Những chiêu thức mà nó có thể phát động bây giờ cũng không còn như trước nữa, sớm đã kết hợp với sự thần kỳ của một thế giới.

Thân thể con mãnh hổ dần trở nên khổng lồ, sau đó cũng lớn bằng một phần ba tinh cầu, ngạo nghễ nhìn toàn bộ tinh cầu, lạnh lùng đối đầu với Hợp Thể Ma Trùng.

Hiện tại trên tinh cầu, có hai vật khổng lồ chiếm giữ hai phần ba không gian của nó, một phần ba không gian cuối cùng còn lại cũng chỉ là không gian để hai vật khổng lồ đó chiến đấu mà thôi.

Đây là một trận chiến lấy toàn bộ tinh cầu làm chiến trường.

Các vì sao điên cuồng vận chuyển, trong hư không, màu tím lan tràn giữa các tinh hệ mới, sau đó lại thêm một sắc thái rực lửa, hồng tím giao thoa mang theo sự chém giết và tranh giành, đều trở thành sắc thái cuối cùng trong hư không.

Hai vật khổng lồ trước khi giao tranh đều đã bộc lộ toàn bộ khí thế của mình, đối tượng bị khí thế áp bức không nghi ngờ gì chính là lẫn nhau, muốn dùng khí thế vô tận nghiền nát đối phương.

Sau khi khí thế ngoại hóa thì hình thành như vật chất, khí thế biến thành vô tận binh khí trước thân thể, không ngừng tấn công từng chút một khí thế của đối phương.

Khí thế ngoại hóa, khiến trong thoáng chốc, trên tinh cầu vang lên tiếng đoản binh giao chiến.

Những âm thanh đó vang dội mạnh mẽ, đồng thời ẩn chứa thực lực dồi dào, nhất định phải hủy diệt vũ khí của đối phương trước.

Kết quả của cuộc đối đầu khí thế, hai vật khổng lồ đó lại không

thèm nhìn thẳng, vẫn cứ trừng trừng nhìn đối phương, trong ánh mắt sát ý và khát máu đều bộc lộ không nghi ngờ.

Dường như sự khát máu trong mắt đối phương lại càng trở nên đậm đặc hơn.

Sau đó, trên hư không, sắc đỏ dần lan tràn, các vì sao đi kèm trong đó, tựa như đều bị nhuộm thành màu đỏ máu.

Một trận đấu tranh khí thế mãnh liệt đột nhiên kết thúc, mãnh hổ xung phong lao lên Hợp Thể Ma Trùng.

Trước đây nó có thể đối phó với Hợp Thể Ma Trùng của chúng, đương nhiên không hề sợ hãi.

Ngay cả khi Hợp Thể Ma Trùng trông đáng sợ đến mức nào, khác biệt ra sao, trong mắt mãnh hổ nó vẫn giống như con Ma Trùng trước đó, có thể tùy ý giải quyết.

Tóm lại, sẽ không là đối thủ của nó, mãnh hổ nghĩ vậy.

Trên toàn bộ tinh cầu, trừ Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành lúc này đang quan chiến trận chiến của mãnh hổ và Hợp Thể Ma Trùng ra, thì không cảm ứng được một không gian khác đã xuất hiện trên tinh cầu.

Trong một không gian đó, chính là Thánh Sư, Chu Yếm và Dao Phong Nữ Vương.

Trần Vũ khẽ vung tay, liền dẫn hai người xuyên qua hàng trăm tỷ năm ánh sáng.

Sau đó, lại tùy tay kiến tạo một không gian ngăn cách với tinh cầu, khiến cho họ vừa có thể quan chiến, lại sẽ không bị Tây Môn Xuy Tuyết nhìn thấy.

Với năng lực của Tây Môn Xuy Tuyết đương nhiên không thể phá

giải không gian này, tự nhiên cũng cho rằng, trong trận chiến này chỉ có mình họ.

Nếu biết một hóa thân mà Trần Vũ chiếu xuống đang ở trên cùng một tinh cầu với họ, đương nhiên sẽ không nhịn được mà hoảng sợ và căng thẳng, cũng sẽ không bình tĩnh như bây giờ.

"Thánh Sư, sự tồn tại của Hợp Thể Ma Trùng liệu có gây hại cho sự phát triển của tinh vực không?" Dao Phong Nữ Vương liếc nhìn trận chiến, khẽ hỏi.

Nàng đã không còn hứng thú với kết quả của trận chiến này nữa, điều quan trọng nhất chính là việc trở thành Thánh.

Giờ đây, nhìn Hợp Thể Ma Trùng, trong ánh mắt nàng không khỏi lóe lên, trong sắc lạnh lẽo đó nhanh chóng xuất hiện một tia tàn độc.

Không nghi ngờ gì, nếu Hợp Thể Ma Trùng cản trở con đường thành Thánh của nàng, Dao Phong Nữ Vương tuyệt đối sẽ tự tay tiêu diệt Ma Trùng mà chính nàng đã dày công bồi dưỡng.

Hiện tại trước mặt nàng, Hợp Thể Ma Trùng được ngưng tụ từ sức mạnh của Ma Trùng mà trước đây nàng đã công nhận nhất, mạnh mẽ nhất.

Thế nhưng bây giờ nàng lại không chớp mắt, trong lòng có thể dễ dàng quyết định liệu có nên hủy diệt những Ma Trùng này không, tất cả đều tùy thuộc vào cách Thánh Sư nhìn nhận.

"Chỉ cần không xâm chiếm quá nhiều không gian sinh tồn của các sinh linh khác, thì nó có thể tồn tại.

Nếu sự cân bằng bị phá vỡ, thì đương nhiên cũng phải biến mất.

Việc làm thế nào để quản thúc và ước thúc chúng chính là điều ngươi phải làm." Trần Vũ thản nhiên nói, trong không gian mà hắn tùy ý phá mở ra cũng không hề sơ sài, giờ phút này hắn chỉ đang ngồi trên

ghế nhìn ra thế giới bên ngoài mà thôi.

"Đao Phong đã hiểu." Dao Phong Nữ Vương cúi đầu chậm rãi nói, trong lời nói mang theo nhiều suy nghĩ, chính là đang tiến hành các loại cân nhắc trong đầu.

Trước hết phải suy nghĩ kỹ làm thế nào để làm, việc khiến toàn bộ tinh vực tái lập một sự cân bằng mới không phải là chuyện đơn giản.

Là chủng tộc lớn nhất, cũng là chủng tộc duy nhất trong tinh vực ban đầu, đương nhiên cũng phải ưu tiên xem xét cách đối đãi với chúng.

Dao Phong Nữ Vương bây giờ không khỏi cau mày, hiện tại trong toàn bộ tinh vực, Ma Trùng tuy bị người ngoài trời tiêu diệt nhiều, nhưng với khả năng sinh sản của Ma Trùng Vương Hậu, hàng trăm tỷ Ma Trùng tái sinh cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Chương 363

Cũng chính vì khả năng sinh sản của Ma Trùng mạnh mẽ đến mức đó, nhất định sẽ xâm chiếm không gian sinh tồn của các sinh linh khác trong tinh vực, do đó nhất định phải chọn một giới hạn.

Trong một phạm vi nhất định, Ma Trùng sẽ không xâm chiếm nơi khác và cần có thiên địch của Ma Trùng tồn tại, Ma Trùng trong một tinh vực vẫn luôn khó bị tổn thương.

Nếu không phải giờ phút này Thánh Sư đã phái người tiến vào trong tinh vực, số lượng Ma Trùng đã đạt đến hàng nghìn tỷ, và lấy đó làm cơ sở để tiếp tục sinh trưởng mạnh mẽ.

Lúc đó, ngay cả khi Dao Phong Nữ Vương có đi giải quyết một số Ma Trùng cũng đã muộn, ngay cả khi Dao Phong Nữ Vương có tăng cường kiểm soát những Ma Trùng này, thì cũng không thể tùy ý tiêu diệt chúng.

Khi đó Dao Phong Nữ Vương một mình đối đầu với hàng nghìn tỷ Ma Trùng, với cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, căn bản không thể đối phó với số lượng Ma Trùng khổng lồ như vậy, trong số những Ma Trùng đó lại có rất nhiều con ở cảnh giới Chuẩn Thánh trung cấp.

Mãnh hổ và con Hợp Thể Ma Trùng đó lập tức đều lần lượt phát động tấn công.

Miệng mãnh hổ phun ra ngọn lửa khổng lồ mãnh liệt, ngọn lửa đen đổ ập xuống thế gian, trực tiếp hướng về phía khuôn mặt của con Hợp Thể Ma Trùng kia.

Ngọn lửa đen đó không chỉ là ngọn lửa bình thường, nó mang theo kịch độc nồng nặc.

Bị ngọn lửa này đốt không chỉ đơn giản là bị bỏng, mà đồng thời còn có độc dịch đen tiến vào bên trong cơ thể, không ngừng thôn phệ năng lượng của nó.

Hợp Thể Ma Trùng cũng không dám khinh suất, từ trong ngọn lửa đó liền cảm nhận được sức mạnh thôn phệ, tâm trạng đột nhiên phát ra từng trận âm thanh quái dị, như đang tiến hành một loại tấn công sóng âm.

Đồng thời, thân hình nó trong nháy mắt co nhỏ lại một nửa, rồi nhanh chóng rời khỏi chỗ cũ, chỉ để lại vô tận sóng âm đối kháng với ngọn lửa đen kia.

Mãnh hổ mạnh mẽ truy đuổi.

Sau khi Hợp Thể Ma Trùng co nhỏ thân thể khổng lồ của nó lại, không gian thừa ra trên toàn bộ tinh cầu lại càng nhiều hơn, con Hợp Thể Ma Trùng đó liền ẩn mình trong một phần sáu không gian còn lại.

Hợp Thể Ma Trùng thấy mãnh hổ lao tới, trong nháy mắt liền vung mạnh chiếc đuôi rắn sau lưng mình ra.

Một chiếc đuôi tựa như rắn dài đến hàng vạn trượng, trên đuôi rắn có rất nhiều gai nhọn.

Những gai nhọn dày đặc đó dài đến mười vạn trượng, trên đầu gai nhọn có ánh sáng màu lục, ánh sáng đó chính là độc dịch trong cơ thể nó.

Nếu bị chiếc đuôi đó đánh trúng, thì cũng sẽ phải chịu đòn tấn công từ gai nhọn trên đuôi và độc dịch trên gai nhọn, tức là đã chịu ba tầng đả kích.

Mãnh hổ trong nháy mắt liền lao vút lên hư không.

Trong khoảnh khắc nó rời đi, tại chỗ cũ, chiếc đuôi rắn kia vung xuống, mạnh mẽ quật vào chỗ đó tạo thành một rãnh dài lớn.

Trong rãnh dài đó có những lỗ nhỏ li ti dày đặc, hiển nhiên là do gai nhọn trên đuôi rắn gây ra.

Sau khi mãnh hổ lơ lửng trên hư không, lại mạnh mẽ lao xuống.

Móng vuốt trong lòng bàn tay nó đã biến thành kích thước mấy trăm vạn trượng, trên móng vuốt đó phát ra ánh sáng màu đen.

Hợp Thể Ma Trùng thấy một móng vuốt của mãnh hổ vồ xuống, trong nháy mắt cũng dùng khớp xương của mình chụp lấy.

Khớp xương của nó cũng có những móc câu sắc bén, những móc câu dày đặc phân bố trên khớp xương, móc câu trên ngón tay thì sắc bén và khổng lồ nhất.

Móng vuốt và móc câu giữa hai bên chỉ còn một chút sức lực, va chạm vào nhau, giữa lòng bàn tay và khớp xương sản sinh ra năng lượng khổng lồ, trong nháy mắt liền lan đến xung quanh.

Vậy nên có thể thấy, cây cối và đá trên tinh cầu đều bị sức mạnh đó lan đến, trong nháy mắt liền biến mất, ngay cả tro tàn cũng không thấy.

Toàn bộ tinh cầu, trong nháy mắt trở nên trơ trụi, đất đai trên tinh cầu thì vì chịu đựng trọng lượng khổng lồ và các đòn tấn công, cũng có nhiều chỗ tan hoang.

Trên hư không, vô số vì sao cũng chịu ảnh hưởng của đợt tấn công này, bởi vì mãnh hổ và Hợp Thể Ma Trùng trong khoảnh khắc giao đấu, liền lập tức điều động toàn bộ sức mạnh của mình.

Bởi vì đều muốn giành chiến thắng đối phương trong một lần đối chiêu, hoặc có thể trọng thương đối phương, do đó đều không ngừng xuất sức mạnh từ trong tay hoặc khớp xương của mình.

Do đó, sức mạnh càng lúc càng khổng lồ, truyền vào trong toàn bộ tinh cầu.

May mắn là sức mạnh của hai bên đối lập nhau, do đó có thể triệt tiêu và thôn phệ lẫn nhau, sẽ không thực sự tấn công tinh cầu và hư không.

Tuy nhiên, khi tinh cầu và hư không chịu ảnh hưởng càng lâu trong cuộc đối chiêu, sức mạnh phóng ra từ giữa hai chưởng của mãnh hổ và Hợp Thể Ma Trùng càng lúc càng lớn.

Trên tinh cầu, trên một chưởng còn có nhiều vì sao lấp lánh, phát ra một số âm thanh, dường như muốn tan vỡ, nhưng lại không đến mức tan vỡ.

Cuối cùng thực sự không chịu nổi nữa, mạnh mẽ phát ra một tiếng 'bùng', lần lượt nổ tung như một.

Trong toàn bộ hư không có hàng triệu vì sao, trong cùng một thời gian đều lần lượt nổ tung, cũng báo hiệu sức mạnh giữa mãnh hổ và Hợp Thể Ma Trùng đã đạt đến đỉnh phong.

Chương 364

Cả hai đều đã xuất ra sức mạnh khổng lồ, cũng khó mà tiếp tục duy trì sức mạnh.

Giờ phút này thì xem sức mạnh của ai chịu không nổi trước, thì sẽ thua trong chiêu đó.

Tiếng 'ùng ùng' vang vọng khắp cả thế giới, trong đó kèm theo tiếng nhiều tinh hệ mới tan vỡ, tiếng hư không bị xé rách xuất hiện nhiều vết nứt, tiếng tinh cầu bị ảnh hưởng không ngừng chìm xuống.

"Bùng!" Cuối cùng, sau khi đối đầu nhau hàng trăm hơi thở, lòng bàn tay hai bên lần lượt nổ tung.

Một bên không chịu nổi nhanh chóng lùi về phía sau mấy chục triệu cây số.

Một bóng đen khổng lồ lập tức rơi xuống tinh cầu, tạo thêm một hố lớn sâu hàng trăm triệu vạn trượng trên tinh cầu.

Sau đó lại có vô số vì sao vì một chấn động mà không ngừng rơi xuống, chôn vùi trong hố sâu.

Trên hư không, mãnh hổ không ngừng gầm thét.

Vừa rồi chiêu đó đã thắng, do đó con Hợp Thể Ma Trùng kia liền bay đến nơi cách đó mấy chục triệu năm ánh sáng, còn nó thì như không chịu quá nhiều sức mạnh mà vẫn đứng vững tại chỗ cũ.

Con Hợp Thể Ma Trùng đó thì chật vật bị chôn vùi trong hố sâu, nó chịu nhiều chấn động nhất, bởi vì khi sức mạnh cuối cùng triệt tiêu, năng lượng mà mãnh hổ ẩn chứa càng khổng lồ hơn, cuối cùng thì nó đã chịu đựng.

Trong hố sâu, trên thân nó có nhiều mảnh sao vụn.

Thân thể khổng lồ của Hợp Thể Ma Trùng lại một lần nữa lơ lửng trong hư không, những mảnh sao vụn trên thân nó lần lượt rơi xuống.

"Gầm!" Hợp Thể Ma Trùng phẫn nộ gầm thét, gầm thét vì vừa bị đánh bay, đồng thời nhất định phải khiến mãnh hổ cũng nếm thử mùi vị vừa rồi.

Lần này, Hợp Thể Ma Trùng há to miệng như gầm thét, trong miệng nó trong nháy mắt phun ra chất lỏng màu lục nồng đậm, trực chỉ vượt qua mấy chục triệu năm ánh sáng, nhất định phải thôn phệ mãnh hổ.

Chất lỏng màu lục có khả năng ăn mòn cực mạnh.

Mãnh hổ đương nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, nó trong nháy mắt liền như một tia chớp, vượt qua mấy chục triệu năm, đột nhiên tránh khỏi chất lỏng màu lục đó.

Chất lỏng màu lục liền như vậy thuận thế rơi vào trong hư không.

Trong nháy mắt liền phát ra tiếng 'xì xì', loại âm thanh ăn mòn đó, vang vọng khắp cả hư không.

Thì ra chất lỏng màu lục đó sau khi rơi vào hư không, đang dần dần thôn phệ hư không đó.

Hư không trong nháy mắt liền bốc khói.

Bị không ngừng xâm thực, khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, từng hố đen sau khi bị ăn mòn lộ ra, hư không trên hố đen đã sớm bị thôn phệ.

Đủ để thấy khả năng ăn mòn của chất lỏng màu lục mạnh mẽ đến mức nào, lại có thể thôn phệ cả hư không.

Mãnh hổ nhanh chóng tiếp tục bay về phía trước, xuyên qua từng khoảng không gian hàng chục triệu năm ánh sáng, không ngừng tiếp

cận Hợp Thể Ma Trùng.

Hợp Thể Ma Trùng thì không ngừng thay đổi phương hướng, trong miệng không ngừng phun ra độc dịch màu lục, chính là đang không ngừng truy kích theo hướng di chuyển của mãnh hổ.

Nó muốn trước khi mãnh hổ tiếp cận, liền dùng độc dịch xâm thực nó.

Cũng bởi vì đòn tấn công của độc dịch màu lục, mãnh hổ mới cần không ngừng thay đổi vị trí của mình.

Vừa rồi thấy độc dịch màu lục có sức ăn mòn mạnh mẽ, đương nhiên nó càng thêm cẩn thận.

Trong lúc di chuyển, ngọn lửa đen bên trong thân thể nó cũng đã sẵn sàng bùng lên, sẽ không chỉ đơn thuần chịu đựng tấn công của Hợp Thể Ma Trùng.

Vậy nên, trong nháy mắt tiếp theo, mãnh hổ lại một lần nữa xuyên qua mấy chục triệu năm ánh sáng.

Cùng lúc đó, ngọn lửa đen đã sớm được ủ trong miệng nó trong nháy mắt phun ra, đốt cháy không khí đến mức vặn vẹo, rồi trực tiếp lao thẳng về phía Hợp Thể Ma Trùng.

Độc dịch màu lục mà Hợp Thể Ma Trùng phun ra trong nháy mắt đã bị ngọn lửa thôn phệ.

Ngọn lửa vẫn không ngừng xu thế tiến về phía trước, tiếp tục mạnh mẽ lao tới Hợp Thể Ma Trùng.

Hợp Thể Ma Trùng vốn đã sớm quen với dáng vẻ trốn chạy của mãnh hổ, vốn đang chuẩn bị tiếp tục phun ra một ngụm độc dịch màu lục, kết quả đột nhiên cảm nhận được một loại nhiệt độ cực nóng, trong nháy mắt rùng mình, mạnh mẽ dừng lại động tác.

Giờ phút này nó chưa kịp phản ứng, vậy nên không dám tùy tiện đối đầu với ngọn lửa đen, trong lúc vội vàng liền chọn bỏ chạy.

Chương 365

Tức thì trong nháy mắt, nó liền vượt qua mấy chục triệu năm ánh sáng trước, sau đó liên tục không ngừng thi triển thuật không gian, tiếp tục không ngừng thay đổi vị trí.

Đương nhiên sẽ không cam tâm cứ thế rơi vào cảnh trốn chạy, cuối cùng liền dùng thuật pháp thông không gian, tránh khỏi nơi có ngọn lửa đen đó, đến vị trí bên cạnh mãnh hổ.

Sau đó, đột nhiên xuất hiện mà không cho mãnh hổ thời gian phản ứng, trong nháy mắt liền phun ra độc dịch màu lục trong miệng.

Thế nhưng điều mà nó không ngờ tới, mãnh hổ đã sớm dự cảm được Hợp Thể Ma Trùng sắp đánh lén, vậy nên cũng trong nháy mắt, nó cũng thi triển thuật không gian tương tự, tránh khỏi chiêu đánh lén của Hợp Thể Ma Trùng.

Sau đó, mãnh hổ đột nhiên xuất hiện ở một vị trí khác, Hợp Thể Ma Trùng ở ngay bên cạnh không xa.

Mãnh hổ một móng vuốt xé rách hư không, đánh nát mấy vì sao, uy phong lẫm liệt lao tới Hợp Thể Ma Trùng.

Chiêu đó đến quá nhanh và mạnh mẽ, Hợp Thể Ma Trùng không ngờ mãnh hổ lại phản ứng nhanh đến vậy, trong nháy mắt đã ở bên cạnh nó, do đó không kịp phản ứng chiêu của mãnh hổ.

Vậy nên trong chốc lát thực sự đã bị một móng vuốt của mãnh hổ vồ trúng, trên thân thể khổng lồ của nó, trong nháy mắt liền xuất hiện một vết móng vuốt, bên trong máu tươi màu tím đang không ngừng tuôn trào.

Chiêu của mãnh hổ căn bản không hề kiềm chế uy lực, do đó Hợp

Thể Ma Trùng thổ ra một ngụm máu tươi lớn, giờ phút này cảm thấy bị trọng thương sâu sắc.

Hiện tại ở cảnh giới này, một đòn tấn công mà nó chịu đựng đều mang theo uy lực mạnh mẽ, đủ để khiến ưu thế thắng bại trong toàn bộ trận chiến dần dần có dấu vết rõ ràng.

Hợp Thể Ma Trùng căn bản không muốn bỏ chạy, do đó thân thể nó đột nhiên lại một lần nữa trở nên khổng lồ, đạt đến hàng trăm triệu vạn trượng, với tư thế uy nghi lơ lửng trên toàn bộ tinh cầu, bên mắt nó thì kèm theo sự vận chuyển của tầng tinh tú.

Mang theo sự phẫn nộ, nó phát ra tiếng gào thét hung ác, sau đó liền mạnh mẽ ném thân thể mình về phía mãnh hổ.

Toàn bộ động tác của nó vô cùng nhanh chóng, dường như cùng với thân thể khổng lồ, phòng ngự của nó cũng tăng cường.

Nhưng nhìn toàn bộ Hợp Thể Ma Trùng có vẻ không ổn, chung quanh bao phủ dấu vết huyết sắc, đồng thời đôi mắt cực lớn kia giờ phút này tràn ngập sắc máu, ngược lại có chút ý vị tẩu hỏa nhập ma.

Hoặc có lẽ nó đã đốt cháy năng lượng trong cơ thể quá mức, đến mức đạt đến trạng thái đỉnh phong, rơi vào cảnh giới điên cuồng.

Mãnh hổ đột nhiên cảm thấy không ổn, bởi vì khí tức nguy hiểm trên thân Hợp Thể Ma Trùng dần trở nên đậm đặc, như trong nháy mắt đã đột phá một ngưỡng giới hạn, cuối cùng khí tức điên cuồng bộc lộ ra.

Trong toàn bộ hư không, dường như đều cảm nhận được khí tức nguy hiểm cuộn trào từ thân Hợp Thể Ma Trùng, khiến cho toàn bộ tinh cầu đều trở nên u ám, tựa hồ trong hư không tất cả đều là dấu vết khí tức lưu chuyển.

Chính là đem tất cả khí tức của bản thân lan tràn khắp toàn bộ tinh

cầu, tiền đề là khí tức phải đủ mạnh mẽ mới có thể làm được điều này.

Hợp Thể Ma Trùng bây giờ lại có thể làm được đến mức này đương nhiên đã rõ, thực lực của nó lại tăng trưởng đột biến.

Hợp Thể Ma Trùng thực sự đã làm gì mà đạt đến cảnh giới như vậy?

"Thật kỳ quái." Diệp Cô Thành ngưng trọng nói, nhìn tinh cầu, giờ phút này tinh cầu không còn giống như lúc ban đầu nữa.

Trước đó thì tinh cầu hiện ra vẻ tươi sáng dưới sự chiếu rọi của các vì sao và liệt nhật, nhưng giờ phút này lại đan xen giữa sắc đen và sắc đỏ, hai loại khí tức đều do Hợp Thể Ma Trùng bộc lộ ra.

Toàn bộ tinh cầu hoàn toàn biến thành một tinh cầu gió đen thổi mạnh và máu tanh ngập tràn, toát ra một loại khí tức chẳng lành.

Trong nháy mắt, con Hợp Thể Ma Trùng vừa rồi đột nhiên xảy ra biến hóa cực lớn, Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết đều có thể cảm nhận được sức mạnh của Hợp Thể Ma Trùng đột nhiên bạo tăng.

"Có lẽ lại là thiên phú chủng tộc, hoặc có thể là công pháp trong ký ức thừa kế." Độc Dịch bĩu môi nói, Ma thú quả thực có rất nhiều thiên phú chủng tộc, lại có ký ức truyền thừa của chủng tộc, sẽ có nhiều hơn nữa.

Trong lòng không khỏi nghĩ, ký ức chủng tộc ư?

Đặc biệt là ký ức truyền thừa ngàn năm trăm năm.

Độc Dịch vuốt vuốt đầu mình, xác định trong não hải chỉ có ký ức mấy chục năm, đào sâu hơn nữa thì hoàn toàn không có, muốn từ không thành có, cũng không thể có.

Nếu ta cũng có ký ức chủng tộc, cũng nắm giữ các loại công pháp,

thì thực lực của ta cũng có thể đột nhiên bạo tăng lợi hại.

Độc Dịch có chút ghen tị, nhưng lại không muốn thực lực mà Hợp Thể Ma Trùng đang thể hiện bây giờ, bởi vì cỗ sức mạnh đó hiển nhiên có vấn đề, ít nhất đối với thân thể của Hợp Thể Ma Trùng sẽ có nguy hại cực lớn.

Độc Dịch tuy muốn có được sức mạnh càng khổng lồ hơn, nhưng cũng biết nếu thân thể đều để lại dấu vết phá hoại, thì ngược lại là được không bằng mất.

Hiện tại, Hợp Thể Ma Trùng đột nhiên thực lực tăng vọt như vậy, cũng chỉ là bị mãnh hổ bức bách mà thôi, do đó đã sử dụng công pháp vốn không nên dùng để đề thăng thực lực.

"Gầm gầm gầm!" Hợp Thể Ma Trùng sau khi thực lực bạo trướng thì uy thế càng thêm mãnh liệt, nó điên cuồng gào thét trên hư không, tựa hồ đang tuyên tiết.

Vết thương trên thân nó vốn bị mãnh hổ cào, giờ phút này đã khôi phục, trên thân thể trùng căn bản không còn thấy dấu vết móng vuốt nữa, hoàn hảo như ban đầu, tựa như chưa từng bị thương.

Cỗ lực lượng mạnh mẽ đó cũng khiến sức mạnh của Hợp Thể Ma Trùng đạt đến mức chưa từng có, đồng thời thân thể trùng của nó cũng khôi phục về trạng thái tốt nhất.

Chương 366

Trước đó sức mạnh của mãnh hổ và Hợp Thể Ma Trùng không chênh lệch nhiều, theo một ý nghĩa nào đó, mãnh hổ còn mạnh hơn một chút.

Nhưng bây giờ, thực lực của Hợp Thể Ma Trùng đột nhiên bạo tăng, thì nó đã áp chế mãnh hổ.

Lần này mãnh hổ ngược lại có chút nguy hiểm rồi.

"Ta không muốn ra tay nữa, có lẽ không ứng phó được, sức mạnh hiện tại của Hợp Thể Ma Trùng thật kỳ quái." Tri Chu Hiệp sắc mặt ngưng trọng nói, nhìn khí tức huyết sắc bao quanh Hợp Thể Ma Trùng, trong mắt mang theo sự cảnh giác sâu sắc, đó là dự cảm về nguy hiểm.

Bởi vì những khí tức đó dù vô hình, nhưng cũng có thể mang theo tấn công thực chất.

Chỉ cần bị khí tức bao phủ, thì sẽ cảm nhận được sức mạnh thôn phệ bên trong nó.

Để không bị khí tức thôn phệ, thì thật là bước nào cũng bị hạn chế, ngay cả trong chiến đấu, cũng phải chú ý nhiều đến khí tức, đồng thời cũng phải phòng bị Hợp Thể Ma Trùng.

Nếu chỉ có mãnh hổ được ngưng tụ từ năm món vũ khí, dường như có chút khó đối phó, dù sao bây giờ căn bản không thể nhất tâm nhị dụng.

Thực lực của Hợp Thể Ma Trùng hiển nhiên đang áp chế mãnh hổ.

"Tùy cơ hành sự, lần này ta cũng cảm thấy là lúc cần ra tay rồi.

Chất dịch nhầy trên người Độc Dịch có thể phòng ngừa bị độc khí

này xâm nhiễm, vậy có thể đi tiên phong.” Tây Môn Xuy Tuyết đồng tình gật đầu, cũng cảm thấy hiện tại là tình huống đột phát, đã đến lúc không thể không ra tay.

Nếu thực lực mãnh hổ và Hợp Thể Ma Trùng tương đương, thì không cần ra tay cũng được, nhưng hiện tại là tình huống đặc biệt, đương nhiên phải ra tay càng sớm càng tốt.

Nếu chậm trễ, thì mãnh hổ có thể gặp nguy hiểm.

Mặc dù mãnh hổ do vũ khí hóa thành, khi nguy hiểm cũng có thể phân hóa ra, tản ra bỏ chạy.

Nhưng nếu vạn nhất bị Hợp Thể Ma Trùng kìm kẹp cổ, thì sẽ rất khó thoát thân, do đó nhất định phải ra tay càng sớm càng tốt.

Nhưng, năm người lần này không có vũ khí, ngược lại có chút lúng túng.

Độc Dịch thì tốt, có thể không bị độc khí xâm thực.

Dù sao trên người Độc Dịch có một lớp dịch nhầy, không hề dung hợp với vũ khí của hắn, vẫn mang theo độc tính cực lớn của bản thân, do đó căn bản không cần sợ một loại độc khác.

“Trong lúc khẩn cấp, thì triệu hồi tất cả vũ khí về đi.

Ta cũng sẽ lập tức ra tay, vậy cứ để ta nhất tâm nhị dụng vậy.” Diệp Cô Thành liếc nhìn trạng thái căng thẳng của mãnh hổ, vậy nên mở miệng nói.

Thực lực của mãnh hổ chính là hóa thân thực lực của năm người, vậy Hợp Thể Ma Trùng đương nhiên cũng là hóa thân thực lực của Ma Trùng.

Thực lực Hợp Thể Ma Trùng đã tăng lên một bậc, khiến nó mơ hồ hiện ra trạng thái căng thẳng, rõ ràng khiến mãnh hổ trong lòng có cảm

giác nguy hiểm.

Nếu không ra tay nữa, có khả năng sẽ bỏ lỡ tiên cơ.

Cần phải ra tay cùng lúc khi thực lực của mãnh hổ vẫn đang duy trì ở thế thượng phong.

Sau đó, Diệp Cô Thành trong miệng mặc niệm, một lúc sau, ánh mắt trực tiếp ngưng thị vào một khối khu vực hư không sâu thẳm kia.

"Xuất!" Diệp Cô Thành hô lớn.

Ngay lập tức, trong khu vực hư không trống rỗng phía trước hắn, trong nháy mắt xuất hiện ba con kiếm xà.

Đó chính là chiêu thức mà trước đây đã sử dụng trong trận chiến.

Hóa hư thành thực.

Giờ phút này trong trận chiến, sâu trong lòng Diệp Cô Thành có chút không yên tâm, vậy nên liền lại một lần nữa sử dụng chiêu thức, hóa kiếm xà ra.

Hiện tại chỉ hóa ra ba con kiếm xà, thực lực liền mạnh hơn rất nhiều so với trước đây, bởi vì số lượng ít, thì sức mạnh được phân phối càng nhiều.

Kiếm xà vừa xuất hiện trong nháy mắt, trên thân nó liền tỏa ra ánh sáng bạc, chiếc đuôi nó uốn lượn linh hoạt, trong nháy mắt toàn bộ thân thể liền hiện ra tư thế linh hoạt như nước.

Ba con kiếm xà lập tức liền hướng về phía Hợp Thể Ma Trùng.

Giờ phút này Hợp Thể Ma Trùng đang điên cuồng truy kích mãnh hổ, hiện tại không cần lo lắng bị mãnh hổ tấn công, giờ phút này nó là bên có thực lực cường thịnh.

Do đó, Hợp Thể Ma Trùng truy kích càng thêm hung mãnh, thuật xuyên toa thời không nó cũng sử dụng thuần thục.

Chương 367

Mãnh hổ tuy bị truy đuổi gắt gao, nhưng hiện tại nó chưa bị tổn hại.

Chỉ là, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ bị tổn hại.

Kiếm xà liền trong nháy mắt giúp đỡ mãnh hổ, chính là muốn chuyển hướng sự chú ý của Hợp Thể Ma Trùng, không để Hợp Thể Ma Trùng chỉ chăm chăm vào mãnh hổ.

Sau mấy hơi thở, thân ảnh kiếm xà lại một lần nữa xuất hiện trong hư không, vừa mới vượt qua mấy chục triệu tỷ năm ánh sáng, giờ phút này cuối cùng đã đến gần Hợp Thể Ma Trùng.

Kiếm xà trong nháy mắt phát hiện Hợp Thể Ma Trùng, lập tức phát ra một tiếng xà kêu, sau đó trong miệng nó không ngừng phun ra những vật lấp lánh màu bạc, trực tiếp hướng về phía đầu Hợp Thể Ma Trùng.

Vật lấp lánh màu bạc đó bắn trúng đầu Hợp Thể Ma Trùng, nhưng lại không thể xuyên vào bên trong, trong nháy mắt liền bị phần đầu cứng chắc bật ngược trở lại.

Sau khi thực lực Hợp Thể Ma Trùng bạo trướng, độ cứng chắc của đầu nó cũng trong nháy mắt tăng lên rất nhiều.

Nếu là Hợp Thể Ma Trùng trước đây gặp phải chiêu này, nhất định sẽ bị thương.

Nhưng bây giờ lại không hề bị tổn hại.

Vật lấp lánh ánh bạc đó do kiếm quang ngưng tụ thành, được kiếm xà dùng như mưa tên.

Nhưng, ngay cả khi không bắn trúng Hợp Thể Ma Trùng, mục

đích của kiếm xà đã đạt được, chính là muốn thu hút sự chú ý của Hợp Thể Ma Trùng.

Đầu Hợp Thể Ma Trùng bị bắn trúng sau đó, dù không bị tổn hại, nhưng vẫn phẫn nộ quay đầu nhìn về phía kẻ gây ra, trong mắt trùng mang theo ngọn lửa nồng nặc, hiển nhiên là vô cùng tức giận với chiêu thức chưa đủ gây uy hiếp này.

Quay đầu nhìn ba con kiếm xà, nó đã muốn lập tức sử dụng thuật xuyên việt không gian lao lên, dạy dỗ ba con kiếm xà.

Nhưng thấy mãnh hổ đang bị truy đuổi gắt gao, ngược lại nó lại do dự.

Nhanh chóng, nó đã có sự lựa chọn.

Việc truy đuổi mãnh hổ, kẻ thực sự khiến nó tức giận mới là quan trọng, dù sao mãnh hổ đã bức nó phải sử dụng chiêu đốt cháy cực hạn, mới có được thực lực như hiện tại.

Hợp Thể Ma Trùng trong nháy mắt lại lần nữa vặn vẹo thân thể, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, chỉ số không gian sắp sửa lại vận chuyển, muốn mạnh mẽ áp chế mãnh hổ, mạnh mẽ nghiền nát nó.

Sau khi thân thể Hợp Thể Ma Trùng đạt đến hàng trăm triệu vạn trượng, trọng lượng của nó cũng tăng lên tương ứng mấy lần.

Thể tích, kích thước và trọng lượng của mãnh hổ so với Hợp Thể Ma Trùng sau khi biến hóa thì hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Ba con kiếm xà thấy Hợp Thể Ma Trùng chỉ do dự một lát, liền quay đầu tiếp tục truy đuổi mãnh hổ, trong nháy mắt có chút sốt ruột.

Nó lại lần nữa há to miệng máu, đồng thời thân thể lại khổng lồ thêm mấy phần, kiếm quang ẩn chứa bên trong thân thể nó lập tức lại lần nữa phun trào ra.

Lần này để có thể thực sự chọc giận Hợp Thể Ma Trùng, nó đã hoàn toàn sử dụng phần lớn kiếm quang mà nó giỏi nhất trong cơ thể.

Chỉ thấy, trong hư không dường như xuất hiện ba con sông dài màu bạc, chỉ là trong sông dài đó lấp lánh kiếm quang lạnh lẽo, sông dài màu bạc cuồn cuộn đổ về phía Hợp Thể Ma Trùng.

Vô số kiếm quang không ngừng bắn về phía đầu Hợp Thể Ma Trùng, ngay cả khi Hợp Thể Ma Trùng đang sử dụng thuật không gian, một số kiếm quang vẫn xuyên qua không gian, chính là muốn bắn vào đầu Hợp Thể Ma Trùng.

Thân hình Hợp Thể Ma Trùng vốn đang kiên định lao về phía mãnh hổ trong nháy mắt dừng lại, thân thể nó trong nháy mắt bùng cháy ngọn lửa nồng nặc, hiển nhiên thực sự bị một chiêu khiêu khích hơn nữa chọc giận rồi.

Ngọn lửa còn lại trên toàn thân bùng cháy càng lúc càng đậm đặc, Hợp Thể Ma Trùng quay đầu trong nháy mắt, liền dùng sức mạnh trong tay, đột nhiên hủy đi một con sông dài màu bạc.

Mục tiêu trong mắt nó đã biến thành ba con kiếm xà mà nó cho là không biết trời cao đất rộng.

Kiếm xà thấy Hợp Thể Ma Trùng cuối cùng đã quay đầu lại, và trong nháy mắt lao tới tấn công, chúng liền vui mừng uốn lượn thân thể, mục đích của chúng đã đạt được.

Ít nhất bây giờ đã cho mãnh hổ một chút thời gian thở dốc.

Sau đó, kiếm xà tiếp tục không ngừng tấn công Hợp Thể Ma Trùng, trong miệng chúng không ngừng phát ra kiếm quang, thân thể thì sử dụng thuật không gian chậm rãi, không ngừng nhảy vọt vị trí.

"Kiếm xà chỉ có thể chống đỡ được mấy hơi thở, ta phải nhanh lên." Diệp Cô Thành thở phào nhẹ nhõm, sau đó mở miệng nói.

Bốn người còn lại lần lượt gật đầu, vậy là năm người cùng nhau vượt qua bên cạnh mãnh hổ.

Sau khi thấy chủ nhân bên cạnh, trong khoảnh khắc, mãnh hổ phân hóa thành năm món vũ khí, lần lượt trở về tay chủ nhân.

Diệp Cô Thành nắm chặt vũ khí trong tay, ngay lập tức mọi người lần lượt gật đầu, sử dụng thuật không gian về năm hướng, muốn từ năm điểm cùng nhau tấn công Hợp Thể Ma Trùng.

Trong chốc lát, năm người lần lượt truy kích Hợp Thể Ma Trùng, đều nhắm vào các vị trí khác nhau của Ma Trùng, chính là muốn vây hãm nó, rồi sau đó năm người cùng tấn công.

Chương 368

Hợp Thể Ma Trùng đương nhiên cảm nhận được sự biến động cách đó mấy năm ánh sáng, nhưng trong ánh mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, lại quyết định trước tiên phải giải quyết kiếm xà.

Kiếm xà giờ phút này đang ở trước thân thể nó, dù vẫn có kiếm quang bắn vào thân nó, nhưng vẫn không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Hợp Thể Ma Trùng há to bàn tay đáng sợ, mạnh mẽ tóm lấy ba con kiếm xà, sau đó sử dụng sức mạnh cường thế trong lòng bàn tay.

Nhanh chóng, chưa đầy hai hơi thở, ba con kiếm xà đã bị nghiền nát như phim điện ảnh, lại lần nữa trở về hư không, từ thực nhập hư rồi.

Sau khi Hợp Thể Ma Trùng hủy diệt ba con kiếm xà, cảm thấy một loại sảng khoái từ tận đáy lòng, sắc lạnh lẽo và sắc hủy diệt trong ánh mắt càng thêm đậm đặc.

Nó quay người trực tiếp nhìn về một hướng, cảm nhận được năm luồng sức mạnh đang lao tới từ các hướng khác nhau của thân thể.

Hợp Thể Ma Trùng đương nhiên quyết định trước tiên sẽ hủy diệt một luồng sức mạnh, bốn luồng sức mạnh còn lại sau đó sẽ từ từ giải quyết.

Giờ phút này nút không gian mà nó quay người đối mặt chính là hướng của Tây Môn Xuy Tuyết.

Trên khuôn mặt đáng sợ của Hợp Thể Ma Trùng hiện lên một nụ cười lạnh lùng, trực tiếp lao về phía Tây Môn Xuy Tuyết, sức mạnh trên thân nó đột nhiên bùng nổ, trước khi tấn công đã ban cho sự áp

chế bằng khí thế.

Tây Môn Xuy Tuyết trong không gian bị áp súc đột nhiên cảm nhận được phía trước, một luồng áp lực đang ập tới, biết rằng lúc này không có kẻ địch nào khác, đương nhiên đó chính là Hợp Thể Ma Trùng.

Hợp Thể Ma Trùng xung phong nhắm vào nàng.

Tây Môn Xuy Tuyết hiểu rõ tình hình hiện tại, để không làm xáo trộn kế hoạch vây công đã thiết lập trước đó, thì phải chống đỡ để bốn người kia lần lượt tập hợp lại.

Nếu Tây Môn Xuy Tuyết không cầm cự được, Diệp Cô Thành tự nhiên sẽ phải tìm cách giúp đỡ.

Với bản tính xảo quyệt của Hợp Thể Ma Trùng, nó tuyệt đối sẽ nhân cơ hội này để dùng mồi nhử, khiến Diệp Cô Thành hoảng loạn.

Trong khoảnh khắc, Tây Môn Xuy Tuyết đã tính toán kỹ càng mọi tình huống và những hậu quả có thể xảy ra, lập tức sắc mặt càng trở nên bình tĩnh.

Hắn nắm chặt thanh kiếm trong tay, sau đó thi triển không gian chi thuật, tiếp tục lao về phía trước, cứ thế trực tiếp xông lên nghênh chiến Hợp Thể Ma Trùng.

Chí ít phải cầm cự được vài hơi thở, vì quãng đường Hợp Thể Ma Trùng lao tới đã rút ngắn thời gian đáng kể, đủ để bốn người kia có thể kịp đến.

Sau hai hơi thở, Tây Môn Xuy Tuyết đã chính thức đối đầu với Hợp Thể Ma Trùng.

Móng vuốt của Hợp Thể Ma Trùng trong nháy mắt xuyên thấu hư không, trực chỉ cổ họng Tây Môn Xuy Tuyết.

Nó muốn, giống như khi đối phó với Kiếm Xà trước đây, hung hăng bóp chặt cổ hắn, vặn gãy, sau đó dùng sức mạnh cường đại chấn nát thân thể Tây Môn Xuy Tuyết, khiến hắn biến mất vào hư không.

Thanh kiếm trong tay Tây Môn Xuy Tuyết lập tức bay ra, cản lại một đòn tấn công của Hợp Thể Ma Trùng, sau đó nhanh chóng đổi vị trí.

Chỉ một đòn duy nhất, Tây Môn Xuy Tuyết đã cảm thấy sức mạnh trong tay chấn động.

Rõ ràng lực đạo vừa chịu đựng vô cùng lớn, dù với thực lực của hắn cũng có chút không chịu nổi.

Nhưng cuối cùng, may mắn là đã chịu đựng được đòn đó.

Hợp Thể Ma Trùng nhanh chóng truy đuổi.

Hướng mà Tây Môn Xuy Tuyết vừa thay đổi không phải là ngẫu nhiên, bởi vì hắn vẫn luôn chú ý đến kế hoạch, nên Hợp Thể Ma Trùng dễ dàng đuổi theo.

"Vô Tình Kiếm!" Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng phát ra một chiêu công thế về phía sau.

Thân kiếm trong nháy mắt phát ra ánh sáng cực lớn, ngưng tụ ở đỉnh kiếm.

Đột nhiên, một đạo kiếm ba bắn ra từ thân kiếm.

Kiếm quang với hình dáng vô hình mãnh liệt lao tới Hợp Thể Ma Trùng.

Kiếm quang này không phải kiếm quang mà Kiếm Xà trước đó đã phát ra, mà còn lợi hại hơn nhiều, đủ sức giết người trong vô hình.

Tuy nhiên, Hợp Thể Ma Trùng do ngưng tụ sức mạnh nên thực lực vô cùng cường đại.

Một chiêu này tuy khiến nó hơi kinh ngạc, nhưng cũng không gây khó dễ gì.

Thân thể khổng lồ của Hợp Thể Ma Trùng không thể né tránh, cứ thế bị kiếm chiêu đánh trúng.

Kiếm chiêu khiến thân thể nó rung chuyển ba lần, nhưng cuối cùng vẫn không bị thương.

Chương 369

Thân thể Hợp Thể Ma Trùng hiện tại thực sự quá dày nặng, hoàn toàn khó có thể phá xuyên qua, tấn công vào bên trong cơ thể trùng.

Tây Môn Xuy Tuyết không quay đầu lại để lãng phí thời gian, nhưng tai hắn không ngừng lắng nghe động tĩnh.

Âm thanh kiếm chiêu không xuyên vào da thịt nghe rõ mồn một.

Hắn cũng đã hiểu, lớp vỏ ngoài của Hợp Thể Ma Trùng hiện tại dày đến mức nào, ngay cả kiếm chiêu vừa rồi cũng khó mà phá vỡ.

"Xem ra, muốn phá vỡ lớp vỏ dày đặc này, chúng ta phải liên thủ." Tây Môn Xuy Tuyết đi đến kết luận này trong lòng.

Hắn biết rằng nếu cứ tấn công riêng lẻ, tất cả sẽ chỉ là vô ích, chỉ có thể gãi ngứa cho Hợp Thể Ma Trùng mà thôi, không thể gây ra công kích thực sự.

Nhưng, chiêu thức Tây Môn Xuy Tuyết vừa tung ra đã khiến Hợp Thể Ma Trùng dừng lại khoảng một hơi thở, nhờ vậy tranh thủ được thời gian cho Diệp Cô Thành.

Vài hơi thở sau, thời gian càng lúc càng căng thẳng.

Trái tim của năm người Tây Môn Xuy Tuyết đều thắt chặt tại một khoảnh khắc nào đó, bởi vì Hợp Thể Ma Trùng chỉ còn cách vài năm ánh sáng là chính thức tiến vào vòng vây.

May mắn thay, Hợp Thể Ma Trùng trong lòng vẫn mang theo ý chí tất sát đối với Tây Môn Xuy Tuyết, nên nó không hề dừng lại, cứ thế tiến vào vòng vây.

"Khoát!" Trong nháy mắt, bốn người ẩn nấp lần lượt hiện thân.

Trước đó, họ đã dùng hết sức lực để ẩn giấu khí tức, chỉ để tránh Hợp Thể Ma Trùng cảm ứng.

Vào khoảnh khắc Tây Môn Xuy Tuyết đưa ra lựa chọn, hiểu rõ ý đồ của hắn, họ đã chọn ẩn nấp tại chỗ.

Họ biết Tây Môn Xuy Tuyết tự nhiên có cách để dụ Hợp Thể Ma Trùng quay lại một lần nữa, nên đã áp dụng chiến thuật "ôm cây đợi thỏ".

Dù biết Tây Môn Xuy Tuyết sẽ đối mặt với nguy hiểm cực lớn, nhưng họ vẫn tin tưởng vào lựa chọn của hắn, đồng thời cũng biết lựa chọn mà Tây Môn Xuy Tuyết mong họ đưa ra nên là gì.

Vì vậy, Diệp Cô Thành dù nội tâm như lửa đốt, nhưng vẫn chọn kiên trì giữ vững kế hoạch.

Kế hoạch ban đầu là một phương hướng chỉ dẫn quan trọng cho hành động của mọi người.

Cuối cùng, lựa chọn của họ không nghi ngờ gì là đúng đắn.

Tây Môn Xuy Tuyết một lần nữa dẫn Hợp Thể Ma Trùng quay lại, đồng thời thành công khiến nó rơi vào vòng vây.

Không, hiện tại chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Khi thực sự chiến đấu, vòng vây này liệu có thể thật sự chế phục được Hợp Thể Ma Trùng hay không thì chưa chắc.

Dù sao, dù rất tự tin vào thực lực của mình, nhưng họ thực sự không biết rõ thực lực của Hợp Thể Ma Trùng.

Chỉ có giao chiến mới có thể thấy rõ chân tướng.

"Sát!" Diệp Cô Thành dẫn đầu hét lớn với âm thanh xé tim gan.

Sau đó, nắm chặt thanh kiếm trong tay, hắn lập tức lăng không trên hư không.

Thân kiếm lóe lên ánh sáng cực lớn; một kiếm này đã dùng hết sức mạnh tột cùng của Diệp Cô Thành.

Sau khi Tây Môn Xuy Tuyết trở lại vị trí vòng vây ban đầu, hắn lập tức nắm chặt kiếm của mình.

Hắn biết rằng sau khi trở về phải lập tức ra tay, nên đã chuẩn bị sẵn trong lòng từ sớm.

Vào khoảnh khắc hắn dừng lại, hắn lập tức xoay người, thanh kiếm trong tay quay tròn.

Sau đó, nắm kiếm lăng không trên hư không, thân kiếm phát ra ánh sáng lạnh lẽo, theo đó ánh sáng càng lúc càng rực rỡ.

Trong hư không, trên hành tinh vốn bị bao phủ bởi huyết sắc và hắc sắc khí tức, đã có ánh sáng rực rỡ xuyên thấu ra, dường như xua tan đi sự âm u.

Kiếm quang cực hạn mang theo ánh sáng cực hạn.

Sợi tơ nhện trong tay Tri Chu Hiệp lúc này ngưng tụ thành một thanh kiếm tinh xảo tuyệt đỉnh.

Thân kiếm mang theo ánh sáng cực hạn, được hình thành sau khi tơ nhện tự chủ dung hợp, hoàn toàn mất đi hình thái trước đó.

Không nghi ngờ gì, thanh kiếm này nhất định sắc bén và mang theo uy lực cực hạn.

Chương 370

Cùng lúc Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành bay lên, Tri Chu Hiệp cũng tương tự bay lên, nắm chặt thanh kiếm vừa mới ra lò trong tay.

Dù thanh kiếm vừa mới hình thành, nhưng trước đó hắn đã thử nghiệm nó trên hành tinh của mình rồi.

Mọi người đều rất rõ về uy lực của nó, và chính vì thế, vào khoảnh khắc nguy cấp này, việc Tri Chu Hiệp lựa chọn ra kiếm là hoàn toàn có lý.

Khi Tri Chu Hiệp sử dụng kiếm trước đó, hắn đã phát hiện ra sức mạnh tiềm ẩn trong kiếm cũng rất cường đại.

Nó hoàn toàn không thua kém sức mạnh tơ nhện ban đầu của hắn.

Hiện tại, sử dụng kiếm vào lúc này là phương pháp tốt hơn, nên hắn đã dùng kiếm.

Khoảnh khắc này có thể thấy năm đạo kiếm quang đồng thời nở rộ, càng xua tan đi sự âm u trong hư không.

Năm thanh kiếm lơ lửng trong hư không, phát ra uy lực khiến người ta chấn động.

Chất dịch màu đen trên người Độc Dịch cũng trong nháy mắt biến thành một thanh kiếm, một thanh kiếm màu đen, mang theo một loại ánh sáng đen kịt, nhìn có vẻ không bắt mắt, nhưng lại dường như mang theo một sức mạnh đặc biệt.

Chất dịch bản thân là vật mềm mại, nhưng khi hóa thân thành kiếm, nó cũng có thể sắc bén vô cùng, có thể trong nháy mắt ngưng kết vật mềm mại, trở nên cứng rắn.

Ánh mắt Độc Dịch vô cùng băng lãnh, trong đó mang theo ý chí tất sát, trực tiếp hướng về phía Hợp Thể Ma Trùng.

Khi thực sự giết địch, hắn không còn bộ dạng như trước nữa, trái lại trở nên vô cùng thận trọng.

Hắn cầm thanh kiếm màu đen, vượt qua hư không, lơ lửng giữa hư không, như người và kiếm hợp nhất, chỉ thẳng vào Hợp Thể Ma Trùng.

Bên cạnh hắn đồng thời là Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc của A Thanh lúc này cũng biến đổi hình thái, không còn là hình dáng cây trúc như trước, mà cũng mang hình dạng một thanh kiếm.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc lúc này đã biến thành một thanh kiếm màu xanh lục, tiếng chuông vang vọng với khí tức thanh lục.

Thân kiếm sắc bén vô cùng, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Thanh kiếm này thoạt nhìn không phải là một thanh kiếm tầm thường.

Tuy Lục Căn Thanh Tịnh Trúc vốn là một cây trúc, nhưng sau khi hóa thành kiếm, nó lại phong mang tất lộ.

A Thanh lúc này mặt như băng sương, trong mắt mang theo sự thận trọng.

Nắm chặt thanh kiếm màu xanh lục, nàng cùng với sự quyết tử lao vọt lên, kiếm chỉ Hợp Thể Ma Trùng.

Như vậy, năm thanh kiếm đồng thời trong một hơi thở đều chỉ thẳng vào đầu Hợp Thể Ma Trùng.

Mỗi thanh kiếm đều phát ra khí thế băng lãnh, ánh mắt của những người cầm kiếm đều lộ ra sự lạnh lẽo.

Trước đó, một kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết không thể thực sự khiến Hợp Thể Ma Trùng bị thương, không thể thực sự làm tổn hại đến phần thịt bên trong trùng.

Nhưng giờ đây, lại có năm thanh kiếm đồng loạt tấn công, Hợp Thể Ma Trùng liệu có thể chịu đựng được uy lực lớn đến vậy không?

Hợp Thể Ma Trùng không nhận ra mình đã bước vào bẫy.

Trước đó nó vẫn luôn cảm ứng, nhưng lại không phát hiện ra có những thông đạo không gian khác bên trong, tự nhiên cho rằng chỉ có Tây Môn Xuy Tuyết ở phía trước.

Vì vậy, nó không đề phòng nhiều mà đã bước vào vòng vây, hiển nhiên đã quên rằng đây chính là nơi nó đã ở trước đó, chỉ là bị Tây Môn Xuy Tuyết dẫn quay lại nơi này.

Vào khoảnh khắc tiếp theo, Hợp Thể Ma Trùng phát hiện năm đạo ánh sáng lóe lên.

Những ánh sáng đó xuất hiện trong nháy mắt gần đầu nó.

Hợp Thể Ma Trùng trong nháy mắt biến sắc mặt.

Nó tự nhiên biết mục đích của năm thanh kiếm: chính là muốn tách rời vỏ não của nó.

Đối mặt với năm thanh kiếm có vẻ bất phàm, Hợp Thể Ma Trùng không còn tự tin có thể chống đỡ.

Nếu là một hoặc hai thanh kiếm thì còn được, chúng tuyệt đối không thể phá vỡ phòng ngự của nó.

Nhưng, tình huống hiện tại lại là năm thanh kiếm đồng loạt công kích vào vỏ não của nó!